EPISCOPUL MARTIN

Evaluarea unui suflet din lumea cealaltă

primită de vocea interioară
Jakob Lorber

1

Sfârşitul pământesc al bătrânului episcop Martin şi sosirea lui în lumea cealaltă

Un episcop, care dădea mare importanță demnității sale şi tot atât de multă statului său, s-a îmbolnăvit pentru ultima oară.

El, care el însuşi mărturisea despre fericirile cerului în cele mai minunate culori, fiind încă un preot supus - el care se obosea adesea în totalitate în descrierea sa despre fericirile şi desfătările din împărăția îngerilor, dar bineînțeles nu uita să menționeze pe lângă nici iadul împreună cu focul gheenei, el încă nu a avut acum dorință - fiind un moşneag de aproape opt zeci de ani - să intre în cerul atât de lăudat de el; Lui ar fi vrut mai bine să trăiască încă o mie de ani pământeşti decât un cer viitor cu toate fericirile şi desfătările lui.

De aceea episcopul nostru bolnav încerca totul, numai pentru a obține iarăşi o însănătoşire pământească. Cei mai buni doctori trebuiau să se afle încontinu în jurul lui; în toate bisericile din dioceza lui trebuiau citite slujbe religioase de întărire; toate oile lui au fost îndemnate să se roage pentru însănătoşirea lui şi să facă şi să țină pentru el un jurământ în schimbul iertării tuturor păcatelor lor. În încăperea lui în care zăcea bolnav fusese pus un altar, la care se citeau dimineața trei slujbe religioase pentru redobândirea sănătății; însă dupămasa trebuiau să se roage şi să citescă trei dintre cei mai evlavioşi călugări dintr-o carte de rugăciune a clericilor catolici lăsând de-o parte oştia sfântă.

El însuşi striga de mai multe ori: „Doamne, miluieşte-mă! Preasfântă fecioară Maria, tu mamă dragă, ajută-mi, ai milă de demnitatea şi îndurarea rangului meu de arhiepiscop, pe care îl port pentru cinstea ta şi pentru cinstea fiului tău! O, nu părăsi pe supusul tău sincer, tu singură ajutătoare din orice împrejurare, tu apărătoare a tuturor celor care suferă!”

Dar n-a ajutat la nimic; omul nostru căzuse într-un somn destul de adânc, din care el nu se mai trezise în această lume.

Ceea ce se face pe pământ cu trupul neânsuflețit a unui episcop, adică toate ceremoniile “foarte importante” care se fac, aceasta ştiți voi şi noi nici nu trebuie să ne mai oprim pentru a le explica; dar în schimb să ne uităm degrabă în lumea spiritelor, ce va începe acolo omul nostru!

Uitați-vă, am ajuns deja - şi uitați-vă, acolo stă deja întins omul nostru în aşternutul său; fiindcă atâta timp cât mai este caldură în inimă, îngerul nu separă sufletul de trup. Această căldură este duhul nervilor, care trebuie mai întâi să fie preluat de suflet în întregime, până ce despărțirea deplină poate fi începută.

Dar acum sufletul acestui bărbat a preluat în sine duhul nervilor deja în întregime şi îngerul îl desparte chiar atunci de trup, spunând: „Efeta“, ce înseamnă „Deschide-te, tu suflet; dar tu țărână du-te înapoi în putrefacția ta şi descompune-te prin împărăția râmelor şi a putregaiului. Amin.”

Acum priviți, episcopul nostru se ridică deja, întru totul cum a trăit el, în hainele sale depline de episcop şi îşi deschide ochii. El se uită mirat în jurul său şi nu vede pe nimeni în afară de el însuşi nici pe îngerul care l-a deşteptat. Imprejurimea este luminată numai foarte slab şi seamănă cu o lumină de seară foarte târzie şi pământul este asemenea unor muşchi uscați.

Omul nostru se miră nu puțin de această surpriză ciudată şi îşi spune apoi: Aşadar ce este aceasta? Deci unde mă aflu? Mai trăiesc încă sau am murit deja? Fiindcă eu am fost într-adevăr foarte bolnav şi poate fi foarte uşor posibil, ca eu să mă aflu deja între cei răposați! - Da, da pentru numele lui Dumnezeu, aşa stau lucrurile cu siguranță! - O, preasfântă Maria, sfinte Iosife, sfânta Ana, voi cei trei ajutători ai mei cei mai puternici: Veniți şi mă ajutați sa intru în împărăția cerurilor!”

El aştepta câtva timp, uitându-se îngrijorat în jurul său, din care parte vor veni, oare, aceştia trei; dar ei nu vin.
El repeta strigarea şi mai tare şi aşteaptă; dar tot nu vine nimeni!
Mai tare este repetată aceaşi strigare pentru a treia oară, - dar şi de data aceasta în zadar!

Din această cauză omul nostru se sperie foarte tare. El începe să fie puțin dezamăgit şi vorbeşte în timp ce situația lui devine tot mai dezamăgită: „O, pentru numele lui Dumnezeu, Doamne, ajută-mi! (Aceasta este însă numai zicala lui pe care o spune el de obicei) - Ce este asta? Eu am strigat de trei ori, - şi degeaba!

Sunt eu oare osândit? Nu se poate, fiindcă nu văd nici foc nici diavoli!

Hahahaaaa (tremurând) - este cu adevărat înfricoşător! - Aşa singur! O Doamne, dacă ar veni acum un diavol încoace şi eu - nu tu apă sfinţită de trei ori binecuvântată, nici o cruce, - ce voi face? !

Şi pentru un episcop ar avea diavolul o pasiune deosebită! - Oh, oh, oh (tremurând de frică), asta este de fapt o întâmplare foarte dezamăgitoare! Eu aproape cred, că mă cuprind deja urlete şi scrâşnirea dinţilor?

Eu mă voi dezbrăca de îmbrăcămintea mea de episcop, atunci diavolul nu mă va recunoaşte! Dar aşa ar avea probabil diavolul mai multă putere asupra unuia ca noi? ! Vai, aoleu, ce lucru îngrozitor este moartea!

Da, dar dacă aş fi mort de tot, atunci nici nu mi-ar fi frică; dar tocmai a fi în viaţă după moarte, asta e lucrul înfricoşător! O Doamne, ajuta-mă!

Ce s-ar întâmpla, dacă m-aş duce mai încolo? Nu, nu, mai bine rămân! Fiindcă ce este aici, asta ştiu acum din scurta mea experienţă; dar ce consecvenţe ar avea dacă fac numai un pas misterios mai în faţă sau mai în spate, asta va şti numai Dumnezeu singur! De aceea vreau mai bine sa aştept aici în numele lui Dumnezeu şi în numele sfintei fecioare Maria până la ziua judecăţii, decât să mă mişc numai puţin în faţă sau în spate!”

2.

Episcopul Martin în singurătatea sa şi speranţa lui pentru schimbare

După ce bărbatul nostru a stat un timp de ore ca şi o stană de piatră şi la aceasta nu s-a întâmplat nimic şi în apropierea lui nimic nu s-a schimbat, în schimb timpul (căci şi în sfera naturală din lumea spiritelor este aparent la fel ca şi timpul pământesc) ia devenit disperat de lung, a început iar, sa aiureze cu sine:

„Ciudat, acum stau deja de o veşnicie pe acelaşi loc şi totul rămâne aşa cum a fost! Nimic nu se mişcă! Nici un muşchi, nici un par pe căpătâiul meu, nici chiar îmbrăcămintea mea! Ce va ieşi la sfârşit din aceasta?

Sunt oare blestemat, să stau veşnic aici? -Veşnic? Nu, nu, aceasta nu se poate, că dacă ar fi aşa, ar fi iadul! Şi dacă ar fi aici vorba de aceasta, atunci ar fi trebuit să zăresc deja ceasul goaznic al iadului cu pendulele sale îngrozitoare, care la fiecare mişcare strigă:” întotdeauna” -o, groanic! -Şi atunci iar:” niciodată” -ooh, mai îngrozitor!

Doamne ajută, că nu văd un asemenea semn îngrozitor al veşniciei! Sau devine vizibil numai după ziua judecăţii! Va apărea oare în scurt timp un semn al fiului pe firmament? Câte milioane de ani stau eu aici? Cât de mult va mai trebui să stau, până când va veni groaznica zi a judecăţii? !

Intr-adevăr curios: pe pământ nu se vede nimic, ce ar avea legătură cu apropiata zi a judecăţii; dar aici în lumea spiritelor este cu mult mai mută! Căci este egal o mie de ani cu o clipă tăcută şi un milion rămân tot atât de neânsemnate! Dacă nu aş avea aşa o credinţă puternică, aş dori aproape să mă îndoiesc de venirea a zilei judecăţii, cum şi la adevărul întregii Evangelii!

Căci este curios, că toţi prifeţii care sunt menţionaţi în aceasta, au o asemănare frapantă cu obscurul cuvinte din oracol! Se poate face din ele, ce se doreşte:se lasă cu unele învârtituri puse şi mimeni nu poate spune cu certitudine: “la acest singur fapt se referă!” Scurt, toate se potrivesc în fond pentru fiecare sezut atât de bine ca şi pentru faţă! -Şi duhul sfânt, care trebuie să fie ascuns în Evangelie, trebuie să fie o pasăre unicată, căci de pe timpul apostolilor nu l-a mai zărit nimeni, în afară de câteva creiere nenormale a câtorva adepţi protestanţi á la o mie şi o sută de nopti!

Eu încă mai am o credinţă tare, dar dacă rămâne sub această situaţie aşa, pentru aceasta nu puteam într-adevăr sa-mi dau cuvântul!

Şi cu acea Maria care este lăudată în biserica mea, cum şi cu toată liturghia sfântă pare a avea căi ciudate! Dacă ar fi ceva de această Maria, atunci ar fi trebuit să mă fi auzit deja de mult; căci de la moartea mea pământească până la momentul actual, după presimţirea mea au trecut deja câteva milioane de ani pământeşti; De mama lui Hristos, ca şi de fiul ei, nici de la un oarecare sfânt nu se vede nici cea mai mică urmă. Acestea sunt într-adevăr ajutor la nevoi, cum nu se pot dori alţii! -Două milioane de ani întregi-şi nici o urmă din toate!

Numai dacă nu aş avea o credinţă tare, atunci nu aş mai fi stat de mult pe acest loc plictisitor; numai credinţa mea prostească mă reţine! Dar mult nu mă va mai ţine! Dacă va trebui sa şed aici ca şi un pădurar încă câteva milioane de ani şi după terminarea acestui timp îndelungat să nu ajung mai departe decât sunt acum? Atunci aş fi un nebun! Nu este destul, că pe pământ am jucat pe nebunul, pentru nimic şi iar nimic? De aceea voi pune în curând capăt acestei comedii neroditoare! !

Pe pământ am fost răsplătit sincer pentru prostia mea şi s-a meritat, să faci pe nebunul; dar la acest lucru, cum arată experienţa mea de milioane de ani, nu este nimic, aşa curând mă voi dezlega de nebunia mea!”

Vedeţi, în curând va părăsi acel loc, după ce îngerul ia schimbat orele poposirii lui într-un sentiment de milioane de ani. -Încă stă omul nostru pe acel loc ca o stană de piatră şi se uită împrejur puţin timid, pentru aş alege drumul, pe care doreşte să meargă. Acum fixează către seară un punct, unde i se părea lui, că se mişcă ceva acolo. De aceea devine evident ruşinos şi vorbeşte iar cu sine:

„Ce văd eu acolo la ceva distanţă pentru prima oară de la şederea mea plictisitoare de milioane de ani? Această poveste îmi provoacă emoţii mari, căci mi se pare că este o mică pregătire pentru o judecată!

Ar trebui sa îndrăznesc, să mă duc acolo? La capăt este poate scufundarea mea pentru veşnicie? Poate că şi scăparea mult aşteptată? !

Acum este totul un o Doamne fi alături; că dacă cineva ca mine şi-a petrecut milioane de ani pământeşti pe un punct, atunci îi este egal, ce se va întâmpla mai departe cu el! Ceva mai rău se poate întâmpla unui om cinstit,

decât peste toate stâlpurile în decurs de milioane de ani-în adevăratul sens al cuvântului, pedepsit pe un punct-aşa într-adevăr să fi blestemat? !

De aceea, cum spun oamenii de la munte pe pământ, când intră într-o mină, aşa spun şi eu: Norocul sus! Să-l i-a ciocârlia; eu încerc odată! Mai mult decât sa mor veşnic nu pot! Şi adevărat, aceasta era doritor; căci să trăiesc mai departe aşa o viaţă, cum este acum a mea-milioane de ani pe o pată! -nici un fixist nu ar putea rezista! Atunci este a nu fi veşnic un câştig nemărginit faţă de aceasta!

De aceea nici o clipă de gândire! Mergi încotro vrei! Acum este o - nu, aceasta nu spun direct; căci aici este încă mult pământ necunoscut pentru mine! De aceea modest, cât timp nu se ştie, pe ce stau de fapt picioarele!

Povestea aceea se învârte tot mai mult; este ca un pomişor, care este neliniştit din cauza vântului! -Numai cu curaj, picioarele mele care au fost ocrotite deja de atâta vreme! Noi vrem să vedem acum, dacă mai funcţionează mersul!

Am auzit într-adevăr odată pe pământ - cât pot sa-mi reamintesc -, un spirit ar trebui numai să se gândească, aşa ar fi deja acolo, unde şi-a dorit. Dar cu spiritul propriei mele persoane pare a lua drumuri greşite! Că eu posed picioare, mâîni, cap, ochi, nas, gură - pe scurt, tot ce am avut pe pământ - şi stomac; dar acesta are deja de mult o adevărata zi de post! Dacă nu ar fi existat în jurul meu aşa de mult muşchi cu multă brumă pe el, de mult aş fi avut forma unui atom! Poate că există acolo şi ceva mai bun pentru stomac? !

Mai încă odată: norocul sus! O schimbare dacă nimic altceva; aceea nu poate în nici într-un caz să fie mai rău decât starea mea actuală. Cine stă milioane de ani pe o pată, acela poate să se laude cu o existenţă de milioane? ! - Deci în numele lui Dumnezeu!"

3

Episcopul Martin în compania unui coleg aparent
Bunele sfaturi ale conducătorului

Vedeţi, acum îşi pune în mişcare omul nostru picioarele şi merge cu paşi atenţi şi testatori spre obiectul care tot mai mult se clatină!

După puţin paşi unde se simţea bine, nu s-a mirat puţin, sa întâlnească sub un pom un bărbat de teapa lui, adică tot un episcop în cea mai bună formă, - bineînţeles că numai după aparenţă; că în realitate acela este un înger, care ia fost omului nostru tot timpul alături. Ingerul este de fapt spiritul sfânt Petru.

Ascultaţi acum, cum omul nostru se adresează colegului său şi cum mai departe se înţelege cu el!

Aşa începe el: „Văd eu bine, sau este o înşelăciune a ochiilor? Un coleg, un muncitor pe dealurile de vie ale Domnului? ! Ce bucurie nemărginită, după milioane de ani să găsesc un om şi pe lângă aceasta un coleg, în deşertul deşerturilor!

Te salut pe tine, drag frate! Spune, cum ai ajuns aici? Ai ajuns şi tu la anii mei în această lume spirituală? Ştii tu, aproximativ cinci milioane de ani pe aceiaşi pată, - cinci milioane de ani!"

Ingerul, că aparentul coleg episcop vorbeşte: „Mai întâi sunt pentru tine un frate în Domnul şi bineînţeles şi un muncitor pe dealurile cu vie. Dar ce are de-a face cu vârsta mea, sunt la timp şi la trăire mai bătrân, dar în imaginaţie mult mai tânăr decât tine.

Căci uite, cinci milioane de ani a pământului este un timp foarte respectabil pentru un spirit creat, - cu toate că înaintea lui Dumnezeu, în care a fi nici printer-un timp sau lărgire de spaţiu nu se măsoară, ci este în totul şi întotdeauna veşnic şi nemărginit!

De aceea eşti în mare mister ca nou venit în lumea nemărginită a spiritelor. Dacă ai fi aici deja de cinci milioane de ani, atunci ai avea deja de mult o altă îmbrăcăminte pe tine, în care în acest timp pe pământ ar fi deja de mult şes şi în regiunile muntoase şi mariile, lacurile, râurile de mult ar fi secate. Şi pe pământ va fi o nouă creaţie, de care nici cel mai mic habar nu avem!

Să observi singur dragă frate, că aşa zisa ta bătrâneţe este doar o fantezie scormonită din tine, provine din tine însuţi după înţelegerile tale propri de timp şi spaţiu, care la tine sunt tare sărate cu iadul - aşa uită-te şi vei vedea corpul tău care de abia de trei ore te-ai despărţit de el!"

Vedeţi, bărbatul nostru se întoarce repede înapoi şi descoperă corpul pe altarul propriu făcut în catedrală, în jur nenumărate lumânări şi mult mai mulţi oameni obligaţi şi curioşi, care sunt tot în jur. - După ce s-a săturat de acea scenă, s-a enervat şi a vorbit:

(Episcopul:) „Dragul meu frate, ce să fac? Ach, ce prostie groaznică! Mie mi se par din cauza plictiselei minutele ca fiind venicia şi totuşi sunt eu acela, care a locuit în corpul acela! Eu nu pot să mă ajut din cauza lipsei de hrană şi de lumină şi acei nebunatici se roagă la învelişul meu de carne! Nu am ca spirit puterea oare, să rup nimicurile acestea şi să le arunc jos ca pe o hrană? - O, Doamne fi alături, proştilor! Ce vreţi sa dovediţi mizeriei acesteia mirositoare un act de caritate? !"

Ingerul vorbeşte: „Intoarce-te înapoi la mine şi nu te enerva; ai făcut la fel, când mai făceai parte din lumea naturală! Lăsăm ce-i mort să îngroape mortul; tu întoarce-te de la tot şi urmează-mă, aşa vei ajunge la viaţă!"

Episcopul întreabă: „Unde să te urmez? Eşti tu oare patronul meu de nume, sfântul Bonifazius, că se pare că te preocupă aşa de mult soarta mea?"

Ingerul vorbeşte: „Eu spun în numele Domnului Iisus: tu trebuie să mă urmez până la Iisus! Acela este adevăratul Bonifazius a tuturor oamenilor; dar cu Bonifaziul tău nu este nimic şi eu nu sunt nici pe departe acela, care crezi că sunt, - ci unul cu totul altul!

Urmează-mă totuşi şi de aceea favoare, ce îți voi spune, aşa vei prinde totul de prima oară, ce ai întâlnit până acum. De-a doua te vei afla pe un teren mai bun; şi în sfârşit pentru cea de-a trei-a îl vei vedea personal pe Domnul şi îl vei cunoaşte cum îi este firea, prin El drumul spre cer şi pe lângă şi pe mine, fratele tău!"

Spune episcopul Martin: „Vorbeşte, vorbeşte, eu aş dori mai mult să zbor decât să merg din locul acesta plictisitor!"

Vorbeşte îngerul: Ascultă! Dezbracă-te imediat de îmbrăcămintea ta caraghioasă şi îmbracă-ți aceste haine de țăran!"

Spune episcopul Martin: „Dă-le numai încoace; aici schimb această robă plictisitoare mai degrabă cu orice zdreamță urâcioasă!"

Mai departe vorbeşte îngerul: „Bine - vezi, deja eşti în îmbrăcămintea de țăran; acum urmează-mă!"

4

Supărarea episcopului Martin la templul luteran şi întâmpinarea îngerului - Pregătirea lui Martin la slujba de cioban la oi

Ei merg acum mai departe, îndreptându-se mai mult spre amiază şi ajung la o gospodărie țărănească obişnuită, în fața căreia se află un templu luteran de dimensiuni mici şi uşor de recunoscut. Atunci când episcopul recunoaşte acest templu, care este pentru el ca cel mai mare spin în ochii lui, se opreşte, pentru a-şi face cruce una după alta peste fruntea lui foarte cheală şi să-şi bată în piept cu pumnul, spunând încontinuu mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. (Vina mea, vina mea, vina mea cea mai mare).

Ingerul îl întrebă însă: „Frate, ce e cu tine? Te deranjează ceva aici? Dar de ce nu mergi mai departe?"

Episcopul spune: „Nu vezi tu oare templul luteran, care este a diavolului întrupat? Cum poate un creştin să se apropie de un loc aşa de bles. . . - o, nu vreau sa pronunț acel cuvânt?

Sau eşti tu însuşi cumva diavolul deghizat? ! - - Oooooh - dacă tu eşti - acela, atunci de - părtează-te de la mine, tu - diavol rău!"

Spune îngerul: „Ai dori tu să petreci încă o dată un răstimp de 5-10 milioane de ani într-un loc mai întunecat şi mai sărăcăcios în împărăția spiritelor? Dacă aceasta preferi tu, atunci spune numai; uită-te, aici este deja pregătită pentru tine îmbrăcămintea ta veche de episcop! Dar de data aceasta vei aştepta chiar de zece ori mai mult, până va veni cineva să te ajute!

Încă nu vezi că sunt îmbrăcat în reverenda ta de episcop? Voi însă aveți o părere şi spuneți: Diavolul se poate arăta chiar şi ca înger de lumină, dar înfățişarea unui episcop pătrunsă de sfântul duh, i-ar fi imposibil de imitat! Nu vrei să blestemi chiar părerea ta, cum poți sa crezi că aş fi un diavol? (Episcopul aproape că se lăsă cu totul la pământ, face o cruce mare şi spune:" Doamne ajută-ne!")

Însă dacă osândeşti părerea ta dogmatică, care provine din imposibilitatea învingerii a stâncii lui Petru de către porțile iadului, atunci negi cu aceasta întreaga Roma. Şi eu nu înțeleg, cum poți vedea această căsuță ca fiind un duşman evident a Romei, despre care tu crezi că este un templu luteran? ! Oare nu poți recunoaşte, că în toată purtarea ta de până acum nu se găseşte nici cea mai mică urmă a unei consecvente morale şi mai puțin a uneia religioase?"

Spune episcopul: „Tu ai bineînțeles foarte tare dreptate, dacă lucrul este privit la lumină. Dar dacă eşti într-adevăr un episcop, atunci îți este cunoscută porunca Romei, ca fiecare dreptcredincios trebuie să-şi pună toată rațiunea sa în slujba ascultării credinței oarbe şi necondiționate! Însă acolo unde rațiunea este pusă în cele mai grele lanțuri, de unde oare poate să se nască la unul ca noi o consecință în gândire şi în fapte? !

La noi se zice aşa:" Omul trebuie să se ferească mai ales de a pătrunde în sufletul religiei; el nu ştie nimic, ci trebuie să creadă totul cu o credință oarbă şi puternică! Este mai bine pentru om, să intre în cer ca dobitoc, decât sa ajungă în iad ca om învățat! Trebuie să ne fie frică de Dumnezeu din cauza iadului şi să-l iubim din cauza cerului!" Dacă acesta este motivul pentru învățătura noastră, atunci cum vrei tu să obții de la mine o stăruință?"

Spune îngerul: „Din păcate îmi este foarte cunoscută învățătura Babilioneană şi cum ea învață contrar evangheliei, în timp ce acolo stă scris în mod precis: "Nu osândiți, ca să nu fiți osândiți; şi nu judecați, ca să nu fiți judecați!" Voi însă osândiți şi judecați tot timpul pe fiecare, care nu se supune sceptrului vostru de Babel!

Spune: Sunteți voi oare creştini, fiindcă nu țineți nici cea mai mică din învățăturile Lui? Nu se găseşte oare în învățătura lui Hristos cea mai mare, cea mai măreață ordine şi consecință precum în întreaga creație? Nu sufla mulțimea duhului sfânt din fiecare cuvânt a evangheliei? N-ați fost voi în cuvânt şi în fapta tot timpul împotriva duhului sfânt, fiindcă totdeauna ați fost cu faptele voastre intenționat împotriva celei mai curate învățături, care este în întregime a duhului sfânt, fiindcă acesta i-a învățat pentru veşnicie pe apostolii şi ucenicii lui Iisus, chiar acea învățătură propovăduită mai înainte de Domnul? !

Tu poți recunoaşte astfel, pe ce fel de pământ osândit de afli tu acum, foarte potrivit pentru iad! Dar Domnul vrea să-ți acorde milă în loc de judecată; de aceea El m-a trimis la tine, ca eu să te izbăvesc din vechiul prizonierat babilionean al tău!

Din această cauză vrea Domnul, ca tu să te împaci cu cel mai tare ghimpe din ochiul tău, dacă tu vrei vreodată să ai pretenție ca să intri în cer. Însă dacă tu vrei sa rămâi la învățătura ta Babiloneană, atunci tu te vei alunga singur în iad, din care cu greu te va putea scoate un prieten de-al Domnului Iisus!"

Spune episcopul Martin: „Da, da, dragă prieten, începe pentru prima oară să apară în mine ceva asemenea unei căințe! De aceea ai răbdare cu mine; eu doar voi face ceea ce vrei tu, pentru numele lui Dumnezeu! Dar numai despre iadul cel mai groaznic să nu-mi mai vorbești - ci du-mă numai mai departe!"

Spune îngerul; „Noi am ajuns deja la destinație. Uite, tocmai aici la țăranul acesta luteran, care este și episcop, care adică eu sunt acela, vei primi o slujbă ca cioban de oi; administrarea supusă a acestei slujbe îți va aduce pâine și o ridicare înceată spre slujbe mai înalte! Dacă însă te vei apuca de treabă supărat și morocănos și începi sa judeci, atunci îți vei face rău și îți vei împuțina și pâinea și promovarea! Dacă vrei sa fi un slujitor supus, atunci nu te mai gândi înapoi la viața ta pământească, ci mult mai mult, că tu trebuie aici să începi a sluji iarăși de jos, așa că tu să ajungi mai departe!

Dar reține foarte bine lucrul următor: A merge înainte înseamnă a păși înapoi și a dori să fi ultimul și cel mai neânsemnat. Fiindcă nimeni nu ajunge mai curând la Domnul, decât dacă s-a smerit și umilit întru toate până în cel mai mic deget de la picior. - Acum știi toate pentru situația ta; de aceea urmează-mi în această casă cu inima curată! Voința ta!"

Episcopul îl urmează atunci fără împotrivire, fiindcă el vede, că cel care îl conduce nu poate să-i vrea răul.

5

În coliba îngerului lui Petru - Un cuvânt iluminat a îngerului despre luarea în slujbă a lui Luther Martin ca cioban la oi în lumea cealaltă

Când amândoi au intrat în casă, care era aranjată foarte simplu și pentru strictul necesar, a zărit episcopul nostru pe o masă mică triunghiulară o biblie luterană a vechiului și noului testament și fusese vizibil jenat din această cauză.

Însă aceasta a băgat imediat de seamă îngerul lui Petru și i-a spus: „Ce ți-a făcut ție Luther ca, în disprețul tău mare fața de acest bărbat, disprețuiești și traducerea bună a bibliei lui, în care nu stă scris nimic altceva decât numai cuvântul curat a lui Dumnezeu?

Uite, nu era și Luther în toată splendoarea lui un om, despre care se putea spune într-adevăr: "El era un bărbat după inima lui Dumnezeu" , așa că el era oricum mult mai bun decât chiar mulți din biserica ta, care vor să fie singurii drepți și cei mai desăvârșiți, dar sunt de fapt ultimii și cei mai nedesăvârșiți! Însă el singur, în mijlocul celei mai mari nopți babiloniene, a avut curajul cinstit, să readucă oamenilor cuvântul curat a lui Dumnezeu și aducându-i astfel pe adevărata cale a Domnului!

Sigur, se puteau găsi pe acest drum și unele lucruri întunecate - ce erau bineînțeles urmările Babelului (Roma), care era încă prea aproape - , totuși învățătura lui desprinsă din cuvântul curat al Domnului, a fost în comparație cu învățătura veche eronată a Romei asemenea soarelui de amiază împotriva luminii celei mai slabe dintr-o noapte foarte întunecată!

Dacă însă Luther a făcut asemenea lucru în numele Domnului, atunci spune, care este motivul pentru care îl disprețuiești și îl condamni așa de tare pe acest bărbat demn?"

Spune episcopul Martin: „Eu nici nu-l disprețuiesc; dar tu știi, că dacă ești timp îndelungat sclavul unui partid, îți formezi cu timpul o ură artificială împotriva aceluia, care ți-a blestemat și osândit propriul partid la mii de ocazii! Așa stau lucrurile și în cazul meu. Însă eu sper spre Dumnezeu și aștept de la El, că îmi va ajuta, să lepăd de la A-Z toate nebuniile aduse încoace cu mine de pe pământ. De aceea să nu fiu piatră de poticneală pentru tine, sper ca în privința mea totul va fi mai bine!"

Spune îngerul lui Petru: „O frate, nu mă îndemna pe mine, ci pe tine îndeamnă-te spre răbdare! Fiindcă tu încă nu știi ce te va întâmpina; eu însă știu și trebuie să mă port astfel cu tine, ca tu să fi întărit în adevăr, să întâmpini cu putere acele ispite, care vor veni asupra ta înmiit pe calea înspre Domnul

Uită-te aici pe fereastră! Vezi acolo miile de oi și miei, cum ele fug și saltă curajoase?

Aici însă îți dau o carte, în care sunt înscrise numele lor; ia-o la ține și cheam-o pe fiecare după numele ei! Așa ca, atunci când ele recunosc în chemarea ta vocea dreptului cioban, vor veni în grabă la tine. Dacă recunosc în vocea ta, aceea a unui cioban chiriaș, atunci ele se vor împrăștia și vor fugi de tine. Dacă se întâmpla așa ceva, nu te supăra, ci recunoaște, că ești un chiriaș; și atunci va veni un alt cioban la tine și te va învăța, cum trebuie să paști oile și mieii și cum trebuie ele chemate!

Dar acum ia această listă; du-te afară și fă așa cum eu te-am sfătuit acum!"

6

Surpriza agreabilă, dar și periculoasă în noua slujbă a episcopului Martin Turma de oi - o mulțime de fete frumoase!

Omul nostru merge afară îmbrăcat în haine ţărăneşti şi cu o carte destul de groasă sub braţ, unde îi este arătată turma, care, după aparenţă, chiar că se putea recunoaşte ca fiind oi şi miei de la acea depărtare (spirituală). Însă în apropierea sufletească turma era compusă din o grămadă de oameni evlavioşi şi blânzi, predominant din suflete femeieşti, care au trăit pe lume iubindu-şi crucea, dar considerând clerul catolic mult mai important decât pe Mine, Domnul, fiindcă ei nu mă cunoşteau şi nici acum încă nu Mă recunosc - din care cauza ei arată încă şi acum dintr-o oarecare depărtare spirituală ca nişte animale de cel mai blând fel.

Atunci când omul nostru a ajuns afară, simţindu-se destul de bine ca unul, care după o practică lungă este pus pentru prima dată într-o slujbă plătită, s-a lăsat jos pe o piatră plină cu muşchi şi s-a uitat împrejur, unde s-ar afla oile şi mieii. Dar acum el n-a mai zărit nici o urmă a acelor animale folositoare, ci un număr mare de fete foarte frumoase şi gingaşe, care săreau vesele încoace şi încolo pe o câmpie largă, adunând flori şi împletind din acestea cele mai frumoase cununi şi cununiţe.

Atunci când omul nostru a observat asemenea lucru, îşi spuse în sine; „Hm, asta este foarte ciudat! Este doar acelaşi loc, aceaşi câmpie pe care am descoperit cu puţin timp înainte un număr foarte mare de oi şi miei. Acum parcă a intrat turma în pământ şi în locul ei se află mii de fete foarte drăgălaşe, din care una e mai frumoasă decât cealaltă! Drept să spun, dacă toată povestea asta nu este un oarecare fleac trecător, atunci bineînţeles că mi-ar fi această turmă mult mai dragă; dar aici mai bine să nu te încrezi în simţurile tale, fiindcă - întoarce-ţi mâna şi totul se schimba atunci!

Aoleo, aoleo, acum vin ele toate spre mine, fără ca eu să le fi numit pe nume! Nu-i numic, îi bine şi aşa; atunci îi voi putea privi pe copiii aceştia din apropiere după voinţa inimii mele şi - oh, oh! - poate chiar voi putea aici să o îmbrăţişez pe una sau pe alta? În acest caz nici n-ar fi aşa de rău să fiu aici pentru veşnicie un cioban unei turme schimbate într-un mod atât de miraculos! Intr-adevăr nu-i rău, nu-i rău! -

Ele vin mai aproape; şi cu cât vin mai aproape, cu atât mai minunate arată ele! Aceea de acolo din mijloc - oh, oh, cât de frumoasă e ea! - O putere a moralei mele, nu mă părăsi acum, căci altfel, sunt ca o carte deschisă! Este numai bine că aici prostească lege a preoţilor de a nu se căsători nu mai are valabilitate, că altfel ar putea deveni unul dintre noi într-un mod foarte simplu un păcătos vrednic de moarte!

Eu ar trebui probabil să le spun pe nume citind din carte, dar asta nu voi face acum; fiindcă atunci evident că ele vor fugi de mine şi nu mi se vor mai arăta! De aceea fi tăcută, tu cartea mea groasă plină de nume; în faţa acestei turme tu să rămâi frumos închisă!

Ele vin tot mai aproape şi - fi numai liniştit, încă zece paşi şi ele sunt aici; da, toţi aceşti îngeri drăgălaşi vor fi la mine!

- O voi îngeraşi dragi şi drăgălaşi!”

Priviţi, acum sunt deja toţi acei “îngeraşi drăgălaşi” la omul nostru, îl înconjoară şi îl întreabă, ce face el aici?

7

Ispita episcopului Martin şi învăţătura sa prin îngerul Petru

Omul nostru, nenorocit de atâta fineţe şi iubire, a răspuns cu voce cutremurătoare: „Oh, voi - îng - îngeri cereşti, oh, oh, oh, drăgălaşi, drăgălaşi îngeri! - Oh, ohooooh, cei mai drăgălaşi îngeri a lui Dumnezeu! - Eu - să - fiu - coibanul vostru; dar voi cei, cei mai drăgălaşi îngeri, voi vedeţi, că sunt prea prost pentru aceasta!”

Cea mai frumoasă din turmă s-a aşezat copilăresc şi cu naivitate lângă omul nostru şi celelalte i-au urmat exemplul. Chiar acea frumuseţe i-a spus imediat ciobanului nostru: „Oh, drag bărbat, eşti prea modest; mie mi se pare că eşti foarte frumos şi dacă ai fi de convins, aş fi peste măsura de fericită, sa fiu pe veci a ta! Uită-te la mine; nu-ţi plac?”

Omul nostru nu mai poate vorbi de atâta îndrăgosteală şi nu scoate decât un oooooooh nemaiterminându-se şi vibrând; căci frumosul cap blond şi buclat, cei mai drăguţi ochi mari şi albăştri, gura ca de trandafir, sânii perfecţi, cele mai frumoase şi rotunde mâini, cât şi picioarele perfecte, toate acestea îl scot pe omul nostru aproape din minţi.

Ingerul vede emoţiile de dragoste ale ciobanului, se apleacă peste el şi îi dă un sărut pe frunte.

Până atunci s-a ţinut omul nostru încă destul de curajos; dar acum s-a terminat cu totul! A devenit din cap până în picioare fără astâmpăr; îmbrăţişă frumuseţea după puteri şi în sfârşit cade într-un curent de declaraţii de amor.

Dar când a ajuns la cel mai sus extaz, s-a schimbat deodată toată scena. Drăguţii îngeri dispărură şi îngerul Petru stătea acum la omul nostru şi vorbi:

„Dar frate, cum îţi paşti oile? Aşa sfat ţi-am dat eu ţie? Da, dacă te comporţi aşa cu oile şi mieii încredinţaţi, atunci nu vei ajunge multă vreme veşnicul capăt al vieţii! De ce nu ai folosit cartea?”

Spune episcopul Martin: „De ce nu mi-ai spus, văzândule de la casă ca fiind oi şi mielusori sunt de fapt cele mai frumoase şi drăguţe fete, la care numai o piatră ar putea rămâne indiferentă? ! Tu vezi, că eu de fapt numai am tachinat şi din această sâcâiala nu vei face o poveste groaznică?”

Vorbeşte îngerul: „Cum este acum cu celibatul tău? Ai rupt acum aceasta şi jurământul veşnic de castitate?”

Spune episcopul Martin: „Ah, celibatul, jurământul! Eu sunt acum cu tot cu piele şi păr pe pământ luteran; aceasta ridică cele două fapte! Şi aşa: unui înger, cum a fost acea fată şi pe pământ m-aş fi sacrificat şi de dragul

ei aş fi devenit luteran! Dar încotro au dispărut acele fete frumoase, mai ales acea una? Oh, dacă aş mai putea s-o mai văd doar odată!”

Vorbeşte îngerul: „Prietene, în curând le vei vedea, împreună cu însoţitorul; dar atunci nu ai voie să-i vorbeşti şi mai puţin să te apropii! Dar dacă se ia după tine, atunci ridică mâna şi spune: “întoarce-te în numele Domnului înapoi la ordinea cuvenită şi nu mă ispiti, ci ascultă vocea curată!”

Dacă nu se îndreaptă turma la aceste cuvinte, atunci deschide cartea şi citeşte numele care sunt scrise înăuntru, aşa se va destrăma dintr-odată turma sau - dacă vor simţi în glasul tău un ton, care provine din puterea Domnului - atunci te vor urma. Tu însă, le vei ghida pe acel munte spre amiază, unde îţi voi ieşi în cale!

Ce s-a întâmplat acum, sacrifică în inima ta lui Domnul Iisus; căci El te-a lăsat, să cazi într-o capcană şi să alungi de la tine celibatul încăpăţânat!

Acum nu mai pica; ca un astfel de caz asemănător ţi-ar strica mult şi sute de ani pământeşti serioşi ai repara, până când vei fi iar apt! De aceea fi acum atent şi deştept! Dacă vei fi mai tare, atunci îţi vor veni în cale nenumărate frumuseţi în împărăţia lui Dumnezeu; dar mai înainte trebuie sa alungi toate cele pământeşti de la rădăcină

Acum ramâi aici şi favoare totul după sfatul meu, aşa vei avea un drum comod pentru ascultare în numele Domnului!”

După aceste cuvinte dispare îngerul Petru deodată, pentru a nu-i da ocazia episcopului, să mai facă vreo remarcă poznaşă şi în unele probleme să-l contrazică pe înger!

8

Discuţiile critice şi recunoaşterea păcatului cu sine ale lui episcopul Martin

Iar cu totul singur pe câmpie, începe după un timp un monolog cu sine:
(Spune episcopul Martin:) „Unde a plecat acum conducătorul meu? Un conducător curat; când am cea mai mare nevoie de el, dispare Dumnezeu ştie unde! - Numai când ai greşit undeva, este imediat acolo - o trăsătură, pe care nu o pot suferi deloc! Ori să rămână la unul şi să-l conducă pe drumurile nesigure, cum sunt aceste fiinţe din acestă lume spirituală, sau - să se care pentru vecie de lângă mine, dacă vine numai atunci la mine, când deja am păcătuit într-un fel său altul! O, aşa nenorociţi ar trebui să fie mai mulţi!

Dacă vrea să mă ghideze spre înălţarea spiritului, atunci să rămână vizibil lângă mine, căci altfel condusul lui nu are nici un fel de preţ! Las că vezi tu, tu ascunzător de patron şi de conducător, - vei avea cu mine de furcă, până când îţi vei pierde toată răbdarea! Ce poate să mi se întâmple mai rău? Luteran sunt eu, după învăţările Romei sunt cu totul pregătit pentru iad - poate, fără să fi observat, sunt deja înăuntru? !

De aceea lasă mai încă odată sa vină la mine frumoşii mieluşori! Eu nu voi fi un lup în blana lor, dar un amant plin de foc, cum nu a mai existat pe pământ un al doilea! - Mâna mea nu o voi mai ridica spre ele şi nu le voi citi nici din această carte, pentru a nu mai fugi de la mine. Eu nu vreau să uit aşa de mult de mine cu una şi cu cealaltă; dar de ridicare a mâini şi de citire nu va fi nici o urmă de descoperit la mine! Şi dacă vine dintr-o ascunzătoare la vedere, atunci va vedea, cum poate vorbi un episcop de pe pământ, dacă el aşa vrea! -

Unde oare rămân drăgălaşii îngeraşi aşa de mult? Până acum nu se recunoaşte nici o urmă de ele. Eu observ acum şi la mine, că am devenit mult mai curajos şi îndrăzneţ! De aceea veniţi numai, drăgălaşi îngeri, să găsiţi în mine bărbatul potrivit - nici un laş ci un erou şi ce fel de erou!

Dar încă tot mai stau undeva! Atrecut ceva vreme, de când m-a părăsit conducătorul meu şi încă nu este de văzut niciunde vreun suflet! Ce să fie oare aceasta? M-a pus oare conducătorul meu curat aşa de frumos pentru toate timpurile? Povestea miroase frumos şi tare despre aceasta! Mie mi se pare iar, aşa de parcă au trecut o duzină de ani, de când m-a părăsit. Vor creşte oare din ei milioane de ani?

Această viaţă de spirit este într-adevăr o viaţă porcoasă! Stai aici în adevăratul sens al cuvântului ca un bou la munte: totul este aşa în ceaţă; fără lumina adevărată! Totul nu este aşa cum se arată! Piatra, pe care deja de multă vreme stau şi aştept mieii şi oile, este cu siguranţă cu totul altceva, decât pare a fii! Şi drăgălaşii îngeri: Dumnezeu ştie, când şi ce sunt de fapt? Probabil - nimic! Dacă ar fi ceva, ar trebui să fie deja aici! Da, da, nu este nimic, ce este aici! Şi conducătorul meu; căci altfel, imposibil să poată să dispară aşa de repede în nimicul curat!

Cel mai mult mi se pare această viaţă asemănătoare cu o viaţă din visuri. Des am visat şi eu tot felul de lucruri prosteşti, de tot felul de schimbări. Dar ce au fost ele? Nimic, numai poze, proiectate de puterea imaginaţiei a sufletului! Exact aşa este şi această viaţă, nimic mai mult, decât cu siguranţă un vis veşnic gol! Doar că menţionările mele par a avea conţinut; în rest totul este unmai o mizerabilă parte fantezistă a unui suflet! Acum aştept cu siguranţă deja 200 de ani acei mieluşori şi oi, dar nu se vede nici o urmă de ele!

Dar ce totuşi mă miră: că în această lume a fanteziei această carte, îmbrăcămintea mea de ţăran şi locul cu tot cu casa luterană şi templu nu şi-a schimbat deloc înfăţişarea? Această poveste este într-adevăr puţin comică. Ceva trebuie să fie adevărat la acest lucru, dar cât, aceasta este o altă întrebare!

Sau poate nu este potrivit, ca imediat la început n-am fost deacord, să urmez învăţăturile lui? ! Dar dacă este un drept conducător, nu ar fi putut să-mi spună, în loc să dispară în praf fără nici un cuvânt! Nu a spus el, că dacă

mai pic încă o dată, voi strica mult şi în serios voi linge sute de ani pământeşti acea rană? Dar am căzut oare deja? Cu gândul şi că am vrut bineînţeles, dar în fapte cu siguranţă imposibil, că acei îngeri nici nu au apărut!

Poate că de aceea nu au apărut, că am vrut şi am avut astfel de gânduri? Aceasta ar putea fi foarte uşor! Dacă m-aş putea scăpa de asemenea gânduri! De ce trebuie să fie aşa de teribil de frumoase şi ispititoare? M-am băgat ca lumea la apă! Acum înseamnă aşteptare, până când se vor aşeza gândurile mele proaste - şi voinţa odată cu ele!

Aceasta mi se pare bine: dacă aceasta este o probă a slăbiciunii mele mari, atunci va avea o agăţătoare disperată; căci în acest punct am fost pe pământ în secret un animal în cea mai bună formă! Da când vedeam rochii aşa cu drept înfoiate, atunci îmi era - - - trebuie sa taci! Cât de multe am - - taci despre lucruri, care au trecut deja de mult! - frumoase şi tinere călugăriţe! Oh, acelea au fost vremuri, - dar acum taci!

Cât de sever am fost în scaunul de spovedanie către copiii care se confesau şi cât de slab faţă de mine! Din păcate, din păcate, nu a fost corect; dar cine în afară de Dumnezeu are puterea să reziste forţelor naturii?

Dacă n-ar fi prostescul celibat şi un episcop ar fi bărbatul unei muieri pedante, cum după cunoştiinţele mele s-a şi exprimat Paulus, atunci ar fi carnea cu siguranţă o bătălie uşoară. Dar aşa trăieşte un episcop că adam în faţa pomului de cunoştinţă cu ispititoare de Eva - în paradis şi nu se satură de a mânca mărul oferit!

O, mare prostie! Este aşa, cine o poate schimba? Creatorul singur, dacă El vrea; fără El rămâne omul - mai ales din perspectiva mea! - veşnic şi pentru toate timpurile un animal şi un animal cu totul dezgustător!

Domnul meu fii milostiv şi îngăduitor! Eu văd deja, că dacă nu vei pune mâna pe mine, va merge greu cu mine mai departe; căci eu sunt un animal - şi conducătorul meu o căpăţână încăpăţânată, poate chiar duhul lui Luther! Aşa nu va merge! Răbdare, nu mă părăsi; iarăşi o mie de ani pe un singur loc!”

Acum tace în sfârşit şi aşteaptă în linişte oile şi mieluşorii.

9

Alte probe de răbdare ale episcopului Martin şi hazul lui de necaz

El se uită în toate părţile şi aşteaptă şi aşteaptă; dar încă nu se zăreşte nici un semn de la oi şi miei. El se ridică acum de pe piatră lui, se urcă pe ea şi se uită din acest loc mai înalt după oi; dar nici de acolo nu se poate vedea nimic.

Atunci începe el să strige, însă nimeni nu se anunţă şi nici nu apare nimic. El se pune din nou jos şi aşteaptă. Dar în zadar, fiindcă nimic nu se arată din nici o parte. El aşteaptă încă un timp şi fiindcă nimeni nu vrea să apăra, se scoală atunci foarte nerăbdător, îşi ia cartea sa şi se duce mai departe, spunând următoarele cuvinte:

(Episcopul Martin): „Acum m-am saturat deja de această întreagă întâmplare! S-au scurs deja cu siguranţă iarăşi în jur de un milion de ani, cel puţin după estimările mele şi încă nu s-a schimbat situaţia mea! Acum n-o să-ţi mai baţi joc de mine, tu, conducătorul meu curat; ca un băiat cinstit îţi voi pune cartea ta prostească în casa ta luterană şi mă voi duce atunci la drum - încotro mă duc, încă nu ştiu! Se va zări totuşi un sfârşit al lumii acesteia precum scânduri bătute în cuie, unde se poate spune atunci: Huc usce et non plus ultra (până aici şi nici un pas mai departe!)

Şi dacă va trebui în numele lui Dumnezeu să şed într-un asemenea loc cam un trilion sau chiar un decilion de ani, până ce şi scândurile lumii spirituale vor fi atunci putrede, totuşi voi şti, pentru ce mă ostenesc! Dar aici să se bată joc de mine pentru nimic şi iarăşi nimic, asta nu accept. Fiindcă răul pe care mi-l fac eu mie, pe acela îl pot suporta mai uşor, decât acela care mi-l pricinuieşte acest derbedeu redus la minte, care vrea să fie un conducător! Eu sunt deja atât de supărat pe acest derbedeu luteran, că chiar acum aş putea deveni violent, dacă mi-ar apărea în cale!

Ar putea oare exista ceva mai plictisitor şi chiar mai ruşinos, decât să aştepţi un lucru dorit îndelung şi acela să nu mai apără? Nu, asta-i prea de tot! Ce timp înfricoşător de îndelungat mă aflu deja aici; ori a trecut în relitate sau mă înşală simţurile, a trecut acum deja - Doamne ajută-mă! - şi întru totul fără un motiv şi un scop pe care poţi să-l înţelegi! Fiindcă din cauza unor anumite oi şi miei, - asta deja de mult nu mai este adevărat şi cum n-a fost niciodată adevărat!

Dacă aş întâlni aici numai un om asemenea mie, o cât de minunat ar fi asta! Cât de frumos am păşi împreună peste această lume spirituală urâtă, ar fi o adevărată bucurie; dar aşa trebuie să împart această bucurie numai cu mine însumi! Dar acum înainte! Nu mai e timp de pierdut, dacă nu vreau să mă transform şi eu în stană de piatră, aşa că această piatră!

Oare unde-i acea carte dezamăgitoare? S-a dus poate ea singură acasă, pentru a mă feri de acest efort? Şi aşa îi bine! Dar totuşi mă supără într-ascuns un pic; ea doar se află aici mai înainte şi eu am vrut sa o iau în mână - şi uite, ea a dispărut!

Nu, lumea asta spirituală e atât de prostească ca prostia din ea se află deasupra orizontului a tuturor închipuirilor omeneşti! O carte o şterge singură, că am criticat-o puţin, dar pe drept! Asta nu-i lucru rău!

Eu voi trebui să cer scuze şi acestei pietre, fiindcă mi-am odihnit fiinţa mea nedemnă atâta timp pe ea - altfel dispare şi ea! Şi aşa trebuie să mă pun acum la drum prin ceaţa asta nemaipomenită şi prin coridoare de muşchi, luminat fiind ca la un echinox dublu de gândac şi va trebui să cer şi muşchiului mai întâi voie, să-mi permită îngăduitor, sa pun piciorul pe el, eu având ca motiv mişcarea mea înainte!

O asta-i deja aproape blest - , stop, numai să nu înjur! Asta e deja o prostie foarte mare! Uite acolo: şi - Doamne fi lăudat! - şi casa luterană împreună cu templul s-au dus la plimbare Dumnezeu ştie unde! Continuaţi numai aşa, până la sfârşit totul dispare! Numai piatra mai e încă aici, dacă asta e adevărat? ! După arătare aş putea spune că piatră ar mai fi aici; dar trebuie totuşi să verific mai exact! - Corect, corect şi domna piatră a dispărut!

Ei, acum a venit timpul probabil şi pentru mine ca să plec? Dar încotro? Aici nu este într-adevăr prea mult de ales! Numai drept înainte, ghidându-mă după nas - cu condiţia că mai am un nas; fiindcă cine a fost numai dus de nas ca mine deja pentru a doua oară câteva milioane de ani, acela ar trebui totuşi să se întrebe cu seriozitate, cum stau încă lucrurile cu posesia acestui membru? Dar Doamne mulţamu-ţi, eu încă îl mai am; de aceea numai înainte, urmându-l pe acest singur indicator de drum în această lume spirituală într-adevăr frumoasă!"

Priviţi, acum începe el să meargă şi îngerul lui Petru îl urmează în chip nevăzut." A merge" în lumea spirituală înseamnă însă "a-şi schimba firea" şi cum ea se schimba, aşa se schimba aparent şi locul. - Noi vom vedea acuşi încotro se îndreaptă omul nostru. -

10

Episcopul Martin în rătăcire
Indicaţii ale Domnului referitor la stări spirituale şi însemnătatea lor

Acela dintre voi, care se pricepe la busola spiritului, va băga de seamă acuşi că omul nostru în loc să se îndrepte acum către amiază el a ales calea dreaptă direct spre seară. El merge acum foarte curajos şi încet înainte; dar nu descoperă nimic în afară de un pământ de câmpie pe care creşte puţin muşchi şi o iluminare slabă în nuanţă de gri a firmamentului aparent, care devine tot mai întunecată cu cât megi mai departe şi mai adânc înspre seară.

Această întunecare, care devine vizibil mai puternică, îl supăra puţin; dar ea nu-l poate convinge să nu-şi mai continue mersul şi aici am avea şi motivul acestei stări: Recunoaşterea şi credinţa lui sunt aproape neânsemnate. Ceea ce este încă prezent, este convingerea greşită împotriva cuvântului pur din evanghelie, aşa deci anticrestinism total şi o ură împotriva sectelor cu intenţia ascunsă sub o mască grotescă.

De acolo vine şi mersul episcopului către seară devenind tot mai întunecoasă; de aceea şi pământul slab acoperit cu muşchi, care arată uscăcimea şi nimicnicia cea mai subţire a cuvântului Meu din inima acestui om. De acolo vine şi întunecarea crescândă, fiindcă cuvântului lui Dumnezeu (în faţa căruia se apleacă numai pentru aparenţă episcopii în haine roşii şi aurii) i s-a dat prea puţină importanţă sau chiar deloc; acest fapt l-a făcut pe el să nu se formeze în el niciodată acea căldură de viaţă, din care ar fi putut reieşi atunci pentru suflet lumina minunată a veşnicei dimineţi.

Asemenea oameni trebuie să ajungă în lumea spiritelor în cea mai mare părăsire aparentă şi în cea mai adâncă noapte; abia atunci este posibil, să-i întorci. Cât de greu este aici pe pământ să-l aduci pe un asemenea episcop pe drumul apostolic adevărat, tot aşa şi chiar mult mai greu este acolo, fiindcă el fiind duh, bineînţeles că nu e accesibil din afară, dar în el nu se găseşte nimic altceva decât conceptii spre pierzare, argumentaţii greşite şi de fapt setea de domnie.

Din pricina milostivirii Mele sunt bineînţeles multe lucruri posibile, care ar fi imposibile în mersul obişnuit al lucrurilor! De aceea vreţi să vedeţi tocmai la acest om, unde poate el ajunge cu ceea ce se află în el şi ce poate la sfârşit, când să spunem aşa, toate frânghiile se rup, să facă milostivirea Mea, fără a interveni în libertatea spiritului. O asemenea milostivire i se împarte şi acestui om, fiindcă el s-a rugat odată, ca Eu să-l cuprind o dată cu mâna Mea! Dar mai repede nu poate să-l cuprindă singura putere a milostivirii Mele, decât atunci când el îndepărtează de la sine tot balastul propriu care conţine tot felul de idei greşite şi răutăţi ascunse, ceea ce se arată prin starea de întunecime deasă, care îl înconjoară. Dar acum să îndreptăm ochii noştri iarăşi spre călătorul nostru! - Cu pas încet şi calculat el păşeşte iarăşi înainte, examinând pământul la fiecare pas, dacă acesta este destul de stabil pentru a ţine. Fiindcă pământul devine pe ici pe colo mlăştinos şi nămălos, ce este un semn corespunzător, ca toate recunoaşterile lui greşit argumentate se vor vărsa acuşi într-o mare de secrete nepătrunsă. De aceea vă loviţi deja acum de diferite mici mlaştini de secrete în tot mai deasa întunecare - o stare care se arată deja la mulţi oameni pe pământ prin faptul că, atunci când începe a vorbi cu ei un înţelept despre viaţa spiritelor şi a sufletelor după moarte, ei caută să mute discuţia prin însemnătatea următoarelor cuvinte: aşa ceva i-ar face zăpăciţi, prost dispuşi şi posomorâţi şi omul ar deveni în primul rând nebun dacă s-ar gândi mult la asemenea lucruri.

Această frică nu e nimic altceva decât păşirea sufletului pe un asemenea pământ, care este deja mlăştinos şi unde nimeni nu mai are curajul să măsoare nemărginitele adâncuri ale unor asemenea mlaştini cu grila lui de recunoaştere destul de scurtă din cauza fricii, să nu se scufunde astfel în locuri fără fund.

Priviţi, pământul care îl poartă pe omul nostru, începe să dezvolte neâncetat lacuri mici întinse, între care se şerpuiesc numai unele cărări mici, înguste şi aparente. Aceasta corespunde nebuniilor spuse a unui asemenea cuvântator de Dumnezeu fără recunoaştere, dar care în inimă este cel mai pur ateist.

Deci pe un asemenea pământ merge omul nostru drumul, pe care se duc multe milioane! Tot mai înguste devin aceste cărări între lacurile care devin tot mai mult fără fund, el fiind cu o nepătrundere disperată pentru

recunoaşterea sa. El se clatină deja tare, ca cineva, care merge pe un drum îngust , sub care curge un râu năvalnic. Dar totuşi el nu se opreşte, ci păşeşte mai departe clătinându-se mânat de o formă greşită de dorinţă de cunoaştere, pentru a găsi un oarecare capăt a lumii spirituale; în parte şi pentru a căuta în secret oile frumoase cu mieii, fiindcă ele încă nu dispar din mintea lui!

Cu siguranţă i s-a luat totul, ce l-ar putea aminti de acestea: cartea, câmpia, piatra (de impuls) împreună cu oile şi mieii, care pe lume i-au pricinuit lui o dată multe momente fermecătoare şi chiar încântătoare. Mai ales din această cauză l-a confruntat îngerul lui Petru cu ele, pentru a aduce la iveală slăbiciunea din el şi pentru a-l săraci astfel şi mai mult.

Acum şi noi vedem, ce face omul nostru, până ce el va ajunge la marea nemărginită, unde se va zice aşa: „Până aici şi nici un pic mai departe ajunge orbirea, prostia şi prea marea ta nebunie!”

Să-l lăsăm de aceea să meargă până la capătul extrem a prostiei lui, de care el nu mai e prea departe. Acolo vrem să-l ascultăm atunci căindu-se şi ce fel de nebunii va arunca el în marea nopţii sale sufleteşti!

Însă fiecare dintre voi să cerceteze părerile sale tainice şi prosteşti, ca el să nu ajungă mai devreme sau mai târziu pe calea asta foarte tristă a acestui călător!

11

Situaţia critică a drumeţului nostru;
continuarea discuţiei cu sine şi supărarea sa gravă

Uitaţi-vă acum: omul nostru a ajuns deja la mare; nici o limbă de tărâm nu împarte apa aceea fără margini a mării, ce reiese de fapt din nemărginita neântelegere a acestui om şi se arată în forma cuvenită. Şi descrie starea acelui om, în care nu ajunge aproape la nici o imaginare şi nu înţelege de fel aproape ca şi unul complet nebun, la care toate înţelegerile sale curg haotic într-o mare de nebunii.

Bosumflat şi nedocil stă el acum la ultimul capăt, care este: la ultima înţelegere, adică la sine! Pe el însuşi se mai recunoaşte; restul a devenit totul o mare întunecată, în care nu se află nimic în afară de monştri întunecaţi şi deformaţi care înoată orbi şi muţi în jurul omului nostru, aşa de parcă ar vrea să-l devoreze. Mare este întunericul şi umed şi rece este acel loc; omul nostru observă numai din valuri o lumină slabă şi din zgomotul făcut de apă el vede, că se află la capătul unei mări imense. Ascultaţi-l acum pe el, ce lucruri ciudate spune, pentru ca să observaţi cum nu este numai acest om, ci cum l-i se întâmplă la o mare majoritate de oameni, care cu tot capul, în imaginaţia lor prostească, nu au posedat nimic sau deloc în inimile lor! Ascultaţi acum, el începe să vorbească:

(Spune episcopul Martin:) „Da, da, da, - acum este potrivit! O tu viaţă blestemată şi groaznică! Cel puţin zece milioane de ani pământeşti a trebuit să rătăcesc eu suflet sărac, prin această noapte întunecată, în loc să ajung la capătul dorit a unei mări, care fără nici un pic de efort pentru veşnicie m-ar devora!

Aceasta ar fi pentru mine” Odihniţi-vă în pace şi lumina veşnică să vă lumineze! Pe pământ cu siguranţă mi-au cântat des acest imn. Sigur mă odihnesc pentru lume acum pe veci şi cenuşa mea va fi luminată de un oarecare soare sau de aerul închis al unei cripte; dar eu, eul, eul meu real - ce s-a întâmplat cu mine?

Eu sunt tot acelaşi, care am fost; dar unde, unde sunt eu, unde am ajuns eu? Aici stau ca pe o limbă de pământ nesigură, dacă se poate numi acesta pământ şi în jurul meu este întunecat şi o nemărginită mare!

O oameni, care aveţi pe pământ încă milostivirea cea mare, să posedati viaţa corpului - bineînţeles, dacă mai există pământul -, cât de nemărginit de fericiţi şi enorm de bogaţi faţă de mine voi toţi şi cei care cerşiţi în zdremţe pentru un ban! Din păcate vă aşteaptă aici un început ca şi al meu său poate unul mai rău!

De aceea salvaţi-vă acolo, care se poate salva: ori prin sprijinul tare a legii lui Dumnezeu, sau să devină cu corpul şi cu sufletul pisălog, ce este de preferat; tot restul nu este bun de nimic! Dacă aş fi făcut aceasta sau aceea, aş fi acum mai fericit; aşa stau pe veci ca un bou şi un măgar în acelaşi timp - nu în faţa unui munte, ci în faţa unei mari, care se întinde veşnic, care probabil mă va devora pentru veşnicie, dar imposibil să mă omoare, pentru că trebuie să fiu nemuritor!

Dacă ar putea ceva din această lume prostească a spiritelor să-mi dea moartea, atunci ar fi fără să dau greş foamea îngrozitoare, care mă chinuie deja de milioane de ani pământeşti! Dacă nu aş fi un suflet aerisit, atunci m-aş fi aruncat unui vârcolac să mă devoreze până la degetul mic de la picior; dar şi aşa aceasta nu este nimic şi iar nimic!

Dar dacă mă va devora această mare, cu siguranţă o va face, cum îmi va merge în nemărginita lume a peştilor? Câţi rechini mă vor mânca şi câţi monştri mă vor încerca cu dinţii lor şi mă vor mânca şi îmi vor pricinui cele mai mari chinuri, dar nu vor fi în stare să mă omoare pentru totdeauna? ! - O, cea mai frumoasă privire pentru viitorul veşnic!

Poate că acele oi şi mieluşori au fost un fel de sirene(ispite) şi m-au atras aici, pentru a mă rupe şi a mă mânca? Bineînţeles că nu mai este adevărat, că le-am văzut acum câteva milioane de ani pământeşti; dar totuşi nu ar fi ceva de neconceput în această lume prostească a spiritelor, unde trăieşti miile de ani, fără sa vezi altceva decât pe sine, să observi, fără să faci ceva, în afară ca din când în când să ai câţiva mii de ani discuţii fără valoare şi neroditoare cu sine, aşa că cel mai nebun om cu corp de pe pământ!

Un singur lucru nu înţeleg, că nu am o frică mai mare în situaţia în care mă aflu? În fond sunt mai degrabă nervos decât fricos; dar cum nu am pe nimeni, la care să-mi descarc nervii justificaţi, aşa trebuie să-l mestec ca un oţet care a stat mult timp.

Totuşi mi se pare, că dacă Dumnezeu, dacă este cineva, ar veni la mine, atunci oțetul meu de nervi ar fii din nou iar proaspăt. Aş putea întra-devăr sa pun mâna pe un astfel Dumnezeu, dacă este, ca lumea anterioară a împodobit-o cu nenumărate minunății, dar această veşnică ca şi un tiran de tată vitreg cu copiii vitregi care îi urăşte şi care fără vina lor au obținut viață şi din păcate au ajuns copiii săi vitregi!

O cât de minunat ar fi, să-ți descarci furia la un asemenea Dumnezeu, dacă ar fi unul! Dar din păcate nu există Dumnezeu şi niciodată nu a existat vreunul! Căci dacă ar fi un fel de ființă dumnezeiască mai înaltă, atunci ar fi necesar să fie mai inteligentă decât noi, creațiile sale; dar aşa nu este de descoperit nici cea mai mică urmă de inteligență!

Căci aceasta trebuie să înțeleagă şi un orb, că orice lucru şi întâmplare trebuie să aibă rostul ei; şi eu sunt un lucru şi o întâmplare! Eu trăiesc, eu gândesc, eu simt, eu miros, eu gust, eu văd, eu aud, eu am mâini pentru lucru şi picioare ca să merg, o gură, cu limbă şi dinți şi - cel mai gol stomac; şi acest Dumnezeu să-mi spună: pentru ce? Pentru ce milioane de ani să posedezi aceasta, de care tot nu ai nevoie de ele niciodată?

Deci afară cu un astfel de Dumnezeu neânțelept! Să vină să stea cu mine de vorbă - dacă este unul - şi să învețe de la mine înțelepciune! Dar eu aş putea să-l provoc de nenumărate ori, El tot nu ar apărea! De ce? Pentru că nu este!”

12

Episcopul Martin la un punct mort - primirea lui de către vaporul dorit intens
Discursul de mulțumire a lui Martin către omul de pe vapor, care este însuşi Domnul

După o pauză lungă, în care el a aşteptat totuşi puțin înspăimântat Dumnezeirea pe care a înjurat-o şi a provocat-o chiar, începe el iarăşi discuția următoare cu sine, o discuție puțin confuză:

(Episcopul Martin): „Nimic, nimic şi iarăşi nimic! Eu pot să provoc pe cine vreau eu; să defaimez pe cine vreau eu; să înjur dur pe oricine aş vrea eu; aici nu este nimeni, aici nu mă aude nimeni, eu sunt ca o vietate singură şi conştientă de sine în întregul infinit!

Dar eu totuşi nu pot să fiu singur! Numărul mare de o mie ori o mie de milioane de oameni de pe pământ, care au fost născuți aşa că mine, care au trăit şi au murit iarăşi unde oare s-au dus aceştia? Oare au încetat ei de tot să mai fie, sau au avut ei ca mine acelaşi destin de măgar, aflându-se în toate acele puncte nenumărate a întregului infinit, fiind la o depărtare nespus de mare unul față de altul? Asta mi se pare, că e cea mai probabilă supoziție! Fiindcă conducătorul meu de mai înainte şi după aceea oile frumoase împreună cu mieii au fost doar o dovadă sigură, pentru faptul că în această lume nemărginită probabil mai există încă oameni! Dar unde, unde, unde? Asta e o altă întrebare!

De aici încolo peste marea asta nemărginită mai sunt probabil numai foarte puține vietăți - dar cu mare probabilitate nemărginit de departe în spatele meu! Dacă aş putea numai să merg înapoi, atunci aş dori să fac şi această încercare şi i-aş căuta! Dar din păcate sunt înconjurat aici aşa de tare de apă, că o întoarcere pare să fie aproape nerealizabilă.

Ah, dacă ar fi aici un vapor mic dar sigur, în care să pot intra aşa liber şi pe care să-l pot conduce, oriunde aş vrea eu: ce binecuvântare ar fi într-adevăr asta pentru mine, eu cu adevărat tare sărac om de-a lui sata - - oho, nu cu cuvântul; acest nume să nu-l am niciodată pe buzele mele! Chiar dacă există sata -, nu “diavol” tot atât de puțin ca însuşi dumnezeirea; dar noțiunea însăşi este aşa de urâtă, că ce-i drept nu se poate pronunța uşor fără o cutremurare oarecum tainică!

Însă ce văd acolo pe nivelul apei, nu departe de aici? Este oare un monstru - sau cumva un vapor? Uite, tu ochi al meu posomorât, acel lucru vine tot mai aproape! În numele lui Dumnezeu, este într-adevăr un vapor, un vapor destul de agreabil cu pânză şi cârmă! Nu, dacă ar veni el aici, atunci ar trebui totuşi să încep a crede în Dumnezeu; fiindcă aşa ceva ar fi o dovadă prea bătătoare la ochi împotriva a toate, ce am spus până acum! Intr-adevăr, el vine încontinuu tot mai aproape! Poate că el are chiar pe cineva la bord? Eu voi striga după ajutor: poate că mă aude cineva? !

(tare:) He încoace! He încoace! Ajutor! Aici se află un episcop nefericit deja de un timp nemărginit de lung, care a jucat cândva pe pământ rolul unui foarte mare domn, dar care acum s-a scufundat în lumea cealaltă în cea mai mare sărăcie şi care nu se mai ştie ajuta şi sfătui pe sine! O Doamne, o tu Dumnezeul meu mare şi atotputernic, dacă eşti tu unul de felul acesta, ajuta-mă, ajuta-mă!”

Acum priviți, vaporul se apropie cu îndemânare de mal, unde se află omul nostru! La bord puteți vedea şi un marinar iscusit, care Eu însuşi sunt şi în spatele omului nostru pe îngerul lui Petru, care acum, deoarece vaporul se loveşte de mal, păşeşte uşor în vapor împreună cu episcopul nostru.

Episcopul însă Mă zăreşte numai pe Mine, Eu fiind pentru el marinarul, pe îngerul lui Petru el încă nu-l vede, fiindcă acesta călătoreşte tot timpul în spatele lui. El merge acum, cu o expresie a feței foarte prietenoasă, direct spre Mine şi spune:

„Ce fel de Dumnezeu său un alt duh bun a făcut aceasta, ca tu cu vaporaşul tău pe această mare nemărginit de imensă te-ai rătăcit sau chiar ai cârmuit cu bună ştiință exact în această împrejurime, unde eu aştept eliberarea de un timp neimaginabil de lung? Eşti tu aşadar chiar un cârmaci în astă lume spirituală sau cineva asemenea unui

salvator? Oameni de teapa ta trebuie să fie aici incredibil de rari, fiindcă eu n-am găsit aici de un timp îndelungat nici cea mai vagă urma a unui om!

O tu prieten cel mai drag şi binecuvântat! Tu îmi pari a fi de un caracter mult mai bun, decât unul care mi s-a impus cu un timp îndelungat în urmă ca, conducător în această lume, pentru a mă aduce pe drumul drept! Dar acesta îmi era un conducător de neântrecut! Dumnezeu domnul să-i ierte lui; fiindcă el m-a condus numai un timp scurt şi atunci numai spre lucruri rele!

O dată a trebuit să mă dezbrac de îmbrăcămintea mea de episcop, care am adus-o cu mine din lume numai Dumnezeu ştie cum şi în loc de ea să îmbrac aceste haine ţărăneşti care sunt acum pe mine, acestea trebuie să fie probabil făcute din cel mai bun material, că altfel ele n-ar fi ţinut, chiar la un comportament grijuliu cu ele, milioane de ani pământeşti!

Dar cu această surpriză aş fi fost încă satisfăcut, bineînţeles cu speranţa spre un destin mai bun. Singur, oare ce a făcut acel laş, care s-a vrut conducător? El singur m-a făcut cioban al oilor şi mieilor lui, îndrumându-mă cu nişte idei morale!

Eu am preluat slujba cu plăcere - chiar dacă pe un pământ luteran -, m-am dus afară cu o carte groasă cu nume în ea la turma lui şi am vrut să fac, precum el mi-a arătat; însă priveşte, din turma de oi şi miei s-au făcut numai fete frumoase! N-a mai fost nici urma de oi şi miei!

Eu ar fi trebuit să citesc cu voce tare numele lor din carte, dar în toată împrejurimea nu s-au mai aflat asemenea animale, pe care le-am văzut mai înainte limpede din casa îndrumătorului luteran!

Însă au venit la mine în mare număr, fără să se fi lăsat strigate din carte, aceste fete dintre cele mai frumoase şi glumeau în jurul meu şi m-au şi sărutat chiar. Şi una dintre ele, cea mai frumoasă m-a cuprins cu cele două mâini ale ei şi m-a strâns la pieptul ei gingaş cu o graţie atât de fermecătoare, că am intrat într-un asemenea amalgam de sentimente, cum probabil n-am mai simţit niciodată ceva asemănător pe pământ.

Intreaga întâmplare n-a fost bineînţeles rea, mai ales pentru un novice ca mine în lumea asta; că am ştiut eu oare de dinainte, că voi primi în îngrijire asemenea fete în loc de oi şi miei?

Dar acolo a şi venit deja, că adus de fulger, îndrumătorul meu de treabă, m-a luat de mână şi mi-a ţinut o predică, care nu l-ar fi făcut de râs pe Martin Luther. El mi-a dat, sub unele ameninţări, instrucţiuni noi, dar şi mai prosteşti şi aiuristice, pe care ar fi trebuit să le urmez cu foarte mare sârguinţă şi sa duc la sfârşit toate oile cu miei pe un anume munte!

Eu singur, tocmai nefiind foarte mulţumit cu o asemenea sarcină stranie, nu l-am mai văzut nici pe îndrumător şi nici turma, am aşteptat Dumnezeu ştie câte milioane de ani, - singur şi degeaba; am vrut în sfârşit să-i pun înapoi cartea în casa îndrumătorului meu curat. Numai că cartea, probabil fiind un fel de automat spiritual, s-a făcut nevăzută, ca şi întreaga împrejurime; şi atunci m-am dus şi eu în sfârşit. Am venit încoace şi n-am mai putut merge mai departe, am înjurat o vreme, tot ce mi-a venit pe buze şi într-un sfârşit m-am dezamăgit complet, fiindcă un timp atât de îndelungat nu s-a arătat din nici o parte nici cel mai mic semn al vreunei salvări.

În sfârşit ai venit încoace, tu cu adevărat înger salvator dumnezeiesc şi m-ai luat în vehicolul tău sigur! Primeşte de aceea cea mai mare a mea mulţumire posibilă! Dacă aş fi avut ceva, ce ţi-aş fi putut da, cât de dulce ar fi fost inimii mele ţie veşnic datoare de mulţumire! Dar tu poţi vedea, că eu sunt aici mai sărac decât toate stările, pe care le-ar putea omul numi sărace şi nu posed nimic în afară de mine. De aceea mulţumeşte-te cu mulţumirea mea pentru marea ta prietenie şi cu mine însumi, dacă mă poţi folosi la o oarecare slujbă!

O Doamne, o Doamne, cât de liniştit şi cât de sigur şi cât de repede se deplasează vehicolul tău peste valurile spumegânde ale acestei mări nemărginite şi ce sentiment agreabil! O tu prieten drag şi dumnezeiesc, acum ar trebui să fie de faţă conducătorul meu redus la minte de altă dată! Atunci s-ar merita totuşi efortul, să te prezint lui şi să-i arat, ce sentiment ar tebui să aibe un adevărat conducător şi salvator, dacă el doreşte să fie un conducător! Eu însumi am fost pe lume un conducător, dar - depre aceasta, mai bine tac! - O îţi mulţumesc ţie! Mii de mulţumiri! Cât de minunat merge vaporaşul!”

13

Cuvintele dumnezeieşti ale marinarului despre singurătatea binecuvântată
O oglindă de spovedanie pentru încurajarea recunoaşterii de sine

După aceea vorbesc Eu, fiind marinarul prietenos: „Trebuie să fie destul de neplăcut, să te afli încontinuu singur; dar o asemenea singurătate îndelungată are totuşi şi părţile ei pozitive! Fiindcă atunci se câştigă timp, pentru a reflecta asupra unor obiceiuri prosteşti, pentru a le urî şi a nu le mai face şi a le lepăda de tot de la sine. Şi uite, asta are mai mare preţ decât cea mai numeroasă şi luminoasă societate, în care apar tot timpul mai multe lucruri rele şi prostii decât lucruri înţelepte şi bune!

Însă mai urâtă este situaţia, dacă singurătatea este ameninţată de un pericol de moarte, chiar dacă adesea numai pare a fi aşa; totuşi o asemenea singurătate e încă de o mie de ori mai bună, decât cea mai fermecătoare şi frumoasă comunitate! Fiindcă într-o asemenea singurătate te ameninţă doar un declin aparent, pentru care ar mai fi o salvare, dacă el s-ar întâmpla într-adevăr. Dar în comunitatea încântătoare şi frumoasă menţionată îl ameninţă pe om nu rar mii de primejdii adevărate, fiecare fiind întru totul în stare să strice de tot sufletul şi duhul

şi să-l aducă în iad, din care aproape nu mai este cale de ieşire! De aceea era starea ta de acum, totuşi o stare neagreabilă pentru simţul tău, dar în nici un caz una nefericită pentru fiinţa ta.

Fiindcă uite, Domnul tuturor fiinţelor s-a îngrijit totuşi de tine, te-a săturat pe măsură şi a avut cu tine o răbdare mare! Fiindcă tu ai fost în lume un episcop romano - catolic, ceea ce Eu ştiu desigur şi ţi-ai făcut slujba păgână ce-i drept după cea mai riguroasă literă a legii, chiar dacă în interiorul tău tu nu dădeai acesteia prea multă valoare; dar aşa ceva doar nu poate să aibă după judecata ta nici o valoare în faţa lui Dumnezeu, care priveşte doar la inima şi la faptele ei! În afară de aceasta ai fost tu foarte mândru şi iubitor de domnie şi ai iubit trupul femeilor peste măsură în ciuda jurământului tău depus să nu doreşti femei tot timpul vieţii tale! Eşti tu oare de părere, că acestea ar putea fi fapte plăcute lui Dumnezeu?

Tu te-ai ostenit mult şi cu mănăstirile şi ai vizitat cu precădere pe acelea cu femei, în care erau destul de multe maici frumoase. Tu ai avut atunci o mare plăcere, că ele se aplecau în faţa ta ca la un Dumnezeu şi îţi cuprindeau picioarele şi tu le-ai pus atunci la o sumedenie de încercări morale, dintre care unele nu sunt cu nimic mai bune decât o curvie completă!Crezi tu oare, că aşa o hărnicie morală era dreaptă de la tine pentru Dumnezeu Domnul?

Ce ai făcut tu împotriva legii lui Iisus, care i-a spus apostolilor săi, fără saci, deci fără bani, fără îmbrăcăminte, fără încălţăminte - în afară când este iarnă - şi niciodată două rânduri de îmbrăcăminte să pozezi sau să îmbraci, sau bogăţii enorme! Ce fel de mâncare aleasă a fost pe masa ta, ce caleaşcă strălucitoare, ce fel de bogate insigne episcopale au decorat dependenţa ta de putere!

Cât de des pe tribuna de vorbire ai jurat strâmb şi te-ai blestemat singur când a trebuit sa fi un adevărat mesager al cuvântului lui Dumnezeu, aşa să nu fie nici una nici alta adevărată, ce nu ai crezut tu însăşi în toată viaţa ta!

Cât de des te-ai pătat singur - şi ai fost pe scaunul de spovedanie, atâta timp cât ai fost acolo şi ai fost nemilos în faţa celor mici şi pe cei mari i-ai lăsat aşa de repede să păşască, aşa cum un purece săre uşor printr-o poartă de cetate! Crezi tu oare, că Domnului i-ar place aceasta, căci Lui îi este o groaza Babilonul roman în cel mai bun fel al sau?

Ai spus tu vreodată în inima ta: "lăsaţi pe cei mici să vină la mine" ? - Ia te uită, numai cei mari au avut valoare în faţa ochiilor tăi!

Sau ai luat la tine vreodată un copil sărac în numele meu şi l-ai îmbrăcat, i-ai dat să mânânce şi să bea? Câţi care au fost dezbrăcaţi i-ai îmbrăcat, câţi flămânzi ai săturat, câtor prinzonieri le-ai redat libertatea? - Ia te uită, eu nu cunosc pe nimeni; dar cu bună ştiinţă ai făcut prinzioneri mii şi mii în spiritul lor şi nu cu raritate prin blestemare ai lovit şi ai făcut răni adânce sărăciei, în timp ce celor mari şi bogaţi le spuneai libertate peste libertate - bineînţeles pentru bani, numai câteodată la marii domni ai lumii cu un fel de prietenie împunătoare era de gratis! Crezi tu întra-devar, că asemenea lucruri îi pot fi pe plac lui Dumnezeu şi tu de aceea imediat după moartea corpului tău ar fi trebuit imediat să fi acceptat în ceruri?

Eu, omul tău salvator, nu-ţi spun aceasta, pentru a te judeca, ci numai pentru aţi arăta, că Domnul nu ţi-a greşit cu nimic, dacă aparent te-a abandonat; şi El ţi-a fost foarte milostiv, pentru că nu a lăsat ca imediat după moartea ta să cobori în iad cum ai fi meritat în faţa lui Dumnezeu!

Gîndeşte-te la aceasta şi nu te mai răzbuna pe conducătorul tău, ci gândeşte-te umil, că din partea lui Dumnezeu nu valorezi nici cea mai mică milă, aşa o poţi regăsi iar! Căci cei mai smeriţi oameni s-au descris ca fiind răi şi de nimica buni, cu atât mai mult tu, care nu a făcut nimic spre voia lui Dumnezeu!"

14

Părerea de rău cu adevărat a episcopului Martin şi buna voinţă spre întoarcere şi căinţă

Spune episcopul Martin: „O tu, înaltrespectatul şi demn de toate mulţumirile salvator! Eu nu pot să spun altceva la spusele tale decât: aceasta este vina mea, vina mea cea mare! Căci este adevărat cuvânt cu cuvânt. Dar ce se poate face?

Eu simt acum bineînţeles cea mai adâncă căinţă de cele întâmplate; dar cu toată căinţa mea nu se poate da înapoi cele întâmplate şi aşa rămâne şi păcatul şi vina de neclintit, acela este sămânţa şi rădăcina morţii. Cum însă se poate găsi în păcat milostivirea lui Dumnezeu? - Vezi tu, mie mi se pare aceasta un lucru cu totul imposibil.

De aceea cred eu, cum înţeleg acum cu totul, sunt în această înfăţişare copt pentru iad: lucrul aceasta nu se poate schimba în nici un fel, în afară dacă atotputernicul Dumnezeu cu sentimentele Sale m-ar pune mai încă odată pe pământ, pentru a putea îndrepta cât mai mult din greşelile mele. Sau - că am faţă de iad o frică groaznică - dacă ar binevoi Domnul să mă pună pentru veşnicie ca o fiinţă neânsemnată într-un colţ, unde ca un ţăran modest pe un pământ slab sa-mi cultiv necesităţile cu mâinile. La aceasta renunţi şi la vreun fel de înălţare mai mare, în care eu mă simt pentru cel mai neânsemnat grad al cerului fără valoare.

Aceasta este aşa sentimentul meu; căci eu nu o pot numi părerea mea, pentru că o simt, că aceasta este menirea mea interioară a vieţii. Nu se mai poate face nimic pe pământul încuiat; căci mersul curentului este întru-totul rău, aşa că devine imposibil, să fi bun şi să fi un înotător contra curentului.

Guvernele fac ce vor şi de religie este nevoie numai atunci când este folosit ca opiu pentru poporul rău, pentru a putea ține mai bine în frâu populația şi să fie pregătită pentru orice lucru! Să încerce singur Papa, să-i dea religiei, doar o altă denumire spirituală, aşa va începe imediat un marş împotriva lui din toate părțile cu arme. Din aceasta însă reiese clar, cât de greu este acum, mai ales să fi episcop şi să mergi drumul drept al lui Dumnezeu , unde este urmărit pe drumurile sale de observatori.

Toate acestea nu stau la dispoziția oamenilior şi nici a unui episcop; dar cât de mult se îngreuneaza situația, da, în mii de cazuri este imposibilă - ce îi este Domnului cu siguranță cunoscut.

Ar fi bineînțeles corect şi ieftin şi în acest timp aproape necesar, să fi din cauza cuvintelor lui Dumnezeu un martir; dar pe cine ar ajuta aceasta? Să rosteşti numai un cuvânt, ce se întâmplă cu sfânta religie şi ce folos se trage din ea şi deja stai în gaura care are misiunea tăcerii pe vecie, sau se descotorocesc în secret de tine.

Intrebare: cui ar fi de folos, dacă vrea să înoate contra curentului, ca să spună tuturor adevărul curat şi să se sacrifice pentru săraca omenire orbită?

Dar dacă reiese din experiență, că nu se poate face absolut nimic într-o lume, care stă din cap până în picioare în supărare groasă şi nu-i se poate ajuta, devine la sfârşit aproape de iertat, dacă se strigă de la sine: “lumea vrea să fie înşelată, - de aceea să fie înşelată!”

Eu cred şi faptul: că Domnul caută să fericească pe fiecare om; dar dacă omul preferă iadul în loc de cer, atunci nu poate Atotputernicul, la sfârşit să-l oprească, ca să nu călătorească în jos în veşnica smoală - care la acel moment va spune şi cel atotştiutor nimic mai mult decât” dacă vrei să fi înşelat - atunci aşa să fie!”

Cu aceasta nu vreau să mă înfrumusețez în fața ochilor tăi şi să mai scap puțin din vină, ci vreau să-ți spun numai, că pe pământ eşti un păcătos forțat decât unul liber şi de aceasta sper că va ține cont şi Domnul.

Eu nu spun, să-mi pună o vină mai mică decât este în realitate, ci să țină cont de faptul, că lumea este într-adevăr lume, cu care nici la cea mai mare bunăvoință nu se poate face nimic; şi pentru faptul că la sfârşit trebuie să-ți pierzi bunăvoința, ca s-o ajuți, că vei cădea deacord, că nu se poate s-o ajuți.

Cel mai iubit salvator, nu fi supărat; căci eu vorbesc, cum am înțeles mai bine şi cum am văzut. Cu siguranță vei înțelege mai bine şi mă vei învăța despre aceasta; căci eu am înțeles din cuvintele tale, că eşti plin de înțelepciune dumnezeiască şi îmi vei da un răspuns corect, ce trebuie să fac, ca să scap cel puțin de iad.

La aceasta îți mai dau şi asigurarea, că după dorința ta îl iert cu toată inima pe conducătorul meu! Eu am fost numai de aceea supărat pe el, că până acum nu am înțeles ce plan a avut de fapt cu mine! Bineînțeles a luminat doar puțin, ce ar avea de gând cu mine; dar această părăsire lungă a persoanei mele de el, m-a făcut la sfârşit să devin totuşi supărat pe el! Dar acum totul s-a terminat şi dacă ar veni acum încoace, i-aş cădea după gât numai de dragul tău şi l-aş săruta ca un fiu care nu şi-a văzut de mult tatăl!”

15

Predica de căință a marinarului dumnezeiesc adresată episcopul Martin

Acum vorbesc Eu iar ca marinar: „Ascultă-mă acum cu atenție şi ține bine minte, ce îți voi spune acum!

Vezi tu, ştiu, cum este creată lumea, pentru că ştiu aceasta, cum a fost creată în diferitele timpuri. Căci dacă nu ar fi lumea rea sau cel puțin numai câteodată mai bună decât altă dată, aşa nu l-ar fi crucificat pe Domnul minunățiilor! Ce a făcut deja voința lor de curaj mare şi rea la lemnul verde, cu cât mai puțin va avea grijă de cel uscat! De aceea este valabil pentru totdeauna faptul, ce scrie în Evanghelie din gura Domnului:

În aceste zile - în zilele pământeşti - are nevoie împărăția cerurilor de preluare; numai aceea o vor poseda, care o vor lua-o cu forța! Dar aşa o forță morală, prietene, nu ai pricinuit impărăției cereşti. De aceea nu ai voie să acuzi prea tare lumea, ca după ştiința mea înaltă şi clară ai ținut mai mult cu lumea decât cu oricare spirit! În acest punct ai fost duşmanul principal al adevărului, un duşman al protestanților şi i-ai urmărit ca nişte păcătoşi, cu multă ură şi mânie

La tine nu a fost vorba niciodată: dacă vrea să fie înşelată lumea, ci fără pardon sau milă: lumea trebuie să fie înşelată - şi aceasta fără excepție! Dar eu îți spun, că lumea nu este de obicei mai rea decât în sfera în care te-ai învârtit tu şi alții ca tine! Voi ați fost în toate timpurile cei mai mari duşmani ai luminii şi au existat timpuri, unde pe fiecare care a fost puțin mai luminat în gândire şi în vedere l-ați aruncat imediat în foc!

Nu regii lumii caută să răspândească întunericul la poporul său, ci voi ați fost, care i-ați pus pe regi în blestem, dacă ar îndrăzni, să gândească puțin mai luminat, decât ar fi fost binevenită de regimul vostru de teroare care era întunecat şi tiranic! Dacă sunt câțiva regi care sunt întunecați, atunci sunt cu siguranță lucrul vostru; dar voi nu ați fost niciodată un lucru a regiilor, ci ca şi acum şi în toate vremurile ați fost propria voastră capodoperă!

Că a mers mai greu în unele țări, care nu au nici un habar de lumină de la A la Z, să introducă lumina curată a lui Dumnezeu , aceasta ştiu; dar cine este de vină la aceasta? Vezi, nimeni altcineva decât voi!

Cine v-a spus vreodată să faceți temple de idolatrie şi cele mai păgâne altare? Cine v-a ordonat să predicați slujba în latină? Cine a inventat slujbele de iertare a păcatelor contra bani, cine a afurisit scriptura lui Dumnezeu şi a introdus în locul ei legendele cele mai absurde şi mincinoase a aşa numiților sfinți, cine a introdus cultul moaştelor , cine milioanele de icoane în toate felurile şi lucrurile cioplite? - Uite, nimeni altcineva, nici un împărat şi nici un domnitor, ci voi! Voi singuri ați fost în toate timpurile lucrătorii întunericului celui mai profund, pentru a prinde în plasa voastră pe fiecare, mic şi mare, pentru sceptrul vostru!

Domnitorii sunt adesea plini de credință evlavioasă şi ascultare față de învățătura voastră; însă spune-mi, ce fel de credință ai avut tu, care cunoşteai totuşi scripturile? Şi oare pe cine ai ascultat? Oare cât te-ai rugat, fără sa fi plătit pentru asta?

Spune, poți tu să aştepți de la Dumnezeu vreo luare în considerare după toate acestea, fiindcă nu lumea te-a făcut pe tine cu mult mai rău, ci numai tu ai făcut lumea din districtul tău cu foarte mult mai rea, decât ea a fost înainte?

Eu însă îți spun: Ceea ce priveşte martiriatul, pe care tu l-ai menționat, tu te-ai fi răstignit pe cruce de o mie de ori mai des din dragoste dornică de a domina, adică dragoste pentru întuneric, decât numai o dată pentru lumina dumnezeiască curată! Aşa că nu trebuia atunci nici să te temi de domnitori, dacă ai fi propovăduit lumina şi încă mai puțin de supraveghetorii lor. Fiindcă Eu ştiu prea bine, cum tu te-ai împotrivit domnitorilor, dacă ei se răzvrăteau împotriva pretenților tale fără sens, pretenții care dispreţuiau şi condamnau toate valorile omeneşti şi frățeşti!

Uite, aşa că îmi sunt cunoscute doar puține exemple, în care domnitorii au băgat la închisoare preoți cu adevărat iluminați, care se supuneau învățăturii lui Dumnezeu, sau poate chiar i-ar fi expediat în lumea spiritelor - ceea ce tu acuzi dur. Dar îmi este cu adevărat cunoscut un număr nespus de mare de exemple, în care voi ați făcut asta acelora, care au îndrăznit să trăiască după cuvântul curat al lui Dumnezeu!

Cine este aici înțelept ca un şarpe şi nevinovat ca un porumbel, acela merge deci pe calea domnului: Eşti tu însă de părere că bătrânul Dumnezeul s-a făcut mai slab, decât a fost El pe vremea apostolilor şi astfel El să nu mai poată ajuta acelora, care sunt amenințaăi de lume?

O uite, Eu aş putea menționa pe lângă Luther încă un număr mare de frați, care au îndrăznit totuşi în cea mai întunecoasă perioadă să mărturisească în fața lumii cuvântul curat a lui Dumnezeu. Şi uite, domnitorii lumii n-au tăiat capul nimănui dintre aceştia; desigur i-a fost numai aceluia rău, care a ajuns cu sufletul mai curat în mâinile voastre!

E de sperat că tu vei admite, că aici, unde nimic altceva nu contează decât adevărul curat, împreunat cu dragostea veşnica, nu poți atinge aici nici un scop cu toate scuzele tale - în afară de asta, este însă acceptată singură Mea quam maxima culpa (Vina mea foarte mare)! Acesta este singurul lucru potrivit, toate celelalte nu au nici o valoare în fața Domnului! Fiindcă asta vei admite tu desigur, că Dumnezeu cunoaşte din veşnicie mai bine lumea în cel mai mic amănunt al ei, decât tu o vei cunoaşte vreodată. De aceea ar fi cea mai mare prostie, dacă tu ai chema pe Dumnezeu Domnul spre scuza ta, aşa cum este ea; cu toate că tu ai spus, că tu nu spui asta pentru scuza ta, ci numai că Domnul să te ia în considerare - fără să te gândeşti nici cel mai puțin la faptul, că tu însuşi ai fost un principal făcător de rele în lume!

Aşa de mult cât tu meriti să fi luat în considerare ca fiind un prizonier al lumii, nu se va lua de loc de la tine meritul acesta; dar în toate lucrurile cu care tu o acuzi acum, nu ți se va socoti ca dreptate! Ceea ce lumea îți este datoare în fața lui Dumnezeu, asta va fi rezolvată cu o socoteală mică. Dar vinovăția ta nu ți-i se va ierta aşa uşor, în afară de faptul dacă tu o mărturiseşti cu căință şi dacă mărturiseşti şi că este adevărat, că tu - care ai fost tot timpul rău şi încă eşti - nu poți să-ți îndrepți şi să-ți ierți singur greşeala, ci numai singur Domnul poate.

Tu ai într-adevăr o frică mare față de iad, fiindcă tu te consideri în conştiința ta vrednic de el şi eşti de părere că Dumnezeu te va aruncă acolo ca pe o piatră în adânc. Însă tu nu iei în considerare, că tu te înspaimântezi numai de iadul tău de tine închipuit, dar la iadul adevărat ai mare plăcere şi nu vrei sa ieşi afară de acolo sub nici o formă!

Uite, tot, ce ai gândit până acum, a fost mai mult sau mai puțin iad în adevăratul sens al cuvântului! Fiindcă acolo unde se arată numai puțin interes de sine, înfumurare şi acuzarea altora, acolo este iad; unde n-a fost încă osândit de bună voie dorirea cărnii, acolo încă mai este iad! Dar la tine se găsesc încă toate acestea; astfel eşti tu încă foarte tare în iad! - Uite, cât de încrezută este acum frica ta!

Domnul însă, care se milostiveşte de toate ființele, vrea să te salveze de acolo - şi nu vrea să te osândească mai adânc în el, nu ca ideea ta de bază romano- catolică! De aceea nu spune despre Dumnezeul tău, că El ar spune aceluia care vrea să meargă la iad: "Fiindcă tu vrei să mergi în iad, aşa să fie!"

Uite, aceasta este o afirmație de a ta foarte neleguită! Tu eşti tocmai unul, care de mult timp nu vrea să se lepede de iad; însă când ai simțit din partea Domnului o asemenea judecată asupra ta?

Gîndeşte-te bine la aceste cuvinte ale Mele şi urmează-le, aşa că Eu vreau să conduc acest vaporaş astfel, ca el să te ducă din iadul tău în împărăția vieții. Aşa să fie!"

16

Recunoaşterea propriei vine de către episcopul Martin - Decizia lui Martin de a rămâne la conducătorul vaporului, la salvatorul său -
Ingerul lui Petru că al treilea în uniune

Vorbeşte acum omul nostru: „O dragă prieten, din păcate eu trebuie să mărturisesc deschis, că astfel stau lucrurile în privința mea, cum tu mi-ai spus fără sa-mi ascunzi păcatele. Şi eu admit, că eu nu pot să aduc împotriva acestor spuse nici cea mai mică scuză; fiindcă totul este adevărat! Dar numai un singur lucru vreau să aflu de la tine, unde mă vei duce acum şi care va fi destinul meu pentru veşnicie?"

Vorbeşte marinarul: „Intreabă-ţi inima, dragostea ta! Ce spune ea? Care îi este dorul? Dacă ţi-a răspuns aceasta din viaţa ta foarte clar, atunci ţi-ai decis deja destinul tău în tine însuţi: fiindcă fiecare va fi judecat de propria sa iubire!”

Spune episcopul : „O dragă prieten, dacă aş fi judecat de propria mea iubire, atunci aş ajunge Dumnezeu ştie unde! Fiindcă în mine se petrec încă astfel de lucruri ca în cugetul unei femei iubitoare de moda, care are acolo într-un magazin pământesc de vândut haine la modă sute de stofe de modă în faţa sa şi care le priveşte cu atenţie de sus în jos şi nu ştie la sfârşit, pe care să o cumpere!

Luându-mă după sentimentul meu cel mai interior, aş vrea să fiu la Dumnezeu, creatorul meu. Dar îmi stau în drum păcatele mele multe şi mari şi eu privesc atunci realizarea unei asemenea dorinţe de a mea, ca fiind irealizabilă!

După aceea mă gândesc iarăşi la acele oi şi miei bizare din lumea asta; cu o asemenea oaie n-ar fi chiar neplăcut să trăiesc împreună cu ea pe veci! Dar atunci îmi spune iarăşi un gând din interior: “aşa ceva veşnic nu te va aduce aproape de Dumnezeu, ci te va îndepărta tot mai mult de El!” , - şi aşa se scufundă şi acest gând drag al meu în locurile fără fund ale acestei mari!

Iarăşi îmi vine gândul, să trăiesc undeva într-un colţ al acestei lumi spirituale veşnice ca un ţăran simplu şi să posed doar o singură dată milostivirea, să-l văd pe Iisus, chiar dacă numai pentru puţine momente! Dar la acest punct mă avertizeaza iarăşi conştiinţa mea nestăpânită şi îmi spune: “pentru un asemenea lucru tu veşnic nu eşti demn!” , - şi eu mă scufund iarăşi înapoi în nimicnicia mea plină de păcate şi mă aplec în faţa lui, celui Atotsfânt!

Numai un singur gând mi se pare cel mai uşor şi posibil de realizat şi eu trebuie să mărturisesc, că asta este ideea mea pe care o îndrăgesc cel mai mult: şi anume, să fiu la tine şi să petrec cu tine întreagă veşnicie, oriunde te-ai afla tu! Deşi pe lume i-am putut suferi cel mai puţin pe aceea, care îndrăzneau să-mi spună adevărul în faţă, dar totuşi te îndrăgesc înainte de toate tocmai pe tine pentru faptul că mi-ai spus adevărul direct în faţă ca un judecător atotştiutor, dar şi ca unul dintre cei mai blânzi. La această idee îndrăgită de mine voi şi rămâne pentru veşnicie!”

Vorbesc Eu: „Bine, dacă asta e îndrăgirea ta principală, de care trebuie însă să te convingi tu mai adâncit, atunci ea se poate îndeplini imediat! Uite, noi nu mai suntem acum departe de mal şi tot la aşa mică depărtare de coliba mea în care locuiesc. Ocupaţia mea o cunoşti acum deja, că Eu sunt un cârmaci în sensul cel mai strict al cuvântului? ! Tu vei fi acum părtaş cu mine la această ocupaţie; răsplată pentru eforturile noastre ne va aduce mica noastră ţarină, pe care o vom lucra după posibilităţile noastre în timpul în care suntem liberi de ocupaţia noastră. Şi uită-te în jurul tău, lângă tine vei găsi pe încă cineva, care ne va ajuta cu sârguinţă!”

Episcopul se uită în spatele său pentru prima oară în timpul acestei călătorii pe mare şi îl recunoaşte imediat pe îngerul lui Petru; el îl îmbrăţişează şi îi cere scuze pentru ocara cu care l-a defăimat.

Ingerul îi arată episcopului aceaşi dragoste şi îl slăveşte pentru ca inima lui a făcut această alegere din cel mai adânc interior al inimii sale.

Vaporaşul se loveşte atunci de mal, unde el este fixat cu o sfoară de un bât şi noi toţi trei mergem în colibă.

17

În coliba cârmaciului - Micul dejun binecuvântat şi spusele de mulţumire ale lui Martin
Noua ocupatie a lui Martin cu pescarii

Până acum a fost însă mai întuneric decât luminos. În colibă în schimb a început să se rărească întunericul tot mai mult şi un revărsat al zorilor binefăcător îndepărtase tot mai mult noaptea de dinainte - bineînţeles în faţa ochilor episcopului, fiindcă în faţa ochilor Mei (a Domnului) şi a acelora a îngerului lui Petru a fost încontinuu ziua cea mai luminoasă, veşnică, netrecătoare şi neschimbătoare!

Fiindcă acum a început să se lumineze şi în faţa ochilor episcopului, s-a întâmplat din acel motiv, ca în interiorul său a început să apară dragostea, după ce episcopul prin milostivirea Mea a alungat din el de bună voie şi încă mai alungă o cantitate mare de murdarie pământească.

„Dar ce se întâmplă acum în colibă?”, veţi întreba voi. - Aveţi numai puţină răbdare, imediat va fi arătată de Mine ordinea de zi pe care episcopul trebuie sa o urmeze de acum încolo, după ce înainte de aceasta el se va fi întărit puţin cu pânea Mea dătătoare de viaţă. Fiindcă voi puteţi vedea uşor, că omului trebuie să-i fie cu siguranţă foame foarte tare, fiindcă el în întreaga lui viaţă de pe pământ, precum şi în perioada foarte scurtă a şapte zile normale (chiar dacă aparent un timp nespus de lung) n-a stat încă niciodată la această masă cu adevărat hrănitoare şi n-a gustat niciodată pâinea vieţii. De aceea trebuie să-l lăsăm totuşi cum obişnuiţi voi să spuneţi, să se alimenteze puţin, adică să-şi potolească prima foame a sa puternică.

Uitaţi-vă, cum el mănâncă o bucată de pâine una după alta şi cum el, făcând asta, este mişcat în interiorul său până la lacrimi şi vorbeşte acum:

(Episcopul Martin): „O tu prietenul meu cel mai bun şi Domnului căruia îi slujesc acum pentru veşnicie, cât de nespus de bine este la tine! Acceptă mai înainte mulţumirea mea cea mai călduroasă şi arată-i aceasta, în inima ta şi domnului Dumnezeu. Fiindcă limba mea veşnic nu este vrednică, să-i spună Domnului o rugăciune de mulţumire, eu fiind totuşi un păcătos prea mare şi grosolan în faţa lui!

Aşa, aşa; ah ce bună a fost asta! O cât timp s-a scurs în care am simţit foamea, setea şi o noapte fără întrerupere! O mulţumesc! Multumescu-ţi ţie, cea mai mare mulţumire lui Dumnezeu, Domnul, fiindcă El a permis ca tu să mă salvezi şi să mă şi saturi, aşa încât sa-mi fie bine acum, de parcă sunt acum proaspat născut! - Şi uite, uite, se şi iluminează ca într-o dimineaţă de primavară, astfel soarele se apropie de răsărit! O cât de minunat aici acum!

O dragă prieten şi tu, bătrânul şi primul meu conducător, fiindcă acum sunt săturat vreau să vă arat limpede dragostea mea către voi prin hărnicia mâinilor mele - chiar dacă într-un mod foarte simplu faţa de binefacerea nespus de mare pe care mi-aţi arătat-o mie!"

Acum vorbesc Eu: „Vino numai cu noi afară din colibă şi vom avea curând mult de lucru! Uite, noi suntem acum iarăşi afară pe malul mării! Acolo sunt mrejele de pescuit: du-te acolo împreună cu fratele tău şi adu-le aici în corabie; fiindcă marea îi astăzi liniştită şi noi vom face recoltă bogată!"

Cei doi aduc repede un năvod, îl pun în corabie, după care spune episcopul plin de bucurie: „Ah, aceasta este desigur o muncă înveselitoare! Aşa îmi place marea; însă când m-am aflat la malul ei cel mai slab aşteptându-mi scufundarea, atunci ea arăta altfel şi foarte înfricoşătoare!

Dar există şi peşti aici în lumea spiritelor? - Cu adevărat, pe pământ nici n-am visat că este aici aşa ceva!"

Vorbesc Eu: „Şi încă ce peşti! Te vei simţi foarte straniu la lucrul acesta, mai ales că sarcina noastră este de a pescui toţi peştii din marea asta. Dar nu trebuie sa ţi se împuţineze curajul din cauza asta, totul va merge cum trebuie. Însă, aşa cum am spus, este nevoie de răbdare, curaj şi statornicie bărbătească!

Se vor ivi destul de multe pericole şi nu rar te vei crede pierdut. Dar atunci priveşte la mine şi fă ceea ce Eu fac, aşa va trece tot cu bine şi spre marele nostru avantaj! - Fiindcă orice lucru făcut bine necesită osteneală, răbdare şi muncă osârduitoare! - Dezlegaţi acum corabia de bâtă, ca noi să ne avântăm imediat în ape adânci!"

Cei doi dezleagă corabia şi un vânt dinspre miazăzi o duce repede ca săgeata în largul mării.

În timpul călătoriei vorbeşte episcopul iarăşi: „O mii şi mii! Dar prieteni, aici trebuie să fie apa deja înfricoşător de adâncă, fiindcă ea arată aproape neagră ca cărbunele din cauza adâncimii! Dacă aici ar naufragia corabia, cum ne-ar merge atunci? !"

18

La vânatoarea de peşti

Vorbesc Eu: „Prietene, numai să nu-ţi fie frică, fiindcă noi suntem cu cuget bun pe apă şi astfel poate să fie cât o vrea de adânc, că nu trebuie să ne temem de nimic! Atenţie acum, năvodul trebuie aruncat în afară! Acolo, unde apă se mişcă tare, este un peşte imens! Numai cu îndemânare, ca el să nu ne scape!"

Cei doi aruncă mreaja afară şi de-abia ce ea s-a extins, intră deja un monstru vizibil de peşte în ea. Şi fiindcă nu poate rupe mreaja tare, el duce cu sine corabia iute ca săgeata pe suprafaţa apei şi nu face nici o pauză, ci tot mai nervos trage corabia după sine.

Episcopul, fiind plin de spaimă, strigă: „O pentru Dumnezeu, ce facem acum? Acum evident că suntem pierduţi! Monstrul umple toată plasa de abia cu jumătatea de cap a lui! Corpul se întinde Dumnezeu ştie cât de departe în apă; el e cu siguranţă de trei ori mai mare decât corabia noastră! Chiar dacă l-am putea imobiliza, unde vrem să mergem atunci cu el? ! - Oh, oh, tot mai nervos şi repede înnoată cu vehicolul nostru la. . . O Doamne ajută-ne!

Atunci vorbeşte Petru: „Nu fi copilăros! Lasă peştele să înnoate, unde el doreşte şi cât doreşte! Atâta timp cât capul său se află în mreajă, nu se duce la fund, aceasta ştiu eu ca un pescar bătrân. Şi când el se va fi săturat de innotat, va deveni astfel mai liniştit şi noi vom avea o treabă uşoară cu el, să-l stăpânim şi să-l ducem la mal! Căci uită-te acolo - peştele înnoată direct spre un mal; acolo îi va fi atunci mult mai greu cu fuga lui de noi!

Ai uitat tu oare, ce a spus învăţătorul nostru iubit? - Priveşte, El este liniştit, de aceea să fim şi noi aşa! Dar când El va spune:" Acum după Mine, mâinile la lucru!" , de-abia atunci trebuie să ne mişcăm, cum porunceşte El. Fiindcă mai mare maistru ca El nu este în arta pescuitului! Acum însă la treabă: Atenţie, momentul începerii lucrului nostru va veni imediat!"

Acum vorbesc Eu: „Petru, ia tu cârligul mare şi împungel cu putere în spatele fălcii! Şi tu, prietene Martin, sari acum sprinten la mal, cuprinde acum partea din faţă a corabiei şi trage-o la mal! Leag-o repede de bâta care se află acolo, sari atunci iarăşi în corabie, ia al doilea cârlig şi fă ceea ce a făcut Petru! Fiindcă uite, monstrul a intrat în stare de obosire numai bună pentru noi şi noi îl vom stapâni acum uşor! Aşadar fiţi îndemânatici!"

Episcopul Martin face repede, ceea ce i-a fost poruncit. Corabia este legată şi Martin al nostru e repede iarăşi în corabie. El cuprinde cârligul şi îl împunge ochit şi tare în spatele celeilalte falci şi astfel este monstrul bine înţepenit.

Şi atunci porunceşte Domnul: „Mergeţi afară la mal, aduceţi funia cea mare, de care este legat un cârlig de aruncat ascuţit; acolo aproape de colibă el stă deja pregătit! Intre timp Eu voi aduce peştele cu cele două răngi de cârlig mai aproape de mal, unde voi trebuie foarte repede să aruncaţi cârligul în capul animalului. Şi tu, prietene Martin, nu trebuie să te sperii, fiindcă peştele va face o smucitură puternică, care bineînţeles ţi se va părea foarte

înfricoşătoare. Dar ai numai curaj şi statornicie - atunci totul va merge! Aşadar acum daţi-mi cele doua răngi în mâna şi voi grăbiţi-vă la treabă!”

Totul se întâmplă la timp. Dar atunci când peştelui îi intră în corp cârligul greu şi ascutit, el începe să se smucească şi să se zbată îngrozitor (Pentru episcopul Martin). El aruncă astfel valuri imense spre mal, aşa că uneori noul nostru pescar Martin este acoperit de tot de apă, ceea ce îl jenează cu atât mai mult, fiindcă uneori, în timp ce el ţine funia strâns, botul peştelui cu o mie de dinţi vine foarte aproape de el şi încearcă să-l înhaţe în acelaşi timp. Lui îi este frică mare, dar acum mai mult din pricina Mea decât pentru el, văzând că peştele cu coada sa imensă a ridicat deja de câteva ori corabia de tot peste suprafaţa apei şi a dat cu ea iarăşi în jos.

Petru vorbeşte însă cu el: „Ţine-te bine frate! Strânge-ţi toate puterile, altfel ne trage monstrul înfricoşător în adâncurile mării, unde tocmai nu ne va merge cel mai bine!”

Spune episcopul Martin: „O frate, dacă aş fi numai în spatele tău! Bestia încearcă încontinuu să mă înhate şi peste toate, maistrul nostru o împinge încă cu totul sub nasul meu, în timp ce acest animal înfricoşător a deschis gura chiar în faţa capului meu şi şi-a arătat botul îngrozitor ca la trei stânjeni lăţime şi l-a închis iarăşi atât de impunător, aruncându-mi astfel cel puţin o sută de găleţi de apă în faţă!

Ah, asta e o muncă dezamăgitor de grea şi foarte primejdioasă! Muncă aceasta ar fi prea rea chiar pentru sclavi la galere! - Ah ah, m- m- m - brrr, brrr, - oh - oh, - iarăşi o încărcătură plină cu apă în faţă! Eu mă voi îneca cu toate astea, dacă bestia îmi va mai vărsa de câteva ori apă în faţă! Eh - eh, botul se deschide iarăşi! Nu, eu nu mai suport aşa ceva! Apa este înspăimântător de rece, că îmi e acum deja aşa de frig, de parcă m-aş afla întins pe gheaţă gol puşcă! Acum va încerca iarăşi să mă înhaţe!”

Spune Petru: „Ia de aici lancea şi taie-i gâtu, aşa ea nu va mai putea să te prindă cu gura!”

Spune episcopul Martin: „Dămi-o numai! - Este foarte de folos! - Oho, tu animal imens, acum va avea înhăţarea ta desigur un sfârşit? Acesta a fost într-adevăr un gând bun din partea ta; numai că trebuia să îl spui cu câteva duzine de înhăţări mai devreme, atunci n-aş fi fost udat atât de jalnic! Dar şi aşa e bine.”

Acum vorbesc Eu din corabie: „Bine-i aşa; fixaţi acum şi funia cu cârligul de o bâtă şi veniţi atunci repede iarăşi în corabie! Acesta este cu siguranţă peştele nostru, el nu ne va mai scapa nicicând! Însă noi vrem să facem imediat corabia noastră iarăşi navigabilă şi sa pătrundem în largul mării, poate vom face în scurt timp încă o captură mai respectabilă?”

Cei doi fac repede ceea ce le-a fost poruncit. Episcopul Martin nu este prea de acord - fiindcă lui îi ajunge deja peripeţia asta; dar neţinând cont, el face totuşi foarte repede ceea ce Eu i-am poruncit.

Acum amândoi sunt iarăşi în corabie, care pleacă acum iarăşi iute ca săgeata de acolo.

Eu însă fac pe drum remarca către episcopul Martin: „Prietene, tu trebuie să te acomodezi aici, să nu fi niciodată supărat. Fiindcă cine se apucă de lucru puţin moroacănos, aceluia îi reuşeşte rar lucrarea! De aceea ai răbdare, curaj şi perseverenţă; bucuria vine de-abia după munca făcută!

Da, dragul meu prieten, aici în lumea spiritelor nu stau lucrurile precum ai spus tu adesea pe pământ: Odihnească-se în pace! , ci: munciţi, că încă mai e ziuă! Este destul cât te odihneşti noaptea, în care nimeni nu poate lucra! Când a fost pentru tine noapte, ai fost şi tu fără lucru; dar fiindcă şi pentru tine s-a făcut ziuă, trebuie sa munceşti şi tu - deoarece împărăţia lui Dumnezeu este o împărăţie a lucrului şi nu o împărăţie a puturoşilor şi a leneşilor! De aceea fi numai cu mult curaj!

Uitaţi-vă acolo spre miazănoapte, unde se află încă un amurg puternic pe ape! Acolo spumegă tare marea, dar nu este vânt nici aici şi nici acolo; în consecinţă nu poate să fie altul motivul unei asemenea mişcări agitate a valurilor decât un oarecare peşte foarte mare! De aceea sa mânăm repede în acea direcţie şi să punem toate mâinile noastre la treabă; acest peşte să răsplătească mai ales eforturile noastre!”

Spune episcopul Martin: „O prietene, acesta ne va face de petrecanie probabil chiar cu ajutorul a Doamne miluieşte-ne. Dar de ce oare este nevoie aici în împărăţia spiritelor de peşti atât de mulţi, năzdrăvani şi mari? Se ţine deci şi aici post, în care nu este voie să mănânci decât carne de peşte? Sau carnea şi grăsimea unor asemenea peşti se trimite şi se comercializează şi aici?”

Vorbesc Eu: „Acuma să ia fiecare repede o sabie în mâna; fiindcă aceasta este o hidră cu zece capete! Monstrul ne-a văzut şi vine acum direct spre noi. Tu, Petru, ştii cum se prind asemenea peşti; Tu, episcope Martin, fă însă ceea ce va face fratele! Când această hidră cu zece capete îşi va apleca capetele ei de şarpe peste bord, atunci faceţi repede, până ce toate cele zece capete vor fi despărţite de trupul său lung de şarpe; ce rămâne voi face Eu atunci! Animalul este aici, deci acum loviţi cu sabia!”

Uitaţi-vă, Petru loveşte unu după altul capul groaznicului balaur care are zece capete ce încep de la corpul negru cu un fel de solzi care seamănă ca un scut şi care ia inspirat Episcopului Martin groaza. Dar episcopul Martin nu ştia exact, unde trebuie să lovească, pentru a nimeri un cap, căci de frică aproape că nu mai vede nimic şi ochii îi sunt mai tot timpul închişi decât deschişi.

Acum însă a separat Petru şi al zecelea cap de al zecelea gât! Cascade de sânge curg acum din balaur. Marea este colorată până în depărtari de sânge şi pentru ochii episcopului Martin era acest balaur de 111 noduri de lung şi tot atât de lat.

Acum vorbesc Eu pentru a doua oară: „Petru pune sabia la locul său înapoi şi dă-mi cârligul ca să-l înfig în burta acestui balaur şi să-l scot iar afară! Tu, Martin, preia navigaţia şi du-tu la şapte grade spre răsărit şi aşa vom ajunge cu această bogată captură imediat la mal!”

Totul se întâmpla după cea mai mare ordine şi vasul care traga după sine prada, se grăbeşte iar la capătul binecunoscut a tărâmului

Că vasul este deja foarte aproape de tărâm, se uită episcopul Martin îngrijorat, după peştele cel mare care l-au prins mai devreme. Dar el nu se mira puţin, când nu vede nici unde peştele cel mare şi vorbeşte îndată:

„Dar, dar, dar, - ce este aceasta? ! Acum am primit-o - acest de-al doilea balaur aproape că ne-a răpit toate forţele, până când l-am prins şi l-am cărat până aici; în timp ce ne-am silit de milioane, prima noastră captură s-a dus! Mie mi s-a părut, că l-am legat puţin cam destrâns! Ei, ei, aceasta este fatală! Cât ne-am silit pentru această bestie şi acum nu avem nimic pentru tot efortul şi silinţa noastră! Dragi prieteni, această pradă trebuie s-o legăm puţin mai tare, dacă nu, se va duce şi aceasta de râpă, aşa dacă vom mai ieşi să prindem!"

Vorbeşte Petru: „Nu-ţi face griji de nimic - primul peşte este deja îngrijit! Căci aici sunt mai mulţi muncitori, care ştiu ce trebuie să facă, dacă le lăsăm o captură lângă tărâm! Acum însă, că ne aflăm deja la mal, sari repede afară şi leagă repede nava. Eu şi domnul maestru însă, vom trage captura la mal!"

Episcopul Martin, puţin mirat, face imediat ce a spus Petru; noi însă facem în faţa ochilor săi, ce a spus Petru

A doua pradă este acum şi ea legată şi Eu vorbesc: „Că această capturaăa fost aşa de bogată, cu aceasta am terminat lucrul nostru principal; de aceea haideţi sa scoatem cu aceste bări peştii mai mici şi să le aruncăm din apă la mal! Căci cei doi balauri mari i-am învins deja şi sigur nu mai există aşa ceva în aceste ape de aici; de aceea să mergem fără nici o grijă la lucrul mai uşor! Haideţi să mergem iar pe vas şi sa încercăm cum merge prinsul de peşti mai mici!"

Aşa se întâmplă, ce am poruncit Eu. Amândoi scufundă bările în apă şi Eu conduc vasul. Lucrul se mişcă bine: fiecare scufundare umple butoaiele cu tot felel de peşti, care cei doi le azvârlesc pe mal; peştii însă, care ating tărâmul, se duc imediat. -

19

Cugetăriile episcopului Martin de lucrul în zadar - indiciile replicii bune ale lui Petru de episcopul roman care este gol şi nespiritual

Această risipire a peştilor, cu cât mai mult durează cu atât mai mult începe să-l jeneze pe episcopul Martin, aşa că deja începe să devină furios şi începe să mormaie cu sine: „Aceasta este traznet de proastă şi de nebună lucrare! Aproape că sunt terminat de atâta scoatere de peşte şi de aruncarea spre mal şi aceasta pentru nimic şi iar nimic! Căci şi aşa nu rămâne nici unul: fiecare se topeşte ca untul în soare! Devine aceasta aproape ciudat de prostesc? Nu, aceasta este un lucru extraordinar de trăznit, de prostesc!

Eu mai trebuie să mă uit mai încă odată mai atent, de unde vin aşa de repede peştii! - Hm, hm, hm, nu pot observa nimic! - Iarăşi o aruncare a colegului meu şi nimic nu rămâne în împărăţia nemuritoare! Frumoasă nemurire - aceasta! Pe pământ cel puţin nu rămâne prea multe din ce a fost; dar de nimic nu este vorba că şi aici, căci aici nu rămâne nimic din ce a fost!

Eu deja m-am bucurat pe o ştiucă, mreană sau orice fel de peşte. Dar la devorarea ascuţită a acestei lumi spirituale, care pentru peşti se potriveşte, aşa ne vom vedea cu enorm de puţin! Bineînteles încă nu-mi este foame; dar un apetit simţitor mă atrage totuşi şi gândul la o ştiucă cald prăjită îmi lasă gura apă!

Aici este mai bine cu un milion de ori, decât poziţia pe care am avut-o înainte; dar aerisitul lucru cu peştii nu va fi rea pentru veşnicie! Este ciudat, cât de mult se crapă de zorii; dar de un soare, care trebuie să răsară, nu se observă nimic!

Ciudată lume, ciudată existenţă! Se poate lua şi se poate studia cum se doreşte, aşa este şi aşa prost se rămâne! Aceştia, singurii mei prieteni sunt foarte înţelepţi în cuvintele care le rostesc, dar sunt cu totul proşti în ceea ce fac! Să ne uităm la prinsul acesta inutil de peşte! Ce lucru uşor şi frumos este prinderea peştilor şi totuşi se comportă cei doi de parcă de aceasta depinde bunăstarea lumii! Dar ce vreau eu să fac? La ceva mai bun nu pot să mă aştept şi aşa trebuie să fie bine în numele lui Dumnezeu! De aceea numai cu umor să pescuiesc afară aceşti peşti de aer; poate că se va zări după aceasta iar ceva!"

Petru îl întreabă pe episcopul Martin: „Ce mormăi acolo? Eşti deja obosit?"

Spune episcopul Martin: „Obosit, nu sunt chiar, prietene. Dar trebuie să-ţi mărturisesc deschis, că acest lucru mi se pare totuşi puţin comic, cu toate că sunt convins, că tu şi maestrul nostru sunteţi nişte bărbaţi foarte înţelepţi!

Uite, uite, - lucrăm deja de un timp îndelungat doar pentru aer, sau mai bine pentru nimic! Peştele mare s-a dus de râpă şi al doilea cel cu zece capete? Eu nu mai văd nimic din el! Aceşti peşti mici sunt mai repede devoraţi de aer, înainte de a atinge deja pământul! Intrebare: pentru ce să fie bun tot acest lucru gol?

Eu vă recunosc ca fiind nişte bărbaţi înţelepţi şi sigur va avea această muncă şi un rost. Dar lăsaţi-mă şi pe mine să aflu puţin de ce facem evident acest lucru gol, pentru ce este aceasta bine sau pentru ce va fi bine!"

Petru vorbeşte: „Uite, uite, dragă prietene şi frate! Când ai fost pe pământ episcop;, spune: câte lucruri goale ai făcut? Dacă ar fi avut voie cineva să te întrebe, pentru ce sunt bune în realitate şi dacă ar fi de folos - de exemplu la botezul de clopote, la inaugurarea orgei, la aşa zisele haine preoteşti?

Ce înseamnă şi ce putere ar avea, manta, rochia de cor şi îmbrăcămintea preotului, îmbrăcămintea de slujbă, cămaşa de predică şi mii de astfel de lucruri? Ce putere se ascunde în spatele îmbrăcăminţii de călugăr? De ce este o poză a Mariei mai miraculoasă decât alta? De ce este Florian pentru foc şi Johann Nepomuk pentru apă,

căci amândoi au fost aruncați în apă: unul în Austria în Linz lângă Dunăre şi celălalt în Böhmen la Prag în Morava?

De ce nu se găseşte printre cei paisprazece ajutători de urgență şi Iisus? Şi de ce se cere de la oameni în slujba sfântă să fie miloşi, căci după aceea merg şi aşa la sfinți şi îşi cer iar iertare? De ce se adresează întâi lui Dumnezeu şi după aceea sfinților? Vor ei oare să-l mişte pe Dumnezeu, sa asculte sfinții? Dacă pot de la început să-l mişte pe Dumnezeu, pentru ce se mai adresează sfinților?

De ce la aşa zisa coroană de trandafiri a lui Maria este chemată de zece ori şi Dumnezeu doar la rugăciunea Domnului? De ce se găsesc din belşug în biserică crucifixe mari, mici, din lemn şi din metal şi de ce atâtea Maria în toate formele posibile?

Ce diferență este între o poziție festivă şi între o slujbă tăcută pentru duh? De ce Hristos, Petru sau Paul a înființat aceste aşa numite jefte din victime însângerate în bani? Cum trebuie să fie inima lui Dumnezeu, să aibă o plăcere înaltă, să-şi vadă fiul zilnic măcelarit de zece ori?

Uite, uite, tu, dragul meu prieten, nenumărate legi fără nici un rost ai făcut în lume, fără a crede în ele cel puțin! Şi tot nu ti-a intrat în minte la pescuitul acesta gol, să întrebi cel puțin: "pentru ce un lucru fără sens?" Ți-a fost deja plătită, vei spune tu! Bine, nici aici nu trebuie să lucri pe degeaba! Ce vrei atunci mai mult?

Eu îți spun ție, că acest lucru nu este nici pe departe fără sens, cum a fost lucrul tău lumesc! Pentru viitor nu mai mormăi pentru tine, ci vorbeşte deschis, ce te apasă, aşa se va termina în curând pescuitul acesta fără rost! Dar dacă te mai prefaci mult ca fiind un secretos roman, atunci vom mai avea mult de pescuit; şi captura se spulberă aşa că şi învățăturile noastre în inima ta! - Intelege aceasta! Acum ia iar plasa în mâna şi lucră neclintit mai departe!"

20

Corespunderea spirituală a vânătorii de peşti - Alcătuirea sufletului
Scuzele lui Martin şi cuvintele de dojenire ale Domnului

Episcopul face, precum a fost sfătuit şi spune:" Acum mă simt iarăşi mai bine, fiindcă ştiu acum puțin, de ce fac ceva şi pentru ce e la sfârşit totuşi bună o astfel de muncă care pare fără rost!

Aşa de mult cât am putut desluşi din cuvintele tale, aceşti peşti semnifică greşelile mele: cei mari nebuniile mele capitale şi cei mici mulțimea greşelilor mai neânsemnate ale mele. Dar cum aceste ticăloşii ale mele de tot felul au devenit peşti mici şi mari ale acestei mari, asta nu pot să înțeleg!

Marea asta îşi are sigur originile în potop, a carei ape au luat în sine şi numărul mare a păcatelor de moarte omeneşti, unde s-au aflat cu siguranță şi acelea ale mele pe care încă nu le-am făcut? Astfel pot să-mi închipui toată treaba asta mai pe înțelesul meu, însă altfel nu pot să fie lucrurile desigur!

Dar de ce se transformă păcatele exact în tot soiul de peşti în această apă clară a potopului, lucrul acesta se află bineînțeles deasupra orizontului meu foarte îngust de recunoaştere! Atotputernicul însă, care a păstrat pentru lumea spiritelor această apă de potop în acest bazin veşnic nemărginit, are desigur un motiv foarte întemeiat!

De aceea nu mai vreau să cercetez mai departe, ci numai să pescuiesc cu hărnicie, ca partea mea a păcatelor să fie îndepărtată cât mai repede din apa asta!"

Acum vorbesc Eu: "Aşa e bine, fi numai harnic, prietene! Uite, dintr-o lovitură nu pică nici un pom, dar cu răbdare se poate înfrunta la sfârşit totul! Aceasta de aici nu este de fapt apa lui Noe şi mai puțin sunt de privit peştii, pe care îi scoatem de aici, ca fiind păcatele tale încă nefăcute în potopul lui Noe. Dar un potop este această apă desigur, însă ea nu se trage din păcatele tale din viitor, ci din acelea pe care le-ai comis tu într-adevăr pe pământ!

Dar faptul că se transforma păcatele tale în tot felul de înfățişări de peşti şi în înfățişarea altor monştri de apă mici şi mari, îşi are motivul în aceasta că fiecare păcat provoacă neputința sufletului. Şi această neputință împarte în sine stările de fapt de mai înainte nenumărate şi împărțite în sute de parți, care îşi au începutul în apă şi se temină desăvârşit în focul dragostei lui Dumnezeu din inima omului şi devin o asemănare întru totul Dumnezeiescă.

Ți-a fost însă dat pe lume sufletul în trupul tău pentru devenirea ta ca om în anii copilăriei tale. Dar fiindcă tu n-ai trăit după ordinea lui Dumnezeu, ci numai după cea animalică, din care este compus sufletul din începuturi, aşa ai şi pierdut tu foarte mult din sufletul tău. Şi uite, ceea ce ai pierdut, trebuie să scoatem acum iarăşi din puhoiul păcatelor tale şi să facem astfel sufletul tău foarte plastic! De-abia după ce s-a făcut asta, putem să ne îngrijim de sufletul tău şi de împreunarea lui. De aceea fi numai harnic şi răbdător, că vei putea recunoaşte curând, ce trebuie să facă aici un cârmaci adevărat!

Dar fiindcă aceste animale de apă semnifică faptele tale, care erau păcate pure, ele şi dispar, când sunt scoase de aici şi ridicate la lumina lui Dumnezeu. Şi se ajunge la apariția, precum este scris: „Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui pescar, care a prins mulți peşti în mreaja sa. Însă atunci când el a scos mreaja din apă, a reținut pe cei buni; iar pe cei răi i-a aruncat iarăşi în mare spre stricăciune."

Noi am scos deja foarte multe din faptele tale sub înfăţişarea unor peşti de toate felurile şi uite, ele n-au spor în lumina lui Dumnezeu! Dar ce este aceasta? - Că vrei să-i mănânci fiind cu sufletul distrus, ca păcatele tale să ajungă iarăşi să aibă stăpânire peste tine!

Oare când vor fi în apa ta şi fapte care rămân? Caută în aşa fel ca inima ta să devină plină şi trezeşte-te spre dragoste! Atâta timp cât tu nu vei simţi în tine dragostea de Dumnezeu, va fi încă foarte multă muncă fără sens pentru mâinile tale!

Aceasta reţine şi să ştii, unde trebuie să ajungi tu la sfârşit cu dragostea ta. Aşa vei munci tu în căinţă, smerenie şi răbdare adevărată, pentru a ajunge la un ţel adevărat şi astfel spre vedere limpede şi spre judecata proprie şi adevărată - şi din asta spre milă. Aşa să fie!"

Episcopul Martin se gândeşte între timp la aceste cuvinte şi lucrează mai departe. Însă după un timp el se întoarce iarăşi spre Mine şi spune: "Ascultă, tu învăţătorule drag, care poţi să pătrunzi înţelesurile ascunse din viaţa mea pământească ca un făurar diamantul, tu îmi pari într-adevăr cu caracterul tău ca fiind foarte plin de dragoste; dar în certarea dreaptă eşti tu mai nemilos decât însuşi adevărul pur!

Bineînţeles că este foarte adevărat, că faptele mele trebuie să fie în faţa lui Dumnezeu o grozavie deja de aceea, fiindcă eu prin toată viaţa mea pământească m-am aflat numai în lucruri rele şi parţial a trebuit să mă aflu în ele. Astfel trebuiau să fie faptele mele imposibil altfel decât rele, ceea ce eu admit acum limpede! Dar aceasta - chiar dacă ai fi tu însuţi un înger - trebuie să admiţi totuşi: că omul, nefiind propria sa creaţie şi înzestrat cu calităţile cele mai rare, nu pot să poarte vina pentru lipsurile şi stângaciile lui, de aceea nu trebuie să i se pună totul în spate!

Dacă m-aş fi creat singur şi m-aş fi crescut singur după aceea, atunci eu aş fi adevăratul motiv pentru toată fapta mea şi aş putea de aceea să fiu condamnat cu dreptate. Dar aşa să condamni direct fiecare din faptele mele şi să le pui ştampila de păcat de moarte numai de aceea, fiindcă le-am comis - asta mi se pare nu chiar nedrept, dar totuşi puţin cam prea dur!

Dacă fiul unui hoţ devine el însuşi hoţ, fiindcă el n-a văzut, n-a auzit şi n-a învăţat altceva decât a fura şi a omorî - Intrebare: poate să i se socotească, drept vorbind, ca păcat felul lui de a proceda bineînţeles îngrozitor?

Sau poate fi osândit tigrul, fiindcă el este atât de nemilos şi însetat după sânge? Cine i-a dat viperei veninul omorâtor?

Poate tâlharul de codru din Africa să fie condamnat, că el mănâncă oameni, dacă poate să-i răpună? De ce nu se coboară un înger şi nici un alt duh bun, din cer şi îl învaţa lucru mai bun? Sau chiar să fi creat Dumnezeu câteva bilioane de oameni numai pentru a-i osândi - ceea ce ar fi desigur tirania cea mai nemărginită?

Din această cauză sunt de părere: Fiecăruia fapta lui, dar nu şi cea străină, la care el nu poate să aibă vină!"

Vorbesc iarăşi Eu:" Prietene, tu îmi faci cu spusele tale mare nedreptate! Oare nu vezi că tocmai de aceea nu te lăsăm să faci lucru acesta singur, fiindcă Eu cunosc deja de demult regulile tale de bază stoice?

Uite, vina pe care o poartă educaţia ta aşa zisă neglijată, pe aceasta o poartă acum fratele Petru. Şi ceea ce tu îl invinuieşti pe făcătorul tău, asta am luat-o Eu pe umerii mei!

Crezi tu, însă, că pentru partea ta eşti într-adevăr fără vină? Poţi tu să susţi aşa ceva? Oare n-ai învăţat poruncile lui Dumnezeu, precum cu siguranţă şi legile pământeşti pentru ordinea socială? N-ai fost tu acolo şi acolo şi ai ştiut, că intenţionezi să faci un păcat? !

Nici atunci când te-a avertizat conştiinţa ta, n-ai încetat, ci ai făcut rău împotriva conştiinţei tale, care te avertiza tare! Intrebare: Şi aici a fost de vină educaţia şi creatorul?

Când ai fost tu cu inimă rea împotriva săracilor, în timp ce părinţii tăi pământeşti erau un adevărat exemplu pentru dărnicie, spune: a fost educaţia principalul vinovat şi pentru aceasta?

Şi când ai devenit mai însetat de domnie decât domnitorii, în timp ce părinţii tăi au fost smeriţi din toată inima lor, precum o cere cuvântul lui Dumnezeu, spune: şi la aceasta a fost de vină educaţia sau chiar făcătorul tuturor?

Uite, câtă nedreptate îi faci făcătorului! Recunoaşte asta şi fi smerit; fiindcă toate scuzele tale veşnic nu vor fi suficiente pentru Dumnezeu, căci toţi perii capului sunt număraţi! Iubeşte pe Dumnezeu şi pe fraţii tăi înainte de toate, astfel vei găsi dreptatea adevărată! Aşa să fie!"

21

Scuzele filozofico- aiuristice ale episcopului Martin
O oglindă a conştiinţei agreabilă şi dumnezeiască

Spune episcopul Martin: "Să-l iubeşti pe Dumnezeu înainte de toate şi pe aproapele ca pe tine însuţi, ar fi convenabil, numai dacă am ştii, cum să facem aceasta! Fiindcă pe Dumnezeu trebuie să-l iubim cu cea mai curată dragoste, astfel chiar şi pe aproapele; dar de unde să ia unul dintre noi o asemenea dragoste, prin ce să o trezim în noi?

Eu cunosc desigur sentimentul unei prietenii şi cunosc şi dragostea pentru femei; cunosc şi dragostea interesată a copilului faţă de părinţii săi; numai dragostea părinţilor faţă de copii eu n-o cunosc! Poate să se asemene dragostea faţă de Dumnezeu cu unul dintre aceste feluri de dragoste menţionate, care toate se bazează pe pământ şubred, fiindcă ele sunt îndreptate numai spre făpturi?

Eu susțin chiar: omul că făptură lui Dumnezeu îl poate iubi pe făcătorul său tot atât de puțin ca un ceas pe ceasornicar! Fiindcă pentru aceasta este nevoie de libertatea desăvârşită dumnezeiască, cu care se pot lăuda doar cei mai liberi arhangheli, pentru a-l putea iubi pe Dumnezeu datorită sfințeniei sale! Dar unde se află omul, care este pe cea mai joasă şi nesfântă treaptă şi unde este libertatea deplină dumnezeiască?

Ar trebui să-i placă numai lui Dumnezeu, să se lase iubit de făpturile sale, precum ele se iubesc între ele: ca copiii pe părinții lor, sau ca un tânăr pe fecioara sa, sau ca un frate adevărat pe celălalt, sau ca şi un om sărac pe binefăcătorul său foarte neinteresat, sau ca un regent tronul său, sau ca fiecare om pe sine însuşi!

Însă pentru asta lipseşte obiectul vizibil, ba chiar capacitatea, să-ți poți închipui într-un mod oarecare acest obiect măreț! - Cum arată Dumnezeu? Care dintre oameni l-a văzut pe Dumnezeu vreodată? Cine i-a vorbit? Dar cum poți iubi o ființă, despre care nu-ți poți face însă nici cea mai mică idee! O ființă care nici măcar nu există din punct de vedere istoric, ci numai într-un mod legendar cu tot felul de împodobiri misterios poetice, care sunt subliniate cu o morală ascuțită din vechiul iudaism!"

Acum vorbesc Eu: "Prietene, Eu îți spun că, cu aceste cuvinte fără sens, niciodată nu-ți vei putea spăla nici măcar un fir de ață din îmbrăcămintea ta murdară! Pe pământ ai avut destule obiecte! Acolo erau o sumedenie de săraci, văduve, orfani, o grămadă de alți oameni în suferință! De ce nu i-ai iubit - căci ai avut destulă dragoste, iubindu-te pe tine înainte de toate? !

Pe părinții tăi i-ai iubit numai din cauza a ceea ce-ți dădeau; însă, când îți dădeau prea puțin, atunci tu nu le doreai nimic mai mult decât moartea, pentru a-i moşteni atunci!

Pe preoții tăi îi iubeai, fiindcă îți aduceau cu hărnicie dări în număr mare; dacă acestea lipseau, deveneai acuşi tiranul lor nemilos! Pe oile bogate care aduceau multă milostenie le-ai binecuvântat; pe cele sărace însă, care de aceea puteau da puțin sau nimic, au fost osândite de tine la iad!

Pe văduve le iubeai desigur, dacă erau încă tinere frumoase şi bogate şi dacă erau de acord cu orice, ce-ți era pe plac, tot aşa şi orfani de sex feminin, senzuale şi oneste de la 16 până la 20 de ani!

Vezi tu, la dragostea pentru obiecte este bineînțeles imposibil, să te ridici la privirea spirituală şi la dragostea cea mai înaltă şi iubirea a unui obiect demn!

Evangelia, cea mai sfântă învățătura lui Iisus, a creştinismului, este principala învățătură a vieții - de ce nu încerci cel puțin odată în viață, să foloseşti un text practic, ca să fi aflat, de la cine este această învățătură?

Nu este scrisă în ea:" cine aude cuvântul Meu şi trăieşte după el, acela este care mă iubeşte; la acela voi veni şi mă voi arăta!"

Vezi, dacă ai fi încercat să înțelegi acest text practic, atunci te-ai fi convins, că în primul rând este o învățătură de la Dumnezeu. Şi în al doilea rând ți-ar fi devenit limpede obiectivitatea lui Dumnezeu ca multor mii, care au fost oameni mult mai mici decât tine!

Aşa este şi scris:" căutați şi veți găsi; rugați şi vi se va da şi bateți şi vi se va deschide!" - Ai făcut ceva din toate acestea?

Vezi, pentru că nu ai făcut nimic din toate acestea, aşa nu ai putut ajunge niciodată la o privire spirituală spre Dumnezeu. Este foarte nebunatic din partea ta, că nu simți pentru Dumnezeu dragoste, pentru că niciodată nu ți-a devenit obiect - cu toate că El ar fi trebuit să devină, dacă ai fi făcut ceva în acea direcție!

Eu te mai întreb, sub ce tablou l-ai fi putut ține pe Dumnezeu cu iubirea ta murdară, ca să se fi născut o scânteie în inima ta de piatră pentru însuflarea spre acest tablou a lui Dumnezeu? Vezi tu, tu taci; dar eu vreau să-ți arat!

Auzi: Dumnezeu ar trebui să fie ori o ființă de sex femenin, care să-ți dea cea mai mare putere şi cea mai mare strălucire şi pe lângă aceasta să-ți îngaduie, ca cele mai frumoase fete să le adormi cu puterea nemărginită a bărbatului; şi să-ți îngăduie şi aşa tot, ce este normal pentru imaginația ta, da poate că la sfârşit să-ți dea şi dumnezeitatea, ca să poți face cu toată creația după dorințele tale o aşa zisa bestie de explorator!

Vezi sub o astfel de obiectivitate ți-ar fi bine dumnezeitatea. Dar sub termenul de răstignirea lui Iisus ți-a fost cuvântul "dumnezeitate" de nesuportat, groaznic, da chiar disprețuitor!

Sub asemenea cauze trebuie să întrebi bineînțeles, cum ar trebui iubit Dumnezeu şi aceasta cu cea mai curată şi demnă iubire dumnezeiască! Motivul de la aceasta este - cum se arată - nici unul decât: tu nu ai vrut niciodată să-l recunoşti pe Dumnezeu şi aşa nici să-l iubeşti! De aceea nu ai făcut nimic, de spaimă, că va intra în tine un duh mai bun, care te va conduce la supunere, la dragostea pentru aproapele tău şi spre adevărata înțelegere şi dragostea lui Dumnezeu!

Vezi, acesta este de fapt motivul principal, pentru care ai întrebat, cum trebuie să-l iubim pe Dumnezeu! Dar dacă nu-ți iubeşti nici măcar frații, pe care îi vezi şi totuşi nu doreşti să-i iubeşti, cum îl poți iubi atunci pe Dumnezeu, pe care nu-l vezi, pe care nu vrei să-l vezi!

Vezi, noi doi îți suntem cei mai bun prieteni şi frați şi tu ne disprețuieşti încontinu în inima ta, cu toate că te ajutăm şi vedem prin tine ca prin sticlă! De aceea schimbă-ți direcția inimii! Incepe să ne iubeşti ca şi nişte făptaşi buni, aşa vei găsi şi fără filozofiile tale prosteşti drumul spre inima lui Dumnezeu, cum este adevărat şi cum se cade! Aşa să fie!"

Iar vorbeşte episcopul Martin: „Da, da, da pentru Dumnezeu, ai dreptate, eu vă iubesc şi vă prețuiesc pentru înțelepciunea voastră şi pentru puterea împreunată, dragostea şi răbdarea! Vrei tu, dragul meu prieten, să nu vorbeşti cu mine cu greutate şi din cuvintele tale dacă nu s-ar auzi tot timpul păcătuirea mea, aş fi cu totul îndrăgosti de tine! Dar ascuțitele tale cuvinte mă umplu mai mult cu o frică secretă decât cu dragostea pentru tine şi Petru! Vorbeşte de acum înainte mai liniştit şi eu te voi iubi după puterile mele!"

Vorbesc Eu: „Prietene, ce ceri tu de la mine, să nu-ţi spun nimic, fără să mă întrebi tu? ! Crezi tu oare, că un prieten este acela care tot timpul vorbeşte frumos, care de frică nu are curajul să spună adevărul în faţă? O, atunci eşti tu un nebun!

Tu eşti unul, căruia nu îi stă bine nici un fir de păr! Nici o faptă bună nu te împodobeşte! Ai făcut tu vreodată ceva, ce este în faţa lumii iubitor, atunci a fost şi aşa cu răutate. Căci toate mişcările tale nu au fost nimic altceva decât o politică, în spatele căruia se ascundea un plan secretos de domnire!

Dacă i-ai dat cuiva vreun ajutor, atunci a trebuit să ştie aproape toată populaţia. Spune este creştin unde nu trebuie să ştie dreapta ce face stânga?

Dacă ai dat cuiva vreun sfat aşa zis bisericesc, atunci a fost aşa că la sfârşit cădea apă tot pe moara ta!

Te-ai arătat modest, atunci s-a întâmplat aceasta numai pentru a le arăta celorlalţi înălţimea ta

A fost blând tonul tău, atunci ai vrut să obţi ceva, aşa cum sirenele încearcă să obţină cu cântatul lor şi hienele cu plânsetul lor în tufişuri! Tot timpul ai fost o fiară habsână!

Pe scurt, cum am mai spus, pe tine nu a fost nici un fir de păr bun şi tu te-ai aflat deja cu capul şi cu gâtul în iad! Dumnezeu Domnul i s-a făcut milă de tine, te-a ţinut şi vrea să te elibereze de toate sforile iadului! Crezi tu oare, că aceasta ar fi posibil, fără aţi arăta cum eşti creat? !

Sau nu ai văzut niciodată pe pământ, ce fac ceasornicarii cu un ceas stricat, atunci când trebuie să-l facă funcţionabil? Il desfac în bucăţele mici, din care este alcătuit, studiază cu grija fiecare bucăţică şi o curăţă, îndreaptă ce este îndoit, pilesc ce este dur şi la sfârşit pune toate la loc, pentru a se putea folosi în scopul acela! Crezi tu oare, că un astfel de ceas ar mai merge, dacă ar curăţa ceasornicarul doar suprafaţa, iar conţinutul l-ar lasă aşa cum este?

Aşa eşti şi tu, ca un ceas în care nu merge nici o singură rotiţă! Dacă te vei repara, atunci trebuie şi să te deschidem în adâncurile fiinţei tale! Trebuie tot sa iasă afară la lumină, adevărul nemuritor, pentru a te putea vedea pe tine însuţi, ce este stricat la tine şi în tine!

Dacă ai obsevat toate defectele tale, atunci poate să vină pila, cleştele şi după ceea în sfârşit peria de lustruit, pentru a face din tine iar un om în rândul lui Dumnezeu. Şi aceasta înseamnă un om cu totul nou; ca omul tău actual, cum eşti tu acum, este nefolosibil!

Dacă fac toate acestea cu tine, spune: nu merit de la tine puţină iubire?”

22

Supusa recunoaştere de sine ale episcopului Martin şi trezirea sa spre dragoste - Imprejurimile schimbate - Palatul şi mizeria din interiorul său

Spune episcopul Martin: „Da, da, ai dreptate, credincios prieten! De abia acum mi se deschid ochii. Şi simt acum şi dragoste curată în mine, - da eu te iubesc din toată inima! O, lasă-mă să te strâng la inimă, căci eu văd acum cât de prost am fost şi încă mai sunt şi cât de bun eşti tu cu mine! O tu, minunatul meu prieten şi tu, conducătorul meu, iartă-mi dura şi marea mea orbeală! -

Dar, dar, ce este aceasta? ! Unde este marea şi unde este vaporul nostru? Aici totul este uscat, cel mai frumos tărâm! Ach, culoarele acestea minunate, grădinile frumoase şi acolo, unde a fost mai înainte o cabană, este acum un palat cu frumuseţi încă nezărite de mine! - Da, cum s-a întâmplat aceasta?”

Vorbesc Eu: „Vezi, frate, aceasta a născut doar cea mai mică scânteie de dragoste adevărată pentru noi, fraţii şi prietenii tăi! Marea păcatelor tale a secat cu tot cu influenţele rele şi mlaştina din inima ta s-a schimbat în pământ roditor. Cabana săracă a recunoaşterii s-a schimbat cu o scânteie de dragoste într-un palat.

Dar, cât de minunate sunt toate acestea, nu se vede nici unde o fructă coaptă comestibilă. Totul este încă asemănător cu un smochin, care nu are nici un fruct, căci domnului îi este foame şi vrea sa mânânce fructul smochinului.

De aceea înseamnă de acum să lucrăm şi dragostea odată trezită s-o lăsăm sa comande liber, iar prin aceasta vor avea cel mai repede pomii fructe. Căci uită-te, cum pe pământ creşte şi se coace tot în lumina caldă a soarelui, exact aşa creşte tot aici în lumina şi în dragoste în inima omului! Inima omului este soarele veşnic pentru această lume!

Curând ţi se va arăta în această perioadă nouă multe ocazii să-i dai de lucru inimii şi să îi faci puterea mai mare şi s-o întăreşti. Cu cât mai mult o vei lăsa sa decidă în dragoste, cu atât mai multe binecuvântari vor apărea în această regiune!

Vino acum cu noi în palat, înăuntru vom discuta mai îndeaproape starea ta actuală. De acolo vei descoperi şi o grămadă de oameni, care îţi vor ocupa inima cu munca. Vino deci, frate şi urmează-ne pe amândoi! Aşa să fie!”

Noi suntem deja în palat, a cărui interior nu este nici pe departe aşa de frumos ca exteriorul. Şi episcopul Martin este puţin frapat, deoarece nu se poate abţine, să nu spună o observaţie sacrastică:

„Nu, dar aceasta înseamnă o confecţionare pentru faţa mea! De afară belşug de rege şi pe dinăuntru cea a unui cerşetor! Cine a făcut aceasta, a gândit rău! Aceasta arată exact aşa, de parcă nu ar fi terminată pe dinăuntru clădirea, ci numai pe dinafară lustruită!

Dragi prieteni, trebuie să mărturisesc deschis: Cabana anterioară, mi-ar fi mai dragă de o mie de ori! Ach, ce mai este şi pe dinăuntru! Auziţi, în această mizerie aproape că nu pot suporta să stau, eu, cel care iubeşte curăţenia!

Prieteni, dragi prieteni, vă rog, haideţi să mergem imediat afară în minunatul aer liber! Căci în aceste camere de mizerie nu aş fi în stare de nici un gând bun şi pot deveni mai rău decât mai bun; căci de mizeria din cameră am o scârbă nemarginită!"

Acum vorbesc Eu iar: „Ascultă, tu drag frate şi prieten, eu văd, că nu poate să-ţi placa interiorul acestui palat. Dar vei fi deacord, ca interiorul inimii tale, se încadreaza cu acest palat şi Dumnezeu Domnului nu-i va plăcea, cum ochilor tăi nu le plac aceste încăperi murdare!

Sigur ai auzit pe pământ de poveştile lui Hercule şi celor doisprăzece lucruri, ce a trebuit să facă acest erou, pentru a intra în rândul extraordinar al zeilor? Sub acele lucrări s-a aflat şi cunoscuta curaţenie de coteţe!

Ce a făcut extraordinarul Hercule? Vezi, el a condus un întreg râu prin cocina cea mare şi acel râu a scos cu el toată mizeria din coteţ în cel mai scurt timp!

Eu însă îţi spun: Condu şi tu în acelaşi fel un curent întreg de dragoste prin vechiul coteţ de păcate din inima ta, aşa va curăţa un asemenea curent în cel mai scurt timp gunoiul din inima ta!

Când încă ne-am mai aflat pe marea, care s-a născut din păcatele tale, ar fi ajuns o scânteie sau o picătură de dragoste adevărată şi marea s-ar fi uscat şi mocirla s-ar fi schimbat în pământ roditor!

Acea scânteie, căci la tine s-a instalat doar prin cuvintele mele, deci printr-un lucru de afară, a putut să atingă numai învelişul inimii tale şi să-l curețe. Dar interiorul inimii tale a rămas cum a fost: un adevărat coteţ, care nu poate fi curăţat numai de tine. Şi aceasta, cum am spus, cu un curent de dragoste adevărată pentru noi, fraţii tăi şi cei mai buni prieteni şi celor, care vor veni în faţa ta şi vor solicita inima ta!

Uită-te pe această fereastră! Ce vezi tu acolo, la ceva distanţă spre apus?"

23

Prima faptă bună a episcopului Martin la acei săraci
care au ajuns în lumea de apoi

Spune episcopul Martin: „eu văd mai mulţi oameni care merg schiopătat şi groaznic de încet, fiind îmbrăcaţi în zdremţe. Par a nu avea un acoperiş. Probabil că au şi în stomac un gol imens şi inima lor sigur nu este chiar bine dispusă.

Prietene, mie mi se face milă de aceşti călători săraci. Lasă-mă să mă duc la ei şi să-i ghidez încoace, să-i iau aici şi să am grijă de ei cât pot de bine! Chiar dacă sunt murdare aceste camere, vor ajuta mai mult decât drumul acela tulbure şi friguros şi care pare cu cât merg mai departe mai stâncos!"

Eu vorbesc: „Bine, foarte bine, du-te şi favoare ce-ţi comandă inima. Dar nu trebuie să te înspăimânte, dacă vei afla că acei drumeţti nu sunt de religia ta, ci sunt de cea luterană!"

Spune episcopul Martin: „Aceasta mă deranjază bineînţeles puţin. Dar acum este tot una, dacă eşti luteran, mohamedan, evreu său chinez, ce este om, trebuie ajutat!"

Episcopul Martin încă îmbrăcat în răutacioasa îmbrăcăminte, se separă şi le merge în cale acelor drumeţi şi strigă şi urlă, ca să-l aştepte. Bineînţeles se opresc călătorii şi îl aşteaptă pe episcopul Martin, pentru a afla ce doreşte el de la ei. Căci aceşti călători au ajuns nu de mult în această lume a spiritelor şi nu ştiu nimic unde să intre sau unde să iasă.

Acum a zărit şi episcopul Martin trista adunare şi vorbeşte cu ei într-un tot blând şi prietenos mai departe: „Dragi prieteni, unde vreţi să megeţi în acea parte? Eu vă rog în numele lui Dumnezeu întoarceţi-vă şi urmaţi-mă, dacă nu veţi pieri cu toţii! Căci direcţia pe care o aveţi duce direct la o prăpastie, care vă va devora pe toţi pentru veşnicie!

Eu însă stau aici cu încă doi dragi prieteni, de ceva vreme şi ştiu cum este conceputa această regiune, de aceea vă pot avertiza.

Uitaţi-vă spre amiază! Acolo veţi găsi un palat, care bineînţeles arată numai pe dinafară bine, dar aceasta nu face nimic! Un acoperiş şi o bucată de pâine veţi găsi cu siguranţă, ce este în orice caz mai bine decât direcţia pe care aţi vrut să mergeţi! Nu vă gândiţi mult, ci întoarceţi-vă imediat şi urmaţi-mă; la Dumnezeu, nu va fi în defavoarea voastră!"

Unul dintre drumeţi vorbeşte: „Bine noi vrem să te urmăm. Dar ţine minte de acum, că nu ne vei duce în nici o casă catolică! Căci acolo nu vom rămâne, din cauză că nu avem mai mare ură pe catolicismul roman şi mirositor de ciumă, cu alte cuvinte către Papa, către episcopii săi şi către toate călugăriile rele ale unor curve romane!"

Spune episcopul Martin: „Ce Papă, ce episcop, ce călugăr, ce luteran, ce calvinist, ce mohamedan, ce Moise? ! Aceasta este valabil doar pe pământ; aici în împărăţia spiritelor şi a sufletelor se termină aceste diferenţe cu totul! Aici există numai un singur rezultat şi acela se numeşte dragostea! Sigur cu ea se merge mai departe; tot restul nu are nici un fel de preţ!

Când am fost pe pământ, am fost un episcop roman şi mi-am imaginat că sunt ceva unicat. Dar odată ajuns aici, am învăţat să recunosc, că aici nu contează ce ai fost pe pământ, ci ce ai făcut şi prin ce mijloace!

De aceea nu vă lăsați zăpăciți de Luther sau de Calvin, ci urmați-mă! Nu veți regreta întra-adevăr! Dacă nu vă veți simți bine la mine, drumul va rămâne oricum deschis!”

Vorbeşte conducătorul acestui grup: „Bine, îmi pari a fi un om înteligent; de aceea vrem să te urmăm în locuința ta! Dar de la început ne înțelegem, ca între noi nu va fi vorba de nici o religie; căci tot, ce înseamnă religie, ne scârbeşte!”

Spune episcopul Martin: „Şi aşa este bine! Vorbiți de ce vreți. Pe parcurs sper că ne vom cunoaşte mai bine şi voi nu veți descoperi niciodată ceva la mine care să vă jignească. De aceea să mergem binedispuşi spre locuința mea şi bineînțeles mai ales fraților şi prieteniilor mei!”

Acum merge episcopul Martin înainte şi toată caravana de 30 de capete îl urmează şi el îi conduce direct spre palat şi Eu şi Petru fiind acolo. Când a ajuns, vorbeşte el cu toată bucuria spre mine:

Episcopul Martin: „Vezi, dragul meu prieten şi frate în Dumnezeu Domnul, eu i-am adus pe toți fericiți încoace. Acum fi tu amabil şi arată-mi, în ce camere să îi cazăm. Atunci te voi mai ruga pentru puțină pâine, pentru a prinde puteri, căci ei cu siguranță sunt foarte flămânzi.”

Vorbesc Eu: „Acolo, uşa spre seară, acolo este o cameră bine mobilată! Acolo vor găsi tot ce vor avea nevoie. Tu însă, vino înapoi, că avem de făcut repede un lucru important, care nu acceptă amânare!”

Episcopul face, ce am spus Eu să facă şi grupul se bucură tare când intră în camera bine aranjată, care a fost arătată de episcopul Martin. După cazare însă vine repede şi întreabă, unde este noul lucru.

24

Noul lucru a episcopului Martin: Stingerea focului şi salvarea vieților
Preluarea şi îmbrăcarea celor arşi

Şi Eu spun: „Vezi tu acolo spre nord un incendiu? Intr-acolo trebuie să mergem şi să oprim focul, că dacă nu va avea de suferit toată zona. Căci focul spiritual este mult mai cuprinzător decât cel natural de pe pământ. De aceea repede pe picioare!”

Noi fugim acum înspre foc şi deja l-am ajuns. Aici se vede un sat foarte sărac, care este tot cuprins de flăcari şi o mulțime de sărăcăcioşi şi dezbrăcați oameni, care au fugit din cabanele lor înflăcărate. Dar în mijlocul satului se află o cabană mai bună, pa care se află cinci oameni şi strigă după ajutor, iar flăcările ajung până la ei şi îi amenință să-i cuprindă din clipă în clipă.

Episcopul Martin prevede aceasta şi strigă: „Prieteni, pentru voința lui Dumnezeu, unde există aici aşa ceva ca o scară, pe care pot să mă urc la aceşti săraci şi să-i ajut cu sprijinul vostru?”

Vorbesc Eu: „Uite, aici la picioarele noastre este aşa ceva! Ia-o şi favoare aer inimii tale!”

Episcopul Martin ia repede scara şi fuge cu ea la acea cabană, care deja este înconjurată de foc. O sprijineşte de acoperiş şi se urcă cu curaj prin flăcări şi deja pune doi oameni pe umărul său şi îi coboară în grabă jos, în timp ce ceilalți trei mai puternici îl urmară. Intr-un minut a salvat într-adevăr cinci vieți sufleteşti.

Acum a terminat cu acest lucru, vine repede la Mine şi vorbeşte (episcopul Martin): „O Doamne ajută, bine că a ieşit bine această salvare! Am crezut deja, că nu voi reuşi; dar totuşi - mulțumesc lui Dumnezeu! - s-a rezolvat la limită.

Ah, prieteni! Aceasta a fost o caldură, mii, mii! Părul meu sigur s-a scurtat cu mult? Dar aceasta nu face nimic, dacă sunt salvați aceşti săraci! Aceşti doi aproape că au ajuns să moară şi ar fi timpul, să-i răpim flăcărilor. Dar acum ei îşi revin iarăşi şi asta, cei mai dragi prieteni şi frați ai mei, prefer mai mult, decât dacă aş fi intrat acum într-adevăr în fericirea a tuturor celor trei sau şapte ceruri.

Nu-i aşa, frați şi prieteni! Aceşti săraci salvați de mine şi acei oameni mulți acum fără adăpost, care stăteau mai tot timpul şi plângeau de durere goi aici afară la garduri, pe toți aceştia îi primim în palatul nostru! O dragii mei prieteni, desigur, desigur; lăsați-mi această bucurie!”

Vorbesc Eu: “Dar bineînțeles, mai ales de aceea am venit noi încoace. Dar acum trebuie să stingem focul. Când am terminat cu lucrul acesta, atunci vom merge foarte bucuroşi acasă cu aceşti săraci. De aceea să ne apucăm imediat de treabă, ca focul să nu se răspândeasca mai mult!”

Spune episcopul Martin:” Totul ar fi în ordine, numai dacă am avea aici un mic ocean la îndemână! Dar eu nu văd aici nici o picătură de apă. Eu sunt de părere că acest lucru va fi puțin dificil de realizat fără apă?”

Vorbesc Eu: “Uite, acolo pe pământ se găseşte un toiag, asemănător cu acela pe care l-a purtat Moise oarecând. Ridică-l şi cu credință loveşte pământul cu el şi noi vom avea imediat apă în cantități mari; fiindcă acest loc este foarte mlaştinos! Deci fă ce ți-am spus!”

Episcopul Martin face imediat ceea ce a fost sfătuit să facă şi într-o clipire, izbucneşte un izvor puternic de apă din pământ. Spune episcopul Martin: “Aşa, aşa, aşa desigur - Acum totul este potrivit! Însă acum avem nevoie de vase!”

Vorbesc Eu:” Prietene, este destul! Apa va face acum treaba singură; Fiindcă acest izvor imens va înăbuşi focul acuşi. De aceea putem să ne ducem liniştiți acasă împreună cu săracii salvați de noi şi să ne odihnim puțin acolo şi să adunăm puteri pentru o altă treabă. Acum mergi şi adu-i pe toți la Mine!”

Episcopul Martin merge bucuros şi îi aduce pe toți săracii la El. Noi ne îndreptăm acum spre palatul nostru, unde săracii, odată ajunşi, sunt găzduiți imediat într-o altă încăpere mai spațioasă.

Atunci când ei sunt în cameră, încă goi de tot, își dezbrăca episcopul Martin haina sa țărănească și o pune pe umerii aceluia, care i se pare cel mai sărăcăcios și slăbit. Şi cămaşa lui o dă altuia, care îi mulțumeşte foarte mult, de aceea îl slăvesc toți.

El însă se ridică în picioare bărbăteşte şi spune: "Dragii mei prieteni şi frați săraci, nu pe mine, ci pe Dumnezeu slăviți-l şi pe aceşti doi prieteni! Fiindcă şi eu însumi am fost primit de ei nu cu mult timp în urmă şi ei mi-au făcut mie cele mai mari binefaceri. Eu însumi sunt doar o slugă rea a acestor prieteni de oameni sărmani. Eu însă am cea mai mare bucurie la salvarea voastră şi această bucurie este acum cea mai mare răsplată a mea!"

Vorbesc Eu: "Aşa este bine, fratele Meu drag! Astfel ai devenit tu dintr-un prigonitor ca săul un adevărat Pavel. Continuă pe această cale, că aşa vei fi tu acuşi vrednic să stai de partea Mea şi a acestui prieten şi frate! Dar acum să mergem în încăperea noastră!"

25

Deosebire de gândire între lumea aceasta şi lumea cealaltă
Introducere în ştiinta vie a corespunderii
Setea lui Martin spre a face fapte şi oboseala cunoaşterii lui

Noi ajungem atunci în încăperea noastră, care, ce-i drept, nu străluceşte în cea mai bogată splendoare, dar făcând abstracție de aceasta, ea este amenajată cu un gust foarte bun

Atunci când episcopul Martin păşeşte în încăpere, el se minunează foarte de splendoarea simplă neaşteptată a acesteia şi spune: "Dar dragi prieteni şi frați, oare cine a curățat încăperea aceasta şi a împodobit-o aşa de finuț în timpul scurt a absenței noastre? Fiindcă înainte ea a fost mai ordinară decât cea mai urâtă încăpere țărănească. Şi ferestrele m-i se par a fi mai mari şi mesele cu scaunele atât de curate şi cu gust bun! O spuneți-mi totuşi cum s-a întâmplat aceasta!"

Vorbesc Eu:" Draga frate, asta s-a întâmplat simplu şi în mod natural. Uite, dacă cineva vrea să-şi împodobească locuința pe lume, el îşi face un plan în mintea sa şi cheamă tot felul de meseriaşi şi artişti, care trebuie sa împodobească locuința conform planului său.

Această împodobire necesită pe pământ mai mult timp din cauză că acolo inerția materiei, care trebuie mai întâi prelucrată, este un mediu foarte împiedicător. Însă aici dispare această împiedicare, aşa încât planul minții se arată imediat ca o lucrare finită. Fiindcă ceea ce gândeşte aici un suflet desăvârşit şi dacă doreşte să fie acel lucru gândit, acesta apare aici deja făcut gata, precum a fost gândit.

Bineînțeles că gândirea aici în lumea veşnică a spiritelor este cu totul diferită decât pe pământ. Pe lume gândirea se constituie din idei şi imagini, care au fost preluate din mişcarea şi schimbarea lucrurilor de pe lume. Aici însă se constituie gândirea din aptitudinile sufletului, care au fost puse în el de către Dumnezeu, aşa că ele sunt trezite de eficacitatea iubirii de Dumnezeu şi a aproapelui şi sunt iluminate de lumină din Dumnezeu.

Priveşte, această încăpere este compusă acum numai din dragostea ta spre aproapele tău, dragoste care este deja liberă şi eficace. Dar încăperea este încă simplu împodobită, fiindcă lumina lui Dumnezeu n-a prins încă rădăcini în tine şi n-a intrat încă adânc în viața ta. Când va fi şi la tine cazul acesta, atunci tu vei fi întru totul conştient de această putere şi îți vei putea da despre toate socoteală îndeajunsă ție însuți. Dar la aceasta este nevoie de cunoaşterea adevărată a lui Dumnezeu, care ție încă îți mai lipseşte, dar pe care tu o vei avea acuşi dacă tu vei creşte tot mai mult în dragoste. Însă acum să ne aşezăm la masa, pe care ne aşteaptă deja o gustare pe măsură. Aşa să fie!"

Spune episcopul Martin: "Da, da, aşa este! Aici este ce-i drept totul minunat, o adevărată „masă acoperă-te de bunătăți" magice. Însă aici trebuie să te obişnuieşti cu minunile tot aşa că pe pământ cu minunile naturii pe care ce-i drept nici astăzi nu le înțelege nici un om în totalitate, dar ele nu ne preocupă prea mult, fiindcă ne-am obişnuit cu asemenea lucruri de neânțeles. Deci şi aici ne putem obişnui cu ele.

Eu nu sunt în general tocmai interesat să înțeleg în totalitate minunile lui Dumnezeu. Şi astfel totuşi este suportabilă situația mea, chiar dacă nu înțeleg în totalitate, tot ceea ce apare în fața ochilor mei. Dacă primesc încontinuu ceva de lucru şi câteodată o astfel de pauză cu gustare, precum ea se află chiar acum în fața noastră pe masa asta frumoasă şi dacă vă am pe voi în jurul meu, atunci sunt mulțumit să trăiesc aşa veşnic!

Pe Dumnezeu îl recunosc acum astfel că El este unul care se află într-o oarecare lumină de nepătruns, în care El este sfânt, mai mult ca sfânt, atotputernic şi nemărginit de înțelept. Să ştiu şi să cunosc mai mult despre El, cel Veşnic, aş socoti chiar şi eu că este un păcat de moarte. De aceea să lăsăm de-o parte ceea ce este pentru noi de nepătruns şi să ne mulțumim cu ceea ce ne dă nouă bunătatea sa milostivă!"

Vorbesc Eu:" Bine, bine, dragul meu frate, să ne aşezăm la masă şi tu, Petru, i-a de acolo din cămară şi paharul umplut cu vin!"

26

Modestia şi smerenia lui Martin
Gustarea de dragoste binecuvântată la masa Domnului

Noi ne aşezăm atunci la masă şi Petru aduce vinul şi o togă (haină din vechea Roma) pentru episcop şi spune:” I-a aceasta, frate, fiindcă ai dat haina şi cămaşa ta săracilor, aşa că îmbracă această haină ceva mai bună şi mănâncă în această îmbrăcăminte mâncarea de dinaintea ta!”

Episcopul Martin priveşte îndelung la haina frumoasă de un albăstru deschis cu o cusătură purpurie şi spune:” Ah, ah, asta este prea frumoasă şi minunată pentru unul ca mine! Ce ţi-a venit în minte? Eu - un păcătos sărac din cap până-n picioare - şi o astfel de haină ca aceea pe care a purtat-o pe pământ mântuitorul nostru Iisus, cel mai demn dintre oameni! Asta ar fi o bătaie de joc fără asemănare din partea mea!

Nu, nu, asta n-o să fac! Chiar dacă Iisus nu era un Dumnezeu, precum au crezut oamenii proşti, El era totuşi cel mai bun şi înţelept dintre oamenii care au trăit vreodată pe pământ. El a fost un om desăvârşit fără păcate, de care Dumnezeu a avut cu siguranţă cea mai mare plăcere. Eu însă am fost şi sunt cel mai nedesăvârşit om şi plin de păcate. De aceea nu pot îmbrăca niciodată haina sa!

Cu adevărat, prieteni, aş prefera să nu mănânc nici un pic din pâinea şi să nu beau nici un strop din vinul acesta, decât să îmbrac într-un mod aşa de nemerituoas această haina cu adevărat a lui Iisus. Daţi-mi o alta oarecare cârpă de haină potrivită pentru mine! Este deajuns că am purtat pe pământ hainele lui Melchisedec şi a trebuit să plătesc scump pentru această faptă necugetată: în viitorul veşnic voi fi desigur mai înţelept cu ajutorul lui Dumnezeu!”

Vorbesc Eu:” Şi aşa e bine; să fie aşa cum vrei tu! Aici nu este o obligativitate neapărată. De aceea mănâncă acum şi bea fără haină. Aşa să fie!”

Spune iarăşi episcopul Martin:” Aceasta mă bucură, numai să nu fie nici un lux pentru unul ca mine! Dar, dragii mei fraţi, acum vin la voi cu o altă cerinţă; ascultaţi! Eu sunt într-adevăr destul de însetat şi flămând, dar săracii protejaţi ai noştri vor fi cu siguranţă mai flămânzi şi însetaţi. De aceea lăsaţi-mi plăcerea ca să dau această parte a mea săracilor şi s-o duc eu însumi la ei. Bucuria de a fi săturat pe acei săraci, să fie de data asta principala săturare a inimii mele!”

Vorbesc Eu:” Dragă frate, o asemenea dorinţă din inima ta îmi face şi Mie o mare bucurie! Dar de data astă să rămână dorinţa ta neâmplinită, fiindcă săracii tăi sunt bine îngrijiţi. De aceea aşează-te numai aici la masă cu Mine şi mănâncă şi bea pe săturate! După ce am luat masa îi vom vizita atunci pe săraci şi vom vedea ce slujbă potrivită le vom da. Deci, aşa să fie!”

Petru spune: “Domnule şi învăţătorule, împarţi tu pâinea şi vinul; fiindcă mie îmi cade totul mai bine, dacă tu le împărţi, decât dacă eu le iau la mine de unul singur! Eu te rog să faci asta Domnule şi învăţătorule al meu drag!”

Vorbesc Eu:” Da, da, îndrăgitul meu frate, aceasta fac Eu cu plăcere şi din toată inima mea, numai dacă nu-l supără pe dragul nostru prieten şi frate!”

Spune episcopul Martin: “Oh, nici pomeneală, dragi prieteni şi fraţi! Eu cunosc desigur secta aşa numiţilor frângători de pâine - voi probabil că aţi făcut parte din ea pe pământ? Aceasta este oricum nesemnificativ aici în lumea spiritelor. Pe cine îl veseleşte asemenea amintiri evlavioase şi omeneşti, acela să facă ceea ce socoteşte el că este bine. Însă eu pot să mă lipsesc acum foarte uşor de totul ce se apropie de oricare fel de ceremonie. Fiindcă eu m-am scârbit pe lume de tot felul de ceremonii.

De aceea puteţi sa frângeti pâinea, s-o tăiaţi cu cuţitul sau cu fierăstrăul, mie îmi este indiferent; numai să existe ceva de mâncat la timpul potrivit! Dar cu acest lucru sunt de acord, ca Domnul casei să împartă pânea la cele două slugi ale sale: o bucată de pâine primită o mănânci mai nejenat decât una pe care ai luat-o tu de unul singur!”

Vorbesc Eu:” Foarte bine, dacă nu te supără, atunci eu vreau să frâng pâinea şi s-o binecuvântez şi atunci să vi-o împart vouă!”

Eu frâng atunci pâinea, o binecuvântez şi o dau celor doi.

Petru aproape că plânge de bucurie, episcopul Martin zâmbeşte însă prietenos, îl îmbrăţişează pe Petru şi spune:” Dar ce om bun la suflet eşti şi tu! Frângerea pâinii te-a amintit sigur de acea întâmplare măreaţă, ori adevărată, sau probabil evlavios inventată a acelor doi ucenici care mergeau la Emaus? Eu trebuie să admit sincer, că aceea m-a mişcat şi pe mine de multe ori până la lacrimi.

Căci pentru întâia oară se prăpădeşte frumoasa şi înaltă însemnătate. Şi pentru a doua oară se simte dorul şi dorinţa, ca acea scena să se fi întâmplat într-adevăr. Omul slab şi nevăzător nu visează şi nu aude de nimic altceva decât de miracole, mai ales atunci în fantezia lui a celor mai înalte fiinţe dumnezeieşti. În aceiaşi timp bineînteles, ar primi acest lucru o mască de necrezut.

Deci rupe tu, dragul meu Domn, maestru şi prieten, acea pâine; căci şi mie îmi place în acest fel credincios!

Auzi tu, drag prieten, este o minunată pâine! Şi vinul - de neântrecut! Sigur nu am mai gustat pe pământ ceva mai bun decât acesta! Este acesta tot un vin de gânduri, deci face parte din natura spirituală? Aceasta nu face nimic! Să crească unde vrea, dacă are aşa un gust bun. Dumnezeu fie lăudat în veci pentru această mâncare minunată! Acum va fi bine la următoarea lucrare mai grea!”

Vorbesc Eu: „Deci şi pe Mine mă bucură, că v-a picat amândouara aşa de bine; să vă fie binecuvântată! Dar acum mergem repede la săraci noştri pentru a vedea în ce stare se află!”

27

Experienţele ciudate ale lui Martin cu acele suflete primite
Martin vrea să înveţe dar este învăţat

Noi mergem acum la cele 30 de capete care le-a adus singur episcopul Martin aici. Când intrăm stau pe chipurile lor şi strigă: o Doamne, o Doamne, o Măreţule, atotputernicul Dumnezeu în Iisus Hristos, nu veni la noi! Căci noi suntem păcătoşi prea mari şi nu suntem demni de mila Ta! Mult prea sfântă este apropierea Ta şi mult prea de nesuportat este prezenţa Ta!”

Eipscopul Martin se uită împrejurul său în toate părţile pentru a vedea unde au văzut acei 30 de oameni pe Iisus. Dar el încă nu vede nimic şi mă întreabă pe Mine: „Drag prieten, ce au aceşti oameni săraci? Sunt oare nebuni, sau au adormit oare după gustarea vinului şi au poate acum ori o faţă de vis romană sau luterană?”

Vorbesc Eu: „Nu, nu, nu, sigurat nimic asemănător; în memoria lor mă cred pe Mine şi de aceea strigă aşa.”

Spune episcopul Martin: „Deci tot un fel de slăbiciune spirituală, numai altfel motivată, decât m-am gândit eu. De altfel au dreptate după părerea mea, să te vadă pe tine ca cel mai mare salvator al lor şi să te compare cu cea mai înaltă fiinţă. Căci părerea mea este, că un astfel de ajutor ca tine duce în el o porţie zdravănă de dumnezeitate şi dacă este adorat, atunci este şi dumnezeitatea din el adorată. - Dar ce este de făcut cu aceşti săraci?”

Vorbesc Eu: „Pe aceştia îi vom lasă cu părerea şi cu dorinţa lor şi ne vom duce la ceilalţi. Căci dacă sunt de părere că nu pot să-mi suporte apropierea, nu îi vom chinui mai departe; cu timpul se va rezolva!”

Spune episcopul Martin: Da, da, aşa este bine! Deasupra genunchiului nu se poate sparge nimic tare; de aceea să mergem repede la ceilalţi, la cei pe care i-am salvat din foc. Mă bucur aşa de mult să-i văd!”

Mergem acum repede la ceilalţi. Când ajungem la uşă, îi spun Eu episcopului Martin: „Frate, mergi tu mai întâi înăuntru şi anunţă-ne pe Mine şi pe Petru! Dacă vor dori, voi merge Eu la ei. Dar dacă nu doresc - vei observa cu uşurinţă din cuvintele lor -, vino repede afară, că se putem face alt lucru important!”

Episcopul Martin, face imediat ce i-am spus Eu. Când ajunge la acei salvaţi din foc, face o faţă cât se poate de patetică asemănător cu un chip judiciar şi vorbeşte: „Dragi prieteni, domnul şi maestrul acestei case vrea să vă viziteze, dacă doriţi voi aceasta. Dar dacă nu vă este de data aceasta binevenită vizita lui, aşa vorbiţi şi veţi rămâne scutiţi de vizita sa. Dar părerea mea ar fi aceasta: domnul şi maestrul acestei case este un domn cât se poate de bun şi de blând, aşa ar trebui să fie dorinţa voastră, să vină la voi! Dar voi sunteţi liberi şi puteţi face ce vreţi voi. Deci spuneţi-vă părerea!”

Cei salvaţi îl întreabă însă pe episcopul Martin: „Ştii tu oare, cine este domnul şi maestrul casei?”

Spune episcopul Martin: „Aceasta nu ştiu nici eu cu exactitate, dar aceasta nu este nimic rău în această lume a spiritelor. Este îndeajuns că ştiu din experienţa, că este un nemaiîntâlnit de bun şi de înţelept bărbat. Să ştiu mai multe, ar fi chiar amuzant. De aceea mulţumiţi-vă şi voi pentru început, ce v-am spus eu cu conştiinţa curată. Şi anunţaţi-mă, ce vreţi de la mine conform misiunii mele.”

Vorbeşte unul din grupul salvaţilor: „Dar prietene, de ce eşti aşa de habsân şi vrei să ne ascunzi cea mai mare sfinţenie şi înălţarea măreaţă?

Vezi, domnul şi maestrul acestei case este şi unicul Domn, Creator şi veşnicul Maestru al cerului şi a tuturor sorilor şi pământurilor în tot infinitul, cum şi toţi oamenii şi îngerii în Iisus Hristos!

Cum poţi să spui, că nu-l cunoşti mai îndeaproape! Eşti tu, oare, orb şi nu te-ai uitat niciodată la mâinile şi la picioarele Sale găurite, pe care noi le-am descoperit toţi la prima vedere?

Fii atent la seriozitatea Lui blândă, la dragostea mare şi la înţelepciunea Sa şi pune mâinile tale pe partea găurită la mâna Lui la fel ca Toma; vei vedea mai limpede decât noi sărmanii draci, ce se ascunde în spatele Domnului şi a Maestrului!

Vezi, nu că nu ne dorim în inimile noastre, ca El, cel mai înaltul şi cel mai Sfânt să vină în camera aceasta a iertării. Dar cu toţii suntem mult prea mari şi duri păcătoşi şi nu suntem demni de o asemenea vizită, cu toate că Dumnezeu ar veni şi la cele mai mici creaţii ale Sale, a cărui răbdare şi dragoste au luat-o în derâdere!

De aceea spune norocos prieten a Dumnezeului şi a Domnului, pe care nu-l cunoşti sau nu vrei să-l cunoşti: inima noastră îl doreşte tot timpul; dar păcatele noastre ne-au făcut prea urâţi, murdari, dezbrăcaţi şi mirositori, pentru a ne putea dori, ca să vină El la noi!

Noi aproape că ne topim de ruşine, să ne aflăm în această casa, unde de obicei locuieşte numai din cauza păcătoşilor aici, pentru a înflori în mila Lui. Ce s-ar întâmpla cu noi, unde ne-am ascunde, dacă ar veni într-adevăr la noi?

De aceea roagă-L, fericitule, să ne scutească; nu pentru voia noastră, ci pentru a Şi cea sfântă!”

28

Martin ca un om rațional orb la strâmtoare

Spune episcopul Martin: „Oh, oh, oh, ce vă vine în minte! Dumnezeu, cea mai înaltă şi nemărginită fiinţă care trăieşte în veşnica lumină şi cu forţa lui nemăsurată o umple, se va arăta vreodată în înfăţişarea unui om şi va lucra cu mâinile la fel ca noi? !

Dumnezeu umple astfel de oameni şi de duhuri cu lumina Sa milostivă - pe unii mai mult pe alții mai puţin. Dar de aceea rămâne între Dumnezeu şi om o prăpastie nemărginită.

Iisus a fost dintre oameni cel mai umplut om cu forţa lui Dumnezeu, dar tot mai puţin decât un Dumnezeu. - Nici un om sau un duh care gândeşte nu poate accepta aşa ceva, în care ar trebui să crezi, că planeta mică pământ ar fi centrul principal al creaţiei, iar despre aceasta cu siguranţă ar protesta sorile!

De aceea numai frumos şi inteligent, aici în împărăţia spiritelor! Este destul, că am trăit aşa de prost pe pământ şi am ţinut ca fiind dumnezeităţi pâinea, vinul şi statui sculptate, în timp ce prin soare avem cel mai frumos tablou dumnezeiesc.

Consideraţi-mă pe mine şi pe cei mai buni şi dragi prieteni ai mei ca fiind, ceea ce suntem şi aşa nu veţi fi căutaţi de nici o frică prostească!

Eu ştiu bine, că acest stăpân şi maestru al acestei case este mult mai puternic şi mai înţelept decât noi toţi laolaltă. Şi ar putea fi într-adevăr acel Iisus, care ne-a transmis această învăţătură înţeleaptă. Dar nu trebuie să credeţi că este Dumnezeu, ci numai ce este într-adevăr - cum am observat mai devreme - cel mai bun, înţelept şi în consecinţă cel mai umplut om de pe pământ cu forţa dumnezeiască!

Voi ştiţi, cum a fost omorât pe pământ de cei mai răi oameni! Puteţi fi deacord, ca Dumnezeu motivul a tot ce este şi a vieţii, s-ar fi lăsat intr-adevăr omorât de acei oameni?

Ce s-ar întâmpla cu o casă, unde s-ar distruge fundaţia? Vedeţi, s-ar prăbuşi în curând!

Ce ar fi cu toată creaţia, adevărata casă dumnezeiască, în acel moment, dacă l-ar fi nimicit pe Dumnezeu însuşi? Cine ar fi putut trăi fără Dumnezeu? Nu ar fi dispărut toată existenţa şi toată viaţa împreună cu o moarte dumnezeiască? ! De aceea dragi prieteni, numai frumos şi deştept în această lume a duhurilor! 2

Iar vorbeşte cineva din acel grup: „Prietene, tu ai vorbit într-adevăr înţelept, pentru a ne consola. Singur, tu eşti mai departe de capăt decât noi, cu toate că eşti tot timpul în prezenţa Domnului, în timp ce noi păcătoşi trebuie să ne fie teamă de El!

Eu însă îţi spun ca un păcătos: în înţelepciunea adevărată nu ai început nici măcar cu tabla înmulţirii - şi vrei să-ţi dai cu părerea de înţelepciunea interioară a lui Dumnezeu? Dacă tu îl preţuieşti pe Dumnezeu numai după dimensiuni, atunci ţi se va părea Iisus bineînţeles prea mic. Dar dacă vrei să te gândeşti, că Dumnezeu nu a făcut numai sori şi pământuri, ci a creat şi musca, atunci vei fi şi tu deacord, că Dumnezeu se ocupă de lucrurile acelea mici ca şi de cele mari. Şi poate să-i fie posibil, să se arate oamenilor ca om, să-i înveţe şi să-i conducă pe drumul cel bun! Soarele însă îşi va avea locul ca soare printre toate sorile!

Noi oamenii înţelegem numai omul şi aşa pe Dumnezeu numai în omul Iisus. Sorile însă nu le înţelegem şi aşa ar fi fără Iisus un zadarnic Dumnezeu!

Vezi tu, aceasta este gândirea mea! Du-te şi cunoaşte-l mai bine pe stăpânul casei şi după aceea vino iar şi povesteşte-ne, dacă nu am avut dreptate!"

Episcopul Martin părăseşte grupul şi se întoarce înapoi la noi foarte mirat.

29

Domnul i se face cunoscut lui Martin ca fiind Iisus însuşi

Atunci când episcopul Martin ajunge la Mine, spune el fără ezitare: „Dar, tu Domnul meu cel mai drag, maestru, prieten şi frate, aceasta a fost o surpriză frumoasă din partea ta la prostia mea înnăscută! Acum chiar că nu ştiu: sunt eu un nebun - sau sunt cei de acolo din înăuntru nişte nebuni, de care ne separă acum doar uşa.

Aceştia au de fapt o frică mai mare de tine decât cei de dinainte şi cred că eşti nu numai întemeietorul de odinioară a religiei, adică Iisus, ci cred că eşti şi cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască şi asta cu un fel de concluzie filozofică, căreia nu i se poate pune împotriva munţi de dovezi contrare.

Spune-mi şi tu, dragă prietene, care este de fapt adevărul? Oare de unde vine faptul, că aceste suflete sau spirite sărace au o asemenea concepţie ciudată despre tine? Eu acum văd într-adevăr rănile cunoscute la mânile şi picioarele tale şi sunt aproape fără dubii, că tu eşti mântuitorul Iisus de altă dată; dar Dumnezeu? Iisus şi Dumnezeu în acelaşi timp? Aceasta - dă-mi voie - este puţin prea mult!

Şi totuşi o afirmă cei de din înăuntru! Deci de unde şi-au făcut ei o asemenea noţiune despre tine? Să aibă ei la sfârşit totuşi dreptate? Aceasta ar fi prea mult pentru un suflet amărât ca al meu! Prietene, dacă aşa stau lucrurile cu adevărat, ceea ce îmi este de neânţeles, atunci n-aş şti nici eu ce să fac de frică! O prietene, încă prietenul meu - dă-mi totuşi o explicaţie liniştitoare la aceasta!"

Vorbesc Eu: „Prietene şi frate, tu însuţi doar ai fost episcop pe lume şi l-ai propovăduit pe Iisus, cel răstignit şi ai dovedit dumnezeirea sa chiar în cele mai mici părţi ale oştiei! Uite, toţi aceştia de aici care sunt acum în paza noastră şi pe care i-am salvat dintre flăcări, sunt oi ale parohiei tale şi ucenici ai învăţăturii tale!

Dar de ce i-ai învăţat pe lume astfel, dacă acum ţi se pare asta ca fiind o nebunie, ceea ce ei susţin ca elevi ai şcolii tale? Dacă ei vorbesc absurdităţi - Intrebare:" Ale cui sunt ele?" Dar dacă vorbesc ei înţelept - Intrebare:" Atunci ce fel de faimă îi mai rămâne învăţătorului lor de odinioară, fiindcă el vrea acum să se împotrivească studenţilor şi învăţăturii sale proprii şi se împotriveşte lor într-adevăr?" Eu sunt de părere că de această dată trebuie să-i fie şi lui nonsensul limpede!

Uite, Eu sunt într-adevăr Iisus, cel răstignit! Şi în acest frate am onoarea să ţi-l prezint pe adevăratul Petru, pe a cărui scaun acceptat stau şi domnesc episcopii Romei: bineînţeles nu după rânduiala a acestui Petru adevărat, ci după rânduiala a acelui Petru, pe care şi l-au inventat singuri, după cum ei puteau să-l folosească pentru scopurile lor materiale. Acum ştii şi tu cine sunt Eu şi cine este primul tău îndrumator; alte lucruri următoare îţi vor arăta proprii tăi ucenici!

Eu am spus mai de mult că fiii lumii sunt mai înţelepţi decât fiii luminii. Dar fiindcă tu te crezi pe tine însuţi ca eşti un fiu al luminii precum un împărat al Chinei, aşa că du-te la elevii tăi, care sunt adevăraţi copii ai lumii şi învaţă de la ei cel puţin deşteptăciune, că înţelepciunea lor tu nu vrei să o accepţi!"

Spune episcopul Martin: „O prietene, tu eşti desigur acel Iisus, care s-a propovăduit pe sine ca fiu a celui preaînalt şi care a fost propovăduit astfel - dar unde este cel preaînalt? Unde este Tatăl cel atotputernic şi veşnic? Unde este duhul cel sfânt care provine din amândoi, dacă noi vrem să ne întoarcem pe tărâmul dogmaticii şi să îndepărtăm lumina adevăratei ratiuni?"

Vorbesc Eu: „Ce stă scris în Evanghelie? Uite, acolo este acris:" Eu şi Tatăl suntem una; cine mă vede pe Mine, acela îl vede şi pe Tatăl!" Dacă crezi, de ce întrebi mai departe, fiindcă Mă vezi? Dacă însă nu crezi, de ce mai întrebi? Rămâi, cum eşti şi Eu la fel, cum sunt şi Eu sunt de părere că noi doi totuşi nu ne vom jena unul pe celălalt?

Dar aici înăuntru sunt elevii tăi. Du-te la ei înăuntru şi învaţă din nou învăţătura Mea de la ei. Atunci vino iarăşi ca să ţi-o explic!

Fiindcă Eu, adevăratul mântuitor Iisus, îţi spun aici în împărăţia Mea veşnică, că tu eşti un spirit nechibzuit şi nu recunoşti iubirea Mea mare pe care o am către tine. Eu mă îngrijesc de tine foarte şi tu încă eşti surd şi orb! Eu îţi dau pâinea vieţii şi tu o mănânci ca un polip, fără a lua în consideraţie efectul interior, care doar s-a arătat deodată la aceşti păcătoşi!

Tu eşti unul care cu ochii şi urechile deschise nu vede şi nu aude nimic. Ce lucruri minunate am făcut în jurul tău şi tu n-ai întrebat:" Cine este acesta pe care îl ascultă marea şi vânturile?"

De aceea mergi încă o dată la aceşti ucenici ai tăi şi învaţă de la ei să-l recunoşti pe acela pe care l-ai crezut până acum că este încă asemenea ţie! Aşa să fie!"

30

Discuţii contradictorii între raţionalistul Martin şi omul de lumină înţelept despre Dumnezeirea lui Iisus

Episcopul Martin îşi arată încă o faţă uimită, dar face totuşi imediat, ceea ce l-am sfătuit acum puţin mai serios, aceasta fiind necesar.

Atunci când el ajunge iarăşi la cei salvaţi, el se miră, că îi află acum foarte schimbaţi. Trăsăturile lor sunt întinerite şi ameliorate şi trupurile lor mai înainte aproape goale sunt îmbrăcate cu haine albăstre, care sunt alipite de trup în jurul soldului cu o curea de un roşu purpuriu în multe cute bogate. În această tovărăşie el descoperă o înfăţişare bărbătească proeminentă cu o pălărie albă luminoasă pe cap, sub care se arată bucle de păr bogate şi de culoare blondă aurie până peste jumatatea spatelui.

Acest bărbat frumos merge imediat spre episcopul Martin şi îl întreabă: „Prietene, tu te-ai reântors repede la noi! Ai găsit tu aşadar la peste toate alesul Domn şi maestru a acestei case, ceea ce noi ţi-am atras atenţia? Este El acela? Este El Iisus, domnul cerului şi bineînţeles al pământului şi spititual şi în timp şi veşnic?"

Spune episcopul Martin: „Iisus, - da, da, acesta este El desigur. Dar cu dumnezeirea - despre aceasta nu pare să fie totul concret. Eu sunt de părere, cu presupunerea, că Iisus este într-adevăr Dumnezeu, ar trebui să fim puţin mai atenţi. Fiindcă dacă El la sfârşit totuşi nu este astfel şi ce se întâmpla dacă fiinţei celei mai înalte i-ar displăcea o asemenea ipoteză? - ar fi posibil, că El ne va osândi atunci, la timpul fixat de El, precum a făcut deja cu multe popoare a epocii primitive, care au îndrăznit, să creadă pe lângă El în mai mulţi zei. Ce vom face atunci împreună cu bunul nostru Domn Iisus? !

Fiindcă Moise a spus o dată pentru totdeauna:" Să ai numai un singur Dumnezeu şi să nu-ţi faci nici idol făcut de mâini omeneşti şi să te rogi la el şi nici să nu-i dai altuia cinstea care m-i se cuvine Mie. Fiindcă eu sunt singurul Domn şi Dumnezeu, care a făcut cerul şi pământul şi toate ce sunt în ele şi pe ele, tot ceea ce trăieşte şi respiră!"

Moise vorbeşte foarte vag de un mântuitor care va să elibereze popoarele de povara grea a vechii robii. Dar că însuşi Iehova va coborâ pe pământ în persoana acestui mântuitor, despre aceasta nu stă scris în cărţile lui Moise nici un cuvânt. De aceea este presupunerea asta a voastră puţin cam prea repezită; ceea ce facem trebuie să măsurăm şi să cântărim cu chibzuinţă.

Comparaţi Moise cu Iisus, aşa că veţi vedea voi înşivă, cât de greu, ba chiar aproape imposibil este de împreunat dumnezeirea lui Moise cu dumnezeirea în Iisus. Din cauza acestei aspre legi dumnezeieşti mozaice a rânduit chiar însuşi Moise pedeapsa cu moartea după porunca lui Dumnezeu: dacă cineva vrea să facă blasfemie la adresa lui Dumnezeu, ori prin faptul că acela îi jertfeşte unui idol, sau crede că este dumnezeire un vrăjtor, un profet sau oricare alt erou! Un motiv pentru care şi Iisus a fost răstignit, chiar dacă el se exprima între cărturari numai în pilde vagi despre trimiterea sa dumnezeiască.

Este şi foarte greu de înţeles, de ce dumnezeirea prin Moise ar fi întemeiat o biserică cu atâta pompă cerească pentru timpuri veşnice adesea exprimate textual - dacă atunci biserica cu Iisus, fiind aceaşi dumnezeire, este în deplină contradicţie cu chemarea ei adesea pomenită!

De aceea, dragii mei prieteni, este presupunerea voastră referitor la dumnezeirea lui Iisus ceva foarte şubred şi delicat aici în lumea spiritelor.

Eu văd desigur, că probabil această presupunere a voastră v-a preschimbat repede situaţia voastră într-o stare mai bună în această casă a lui Iisus printr-o minune mică de-a căşii. Dar că nu vă invidiez până acum nici foarte puţin când este vorba depre această stare a voastră, despre asta puteţi fi foarte siguri. Fiindcă eu rămân întotdeauna la principiul:” Cine râde la sfârşit, râde cel mai bine!”

Vorbeşte bărbatul înalt cu pălăria strălucitoare: „Prietene, tot ce ai vorbit tu aici, cunosc eu tot aşa de bine ca tine. Şi totuşi îmi pare rău de tine din cauza orbirii tale şi mi-e tare frică, că tu vei râde cu părerea ta cândva ultimul. Eu însă, împreună cu această întreagă tovărăşie gândim aşa:

Iisus, a cărui venire au proorocit-o la fel toţi prooroci, despre care David cânta: “Spune Domnul Domnului meu!” sau:” Deci vorbeşte Dumnezeu Domnul cu sine însuşi: Sezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe toţi vrăşmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale!” şi :” Deschideţi larg porţile, ca Domnul slavei, ca Iehova să intre în cetatea noastră, în cetatea sfânta a lui Dumnezeu, în cetatea Sa!” ; -

Iisus, a cărui naştere a fost plină de minuni după relatarea unanima a evangheliştilor, ba chiar toată viaţa sa reprezintă de fapt o minune fără întrerupere; -

Iisus care a arătat în învşţătura sa foarte des şi limpede, cine era El în interiorul fiinţei sale şi care a întrebat pe unul din cei zece curăţaţi de lepră, atunci când acela s-a întors înapoi şi i-a mulţumit, dându-i slavă: “Dar oare unde sunt ceilalţi nouă, că şi ei să vină înapoi şi să dea slavă lui Dumnezeu?” ; -

Iisus care s-a sculat din mormânt a treia zi din propria lui putere şi după aceea a vieţuit pe pământ încă 40 de zile şi pe ei, ucenicii lui, i-a învăţat, după care s-a suit la ceruri de faţă cu mii de ochi credincioşi şi nu mult după aceea a trimis din ceruri duhul veşnicei puteri, iubiri şi înţelepciuni peste ai Săi; -

Iisus despre care Ioan dă cea mai măreaţă mărturie şi în evanghelia lui şi în mărturisirea lui înaltă;

Spune, prietene, este cumva posibil să-l vezi pe acest om mai mare decât toţi oamenii nu numai ca fiind un înţelept de rând al lumii? -

Uite, prietene, eu vreau să-ţi spun acum ceva ce seamănă destul de tare cu o prostie. Dar mi se pare totuşi mai înţelept, decât ce ai spus tu: Eu socotesc că dacă Dumnezeu Domnul nu s-ar fi arătat în chip omenesc, pentru a putea fi văzut şi de noi oamenii, făpturile sale, pentru ce dar ne-ar fi creat? Nu pentru El! Fiindcă ce sătisfacţie ar fi avut El, dacă noi nu l-am vedea niciodată ca să-l iubim din toată inima noastră? Şi pentru ce ar fi bună o viaţă pentru noi fără un Dumnezeu vizibil? Gîndeşte-te la asta, poate că atunci mintea ta se va ilumina totuşi puţin mai mult!”

Spune episcopul Martin: „Lăsaţi-mă acum puţin în pace; eu voi îmbrăţişa puţin mai profund cuvintele tale destul de luminoase!”

După o pauză destul de lungă începe episcopul Martin iarăşi să vorbească şi spune: „Prietene, eu am măsurat acum cuvintele tale pe toate părţile pentru mine posibile şi văd tot mai mult contrariul a aceea ce tu ai susţinut mai înainte. Dar cu toate astea nu sunt îndârjit şi vreau să fiu de acord cu părerea ta din toată inima mea, dacă tu îmi răspunzi la unele întrebări ale mele pentru satisfacţia mea.”

31

Intrebările critice ale lui Martin şi răspunsurile înţelepţilor

Vorbeşte înţeleptul din grup: „Intreabă şi eu vreau să-ţi răspund; dacă voi răspunde spre convingerea ta sau nu, îmi va fi mie tot una.”

Episcopul Martin întreabă: „De ce are pământul numai un munte înalt? Şi de aceea este dumnezeitatea în el şi peste în abundenţă, numai pentru că este singurul munte înalt de pe pământ?”

Vorbeşte înţeleptul: „Intr-adevăr are pământul un munte, care este mai înalt decât oricare alt munte cunoacut şi el apasă pământul cu piciorul său. Numai din această cauză nu este muntele Dumnezeul, ci Dumnezeu a ştiut şi ştie, de ce a aşezet pe această planetă un munte înalt. Probabil, pentru a îi da aerului un punct de reper. De aceea este frecvent, ca în apropierea ecuadorului în ţările tropicale, sunt cei mai mulţi munţi înalţi, deoarece chiar la

marginea acestor țări din cauza rotației pământului sunt vânturile cele mai puternice. Şi pentru că acolo trebuie să fie puterea centrifugală ce mai mare, deoarece cercurile de rotație sunt la mare distanța de mijloc şi de rotire.

Dacă nu ar fi făcute asemenea reglări de vânt de Dumnezeu, atunci ar fi pe veci nelocuibile. În acea direcție - şi aceasta pe cele mai mari continente, mai ales în Asia -, unde se împreunează aerul şi Curenții principali, sunt în consecință cei mai mari munți. Şi în Asia, ca fiind cel mai mare continent, este necesar un asemenea munte înalt. - Eşti mulțumit cu acest răspuns?"

Spune episcopul Martin: „Categoric în felul său! - Dar acum o întrebare mai departe: de ce este America cu curentul său de amazoni sigurat cel mai mare de pe pământ? Este oare, de aceea atâta abundență de dumnezeitate în el?"

Vorbeşte înțeleptul: „Prietene eu ştiu bine, unde vrei sa ajungi la capăt. Dar făcând abstracție vreau să-ți răspund şi la întrebarea aceasta prostească.

Vezi tu, America este un continent mult mai tânăr şi are peisaj de munți cât se poate de întins, cum sunt şi Anzii.

Munții sunt foarte aproape de cel mai mare ocean şi de aceea se află în fundamentul subteran o cantitate enormă de apă, căci încontinu urcă prin pori nenumărați şi aşa prin brațele mari şi canale. Pe de altă parte are Sud America un tărâm care s-a ridicat cel mult de o mie de ani de la nivelul marii, enorm de mult pământ şi foarte puțin ridicat de la nivelul mării şi câmpii care sunt de obicei alcătuit din nisip slab.

Dar unde capturează munții multă apă şi aceasta se adună pe spații drepte, fără a putea să se opuna şi numai foarte încet să curgă spre mare, trebuie să fie necesar şi uşor să se dea cel mai mare şi mai lat curent. Fără a fi mai multă dumnezeitate decât într-un strop de ploaie! - Spune eşti mulțumit cu acest răspuns?"

Vorbeşte episcopul Marin: „Cu totul în felul său. Răspunsul nu lasă nimic de dorit. Dar de aceea mai departe!

Spune-mi: De ce este diamantul cea mai tare şi mai vizibilă piatră şi de ce aurul cel mai prețios metal?"

Vorbeşte înțeleptul: „Pentru că aşa au făcut oamenii după privirea lor. Şi aceasta au făcut-o, pentru că aceste mineralii sunt mai rare decât altele. Dacă ar fi diamantul aşa de mult cum este pietrişul şi aurul cum este fierul - aşa se va face strada cu diamante şi roțile căruțelor ar fi din aur.

Dar de ce sunt aceste două mineralii mai rare decât celelalte, aceasta îți va putea spune cel mai bine Domnul. Probabil, că se găsesc în ele mult mai multe toxine din iad care ar fi fatale spiritul omului şi din aceasta se poate trage consecința, că în aceste mineralii care sunt cele mai prețioase omenirii nu este o porție zdravăna de dumnezeitate. Eşti şi cu acest răspuns împăcat?"

Spune episcopul Martin: „Nu pot să te contrazic cu nimic - de aceea trebuie să mă mulțumesc în felul acesta. Dar aceasta, ce aştept eu de la tine, nu am găsit nici unde în aceste răspunsuri: adică dovedirea naturală a dumnezeității lui Iisus!

Vezi tu pe pământ, cum este sigur pe orice planetă, există în fiecare fel de lucruri, a ființelor şi aşa şi în cea a oamenilor anumite puncte supreme, aşa unicate în felul lor, care nu pot fi depăşite. Aşa cu siguranță că există undeva cel mai mare soare, cea mai mare planetă, pe planeta în sine sigur o întâie calitate, care sunt unicate în fel. Dar poate un înțelept să pretindă de acea calitate şi de aceea sunt dumnezeități, pentru că sunt unicate în felul lor într-un anumit grad fără exemplu? - Aşa au făcut păgânii, care s-au rugat după felul lor la tot ce era perfect, dar pe acest drum la capătul său au ajuns la ruşinoasele fapte pentru zei.

Sigurat a existat vreodată o maimuță învățată, un câine sau un măgar, un cal frumos şi curajos, cum a fost Buzephalus a lui Cezar (o eroare a lui Episcopul Martin - căci Buzephalus a fost un cal preferat a lui Alexandru cel Mare şi nu a lui Cezar), sigur o femeie care a fost cea mai frumoasa ca zeița greacă Venus, deci şi un Apollo, o eroină înțeleaptă Minerva, un Juno gelos

Aceşti păgâni au idolarizat pe aceşti Cardinali, ce nu poate nega nici un om. O, ce minune, aceiaşi oameni cei mai înțelepți şi cei mai mari magicieni, le-au făcut altare şi se mai roagă şi în ziua de astăzi; o parte din adevărat credința, bineînțeles fiind proastă ca bâta, dar cea mai mare parte de politică pentru a păstra nevăzul tuturor.

Dar deoarece au făcut aceasta numai oamenii înțelepți - o întrebare: este un motiv întemeiat pentru o asemenea idolarizare? ! Sau au venit vreodată pe pământ asemenea ființe înalte sau au vorbit cu noi şi au arătat şi confirmat pe deplin dumnezeitatea lui Iisus?

Se povesteşte despre lucruri miraculoase la naşterea Sa şi , că au coborât pe pământ duhuri mai înalte şi i-ar fi înştiințat pe oameni de dumnezeitatea Sa. Dar eu întreb cu acelaşi drept de om: Am văzut şi noi vreodată aşa ceva? Eu cel puțin niciodată! Poate că tu?

Da, da într-un vis de călugăr sau călugăriță s-ar fi putut naşte asemenea minciuni. Dar întrebam de adevăr, aşa nu reiese nimic decât om şi iarăşi om la suprafață, care unul ştie mai mult decât următorul, dar fiecare trebuie să spună în sine:" Doamne, eu sunt orb; toată ştiința mea este o crediință obişnuită iar în afară de aceasta nu este nimic!"

De o lămurire nu poate fi vorba, unde omul îşi construieşte pe autoritatea altuia şi nu recunoaşte nimic în afară de acea autoritate. Şi trebuie să creadă, că este imposibil să strângă dovezi decât de la oameni, unde trebuie să spui:" vocea poporului - vocea lui Dumnezeu" , pentru că de la adevăratul Domn nu s-a auzit până acum nimic.

O arătare este un lucru omenesc şi nu poate fi altfel, la care pe vremurile trăirii noastre nu am văzut nimic decât acelea care au fost făcute de mâini de om, iar fanteziile omeneşti se recunosc foarte uşor din ele.

Deci, dragul meu prieten, eu analizez totul înainte de a accepta şi eu nu sunt de neconvins. Dar dovezile tale sunt mult prea insuficiente. Omul poate avea pentru înțelepciune dumnezeiască cel mai mare har; dar aceasta nu

poate s-o potolească numai Dumnezeu, nu omul. Eu cred: înainte de a ajunge la această potolire, mai avem destule de făcut în locurile Sale de creație, înainte de a fi în stare de o arătare dumnezeiască!

Dar tot ce am întâlnit până acum, nu este mai mult decât o şcoală elementară pentru viitorul orar mare de sfințenie. - Poți tu să mă contrazici cu argumente clare mai bune, mai curate, mai adevărate adică cu ceva dumnezeiesc, atunci am toată răbdarea, să te ascult atent cu toată ființa mea.”

32

Continuarea discuției despre dumnezeitatea lui Iisus

Vorbeşte înțeleptul: „Prietene, trebuie să-ți mărturisesc deschis că nu sunt crescut întrebărilor tale, cu toate că cu dovezile tale de dumnezeitatea lui Iisus, Domnului, nu ai luat nici măcar un atom. Din contra l-ai întărit de multiple ori, deoarece am văzut mai clar din aceasta, că Dumnezeu este om, dar bineînțeles cel mai înalt şi perfect om. Căci dacă nu, am fi imposibil ceea ce suntem, adică oameni şi nu l-am putea iubi, dacă nu ar fi şi El om ca noi.

Dragostea este cea mai mare comoară a noastră, viața noastră, sufletul nostru! Pentru ce ar fi, dacă nu am putea să-l iubim pe Dumnezeu, deoarece nu este om?

Fă acum, ce vrei - dar de la mine să nu te aştepți la o înțelepciune mai înalt; eu ți-am dat tot, ce am avut!”

Episcopul Martin se gândeşte un timp la spusele înțeleptului din acel grup şi vorbeşte după o vreme, mai mult pentru sine decât spre înțelept: „În fond ai dreptate; căci dacă cele cinci cărți a lui Moise grăiesc adevăr, trebuie bineînțeles să fie Dumnezeu om, altfel nu l-ar fi făcut pe Adam după chipul şi asemănarea Sa, dacă El n-ar fi avut aceeaşi înfățişare! Aceeaşi înfățişare presupune însă şi aceeaşi fire!

Un ceasornicar bineînțeles că nu trebuie să fie el însuşi un ceas, pentru a face un ceas; dar ideea unui ceas doar trebuie s-o scoată din el însuşi altfel n-ar putea face un ceas!

Dar aici este iarăşi o problemă: Dacă omul poate să formuleze o idee, care nu i se aseamană, deci care este o imagine cu totul diferită, n-ar putea să facă şi Dumnezeu astfel? Dar bineînțeles, asta poate El să facă cu siguranță!

Prin urmare s-ar putea înțelege textul din cărțile lui Moise cam aşa:” Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Sau” ceea ce înseamnă:” Dumnezeu l-a făcut pe om după măsura ideei Sale, aceasta înseamnă întru totul corespunzător ideei Sale!”

Dacă textul este aşa de înțeles - ceea ce este mult mai probabil - , atunci bineînțeles că n-ar fi o concluzie corectă, că Dumnezeu l-a făcut pe om exact după chipul Său. Sau că Dumnezeu ar trebui să aibă mai ales un chip limitat, pentru a putea modela un om. Fiindcă orice idee ca concept este în sine fără formă, de aceea poate să fie şi Dumnezeu fără formă ca idee de fond a tuturor ideeilor.

Dacă am presupune că Dumnezeu, pentru a crea un om, trebuie să aibă neapărat un chip de om, atunci ar trebui El, pentru a crea un urs sau un rechin şi toate celelalte lucruri nenumărate, ori să se poată transforma în toate aceste înfățişări, sau El ar trebui să se găsească oarecum împărțit, veşnic şi neschimbat în toate aceste înfățişări, pentru ca să aibă în El toate lucrurile şi ființele un model după care se pot ele ghida şi forma oricând.

A admite aşa ceva ar fi totuşi cea mai iscusită şi vădită trăncăneala veche! De aceea n-are nevoie Dumnezeu de vreun chip, pentru a crea oameni. Şi de aceea nici nu trebuie să fie El însuşi om - presupunerea aceasta stă şi în calea noțiunii a libertății dumnezeieşti desăvârşite. Fiindcă cum este posibilă libertatea cea mai deplină în contextul unei împrejmuiri creative?

De aceea trebuie să fie fără formă şi cea mai deplină libertatea, ceea ce corespunde şi cu textele din cele cinci cărți ale lui Moise, unde Iahve îi interzice lui Moise sus şi tare, să şi-l închipuie pe Dumnezeu sub oricare formă.

Da, da, tu prieten al meu drag, luându-ne după judecata curată am desigur eu dreptate, tu însă vei “trăi credința ta” precum Pavel! Este bineînțeles şi asta o viață, însă una fără înțelegere şi socoteală. Eu nu vreau să-ți schimb părerea şi nici nu vreau să fac din tine un om proaspăt întors spre credința adevărată. Dar trebuie totuşi să-ți arăt că un fost episcop de pe pământ nu se poate convinge cu una cu două, mai ales nu de aceea, care au fost pe pământ oile sale!”

Spune înțeleptul: “Ah - da, acum ştiu eu bineînțeles din care parte bate vântul! Da, dacă tu eşti acel episcop care de-abia acum câteva săptămâni a încurcat această viață veşnică cu viața după măsura timpului, atunci este într-adevăr de înțeles, de ce dumnezeirea lui Iisus nu este înțeleasă de tine! Ex trunco non fi Mercurius (Dintr-un buştean nu se face un mesager al divinității)!

Eu însă sunt librarul aceluiaşi oraş, în care ai fost tu episcop. Eu ştiu numai prea bine, cum era ființa ta! Pe din afară un credincios neobosit fără seamăn, dar în sinea ta cel mai pur ateist! Cine a citit cu mai multă plăcere pe Kant, Hegel şi în cele din urmă cu cel mai mare entuziasm pe Strauß? Voltaire, Rousseau şi Helvețius se aflău încontinuu pe masa ta de citit în loc de traducerea latină a bibliei, - numai spirite pe care tu le-ai osândit la iad de mii de ori la catedra ta şi în scrisorile tale preoteşti, dar pe care i-ai ridicat în inima ta mult mai presus decât pe Iisus!

Uite, aceasta ştiu eu cel mai bine, fiindcă trebuia să-ți trimit aceste lucrări şi eram omul tău de încredere. Dar în ciuda acestui fapt eu nu te-am urmat, ci am păşit pe calea mea în secret, pe care am aflat-o în Swedenborg, dar de

care tu n-ai vrut să ştii niciodată nimic, fiindcă ea nu era utilă pentru încâlceala ta romano-catolică! Bine că ştiu asta acum! De aceea noi vom mai schimba încă câteva cuvinte între noi!”

Spune episcopul Martin foarte mirat: “Acum totul merge strună! Nu era destul tot necazul acesta, mai trebuia şi asta! Dar de ce trebuia să te aducă - diavolul chiar aici!

(În sine): Acest nemernic de livrar mai ştie încă o grămadă de alte secrete ale mele! Na, asta va fi o frumoasă spălare a rufelor murdare aici în lumea spiritelor!

Numai să nu vină aici înăuntru stăpânul casei Iisus, cel ce este El cu siguranţă! Asta ar fi într-adevăr o situaţie mai mult decât inconvenabilă! Fiindcă El m-a certat deja tare şi a adus deja la lumină unele din nemerniciile mele pământeşti!

Dar dacă străluceşte această palarie şi începe să mă certe şi să descopere nemerniciile secrete şi capitale ale mele, atunci cu siguranţă nu-mi va merge bine. Poate că voi ajunge într-un oarecare loc agreabil sau un alt mal frumos - sigur în câteva milioane de ani cu durată scurtă! Oh, oh, ohoh! Asta va fi iarăşi lăudabil!

Oare ce să fac acum, ca să evit această calamitate, dacă aici este o evitare într-adevăr posibilă? Hm - aha, da, am găsit deja soluţia, aşa va merge! Şi dacă nu va funcţiona, atunci voi merge iarăşi la un oarecare mal al mării, pentru a pescui eternitatea acolo veşnic! În numele lui Dumnezeu, totul îmi este acum indiferent! Nu, exact cu acest ticălos trebuia să ajung aici împreună! Dar situaţia nu se mai poate schimba; de aceea trebuie să iau numai o hotarâre potrivită şi s-o pun în practică! Deci ce să fac acum?”

Intervine neprovocat livrarul în şirul cuvintelor sale şi spune: “Crede ceea ce cred eu foarte întemeiat, aşa vei evita şi tu toate calamităţile tale presupuse. Nu mai crede că aş fi un trădător, ci crede că sunt prietenul tău, pe care l-ai salvat din focul râvnei sale oarbe şi l-ai îmbrăcat, fiindcă a fost gol!

Crede-mă: Iisus, Domnul, veşnic nu va avea nevoie ca noi să fim spioni şi trădători. Fiindcă lui îi sunt cunoscute cele mai interioare gânduri ale noastre încă înainte ca noi să le fi conştientizat în sufletul nostru - de aceea putem să renunţăm total la efortul acela, de a ne pârâ unul pe celălalt!

Uite, uite, frate, dar de ce să nu poată să fie Iisus Domnul cerului şi al tuturor lumilor, de ce nu Dumnezeul cel veşnic, cel nemărginit de puternic? Să-i fie Lui aşadar după părerea mea cel mai uşor lucru - dacă există pentru Dumnezeu într-adevăr lucruri uşoare şi grele - mai puţin posibil decât ceva, ce aş considera mult mai greu?

Să-i fie Lui, din care a reieşit fiecare fiinţă limitată prin timp şi spaţiu, cumva imposibil, fără pierderea atotputerniciei Sale dumnezeieşti, din dragoste către noi, făpturile Sale, copiii Săi, să se restrângă El însuşi în timp şi spaţiu, având în vedere că timpul şi spaţiul doar provin din El?

Sau: Să nu fie în stare un pictor sau sculptor, care a redat mii de chipuri în culori sau în materie modelată, să sculpteze sau să picteze din el însuşi? Dacă asta îi este deja posibil unui om - chiar dacă în cel mai nedesăvârşit sens - , cum am putea crede că aşa ceva este imposibil pentru Dumnezeu?

Sau: Ar fi oare Dumnezeu fiinţa cea mai înaltă şi liberă, dacă n-ar fi în stare să facă orice din El însuşi? Dar tu îl restrângi în totalitate cu principiile tale hegeliane şi faci din El un prizonier a veşniciei, care poate cel mult să înfăptuiască sori centrale cu pământuri, oameni şi animale. Dar în sfârşit cu infusorii (cele mai mici fiinţe) - care doar au şi ele viaţă şi un organism construit ingenios, prin care tocmai se manifestă viaţa - , imposibil să aibă de-a face ceva, El, ca o fiinţă a universului nemărginit de mare şi de aceea nici nu vrea să se îngrijească de noi oamenii şi nici n-ar putea, decât dacă noi am ajunge cam la mărimea unor sori centrale? Dar cum se poate ajunge astfel? Despre asta au tăcut şi Hegel şi Strauß! -

Eu, prietenul tău, sunt de părere acum că tu vei ajunge la judecata înţeleaptă şi vei găsi bunăcuviinţa să-i laşi şi să-i dai lui Iisus slava, care i se cuvine Lui pentru toatele veşniciile veşniciei, cu atât mai mult, fiindcă El ţi-a arătat din nou o aşa de mare milă!”

Spune episcopul Martin: “Frate, prietene! Eu te-am scos din flăcări. Tu însă mi-ai dat în schimb acum o altă flacără a luminii celei mai puternice! Eu îi mulţumesc Lui, eu îţi mulţumesc ţie! Dar acum lasă-mă să mă concentrez, lasă-mă să mă reformulez! Prea mare, prea nemărginit este gândul pe care trebuie să-l gândesc acum! De aceea îngăduie-mi puţină linişte! - Eu mă trezesc, eu mă trezesc! ! - “

33

Episcopul Martin îl recunoaşte în Iisus pe Domnul - Frica păcătoşului
Invăţătura acordată lui Martin

După un timp a început episcopul Martin să vorbească iarăşi: “Da, da, frate drag, eu pot acum să mă gândesc cum vreau eu, că principiile tale sunt de nezdruncinat. Stăpânul nostru a casei şi învăţătorul nostru este şi rămâne stăpânul casei şi învăţătorul nemărginirii şi a toată veşnicia! El este incontestabil „fiul” celei mai înalte fiinţe, care este cu siguranţă „Tatăl” cel deja des numit! Dar acum unde este „duhul sfânt” fiind oarecum a treia persoană dumnezeiască?

Spune livrarul înţelept: “Prietene, pentru aceasta trebuie să urmezi întru totul evangheliei! Uite, aici ai o biblie şi în ea este noul testament. Acolo îl citeşte pe Ioan, pe care ţi l-am pomenit deja odată! Uite, acesta spune aşa: „La început a fost cuvântul, cuvântul a fost la Dumnezeu, Dumnezeu a fost cuvântul; acest cuvânt a devenit om şi a trăit în (Iisus Hristos) între noi!” samd

Iarăşi este scris într-un alt pasaj: „În Iisus Hristos trăieşte deplinătatea Dumnezeului în trup!” Şi iarăşi: „Cine Mă vede pe Mine, acela îl vede şi pe Tatăl; fiindcă Eu şi Tatăl Una suntem, - Tatăl este în Mine şi Eu în Tatăl!” - şi încă o grămadă de asemenea pasaje!

Uite, dacă analizezi bine asemenea pasaje, precum noul şi vechiul testament în general, atunci îţi va fi tot mai limpede că Iisus este singurul Domn şi înfăptuitor al cerului şi al pământului!

Atunci când apostolii l-au rugat, ca El să le arate totuşi odată pe Tatăl pe muntele Taborului, căci El le-a povestit atât de multe despre acesta, Iisus s-a mirat de-a dreptul de orbirea ucenicilor Săi şi a spus: „Ce spuneţi voi (orbilor): Arată-ne nouă pe Tatăl! şi totuşi sunt deja o vreme atât de îndelungată între voi? ! Oare încă nu ştiţi că, cine Mă vede pe Mine, acela îl vede şi pe Tatăl? Fiindcă Eu şi Tatăl Una suntem! !” samd. - cum am mai pomenit deja acel pasaj!

Eu sunt însă de părere, că tu întrebi aici exact aşa, cum l-au întrebat mai demult apostolii şi ucenicii pe domnul şi învăţătorul lor, atunci când încă mai era în faţa ochilor lor valul întreit a lui Moise!”

Spune iarăşi episcopul Martin: “Da, tu ai dreptate, tu ai dreptate în totalitate - mie îmi este acum totul limpede pe deplin! El este acela, El este acela! El este singurul Domn, Dumnezeu, făcător şi Tată al cerului şi a tuturor nenumăratelor miliade de îngeri, sori, pământuri şi oameni. Dar că El a înzestrat exact pământul în asemenea fel, îşi are desigur motivul sau cel mai întemeiat, care sper că va fi cu timpul tot mai limpede!

Acum însă intervine un alt lucru! Uite, frate, cu cât mai mult mă gândesc eu acum la această idee nemaipomenită şi foarte sfântă şi cu cât mai mult apare fără dubii acest stăpân al casei Iisus ca fiind cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască, cu atât mai mult se adună frica în inima mea. Ar fi foarte îngrozitor, să fie nevoie ca eu să apar acum în faţa lui!

Fiindcă eu mă aflu acum aici ca păcătos, care îşi caută seamăn, cum ştii tu desigur - şi alături stă Dumnezeul atotputernic! Oh, asta va fi acuşi cea mai meritată osândire veşnică! Până acum nu s-a putut întâmpla aceasta, fiindcă eu nu l-am recunoscut pe judecătorul atotdrept, aflat atât de aproape. Acum însă, aflându-l incontestabil pe El, cel înfricoşător, va începe desigur acuşi dansul iadului cu mine!

Fiindcă uite cum stau lucrurile, frate, noi l-am recunoscut acum desigur şi trebuie să-i spunem Lui „Doamne, Doamne!” Însă El însuşi a învăţat şi a spus pe pământ: „Nu cine îmi spune Doamne! Doamne! va intra în împărăţia cerurilor, ci aceea care fac voia Tatălui Meu!” Spune, prietene, am luat vreodată în considerare această dorinţă şi am făcut vreodată fapte conform ei? De aceea noi nu suntem niciodată vrednici să intrăm în ceruri!

Dar ce este alceva în afară de cer? - Uite, nimic altceva decât iadul! Ohoho, nimic altceva decât iadul pur! Eu văd acum deja flăcările arzând puternic peste capul meu. Deja m-i se pare, că satana - ohohoh - diavolii - -! Frate, draga frate, eu nici nu pot să-ţi spun, ce frică nemărginită mă cuprinde acum!

Oare ce vom spune, când El, fiind Dumnezeul atotputernic şi judecătorul cel mai drept, aspru, ba chiar nemilos va veni la noi şi va începe să ne osândească la iad fără sa stea cu noi mult de vorbă şi va spune: „De -părta - ţi - vă - de- la Mine - voi - bles - temaţilor! - - În - focul - cel - veşnic -cu voi - , care este gătit - lui sata - tuturor diavolilor!”?

Ohohohoh! Ce ingrozitor, ce îngrozitor! Eu aud deja într-adevăr tunetul acestui cuvânt de judecată îngrozitor. - Ohohoh, asta va fi o viaţă, o viaţă îngrozitoare şi un sentiment, dacă eu mă voi coborâ probabil de tot la toţi slujitorii lui Satana - diavolii, aproape că am uitat să spun de aşa multă frica, teamă şi groază! Dar nu pot să înţeleg, cum poţi să fi tu aşa de indiferent, în timp ce eu mă pierd de frică şi aproape că mă prăpădesc de tot!”

Spune livrarul înţelept:” Prinde numai curaj, frate şi fi convins că Domnul este mai bun decât cum îl înfăţişează Papii şi călugării Romei! Dar atâta timp, cât nouă ne este teamă de El aşa de tare, va sta desigur departe de noi şi va veni de-abia atunci când vom fi preschimbat teama noastră în iubire!

Uite, uite, oare ce fel de plăcere ai avea tu, dacă te-ai răzbuna pe un purice care te-a supărat? N-ar fi, oare, o asemenea răzbunare cel mai pur nonsens a unui nebun? În consecinţă, cum poţi tu să crezi aşa ceva despre înţelepciunea dumnezeiască cea mai înaltă! Ce suntem noi faţa de Dumnezeu? Suntem noi pentru El, ce este o căpuşa pentru noi? !

Vezi, noi nu suntem absolut nimic în comparaţie cu El şi să se răzbune pe noi în aşa fel? Incotro prietene, încotro? Calmează-te; eu am cea mai bună speranţă ca la sfârşit va merge mult mai bine, decât ne imaginăm noi acum! - - Linişte! Mie mi se pare, că vine înăuntru! Da într-adevăr, El vine!”

34

Scena sfântă de eliberare: Martin la pieptul Domnului

Când păşesc cu Petru înăuntru, se prăbuşeşte episcopul Martin ca într-un leşin şi toată societatea în afară de bibliotecar strigă: „Vai de noi!”

Numai bibliotecarul este receptiv şi cade în genunchi şi spune: „Domnul meu, Tată - lăudat fie numele Tău sfânt, facă-se voinţa Ta! Vezi, noi suntem toţi mari şi duri păcătoşi şi probabil nu suntem demni de mila Ta. Dar noi toţi te iubim cu toată forţa fiinţei noastre! De aceea, dacă aceasta este voinţa Ta, lasă să treacă peste noi mila Ta în loc de dreptatea Ta! Ce să facem noi fără mila Ta, fără dragostea Ta, fără bunătatea Ta!

Tu eşti etern, Tu eşti nemărginit de înţelept şi toată puterea Ta nu are bariere! Niciodată nu ne putem cere scuze în faţa Ta! Sau cineva din tot infinitul acesta s-ar revolta de puterea Ta? Căci înainte să poată să recepţioneze un astfel de gând, l-ai fi distrus deja, aşa de parcă nu ar fi existat niciodată.

Eu şi noi toţi recunoaştem, că eşti singurul Stăpân al cerului şi a tuturor lumilor. Noi toţi suntem nimic faţă de Tine şi de puterea Ta nemărginită. Fă de aceea cu noi toţi, ce vrea voinţa Ta sfântă; dar gândeşte-te la slăbiciunile noastre şi mila Ta să nu fie departe!”

Vorbesc Eu: “Ridicaţi-vă şi nu vă văitaţi aici ca nişte acuzaţi de pe lume! Fiindcă Eu venind la voi, sunteţi voi deja iertaţi. Fiindcă spiritele nefericite fug de Mine şi veşnic nu vor, ca Eu să vin la ele şi să le mântuiesc. De aceea este frica voastră de Mine trecătoare şi slabă este lumina minţii voastre.

Leapăda totul, ce nu este de folos în casa Mea, în împărăţia Mea. Fiindcă acolo unde sunt Eu, este şi împărăţia Mea şi această împărăţie este cerul cel mai profund şi înalt! Acest cer, însă, nu este un cer a lenevirii veşnice, ci un cer a activităţii depline, în care veţi fi voi toţi introduşi acum tot mai adânc: fiecare dintre voi în acel lucru, pentru care el a arătat pe pământ un talent deosebit. Deci, aşa să fie!

Toţi se scoală în cea mai fericită atmosferă şi îmi mulţumesc tare pentru o asemenea milostivire şi îndurare nesfârşită. Numai singur episcopul Martin zace încă în neputinţa sa şi nu vede din cauza fricii nimic din ce se întâmpla aici.

Atunci merge Petru la el, Eu făcându-i semn să meargă, Petru îl zguduie ca el să se ridice şi îi spune: “Dar Martin, ce faci tu aici? Noi te-am aşteptat pe tine afară deja de un timp îndelungat şi tu n-ai apărut iarăşi! Ce ai discutat tu aici aşa de mult şi ne-ai lăsat să te aşteptăm ca o mireasă gingaşă pe mirele ei, o mireasă care se împodobeşte prea înfumurat pentru festivitatea căsătoriei! Oare nu ştii că noi avem de gând să facem treburi importante şi de data asta foarte urgente?”

Spune iarăşi episcopul Martin în sfârşit după o pauză lungă:” O, da - bine - da, da! A da, tu eşti! Da uite, eu m-am dus acum ca pe o călătorie de descoperire mare şi prea-importantă şi din călătorii semnificative nu se vine atât de repede acasă. Bineînţeles că am descoperit desigur lucruri mari, dar nu spre bucuria mea, ci numai spre cea mai mare îngrozire a mea!

Ah, prietene, eu am făcut acum descoperirea de necontestat, că Domnul casei şi învăţătorul nostru este Dumnezeu, Domnul veşniciei! Aceasta îmi este acum mai limpede decât soarele de amiază de pe pământ în ziua cea mai senină. Acum însă pune-te în situaţia mea ca păcătos peste măsură - şi Dumnezeu, cel atotputernic, cel mai drept, cel atotştiutor, cel mai sfânt, care este nevoit să mă osândească din cauza dreptăţii şi sfinţeniei Sale! Ohohoh, prietene, asta este o descoperire foarte îngrozitoare!

Prietenul meu de acolo, acela cu pălăria strălucitoare a vrut, ce-i drept, să mă liniştească şi să mă alinte. Dar atâta timp cât nu primeşti un cuvânt de mângâiere de la acela, care poate deodată să-l trimită pe unul ca noi în iad pentru veşnicie, atâta timp nu foloseşte la nimic o alintare din altă parte!

Spune Petru: “Scoală-te degrabă şi nu fi neânţelept! Uite, acel Domn Iisus, de care tu ai atât de multă teamă, te aşteaptă cu braţele deschise! Arată El oare aşa, de parcă i-ar sta în gând o hotarâre de osândire?”

Episcopul Martin aruncă o privire în grabă spre Mine şi recunoaşte marea bunăvoinţă a Mea. Aceasta îi face curaj, ca să se ridice puţin mai mult de pe pământ şi spune cu lacrimi în ochi: “Nu, nu, din această blândeţe nu se vede nicicum vreo judecată spre osândă! O Doamne, o Tată, cât de bun trebuie să fi Tu, ca să poţi privi la un păcătos, cum sunt eu, atât de nemărginit de blând şi plin de milă!

O Iisuse, dar acum nu mai pot suporta! Inima mea arde ca un soare din cauza dragostei spre tine deodată aprinse - păcat încoace, păcat încolo: eu trebuie cel puţin să îmbrăţişez picioarele Tale, pentru a da drumul înspre ele dragostei mele prea mari! Doamne, fă cu mine ce vrei Tu; dar numai de data asta lasă dragostei mele drumul ei firesc!”

Spun Eu: “Vino încoace; tu fratele Meu îndărătnic; păcatele tale îţi sunt iertate! Şi nu aici la picioarele Mele, ci la pieptul Meu revarsă-ţi dragostea ta!”

La acest cuvânt se avântă Martin spre Domnul şi îl îmbrăţişează tare pe acela pe care nu a vrut să-l recunoască atâta timp.

După ce el s-a săturat de plâns din dragoste la pieptul Meu, îl întreb Eu: “Acum, dragă frate şi fiu al Meu, spune-mi: Cum ţi se pare această călătorie spre iad? Sunt Eu oare tiranul veşnic, cum voi m-aţi descris?”

Spune episcopul Martin: “O Doamne, eu sunt acum tăcut şi prea sărac în cuvinte, pentru a-ţi mărturisi în faţa tuturor acestor fraţi dragi, cât de bine îmi dau seama de toate greşelile şi cele mai mari eroari ale mele. Dar lasă-mă să mă acomodez puţin cu această mărime nouă a fericirii nemărginite, de-abia atunci vreau să-ţi dau o mărturisire adevărată Ţie, o Tu Domnul meu Iisus cel mai dulce, cel mai bun şi cel mai milos!

O Doamne, o Iisuse, o Tu cel mai sfânt a toate sfinţeniile, tu dragoste a toată dragostea, Tu răbdare nemărginită a toată răbdarea, eu acum nu pot altfel decât să Te iubesc, iubesc, iubesc, să te iubesc peste toate!”

Spun Eu: “Bine e acum, bine; din cauza acestei dragoste, pe care am văzut-o la tine, am avut şi această mare răbdare cu tine şi M-am implicat eu însumi pentru a te duce pe drumul cel bun! Acum tu eşti mântuit, fiindcă tu vei fi de acum înainte acolo unde Eu însumi sunt. Dar tu să nu cauţi motivul mântuirii tale în căinţă, ci în cea mai mare activitate, care se va găsi aici din belşug pentru veşnicie!

Acum însă să mergem la cei treizeci de inşi aduşi de tine şi care se află acum în cealaltă încăpere. Intră tu primul înăuntru şi încearcă să-i aduci la Mine! Când îţi va fi reuşit această lucrare dintâi a stării tale mântuite, atunci îi vom şi îndruma imediat spre determinarea lor veşnică! Deci, să mergem acolo şi tu să intri singur la ei în încăpere. Aşa să fie!”

Episcopul Martin merge imediat bucuros cu Mine, cu Petru şi în compania bibliotecarului, care merge în spatele nostru cu un nemăsurat respect. Ajunşi la uşa, se duce episcopul Martin după spusele Mele imediat în acea cameră unde se aflău cei treizecei de oameni.

Dar acum este de atenționat, că episcopul nostru Martin se află acum în propria Mea lumină cerească şi nu mai în a lui, dar bineînțeles din motive înțelepte nu simte încă umplută conştiința sa. Dar în această lumină păreau toate lucrurile altfel decât în lumina naturală, deci şi sufletele, adică oameni care s-au dus.

Pe lângă."S-au dus" nu trebuie confundat cu "moartea" , ce ar fi bineînțeles o prostie."S-a dus" descrie şi starea sufletească, adică starea după debarasarea cărnii.

De această ordine s-a lovit şi episcopul Martin, când a intrat în cameră, în loc de oameni a găsit făpturi animalice, bineînțeles că nu erau rele, ci mai mult fricoase şi proaste. Numai puțin aveau arătarea omenească, dar era handicapată şi corpul era plin de pungi de puroi. Majoritatea celorlalți arătau ca nişte iepuri fugăriți, măgari şi boi nemâncați şi câteva oi îndoite se aflău printre ei.

Acum când a văzut episcopul Martin în loc de cei treizeci de protestanți o societatea de-a dreptul ciudată, care s-a ascuns repede de el într-un colț unul peste altul, atunci a rămas o vreme pe loc ca o stană de piatră. In sfârşit a vorbit cu sine după o gură de aer: „Da ce este această bântuiere a iadului în prima împărăție cerească, în casa Domnului? Nu este rău! Poate că sunt pe aici şi sobolani şi şoareci şi alte mulțimi de gongi? !

"Nu este rău, nu este rău! Aceasta s-ar potrivi bine cu acele scrise:" nimic necurat nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu!" Şi acele câteva oi seperiate, cele cinci bucăți de handicapați, plini de cele mai groaznice pungi cu puroi şi boi slabi şi murdari, exact aşa şi măgari şi mai mulți iepuri care arată mizerabil - într-adevăr, un grup rar pentru primul sau cel mai înalt cer! Intr-o asemenea companie să poți savura bucuriile cerului? Aceasta se poate face!

Nu, aceasta înseamnă pentru un om sărac, cum se pare că am eu plăcerea să fiu acela primul mesager al lunii aprilie - bineînțeles dacă aici în cer se mai ştie ceva de luna aprilie!

Ah, aceasta este prea mult! Ce pot să încep cu o astfel de menagerie dragă? Unde sunt oare cei treizeci de protestanți? Au fost oare preschimbați în asemenea animale drăgălaşe, - ce ar fi bineînțeles comic; trebuie doar gândit că aici este centrul major şi cel mai înalt al cerului!

Domnul este Domnul; de aceasta sunt acum convins în adâncul inimii mele. Aceasta îmi spune dragostea mea spre El. Cinstit spus, eu aş vrea - cum se spune pe pământ - să-l mânânc de atâta dragoste! Dar ce face El cu acest lucru aici, va ştii cu siguranță cel mai bine El! Vrea El oare să pună aceste animale la îngrăşat? Ii dau dreptate, numai puțină slănină se poate trage!

Cum vorbesc eu ca un astfel de măgar, adică Nr. 31 din acest grup? ! Jumătate la dreapta şi întoarce-te înapoi, de unde ai venit! Trăiți fericiți, voi toți, mă va bucura să vă văd încurând!"

După acest discurs laconic deschide episcopul Martin iar uşa şi vine afară cu o față laconică şi uimită. Dar Eu însă îl întreb imediat unde sunt acei treizeci.

Şi episcopul Martin îmi răspunde: O Stapâne, aceasta ştii Tu cu siguranță mai bine decât mine! Aceia dinnăuntru nu sunt cu siguranță ei. Şi dacă ar fi ei, atunci ar fi o serioasă schimbare, care este utilă aici în cel mai înalt cer ca un pumn pe ochi.

Fară a cunoaşte limba animalelor, dacă are animalul vreo limbă secretă, nu se va poate face nimic după părerea mea cu acel grup din cameră. Bineînțeles că Tu înțelegi şi pietrele şi poți vorbi şi cu elementele şi poți să le porunceşti prin puterea Ta infinită; dar de unde să facă un om aceasta?

De aceea, Domnul meu, ai ştiut sigur ce conține această camera, a fost aceasta iar o atenție din partea Ta pentru dobitocenia mea?"

Vorbesc Eu: „O prietene, nici pe departe, ci tu singur ai făcut-o! Nu ştii tu, că un nou slujitor al Domnului trebuie să fie întii învățat, înainte de a merge la un grup?

Vezi tu, ne este destul, dacă Eu îți spun:" du-te acolo" , iar tu mergi şi Eu îți spun iarăşi: "vino încoace" şi tu vii, - ci este important de ce şi prin ce!

Nu este scris : "fără Mine nu puteți face nimic!" ? De aceea imediat când te-am trimis în acea încăpere, ar fi trebuit sa recunoşti în fața Mea: "o Doamne, fără Tine nu mai pot face absolut nimic!" , aşa aş fi întors altfel acest lucru. Dar tu imediat ai mers cu un fel de încredere de sine înăuntru. De aceea a trebuit să afli singur, cât poate face fiecare fără Mine.

Pe pământ sunt mai mulți cu încrederea în sine decât oameni şi aşa diferite gânduri şi relevații decât capuri. Aici însă este altfel, există numai o singură dependența, adică în Mine - şi un rost şi o recunoaştere, în Mine şi prin Mine! Unde nu este aceasta, este numai o minciună şi o păcăleală de sine.

Aceasta este spre învățătura ta şi spre sfoara de ghidare! - Dar acum mergem toți în acea încăpere şi vedem, ce se poate face cu aşa zisa menagerie şi dacă aceaste animale îmi vor înțelege limba. Aşa să fie!"

Noi pășim acum repede iarăși în aceeași încăpere și găsim compania celor treizeci încă mai aflându-se prin colțuri și de fapt în aceeași conformație animală.

Petru îi cheamă în următorul mod, spunând:" mărturisitori a lui Calvin, întoarceți-vă; fiindcă Domnul vă așteaptă! Nu pe Luther, nu pe Calvin, nu biblia și nici pe Petru și pe Pavel său pe Ioan, numai singur pe Iisus, cel răstignit, mărturisiți-L! Fiindcă El singur este Domnul cerului și a tot pământul; în afară de El nu mai este nici Domn, nici Dumnezeu și nici o viață!

Acest Domn Iisus care este veșnic singurul creștin adevărat, se află aici și vrea să vă primească pe toți - dacă voi doriți același lucru -, ca voi să fiți mântuiți în numele Lui cel mai sfânt!"

Vorbește unul din tovărășie, care are înfățișarea unui măgar:" Cine ești tu, care îndrăznești, să mi te înfățișezi cu un asemenea basm vechi despre Iisus în această epocă iluminată și fără prejudecăți? Oare nu vezi bogățiile mele despre care sper că îmi vor ajunge pentru toată veșnicia și de altfel, eu sunt cu totul mulțumit de starea mea? Atunci la ce îmi mai este de folos încă și Iisus cel mitic, care n-a fost, nu este și nici nu va fi niciodată? Când vor începe oamenii în sfârșit, să elimine din gândirea lor pe vechii înțelepți mitici și să-i pună în locul lor pe adevărații oameni înțelepți ai prezentului?

Așadar, trebuie ca Homer să fie pentru totdeauna cel mai mare poet, Orfei un Dumnezeu adevărat al sunetelor, Apele primul pictor, Apolodor primul sculptor, Djinghis- Can cel mai mare erou și cuceritor, Socrate, Platon și Aristotel cei mai mari filozofi, faraonii Ramse și Sesostri și Moris cei mai mari regi constructori, Ptolomei primul astronom, Moise cel mai mare și cel mai înțelept dătător de lege, David și Solomon cei mai înțelepți regi și în sfârșit Iisus cel mai mare și cel mai înțelept moralist!

Oare noi germanii nu avem destui bărbați în fața cărora acești bătrâni să fie nevoiti să se ascundă? Și totuși se construiesc aceste jertfelnice vechi, în timp ce des se lasă să fie muritori de foame înțelepții prezentului! Oare când va avea un sfârșit acest nonsens?"

Vorbește Petru: "Eu sunt acela care sunt, - câteodată Simon Iona, altadată iarăși Petru! Ceea ce privește epocile tale fără prejudecăți și iluminate, evident că ele nu sunt prea îndepărtate în trecut. Basmul vechi despre Iisus este evident mai valoros, decât bogățiile pielii tale de măgar. De aceea sunt vechii înțelepți mult mai de valoare decât prostănacii tineri, fiindcă ei știau ce fac. Și acesta este motivul pentru care ei au devenit învățătorii popoarelor pentru toate timpurile, în timp ce toți acești mult prea înțelepți gânditori învățați a acestei epoci nu știu ce fac, nu se cunosc pe ei înșiși, de aceea cunosc și mai puțin pe alții și deja cel mai puțin natura și ființa curată dumnezeiască a Domnului Iisus Hristos. De aceea ei se arată neânțelepti aici în fața atotputerniciei Domnului, adică în înfățișarea măgarului, a boului, a iepurilor urmăriți (care pe lume, au fost chemați câteodată în fața instanței de judecată din cauza înțelepciunii lor ieșite din comun și din atât de mult curaj pentru treaba lor bună, luau mai degrabă așa numiții bani de șpagă, în loc să se apere curajoși în fața acelorași oameni și lăsau să se răsune de abia atunci protestele lor, dacă erau siguri că pielea lor este în siguranță) și în înfățișarea unor oi murdară!

Întoarceți-vă numai și priviți-vă unul pe celalat și veți recunoaște adevărul cuvintelor mele pe voi înșivă! Dar de ce ați avut voi dinainte o asemenea frică mare de Iisus și va-ți rugat ca El să nu vină la voi și îl considerați acum, fiindcă El a venit într-adevăr la voi, ca fiind doar o ființă mitică?"

Cel din companie cu chip de măgar este acum tăcut și nu spune nimic. Dar episcopul Martin a făcut această remarcă:" O Doamne, cu adevărat, răbdarea Ta este mare și nemărginită este dragostea Ta! Dar dacă acestui adevărat măgar i-aș putea trage pe pielea lui o mamă de bătaie puternică, mi-ar face bine. Nu, ce măgar adevărat este acesta! Cu acesta într-adevăr nu se poate vorbi nimic. Și catolicii sunt proști cu siguranță; dar un asemenea individ prost că acest măgar calvinist încă n-am mai întâlnit."

Vorbesc Eu: "Dragul Meu prieten și frate Martin, oare nu știi tu tocmai ce i-am spus mai de mult acestui frate al nostru Petru, atunci când el a tăiat cu sabia urechea unui slujitor a marelui preot, unui anume Malhus? Uite, același lucru este valabil și aici! Unde dragostea, împreunată cu blândețea și răbdarea, nu este capabilă să facă nimic, în acel caz nu poate să facă nimic nici sabia și nici o oarecare alta putere!"

Puterea poate desigur să judece, să omoare și distrugă toate prin judecată. Dar a ajuta, a pune pe picioare, a menține viața, a reda înapoi ce a fost pierdut, a elibera iarăși sufletul prins într-o mare captivitate, aceasta este posibilă numai dragostei, împreunată cu toată blândețea și răbdarea. Unde acestea lipsesc, acolo este numai moarte și stricăciune.

Noi vrem însă, ca nimeni să nu se prăpădească, ci ca toți, care cred în Mine, să aibă viață veșnică! De aceea depinde de noi, ca să folosim pentru toți numai acele mijloace, singurele mijloace posibile, pentru a ajuta fiecăruia în felul său specific.

Incearcă-te numai la acești calviniști învățați și neânfrânați și ia aminte, la ce rezultat vei ajunge tu cu ei, tu ca un fost episcop!"

Spune episcopul Martin: "O Tu Domn drag, Tu cel mai drag al meu Dumnezeu și Tată Iisus, totul ar fi în ordine. Dar dacă vrednicul Petru nu poate ajunge cu ei fără minuni la nici un capăt, precum pare situația ca este, atunci într-adevăr nu știu, cât de departe pot sa ajung eu cu ei.

Însă acum eu sunt de părere că, având în vedere că Tu, Doamne, ești aici în prezența Ta dumnezeiască deplină și personală, căruia îi stau veșnic la îndemână toate mijloacele posibile, atunci ar fi tare de neiertat din partea

mea, dacă eu, fiind un nimic veritabil, să acționez aici în fața Ta, în timp ce Tu eşti totul întru totul şi cel mai vag gând al Tău poate să facă mai mult, decât dacă eu aş dori să vorbesc în continuare pentru veşnicie atât de înțelept cât ar fi posibil. De aceea Te rog, ia iarăşi înapoi cu milostivire această cerere pe care mi-ai făcut-o Tu mie."

Vorbesc Eu: "Nu aşa, dragă frate Martin! Uite şi tu faci parte acum dintre mijloacele Mele! Dacă Eu aş interveni imediat personal în această societate pe jumătate moartă, atunci ei ar fi judecați. Ei ştiu acum deja că Eu sunt aici şi unii dintre ei au deja o jumătate de credință, că Eu aş putea fi totuşi adevăratul Domn.

De aceea îți dau ție acest lucru, la care ți-a deschis fratele Petru deja calea. El însuşi este încă prea puternic pentru aceşti slăbiți. De aceea trebuie să-i ajute cineva, care nu este prea puternic, pentru a-i strivi pe aceşti leşinați. Căci muştele pot să se hrănească numai de la muşte, pentru a nu muri. Şi copilaşii nu pot mesteca hrana bărbatului, ci numai un fin şi blând lapte. De aceea mergi tu acolo şi îndeplineşte misiunea pe care ți-am dat-o la aceşti treizeci de leşinați. Aşa să fie!"

Eu, Petru şi bibliotecarul care este acum cât se poate de umil, mergem din acea încăpere şi îl lăsăm pe Martin al nostru singur cu cei treizeci.

Episcopul Martin se uită un timp la acea turmă şi se adresează după aceea cu următoarele cuvinte care indică starea sa şi a turmei şi spune: „Voi săracilor, frați leşinați, care păreți în lumina curată atotputernicului şi veşnicului Dumnezeu ca nişte animale proaste, ascultați-mă cu răbdare şi înțelegeți sensul citatului meu!

Eu am fost pe pământ un episcop roman şi am fost un duşman înrăit a tot ce a însemnat protestant, cu toate că în mine au avut mai multă valoare învățăturile lui Mohammed decât Roma în sine. Şi cum am fost pe pământ, aşa am venit aici ca un animal contra tot ce este bun şi a tot ce este sfânt şi adevărat. La mine nu a fost nimic bun şi inima a fost un adevărat coteț. Eu vă spun dacă ați fi găsit vreo lucrare creştinească atunci era doar un motiv transparent şi de aceste lucruri nu putea fi vorba la mine!

Singurul lucru, care de fapt nu înseamnă mult a fost în timpul trăirii mele, că îmi imaginăm cu un fel de fantezie de aer pe Iisus Domnul nostru, aşa cum era descris şi mă gândeam:" da, dacă l-aş putea avea aşa şi să lucru cu El împreună, că probabil este cea mai înaltă ființă dumnezeiască, atunci aş fi bineînțeles cel mai fericit din tot infinitul. Mai întâi ar fi aceasta cel mai mare respect, în al doilea rând cea mai sigură asigurare de viață pentru toată veşnicia, în al treilea rând cea mai înaltă şi puternică ocrotire şi în sfârşit aş putea vedea în aceasta societate lucruri miraculoase, la care nici măcar nu s-a gândit vreun om."

Vedeți, acest gând, această fantezie, da castelele mele de aer de pe pământ au fost singurele lucruri care m-au salvat de la pierirea veşnică. A fost o dragostea ascunsă în mine pentru Dumnezeu, pe care nici eu însumi nu am cunoscut-o. Şi vedeți dragii mei frați, cât de greu mi-a mers, totuşi am ajuns aşa departe cu dragostea, ca chiar aceste fantezii - pentru voi este bineînțeles greu de crezut - au ajuns să fie adevărul adevărat. Eu sunt acum într-adevăr la Iisus, singurul Stăpân a lumii spirituale şi a celei cu trup şi eu sunt în acest fel şi chip mulțumit pentru toată veşnicia.

Frați, prieteni, dacă nu vreți să vă fiți proprii voştri duşmani, urmați-mi exemplul şi eu vreau să vă fiu totul, dacă veți regreta vreodată! Credeți-mă, Stăpânul este aici în această casă minunata şi este nemărginit de bun, mai bun decât cei mai buni îngeri şi oameni de pe pământ şi împreună cu tot cerul! De aceea întoarceți-vă şi prindeți curaj şi în câteva clipe va fi altfel cu voi! Preferați învățările mele şi deveniți adevărate ustensile ale Domnului!"

La acest discurs a lui Martin al nostru s-au întors deodată toți cei treizeci şi i-au răspuns aproape în cor: „Prietene, aceste cuvinte ne plac mai mult decât discursul precedent, care a fost îndreptat către noi; cu toate că nu ne-au plăcut aşa de mult părerile tale despre personalitățile noastre. Poți să înjuri un prostănac că este un măgar sau un bou; dar să-l faci să înțeleagă, că este întra-devăr un adevărat bou şi măgar - vezi frate, aceasta este totuși ceva prea mult!

Dar fie cum o vrea! Ne-ai dovedit prin spusele tale că eşti un om bun şi deştept şi ai sigur dreptate cu Iisusul tău. Numai un singur lucru este ciudat, că nu se zăresc niciunde îngeri. Şi cu locul aceasta pare a nu fi ceva în ordine că nu este nimic de văzut din regiunile frumoase ale cerului şi nici îmbrăcăminte cerească. Tu încă eşti un țăran pământesc şi încă fără fustă. Tot aşa are şi Stăpânul tău Iisus şi Petru este mai degrabă dezordonat decât ceresc. Numai bibliotecarul binecunoscut din N. are o fustă mai bună, dar pentru cer nu are cu siguranță croiul bun.

Vezi tu prietene, aceasta este un fir cât se poate de important. Dacă poți să rezolvi aceste probleme, atunci te vom crede pe cuvânt, ce vrei să ne spui şi noi te vom urma la cel mai mic semn făcut de tine."

Aici se încruntă episcopul Martin puțin, căci la aceste lucruri nu s-a gândit în timpul progresării sale spirituale. Dar se avertizează îmediat şi vorbeşte mai departe la această turmă deja pe jumătate încrezătoare: „Prieteni credeți-mă, cel mai important este cum doreşte fiecare! Eu am vrut până acum aşa; dar dacă doresc să fie altfel, atunci va arăta imediat altfel!

Ingeri nu am văzut până acum. Dar ce sunt cu toți îngerii cu toată frumusețea cerească, dacă nu-l avem pe Domnul îngerilor şi a frumuseților cereşti! El poate tot ce se întâmpla aici, într-o clipă - cum este obişnuință de exprimare - să vrăjască. De altfel nu am avut nici o tragere de inimă la toate acestea, nici măcar după o fustă mai bună; căci mie îmi este Domnul totul, da, tot deasupra tuturora!

Dacă veți sta pe treapta mea, atunci şi voi veți gândi şi simți ca mine. Veşnicia este lungă şi de partea Domnului, maestrul infinitului se mai pot învăța şi vedea multe. De aceasta sunt convins deja de acum.

Eu spun acum, cum simt: Stăpânul meu, dacă te am numai pe Tine, nu mai întreb de minunățiile fără margine şi capăt. Căci minunea minunățiilor este şi rămâne pe veci Domnul, da Domnul nostru Iisus! Lui singur să-i fie pe vecie tot respectrul, toată lauda şi toată dragostea mea! Amin."

La aceste cuvinte se ridică toată turma ca dintr-un nor de praf, acum au deja formele aproape omeneşti şi spun şi ei tare: „Amin! Frate, tu ai dreptate, noi te credem acum cu toţii. Tu ai vorbit acum mai mult decât înţelept şi aşa ai aprins în sufletul nostru o lumină, care cu siguranţă nu se va mai stinge! Mulţumiri de aceea Domnului Iisus, al tău şi al nostru veşnic Dumnezeu!"

În această clipă intru Eu cu cei doi însoţitori ai mei iar în încăpere şi toţi se aruncă la picioarele mele şi strigă: „Oh, Domnul nostru Iisus, Tu Tatăl nostru sfânt, Tu Dumnezeul atotputernic, fie-ţi milă de păcătoşi săraci ca noi! Ţie singur să-ţi fie pe vecie toate omagile!"

Eu însă spun: „Ridicaţi-vă copilaşii Mei! Vedeţi, nu cu judecată, ci cu cea mai mare dragoste vă întâmpină Tatăl. Şi pentru că l-aţi băgat în inimile voastre, aşa vă primeşte El de mii de ori în inima Sa de Tată. Veniţi de aceea toţi la Mine, care aţi fost încărcaţi şi supăraţi, Eu vreau să vă bucur veşnic!"

Aici se ridică toţi şi îmi cad cum pot la pieptul Meu. Pentru prima oară plâng lacrimi de bucurie nemărginită şi Mă urmează, după ce au plâns la pieptul Meu, cu bucurie în sala de mese, unde a fost şi celălalt grup mai devreme cu Petru.

37

Mâncarea cerească - binecuvântarea celor ajutaţi şi căminele lor cereşti

Noi intrăm într-o sală care este aşezată mai mult spre răsărit, care este foarte mare şi împodobită cu frumuseţi cereşti.

În mijlocul acelei săli este o masă mare rotundă din cel mai curat şi transparent aur, care este sprijinit de doisprezece picioare din diferite pietre pretioase. În jurul mesei sunt tot atâtea scaune din aur curat cum sunt şi musafiri în acea încăpere. Podeaua sălii este aşa de albă ca zapada nouă; şi tavanul sălii, pe care strălucesc cele mai frumoase stele, este de culoarea albăstru deschis. Numărul geamurilor din această sală este de 24 şi fiecare geam este înalt de 12 picioare şi lat de 7 picioare. Prin ele intra o lumină minunată în sală şi prin fiecare geam se văd regiuni de o frumuseţe nedescrisă. Pe masă sunt şapte pâini lângă un pahar enorm plin cu cel mai gustos vin.

Toţi cei care au intrat sunt surprinşi de aceste minunăţii, care i-au întâmpinat aşa de neaşteptat. Grupul, care îl are pe bibiliotecar ca conducător, s-a aplecat cu tot cu el până la pământ de atâta respect. Cei treizeci, care nu cu mult timp înainte au întrebat de frumuseţile cerului, deschid acum gura şi ochii şi nu găsesc cuvinte, cum pot descrie îndeajuns aceste frumuseţi.

Numai episcopul Martin rămâne la fel şi vorbeşte arătând spre Mine: „Dragi fraţi, ce vă miraţi aşa de mult de bogăţiile acestei săli? Vedeţi, mie îmi este totuna; căci dacă nu ar fi Domnul şi Tatăl nostru în această sală, atunci nu aş da pentru această sală nici măcar o portocală mucegăită. Numai El este tot; tot restul nu este însă nimic fără El!

Dacă El se află cu mine în cea mai urâtă cocioabă de paie, aş fi nemărginit de fericit decât singur într-o asemenea sală preţioasă. De aceea nu mă atrage bogăţia acestei săli, ci numai El, Tatăl nostru, Domn şi Dumnezeu! El singur merită cea mai înaltă atenţie, dragoste, admiraţie şi tot respectul nosru! Căci toată bogăţia aceasta enormă este doar fapta Lui, un suflu a gurii Sale! Faceţi ce vreţi fiecare din voi - eu gândesc şi fac de aceea aşa!"

Vorbesc Eu: „Martin, îţi faci bine treaba şi acum eşti un Pavel adevărat. Dar ai grijă, să nu devi iar slab şi să spui: "dacă ar veni Domnul imediat la mine!" Dar de aceea tot nu te voi părăsi! - Dar acum puneţi-vă toţi la masă şi mâncaţi şi beţi! Deja aşteaptă lucruri măreţe mâinile noastre. Aşa să fie!"

Toţi fac după spusele Mele şi Eu frâng pâinea şi o împart lor. Şi toţi mânâncă cu dragoste mare şi sentimente de mulţumire în inima această pâine adevărată a vieţii veşnice şi beau după aceea toţi vinul recunoaşterii din un singur pahar şi sunt toţi în acest timp binedispuşi. Căci după savurarea vinului se instalează în ei o stare adâncă şi cerească, că toţi nu pot să se ajute de atâta bucurie şi de atâta dragoste nu găsesc cuvinte, pentru a-Mi spune, cât de fericiţi se simt ei.

Eu îi binecuvântez pe toţi şi îi aleg să fie slujitorii Mei şi adevăraţi ucenici pentru împărăţia Mea veşnică.

După ce s-au terminat toate acestea, se ridică episcopul Martin şi vorbeşte: „Domnul meu, eu am observat ceva, adică faptul, să mă despart şi eu de Tine pentru a rezolva câteva lucrari importante. Fă Tu, ce vrei, dar eu nu mă voi despărţi de Tine! Doamne, unde nu eşti cu mine, nu mai este nimic din mine! Eu nu mă mai duc în veci de lângă Tine; căci îmi eşti peste poate de drag! Deci eu rămân la Tine!"

Vorbesc Eu: „Nu aşa, dragul Meu frate! Eu îţi spun: nici măcar o clipă să fi despărţit de Mine, aşa cum nici unul din acest grup şi nici unul dintre acei nenumăraţi, care m-au recunoscut în inimile lor şi m-au acceptat acolo! Pe de altă parte este totuşi necesar, ca fiecare să meargă evident fără Mine, acolo unde îl trimit, căci altfel i-ar fi bucuria înjumatăţită şi viaţa sa fără sens!

De aceea trebuie fiecare să se îndrepte spre lucrul sau pentru a putea face cât mai mult bine. Cu cât este mai muncitor unul, cu atât mai multă mulţumire sufletească primeşte. Căci mulţumirea sufletească este alcătuită numai din ordinea făcută de Mine în acest cer.

Uită-te pe fereastră! Acolo spre răsărit este o grădină frumoasă - nu departe de această casă a Mea - zăreşti tu o drăgălaşă căsuţă, care este pe dinăuntru mult mai mare, decât arată pe dinafară. Du-te acolo şi ia-o în proprietatea ta!

Intr-o cameră vei găsi o tablă albă şi strălucitoare. Fi atent la acea tablă, când vei ajunge acasă de la o lucrare. Căci de acum înainte vei avea scris pe tabliţa acea tot timpul voinţa Mea, după care te vei ghida tot timpul. Vei rezolva totul punctual, ce îţi arăta tabla voinţei Mele, atunci vei fi aşezat în curând peste ceva mai înalt; în contradictoriu numai peste ceva mai mic, depinde de tăria ta ambiţioasă.

Dacă nu te vei descurca cu ceva, atunci vino aici şi ţi se va explica totul. Când mă vei striga în casa ta, atunci voi fi la tine. Acum ştii tot ce este important. Mergi de aceea în casuţa ta, acolo vei afla mai îndeaproape totul, dar de care va trebui să te ţii cu exactitate.

Dar ce ţi-am spus ţie spun acum tuturor din această societate. Uitaţi-vă cu toţii afară şi casa pe care o zăriţi este a aceluia care o vede! De aceea mergeţi şi faceţi, cum i-am spus acum fratelui Martin, căci fiecare dintre voi va găsi tot aceeaşi mobilă în căsuţă. Aşa să fie!"

Episcopul Martin se zgârie puţin după urechi, dar merge totuşi cum i-am spus, căci el crede, că nu Mă va mai avea şi nu Mă va mai zări. Ceilalţi din această societate, la care li se pare prezenţa Mea încă prea sfântă, merg mai uşor, pentru a se putea calma de aceste mari emoţii a fiinţei lor.

38

Episcopul Martin în căsuţa sa cerească - Prima surpriză
Amenajarea casei

Atunci când episcopul Martin ajunge acuşi la căsuţă sa şi păşeşte în ea, este el peste măsură de surprins, că Eu îl aştept deja în prag şi îl introduc atunci în casa lui: o slujbă care la ceilalţi este făcută de îngeri, fiindcă ceilalţi din societate au faţă de Mine încă mult mai multă frică decât dragoste. Dar în privinţa episcopului Martin este cazul exact invers, din care cauză el nici nu a fost de fapt de accord, de a fi oarecum nevoit să se despartă de Mine.

Însă atunci când el Mă zăreşte în căsuţa sa cu Mine aşteptându-l deja acolo în prag, el îşi pune mânile pe cap de atâta bucurie şi apune:

(Episcopul Martin:) "Da, aşa, - aşa îmi place bineînţeles mult mai mult decât acolo în casa Ta, mai ales în ultimul salon de splendoare! Dragul meu Domn Iisus, dacă Tu eşti la mine, atunci îmi este cea mai sărăcăcioasă cocioabă deja cel mai minunat cer pentru veşnicie!

Dar cum ai venit Tu aşa de repede încoace, este pentru mine de nepătruns? Aceasta este într-adevăr iarăşi o minune de neântrecut! Da, da, Tu dragul meu Domn Iisus, la Tine este totul deja o minune peste toate minunile şi eu sunt astfel încă un peste tăcut, care nu înţelege şi nu recunoaşte nimic! Nu, dar asta este totuşi straniu, că Tu ai ajuns aici mai repede decât mine, în timp ce eu Te-am părăsit foarte limpede în sala Ta fastuoasă şi mare!"

Vorbesc Eu: "Nu te gândi prea mult la aceasta, îndrăgitul Meu frate Martin. Uite, dacă Eu n-aş fi tot timpul primul şi ultimul şi dacă n-aş fi totul în toate, ar fi tristă toată veşnicia. Astfel poţi tu acum să te îndrepţi şi să mergi oriunde ai vrea tu, că tu Mă vei găsi deja acolo, unde tu vei merge.

Dar intră acum în această căsuţă împreună cu Mine, ca Eu însumi să-ţi arat toată amenajarea şi să Te învăţ s-o foloseşti cum trebuie. Vino, vino, vino numai acum cu Mine în această casă care este acum a ta. Ea este într-adevăr mică, dar conţine totuşi mai mult decât toată lumea, chiar mai multe lucruri decât o întreagă regiune solară în sfera sa lumească naturală, de care tu te vei convinge acuşi foarte repede. De aceea vino, mergi şi păşeşte cu Mine în această casă a ta! Aşa să fie!"

Episcopul Martin Mă urmează imediat şi se minunează de dimensiuni, atunci când el în loc să intre într-un presupus cabinet mic păşeşte într-o sală nespus de mare. Cu atât mai mult cu cât el priveşte tot mai atent la ea, cu atât mai mult ea se lărgeşte mai tare şi îi oferă totul pentru pacea interioară, tot ce el este în stare să-şi imagineze.

În mijlocul acestei săli mari se află pe un postament de aur o placă mare, rotundă şi alb- strălucitoare. În spatele ei pe un stativ de bronz se află un glob pământesc desăvârşit şi artificial-ceresc, care conţine totul de la mic la mare, ceea ce conţine adevăratul pământ din centru până la suprafaţă şi peste, bineînţeles şi tot ce se întâmplă acolo.

În spatele acestui glob este amplasat în acelaşi mod artificial-ceresc tot sistemul planetar a acestei sori pământeşti şi arată exact tot în acelaşi fel cel mai mărunt lucru şi fiecare specific a fiecărui planete în parte tot aşa că şi a soarelui.

Pardoseaua a acestei săli este precum cel mai curat safir, pereţii înalţi ca din smaragd, plafonul ca din azur cu multe stele. Prin ferestrele înalte străluceşte o lumină minunată de culoare roşie-violetă în această sală mare, care la jumătatea înălţimii este ornamentată cu o galerie minunată ca de cel mai fin iaspis, în timp ce din sală se află încă doisprezece uşi care duc în încăperi alăturate. Însă pereţii din smaragd produc încă pe deasupra cele mai frumoase umbre colorate, aşa precum episcopul Martin se gândeşte.

După o perioada de mirare peste măsură de lungă deschide în sfârşit episcopul Martin iarăşi gura şi spune:" O Doamne, Doamne, Doamne! Da, dar ce fel de scamatorie nouă este şi aceasta? Ah, dar asta este totuşi cum se spune, peste poate! Nu, nu, nu! Ah, ahahah! Din afară mică ca aproape o căsuţa a unei muşte - şi pe dinăuntru precum o lume întreagă! Da, oare cum se poate înţelege aceasta? Nu, acesta îmi este până acum lucrul cel mai de neânţeles, cum poate fi ceva mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară! Să înţeleagă asta cine-o vrea; pentru mine este lucrul astă odată pentru totdeauna prea de neânţeles!"

Vorbesc Eu:” Dragul meu frate Martin, Eu îți spun că tu te vei descurca acuşi cu toate astea! Uite, în adevărata lume a spiritelor este totul invers cu desăvârşire față de cum este în lume. Ceea ce este mare în lume, aceea este mic aici; însă ce este mic în lume, aceea este mare aici. Acela care este în lume primul, acela este aici ultimul; însă cine este în lume ultimul, acela este aici primul!

Dar cât de mare este un om în lume? El măsoară 1, 70 înălțime şi jumătate de metru lățime. Dar dacă el este un înțelept, spune, ce înălțimi şi adâncimi nemărginite se află în inima sa! Eu îți spun că toate veşniciile nu vor fi deajuns, pentru a cuprinde şi a aduce la lumina zilei mulțimea minunilor lui!

Tu ai privit desigur adesea pe lume la un grăunte de grâu. Acela bineînțeles că este mic, considerându-l după mărimea lui pe dinafară şi totuşi el conține în sine atâția grăunți de grâu asemenea lui, că toată veşnicia n-ar ajunge pentru a ştii mulțimea lor. Tot aşa se află acelaşi motiv şi aici descoperit în față:

Exteriorul casei seamănă acum în totalitate cu ființa ta exterioară umilă: este - ca şi tine - mică. Interiorul casei se aseamană acum cu ştiinta ta interioară, care cuprinde mai mult decât partea exterioară a ființei tale. De aceea este vizibil mai mare decât pare casa pe dinafară, care seamănă cu ființa ta exterioară. Dar interiorul devine tot mai mare, cu cât te trezeşti mai mult în înțelepciune din dragoste spre Mine, care este de fapt adevărata creatoare, a ceea ce ți se pare aici aşa de minunat.

Dar uite acolo acea tablă albă şi strălucitoare; ea arată înțelepciunea ta dobândită prin Mine. Pe această tablă vei zări de fiecare dată singurele Mele voințe, după care va trebui să te ghidezi îndată!

Pe pământ are de fapt fiecare om o asemenea tăbliță a conştiinței într-o cămăruță a inimii sale, pe care tot timpul este scrisă voința Mea spre îndeplinirea imediată a fiecăruia. Dar numai puțin îi acordă atenția şi chiar mulți o vopsesc la sfârşit în negru cu păcatele lor, pentru a nu mai putea vedea voința Mea.

Vezi tu acum, cât de identic natural este această decorație în casa ta? Deci nu o vrajitorie, cum ai crezut tu la început.

În spatele tăbliței este o fidelă copie a pământului şi în spatele acestuia soarele cu celelalte planete. Dacă nu te vei descurca cu ceva, atunci uită-te pe partea din spate a tăbliței, care arată spre pământ; acolo vei găsi întotdeauna explicația. Vrei să ştii şi ce să faci în acest timp, atunci uită-te pe partea din față a acestei tăblițe; tot timpul vei găsi acolo voința Mea.

Tu zăreşti aici şi doisprăzece uşi care duc din holul mare în încăperi laterale. În aceste încăperi vei găsi însă tot felul de mâncăruri acoperite. Dar savureazale numai atunci, după ce le-am binecuvântat Eu, dacă nu te vor face întru-totul prost şi nu vei fi capabil un timp îndelungat, să citeşti scrisul de pe tăblița voinței Mele. De aceea, dacă ajungi la o asemenea cămară murdară, părăseşte-o îndată şi vino la Mine, iar Eu voi veni imediat şi îți voi arăta mâncărurile şi le voi binecuvânta.

Acum ştii cum stau aici lucrurile; poartă-te aşa şi vei creşte din ce în ce mai mult în mântuire! Aşa să fie!”

39

Episcopul Martin singur în holul casei sale - Privirea globului pământesc şi a celorlalte astre - Plictiseala lui Martin

În aparență îl părăsesc acum pe episcopul Martin şi el începe, aflându-se singur, în acest fel să dezbată cu sine lucrurile: „Aşa, aşa, în sfârşit sunt din nou singur! Intr-adevăr aici este ceresc, frumos, strălucitor, bine hrănit, binecuvântat şi bineînțeles cu siguranță mântuit, foarte mântuit. Dar singur, singur singurel sunt totuşi! Doar ideeile mele se mişcă pe aceşti pereți, asemănător picturilor, oglinzi care sunt făcute pe pământ, care merg în sus şi în jos şi dintr-o parte în cealaltă.În afară de aceasta nu există nici măcar o muscă care vrea să-mi zumzaie ceva.

Vrea sa merg la globul acela pământesc minunat pentru a mă preocupa cu el. Intr-adevăr, o neprețuită operă de artă! Aici, uite, exact aceasta este localitatea unde am fost eu episcop; acolo biserica şi acolo reşedința mea! Şi iată, acolo este şi cimitirul, acolo mormântul meu şi ce monument extraordinar! Dar totuşi sunt nebuni mari aceşti oameni, la mortăciune îi fac monument şi spiritul îl uită cu totul!Dacă aş putea să nimicesc acel monument cu un trăznet sănătos, atunci mi-ar fi mult mai uşor în jurul inimii. Dar numai Domnul face ce este drept!

De aceea întoarce-te drag glob! Mă voi uita cum arată în Australia! Ah, aici este deja, țara sălbaticiei! Oh mii, mii, acolo arată foarte rău, foarte strâmb: nimic altceva decât întuneric deplin, sclavie, urmărire şi uciderea oamenilor trupească şi spirituală! Protejază Domnul meu, globul, pe această cale vom avea puțin de-a face reciproc! Ar trebui să fiu un mare măgar, să mă enervez până la disperare de înfățişarea ta, mai ales aici în împărăția păcii! Nu, acum aş exploda de nervi, cum oamenii pământeşti mai puternici îşi chinuie şi îşi omor frații pentru distracție! Du-te de aici maşină urâtă a reprezentanței pământeşti groaznice, noi doi nu ne vom vedea prea des! Uite, aici este tot sistemul nostru planetar cu soarele! Il voi studia pe primul care îmi pică la ochi! Aceasta este venus! Cum arati de fapt, tu draga mea venus, care m-ai bucurat pe pământ în minunata ta lumină ca stea în noapte sau de dimineaăa? Lasă-mă să te privesc de aproape! Ah, hmm, mi-am imaginat acest lucru puțin mai altfel! Este tot un pământ, aproape ca cel pe care l-am locuit, - numai că nu sunt mari aşa de mari şi unite, dar în schimb destul de multe şi munți înalti pentru această planetă!

Dar cum arată cu vegetația şi cu toate ființele care o locuiesc? Eu rog pentru o mărire a acestei planete sau pentru un microscop spiritual, dacă nu, nu voi descoperi în această miniatură a acestei planete mai mult decât am

văzut până acum! Doar este această planetă nu cu mult mai mare decât un ou de gaină pe pământ - ce se poate vedea? Intr-adevăr la aceste dimensiuni trebuie să fie foarte mici fiinţele!

Dar trebuie să mă uit pe tăbliţa albă, poate că este deja ceva scris? Vezi, pe această parte nu văd nimic! Aceasta este bine, căci trebuie să recunosc deschis, că am un respect imens faţă de această tablă. Trebuie s-o văd şi din faţă, poate este ceva scris? Ah, deocamdată este bine; nu este încă nimic scrisă pe ea! De aceea înapoi la sistemul planetar! Aici este iar venus, dar cu nici un centimetru mai mare. Deci nu mai am ce face cu tine, tu cea mai frumoasă stea, dacă nu vrei să te măreşti! Te împing de aceea mai departe!

Ah, aici este micul mercur, o planetuţă fotogenică de mărimea unei nuci! Pare că nu are nici o mare, dar în schimb cu atât mai mult munţi - dacă se pot denumi denivelările acelea de un jumătate de vârf de ac cu titlu de onoare "munţi" ! Dragul meu mercur şi noi am terminat unul cu altul; acum mai departe de la tine!

Ce fel de planetă caraghios este şi acesta? Acesta doar n-o să fie pământul pentru a doua oară? Nu, nu, nu este el acesta! O, deja te-am indentificat, tu erou înfocat; dar tu eşti Marte! Oricum, eu mi-am făcut pe pământ o altă închipuire despre tine! Eu m-am gândit întotdeauna că tu eşti un protector foarte neliniştit şi vijelios. Dar precum eu recunosc din suprafaţa ta foarte netedă şi cu munţi puţini, astfel tu arăţi a fi exact contrariul a aceea ce eu am crezut despre tine. Ceva mai amănunţit nu pot sa recunosc nici pe tine, de aceea du-te şi tu mai departe!

Aici zăresc eu şapte biluţe mici care sunt - cu siguranţă şi ele planete? Mai departe cu voi, voi oricum nu aveţi nimic pentru mine!

Acum se învârte deja în faţa chipului meu şi marele mogul al planetelor Jupiter! Adevărat, o bucată frumoasă! Încă şi patru sateliţi naturali în jurul său, asta pune capăt la toate! - Oare cum arată suprafaţa ta? O maica soarelui, dar acolo este îngrozitor de multă apă! Doar în jurul ecuatorului sunt insule semnificative, altundeva doar apă pură! Sunt şi munţi pe ici pe colo; dar ei nu sunt tocmai înalţi! Însă cum stau lucrurile, când este vorba despre vegetaţie şi despre fiinţe în viaţă? Această planetă este, ce-i drept, de câteva ori mai mare decât cele precedente, dar o vegetaţie nu pot nici aici să recunosc! Eu bineînţeles că am observat, că suprafeţele arată oarecum dure; dar ce este aceasta, - pentru aşa ceva este nevoie de cu totul alţi ochi.

Acolo îl văd şi pe Saturn, pe Uran şi pe încă o altă planetă foarte mare, care se află tare în spatele imaginii cu - da, da, exact, cu zece luni, printre care trei semnificativ de mari şi pe lângă ele unele mai mici! Astea doar n-or fi luni ale altor luni? - Acum zăresc în spatele imaginii şi o grămadă de comete!

Este într-adevăr frumos, ba chiar o frumuseţe aleasă. Dar dacă pe această planetă bun nu se poate vedea nimic altceva decât cel mult oceana şi munţi mai înalţi, atunci ele dau pentru toată veşnicia puţină satisfacţie. Eu sunt acum deja gata; în această măsură de măsurat vom avea în viitor numai foarte puţin de-a face unul cu celalat!

Acolo în mijloc este probabil soarele! Bineînţeles, o bucată foarte mare şi informă. Dar la ce folos, dacă măsura ei de măsurat este faţă de adevărata sa scară geografica exact aşa că un grăunte de nisip faţă de pământul întreg, unde atunci nici nu se poate recunoaşte nimc! Deci şi tu, dragă soare, nu eşti important pentru mine; de aceea rămâi şi tu cu bine şi sănătos!

Acum aş fi gata cu observarea acestor rarităţi cereşti şi ieşite din comun de artistice, care acum împodobesc sala aceasta a mea. Dar ce-i de făcut acum? Pe tablă nu stă scris nimic; nici de la planete nu se poate citi nimic altceva. Pe globul pământesc curat aş vrea să-l ştiu mai bine afară decât înăuntru. Deci urmează întrebarea: Ce este de făcut acum? Să merg dincolo la Domnul? Să merg aşa de repede la El, n-ar fi un lucru înţelept!

Hm, hm, hm - asta este destul de dezamăgitor, dacă trebuie să mă plictisesc puţin, ca spirit sfânt, aşa de aproape de Domnul tuturor măririlor! Are cu siguranţă şi partea sa bună; dar plictiseala rămâne plictiseală, indiferent dacă în cer sau pe pământ.

Pe pământ te mângâi la sfârşit cu moartea dragă, când, aşa cum se zice, toate lanţurile se rup, care face un sfârşit fiecărui cântec - îndiferent dacă are un conţinut voios sau trist - cel puţin aşa stau lucrurile în privinţa pământului. Dar aici unde bineînţeles - Domnului să-i fie veşnica mulţumire pentru aceasta - nu mai urmează după viaţă moartea, totul primeşte imediat un caracter veşnic. Şi poţi ajunge atunci foarte uşor în ispita de a crede că o asemenea stare va dura veşnic. Acest fapt face ca fiecare stare foarte monotonă să fie atunci cel puţin de o mie de ori mai plictisitoare decât pe pământ, unde fiecare lucru are un sfârşit.

Deci, ce să fac? Pe tablă oare nu este încă scris nimic? Nu, încă nimic! Nu-i va fi Domnului prea necesar ca să se ocupe de mine, altfel ar fi trebuit ca eu să primesc deja ceva de lucru!

Hm, hmmmm! Sunt deja foarte plictisit aici în cer! Trebuie oare ca eu să mă aflu aici în acest muzeu artistic ceresc astfel pentru veşnicie? O maica soarelui, asta va fi o plictiseală frumoasă şi de necomparat!"

40

Cele doisprezece cabinete mici cu mâncărurile cereşti acoperite, care încă nu sunt binecuvântate - Turma de femei frumoase - Mercurianca frumoasă - Oamenii goi şi desăvârşiţi în forma de pe Venus Importanţa binecuvântării Domnului

(Episcopul Martin:) "Dar acum mi-a venit ceva în minte! Pe lângă această sală doar mai există încă 12 încăperi lăturalnice, în care se poate ajunge prin aceste 12 uşi. Exact, pe acestea aproape că le-am uitat şi tot aşa acele

mâncăruri acoperite într-un mod puţin fatal din interiorul acestor încăperi. O, acum trebuie să intru imediat în fiecare dintre acestea! Deci, în numele Domnului „Noroc bun“! Cum spun pe pământ minerii. Chiar dacă aici nu sunt galerii şi puţuri, totuşi există aici oarecare 12 încăperi secrete, care încă nu se ştie ce conţin; de aceea şi aici în ceruri: noroc bun! -

Aici ar fi odată uşa Nr. 1! Deci s-o deschid numai repede şi să intru în ea! Oh, oh, oh, mii, mii, mii! Acolo doar văd deja turma mea frumoasa în toate formele ei! Ah, asta mă bucură! Cu o asemenea surpriză bineînţeles că nu mi se pare prea lungă veşnicia dragă! Dar acum o întoarcere pe jumătate înspre dreapta - împrejur! Aceasta este deja mâncarea acoperită Nr. 1! De aceea repede la uşa Nr. 2!

Am găsit-o deja! Deci în numele Domnului s-o deschid încetişor şi frumos; fiindcă nu poţi şti ce se află în spatele ei! Uite, această uşă se deschide mai greu decât cea de dinainte; dar totuşi se deschide! Mulţumită lui Dumnezeu, deschisă este ea! Dar, este puţin mai întunecat în această încăpere faţă de cea de mai înainte, de aceea trebuie să pătrund puţin mai adânc în încăpere!

Oh, oh, oh! Da, ce este asta? Această încăpere este chiar mai mare decât întreaga sală mare din antreu! Şi în spatele imaginii descopăr o mulţime mare de oameni cu totul goi de ambele gene; numărul lor este inexplicabil de mare! Oho, ce oameni frumoşi sunt aceştia, mai ales cele feminine!

O maica soarelui, o Doamne - chiar acum vine una spre mine! Să o aştept oare? Da, sigur că da, trebuie să o întâmpin; fiindcă această mâncare chiar că nu este acoperită, - nu, nu, nu, asta nu este acoperită!

O mii, mii - ce frumuseţe fără seamăn este ea! Această piele albă, acest belşug voluptos, aceşti sâni! Nu, asta este insuportabil! Acest braţ rotund şi moale, aceste picioare dumnezeieşti şi acest chip - s-ar putea spune - chiar pentru cerul însuşi prea frumos şi nespus de dulce cu o înfăţişare atât de gingaşă - ceresc surâzătoare!

Ahahahah! Nu, nu, nu - eu nu mai suport! Trebuie să plec - doar nu pot, nu eu - este cu totul imposibil! Poate că ea vrea să-mi spună ceva? Ea este deja - aici - , este aici, aici! Acum tăcere, ea doar vrea să vorbească cu mine; de aceea trebuie să tac acum, limba mea slobodă!”

Vorbeşte femeia:” Tu eşti cu siguranţă proprietarul acestei case pe care îl aşteptăm deja de mult?”

Spune episcopul Martin: “Da - o da, totuşi nu şi totuşi da pe jumătate! De-abia am fost introdus în casă. Adevăratul proprietar a toate acestea este foarte limpede încă Domnul Iisus, Dumnezeul din veşnicie! Cu ce vă pot ajuta şi mai ales pe tine, tu frumuseţe peste toate frumuseţile cele cereşti şi a toată veşnicia?”

Spune femeia:” Nu mă lăuda aşa tare! Fiindcă priveşte, acolo în spate mai este un număr nesfârşit de mare de femei de genul meu, care toate sunt incomparabil mai frumoase decât mine, de aceea eu, ca fiind cea mai urâtă, am fost trimisă la tine, ca tu să nu fi orbit prea tare pentru început.

Cererea noastră constă în aceea ca: Uite, noi suntem toţi oameni a acelui pământ pe care voi copiii îl numiţi „Mercurul” atotputernic, precum aici noi am aflat aceasta. Această casă este a ta; depinde de tine, dacă ne vei ţine în slujba ta, sau ne vei alunga. Dar noi toţi te rugăm, să fi milostiv cu noi!”

Spune episcopul Martin.” Oh, nu vorbi aşa, tu frumuseţe cerească, tu frumuseţe aleasă şi foarte dulce: oh, dacă aţi fi voi la număr încă de o mie de ori de felul tău, nici atunci nu v-aş lăsa să plecaţi! Fiindcă eu sunt copleşit de atâta dragoste pe care o am faţă de tine! Vino numai aici, tu mercuriancă foarte frumoasă şi lasă-te îmbrăţişată! Ohohoh - nu, nu, ah dar tu devii tot mai frumoasă, cu cât mai mult tu îmi surâzi mai prietenos! Aşa că vino, vino şi lasă-te îmbrăţişată!”

Spune femeia:” Tu eşti un domn; eu însă, sunt pururea numai o sclavă de a ta! Dacă tu porunceşti, eu trebuie desigur să fac voia ta, care trebuie să ne fie sfântă nouă tuturor!”

Spune episcopul Martin: “Oh, te rog, tu femeia mea cea mai cerească! Ce sclavă - asta eu nu cunosc! Tu eşti de acum încolo o stăpână a inimii mele! Vino numai, vino, tu frumuseţe fermecătoare, ba chiar nespus de drăgălaşă! - O Doamne, o Doamne, ce frumuseţe este aceasta! Nu, nu; mie mi se taie deja într-adevăr răsuflarea de atâta încântare!”

Episcopul Martin este exact pe punctul de o îmbrăţişa pe această mercuriancă frumoasă, când Eu însumi îl bat pe umăr şi îi spun:” Opreşte-te, dragul Meu fiu şi asta este deja o mâncare acoperită. De-abia când Eu o voi fi binecuvântat pentru tine, de-abia atunci tu o vei putea îmbrăţişa, dacă tu vei mai dori asta! Fă de aceea şi aici dreapta ta împrejur!”

Spune episcopul Martin: “Oohoh - oh, Tu cel mai iubit al meu Domn Iisus! Eu te iubesc desigur aşa de mult, precum Te poate iubi cineva; dar eu trebuie să mărturisesc acum cu inima deschisă! Da - oare ce-am vrut să spun de fapt? Da, da, eu trebuie să-ţi mărturisesc acum cu inima deschisă: dar chiar dacă Te iubesc aşa de mult, aproape că aş fi preferat de data aceasta, dacă Tu ai fi venit cu câteva momente mai târziu!”

Vorbesc Eu:” Acest lucru îl ştiu foarte bine şi Ţi-am spus deja de dinainte că tu vei vorbi astfel cu Mine, chiar dacă tu n-ai vrut să te despărţi atunci de Mine. Dar Eu nu-l părăsesc niciodată pe acela, care M-a cuprins o dată, de aceea nici pe tine nu te părăsesc! De aceea vino numai repede afară din această încăpere! De ce? Asta vei afla tu la timpul potrivit! - Dar tu, femeie, retrage-te iarăşi înapoi de la Noi!”

Femeia face imediat ce i-a fost poruncit şi episcopul Martin îmi urmează cu o faţă mai prelungită, dar totuşi voit, spre uşa Nr. 3.

Noi ajungem acum la uşa menţionată mai înainte şi uite, ea se deschide singură!

Episcopul Martin se uită foarte curios înăuntru şi se minuneaza tare, atunci când el priveşte ca într-o lume nouă şi când zăreşte el pe lângă cele mai copleşitoare minunăţii o mulţime de fiinţe fericite în înfăţişarea omenească cea mai desăvârşită, care sunt aşa de frumoase, că episopului nostru Martin îşi pierde cu totul firea.

De-abia după un timp strigă episcopul Martin:” O Doamne, Tu cel mai minunat creator şi învăţător a tuturor lucrurilor, a tuturor fiinţelor, oamenilor şi îngerilor, dar aceasta este nesfârşit! Asta este deasupra tuturor înţelegerilor omeneşti!

Dar ce este asta? Ce fel de fiinţe sunt acelea? Sunt aceea deja îngeri sau probabil încă suflete omeneşti prea fericite? Şi ei sunt de fapt goi, - dar pielea lor albă ca soarele, mărimea lor desăvârşită şi îmbelşugată, cea mai înaltă şi desăvârşită armonie a membrelor lor, o strălucire proprie care îi înconjoară, toate acestea înlocuiesc de milioane de ori mai mult cele mai minunate haine. Eu nu pot nici cum să-mi imaginez o formă mai minunată, mai frumoasă şi mai aleasă!

Da, Doamne, nici o slavă, nici o laudă şi nici o cinste nu este vrednică de spus pentru a Te slăvi, a Te lăuda şi a te cinsti cu ea! Adevărat, adevărat, Tu eşti sfânt, sfânt, sfânt: Cerul şi pământul sunt pline de slava Ta! De aceea Ţie ţi se cuvine cinstea din veşnicie spre veşnicie!

O Doamne, eu te rog, ca să mergem mai departe, fiindcă eu nu mai pot suporta această privelişte prea minunată! Numai un singur lucru spune-mi cu milostivire, ce fel de fiinţe sunt acestea?”

Vorbesc Eu:” Acelea sunt suflete omeneşti de pe planeta pe care voi aţi numit-o „Venus“. Destinul lor este, de a vă sluji vouă, copiilor Mei, oriunde şi oricând aveţi nevoie de serviciile lor. Această slujire este pentru ei cea mai mare fericire. De aceea le vei face tu cu atât mai mult mai fericite, cu cât tu le vei folosi mai des şi mai înţelept!

Însă, aceste suflete nu sunt singurele, care aşteaptă un semn de la tine, ci mai există şi nenumărate alte suflete pe alte planete pe care tu va trebui mai întâi să înveţi să le foloseşti cu înţelepciune. Acum tu ştii toate lucrurile care sunt pentru tine necesare de ştiut; toate celelalte vor urma!

Dar din aceasta poţi tu deja să deduci, ce a arătat Pavel cu cuvintele, spunând: „Nici un ochi n-a văzut şi nici o ureche n-a auzit vreodată şi în nici o minte omenească n-a pătruns, ceea ce Dumnezeu le-a pregătit acelora care îl iubesc pe El!”

Atunci când tu ai fost în lume, bineînţeles că n-ai bănuit, de ce ai fost atras de stele atât de puternic. Acum , însă, tu poţi vedea magnetul în faţa ta, care te-a atras adesea pe pământ într-un mod atât de magic şi ţi-a smuls adesea unele suspine şi cuvinte ca „Vai, ce frumos” din sufletul tău, care era atunci atât de nedesăvârşit.

Uite, aceasta este deja un fel de slujire a acestor fiinţe, că ele prin voinţa lor tare şi de nestrămutat ademenesc adesea inimi primitoare ale oamenilor de pe pământ şi le îndreptează în sus spre stele. Aceasta ţi-au făcut şi ţie, atunci când tu încă nu le cunoşteai. Şi ele vor face asta cu atât mai mult de acum încolo, deoarece ele te cunosc acum după înfăţişarea ta, precum şi tu pe ele, chiar dacă într-un mod încă puţin nedesăvârşit.

Acum, însă, vino iarăşi mai departe şi anume la uşa Nr. 4! Acolo vei vedea tu iarăşi altceva încă mai minunat. Aşa să fie!”

Spune episcopul Martin: “Doamne, dar de ce n-au voie aceste fiinţe nemaipomenite să se apropie de noi şi de ce ele trebuie binecuvântate mai întâi de Tine?”

Vorbesc Eu:” Dragul Meu fiu Martin, oare n-ai văzut tu niciodată pe pământ că, dacă ai vrut să treci pe pământ peste un fluviu şi pe cealaltă parte se aflău oameni care vroiau să treacă peste el său făceau alte treburi? Puteai tu oare, fiind cuprins de plăcerea de a trece peste el, să ajungi imediat la ei fără barcă său pod? Tu spui: Nu! - Atunci uite: Pentru acel lucru pentru care pe pământ slujeşte un pod sau o barcă, tocmai pentru aceea este nevoie aici de binecuvântarea Mea!

Fără Mine nu poţi face nimic, nici pe pământ şi nici aici în cer. Binecuvântarea Mea este, însă, voia Mea atotputernică, cuvântul Meu veşnic „Să fie!” prin care toate ce sunt aici, au fost create. În consecinţă, trebuie prin acelaşi cuvânt să se şi facă mai întâi un pod spre toate aceste fiinţe, ca tu să ajungi fără pagubă la ele şi ele la tine. Dar totul îşi are timpul său a cărei durată corectă o pot numai Eu stabili - şi acela, căruia Eu îi dezvălui aceasta.”

Spune grăbit episcopul Martin:” Dar cum a putut să ajungă mercurianca aceea frumoasă atât de aproape de mine, că ea m-ar fi şi îmbrăţişat, dacă Tu nu m-ai fi reţinut să nu fac aceasta - şi totuşi ea a fost o mâncare acoperită, care încă n-a fost binecuvântată de Tine? Dar atunci ce i-a slujit ei ca pod spre mine? Sau a fost şi asta o arătare care de fapt nu este?”

Vorbesc Eu:” Dragul Meu fiu Martin, să nu vrei a şti mai multe, decât Eu îţi dezvălui; fiindcă nebunia l-a făcut pe Adam să cadă din darul duhului şi înainte de el, pe primul cel mai mare înger! De aceea: dacă tu vrei să fi mântuit cu desăvârşire, atunci este nevoie ca tu să-mi şi urmezi cu exactitate toate îndrumările Mele şi să nu doreşti niciodată, să ajungi mai departe de un anumit scop, care este fixat de dragostea şi înţelepciunea Mea cea mai mare!

La timpul potrivit, totul îţi va fi limpede. Această îndrumare trebuie să-ţi fie deajuns, fiindcă altfel, tu vei ajunge iarăşi pe o apă, care îţi va da mai multă bataie de cap decât cea precedentă! Fiindcă atâta timp cât tu nu porţi o îmbrăcăminte de nuntă cerească în jurul brâului tău, tu încă nu eşti de fapt un cetăţean pur al cerului, ci un păcătos acceptat numai din milostivire curată, care de-abia prin diferite căi poate deveni un adevărat cetăţean al cerului. De aceea nu mai întreba acum alte lucruri, ci urmează-Mă la uşa a patra; aşa să fie!”

Episcopul Martin îşi dă acum el însuşi o palmă şi îmi urmează fără alte îndoieli. El se şi căieşte că M-a întrebat cu atâta nebunie.

Eu însă îi alint tristeţea, spunând: “Fii numai cu cuget liniştit şi neânfricoşat! Fiindcă uite, fiecare cuvânt care iasă din gura Mea spre tine, nu este pentru a te judeca, ci numai spre viaţa veşnică, de aceasta fi asigurat! Dar aici este deja uşa Nr. 4. Să se deschidă!”

41

Splendoarea planetei Marte - oboseala spirituală a lui Martin și dorința nechibzuită - dojana Domnului

Eu vorbesc mai departe şi spun:” Noi ne aflăm deja la intrarea deschisă. Ce vezi tu aici şi cum îți place ceea ce vezi?”

Spune episcopul Martin puțin abătut: “Doamne, eu nu am nici destul curaj şi nici limba pentru a relata satisfăcător această podoabă înaltă în mărimea, adâncimea şi măreția ei grațioasă. Însă ceea ce pot constata, ghindându-mă după simțul meu, este: că aici îmi ajunge deja ce am văzut! Eu devin cu totul şters din cauza acestei creşteri continue în frumuseți cereşti - mai ales din cauza acestor înfățişări vizibile şi feminin cereşti care apar aici într-un număr nepătruns de mare!

Oare câte milioane se află împreună într-un asemenea cabinet lăturalnic, ceea ce este de fapt o lume întreagă în întregimea ei? Chiar că totul mişună de asemenea ființe, în toate părțile şi aşa de departe cât poate cuprinde ochiul. La acestea se mai adăuga miile, ba chiar milioanele de colibe gingaşe şi temple şi grădini şi pădurici şi o mulțime de coline, care par să fie acoperite ca de cele mai frumoase covoare verzi şi mătăsoase.

Uite, Doamne, pentru mine aceasta este prea mult; eu nu pot înțelege şi veşnic nu voi putea cuprinde totul cu desăvârşire! De aceea, o Doamne, nu-mi mai arăta mai departe măreții mai frumoase. Cu adevărat, mie îmi sunt deja prea multe aceste minunații arătate mie până acum, chiar prea multe pentru toată veşnicia!

La ce voi avea nevoie de toate acestea? Dacă Te am pe Tine şi încă un oarecare prieten, care locuieşte şi rămâne la mine sub acelaşi acoperiş, deci, fiindcă Tu ierți câteodata, trebuie să-ți spun, că îmi este deajuns, ce am văzut, pentru toată veşnicia. Să aibă aceea o bucurie de asemenea lucruri alese, cărora le spune conştiința lor, că ei sunt curați şi de aceea demni şi în stare, să dețină în proprietate astfel de bogății cereşti. Însă eu care ştiu foarte bine, ce mi se cuvine, sunt mulțumit cu cea mai simplă colibă de paie şi cu permisiunea să Te vizitez câteodată pe Tine, o Doamne, în casa Ta şi să primesc din când în când câte o bucată de pâine şi o înghițitură de vin de la Tine, Tu cel mai bun tată!

Această casă fastuoasă, însă, dă-i altcuiva, care este mai în stare decât mine şi mai demn de a o stăpâni; fiindcă eu n-o vreau. Fă, Doamne, ce voieşti Tu! Eu nu mă duc spre nici o uşă mai departe, dacă Tu îmi permiți voința mea liberă.

O, dacă aş începe doar să mă folosesc de toate aceste ființe, oare unde aş ajunge cu prostia mea? De aceea te rog, o Doamne, lasă intenția Ta deoparte, de a mă conduce aici mai departe! Dă-mi o cocină de porci, aşa cum sunt ele pe pământ şi eu voi fi fericit!”

Vorbesc Eu: „Ascultă, dragul Meu Martin, dacă tu înțelegi mai bine ce drum trebuie să meargă cineva, pentru a deveni un locuitor ceresc perfect, atunci poți să ai, cum îți doreşti. Dar fi asigurat, că nu vei ajunge în veci mai departe. Dar dacă ai mai multă încredere în Mine decât în nevăzarea ta, atunci fă, ce vreau Eu - şi nu cum vrei tu!

Crezi tu oare, că am creat copiii Mei doar pentru a sta în casă şi pentru a mânca pâinea şi a bea vinul? Vezi, te înşeli amarnic! Nu ai citit, cum este scris: “fiți desăvârşiți, cum este şi Tatăl vostru în ceruri desăvârşit!” Ai impresia, că perfecțiunea copiilor Mei, se ajunge într-o cocină de porci?

Sau nu ai întâlnit niciodată pe pământ, cum copii a unor părinți pământeşti s-ar juca mai bine în voie cu jucăriile lor, decât să învețe o meserie pentru viitor? Sau nu ai văzut pe pământ des astfel de oameni, cărora le era cel mai presus trândăvia?

Vezi, dintr-o astfel de specie faci şi tu parte. Acum ai o frică de acele lucruri, care te aşteaptă; dar în parte vrei să fi aşa puțin şi cu respect încăpățânat față de Mine, din cauză că nu ți-am răspuns la întrebarea ta încrezută!

Toate acestea nu sunt bune pentru cel ce i-am dovedit atâta milostivire, dragoste şi iertare şi încă îi dovedesc. Vezi, ce nu se întâmplă multor milioane, aceasta ți se întâmpla ție! Milioane sunt doar bucuroşi dacă Mă aşteaptă şi Mă văd odată şi de mici îngeri păzitor sunt conduşi la un fericit loc de muncă. Dar pe tine te conduc Eu, - Eu, veşnicul Dumnezeu şi Tată peste toate, spre veşnicul şi fericitul capăt a tuturor îngerilor şi spiritelor! Şi tu ai prefera un coteț de porci nimerit la întâmplare, decât ce vreau Eu să-ți dau şi să te pregătesc pentru suprema fericire! Spune-mi, cum îți convine o astfel de dorință lăudată?”

Vorbeşte episcopul Martin foarte mirat: „O Doamne, o Tu veşnicul Sfânt, cel mai bun tată, ai răbdare cu mine! Eu sunt un animal curat, o creatură de-adreptul proastă, care nu merită nici cea mai mică rază a milostiviriiTale! Oh, acum condu-mă Tu singur, Tată bun, oriunde vrei şi eu te voi urma, chiar dacă prost ca un peşte. Dar de urmat, te voi urma veşnic fără gândurile mele măgăreşti!”

Spun Eu: „Atunci este bine, urmează-Mă de la uşa marşului la uşa jupiterului NR. 5! Aşa să fie şi să se întâmple!”

42

Surpriza în spatele uşii a cincea - Lumea miraculoasă a lui jupiter

Noi ne aflăm deja la a cincea uşă, care se deschide imediat când am ajuns la ea şi episcopul Martin îşi împreunează de trei ori mâinile peste cap, îmediat la intrarea în acest cabinet şi strigă dea-dreptul: „Dar în numele Dumnezeului, Doamne, Iisus, Tată - ce este aceasta iarăşi? ! Această nemăsurabilă! Un pământ ceresc fără capăt; peste el se mai pot vedea încă trei pământuri! Tot inundat de o lumină, care nu şi-o pot imagina nici cei mai adânci credincioşi de pe pământ. Această frumuseţe şi maiestate a strălucitoarelor palate, templul şi templul acela mic, care serveşte probabil acestor locitori ca locuinţă liberă!

Oh, oh, acum zăresc şi lacuri şi apa străluceşte în lumina soarelui ca cele mai frumoase diamante. Dar totul se luminează de la sine. Niciunde nu se poate descoperi, din ce parte vine lumina. Ah, ah, Doamne, Tată! Aceasta este incredibil de frumos, minunat, da eu vrea s-o numesc aşa într-adevăr frumos-sfânt, dacă nu aş ştii că Tu eşti singurul care este aici sfânt! O Doamne, Tată, cu cât mai mult mă uit, cu atât mai multe descopăr. Acum văd deja şi oameni, care sunt bineînţeles încă în depărtare unde nu pot vedea cum arată de fapt. Evident vor fi în acelaşi fel ca şi pământul lor, nedescris de frumoşi! Este mai bine, să nu vină aşa de aproape: poate nu aş putea să suport până la urmă frumuseţea lor. Este deja suficient cu această minunată şi mare planetă locuibilă!

Dar Doamne, Doamne, Tată! Ii este posibil unui spirit în afară de Tine, să vadă astfel de minunăţii fără număr şi să înţeleagă cea mai mică parte? Eu cred că îi este imposibil şi celui mai mare înger!”

Vorbesc Eu: „Nu aşa, dragul Meu fiu Martin! Tot ce zăreşti, ce ai zărit şi ce încă vei mai vedea, este numai o părticică mică din ceea, ce înţeleg cei mai înţelepţi îngeri din împărăţia veşnică şi o înţeleg întru-totul.

Uită-te, totul ce vezi şi de ce te miri aşa de tare, nu este nimic în afară de tine, ci în tine însuţi. Pentru că vezi aici de parcă ar fi afară, este din cauza vederii spirituale. Are asemănări cu vederea regiunilor, pe care le vezi des în vis în afara ta, în timp ce de fapt ai văzut în tine cu ochiul sufletului. Deci aici este diferenţa, că aici este totul real, ce se arată în vis a fi de obicei doar o imaginaţie a spiritului. Nu întreba mai departe, că îţi va fi limpede totul după un timp!

Dar pe oamenii acestei planete nu îi vei vedea din apropiere, că sunt într-adevăr prea frumoşi pentru starea ta. Dacă vei deveni mai puternic, atunci vei putea vedea totul în linişte şi vei savura totul curat - ce nu ţi-ar fi posibil acum, ca îţi lipsete acea putere necesară.

Dar să mergem cu o uşă mai departe, acolo vei vedea lucruri nemaiântâlnite. La această de-a şasea uşa trebuie să te comporţi cât se poate de tăcut, să asculţi de Mine şi să asculţi totul, ce îţi voi spune Eu. Nu ai voie să Mă întrebi de ce trebuie să fi acolo aşa de tăcut. Nu mă vei întreba, dacă îţi voi vorbi despre ceva, ce nu poţi cuprinde şi înţelege; la timpul potrivit totul va deveni limpede! De aceea mai departe spre uşa NR. 6! Aşa să fie!”

43

Saturn cel mai minunat dintre toate planetele - Pământul ca şcoala pentru copii a lui Dumnezeu şi locul unde a devenit om Domnul

(Vorbeşte Domnul:) „Vezi, noi suntem deja în faţa uşii deschise. Şi lumea minunată a cerului pe care o vezi limpede: vezi îngrăditura care se vede în distanţă cu culoarea albăstră şi peste care se văd în anumite spaţii mai încă şapte planete care zboară liber, iar acesta este planeta saturn; cea mai frumoasă şi cea mai bună planetă, care se învârt în jurul soarelui. În jurul soarelui se învârte şi pământul tău, care este cel mai urât şi ultima planetă din creaţie şi foloseşte, celor mai mari duhuri ca şcoală pentru a fi umili şi să servească crucii!

Aceasta este însă aşa: Vezi, dacă un oarecare mare om pe pământ are resedinţa sa şi locuieşte şi pleacă şi conduce şi călăreşte des pe străzile şi locurile oraşului, deabia se întorc locuitorii şi vecinii după un astfel de bogătăş, pentru că îl salută ca pe un şef şi îi dau respect. Când vizitează o localitate mică şi îndepărtată pică însă totul la picioarele sale şi se roagă la el. Dar într-o asemenea localitate arată şi el ce este de fapt; ce nu arată la resedinţa sa; în primul rând, pentru că îl cunoaşte fiecare om şi în al doilea rând, pentru că o asemenea arătare de sine nu ar avea nici un efect.

La fel - cum vrea cineva pe pământ să aprindă într-o hală mare praf de puşcă, acolo nu ar avea explozia aşa mare efect. Dar ar avea însă, dacă acelaşi praf de puşcă s-ar aprinde într-o încăpere strâmtă, unde ar urma o bubuitură groaznică urmată de forţa nimicitoare a axploziei.

Dar pentru că se arată marele faţă de mic destul de mare, puternicul faţă de cel slab destul de puternic, cel enorm faţă de cel pitic foarte mare, - aşa este pământul urât în toate felurile, pentru a umili cele mai mari spirite şi prin aceasta să înveţe, sau prin judecată şi prin aceasta la noua moarte veşnică. Căci cum ţi-am arătat deja mai devreme, foloseşte micul şi nevăzutul, să înalţe marele şi văzutul. Şi aceasta este deja judecata, cu toate că marele şi văzutul acolo unde este micul şi nevăzutul, să se ghideze după ei şi să se şi umilească.

Dacă un om mare vrea să treacă printr-o portiţă îngustă şi mică pentru a ajunge într-o încăpere, atunci trebuie să se înghesuie mai întâi şi să se aplece, căci dacă nu, nu poate intra în nici un caz în acea încăpere. Deci şi pământul este un drum îngust şi plin de spini şi o poartă îngustă şi mică pentru viaţa acelor duhuri, care au fost mai demult enormi şi au vrut să fie şi mai mari.

Dar duhurilor care au fost încrezute, nu le-a convenit acest drum umilitor şi au vorbit, că acest drum este prea mic pentru ei: un elefant nu poate merge pe un par cum merge muscă şi o balenă nu poate înota într-un strop de apă. De aceea este un astfel de drum neinteligent şi care îl merge, este fără înţelegere.

Atunci am luat Eu cel mai mare şi veşnic duh crucea şi am mers primul acest drum. Şi Eu am arătat, cum acest drum, care putea să meargă cel mai mare şi atotputernic Dumnezeu şi poate fi păşit şi de celelalte duhuri cu uşurinţă şi prin el se ajunge la adevărata, libera şi veşnica viaţă.

După aceasta au umblat mulţi pe acest drum şi au dobândit prin el capătul dorit, adică scoaterea pentru a fi copilul lui Dumnezeu şi prin aceasta, moştenirea vieţii veşnice în toată puterea şi prin capătul suprem. Constă în faptul, că se bucura de acelaşi lucrări de creaţie, care îmi aparţin pe deplin pentru totdeauna. Dar aceasta nu a fost dat nenumăratelor duhuri din stele şi de pe pământ, exact aşa cum nu le-ar fi dat toate membrele corpului văzul sau auzul şi mai puţin sentimentul interior de văz spiritual, care este de fapt conştiinţa proprie şi cea străină şi bogăţia, pentru a-l vedea pe Dumnezeu şi a-l recunoaşte.

Aceste lucruri ţie arătate au numai puţine membre ale corpului, în timp ce nenumărate membre ale înaltei vieţi renunţă, dar se află totuşi ca membre a aceluiaşi corp.

Tot aşa este şi cu ceilalţi locuitori a altor stele: ei sunt ca bucăţile separate ale corpului sau în memorie a oamenilor perfecţi, care este în abundenţă la fel ca Mine şi în abundenţă la fel ca cerul. De aceea nu au nevoie spre fericirea lor darurile dumnezeieşti, care de fapt aparţin fiecărui copil. Dar dacă sunt fericiţi copii Mei, atunci sunt şi locuitorii planetei în ei şi cu ei, cum sunteţi voi copiii Mei în şi cu Mine, dragului şi sfântului vostru Tată din eternitate spre eternitate.

Eşti tu acum fericit, atunci sunt şi acei nenumăraţi pe care îi observi, prin şi din tine; exact aşa când te simţi bine, atunci se simte şi tot corpul bine. De aceea este necesar de dragostea sfântă şi înalta misiune la copii Mei, să devină aşa de perfecţi ca şi Mine. Căci de fericita perfecţiune depinde fericirea de nenumăraţi nepoţei, prin fericirea lor se măreşte şi urcă a voastră tot mai mult în infinit.

Acum ştii tu, de ce ţi-am arătat acum planeta cea mai apropiată de pământ. Gîndeşte-te la aceasta şi urmează-mă spre uşa NR. 8, unde vei mai afla încă o înţelepciune! Dar nici acolo nu ai voie să mă întrebi nimic. Căci Eu singur ştiu, pe ce drum trebuie să te duc, pentru a te putea face cât mai fericit. Deci mergem mai departe; aşa să fie!”

44

Al şaptelea cabinet - De fiinţa şi rostul lui Uranus şi a spiritelor sale - Creaţia în om şi în afara omului în schimbările sale

(Domnul:) „Noi am ajuns deja la uşa deschisă de la NR. 7. Şi aici descoperi o nouă lume cerească, care nu este aşa de mare şi nici chiar aşa de frumoasă ca cea precedentă. Dar, în schimb, poţi să vezi aici clădiri de forma cea mai rară şi cu aceasta de o formă minunat- îndrăzneaţă şi mai poţi vedea şi un număr impresionant de lucrări, care au fost făcute de locuitorii îndrăzneţi a acestei planete pe care voi o numiţi „Uranus“. Tot aşa descoperi tu un număr nespus de mare de grădini de felurile cele mai rar întâlnite, care conţin o abundenţă de cele mai rare împodobiri.

În grădini vezi tu pe drumurile lor largi şi foarte netede un număr mare de spirite pe din afară în înfăţişarea omenească cea mai desavârşită, care sunt toate îmbrăcate bine. Toţi ochii sunt aţintiţi spre noi, fiindcă ei toţi presimt că Eu Mă aflu în apropierea lor şi că, împreună cu Mine, se află şi viitorul proprietar şi domn acum deja în aceeaşi apropiere. Prin el, ei speră că vor intra în deplinătatea fericirii şi prin această fericire, să ajungă la puterea şi tăria deplină promisă lor.

În planul din fond, aparent la mare distanţă, tu vezi încă cinci pământuri mici. Acelea sunt pământuri secundare ale acestei planete şi ele au importanţe multiple pentru planeta principală, importanţe care sunt totuşi într-o armonie deplină cu planeta însăşi.

Spiritele acestei planete slujesc omului la aceea, ca el să creasca în toate părţile sale, pe pământ cu trupul şi aici spiritual. Însă numai în ceea ce priveşte perfecţionarea formelor de dinafară sau creşterea omului psihic şi fizic în corcordanţă cu forma, acestea sunt cauzate prin intervenţia rânduită şi acordată acestei planete.

Însă, precum capacitatea de a creşte trebuie să se afle bineînţeles în om, altfel el n-ar putea creşte, tot aşa trebuie să se afle şi aceste spirite în acea parte a omului, care este motivul principal a creşterii lui. De aceea este tot ce vezi tu aici, în interiorul tău şi nu în exterior. Dar această planetă se află şi în realitate împreună cu locuitorii ei şi alte lucruri undeva în afara ta; însă, tu eşti departe de a cuprinde cu mintea acest lucru.

Atunci când tu vei ajunge în tine însuţi la maturitatea deplină pentru viaţa veşnică, atunci tu vei putea vedea şi marea creaţie din afara ta, precum eu însumi o văd - ceea ce şi este necesar. Fiindcă aşa cum le dau Eu copiilor Mei desăvârşiţi, care sunt deja îngeri, o lume întreagă în slujire şi în grijă, ei doar trebuie nepărat să o vadă cu exactitate. Deoarece un orb nu poate fi păstor. Dar pentru a fi în stare să vezi adevărata creaţie mare din exteriorul tău, tu încă nu eşti destul de matur! De aceea trebuie ca tu să te multumesti cu ceea ce vezi acum; fiindcă tu vezi în tine realitatea în mărimea vie şi corespunzătoare astfel, de parcă ea s-ar afla în afara ta.

Cu ajutorul acestei priviri îndelungi spre interiorul tău trebuie ca tu să devii mare şi sufletul tău matur şi bine hrănit cu toată dragostea faţă de Mine şi prin această dragoste spre a-i iubi pe fraţi şi surori. Această dragoste va fi de-abia atunci acea binecuvântare pe care ţi-am promis-o, atunci când tu ai vrut s-o iubeşti prea tare pe acea mercuriancă frumoasă!

Această binecuvântare, care este un adevărat pod în afară spre realitatea nesfârşit de mare, nu va mai fi niciodată luată de la tine. De-abia când eşti sprijinit de stâlpii ei, tu vei recunoaşte în mare măsură, unde te afli şi cine eşti tu şi de unde provi.

Acum cunoşti tu şi despre această uşă, ceea ce este nevoie să ştii. Toate acestea le ştii tu acum de la Mine şi din Mine însumi. Şi fiindcă tu cunoşti acum toate acestea, gândeşte-te bine în tine la aceste lucruri văzute de tine şi urmează-Mă mai departe spre a opta uşă! Acolo vom cunoaşte noi iarăşi o altă lume, care este pentru tine cu totul nouă, împreună cu toţi locuitorii ei memorabili. Aşa să fie!"

45

Lumea planetei Neptun, secretul din cabinetul al optulea
Spiritualitatea ca motivul dintru început şi purtătoarea întregii creaţii

(Domnul:) "Uite, noi am ajuns deja. Uşa este deschisă şi tu vezi prin ea iarăşi o lume cerească nouă, foarte mare şi largă, care străluceşte într-o lumină de culoare verde deschis. Şi aici vezi tu clădiri înalte şi munţi diferit de înalţi, dintre care mulţi fumegă un fum albăstrui în afară. Aceşti munţi fumegând corespund după aparenţă cu acea sumedenie de munţi din care iasă flăcări, de care această planetă, aflându-se cel mai departe de soare cu numele adevărat Miron (=Neptunul, cel minunat), are destui.

În spatele acestei planete tu poţi vedea zece pământuri mai mici, care aparţin toate de ea, dar având totuşi o cu totul alta ordine şi structură decât însuşi planeta lor principală. Aici tu poţi vedea în fiecare moment ceva nou: pomi plutind în aer şi o grămadă de alte lucruri, ţie cu totul necunoscute. Fumul din munţi ia şi tot felul de înfăţişări rare. Oamenii, în înfăţişarea desăvârşită, sunt cel mai adesea îmbrăcaţi, aşa că tu nu vei primi la vedere nimic altceva în afară de aspectul ca atare.

Aceşti oameni iubesc muzica şi literatura, de aceea ei, ca fiind spirite, vă fac vouă, copiilor Mei, receptibile inima, cugetul şi sufletul pentru acele arte mai sus menţionate. Ei îşi au locul în organele potrivite pentru aşa ceva, unde stimulează atunci aceste organe şi fac simţul compatibil şi în stare de a recepţiona muzica şi literatura, în total îl pun pe om într-o stare armonioasă şi îi entuziasmează şi îi ridică fantezia spre culmi înalte. În general, însă, sunt stimulate de această planetă într-un mod corespunzător toate simţurile minunate şi aşa numite romantice.

Acum ştii tu ce însuşire are această planetă şi la ce foloseşte ea. Numai că tu nu trebuie să faci asemănări cu adevărata planetă care există şi ea ce-i drept, ci numai cu reproducerea ei corespunzătoare care se află aici în sufletul tău. Acesta a fost deja de mai înainte, de când toate creaţiile exterioare şi materiale, care au fost făcute după acel lucru, care s-a aflat deja de mult înainte în fiecare suflet desăvârşit. Fiindcă, înainte de a fi toată lumea, a fost deja duhul Domnului şi acelea s-au făcut prin duhul, nu au făcut ele duhul! De aceea este şi această planetă, care o porţi în tine, mult mai veche decât cea adevărată şi materială. Şi dacă ea ar fi lipsit numai dintr-un singur suflet omenesc, acela nu s-ar fi putut forma deloc.

Din acestea poţi tu înţelege uşor că, dacă tu însuţi vrei să te recunoşti în totalitate, vei recunoaşte şi toate acele lucruri care se află în afara ta; deoarece nu poate fi nimic în exeriorul tău ce nu s-a aflat deja de mult în tine. Tot aşa cum nu poate fi nimic în tot infinitul care nu s-a aflat în Mine în deplina claritate mai înainte şi din veşnicie!

Dar, precum Eu sunt motivul veşnic şi purtătorul tuturor fiinţelor, aşa sunt acum şi copiii Mei în Mine substanţa primară a toate, ce umple acum infinitul pentru veşnicie. Însă, aşa cum veşnicia este în Mine, este şi în voi prin Mine. Fiindcă copiii Mei sunt coroanele ideilor Mele veşnice şi a gândurilor Mele măreţe!

Acum ştii tu şi despre această uşă ce îţi este nevoie a şti. De aceea urmează-Mă acum la uşa a noua unde vei vedea iarăşi minuni noi a dragostei şi înţelepciunii Mele! Aşa să fie!"

46

Cabinetul al nouălea cu secretul trist al său
Lumea sfărâmată a asteroizilor şi istoria lor

(Domnul:) "Noi am ajuns acum şi la uşa a noua. Ce vezi tu aici? Acum poţi tu, dragul Meu fiu Martin, să vorbeşti iarăşi dar numai atât de mult cât este nevoie. Şi aşa răspunde la întrebarea Mea!"

Spune Martin: "Doamne, eu tocmai nu văd prea mult deocamdată! În jur de nouă bucăţi lumeşti mici, goale şi informe plutesc prin acest aer pur ceresc, bucăţi pe care în afară de unele tufişuri tocmai nu sunt prea multe lucruri de descoperit. În planul adânc din fund, de-abia vizibil mi se pare astfel că recunosc o lume cerească mare şi desavârşită. Dar aceasta mi se pare că se află atât de nespus de departe, ca eu de-abia pot recunoaşte lumea, însăşi din cauza acestei îndepărtări enorme şi nici pomeneală sa văd ce fiinţe trăiesc pe ea.

Patru dintre aceste bucăţi lumeşti care se învârt pe aici prin jur în mai mare apropiere, par să şi fie locuite, deoarece eu recunosc pe ele un fel de clădiri de fel foarte specifice şi mici. Dar ceva despre popoarele acestor părţi de lumi nu este nimic de recunoscut. Probabil că ele nu sunt cele mai mari popoare ale cerului! Poate că trăiesc pe ele doar un fel de oameni mici de infuzii. ? Chiar aici în faţa uşii pluteşte acum în treacăt o asemenea bucăţică a unei lumi. Eu nu recunosc nimic în afară de nişte tufişuri foarte prăpădite şi unele case într-adevăr mici ca pentru muşte, care arată bineînţeles mai mult ca nişte grămezi făcute de furnici decât ca oricare fel de case de locuit. Nimic nu se mişcă acolo - decât însăşi bucăţica de lume. Spune-mi tu, o Doamne, cu milostivire, ce este aceasta, încă o oarecare planetă sau altceva?"

Spun Eu:" Da, dragul Meu fiu Martin şi aceasta este o planetă - dar, aşa cum vezi, nu una întreagă, ci una ruptă foarte tare în bucăţi! Pe lângă cele nouă bucăţi, care se învârt într-un cerc dezordonat, mai este şi o masă mare de resturi: în parte sunt pe alte planete răsfirate, iar în parte se mişcă în nemărginitele hale ale spaţiului foarte dezordonat. Ici şi colo la acea oră, unde ajung în apropierea unei planete sau chiar în apropierea soarelui, sunt atraşi de aceştia şi devoraţi într-un anume fel.

Tu întrebi acum în tine: „Cum şi de ce a fost o asemenea planetă făcută bucăţi şi cum a arătat această planetă mai de mult şi cum arătau locuitorii săi?"

Vezi, cuvântul cum îţi răspunde puterea Mea! Deci a fost voinţa Mea.

Dar de ce? - Vezi, această planetă a fost aleasă înaintea pământului şi a avut aceiaşi cale cum are acum pământul! Căci primul duh căzut a ales-o cu promisiunea, că se va umili şi se va reântoarce la Mine. Această stea a trebuit să fie de aceea o stea a vindecării! Aici a vrut să ajute retras şi nici o fiinţă a acestei stele să se rătăcească în sfera sa, mai puţin o altă planeta cu locuitorii săi!

Dar nu a ţinut promisiunea şi s-a comportat aşa de rău în libertate lăsată, că nu va mai placa nici o viaţă. De aceea a fost trimis în centrul focos a acestei planete şi drumul acelei planete i-a fost dat imediat planetei tale.

Când aceasta a fost pregătită pentru oameni şi am pus Eu pentru primul om sămânţa, atunci a scapat răul din temniţa sa. Toate acestea au durat şi Eu l-am lăsat să facă ce vrea. Şi uite, el rupe pământul său şi pică de acolo în adâncurile pământului tău şi a făcut de atunci, ceea ce îţi este cunoscut!

Motivul distrugerii a acestei planete a fost cum este tot timpul în toate lucrurile milostivitatea Mea! Căci, când încă a fost planeta întreagă şi bogată în popoare diferite şi măreţe, atunci le-a otrăvit marele balaur inimile. Şi ei au început cu cele mai rele dependenţe de a trona unul peste altul încât şi-au jurat război veşnic până la ultimul om.

Acolo nu a mai ajutat nici un lucru liber. De aceea a trebuit să urmeze o judecată. Şi aceasta a fost enorma înjumătăţire a acestei planete, la care bineînţeles din milionanele de oameni mari au decedat şi în parte au fost îngropaţi de bucăţi de pământ, iar în cea mai mare parte au fost azvârliţi în nemărginita galaxie. Câţiva dintre ei au picat pe acest pământ, de unde dateaza şi în ziua de astăzi mitul a războaielor gigantice.

Dar primii oameni au murit pe resturile micuţe, rămăşitele numai planete mari, pentru că nu au mai găsit hrană. În locul lor au fost aşezaţi oameni micuţi, care şi acum mai lociesc pe acele pământaşe şi sunt fiinţe foarte modeste şi se conformează acum părului de pe cap şi a sprâncenelor. Dar în fundal zăreşti întreaga planetă cu totul cum a fost odată, păstrată până în acea zi, care va veni peste tot nemărginitul!

Acum ştii şi de această uşă, ce a fost important. Tot restul va veni la timpul potrivit de la sine şi din tine însuţi, adică din această sămânţă, pe care am sădit-o în inima ta! De aceea urmează-Mă la a zecea uşa, unde deja te aşteaptă miracole noi; aşa să fie!"

47

Secretul din a zecea cameră: soarele cu frumuseţile sale
De fiinţa luminii - Miracolul lumii soarelui
Frumuseţe ca exprimare a perfecţiunii interioare

(Domnul:) "Vezi, deja suntem la a zecea uşă; vorbeşte acum de totul ce zăreşti aici!"

Spune episcopul Martin: "Doamne ce pot să vorbesc aici! O nemărginită strălucire îmi orbeşte ochii şi o armonie minunată a ajuns la urechile mele! Aceasta este tot ce pot spune la vederea prin această uşă. Intr-adevăr, eu nu văd altceva nimic decât o nemăsurată de tare lumina şi nu aud nimic decât o armonie cerească, care pare că vine la mine din acea lumină.

Lumina pare să ia un spaţiu, care trebuie să fie de nemăsurat. Căci oriunde îmi întorc privirea, nu este nimic decât lumină peste lumină. Dar este cât se poate de ciudat, că aceasta masă de lumină enormă nu transmite căldură prin uşa deschisă!

Doamne ce este aceasta? Este oare lampa de la casa aceasta care mi-ai dat-o? Sau este oare chiar soarele, adică un soare în miniatură de la adevăratul soare mare, cel care îi luminează pământului?"

Vorbesc Eu: "Da aşa este; acesta este soarele corespunzător ca acela din tine! Când ţi se vor obişnui ochii cu lumina, atunci vei zări şi alte lucruri în lumină. De aceea uită-te un timp fără întrerupere înăuntru şi bogăţiile acestei lumini le vei lăuda imediat!"

Episcopul Martin intră acumântr-adevăr cu ochii în lumina şi se uită, unde poate vedea ceva în afară de lumină. Dar el încă nu vede nimic şi vorbeşte după un timp:" Doamne Iisus, nu se vede nimic! Mie îmi curg deja în

adevăratul sens al cuvântului ochii şi eu încă nu văd nimic decât lumină peste lumină. Este o privelişte într-adevăr frumoasă, dar este totuşi foarte plictisitoare. Dar aceasta nu face nimic; dacă te văd numai pe Tine, nu trebuie să văd pe veci vreun miracol înotând prin această mare de lumină! Este într-adevăr ciudat: nimic numai lumină şi ce lumină!

Iubitul meu Iisus, ce este de fapt lumina? Pe pământ se ceartă şi acum înțelepții, ce este lumina şi spun una şi alta. Dar la sfârşit se arată totuşi că nu ştie şi nu pricepe unul mai mult decât celălalt! Eu am auzit şi am citit câte ceva şi am tras concluzia că înțelepții lumii nu sunt în nici o altă materie mai slabi decât când este vorba de rostul luminii. De aceea, dacă ți-ar fi voința, ai putea să-mi spui câte ceva de ființa luminii, dacă tot suntem la această poartă luminoasă?"

Vorbesc Eu: "Vezi Eu personal sunt lumina în toate! Lumina este îmbrăcămintea Mea, pentru că infinita şi neobositoarea munca este ființa Mea şi prin aceasta mă învăluie şi mă pătrunde. Unde este această muncă multă, acolo există şi o lumină mare. Căci lumina este nimic mai mult decât o arătare pură a lucrării îngerilor şi a duhurilor omeneşti mai bune. Cu cât mai sus stau aceştia în muncă, cu atât mai mare este şi lumina lor.

De aceea strălucesc sorile mai mult decât planetele, pentru că în ele se simt acasă munca de miloane de ori mai mare decât pe planete. Tot aşa este şi lumina unui arhangel mai mare decât lumina unui mic şi înțelept duh de înger, pentru că un arhangel trebuie să se ocupe de întregi teritorii de soare, în timp ce duhurile înțelepte se ocupă numai de locuri mici sau sunt chiar repartizați pe lună.

Tot aşa străluceşte un diamant mai mult decât o piatră de nisip, pentru că în părțile sale se munceşte cum nu poți să-ți imaginez, de ce este aşa de tare, ce nu poate fi vorba la piatră de nisip. Sigur este nevoie de mai multe, pentru a face forța de atracție a diamantului decât cea a pietrii de nisip!

Pe scurt, dacă la vreun lucru vei descoperi darul lumina şi strălucirii, poți fi convins de o muncă mai mare; căci munca este lumină şi strălucirea tuturor ființelor şi a lucrurilor. Dar puterea vederii ochiului include faptul să observe această muncă. Dacă nu este cu totul dezvoltată vederea, atunci se poate vedea numai lumină şi strălucire. Dar dacă este desăvârşită, atunci zăreşte munca principală în sine - ce vei observa imediat în această lumină, aşa dacă va deveni perfectă vederea ta.

De aceea ai grijă: vei zări lucruri, care te vor mira profund; căci în fața noastră nu este o planetă, ci un soare! Priveşte şi vorbeşte după aceea!"

După un timp îndelungat, în care Martin al nostru a privit neâncetat spre acea masă de lumină, a început să se mire aşa de tare, că aproape nu a avut capăt aceasta.

Când îl întreb ce îi ocupă aşa de mult mirarea, vorbeşte el:

(Episcopul Martin:)" O Doamne, o Doamne, o Doamne! Pentru numele Tău cel mai sfânt - ah, ah, ah! Este oare posibil! Este oare posibil, ca toate aceste miracole le conduci, supraveghezi şi le pui în ordine doar Tu? Nu aceasta este prea mult pentru imaginația omului şi chiar pentru cea de înger este prea mult! O Doamne, o Doamne, Tu eşti de neconceput de mare şi lauda Ta şi minunățiile Tale nu au în veci capăt!"

Vorbesc Eu: "Ce vezi tu acolo de te băgă într-o astfel de extaza de laudă? Vorbeşte odată, ce este, ce vezi tu!"

Spune episcopul Martin: "Ah Doamne, ce pot eu să vorbesc unde mi se topesc toate simțurile în aşa mare minunație şi frumusețe şi maiestate cerească!

Este adevărat, pentru mine este fără nume! Nemarginiți de frumoşi oameni, acesta este singurul lucru ce îl recunosc; dar în rest totul este pentru mine fără nume! Aşa lucruri mărețe nu am mai văzut niciodată, chiar şi fantezia bogată a celor mai înțelepți oameni nu bănuieşte aşa ceva! Până acum tot ce am văzut eu a fost de înaltă frumusețe şi blândețe, - dar comparativ cu ceea ce văd eu aici se scufundă totul în nimic!

Totul aici este din belşug, ca la o privire mai atentă nu ai mai ajunge la capăt. La aceasta se formează aici tot timpul noi şi până acum nemaîntâlnite miracole, de la care este unul mai minunat decât cel precedent!

Numai oamenii rămân la fel, dar într-o frumusețe fără nume, aşa că aş vrea să mă ascund în cel mai gros praf. Tot restul se schimbă în reflexii simetrice ca şi un caliedoscop de pe pământ.

Chiar şi regiunile se schimbă! Unde mai înainte a fost câmpie, creşte acum un munte enorm; acela aduce cu sine ape gigantice şi holuri largi devin mari. Munții se crapă şi imediat iasă nenumărate lumi arzătoare din intrarea muntelui şi fug sau pică, parcă mânate de o putere mare în spațiul galactic nemărginit. Dar tot atâtea pică din nemărginitul spațiu iar înapoi şi se topesc ca fulgii de zăpadă, dacă aceştia pică pe o suprafață caldă.

Ah, ah aici sunt arătări enorm de mari! Şi totuşi se plimbă cei mai frumoşi oameni sub aceste secene şi par că nu le pasă de aceasta! Ei se plimbă prin grădini paradisiace şi par să se uite la cele mai minunate flori, care cum observ eu, se schimbă tot mereu în cele mai frumoase forme sub ochii a celor care privesc. O Doamne, mai lasă-mă să mă uit aici încă jumătate de veac; căci aici nu se poate sătura de uitat după părerea mea nici cel mai mare arhangel!

Oh, oh, numai aceşti oameni, aceşti oameni! Este aproape de nesuportat! Acest belşug, moliciunea şi rotunjimile, albul şi această minunată, frumoasă şi nemărginită blândețe a chipului! Nu aceasta este mult prea ceresc! Eu nu pot să suport aceasta!

Ah, ah, ah, acum se apropie câțiva foarte aproape de mine. Eu pot să admir şi să mă minunez acum contra tuturor imaginarilor omeneşti aceste frumoase trăsături ale feței şi nemărginitul de armonic trup! Acum sunt aici, aşa de aproape că aş putea să vorbesc cu ei foarte uşor. Dar eu nu aş putea suporta, dacă ar începe să vorbească aceşti cereşti şi frumoşi oameni! O Doamne, m-ar nimici un singur cuvânt rostit din aceste guri frumoase!

O Doamne, o Doamne favoare ca să meargă înapoi, pentru că studierea lor mă amețeşte cu totul! Eu mă simt ca unul, care nu este ca acela scufundat într-un vis minunat! Ah, este fără nume!

Dumnezeu, Tu atotputernic invăţător al lumii, cum ţi-a fost posibil să creezi, în formă cât se poate de simplă a omului, care este în fond tot aceiaşi, nenumărate sortimentaţii şi frumuseţi şi aceasta în ramuri diferite! Eu aş putea să mă gândesc la cea mai frumoasă formă, dar toţi ceilalţi mai puţin; dar aici sunt nenumărate şi fiecare este frumoasă în felul ei! O Doamne, aceasta este de neconceput, de neânţeles!

Eu am avut pe pământ ideea cât se poate de proastă, ca pe şi de fapt în perfecta lume a spiritelor cereşti toţi fericiţii ar semăna între ei ca în lumea vrăbiilor. Dar cum văd eu acum, aici este acasă variaţia, care pe lume este cât se poate de tare acoperită de carnea muritoare!

Ah, ah, aceasta devine din ce în ce mai minunat! Acolo vine deja o nouă pereche! O Doamne, o Doamne, o Doamne! Nu acum îmi rămâne inteligenţa cu totul lipită!

Doamne, ţine-mă, căci altfel mă prăbuşesc ca un ciorap gol! - Ahahah, acolo este o fiinţă femeiască! Eu o recunosc la înaltul piept! O Tu, Iisus, aceasta este o minunaţie, o frumuseţe fără nume, aşa de parcă ar putea dispărea în cel mai fin praf solar!

Fineţea picioarelor, proporţionarea perfectă, gloria care o învăluie, această nemărginită de blândă şi prietenoasă privire dintr-o pereche de ochi, pentru care s-ar ruşina şi arhangelul Mihail la descrierea lor!

Pe scurt, eu sunt deja prost, groaznic de prost trebuie să fiu! Eu am să mai întreb ceva - într - într - întreb, da bineînţeles să întreb! ? Ah s-o ia cucul de întrebare! Eu sunt acum foarte prost, oh, eu sunt un măgar sau un animal mult mai prost! Da, da, un rinocer sunt eu! Mă holb şi eu înăuntru ca boul la poarta nouă şi aproape că uit, că Tu, o Doamne, eşti aici cu mine şi aceste frumuseţi sunt nimic fără Tine! Căci dacă ai vrea, ai putea crea nenumărate alte minunăţii mai mari în această clipă!

Doamne, m-am uitat destul la aceste frumuseţi paradisice! Pentru mine sunt mult prea frumoase. Lasă-mă de aceea să fiu iar ceva ordinar, pentru a mă putea regăsi şi să mă privesc, fără să mă îngrozesc de chipul meu urât în comparaţie cu cele mai frumoase fiinţe cereşti!

Cu adevărat, uită-te odată la mine - oh, eu sunt de fapt un pavian luminos şi un derbedeu îngrozitor de grosolan! Nu, ce diferenţă mare este între mine şi aceşti îngeri ai îngerilor! Chiar că aş putea să scuip foc, numai uitându-mă la mine! Este înfricoşător, înfricoşător şi totuşi sunt eu acum deja un duh, care ar trebui să arate mai bine decât un om în carne şi oase de pe pământ! Dar oare cum se face că aceşti oameni sunt atât de nespus de frumoşi în timp ce noi, ca copii ai Tăi, arătăm faţă de ei ca nişte paviani adevăraţi, mai ales eu?”

Vorbesc Eu:” Pentru că voi sunteţi inima Mea; aceştia însă, sunt pielea Mea! Dar şi copiii Mei arată nesfârşit de frumoşi când ei sunt desăvârşiţi. Dar dacă ei îţi aseamană ţie în ceea ce priveşte nedesăvârşirea, atunci ei arată bineînţeles nu chiar aşa de frumoşi. De aceea fii harnic în perfecţiune şi devino desăvârşit, căci atunci înfăţişarea ta va şi primi o arătare cerească!

Eu vreau, însă, ca tu să priveşti la aceste frumuseţi mari şi curate, pentru ca tu să te poţi recunoaşte în lumina lor tot mai repede şi mai uşor. De aceea uită-te numai un timp în această lumină şi simte-ţi urâciunea ta sufletească, ca ea să se sfarâme prin asta, să devina fragedă şi matură şi ca sufletul tău să se formeze în ea şi să te transforme într-o fiinţă nouă!

Pentru că uite, tu mai ai mult până te vei renaşte în duh! De aceea te-am adus aici în grădina aceasta, asemănător ca pe o casă mişcătoare imensă, ca tu să ajungi mai repede la renaşterea deplină! Dar tu trebuie să te şi laşi îngrijit ca o plantă aleasă! Fiindcă priveşte şi înţelege: Spini şi mărăcini nu se cresc în grădinile şi casele mişcătoare cereşti! Priveşte acum mai departe şi vorbeşte; însă întreabă numai puţine lucruri! Aşa să fie!”

48

O altă desoperire minunată a episcopului Martin pe soarele lui
Motivul diferenţei de mărime a popoarelor din soare - Dragostea şi înţelepciunea ca fiind adevăratele mărimi ale spiritului
Plângerea lui Martin din cauza pământului şi a locuitorilor săi

Episcopul Martin se întoarce iarăşi cu faţa spre soare şi priveşte la marile întâmplări şi minunăţii care se petrec pe pământul ei strălucitor. După o privire îndelungată spune el iarăşi:” Uite acolo, încă acelaşi soare şi totuşi cu totul alţi oameni! Şi ei foarte frumoşi ce-i drept, dar frumuseţea lor este cel puţin totuşi de suferit, fiindcă ei au o asemănare cu oamenii de pe alte planete deja văzuţi de mine şi chiar cu locuitorii pământului nostru.

Eu văd acum mai multe inele care se află paralel în jurul soarelui. Şi în interiorul fiecărui inel, văd eu alţi oameni, unii mai mari, alţii iarăşi puţin mai mici, alţii iarăşi foarte mici şi - o mii, mii! - dar aici la sfârşit sunt oameni, vai ce mari sunt ei! O Doamne, pe aceştia ar putea ceilalţi să urce foarte uşor pe cap şi între păr chiar ca nişte oameni dăunători în loc de unele anumite insecte!

O Doamne, o Doamne, iartă-mi intervenţia mea puţin murdară! Eu înţeleg că ea nu-şi are locul aici în acest loc de slavă. Dar la privirea îndelungă spre aceşti oameni uriaşi, nu-mi pot reţine intervenţia mea! Eu am făcut deja, ce-i drept, desoperirea şi în privinţa altor planete precum Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun, că locuitorii lor sunt

mai înalţi decât oamenii de pe pământul pe care eu am trăit, unii chiar semnificativ mai mari. Dar, ceea ce priveşte aceşti uriaşi, sunt astfel locuitorii celorlalte planete adevăraţi oameni dăunători faţă de ei!

Dacă s-ar afla un astfel de uriaş pe pământ, atunci el ar fi cu mult mai înalt decât cei mai înalti munţi! Nu, nu, aceasta este într-adevăr mai mult decât îngrozitor! Spune-mi Tu, Domnul meu Iisus pe care îl iubesc deasupra tuturor, Tu Dumnezeul şi Domnul meu, de ce oare sunt aceşti oameni atât de nespus de înalţi? Eu n-ar trebui, ce-i drept, să te întreb multe lucruri; dar, având în vedere că nu te-am întrebat nimic în timpul acestei priviri îndelungate, aşa că iartă-mi această primă întrebare! Dă-mi cu milostivire un răspuns capabil să mă ilumineze la această primă întrebare a mea în această privinţă minunată!"

Vorbesc Eu:" Atunci ascultă şi înţelege bine! Oare n-ai văzut tu niciodată cum războinicii pe pământ au artilerii diferite de la cele mai uşoare până la calibrul cel mai greu? Aşa că, dacă tu ai pune într-o puşcă mică încărcătura celei mai grele artilerii, oare ce i s-ar întâmpla armei acelea mici? Uite, încărcătura puternică ar rupe-o în cele mai mici bucăţi!

Dar ce i s-ar întâpla unei planete, dacă ea ar fi înzestrată cu puterea unei sori? - Uite, pământul s-ar scufunda în timpul unui singur minut în imensitatea luminii celei mai puternice a soarelui, aşa că el ar fi distrus deja ca un strop de apă, dacă el ar cădea pe nişte cărbuni aprinşi. Deci, soarele trebuie să fie de aceea un corp foarte mare şi pentru mărimea lui, relativ tare, pentru ca el să poată ţine şi duce puterea pusă în el în toată măsura activităţii lui!

Dacă ai pune o pană pe un ou, atunci oul nu se sfărâmă, fiindcă el are stabilitate în abundenţă, pentru a purta această greutate. Dar dacă ai pune o greutate de 50 de kilograme pe un ou, atunci oul s-ar sparge în totalitate din cauza acestei presiuni imense a greutăţii grele!

Oare poate un uriaş să îmbrace haina unui copil? Vezi tu că nu merge! Dar dacă el ar face-o totuşi ce s-ar întâpla cu haina aceea? Uite, haina s-ar rupe în multe bucăţi.

Deci în întreaga creaţie fiecare lucru îşi are mărimea lui: ceea ce este mic, în felul său şi conform raportului său şi ceea ce este mare, în felul şi în tot raportul de mărime al său.

Dar precum tu poţi vedea, există lumi în cele mai diferite mărimi, pentru a putea duce o putere raportată la mărimea lor, tot aşa sunt spirite pe lumi care se deosebesc în mărimea lor, pentru care sunt nevoie şi trupuri de mărimi diferite.

Dar bineînţeles că nu se măsoară mărimea adevărată a unui spirit după imensitatea lui, ci doar numai după mărimea şi înţelepciunea lui. Dar uite, acestea sunt spirite din începuturi, care în stare liberă umpleau în totalitate o zonă întreagă solară! Dar fiindcă ei vor să fie părtaşi şi la împărăţia Mea , aşa trebuie ei să şi parcurgă drumul îngust al mântuirii în trup. Când ei vor lepăda trupul, atunci ei vor avea din cauza smereniei şi blândeţii lor tocmai tot o mărime cum noi o avem, - însă bineînţeles şi cea de dinainte, dacă ei vor avea nevoie de mărimea aceea!

Acum tu ştii totul ce trebuie să ştii în această sferă şi pentru starea asta a ta. De aceea priveşte mai departe şi spune, ce ţi se pare acolo semnificativ, ca noi să putem trece acuşi la uşa a unsprezecea! Aşa să fie!"

Episcopul Martin se uită iarăşi în abundenţa luminii soarelui şi descoperă acolo acuşi temple foarte mari şi alte clădiri de locuit şi străzi cu poduri de cea mai impresionantă formă. Acuşi zăreşte iarăşi munţi grandioşi şi înalţi, care se desfăşoară în coloane principale în jurul întregului soare şi îl împrejmuieşte în zone,în care fiecare are alţi locuitori şi alte feluri de a trăi şi alte obiceiuri şi datini. Tot aşa el descoperă acum şi cum, pe ambele părţi ale coloanei de mijloc şi principale, două coloane au aproape în toate privinţele cea mai mare asemănare între ele.

Dar înainte de toate îi plac totuşi cel mai mult oamenii din coloană de mijloc, cu a carei frumuseţi nemăsurate el s-a obişnuit acum puţin mai mult. Numai că ei nu trebuie puşi prea aproape de el, mai ales fetele şi femeile, fiindcă ele sunt prea frumoase şi ademenitoare. Dar chiar părţile bărbateşti îi produc tentaţii mari, fiindcă şi aceştia sunt bine clădiţi şi-l ademenesc, aşa cum pământul n-a avut niciodată pe el fiinţe femeieşti de o asemenea voluptate, de fel moale şi rotunjit şi blânde.

După o privire îndelungată prin prejur el zăreşte acum în mijlocul coloanei principale o clădire care întrece în ceea ce priveşte splendoarea, strălucirea şi împodobirea într-o măsura atât de mare toate lucrurile văzute de el de până acum, aşa de parcă tot ce a văzut Martin al nostru până acum, nu-i poate fi dată vreo importanţă prea mare în ceea ce priveşte frumuseţea. În jurul acestor clădiri umblă oameni de o frumuseţe aşa de mare, că el din cauza acestei privelişti cade ca ameţit şi nu poate scoate nici un cuvânt un timp îndelungat.

După un timp destul de lung începe iarăşi episcopul Martin mai mult ca obosit de tot să ofteze din greu decât să vorbească şi spune cuvinte care nu au legătura unele cu celelalte:" Domnul şi Dumnezeul meu! Care este acela de pe pământ căruia îi vin în gând asemenea lucruri! Soarele fiind un corp luminos şi rotund, dar cine presupune ca pe tărâmul lui!

Ce eşti tu, pământule, faţă de splendoarea aceasta făcătoare de nemărginită fericire? Ce sunt oamenii, care sunt ca animalele sălbatice de pe pământ, faţă de aceste fiinţe nespus de frumoase, plini de gloria cerească, frumuseţe şi farmec prietenos spre fericire, de care cel mai bun om nu-şi poate face nici cea mai vagă imaginaţie!

Pe pământ sunt oamenii tot mai răi şi mai diavoleşti cu cât ei trăiesc în palate splendide, cu atât mai mult cu cât pielea lor este mai fină şi cu cât ei îşi pot pune haine mai strălucitoare pe ei. Aici este exact invers cazul! Ah, ah, aşa ceva este nemaiauzit, niciodată n-am văzut aşa ceva pe pământ!

Aici trăiesc cei mai înţelepţi în colibe în forme pe munţi, precum eu am descoperit acum. Pe pământ este locuinţa păstorului creştinatăţii care se crede cel mai înţelept exact cea mai mare, cea mai strălucitoare şi cea mai bogată de pa pământ. Şi îmbrăcămintea lui este din mătase pură, aur şi din pietrele cele mai preţioase! Aici stau

lucrurile exact invers. Ah, ah şi locuitorii pământului să fie copii ai lui Dumnezeu? ! Da, copii ai satanei sunt ei în comparaţie cu aceşti copii ai soarelui, nici nu pot fi altceva în comparaţie cu aceşti copii curaţi ai cerului!

Acestora nu le-a fost propovăduită niciodată evanghelia. Şi totuşi ei sunt după felul lor însuşi cea mai curată evanghelie, cum ei şi trebuie să fie evident, că altfel nu s-ar putea niciodată închipui această ordine cerească în toate ce apare aici! Da, da, aici văd eu pe viu cuvântul lui Dumnezeu cel mai curat, adevărat, pururea desăvârşit, nefalsificat şi corect interpretat!

Priviţi la crinii câmpului: ei nu muncesc şi nu recoltă nimic în jitniţele lor şi însuşi Solomon în toată splendoarea lui de rege nu s-a îmbrăcat nici ca cel mai neânsemnat dintre ei! Aici zăresc eu nenumăraţi asemenea crini, ei nu au plug, nici cuţit, nici foarfece, nici scaun de tors şi nici ramă de tors. Însă unde pe pământ trăieşte un fiu de împărat, o fiică de împărat, care se poate compara cu cel mai neânsemnat dintre aceşti crini cereşti?

O oameni, o oameni, care trăiţi pe pământ întunecati şi murdari, ce sunteţi voi şi ce sunt eu faţă de aceste popoare de soare! Doamne, Doamne, o Doamne, noi nu suntem nimic decât cei mai puri draci şi lumea este însuşi iadul în forma optimă! Din această cauză se află desigur şi stelele atât de departe de pământ, ca ele să nu fie murdărite de el!

O Doamne, iartă-mi această intervenţie a mea, dar eu n-o pot tăinui văzând arătarea cerului! Acum mă scârbesc de pământ şi de locuitorii ei ca de o mortăciune mirosind otrăvitor!

O Doamne, trimite-mă în afară, în spaţiile nesfârşite, dar numai spre pământ nu mă mai trimite niciodată! Pentru că el este pentru mine iadul tuturor iadurilor şi locuitorii lui sunt draci de neadus înapoi la credinţă, care şi-au făcut ca principală ocupaţie, să-i urmarească pe puţinii îngeri dintre ei până la ultima picătură de sânge.

O Doamne, o Doamne, fă o dată o judecată adevărata cu acest singur petec de ruşine din întreaga Ta creaţie! Cu atât mai mult cu cât privesc la aceste minunăţii, cu atât mai mult mă împresoară gândul că întregul pământ împreună cu locuitorii lui nu este de fapt creaţia Ta, ci o creaţie a satanei, a celui mai mare diavol - s-o spun drept, fără frica şi fără mâna pusă în faţa gurii! Acolo este numai povară, moarte şi stricăciune şi creatorul acestora nu eşti Tu, o Doamne, niciodată.

Ah, ah, cât de minunat, cât de minunat e aici, unde domină veşnica ordine a cuvântului Tău! Şi cât de jalnic şi de deplorabil este în schimb pe pământ, care este un blestem al Tău, fiindcă el se împotriveşte în toate şi încontinuu ordinii Tale! O Doamne, judecă-l, strică-l şi distruge-l pe veci, căci pământul nu este niciodată vrednic de milostivirea Ta!”

Spun Eu:” Fii numai liniştit, că tu încă nu vezi ce-i drept, chiar dacă ai vorbit drept. Însă mergi acum împreună cu Mine la uşa a unsprezecea, acolo tu vei vedea unele lucruri mai limpede şi vei judecă altfel! De aceea urmează-Mă; aşa să fie!”

49

O privire spre lună prin uşa a unsprezecea - Episcopul Martin şi înţeleptul de pe lună

(Domnul:) “Uite, noi suntem deja la uşa a unsprezecea! Priveşte înăuntru şi spune tot ce vezi tu aici!”

Episcopul Martin se uită doar puţin timp înăuntru şi spune puţin cam bosumflat:” Ce lume adevărata mai este şi aceasta? Oameni puţini mai mari decât iepuri pe pământ şi regiunile aşa de frumoase cum sunt pe pământ grădinile cu îngrăşăminte! Şi pomii poate că sunt ceva mai înalţi şi seamănă cu tufişuri şi cu tufişuri cu zmeură. Dar cel mai bun lucru sunt munţii, care sunt într-adevăr foarte înalţi şi foarte abrupţi. Mari nu văd acum, dar în schimb lacuri, a căror mărime, după măsurile pământeşti, ar fi aproximativ de 10000 de găleţi de apă! Acestea sunt singurele diferenţe dintre uşa cu NR. 10 şi cea cu NR 11!

Ah, ah - ce săritor de câmp mai este şi acesta şi are şi un picior? Acesta este probabil numai un animal şi nu o fiinţă omenească! Acolo mai descopăr încă o turmă întreagă de un fel de marmote! Este foarte ciudat! Până acum nu am mai văzut niciunde animale şi aici pe această lumişoară există aproape mai multe animle decât oameni. Este oare într-adevăr o lume a animalelor? - Da, da uite, acolo vine o turmă întreaga de un fel de oi! Păcat că nu pot vedea nici un bou sau vreun măgar, pentru a mă putea bucura şi eu de semenii mei! Există şi păsări; chiar dacă nu sunt printre ele câteva comice!

Da, da, da! Hahaha, aceasta este o adevărată distractie! Acolo au crescut oamenii împreună! Femela îi stă masculului ca şi o cocoaşă peste umeri! Şi acolo se umflă un mascul ca o broască şi face cu burta sa întinsă mai multă gălăgie decât pe pământ un tambur de armată turcesc! Nu serios, aceasta este foarte amuzant şi într-un anumit grad chiar ridicol!

Dar într-adevăr Domnul meu, dacă ai creat această lumişoară, sigur nu ţi-a luat prea mult timp şi înţelepciune, căci cât de departe văd deja pe acest pământut, este în comparatie cu tot ce am văzut până acum mai mult plictisitor decât înălţător. Trebuie să-mi cer scuze la lumea de la uşa NR. 10 pentru că am vorbit aşa de urât de ea. Căci în comparaţie cu această lume, abstracţia fiind oamenii, este un adevărat paradis! - Spune Doamne cu milostivire, cum se numeşte această lume! Aceasta nu se mai poate afla în jurul soarelui nostru?”

Vorbesc Eu:” Vezi tu, acesta este luna pământului. Şi aceşti oameni sunt luaţi de pe pământ, aşa cum este de fapt toată luna, care a fost mai demult cea mai rea parte a pământului, dar acum este cu mult mai bun decât tot

pământul! De aceea a devenit şi luna o şcoală pentru acele suflete habsâne. De aceea iată, mai bine o lume subţire şi micuţă cu un duh grăsan, decât o lume grăsană şi mare cu un duh cât se poate de rahitic!

Vezi tu, cu toate că arată aceşti oameni sărăcăcioşi pe dinafară, o să mai ai mult de lucru până vei deveni în spirit aşa de gras cum sunt ei de mult timp!

Dar pentru a învăţa practic, cum este cu înţelepciunea acestor oameni, să se apropie o pereche şi să vorbească cu tine despre lucruri diferite. Vezi acolo deja vine o pereche din aceea cocoşată: întreabă tot felul şi fi liniştit, că nu-ţi vor rămâne dator cu nici un răspuns! Aşa să fie!”

Spune episcopul Martin:” Da, adevărat, aceasta este o pereche. Se apropie imediat cu toată lumea sa, de care se foloseşte ca fiind o corabie. Uite, din apropiere arată perechea foarte drăguţ, mai ales femela! Dar cum observ eu, suntem pentru ei invizibili, pentru că aruncă priviri în jurul lor aşa de parcă ar simţi ceva într-adevăr şi nu ar putea sa descopere totuşi nimic!”

Vorbesc Eu:” Trebuie să te apropii de ei şi să atingi prin aceasta sferă lor micuţă, aşa te vor vedea mai bine! Locuitorii tuturor lunilor şi planetelor sunt unicaţi care nu obsearvă spiritele altor planete doar atunci, când aceia se află în sfera lor mică. Motivul acestei apariţii este faptul că luna cea mai joasă planetă, este pe cea mai joasă treaptă materială; la fel cum sunt animalele pe cea mai joasă treaptă, dar de multe ori mai folositoare decât omul sau animalul în sine! - Fă acum ce ţi-am spus şi perechea te va observa imediat!”

Episcopul Martin face ce i-am spus. Perechea îl zăreşte pe Martin imediat şi îi admiră înălţimea. Dar Martin începe imediat această convorbire cu acei doi locuitori ai lunii:” Sunteţi adevăraţii locuitori a acestei mici lumi, sau mai există şi alţii, care sunt mai mari decât voi şi poate şi mai înţelepţi?”

Vorbesc cei doi?” Oameni ca noi mai sunt încă mulţi. Dar în afară de ei mai sunt şi alte fiinţe şi pe cealaltă parte a acestui pământ locuiesc pocăiţii. Aceşti pocăiţi vin de obicei dintr-o altă lume, probabil din aceea din care vii şi tu! Ei sunt şi mari în înălţime, dar după fiinţa lor sunt cât se poate de mici. Şi tu pari mare, dar adevăratul om în tine este aproape de nevăzut!

Dar ce faceţi voi, oameni mari, care vi s-a dat aşa de multă viaţă? De ce folosiţi acea viaţă aşa de puţin? Când este vremea, să semeni fructele - de la care sămânţă trebuie să protejeze omul viaţa sa pământească şi s-o hrănească şi să se ocupe de ea -, acela este omul plin de hărnicie şi lucrează, când îi dau voie puterile, ca un vierme într-un pom care merge tot mai departe şi nu se lasă tulburat de ceilalţi. El suportă căldura, frigul mare şi ploaia şi alte averse. Corpul său nu şi-l amenajează şi des riscă viaţa care îi atârnă de un fir de păr pentru a face rost de hrană. Dar pentru avertizarea, ţinerea şi perfecţionarea adevăratei vieţi interioare, pentru adevăratul, veşnicul, sfântul şi marele eu nu fac nimic sau foarte puţin!

Ce ai spune unui grădinar, care ar planta pe pământul său pomi fructiferi. Dar când începe să facă flori şi frunze protectoare, atunci ar lua primii boboci ca fiind fructul, ar rupe toate florile şi frunzele din copac şi şi-ar decora cu aceasta holul casei sale? Aşa un grădinar ar fi cel mai prost nebun: căci dacă ar avea vecinul său o recoltă bună, atunci ar trebui să moară de foame, deoarece nu au avut fructe pomii săi!

Dar nu este fiecare om acelaşi nebun dar în proporţii mult mai mari, dacă ar savura viaţa pământească, care este numai floare şi frunză, ca un fruct copt, care este de fapt viaţa interioară? El strică prin savurarea aceasta de fapt fructul care va trebui să se coacă, adică viaţa veşnică şi adevărată a spiritului. Ce creşte iar la viaţa contiunuă: floarea, frunzele sau sămânţa interioară a fructului copt? Vezi tu, singură sămânţa!

Tot aşa este şi la fiecare om: corpul, simţurile înţelegerile sale exterioare, înţelepciunea sa - acestea toate sunt flori şi frunze. Din acestea reiese un suflet copt. Şi această coacere a sufletului conţine în sine şi un sâmbure copt. Acest sâmbure este nemuritorul spirit, care cuprinde totul când este copt şi schimbă totul în nemurirea sa, - la fel ca o carne moartă, care este îmbălsămată cu ulei, iar aceasta nu se strică.

Vezi tu om mare, aceasta este înţelepciunea noastră! Pentru obţinerea ei, urmăm ordinea cunoscută a celui mai înalt duh Dumnezeu şi aşa suntem perfecţi, cum suntem. Dar tu combate-mă, dacă vei putea; eu sunt dispus să suport totul de la tine!”

Martin al nostru face după acest discurs o faţă mirată şi nu poate să se mire îndeajuns de înţelepciunea enormă a acestei perechi de pe lună. Doar după ceva timp spune:” Ah, ah, - aş fi căutat mai degrabă orice altceva la voi omuleţi de pe lună, numai o asemenea înţelepciune adâncă nu! Cine vă învaţă aşa o înţelepciune adâncă? Căci din voi însăşi nu poate să fi răsărit?

Şi animalele observă ordinea lor din instinct şi fac din aceasta o ordine cât se poate de naturală, care este de fapt instinctul. Tot ce creşte trebuie să înveţe ce este în ei. Dar animalele şi plantele sunt doar ceea ce sunt. Dar omul ca fiind o fiinţă liberă trebuie să înveţe totul de afară şi să bage în el ca într-un vas gol. Şi cuvântul înţelepciunii lui Dumnezeu trebuie sădit în inima sa ca o sămânţă în pământ, pentru a ajunge la cunoştinţa de sine şi prin aceasta la cunoştinţa lui Dumnezeu şi prin aceasta la ordinea sa. Dacă nu primeşte omul nici un fel de învăţătură, atunci rămâne mai prost decât orice animal şi mai neânţelegător decât o piatră.

Dar pentru că sunteţi oameni din acelaşi Dumnezeu adevărat cum suntem noi, aşa trebuie sa primiţi odată de la Dumnezeu direct sau indirect, căci dacă nu ar fi un mare miracol nemaivăzut pentru mine înţelepciunea ta. Deoarece la toţi strămoşii a trebuit să fi fost Dumnezeu primul învăţător, dacă nu ar fi fost oamenii şi în aceste vremuri în dezvoltare mai jos decât cea a animalelor. Unde este A orb, atunci cine iar fi dat lui B lumină? Şi dacă ar fi fost în acest fel necesar ca B să rămână orb, atunci cine iar fi dat lui C şi aşa mai departe lumina? Dar pentru că eşti aşa un om luminat, spune-mi când a venit la voi incomparabila şi esenţiala lumină dumnezeiască şi aproximativ când!”

Reacțiile diferite a invățăturii de afară și din înăuntru -
Atelierul olarului

Vorbeşte omul de pe lună:” Prietene tu întrebi şi vorbeşti cum înțelegi tu, iar eu îți răspund în felul meu! Judecând după tine, trebuie să te fi învățat desigur cel mai mare duh Dumnezeiesc din exterior cu un par în mână. Pentru că pentru o învățătură interioară şi spirituală tu pari până acum a fi prea prost şi cu mare probabilitate este astfel întregul neam omenesc al tău de pe planeta ta!

Eşti tu chiar de părere că cel mai mare şi atotputernic duh Dumnezeiesc l-a făcut pe om, fiind făptura Sa cea mai desavârşită, ca pe un sac gol, în care trebuie să fie pus mai întâi ceva înăuntru, dacă vrei să ai ceva în interiorul acestuia? O uite, dacă gândeşti astfel, atunci eşti tu în mare rătăcire!

Omul fiecărui corp ceresc are deja în sine o comoară de înțelepciune nemăsurată! Aceasta trebuie numai să fie adusă la cunoştiință prin mijloace care dau randament, astfel el însăşi aduce imediat la lumină cele mai minunate roade. Însă pentru un asemenea mijloc de trezire se ocupă deja cel mai măreț duh Dumnezeiesc.

Dacă omul nu a renunțat la un astfel de mijloc, ci l-a pus imediat în aplicare în sine însuşi atunci el va începe din propria sămânță să încolțească, să crească şi în sfârşit să rodească. Pentru aceasta nu este nevoie de o învățătură, care vine din afară, ci numai de una din interior.

Pentru că tot ce pătrunde din exterior în om, este şi rămâne veşnic ceva străin. Aceasta nu-i poate da celui care receptionează, o înțelepciune adevărată, proprie şi care rămâne la el, ci numai o înțelepciune aemenea unei plante dăunătoare, care nu ajută niciodată vieții, ci numai o poticneşte şi o strică la sfârşit de tot, fiindcă ea, fiind ceva venit din exterior, se îndreaptă încontinuu spre partea din afară în loc spre cea de dinăuntru, care este locul de trai a vieții adevărate şi veşnice din Dumnezeu, El fiind cel mai măreț duh!

Pe acest drum ajungem noi la înțelepciunea noastră, adică numai din interior şi nu din exterior spre interior! Dar dacă voi aveți nevoie şi de o învățătură, venind din afară, atunci trebuie să fiți ființe cu inima foarte împietrită şi tare senzoriale şi din aceasta grosolan de păcătoase: în consecință duşmani ai ordinii Dumnezeieşti şi astfel sunteți desigur viața împotriva vieții voastre în voi înşivă. Acolo trebuie bineînțeles să fie orb A ca B şi C samd. şi să rămână aşa, dacă nici un impuls spre înțeleptire nu-l trezeşte de din afară!

Astfel ai tu răspunsul la întrebarea ta şi din exterior. Fiindcă pentru un răspuns din interior tu nu pari mult de aici în colo să deții o capacitate pentru aşa ceva, printre care este şi întrebarea ta o dovadă sigură! Dar poți să întrebi de aceea şi mai departe!”

Fața episcopului devine mai lungă după cuvântarea acestui locuitor al lunii, fiindcă el recunoaşte că înțelepciunea lui este inferioară înțelepciunii locuitorului din lună. El se gândeşte în sine ce să facă acum, pentru a dovedii perechii din lună, că el , ca un locuitor al pământului, este totuşi la sfârşit mai înțelept decât ei. El se gândeşte desigur în toate modurile, dar nimic mai înțelept nu-i vine în minte.

Episcopul Martin se întoarce de aceea spre Mine şi spune:” Doamne, nu mă lăsa aşa de izbelişte şi ajută-mi, să-l înfrunt şi să-i arat acestui locuitor al lunii prea înțelept că oamenii de pe pământul Tău nu sunt nici ei chiar de neluat în seamă în ceea ce priveşte înțelepciunea! Dar aceştia mă lucra într-un asemenea mod, că eu nu pot să-i dau un răspuns nici dacă mi-ar pune o mie de întrebări. Şi totuşi eu să fiu stăpânul lui şi cu timpul conducătorul acestei lumi întregi!

Aceasta s-ar putea pune în aplicare, dacă locuitorii tuturor lumilor arătate mie până acum ar veni la mine, eu fiind stăpânul lor şi mi-ar arăta că eu sunt cel mai prost om din această întreagă creație! Eu mă gândesc că, pentru a curma această bătaie de joc la adresa mea, ar fi necesar ca eu să le arat chiar acum, la început, printr-o înțelepciune copleşitoare că sunt pe deplin învățătorul lor. Atunci ei ar înceta desigur ca în viitor să se înfățişeze mie într-un mod de a mă învăța, precum învață la şcoală profesorii pe elevii lor şi să nu se mai poarte cu mine ca şi cu un elev, care învață acum alfabetul!”

Spun Eu:” Ascultă, tu dragul Meu Martin! Eşti tu oare de părere că printr-o vorbă potrivită contra înțelepciunii lor vei putea închide gura unor asemenea înțelepți? Oh, atunci te înşeli tu amarnic! Uite, precum este numai un adevăr, aşa este numai şi o singură înțelepciune, care stă, asemenea unei cetăți veşnice, pururea de neclintit! Aşa că, dacă acest locuitor al lunii ți s-a înfățişat cu singurul adevăr potrivit, spune-mi, cu care înțelepciune mai mare ai fi vrut tu atunci să-l invingi?

Uite, pentru aceasta există o cu totul alta cale, pentru a face aceste spirite să fie bine- plăcute ție, gata pentru slujire şi supuse în dragoste, decât aceea pe care tu o socoteşti că este potrivită. Calea se numeşte dragoste, smerenie şi blândețe mare! Prin aceste virtuți cele mai dintâi şi cele mai importante ajungi în sfârşit la punctul de a-i putea întâmpina puternic pe toți aceşti locuitor ai stelelor.

Dragostea te învață să faci bine tuturor acestor ființe şi să le faci atât de fericite pe cât este posibil. Smerenia te învață să fii mic şi să nu te ridici cu mândrie deasupra altcuiva - fie el şi cât se poate de neânsemnat - , ci să te consideri încontinuu ca fiind cel mai nesemnificativ. Şi blândețea te învață să-l accepți cu bucurie pe fiecare şi să te osteneşti din interiorul cel mai adânc al inimii, să-l ajuți pe fiecare, acolo unde acela are nevoie de ajutor. Şi acestea se fac prin cele mai blânde mijloace, prin care nimănui nu i se îngrădeşte libertatea nici foarte puțin. Dacă vor fi nevoie pe ici pe colo de mijloace mai serioase, atunci nu trebuie niciodată să existe în spatele lor o

dorință de a pedepsi sau chiar mânie spre judecată, ci totdeauna dragostea cea mai înaltă, curată şi cu neținerea de cont de sine niciodată!

Uite, acestea sunt toate mijloacele întrecerii cereşti! De acestea trebuie să te foloseşti să-ți fie ție de uz continuu, fiindcă atunci tu te vei înțelege totuşi mai bine cu locuitorii lunii. De aceea întoarce-te încă odată la acea pereche şi încearcă-te prin această formă cerească; poate că tu vei trece atunci mai bine peste anumite situații! Du-te şi fă aşa cum ți-am spus; aşa să fie!"

Episcopul Martin se întoarce iarăşi spre perechea din luna şi spune:" Ascultă, tu prietenul meu mic şi citeodată mai mare, eu am analizat acum bine cuvintele tale foarte înțelepte şi am înțeles din acestea cu milostivirea Domnului, că tu ai avut într-adevăr dreptate deplină în tot ce ai vorbit tu. Lăsând asta deoparte, eu vreau totuşi să-ți pun o nouă întrebare, nu pentru că doresc să-ți examinez mai departe înțelepciunea ta profundă, ci numai ca să mă las învățat de tine!

Uite, tu ai dovedit că toată învățătura, care vine din afară, n-are nici o valoare; eu nu pot să-ți spun că tu n-ai dreptate! Dar dacă toată învățătura din afară, deci şi toată perceperea din afară - ea poate veni de oriunde şi prin oricare simți să ajungă în om - este rea, fără sens şi astfel, de condamnat, atunci eu vreau totuşi să mă dumereşti acum cu înțelepciunea ta, pentru ce creatorul tuturor lumilor, oamenilor şi îngerilor ne-a dat cele şase simțuri? Şi pentru ce o voce care răsună în afară şi la aceasta, încă o limbă în stare să vorbească? Pentru ce toate formele din exterior şi toate aparențele din exterior a tuturor lucrurilor şi ființelor nenumărate? ! - Sau se poate închipui o ființa fără semnalmentele de din afară? Oare nu se elimină de tot o ființă prin luarea înfățişării ei de din exterior? Pentru că uite, eu nu-mi pot închipui o ființă fără aspect exterior! Tu înțelegi din aceasta dubiile mele întemeiate; de aceea, cu răbdare, convinge-mă!"

Spune după aceea locuitorul din lună:" Prietene, tu câteodată apuci prea mult şi altădată prea puțin!
O dată prea puțin o dată prea mult, aceasta nu te face să ajungi prea repede la scopul tău!

Spiritul măreț a creat de toate şi nenumărat de multe. Şi toate aceste multe lucruri, care se pot întâmpina unul pe celalat doar pe dinafară - altfel n-ar putea să fie multe lucruri -, este unul pentru celălalt un aspect exerior. Dar pentru ca omul să fie în stare să cuprindă şi aspectul exterior, i s-au şi dat simțurile din afară. Dar să înțeleagă nu poate el cu simțurile din exterior, ci numai cu interiorul sufletului său.

Aşa că omul are simțurile din afară, pentru a percepe impulsurile de din afară şi simțuri interioare, pentru a percepe ceea ce este în interior. Însă înțelepciunea aparține de simțurile din interiorul sufletului şi nu aparține de cele din exteriorul trupului; de aceea ea trebuie să şi fie învățată din interior şi nu din exterior spre interior.

Această învățătură poate să-i predea sufletului doar duhul, căruia i-a descoperit totul cu desăvârşire marele duh a lui Dumnezeu, adică tot ce a fost făcut până acum şi ce se va mai face de acum încolo.

Limba de din afară este numai pentru a măsura ce este pe din afară şi să o amestece atunci cu interiorul. Astfel se face o căsătorie între exterior şi interior şi prin această căsătorie, recunoaşterea deplină a ordinii Dumnezeieşti. Această recunoaştere este atunci adevărata înțelepciune, după care noi toți ar trebui să ne străduim, fiindcă ea este răspunzătoare pentru puterea interioară proprie a spiritului şi pentru viața lui eficace.

Tu vei înțelege uşor că Dumnezeu nu i-a învățat pe oameni niciodată prin mărturisirea din exterior, ci totdeauna numai din interior prin duhul. Chiar dacă s-a făcut impresia că este o învățătură personală din exterior, atunci aceasta nu putea să fie o consecință interioară până ce ea nu a fost condusă de puterea atotcuprinzătoare a duhului lui Dumnezeu în spiritul înterior a omului. Deci este totul ce ți se explică acum numai din exteior, pentru ține atâta timp fără eficiență, până ce tu nu o vei înțelege din tine însuți!

Aşa că Dumnezeu însuşi te-a învățat din exterior în toată înțelepciunea, cum eu am făcut-o acum, dar nici această învățătură Dumnezeiască nu ți-ar fi de nici un folos, atâta timp cât El, marele Dumnezeu, nu te-ar învăța din interior, prin duhul său sfânt în duhul tău propriu.

Aceasta înțelege acum, dacă eşti în stare, că este un răspuns potrivit. Şi gândeşte-te că el nu îți foloseşte spre mântuire, ci numai spre judecată, atâta timp cât tu nu îl vei concepe din interior! Pentru că, ce nu este al tău, este o judecată, atâta timp cât nu este al tău şi nu te face liber! - Dacă mai vrei să întrebi, atunci întreabă-mă; eu îți voi răspunde!"

Spune episcopul Martin după aceea:" Prietene, eu văd acum iarăşi că tu eşti o ființă cu adevărat înțeleaptă în ciuda chipului tău din exterior de neluat în seamă. Eu recunosc de asemenea că nu mă pot măsura cu tine. Dar aceasta îmi vei admite totuşi că eu, dacă învăț pe cineva, chiar numai în exerior, din dragoste mare în lucruri privitoare la ordinea lui Dumnezeu, puterii, dragostei şi înțelepciunii acestuia, atunci o asemenea învățătură doar nu poate fi o judecată pentru un ucenic nevinovat şi binevoitor, ci numai un drum adevărat spre viața veşnică! Pentru că eu nu sunt deloc de acord cu înțelepciunea goală, ci numai cu dragostea deplină. Pentru că unde ea lipseşte, acolo nu valorează toată înțelepciunea nici două parale!

Ce spui tu acum la acest punct de vedere al meu? Eu ştiu încă foarte bine că fiecare om trebuie să se nască mai întâi de sus din duh, până ce el poate intra în adevărata şi liberă împărăție a lui Dumnezeu. Dar tocmai pentru a ajunge la această a doua naştere, trebuie doar mai întâi să recepționezi prin învățătura din exterior primele căi spre acest scop, fiindcă pentru mine cel puțin o învățătură interioară - mai ales la copii - nici nu este imaginabilă. Şi dacă nu am nici aici dreptate, atunci arată-mi cum voi oameni mici ai lunii îi învățați pe copiii voştri!"

Spune locuitorul din lună: "Dar de ce mai întrebi tu mai departe dacă punctul tău propriu de vedere ți se pare că este cel corect? Tu bârfitor miop, oare nu este fiecare învățătură din afară o lege, care arată, cum una sau celalaltă este de înțeles? Dar oare nu judecă fiecare lege şi fiecare regulă? Când l-a făcut o lege pe cineva liber? !

Voi faceți desigur din copiii voştri mai întâi prizonieri şi atunci nu-i mai puteți face liberi. Noi, însă, ne creştem copiii precum face la voi un olar o oala pe care el începe să o învârtă pe de rost pe roata lui de olărit, căci altfel el ar produce o oală diformă! Dacă tu doreşti să înveți astfel, cum oamenii trebuie crescuți spre spiritul veşnicei libertăți, atunci du-te într-un atelier de olărit, căci acolo îți vei recunoaşte dragostea ta prost înțeleasă! Ințelege bine, că un olar are mai multă înțelepciune decât tu ai în tine până acum!"

După această lovitură se întoarce episcopul Martin iarăşi la Mine şi spune:" O Doamne, acestei ființe de pe lună cu adevărat radicale eu nu mă pot împotrivi nicicum. Pentru că eu pot să arat un lucru cât se poate de corect şi în concordanță cu învățătura Ta şi totuşi acest locuitor al lunii este deja cu mii de ani în fața mea! Dar ciudățenia la toate acestea este numai faptul că el, ca locuitor al lunii, se pare că cunoaşte pământul mai bine decât eu însumi, chiar dacă nu l-a văzut cu siguranță nici măcar o dată ca stea! El m-a trimis la un olar de pe pământ, unde să studiez înțelepciunea şi într-un fel, secretul dragostei! Acest lucru este într-adevăr foarte hazliu!

Oare ce să caut la un olar? Să mă ocup oare aici cu această profesie? Da, individul merge aşa de departe că îmi spune foarte limpede în față, că Tu, o Doamne, nu m-ai putea ajuta cu învățătura Ta, spunândumi-o mie cu gura, dacă ea nu ar veni din interior prin propriul meu duh! Aceasta doar este un păcat grosolan! Dacă ar fi după dorința mea, atunci l-aş lasă puțin să simta pe acest mojic, ce înseamnă, să tăgăduieşti chiar puterea eficace a învățăturii Tale!"

Spun Eu: "Lasă asta, dragul Meu Martin, căci dacă tu te-ai pune la ceartă cu acest locuitor al lunii, atunci ai pierde tu evident! El, însă, nu meritaăca Eu să-l las să întâmpine ceva dezgustător, fiindcă el este un spirit cu totul bun. Dar, că el ți s-a părut puțin mai grosolan acum la urmă, îşi are cauza în aceea că el a descoperit în tine un fel de răutate ascunsă şi doritoare de cinste pe care o pot suporta cel mai puțin aceste ființe ale lunii! Pentru că la ei trebuie să se asemene interiorul cu exteriorul în totalitate.

De altfel, ține bine minte ce ai auzit de la acest înțelept; căci îți va fi desigur de folos la timpul potrivit! Însă, olarul este cea mai bună pildă; din această pildă poți tu să înveți a cunoaşte toată mărimea ordinii Mele! Pentru că uite, Eu însumi doar sunt un olar şi faptele Mele sunt cele ale unui olar. Pentru că ordinea mea este asemenea roții de olărit a unui olar şi lucrările Mele sunt asemenea oalelor ale unui olar! - Cum aşa, aceasta te va învăța viitorul!

Dar acum să mergem la uşa a 12, acolo îți vor fi unele lucruri mai limpezi, care acum sunt încă în întuneric pentru tine! Aşa să fie!"

51

O privire prin uşa a doisprezecea spre cea mai mică întindere solară
Bănuiala lui Martin despre mărimea şi milostivirea lui Dumnezeu
Forma omului ca formă de bază permanentă şi peste tot egală
Pericole din lumea cealaltă pentru cel încă nu renăscut pe deplin

(Domnul:) "Noi am ajuns acum deja la uşa a doisprezecea; ea este deja deschisă ca cea precedentă! Păşeşte în prag şi spune atunci, tot ce vezi tu acolo!"

Episcopul Martin face aşa cum i-a fost poruncit. După un timp de mirare de cel mai rar fel, începe el de-abia să vorbească şi spune:" O Doamne, o Doamne, dar asta este nesfârşit, asta este veşnic necuprins de mare! Dar aici zăresc eu, într-o depărtare imensă, sori şi lumi nenumărate şi tare strălucitoare într-un mod de a se mişca aşa de neregulat ca pe pământ efemeridele cu câteva ore înainte de asfințitul soarelui într-o zi de vară! Dar câte decilioane dintre acestea se găsesc aici? Şi oare câte veşnicii ar fi necesare pentru a le cunoaşte oarecum mai bine pe toate acestea? !

O Dumnezeule, o Doamne, cu cât mai mult privesc aici înăuntru, cu atât mai multe lucruri zăresc eu aici! O Doamne, îți este oare posibil să cuprinzi cu mintea această masă nenumărată de sori şi pământuri şi să le conduci şi să le menții? Asta este chiar îngrozitor, îngrozitor!

Mie mi-ar da destul de lucru pentru toată veşnicia numai luna cea mică! Şi Tu, o Doamne, te joci numai cu toate aceste decilioane de sori şi lumi, le pui în ordine şi le menții pe toate şi te îngrijeşti de cel mai mic dintre toate aceste corpuri cereşti, de parcă nu s-ar mai afla încă un al doilea în tot infinitul! O Doamne, o Doamne, cum, cum, cum îți este posibil una că aceasta?

Spun eu:" Cum îmi este foarte uşor posibil aşa ceva, a cuprinde aceasta cu mintea în toată abundența, nu poate nici un spirit creat. Dar veşnicia te va învăța multe lucruri, care acum sunt înconjurate de întuneric! De aceea nu continua să cauți mai departe răspunsuri în aceasta. Dacă eu ți-aş arăta mărimea dragostei şi înțelepciunii Mele atotputernice, atunci tu n-ai putea trăi, fiindcă adâncimile Dumnezeirii mele sunt de neânțeles pentru orice spirit creat!

Însă ceea ce tu vezi aici, este numai cea mai mică întindere solară pe care tu ai văzut-o adesea în nopțile senine. Dar nu cumva să crezi că asta de aici este deja singurul lucru, care umple spațiul nesfârşit şi veşnic. Eu îți spun că asemenea întinderi şi unele nesfârşit mai mari, mai bogate şi mai minunate există nesfârşit de multe! Pentru că, creațiile Mele nu au niciodată vreun sfârşit. Pretutindeni vei găsi tu înzestrarea casei pentru tine minunat schimbată şi pretutindeni vei vedea tu podoabe şi măreții care niciodată nu ți le-ai fi închipuit.

Numai forma omului este una care rămâne şi este peste tot aceeaşi. Printre aceşti locuitori nenumărat de mulți a celor mai diferite lumi există numai diferențe în ceea ce priveşte mărimea, dragostea, înțelepciunea şi frumusețea. Dar tuturor acestor diferențe de nuanță le stă la bază totuşi forma omului neschimbată, ei toți având asemănarea Mea. Cei mai înțelepți sunt şi cei mai frumoşi şi cei plini de dragoste sunt cei mai gingaşi şi mai minunați!

Tu, însă, acum n-ai fi în stare, de a suporta chiar şi cea mai neânsemnata frumusețe a unei forme omeneşti din cea mai puțin însemnată dintre aceste lumi văzute acum de tine. De aceea trebuie ca tu să te mulțumeşti cu privirea la aceste sori şi pământuri care se află încă foarte departe de tine. Dar dacă spiritul tău va deveni mai matur, atunci vei ajunge să vezi şi mai de aproape toate minunile creației Mele!

Dar este nevoie, ca tu să renunți mai întâi la destul de multe lucruri şi mai ales ceea ce priveşte dorința cărnii femeieşti care este la tine încă foarte evidentă! Atâta timp cât tu nu te vei îndepărta de această dorință, atâta timp vor trebui să rămână tăinuite pentru tine toate aceste priviri mai îndeaproape, fiindcă tu, dacă ți-ar fi permis acum să vezi toate aceste pentru tine frumuseți nemăsurate, ai uita uşor de Mine!

Dar să uiți de Mine înseamnă atât de mult ca: a pierde viața şi libertatea cerească şi să primeşti în schimb judecata, moartea şi iadul, față de care un spirit nu este atâta timp în siguranță, cât el nu este născut cu desăvârşire pentru a doua oară din Duhul Meu.

Acum cunoşti tu locuința aceasta a ta. Eu însumi te-am condus peste tot la pragul vieții veşnice, acum trebuie tu însuți să te schimbi, dacă vrei să fii cu adevărat liber! Dar Eu voi plecă acum iarăşi vizibil de la tine, dar îți voi trimite în schimb un alt om de companie. Acesta te va învăța, să recunoşti voința Mea de pe tabla aceea albă. - Reflectează acum cu sârguință la toate ce ai auzit şi ai văzut până acum şi fii în toate limpede în gândire, căci aşa vei ajunge uşor mai departe! Aşa să fie!”

52

Binecuvântarea luminii lui Swedenborg - Bătrânul Adam în Martin
Invățătura înțeleaptă a femeii şi avertizarea dură a lui Borem

După aceste cuvinte îl părăsesc vizibil şi foarte instantaneu pe episcopul Martin. În locul Meu se află deja un spirit îngeresc şi de fapt, acela al livrarului nostru deja cunoscut. Acesta a făcut între timp foarte mari progrese alături de Petru, progrese la care a contribuit bineînțeles mult şi cunoaşterea scrierilor mărturisitoare a lui Swedenborg.

Atunci când episcopul Martin îl zăreşte în locul Meu pe livrarul, lui bine cunoscut, el se minunează tare şi îi spune imediat acestuia: “Oho, oh, dar de ce? ! Eşti oare chiar tu viitorul meu ghid? Nu, mai degrabă mi-aş fi închipuit moartea în ceruri, decât ca tu să devii conducătorul meu! - Ah, ah, asta este totuşi puțin prea mult pentru mine! Mai înainte însuşi Domnul - şi acum tu? Asta se potriveşte cam aşa: mai întâi soarele şi apoi partea din spate!

Hahaha, asta este totuşi prea comic! Tu, un livrar, conducătorul meu! Hahaha, asta este totuşi prea de tot! Un nemernic de livrar să fie călăuza prin toate cerurile a unui fost episcop, unui învățat în tainele Dumnezeieşti? Nu, nu, asta nu se poate nicicum! Prietene al meu, du-te, cum ai şi venit; fiindcă ție nu-ți voi urma niciunde şi în nici un caz!

Eu nu m-aş fi supărat dacă Domnul mi-ar fi trimis ca companion şi conducător primul copil potrivit de pe stradă. Dar tu şi chiar tu, căruia îi sunt cunoscute toate nemerniciile mele - asta nu pot accepta în nici un caz! Ori pleci tu, ori eu, ceea ce îmi este aproape indiferent. Eu îți dau cu drag această casă imaginară, care nu are cu siguranță vreo statornicie, fiindcă toată aceste lucruri din casă mi se par foarte suspecte.

Ceea ce conține această sală, asta vezi şi tu - dacă tu poți să vezi într-adevăr acelaşi lucru, ce văd eu. Pentru că aşa mult am înțeles deja în această lume ireală, că doi oameni, unul alături de celălalt, văd acelaşi lucru într-un mod cu totul diferit. Acolo unde vede unul un măgar, acolo vede cel de alături ori un taur sau chiar un înțelept. Sau unde vede unul lumina, acolo vede celălalt întuneric.

Dar din aceasta poate un băiat deştept, cum eu am onoarea să fiu unul, să tragă concluzia că lumea cerească, precum eu recunosc acum, este o lume foarte proastă şi care nu are nici o înțelepciune în ea. Ea este o pură creație înşelătoare de simțuri şi asemănătoare cu visele, o creație care nu are nici cea mai neânsemnată durabilitate.

De aceea voi şi pleca acum, încotro m-o duce drumul! Tu înțelept înghițitor de praf de pe cărți poți însă să studiezi astronomia în locul meu în toate aceste doisprezece uşi şi să te îndrăgostesti astfel de o mercuriancă frumoasă sau chiar de o locuitoare frumoasă a soarelui - cu condiția, ca tu să poți vedea cu ochii tăi acelaşi lucruri pe care le-am văzut eu! Ramâi cu bine şi fă ceea ce vrei. Eu, însă, voi pleca şi îmi voi căuta un loc, care are mai multă consistență decât această sală astronomică!”

După aceste cuvinte vrea să plece episcopul. Dar livrarul îl împiedica cu următorul discurs binevoitor:” Frate, prietene - uite, cât de prost şi destul de nebun eşti tu! N-am fost noi oare pe pământ tot timpul cei mai intimi şi buni prieteni? Oare n-am ştiut şi acolo toate păcatele nebuneşti ale tale? Dar când te-am trădat şi am spus altora

despre aceste lucruri? Dacă n-am făcut-o acolo, cu cât mai puţin o voi face aici în împărăţia aceasta cerească, unde Domnul te cunoaşte oricum de milioane de ori mai bine, decât eu te voi cunoaşte vreodată! Dar atunci de ce te porţi aşa şi izbucneşti în mânie, de parcă învăţătorul veşniciei m-ar fi dat ţie să-ţi fiu conducător?

Uite, dacă crezi asta, te înşeli tare! Eu am venit la tine numai pentru a-ţi face companie şi aţi fi în toate un rob şi slujitor. Dar cum poţi tu să crezi astfel de lucruri? Eu vreau numai de la tine, tu care ai făcut deja desigur experienţe mari alături de Domnul, să învăţ ceva de la tine; însă nu vreau, ca tu să accepţi ceva de la mine. Dar dacă lucrurile stau aşa şi ele stau aşa cu siguranţă, cum poţi tu să te scandalizezi în aşa fel la apariţia mea alături de tine!

Ramâi numai foarte liniştit în proprietatea aceasta a ta, care are o mai mare stabilitate, decât tu ai menţionat. Şi consideră-mă ca fiind în acea calitate, în care eu am venit la tine şi nu ca fiind într-o oarecare calitate pe care tu - fiind faţă de Domnul nemulţumitor în cea mai mare măsură - o pretinzi în faţa mea că aş fi eu. Atunci sper că ne vom înţelege noi doi foarte bine şi foarte prietenos!”

Episcopul Martin este acum foarte tăcut şi nu ştie, ce replică să-i dea livrarului la acest discurs. De aceea merge el la uşa mercuriană şi încearcă să se reculeagă şi să prindă putere.

Atunci când el ajunge acolo, zăreşte imediat o mulţime de oameni de ambele gene, ei fiind locuitorii tocmai acestei planete. Printre ei se află şi acea femeie frumoasă binecunoscută lui, care a fost de el tare îndrăgită deja de la prima vizită făcută la această planetă. Atunci când o vede, uita imediat de omul care îi ţine companie, pe care vrem să-l numim acum „Borem“ şi merge imediat peste pragul uşii în întâmpinarea ei.

Atunci când el păşeşte în sfera ei, devine (şi mercurianca frumoasă) conştientă de prezenţa lui şi îi spune:” Eu te cunosc şi te iubesc, precum şi noi toţi te iubim ca stăpân al nostru. Dar totuşi eu descopăr ceva în tine, care nu-mi place nici mie şi nici nouă tuturor şi acesta ceva este: dorinţa cărnii din tine! Pe aceasta trebuie tu să o înlături de la tine, căci altfel, tu nu ai voie nicioadată să te apropii de mine şi de noi toţi.

Aceasta îţi spun ţie însă, pentru că te iubesc. Şi fiindcă cred că şi tu mă iubeşti pe mine şi pe noi toţi, care sperăm să devenim fericiţi prin tine, atunci când tu vei deveni, cum trebuie să fii. Dar dacă nu vei deveni astfel, atunci vom fi bineînţeles luaţi de la tine şi vom fi daţi unuia mai vrednic.

De aceea nu te lăsa orbit de farmecele mele şi păşeşte asemenea ordinii a celui mai mare duh a lui Dumnezeu, a cărui înţelepciune veşnică ne-a făcut, pe mine şi pe tine, aşa de frumoşi.

Uite şi tu eşti pentru mine nespus de frumos. Din tine străluceşte o adevărată măreţie a celui mai înalt duh Dumnezeiesc. Dar totuşi trebuie să mă înfrânez şi să fug de tine, imediat când recunosc că înfăţişarea mea oglindită începe să se înflăcăreze în tine.

Fă şi tu acelaşi lucru, atâta timp cât tu încă n-ai deplină statornicie Dumnezeiască. Dar atunci când tu vei avea aceasta, tu mă vei putea avea pe mine şi pe noi toţi în deplinătatea plăcerii cereşti şi Dumnezeieşti.

Dar eu recunosc de altfel: Ceea ce tu vrei să ai aici în cer, mai bine fugi de acel lucru, căci atunci tu îl vei obţine. Însă dacă fugi, atunci fugi din dragoste şi nu din scârbă. De aceea fug şi eu de tine, pentru că te iubesc peste măsură de mult.

Deci, mergi şi fă aşa şi tu vei găsi în sânul acesta pentru tine voluptos o mulţumire veşnică şi dulce: ah, o mulţumire, a cărui dulceaţă îţi este acum încă foarte străină!”

După aceste cuvinte păşeşte mercurianca frumoasă înapoi şi îşi arată vizibil de-abia acum farmecul şi frumuseţea ei cerească, care îl face pe episcopul nostru Martin să se topească şi să cadă lin la pământ.

O perioadă lungă şade el acolo pe pământ, foarte tăcut şi aproape fără gânduri. El se ridică iarăşi de abia atunci, când Borem vine la el, îl bate pe umăr şi îi spune:

(Borem:)” Dar, frate Martin, aşadar ce ţi s-a întâmplat ţie? Te-a fermecat acea mercuriancă frumoasă atât de tare încât tu ai devenit de aceea foarte slab şi ai leşinat de-a dreptul? Sau ţi s-a întâmplat altceva?”

Spune episcopul Martin foarte supărat:” Eh - să te ia, cine-o vrea! Spune, te-am strigat? Dar de ce vii atuncea când nu te chem, dacă tu eşti sluga mea şi eu domnul? ! În viitor ţine minte asta şi vino abia atunci când eşti chemat: altfel eşti liber să megi înapoi, de unde ai şi venit!”

Spune iarăşi Borem:” Ascultă, prietene, tu n-ai voie să te porţi cu mine aşa! Căci altfel se poate întâmpla foarte uşor ca Domnul, care are cu tine o răbdare nemărginită, să-ţi arate, cum îi place aceluia asprimea Lui, care începe sa calce exact în picioare blândeţea lui, cum tu o faci acum! De aceea scoală-te şi urmează-mă în numele Domnului şi de asemenea în numele acestei fecioare cereşti, care ţi-a dat chiar acum o învăţătură foarte înţeleaptă, căci altfel, vei începe acuşi să-ţi pară foarte rău!

Gîndeşte-te bine câtă milostivire nedescrisă ţi-a arătat Domnul de la ultima suflare a ta pe lume şi până acum şi câte învăţături foarte înţelepte ai auzit tu deja din toate părţile! Cât de puţină frică cerească a cauzat aceasta în tine; de aceea devino o dată o altă fiinţă! Căci altfel, cum ţi-am mai spus, tu vei simţi, cum îi va plăcea aceluia tare la cerbice asprimea Domnului, care începe să calce în picioare blândeţea Lui! Pentru ca să ştii, că Domnul nu se lasă tocmai prea mult să se bată joc de El! De aceea scoală-te şi urmează-mă înapoi în sală!”

Episcopul Martin se ridică atunci în picioare şi vorbeşte cu mânie în sân: “Aha, aha, acum iasă la iveală ce fel de tovarăş şi slujitor îmi eşti tu! Să mă mulţumesc cu un asemenea tovarăş, cu un asemenea slujitor? ! Dar tu mi-ai fost dat să-mi fi un învăţător cu bâta în mână - şi cu aşa ceva eu să mă mulţumesc? ! De aceea ramâi tu numai aici şi fă ce vrei tu; eu, însă, mă voi duce şi voi vedea, dacă nu pot totuşi să fac ceva bun şi fără ca tu să intervii!

Dar asta este prea enervant: Eu, un episcop, deci un apostol a lui Iisus Hristos, să mă las condus de un nemernic de livrar! ? Nu, asta-i prea de tot! Dispari din faţa ochilor mei, căci altfel mă faci să fiu nevoit să te iau la bătaie! Eu te-am scos ce-i drept şi din păcate din flăcări şi am fost bun cu tine; dar acum îmi pare foarte rău, că

ți-am făcut bine vreodată! Mai simplu spus, tu îmi ești acum un ghimpe în ochi, fiindcă ești deja mai bun decât mine și mi-ai fost dat să-mi fi un intendent de curte și un educator sever!

Nu se aude nimic în afară de libertatea cerească! Dar asta îmi este într-adevăr o libertate frumoasă, unde nu ai voie nici să te uiți afară de pe pragul ușii, fără să ai un educator sever alături de tine! Du-te și ai grijă ca această libertate cerească să nu ți se fure! Să mă și amenințí pe deasupra! Asta chiar că este nemaipomenit de șarmant, șarmant! Deci poate să-ți fie aplicată o pedeapsă corporală chiar și aici în ceruri! Nu-i rău, nu-i rău, asta da treabă!

Ai poate chiar o bâtă cerească pentru a mă educă ascunsă sub toga ta cerească, pentru a mă lovi în următorul moment? Dar poți chiar să-ți încerci norocul! Vei vedea desigur, cât de mult se poate învăța și educa un episop, bătându-l cu bâta!

Crezi tu măgar de locuitor al cerului că eu mă tem de o oarecare pedeapsă? Incearcă numai o dată și tu te vei convinge imediat, cât de puțin respect îmi va impune aceasta formă de educare! Dar dacă Domnul vrea să mă facă prin pedeapsă mai bun decât sunt eu acum, atunci să facă El, cum îi place Lui. Însă eu voi fi așa cum eu vreau să fiu, atâta timp cât mai pot să am o voință liberă! Eu știu desigur ce înseamnă a fi tare la cerbice față de Domnul și îi și cunosc puterea. Dar eu nu pot nici să admir îndeajuns măreția unui asemenea spirit, care are curajul, să se împotriveasca Lui!"

Spune Borem:" Prietene, eu am venit la tine cu o însărcinare de la Domnul, așa de blând ca un miel. Eu nu ți-am făcut niciodată nici cel mai mic rău, nici pe lume și cu mult mai puțin aici. Dar tu mă întâmpini imediat într-o formă, cum nu-l întâmpină un împărat nici pe cel mai prejos dintre sclavii săi! Spune, este acest lucru înțelept sau plin de dragoste din partea ta, față de cum ar trebui să fie în ceruri? Dar dacă Domnul a crezut că este de cuviință să mă trimită la tine - ești tu acum mai bun sau mai înțelept decât Domnul, care m-a trimis singur la tine? !

Uite, Domnul vede în tine dorința ta spre carne și în spatele acesteia, mare trufie față de oricare altul, care vrea să te înfrunte în mândria ta scârboasă! De aceea El m-a trimis la tine, ca trufia ta să iasă o dată din tine și cu ea, dorința ta de carne femeiască în continuă creștere. Tu însă, mă întâmpini ca pe un adevărat locuitor al iadului și pari să te îngrijești puțin de dorința Domnului, care vrea să te facă atât de fericit și de mântuit! Cu adevărat, dacă tu vrei să rămâi la punctul acesta de vedere al tău, atunci tu vei întâmpină acuși cu atât mai multă judecată pentru o asemenea bunătate, cu cât mai mult tu vei păși în fața lui cu mai multă încăpățânăre!

Eu însă te părăsesc acum, fiindcă văd că tu mă urăști, fără ca eu să-ți fi dat nici cel mai neânsemnat motiv. Dar Domnul să-ți facă asemenea dragostei, milostovirii și dreptății Sale!"

Atunci când Borem vrea să plece, îl ține episcopul Martin prietenos și îl roagă, ca el să rămână, fiindcă el vrea să se împace iarăși cu el și să vorbească atunci despre lucruri mari; Și Borem rămâne conform dorinței lui Martin.

Borem așteaptă un timp după o altă afirmație din partea episcopului Martin. Însă acesta studiază din toate unghiurile vieții, cum ar putea el să-l întâmpine pe Borem ca să nu mai poată fi combătut și să-l câștige pentru scopurile sale; și aceasta pentru a ajunge la lucruri mari cum el i-a spus lui Borem mai înainte.

Însă Borem îi recunoaște intenția și începe a vorbi cu el în următorul mod:" Prietene Martin, eu îți spun în numele Domnului Iisus Hristos, care este aici singurul Domn al cerului și al tuturor celorlalte creații din întregul infinit, nu te osteni degeaba; fiindcă uite, eu îți ghicesc intențiile în totalitate!

În modul în care tu gândești acum, așa gândesc toate duhurile pure ale iadului, pe care noi le numim pe toate laolaltă „draci"! Cu adevărat, cu asemenea lucruri mari - dar care sunt pentru mine nespus de scârboase și mici - chiar să nu mi te înfățișezi, căci altfel, s-ar putea ca planul tău să-ți pricinuiască foarte mult rău!

Spune-mi, pentru cât de mult timp te-ai decis să te împotrivești în inima ta dorinței lui Dumnezeu? Spune-mi asta foarte direct, ca eu să mă pot ghida după ce spui tu! Pentru că crede-mă: chiar dacă toate acestea ce vezi tu aici au o statornicie veșnică, în ciuda acestui fapt tu te poți regăsi într-un loc, care tocmai nu este atât de plăcut cum ți se pare acesta că este. Pentru că eu am un ordin precis de la Dumnezeu, să nu mai am cu tine indulgența de acum în colo, pentru că în tine a apărut focul dorinței de putere și a desfrâului!

Vorbește acum numai liber și fără intenții ascunse despre ce vrei tu să faci! Vorbește însă deplinul adevăr! Pentru că eu îți spun în numele Domnului: fiecare gând mincinos din tine va fi repede recunoscut de mine și va fi pedepsit cu plecarea mea de la tine și anume cu luarea bruscă de la tine a toate ce tu le poți numi acum ca fiind încă ale tale! Ia în considerare aceasta și vorbește atunci adevărul despre ceea ce vrei tu să faci acum; vrei tu să-mi urmezi sau nu vrei să-mi urmezi?"

53

Episcopul Martin supărat - Avertizarea dură a lui Borem și plecarea acestuia
Martin cel singur

Episcopul Martin începe să se scarpine tare după urechi după acest discurs puternic și vorbește în sfârșit dar ca pentru el cu jumătate de voce:" Asta-i bună, eu doar am știut, că nu ai voie să-ți pui în nimeni încrederea aici în

cer! Domnul mi-a arătat aici oarecum toate bogățiile cerului şi acesta îmi ține un discurs de parcă este mare posibilitatea ca eu să mă aflu în iad chiar în următorul moment, Doamne fii alături de noi! Frumoasă recompensă! Eu l-am salvat pe acesta desigur de aşa puțin foc al iadului. Drept aceea el se străduieşte acum să mă trimită într-un asemenea loc frumos. Da, unei asemenea prietenii nu-i poți găsi desigur niciodată un argument contrariu!

(Puțin mai tare spre Borem:) Dragul meu prieten, aşa încetişor îți tragi tu masca de pe față şi arați într-o lumină limpede, în care calitate ai fost tu trimis la mine. Bine, bine-i aşa, fă tu numai conform ordinului tău şi eu îl voi urma pe acela, care mi-l dictează judecata mea!

Este adevărat că eu am avut un plan prostesc şi poate desigur rău. Pentru că eu am vrut într-adevăr să mă împotrivesc Domnului, - dar numai pentru că să mă conving, ce mi se va întâmpla într-un astfel de caz. Dar tu ai recunoscut într-adevăr ireproşabil intenția mea şi ai intervenit dur pentru a mă abține de la această cale.

Dar, ca tu să crezi despre mine că aş fi de aceea un slujitor de a lui sata - (al diavolului) şi cu totul vrednic de iad, despre aceasta nu mi-a spus nimic Domnul, care este evident mai mare ca tine. De aceea voi face şi ceea ce Domnul îmi va porunci: eu voi asculta de tine doar la tabla aceea albă despre care Domnul mi-a spus că tu mă vei învăța folosirea ei. Dar în toate celelalte lucruri eu voi asculta de tine, dacă voi vrea, ca până acum.

Însă ceea ce priveşte avertizările tale, ramâi numai frumos în banca ta. Pentru că cu ele tu nu vei ajunge niciunde cu mine, deoarece nu mă înspaimânta nimic! Poți înțelege din acestea, că nu tac nici în fața Domnului şi vorbesc cum simt eu şi cum este crescută limba mea. Eu mă duc iar înapoi în sală. - Aceasta poți face şi tu, dacă doreşti; dacă nu atunci favoare ce vrei!”

După aceste cuvinte se ridică episcopul Martin cu totul şi se duce repede în acea sală. Borem îl urmează binedispus.

Când se află amândoi în sală, obsearvă episcopul Martin imediat, că este ceva scris pe tablița aceea rotundă. El merge repede până acolo şi încearcă să citească ce este scris acolo. Dar el nu reuşeşte; căci el nu cunoaşte acest scris, care arată de parcă ar fi nişte hiroglife. De aceea începe să se enerveze din nou şi vorbeşte:

(Episcopul Martin:) “Oare nu pot aceşti scriitori ai cerului să scrie într-un fel, care pote fi citit de noi, fără să fie nevoie de un traducător? Căci dacă cineva scrie într-o limbă necunoscută, aceasta este la fel ca să vrei să vorbeşti cu un neamț chineza! Pentru ce să fie aceasta bine sau pentru ce este bun?”

Intră Borem în vorbele sale:” Prietene chiar tu vorbeşti, unde la voi pe pământ este minunat exclusivul rit dogmatic-latin! Nici acolo nu înțelege nimeni nimic, în afară dacă este stăpân pe această limbă. Dar pentru a nu înțelege pe pământ nici acela care stapânea această limbă vreun cuvânt, ce apare într-o astfel de slujbă rituală latină, a trebuit să se facă o nespusă gălăgie în timpul slujbei cu orga. Aceasta pentru a nu înțelege cineva ceva nici măcar din greşeală, pentru ce se roagă şi ce urlă acolo. Şi în afară de aceasta se roagă la acea slujbă cu o voce scăzută, pentru a nu înțelege nici de aici cineva ceva! Spune, nu este aceasta fără rost - şi totuşi este episcopal?

Cum poți să te enervezi, cu toate că eşti obişnuit cu aceste lucruri fără rost, doar pentru că nu înțelegi la prima vedere ce este scris? Uită-te mai atent şi mai precis pe tabliță! Poate că descoperi pe ea şi câteva frânturi latine care sunt amestecate mistic cu cele doisprăzece semne cereşti! Vezi, sus la început eu citesc cât se poate de clar: „Acea zi, ziua mâniei!”“

Episcopul Martin se uită acum mai atent la tablă, vede tot aceiaşi scris şi întreabă ce înseamnă aceasta.

Dar Borem vorbeşte:” Doar eşti latin; poți să traduci aceasta! Citeşte mai departe, sunt mai multe astfel de fragmente scrise pe ea! Când vei termina, atunci vino şi întreabă!”

Episcopul Martin îşi lipeste fată acum mai intensiv de tablă şi vede următoarele cuvinte: „Să vă odihniți în pace şi lumina veşnică să vă lumineze!” şi mai departe: „Pace veşnică dă Domnul!” şi iar mai departe: „Gândeşte om, că praf eşti şi în praf te vei întoarce înapoi!” şi mai încă multe fragmente din acestea fără nici un rost. După ce le-a citit pe toate, se întoarce spre Borem şi îl întreabă vizibil agitat:

(Episcopul Martin:) “Deci ce este cu acest lucru? Ce înseamnă aceasta? De ce este scris aici? Să fie vreun fel de apropou la starea mea pământească?”

Vorbeşte Borem: “O, nu prietene, nici din greşeală! Toate acestea sunt scrise acolo, doar pentru ați arăta câtă prostie mai este în tine. De aceea eşti încă îmbrăcat ca şi scurt după ce ai murit, adică ți-ai schimbat mantia de episcop în cea a unui țăran, de la care îți lipseşte jacheta, pentru că mi-ai dat-o mie deoarece mă aflam gol în casa Domnului. Tu ştii, la ce ocazie! Dar pentru ca să nu-ți lipsească nimic, o poți lua înapoi. Vezi tu, acolo este sub tabla, curată şi frumos împăturată. Ia-o şi îmbrac-o iar, pentru ați fi mai uşor să vezi bogăția prostiilor tale!

Cu toate că ți-a arătat Domnul mila nemărginită şi ți-a luat otrava răutății, ți-a rămas totuşi prostia cea mare. Dacă este binehrănită de tine, atunci poate să se schimbe în răutate adevărată şi să te azvârlească într-o judecată groaznică. Să ştii: Atâta timp cât nu te-ai renăscut cu totul în spirit, nu eşti protejat nici pe departe de iad! Dar pentru a ocoli o asemenea calamitate, trebuie să ți se arate aici toată prostia ta cea mare, de care eşti încă foarte lipit şi de care vrea să te scape Domnul fără a te judeca.”

Vorbeşte episcopul Martin puțin îngândurat: “Atunci dacă este aşa atunci îmbrac în primul rând geaca mea, pentru ca să nu arat ca o slugă, ci cel puțin aşa de bine şi de cinstit ca un țăran. Şi în al doilea rând arată-mi tu înțelept şi ceresc librar, aşa zisele mele prostii, pe care trebuie să le recunosc din scrisul de pe această tablă. Dar de aceea nu le pot descoperi într-adevăr, pentru că aceste propoziții sunt pentru oricine serioase şi în acelaşi timp şi înțelepte, care provin de la tați bisericeşti şi noi doi nu am avea valoarea să le deschidem baretele de la papuci - şi probabil nu vom fi în stare pe veci de aceasta!”

Vorbeşte Borem: “Deci acum ascultă! Unde şi ce este ziua mâniei, cea a judecăţii? Cine se va supăra şi cine va judeca? Crezi tu că Dumnezeu este un Dumnezeu a mâniei şi un Dumnezeu a judecăţii? Deloc! Vezi, Dumnezeu este dragostea curată şi înaltă, cel care spune despre sine:
„Eu nu vin să judec lumea, ci să-l fac fericit pe acela care crede în Mine şi care Mă iubeşte!”

Intr-adevăr vorbeşte Domnul de o trezire la ziua judecăţii, care începe le fiecare îmediat după moartea corpului. Dar de o judecata vorbeşte El numai aşa: „Fiecare are în el deja ceea ce îl va judeca, adică cuvântul Meu!” Dacă sunt aşa cuvintele Domnului, atunci unde este „Acea zi, ziua mâniei“? Aceasta s-ar numi mai bine: „O zi, a prostiei mele goale şi a răutăţii mele strigătoare!”“

Spune episcopul Martin: “Dacă te descurci aşa de bine cu textele şi după părerea ta nu poate să fie o ultimă judecată: cum înţelegi aceste texte, care ies acum din gura Domnului? Unde Domnul descrie deja semnele ca fiind groaznice supărare mare, foamete, războaie, revoluţii, cutremure, apariţia semnului a fiului omenirii pe firmamente, eclipsele solare şi ale lunii şi căderea a tuturor stelelor de pe cer. Şi acolo unde în sfârşit descrie pregătirea pentru ziua judecăţii şi la sfârşit descrie judecata groaznică: cum păcătoşii - vor merege cu toţii în iad, escortaţi de milarde de fulgere, care provin din gura alesului şi din gura îngerului lui Dumnezeu ca şi un drept blestem peste nenumăraţii păcătoşi?

Spune-mi acum, înţelept librar, cum îţi explici aceasta? Sunt eu prost, nebun şi pe lângă răutacios, dacă cred aceste cuvinte ale lui Dumnezeu?”

Vorbeşte Borem: “Necredinciosule, de cât timp crezi tu aşa pe jumătate că Hristos este Dumnezeu - şi la cea mai mică ispită cazi ca şi frunza de pe un lemn uscat! Eu îţi spun, dacă i-ai fi crezut în viaţa ta în cuvintele lui Hristos fără a-ţi arăta credinţa materială, atunci ai fi stat aici deja de mult într-o altfel de îmbrăcăminte. Dar pentru că nu ai acceptat sensul exterior a literelor din Evangelie şi cu atât mai puţin sensul interior şi spiritual, stai aici ca unul, care la vederea acestor nemărginite minunăţii ale lui Dumnezeu şi la ascultarea a mii de învăţături înţelepte direct din gura lui Dumnezeu, tu rămâi totuşi bâtul cel vechi!

Cine se poate orienta la tine şi cine poate şi vrea să te ghideze? Dacă îţi arăţi în credinţa vreun fel de umil ţinta, atunci eşti deja în clipa următoare o altă fiinţă, care în loc de credinţa este necinstit şi în loc de umilinţă şi dragoste se vede prea clar ura şi faptul de a fii încrezut!

Crezi tu, că învăţătura mea înţeleaptă îţi va folosi cu ceva? O, eu te cunosc! La ce ti-a folosit discursul înţelept care la ţinut mică fiinţă de pe lună? Vezi, ai devenit în prezenţa Domnului din ce în ce mai supărat cu cât mai înţelept îţi vorbea acel preot lunar Piramah. Dacă ţi-aş da toate aceste învăţături ca răspuns pentru întrebarea ta mândră, atunci nu ai deveni mai bun, ci supărat şi mai rău.

De aceea n-o să mai primeşte de la mine nici o învăţătură sau o ghidare, atâta timp cât vei rămâne aşa cum eşti acum! Dar pentru ca să nu-ţi mai dau începând de acum nici un motiv de supărare, te părăsesc acum în numele Domnului. De acum poţi face ce vrei tu. Gândeşte numai că de aici îţi sunt deschise amândouă drumuri, spre cer şi spre iad, aceasta este pentru ultima explicaţie în legătură cu ce este scris în Evangelie despre aceste fenomene din ultima vreme!”

După aceste cuvinte dispare Borem şi episcopul Martin este acum singur singurel şi depinde numai de sine. Acum este important ce va face şi cum se va comporta cu toate învăţăturile înţelepte în şi cu sine.

Episcopul Martin strigă tare după Borem, dar acesta nu mai apare. El strigă şi după Domnul şi Petru; dar şi aceştia nu apar. El fuge la uşă lui mercur vede această planetă, dar numai la mare distanţă. El merge la uşa, cu numărul 1, acolo unde a văzut mai devreme acea turmă de miei, dar în acea clipă nu vede nimic altceva decât o câmpie plictisitoare unde a văzut el pentru prima oară acea turmă frumoasă, unde fiecare fiinţă din acea turmă avea o inscripţie cu numele său.

După aceasta merge şi controlează celelalte uşi şi vede soarele, planetele şi luna, dar totul la distanţa mare cum se vede natural de pe pământ. Numai sala este aşa cum a fost, în mijlocul sau o masă care a fost de multe ori atinsă şi lângă ea mecanismul astronomic.

Dar aceste lucruri nu îi sunt pe plac episcopului nostru Martin. De aceea merge la uşa de la intrare şi vrea să meargă în casa Domnului, dar şi aceea a devenit invizibilă! Pentru că nu mai obsearva nimic şi grădina mică din jurul căşii lui arăta plictisitoare şi nu arăta ospitalitar pentru o plimbare, se duce disperat înapoi în casa unde totul este cum a fost.

Aşa sta un timp ca o statuie în faţa tablei albe, care pe o parte este goală şi pe cealaltă sunt încă versurile acelea latine. Când s-a plictisit cu totul, s-a mişcat câţiva paşi înainte spre mecanismul acela astronomic şi începe să privească iar pământul. Dar nu are curajul să vorbească, pentru că începe să remarce faptul că staria lui începe să fie foarte stranie.

54

Convorbirile cu sine ale lui Martin - O critică la adresa bisericilor
Descoperirea unui colţ închis de gustări de după-amiază

După o durată de doisprezece ore pământeşti, după ce el a cercetat spiritual şi în totalitate globul pământesc ingenios şi după ce nimeni n-a mai venit la el, a început el iara să poarte următorul monolog:

(Episcopul Martin:) “Aşa, aşa deci - acum am cercetat iarăşi pământul şi trebuie să spun că acolo se întâmplă lucruri detestabile! Nu, aceste înşelăciuni, aceste lucruri mincinoase, aceste răutăţi, această politică detestabilă şi

aceste lucruri îngrozitoare fără nume, care se fac acolo în toate zonele! Aceasta întrece într-adevăr toate noțiunile englezești!

Nu, ești nevoit să simți cea mai mare scârbă față de toată viața, dacă privești bine la aceste degenerări detestabile de pe pământ! În mijlocul minunilor lui Dumnezeu strigător de mari, nu au aproape de loc vreo noțiune atât de multe milioane de oameni și fac fapte într-un mod atât de doritor de putere, de parcă ei ar vrea într-adevăr să trăiască veșnic pe o lume, căruia totuși i se pun din toate părțile miliarde de peceți ale morții. Cu adevărat, asta este totuși straniu, straniu! Eu sunt desigur și eu un animal prost; dar ce este prea mult, este prea mult!

Tovarășii mei romano-catolici țin desigur o ședință secretă și închisă și un conciliu. Dar motivul pentru acestea nu este Domnul și duhul învățăturii din Evanghelie, ci numai cea mai strictă dorință lacomă de putere, care se discută acolo și anume prin ce metode detestabile ea poate ajunge cel mai repede la ținta sa!

Tot așa se ostenesc și evanghelicii, prin puterea curatei rațiuni să cucerească acuși întregul pământ și să-i impună atunci legi noi, care sunt și ele îndreptate mai mult pentru binele a acelora care fac legile decât spre binele acelora pentru care sunt făcute.

Biserica episcopală înaltă a Angliei se ostenește și ea foarte puternic, pentru a răspândi prin tot felul de mijloace condamnabile învățătura de a da milostenie în interiorul parohiilor ei. Dar ea însăși nu-i da nici unei pisici moarte nici măcar o groapă pentru îngroparea ei necesară!

Mai simplu spus, pe pământ se desfășoară lucrurile deja într-un asemenea fel, ca în iad nu poate fi mai rău decât pe pământ. De aceea la o parte cu tine, tu lume deplorabilă! Cine n-a fost rău înainte, acela trebuie deja să devina rău, dacă se uită numai la tine - să nu mai vorbim de unul care a exercitat pe suprafața ta cam cincizeci de ani funcția unui episcop romano-catolic!

Dar eu sunt într-adevăr un foarte rău duh și ticălos aici în împărăția aceasta cerească aparența; dar, ce pot să fac într-o asemenea situație? Poate că răutatea mea va disparea totuși în cam 2000 mii de ani veritabili, atunci când toate lanțurile lumești vor fi dispărute de la mine? O ce animal, o ce animal sunt eu!”

După acest monolog devine episcopul Martin iarăși foarte tăcut și se gândește în sine, ce să facă el acum; dar nici un gând înțelept nu-i vine în sine.

După o simulare îndelungată își amintește el în sfârșit că încă n-a fost și n-a văzut galeriile frumoase ale acestei case. De aceea el începe să caute o scară de acces, pentru a putea ajunge prin intermediul ei în interiorul acestora. Dar această scară este ascunsă, așa încât el n-o poate găsi. De aceea el merge afară și căuta scara în partea de din afară a casei. Dar nici aici nu se găsește nici un semn, care ar îndica unde s-ar putea afla vreo scară spre galerii!

În general i se pare foarte hazliu și de neânțeles ca, casa sa conține în interior o sală atât de mare, în timp ce din exterior nu arată mai mare și mai bine decât o oarecare căsuță de pustnic. Il minunează nu puțin și faptul că în exteriorul acestei case de grădină a sa nu găsește nici o urmă a acelor doisprezece încăperi din interior, pentru că acestea au jucat totuși un rol atât de minunat în interiorul casei.

Dar fiindcă el se află o perioada de timp în afară casei sale și nu găsește nimic din toate acele lucruri pe care el ar fi dorit cu drag să le găsească, merge el puțin cam nedumerit încoace și încolo în grădina lui mică o oarecare perioadă de timp și găsește niște struguri nu prea frumoși pe care îi culege și îi mănâncă, fiindcă începe să i se facă puțin foame. Dar această mâncare nu-i prea priește, din care cauză el nu mănâncă prea mulți struguri. El se mai uită într-adevăr în toate părțile o perioadă scurtă de timp. Dar fiindcă nu găsește nimic, merge iarăși în casa lui și își leapădă și acolo intenția, de a mai urca în galeriile acestei case.

Fiind înapoi în casa, merge el iarăși la tablița aceea albă și privește la ea din față și din spate, dar încă nu găsește nici o schimbare pe ea: pe partea din față ea este încă goală și în partea din spate înspre mecanismul astronomic sunt încă scrise versetele acelea latine de mai înainte, deci nimic ce l-ar putea interesa pe episcopul nostru Martin. De aceea el se duce iarăși spre o ușă și anume la aceea a soarelui. El o deschide și vede acel soare, aflându-se încă foarte departe și se bucură cel puțin de lumina lui, fiindcă el nu poate descoperi altceva.

După ce se uită acolo înăuntru câteva ore, după socoteala simțurilor lui, începe el iarăși să poarte următorul monolog:

(Episcopul Martin:) “Pământul este desigur o casă de nebuni privită în ansamblu, dar așa prostesc ca această așa numită lume cerească, el totuși nu este. Fiindcă ce se află pe el, aceea este și rămâne, sau iasă iarăși la suprafață cel puțin tot așa cum a fost.

Stelele de pe firmament sunt cel puțin tot aceleași - o casă rămâne atâta timp neschimbată, până ce ea a fost dărâmată și s-a construit o alta în locul ei. Dar aici totul este numai asemenea unui vis prostesc! Ai văzut o dată un lucru. Dar dacă te întorci și vrei să vezi același lucru încă o dată, atunci nu mai este nici o urmă a toate acele lucruri pe care le-ai văzut mai înainte dintr-un unghi de privire.

Se poate lua ca exemplu numai această ușă, prin care eu mă uit acum la multe milioane de mile depărtare! Unde este ea, dacă o caut în afara casei? Nici o urmă de ea nu se poate găsi niciunde!

Aici se poate vedea lămurit o încăpere imensă, goală și de culoare albăstru închis puțin după pragul ușii, în a cărei celei mai adânci adâncimi strălucește soarele drag în mărimea unei farfurii mici. Dar dacă te duci la acel loc în afară casei, atunci nu se vede nimic nici despre o ușă și mai puțin despre un soare. Dar oare ce este asta? Ce este asta?

Cu adevărat, cine se pricepe cu acestea, acela trebuie evident să știe mai mult decât tabla înmulțirii. Sau el trebuie să fie un mai mare măgar ca mine, eu, care cel puțin admit încă ca toate acestea nu sunt mai mult decât o

înşelăciune goală a simţurilor. Aşa ca toţi învăţaţii lumii şi-ar pune mâinile pe cap, dacă le-ar spune cineva că aici se trăieşte în case, care arată din afară mult mai mici decât din interior.

Oh, acestea sunt nişte lucruri, ca cine nu devine aici un nebun, acela desigur nu va deveni astfel veşnic! Dar ce să fac eu? Să rămân aici? Aceasta este într-adevăr o întâmplare foarte fatală, - să fii singur şi să n-ai nimic de mâncare!

Bineînţeles că este straniu, că oţi simţi setea şi foamea chiar fiind un spirit în aceastălume cerească spirituală; dar aşa stau lucrurile. Deci înfometat, însetat şi nimic de mâncare, nimic de băut!Dar asta este într-adevăr dezamăgitor de hazliu! Şi totuşi nimic nu rămâne de făcut, decât să rămân aici din păcate, unde totuşi se mai pot găsi încă unii ciorchini de struguri putrezi în acea grădină mică, pentru a putea fi mâncaţi, când mă voi afla în strâmtorare.

Dar stop, acum mi-a venit un gând bun în minte, na, aşa ceva! Aici în afara uşii solare se află acum desigur un spaţiu nemărginit de liber! Oare ce s-ar putea întâmpla unuia, care ar sări afară în acest spaţiu nemărginit de liber? Pentru că în jos şi în sus nu este nimic, deci un spaţiu liber!

Dacă îmi întind acum capul în afară peste pragul uşii, atunci nu văd nimic ce ar aparţine de casa; nici cel mai vag indiciu despre un perete, un acoperiş sau a unei fundaţii. Simplu, totul este gol. Numai când îmi trag capul iarăşi înăuntru, atunci văd iarăşi sala mea, aşa cum mi s-a arătat ea mie până acum. Deci, despre a-şi face o gaură în cap nu poate fi vorba în acest caz, căci aici nu se află nici un lucru, pe care aş putea cădea. Şi chiar dacă ar fi, eu doar sunt un duh a cărui greutate ar trebui să fie destul de uşoară! De aceea să sar numai cu curaj; cine ştie ce experienţe voi face în această călătorie aeriană nemărginită!

Dar, stop! Acum mi-a venit ceva mai bun în minte! Dar de ce să sar în acest spaţiu solar gol? Eu doar am văzut la uşa Nr. 1 acea câmpie cunoscută mie. Cum ar fi, dacă aş încerca să fac o plimbare pe ea? ! Poate că mă voi întâlni cu acei miei frumoşi? Bine, bine, acest gând este mai bun; de aceea numai spre uşa Nr. 1!

Uite, uite, am ajuns deja; este adevărat Nr. 1! Dar unde este acea câmpie? Uite, ea a dispărut deja; eu nu văd nimic în afară de o ceaţă gri foarte deasă! Se instalează oare acest oaspete al toamnei târzii de pe pământ şi aici în lumea spirtelor? - Dar de ce nu? Dacă există nori cereşti, atunci de ce să nu fie şi o ceaţă cerească! Dar să mă duc afară, asta totuşi nu voi face. Pentru că nu poţi ştii niciodată ce lucruri stranii ai putea întâlni într-o asemenea ceaţă!

Oare cum ar fi, dacă aş încerca un adevărat salt mortal prin uşa mercurului? Poate că, cu timpul voi ajunge să efectuez o atingere mai îndeaproape cu această planetă şi prin aceasta, poate chiar şi cu acea mercuriancă frumoasă, faţă de care - Dumnezeule, iartă-mi păcatele - am o adevărată, cum se obişnuieşte a se spune în viaţă de pe pământ, pasiune animalică! Oh, oh, oh, - de la aceea să primesc numai o jumătate de sărutare şi puţin pipăit al sânilor! Oh, oh, oh, asta ar trebui să fie o adevărată plăcere enormă! De aceea să merg numai repede la uşa mercurului! Este imediat următoarea.

Am ajuns deja! Asta-i uşa; dar ea este închisă! O voi deschide! - Dar - dar - dar ce este aceasta? ! Ah, asta nu-i rău! Uşa se deschisese şi în loc de priveliştea spre larga sfera a mercurului, eu văd un dulap încărcat din belşug cu mâncăruri! În etajul inferior zăresc eu şi un număr impresionant de sticle de vin! Da, dacă aşa stau lucrurile, atunci rămân desigur aici fără să mă gândesc prea mult! Ramâi cu bine, mercuriancă frumoasă! Ramâi şi tu, spaţiu nemăsurat al soarelui, cu bine; pentru că această masă îngustă şi îmbelşugată îmi este cu mult mai bună!

Cu adevărat, aceasta îmi schimbă toată concepţia! O Tu dragul meu Domn Iisus, asta este sigur lucrarea Ta! Oh, acum ne-am împăcat noi iarăşi în totalitate, tu cel mai drag livrar al meu. Vino încoace ca eu să te îmbrăţişez! - Tu de fapt nu vii, dar asta nu face nimic, însă eu te îndrăgesc totuşi din toată inima! Acum însă vreau să mănânc imediat cina în numele Domnului!”

55

Un spirit imatur din cauza foamei şi setei - Martin într-o stare veselă după gustarea de după amiază - Trezirea lui Martin cel întreprinzător prin omul înfuriat de pe Jupiter

După aceste cuvinte ia episcopul Martin imediat o pâine în mână şi o mănâncă cu un apetit puternic. Pentru că dacă un spirit s-a îndepărtat de Mine pentru o vreme, el devine acuşi foarte înfometat şi vesel. Şi dacă el primeşte atunci, reculegându-se puţin, ceva de mâncare, el o mănâncă cu mare lăcomie, asemenea stau lucrurile şi cu băutura. Dar această lăcomie arată tocmai şi cât de gol este spiritul în interiorul său şi de aceea nu se poate aştepta deloc din partea lui prea multe lucruri folositoare - ceea ce se va arăta la Martin al nostru de curând.

După ce s-a hrănit cu pâinea şi a băut o sticlă de vin, devine foarte vesel, dar pe lângă şi foarte visător. Căci şi spiritele, dacă nu sunt din Mine sau prin Mine renăscuţi se pot îmbăta şi în acea stare devin deobicei visători prostănaci şi profită de libertatea lor.

După ce a golit episcopul Martin sticla închide dulapul de pe perete, pentru ca să nu se strice mâncarea, după ideeile sale. Acum merge afară în aerul liber şi vorbeşte cu sine:

(Episcopul Martin:) “Doamne ajută, acum stomacul meu nemâncat a primit în sfârşit puţin de lucru. Eu vreau să mă plimb numai puţin prin grădinuţa mea pentru a inhala aer curat.

Da, da, aerul curat după mâncare este mult mai bun decât acea cafea neagră şi mai trebuie să spun, că aerul acestei grădinuţe este într-adevăr lucrul cel mai bun la aceasta.

Dar şi vinul a fost un adevărat deliciu! Sapperlot! A fost doar o jumătate mai slabă, dar îl simt totuşi - ce vrea să însemne foarte mult, dacă eu simt aşa o jumătate! Nu sunt beat, dar de simţit, îl simt bine!

Dacă ar fi în această grădină o bancă, pe care m-aş putea aşeza puţin! Dacă ar începe să tremure picioarele, atunci nu ar fi de dispreţuit această grădinuţă. Dar nu există nimic aici şi pământul nu arată foarte ospitalitar! Mă voi duce la gardul acestei grădini, pentru a mă sprijinii şi a privi ce fel de vecini am sau nu am! Aici nu este nici urmă de pământ, toată regiunea aceasta se aseamană cu un desert, peste care face şi cerul gri şi noros o faţă urâtă. Deci numai până la gard; cine ştie ce se va vedea după el!

Sapperlot, Sapperlot, eu spun că simt acest vinişor! Dar acum spre gard!

Aha, am ajuns deja! Priveliştea este uimitoare! Aici nu se vede nimic! Această grădină împreună cu palatul meu regal pare a fi un fel de corabie care pluteşte pe valurile infinitului şi aici este destul de rău cu vecinii. Eu sunt acum singur singurel şi aceasta este puţin cam blestemat - şi pedepsire pe lângă!

Aşa, aşa, aşa - aceasta nu este rău! Eu nu pot merge niciunde şi grădinuţa aceasta nu este mare? Oh, aceasta este blestemat! Eu sunt blestemat aşa în secret? ! De aceea asemenea fraze pe tabliţa cea albă? De aceea este corect acea „Acea zi, ziua mâniei!”? Deocamdată până la ziua judecăţii - mă voi odihni în pace. Şi atunci va veni peste mine cel mai frumos şi veşnic blestem! Vai de mine, vai săracul de mine!

Dacă m-aş putea ruga, o slujbă după cealaltă şi o sfântă liturghie una după alta, care au putere şi rezultate mari, atunci aş mai putea fi salvat. Dar eu nu pot să mă rog şi mie mi se pare că nici nu vreau, chiar dacă aş putea! În cel mai bun caz pot spune: „Doamne, fie-ţi milă de mine; Hristos, fie-ţi milă de mine; Doamne, fie-ţi milă de mine!” Dar mai mult în nici într-un caz!

Dar pentru ce mă uit la un prostesc nimic afară. Inapoi cu tine în casă! Mă voi duce iar la uşa soarelui, de acolo se poate vedea cel puţin soarele frumos! Sau - stai! Eu mă duc la uşa lunii! Poate îl întâlnesc pe înţeleptul de pe lună; acela să-mi arate ce trebuie să fac, pentru a ajunge la un capăt mai bun! Deci înapoi în casă şi acolo la uşa lunii! -

Aici sunt iar! Uite, interiorul acestei case arată totuşi minunat; rămâne la fel! Ah, de acum înainte voi rămâne tot timpul în casă, aici este mult mai comod! Dar acum spre uşa lunii!

Opala, aproape că am picat! Tu vinişor; nu vrea să iasă aşa repede din cap. Dar aceasta nu face nimic. Aici este deja uşa lunii deschisă - şi cât de departe este de aici! Nu se va putea vorbi multe lucruri cu înţeleptul lunii! Acum este luna plină, dar este mai la distanţa decât pământul, din aceasta nu iese nimic!

Mă voi duce la jupiter; poate că nu este aşa de arţăgos cum este luna?

Aici este deja uşa spre marele jupiter! Uite, aceasta este închisă! Voi încerca s-o deschid! Deschide-te! Ia uite, aceasta s-a deschis uşor! Doamne ajută, acest rotund mare printre planete este într-adevăr foarte aproape; da, acum vine din ce în ce mai aproape! Doamne ajută, acum voi ajunge şi eu la o companie de oameni plăcută!

Adevărat, adevărat, aici vine deja unul spre mine şi acum este planeta cu totul aici! O Doamne ce întinderi de regiuni! Acum mi se pare de parcă ar sta casa mea pe această planetă enormă! Bărbatul frumos şi mare stă chiar în faţa mea şi este un uriaş. Dar el pare că nu mă vede, deoarece nici nu se uită după mine! Voi intra în sfera lui - poate că mă va vedea atunci?”

Episcopul Martin întră în sfera jupiterului. Acesta îl vede imediat şi îl întreabă:

(Omul de pe jupiter:) “Cine eşti tu, că îndrăzneşti să te apropi de mine plin de noroi şi înşelăciune: toate lucrurile care îi sunt necunoscute pământului meu mare? Pământul meu este un pământ curat şi s-ar supăra groaznic dacă ar fi călcat în continuare de tine. De aceea mergi înapoi în casa ta, unde poţi mânca şi păcătui cât vrei - sau altfel te voi rupe în bucăţi!”

Episcopul Martin face numai un pas în interiorul casei sale şi închide degrabă uşa şi spune pentru sine: “Servitor devotat - chiar de această fiinţă aş mai avea nevoie la situaţia mea groaznică! Trăieşte în pace, drag domn de pe jupiter, acum suntem egali pe veci! Nu, aceasta ar fi fost imposibil! Să mă rupă? Intr-adevăr un slujitor devotat! Acolo m-am uitat pentru ultima oară!”

56

Incercările zadarnice ale lui Martin pentru a putea adormi - Surpriza printr-o turmă de nenorociţi, lui Martin i se face milă

(Episcopul Martin:) “Dar ce fac acum, în ce parte să mă întorc? Să mă duc la uşa marşului, a venusului, sau să mă duc la uşiile suturnului, uranului, a mironului (nou descoperită planeta neptun) sau să mă duc la alte planetuţe? La capăt poate că mă întâlnesc cu ceva mă rău şi mai nesimţit! Şi atunci? Căci de o „apărare” din partea mea nu poate fi vorba, eu nu pot să mă masor cu nimeni nici la forţa şi nici la înţelepciune!

Eu voi rămâne pe viitor departe de uşi şi mă voi duce într-un colț şi mă voi rostogoli ca un arici şi voi încerca, dacă nu este posibil să ajung să dorm. Dacă nu se va putea, atunci vreau să stau cel puțin nemişcat pe veci şi nu mă mai voi hrăni şi nu voi mai schimba pe veci o vorbă cu cineva - poate să vină cine o vrea! Pe scurt, eu voi fi mort pentru fiecare, chiar şi pentru frumoasele de pe mercur! Deci să poruncească Dumnezeu!

Pentru că nu pot înceta să fiu ceea ce sunt, vreau să am linişte, din care să nu mă trezeasca nici un Dumnezeu. Acolo văd deja un locuşor. Acolo - vreau să mă întind pentru vecii vecilor. Amin."

Episcopul Martin merge într-adevăr într-un colț între nişte suporturi care țin galeria. El se pune acolo, tot făcut ghem şi încearcă să doarmă: dar bineînțeles - cu dormitul nu merge acolo. -

După aproximativ două ore pământeşti, se aude în afara casei gălăgie mare, aşa că un uragan puternic, dar se aud prin acel vijuit voci omeneşti, aşa de parcă ar căuta ajutor.

Când aude aceasta episcopul Martin, se ridică el fulgerător şi spune repede: "Ah, aceasta este altceva; la aceasta nu poți rămâne liniştit. Aici nu poate fi vorba de linişte veşnică care mi-am propus-o. Dar repede afară! Aceşti oameni suferă, aceştia trebuie ajutați!"

Cu aceste cuvinte merge episcopul Martin în fugă afară şi vede în afară grădinii sale într-adevăr o grămadă de spirite urmărite, care caută ajutor şi salvare. Văzând această privelişte fuge el la portița grădinii, o deschide şi strigă către cei urmăriți:

(Episcopul Martin:) "Aici, aici, prieteni, voi dragi frați - aici este un loc sigur! Aici sunteți în siguranță de urmărire. Şi dacă va este foame sau sete, vom avea o soluție şi pentru acestea! Veniți de aceea toți înăuntru! Câți sunteți la număr?"

Vorbeşte unul mai întâi cu Martin: "Noi suntem aproape o mie la număr, doar săraci şi nenorociți draci! Am scăpat de iad şi rătăcim de jumătate de veac în acest groaznic deşert şi nu găsim nici de mâncare şi nici un acoperiş, unde ne-am putea ascunde şi să ne odihnim puțin. Ah, ah, ah, acesta este o direcție groaznică, pe veci să fi urmărit fără să te odihnesti şi să mânânci! Dar dacă ai avea un loc ce ne poate asigura linişte, atunci ia-ne pe toți şi vei putea conta pe mulțumirea noastră."

Spune episcopul Martin: "Prieten şi prieteni! Aici este portița - veniți, veniți, veniți cu toții înăuntru! Casa mea nu arată mare pe dinafară. Dar eu vă promit, că veți avea cu toții suficient loc înăuntru!"

După aceste cuvinte intră toți cei ce au fost urmăriți înăuntru în grădina şi de acolo în casă. Toți sunt plini de mirare, când intră înăuntru în casă şi o găsesc aşa de încăpătoare şi minunată.

Primul îl îmbrățişează imediat pe episcop şi vorbeşte în numele tuturor: "O tu fericit prieten, cât de minunat este la tine! Este prima lumină de miliarde de milenii pământeşti! De când am părăsit pământul, nu a mai ajuns nici o rază de lumină la ochii noştri! O lumină, lumină, lumină, ce nemărginit de minunată eşti tu! O prietene nu ne lăsa sa plecăm - oh reține-ne la tine!"

Vorbeşte episcopul Martin: "Pentru ce să nu va las să stați aici? Eu însumi sunt bucuros că am găsit o companie aşa de bogată. Veți rămâne la mine pe veci; faceți-vă comozi. Bineînțeles nu am prea multe aici în cerul meu. Dar ce am, va împart cu drag vouă, chiar dacă nu ar mai rămâne pentru mine nimic. Doamne ajuta, că am găsit în sfârşit o companie!

Intr-adevăr cu voi am eu cea mai mare bucurie! Da, îmi sunteți mai dragi decât aşa zişii îngeri cereşti a lui Dumnezeu, care uită în norocul lor un sărac drag o veşnicie întreagă şi nu se gândesc sau nu vor să se gândească, cum se simte un sărac nenorocit. Eu vă spun: Singur Domnul este bun, aceasta trebuie să o spun. Dar tot restul de ființe cereşti pot să mă scutească pe veci. Căci aceştia au rahat înțelept care miroasă pentru un om drept şi cinstit ca mine şi aşa sunteți cu siguranță şi voi! Dar cum am spus: Dumnezeu, Domnul Iisus, pe El îl exclud! El este într-adevăr bun; da, El este foarte bun!"

Vorbeşte iar unul din cei o mie: "Da, da tu ai dreptate: El este într-adevăr bun! Toată mila Lui, dacă este El! Dar pe toate celelalte ființe cereşti nu dăm doi bani, bineînțeles te excludem pe tine!"

Spune episcopul Martin: "Dragi prieteni, cu mine are cerul multă răbdare că eu stau pe acelaşi punct ca voi. Dar avem după aceea timp o eternitate să discutăm despre înțelegerile noastre. De aceea să nu uităm pentru o întărire de stomac. După aceea le vom da frâu liber inimilor noastre. Veniți câțiva cu mine la acest dulap de perete, aici am îndeajuns pentru cei înfometăți şi însetați!"

57

Inviorarea celor nenorociți - Mulțumirea şi plângerea lor din cauza a aceea ce au suferit
Discursul a acelui salvat şi răspunsul lui Martin

Episcopul Martin deschide atunci uşa şi găseşte acel dulap plin cu pâine şi vin spre mirarea lui mare. El vorbeşte mai întâi cu sine:" Mulțumire lui Dumnezeu - deja am fost de părere că sunt fără mâncare! Pentru că

aici se schimba chiar totul imediat. - (Atunci cu voce tare spre companie:) Luați de aici şi vă săturați după dorința inimii voastre!"

Şi toți iau de acolo mâncare şi băutură şi beau şi mănânca: dar proviziile nu se împuținează, ci se măresc vizibil. Dar cei săturați o laudă pe gazda lor peste măsură şi trăsăturile lor se înfrumusețează şi primesc o culoare mai luminoasă pe chipurile lor; numai îmbrăcămintea le este încă zdrențurată.

După un timp scurt, când toți cei o mie sunt săturați şi au lăudat-o pe gazda lor în toate formele posibile, închide episcopul Martin iarăşi dulapul şi spune companiei sale:" Ascultați voi toți, dragii mei frați şi dragele mele sore, dintre care am recunoscut mai înainte pe câțiva. Nu faceți atâta zarvă cu lauda la adresa nimicniciei mele. Pentru că uitați, mie nu-mi pricinuieşte asta prea multă plăcere, fiindcă nu sunt eu acela care v-a dat într-adevăr acestea, ci sunt numai un rău împărțitor a acelor lucruri, pe care le-am primit cu siguranță nemeritat de la însuşi Domnul Iisus.

Aşa că dacă vreți să lăudați pe cineva pentru bucatele acestea, atunci lăudați-l pe Iisus, Domnul! Cu condiția că ați auzit vreodată de El, - ceea ce eu presupun cu atât mai puțin, fiindcă voi trebuie să vă aflați aici în lumea spiritelor deja de un timp nespus de lung. Dar într-un astfel de caz ar fi bineînțeles nevoie ca voi să învățați ceva despre acest singur adevărat Dumnezeu şi Domn Iisus!"

Spune unul din compania mare: "Prietene, oare nu despre acel iudeu Iisus este vorba, care a fost răstignit pe crucea aceea de ruşine împreună cu doi tâlhari?"

Spune episcopul Martin: "Da, prieteni, da, exact despre acela este vorba! Acela este într-adevăr om şi Dumnezeu în aceeaşi ființă! El este făcătorul al tuturor văzutelor şi nevăzutelor! În afară de El, veşnic nu este un alt Dumnezeu în întregul infinit veşnic!

Credeți-mi aceasta, fiindcă eu vă asigur; pe nimeni nu l-a costat desigur atâta efort decât m-a costat pe mine să cred aceasta! Prin cuvinte nu m-ar fi putut face să înțeleg acest lucru nici toți arhanghelii laolaltă. Dar atunci a venit la mine însuşi Domnul Iisus şi m-a învățat prin fapte posibile doar lui Dumnezeu, că El este: singurul Domn al veşniciei! Şi aşa eu sunt în această credință tot atât de puternic, cum am fost mai înainte peste măsură de slab.

Eu sunt de părere că, dacă voi îmbrățişați această idee, atunci nu este posibil ca vouă să vă fie iarăşi greu, să împărțiți totul cu mine, aşa precum locuința, pâinea şi vinul, tot astfel şi convingerile mele!"

Spun mai mulți din companie:" Cât de bine, cât de bine! Asta se subânțelege, noi vrem să ne asemănăm cu tine în toate! Noi bineînțeles că n-am avut tocmai prea multă încredere în acel Iisus în timpul vieții noastre. Şi aici în lumea spiritelor cu atât mai puțin, fiindcă noi am îndurat prea mari suferințe şi n-am putut descoperi niciunde nici cel mai mic indiciu despre milostivirea Dumnezeiască. De aceea n-a fost vorba până acum de nici un Iisus, în afară de faptul că El, împreună cu noi, se tânguieşte ca un drac sărac şi înşelat şi blestema tot ce a propovăduit şi a făcut pe pământ!

Dar dacă lucrurile stau aşa, cum tu, dragă prietene, ne-ai învățat mai înainte, atunci ne este tot una. Să fie Dumnezeu, cine-o vrea şi să se numească, cum vrea El, numai dacă El este unul în care te poți încrede!

Numai un singur lucru ne este puțin de neânțeles, cum acest Iisus bun al tău a putut să ne hăituiască pe noi draci săraci fără mâncare şi băutură un timp atât de îndelungat? Cu adevărat, prietene, atunci s-a arătat foarte puțină dragoste şi milostivire! Bineînțeles că totul este acum bine. Dar la toate acele chinuri pe care le-am îndurat, noi nu avem voie să ne gândim acum, căci atunci se sfârşeşte dragostea noastră către acel maistru şi hăituitor de suflete.

Este ce-i drept adevărat că noi toți ne-am îngrijit pe lume numai foarte puțin de religie sau chiar de loc şi am urmat poftelor noastre. Dar noi am fost totuşi oameni cinstiți şi oneşti şi din cele mai bune case. Noi am fost crescuți ca nişte cavaleri şi am şi trăit atunci conform educației noastre. Dar un Dumnezeu înțelept ar trebui să înțeleagă totuşi că nici un om nu se poate crea singur şi tot atât de puțin, se poate educa singur, cum ar dori el? ! Dar să fie acum aşa cum vor lucrurile să fie, hăituirea îngrozitoare are acum un sfârşit, să sperăm: de aceea să-i fie iertat lui Iisus, ceea ce El ne-a făcut nouă tuturor."

Păşeşte un altul în față şi spune:" Ai desigur în fond dreptate, că a ierta este mai frumos decât a dori să te răzbuni. Dar eu mă voi abține totuşi să iert pe deplin. Pentru că tu ştii cum eu am fost prins între două stânci arzătoare în jur de 1000 de ani după simțul meu şi al vostru şi m-am rugat şi am blestemat mai mult decât nisipul mării. Şi dacă voi nu m-ați fi salvat prin eforturile voastre puternice, atunci m-aş afla desigur încă în aceea presă stâncoasă din calea fără de dureroasă; un Iisus atotputernic n-ar fi atenuat această tortură a iadului nici cu un deget.

Să ştiți că aşa ceva doar nu este o joacă. Aşa ceva ții minte foarte uşor pentru totdeauna. Cu adevărat, pentru o asemenea viață veşnică s-ar mulțumi fiecare cu siguranță! Eu nu sunt chiar un spirit doritor de răzbunare, fiindcă totuşi ar fi cea mai josnică nebunie, dacă s-ar întărâta un duh limitat împotriva unui Dumnezeu atotputernic. Dar să ții minte, este posibil. Ințelegeți voi desigur ce vreau să spun cu „a ține minte!"

Spune episcopul Martin: "Da, sigur că da şi potrivită este afirmația ta pe deasupra - căci şi eu însumi mai am câțiva ghimpi de ținere de minte în mine, care mă împung câteodată foarte tare! Dar eu va şi spun, ce este adevărat: Domnul Iisus n-are nici cea mai neânsemnată vină pentru acestea, ci întotdeauna numai acela, pe care îl priveşte. Şi bineînțeles adesea acei slujbați Dumnezeieşti, care nu rar se poartă după un bun plac, de care voi încă nu aveți nici cea mai vagă noțiune!

Bineînțeles că toate acestea se pot ierta la sfârşit prin înțelepciune. Dar vai de acela, care va ajunge sub o asemenea placă de înțelepciune; pentru acela ar fi într-adevăr nemărginit de mult mai bine, dacă el nu s-ar fi

născut! De aceea Domnul este întotdeauna de iertat şi de slăvit puternic, pentru că El intervine aproape întotdeauna în bunul plac a asemenea duhuri şi face de ruşine înțelepciunea lor.

Oh, aceşti îngeri cereşti sunt nişte încăpățânați fără seamăn, dacă ei sunt singuri. Numai atunci când vine Domnul, ei îşi retrag eşarfa imediat şi se poartă atât de dulce şi smeriti, de parcă ei ar fi mâncat toată înțelepciunea din smerenie cu lingura cea mare!

Inţelegeţi, toate acestea le cunosc şi chiar de aceea îl îndrăgesc atât de mult pe Iisus. Faceţi aşa cum fac eu, aşa noi ne vom înţelege bine pentru toată veşnicia! Cuvântul vostru ales să fie acesta: „Domnul Iisus singur este bun şi drag!" Însă toate celelalte sunt de oaie şi Petru cu Pavel nu sunt vrednici de nici o menţionare.

Numai un singur lucru spuneţi-mi, când aţi părăsit voi de fapt pământul? Pentru că acest lucru îl ştiu deja, gândindu-mă după discuţia voastră şi anume ca voi n-aţi trăit înainte de Hristos, fiindcă ştiţi mai îndeaproape ceea ce îl priveşte pe El, precum şi lucruri amănunţite despre biserica romano-catolică. Deci voi v-aţi născut de-abia după Hristos! Asta este limpede; dar în care perioadă de timp, acest singur lucru spuneţi-mi, dacă vreţi. Pentru că în acest timp al simţurilor din lumea spiritelor nu te poţi baza,fiindcă îl poate face pe un păcătos amărât să simtă o oră de parcă ar fi trecut un milion de ani întregi - ceea ce eu am simţit din păcate mult prea clar!"

58

Lucruri mai amănunţite despre compania slujitorilor bărbăteşti şi femeieşti a Romei - Un misionar romano-chinez

Spune unul din companie:" Dragă prietene şi frate! Noi toţi am părăsit pământul în anul 1846 după naşterea lui Hristos. Pe pământ noi am trăit foarte fărâmiţaţi şi ne-am întâlnit de fapt de-abia aici în lumea spiritelor. Pentru că noi am fost pe pământ călugări din ordinul iezuiţilor, liguarianilor, minoritilor şi carmeliţilor. Noi suntem cam 800 de persoane de parte bărbatească; cele 200 de maici sunt pe de-o parte din ordinul celor „milostive" şi pe de cealaltă parte din ordinul „surorilor de şcoală" şi „femeilor inimii lui Iisus".

Acum ştii tu, dragul frate şi prieten al nostru al tuturor, când am trăit noi pe pământ şi ce am fost noi pe acesta. Toate celelalte lucruri poţi tu să-ţi închipui foarte uşor, ce fel de prostii a trebuit să ducem noi la îndeplinire, cum Roma ne-a trimis în toată lumea la pescuit de oameni. Şi cum a trebuit noi să ne lăsăm tăiate capetele noastre pentru această cinste amară pe de-o parte în Asia, pe de cealaltă parte în Africa fierbinte şi în Australia şi deasemenea şi în America. Şi atunci când noi am ajuns aici în lumea spiritelor, am fost de părere că, fiind evident martiri, vom ajunge imediat la coroana gloriei eterne, însă, de-abia aici, a început mizeria să fie puternică!

Cum eu îţi spun, tu eşti după trilioane de ani pământeşti adevăraţi sau închipuiti - ceea ce este tot una - prima fiinţă omenească pe care am întâlnit-o în acest deşert nemărginit. Nu este asta îngrozitor - o asemenea răsplată pentru eforturile noastre martirice de pe pământ? Ah, ce măgari mari sunt totuşi oamenii de pe pământ! Noi însă am fost cu siguranţă cei mai mari măgari!

Bineînţeles, n-am crezut desigur nici foarte puţin toate acele lucruri pe care le-am propovăduit cu limbile înfocate celorlalţi - fiindcă motivaţia noastră a fost doar Roma şi peştii aurii pentru noi şi pentru Roma. Dar totuşi l-am propovăduit pe Hristos şi am adus la credinţă pe mulţi păgâni - şi am fost nevoiţi să ne lăsăm chinuiţi la sfârşit. Care răsplată am cules noi aici pentru acestea, îţi arată mizeria noastră nespusă din această lume.

Eu am ajuns parţial într-o stare foarte bună! Eu am fost în China şi am făcut acolo, cunoscând aceasta limbă, timp de zece ani afaceri destul de bune. Eu am ajuns departe pe scara socială şi am intrat şi la curte cu ajutorul unei chinezoaice foarte frumoase. Dar atunci şi-a arătat bestia aceea faţa ei adevărată, căruia i-am spus prea multe din secretele mele şi m-a pârât imediat la cea mai înaltă instanţă perntru înşelăciune şi mi-a dezvăluit şi celelalte intenţii ale mele, care erau bineînţeles asemenea unor trădări la scară înaltă.

Eu am fost prins, băgat şi înţepenit imediat între două placi de stâncă. La a căror două părţi au început mandarinii să pună foc, prin care formă au fost încălzite plăcile tot mai mult şi eu am fost fript încetul cu încetul. Această forma de a muri este desigur cea mai dureroasă şi am crezut, că mi-am ispăşit astfel toate păcatele mele de moarte; numai că, ascultă! La această tortură am fost supus eu şi după moarte prin acele două stânci arzătoare, pe care le-am pomenit mai înainte.

Aceasta a fost răsplata pentru ostenelile multe lumeşti de până acum; ce va urma, asta încă nu ştiu. - Eu cred că tu eşti acum destul de familiarizat cu fiinţa şi destinul nostru. Noi suntem acum, printr-un cuvânt, draci săraci şi răstigniţi şi tu ne faci nouă o faptă bună; Domnul, dacă este unul, să-ţi răsplătească ţie!"

Spune episcopul Martin: "Oh, acum ştiu deodată mai multe, decât am vrut să ştiu de fapt! Dar asta nu face nimic; noi ramânem de aceea încă prieteni buni! Dar aduceţi-le la mine pe fecioarele acelea de mănăstire, pentru ca eu să aflu şi de la ele, cum au ajuns ele la voi şi în acest loc!"

59

Lucăarile sfinte ale măicuţelor romane

Vorbitorul merge imediat spre uşa acelei case,unde se află maicile, le cheamă şi le prezintă episcopului Martin.

Când se află toate împrejurul episcopului Martin, întreabă acesta imediat: “Dragi surori şi doamne, ce este de fapt cu voi? Cum aţi ajuns într-o asemenea grozăvie? Voi v-aţi spovedit cu siguranţă şi aţi luat parte la cină şi aţi cântat în cor şi v-aţi rugat de nenumărate ori la slujbe, cu toate că mai degrabă aţi cotcodăcit decât v-aţi rugat.

Şi alte exersări sfinte au fost suficiente. Şi posturile le-aţi ţinut pe toate cu severitate şi aţi respectat toate lucrurile sfinte, apa sfinţită şi fumul de tămâie şi clopotele şi clopoţelele. Şi cu siguranţă v-aţi respectat toate obligaţiile în slujba voastră. De aceea apare aici întrebarea, cum v-am întrebat eu deja de la bun început: Cum este posibil că aţi intrat într-o asemenea grozavie?”

Vorbeşte una dintre surorile miloase: “O tu drag prieten, aceasta va ştii mai bine iubitul Dumnezeu decât noi! Eu îţi spun: eu şi toate celelalte surori am fost adevărate martire în slujba noastră!

Zi şi noapte am fost în picioare; fără încetare am avut grijă de bolnavi; câteodată am făcut mai mult, decât ne cer legile şi aşa severe ale slujbei noastre. Fără încetare am postit şi ne-am rugat; săptămânal am mers să ne spovedim. Şi dacă ne-au venit gânduri de stătut de mariaj, atunci am strigat tare: „Iisus, Maria şi Iosif, ajutaţi-ne şi protejaţi trupul nostru de asemenea atacuri diavoleşti!”

Şi dacă nu a ajutat aceasta după ce am strigat de trei ori, atunci fugeam repede în biserică. Dacă nu a ajutat nici aceasta, atunci ne pedepseam până la sânge şi ne puneam o curea din sârma cu capătul ascuţit pe dinăuntru pe trupul gol; şi dacă nu a ajutat nici aceasta spre succesul dorit, atunci a trebuit să vină părintele în ajutor cu mijloace de exorcizare, dar din păcate aceasta avea numai efect la surorile tinere. Noi trebuiam, în loc de aceasta scoatere a diavolului din corp, să facem baie cu apa rece.

Vezi, tu drag prieten, aşa de severă a fost viaţa noastră; da, unii câini de lanţ nu ne-ar fi invidiat cu siguranţă, dacă ar fi avut numai puţina înţelepciune!

Pentru asemenea neplăceri am aşteptat cu bucurie şi cu dreptate cerească, pentru viaţa de câine adevărată care a fost pe pământ scumpă. Aşa aşteptam cu siguranţă, cum aşteaptă toţi care îşi aleg pe pământ pentru Iisus şi pentru gloria cerească drumul îngust şi spinos al crucii!

Dar uite acum gloria noastră cerească, cea mult aşteptată! Nu arătam ca nişte adevărate vrăjitoare? Culoarea feţei gri închis şi îmbrăcămintea constă din câteva zdrenţe murdare. Grase suntem deja ca mumiile, care se găsesc aşa din când în când în deşertul Africii şi înfometate ca rechinii şi însetate ca deşertul saharei! Acesta este cu siguranţă cerul mult aşteptat! Cum se poate înţelege o asemenea dreptate dumnezeiască?

Când am ajuns de pe pământ aici, am văzut un om foarte rău, care nu a fost mai mult decât o prostituată şi a fost aşteptată de îngeri care au condus-o spre cer - o asemenea canalie! Dar la mine nu a venit până acum nici o pisică şi nici vorbă de o fiinţă mai bună din cer! Intrebare: este aceasta dreptate? ! Ah ce amar, ce amărăciune!

Am adus câteva fete cinstite care erau tinere, bogate şi frumoase în slujba mea, care numai au blestemat ca m-am comportat aşa cu ele. Şi aceasta mă mai deranjează! Pentru asemenea lucrări şi răspunderi blestemate în faţa judecătorului veşnic!”

Aici ies în faţă câteva surori milostive şi încep să urle: “Da, da, da - tu scorpie bătrână, tu bestie eşti întru-totul de vină! Nu ţi-ai stricat limba până în stomac cu zbierăturile tale, pentru a ne convinge de slujba ta? Când nu am vrut să depunem jurământul - pentru că aveam cai mai buni în lume, decât am cunoscut în bordelul tău - nu ai fugit spre moarte şi spre toţi diavolii, pentru a ni se refuza ieşirea? !

Şi când - în mare parte cu forţă - am fost obligate să depunem jurământul aşa cum un recrut îşi depune jurământul militar, adică „trebuie, dacă nu, eşti a diavolului!”, - atunci am fost mai rău tratate decât cele mai sărace suflete din focul purificator sau poate chiar din iad. Nu am avut voie să le spunem nici măcar o silabă părinţilor noştri, cât de groaznic eram tratate! Numai preotului de spovedanie puteam să-i spunem şi aceasta numai în scaunul de spovedanie, pentru că trebuia să tacă şi el la asemenea acuzaţii!

Noi cerem acum cerul şi aceasta cu mai mult drept decât cei ca tine! Unde este? Condu-ne, -- sau punem mâna pe tine pentru totdeauna!”

Prima maică se aruncă în faţa episcopului Martin şi îl roagă s-o protejeze.

60

Martin ca mesager al pacii - Lucrările prosteşti ale surorilor de şcoală şi urmările de apoi - Avertizările lui Martin

Episcopul Martin însă vorbeşte aici: “Ascultaţi toate, dragile mele surori! Lăsaţi să decidă singur Domnul Iisus printre voi; El singur este un judecător drept! Iar voi iertaţi-vă din inimă, aşa va fi totul bine. Aceasta este casa mea şi este o casă a pacii şi a dragostei şi nu una a răzbunării! De aceea liniştiţi-vă şi fiţi optimiste, pentru că aţi găsit la mine un acoperiş - şi aceasta cu siguranţă numai prin milostivirea nevăzută a Domnului! Dacă veţi schimba ura voastră în dragoste, atunci veţi ajunge la o înfăţişare mai bună!

Mulți merg un drum greşit pe pământ de binefacere; cum puteți să fiți voi o excepție! Voi ați făcut într-adevăr mult, dar nu pentru Domnul ci pentru cer, - şi aceasta nu este nici pe departe creştinesc! Trebuie să faci întâi totul şi după aceea să strig: „Doamne uită-te, am fost un slujitor leneş! O Doamne fii cu mine, slujitorul tău, milostiv!" Dacă voi dragi surori, nu veți decide între voi şi nu vă veți judeca şi blestema reciproc, aşa veți găsi cu siguranță mila în fața lui Dumnezeu!

Nu ştiți voi cum vorbeşte înțeleptul învățător Pavel, care pentru sine este un rău slujitor şi nu pune preț pe lucrul său, ci numai pe mila pură a Domnului? Vedeți, acel învățător vorbeşte: „Nu prin lucrările tale, ci doar prin mila lui Dumnezeu vă veți mântui!" - Înțelegeți aceasta şi aruncați toate aşa zisele lucrări la picioarele Domnului! Recunoaşteți în fața lui neimportanța ce ați văzut până acum prin lucrările voastre pentru viața veşnică şi aşa va deveni limpede mila Domnului peste voi!

Vedeți, eu am fost episcop pe pământ şi am crezut şi eu că, dacă voi părăsi lumea, mă vor întâmpină mulțimi cereşti. Dar a fost cu totul altfel! Eu însumi nu am văzut până acum cerul adevărat, cu toate că am vorbit des cu Domnul şi am primit această casă direct din mâna Sa sfântă şi milostivă. Şi cum vreți ca voi să fiți deja încoronate cu toată gloria? De aceea aveți numai răbdare şi dragoste şi curaj, tot restul va veni de la sine!"

Surorile milostive se dau acum liniştite înapoi. Episcopul Martin cheamă acum în față, pe surorile şcolii, care în timpul acestei învățături au stat într-un unghi de parcă ar fi vrut să-şi scoată ochii şi le întreabă şi pe ele, cum şi în ce fel au ajuns în această grozavie şi unde au trăit de fapt pe pământ.

Şi una din ele răspunde: "O iubite, înalt-respectatule prieten! Noi nu suntem toate din acelaşi loc, ci în parte suntem din Franța, în parte din Elveția, o parte din Tirol şi o parte din Steiermark.

Noi trăiam cât se poate de corect: zi de zi ne rugam cel puțin de 14 ori şi de fiecare dată cel puțin un sfert de oră; zilnic mergeam la masa cea sfântă şi nu am lipsit niciodată de la vreo mâncare. Duminica şi vinerea mergeam la cel puțin trei slujbe, la predică şi la sfințitul de după amiază şi la ambele „binecuvântări". Săptamânal dar mai ales în jurul crăciunului şi a postului mergeam să ne spovedim cel puțin de trei ori şi zilnic primeam cel mai sfânt sacrament de altar. Noi țineam din cinci în cinci săptămâni post pentru cele cinci răni sfinte şi ne făceam vinerea 7 linii de durere în cinstea prea sfintei fecioare Maria, adică 4 pe sânul stâng şi 3 pe cel drept cu o nuia sau cu o sfoară.

Restul timpului îl petreceam cu observări şi cu învățarea fetelor tinere. Cel mai mult am pus baza, ca în inimile tinere să se trezeasca din timp - dacă era posibil din punct de vedere financiar - , pentru a calcă pe urmele noastre şi să pună la picioarele lui Dumnezeu toată bogăția lumească, pentru a deveni o curată şi cinstită mireasă a lui Iisus Hristos!

Tot aşa nu am avut voie să mergem pe stradă cu capul descoperit şi nu aveam voie să ne uităm la vreun bărbat: nici măcar la un preot de lume, ci numai la un frate din ordinul sfântului Francis şi la un creştin sfânt şi la episcop. Dacă ne veneau din când în când gânduri necurate, spuneam aceasta imediat maicii superioare şi o rugam pentru o pedeapsă destul de cruntă pentru ieşirea acestor idei diavoleşti din inimile noastre curate.

Maica superioară cea bună, care era foarte sfântă, ne spunea întâi cele mai înțelepte învățături şi doar după aceea pedeapsa meritată, care era diferită pe măsura gândurilor necurate. Pentru un gând mic era o lovitura pe natura goală şi pe el trei împletituri de trandafir şi o zi de post completa. Pentru un gând mai mare erau 7 lovituri cu biciul pe natura goală, că țâşnea sângele şi pe el 12 împletituri de trandafir şi 3 zile de post negru pe săptămână. Pentru un gând mai puternic - poate chiar la căsătorie, cum este ea astăzi - erau 15 lovituri cu biciul ascuțit, 30 de împletituri de trandafir şi 9 zile de post negru în timpul a 3 săptămâni şi o împletitură de sârmă metalică cu dinții spre interior pe pieptul gol sau pe brâu, fiind dictate ca pedepse şi imediat puse în practică.

La acestea s-au mai adăugat ispăşirile spirituale, adesea mai tari decât acelea pe care n-i le dădea maica dragă şi vrednică. Aşa trebuiam noi adesea să ne sculăm noaptea, când este somnul mai dulce şi să mergem să ne rugăm în cor la altar, ceea ce era greu, mai ales iarna. Dacă ne îmbolnăveam din cauza acelor eforturi şi chinuri multe, atunci nu aveam voie niciodată să ne dorim sănătatea cea dragă, ci întotdeauna numai cea mai amară moarte pentru a ispaşi păcatele noastre scuzabile şi mai erau încă mai multe asemenea negări de sine îngrozitoare. - Tu înțelegi acum din relatarea mea, ce-i drept scurtă, dar foarte adevărată, starea noastră de pe pământ.

Deci noi am suferit mult pentru Hristos şi cel mai adesea, cu răbdare şi ne-am subordonat cuviincios fără să mârâim regulilor dure ale tagmei noastre severe! Noi am dat toate averile noastre acestei tagme călugăreşti pentru ca aceasta să se răspândească pentru slava celei mai fericite fecioare Maria şi pentru mărirea tot mai mare a lui Dumnezeu! Aşa că noi am crezut, că n-am făcut lui Dumnezeu o cerere prea mare, dacă vom fi luați imediat după moartea noastră amară trupească în fericirea veşnică! Dar nu numai că am văzut aici spulberându-se în vânt toate speranțele noastre justificate, ci ascultă:

Atunci când noi toate, care stăm aici în fața ta, ne-am întâlnit aproape în acelaşi timp aici în această lume şi ne-a fost spus de unii țărani ca ne-am afla acum în lumea spiritelor, am văzut atunci, de pe o altă parte, ajungând în aceasta lume, femei nouă bine cunoscute. Noi am aşteptat cu siguranță că vor veni imediat o grămadă de draci la noi, pentru a le trage imediat în iad pe aceste suflete femeieşti rele, desfrânate şi eretice, acestea meritând aceasta soartă, după părerea noastră!

Dar ce s-a întâmplat - ah, cine şi-ar fi putut închipui aşa ceva vreodată! În loc de draci, s-au coborât din cer îngeri vizibili şi le-au îmbrăcat pe aceste suflete rele şi foarte păcătoase cu adevărate haine cereşti! Ei le-au dat nişte frunze de salcie strălucitoare şi le-au condus drept la cer; pe noi însă nu ne-a slăvit nci un înger cu nici măcar o privire! Noi am zbierat, noi ne-am rugat, noi am implorat-o chiar pe Maria şi pe Dumnezeu la toți sfintii

şi aleşii Lui, - dar toate strigătele noastre, acum cu siguranţă de o durata de timp de milioane de ani, au fost până acum încă zadarnice! Spune, nu este asta prea de tot! ? Nu suntem noi înşelate, în timp şi în veşnicie! Se poate numi oare şi aceasta, o dreptate a lui Dumnezeu? !"

Spune episcopul Martin: "No, no, aveţi numai răbdare! Pentru acum sunteţi îngrijite. Şi chiar dacă n-ar fi mai bine pentru toată veşnicia în ceea ce priveşte situaţia voastră şi atunci veţi putea să o suportati! Fiindcă pentru slujba voastră tocmai nu trebuie să aşteptaţi prea multe. De ce aţi fost atât de proaste pe lume, ca să va lăsaţi închise, bătute şi la sfârşit, chiar omorâte? Oare ce bun i-aţi făcut aproapelui vostru cu asta? Voi v-aţi îngrijit doar pentru pielea voastră şi nu v-aţi fi întristat prea mult, dacă Dumnezeu ar fi blestemat chiar tot pământul, dacă numai voi aţi fi dobândit cerul!

Uitaţi, cu o asemenea dragoste a aproapelui nu ajunge aici nimeni mai departe. De aceea, fiţi răbdătoare şi lepădaţi de la voi meritul vostru! Consideraţi-va ca fiind slujitoare rele şi netrebnice ale Domnului, căci atunci veţi găsi cu siguranţă milostivire la Dumnezeu! Păşiţi acum înapoi şi lăsaţi să vină la mine femeile- inimii- lui Iisus!"

61

Cuvântarea femeilor- inimii - lui Iisus -- Rătăcirea lor trupească şi nebunia lor spirituală - Incercarea lui Martin de a le învăţa şi predica lui morală

Surorile de şcoală paşesc acum înapoi puţin nemulţumite. Femeile- inimii- lui Iisus păşesc în faţă şi încep imediat a ţine următoarea cuvântare:" Prea distinse stăpâne! Noi suntem femei a celei dintâi tagme femeieşti de călugăriţe din lume, în care tagmă se primesc doar fete din cele mai bogate, bine văzute şi nobile familii, unde ele pot învăţa toate lucrurile care se pot învăţa pe lume!"

(Episcopul Martin în sine:" Nu-i rău, - acestea încep foarte bine! Exact aşa îi place lui Dumnezeu, sau nu?")

(Femeile- inimii- lui Iisus:) "Toate limbile, muzica şi dans, tot felul de alte forme de gimnastică - precum scrima şi călăritul unde este necesar - , atunci desen, pictură, tot felul de broderie şi cusături artistice! Pe lângă acestea se învaţă bineînţeles şi toate celelalte ştiinţe precum întreaga geografie, matematică, fizică, astronomie, istorie, nautică, hidraulică, geometrie, trigonometrie, stereometrie, poezie în cele mai alese limbi din Europa şi încă o grămadă de alte lucruri folositoare.

Mai simplu spus, în tagma noastră călugărească se predau toate ştiinţele lumii şi se practică toate artele lumii - bineînţeles numai în acele cazuri, unde ele sunt cerute şi unde se şi plăteşte pentru învăţarea lor. Restul timpului se petrece în rugăciuni, cântece şi uneori în post, fiecare zi se ascultă o slujbă bisericească şi săptămânal de trei ori spovedanie şi împărtăşanie. La încălcarea regulilor severe ale tagmei se aplică şi pedepse aspre potrivite, care sunt tot timpul mai strict aplicate decât însuşi regulile tagmei!"

(Episcopul Martin în sine:" Ia uite, am fost totuşi un episcop, dar secretele acestei tagme nu le-am ştiut în toate detaliile ei, precum tocmai acum! Ah, cu această tagma trebuie să aibă Domnul o bucurie foarte specifică! ?)"

(Femeile- inimii- lui Iisus:)" Tu dragă prieten foarte distins, tu poţi înţelege din asta, - "

(Episcopul Martin în sine:" ca voi sunteţi cele mai proaste gâşte!")

(Femeile- inimii- lui Iisus :) "ce reguli grele are tagma noastră şi ce mare"

(Episcopul Martin în sine: "prostie")

(Femeile-inimii- lui Iisus:)" negare de sine este necesară pentru a ţine toate aceste mii de reguli grele. Da, eu îţi spun că numai adevărate mari"

(Episcopul Martin în sine:" nebunii")

(Femeile- inimii- lui Iisus:" spirite se numără printre aceea care pot ţine toate acele reguli grele! Totuşi noi toate am respectat cu stricteţe toate aceste reguli pentru împărăţia cerească ca nişte eroine adevărate şi am crezut că cerul nu ne poate scăpa astfel!"

(Episcopul Martin în sine:" Pentru aceasta este într-adevăr necesară o credinţă cu adevărat tare!")

(Femeile-inimii- lui Iisus:)" Dar acum tu nu vezi, după câteva milioane de ani pământeşti, încă foarte sărăcăcioase, exact aşa cum am fost noi la început în această lume a spiritelor. Această casă a ta este primul lucru minunat, care ne-a venit în văzul nostru. - Intrebare: Este şi aceasta totuşi o dreptate dumnezeiască? !"

(Episcopul Martin în sine:" O niciunde mai mult decât tocmai aici la voi, voi gâşte proaste!")

(Femeile-inimii- lui Iisus:)" În loc să ni se dea cerul bine meritat, a trebuit ca noi să auzim de la un ţăranoi dur, arătând needucat şi ordinar, atunci când am bătut la o poartă, deasupra căruia stătea scris „Uşa la cer", a trebuit să auzim cuvintele: „Inapoi cu voi, voi fecioare nebune! De ce nu aţi umplut înainte candelele voastre cu untdelemn!"

(Episcopul Martin în sine:" Nimic mai mult decât asta! Pe aceste gâşte aş fi aproape şi eu în stare să le arunc afară din casa mea!")

(Femeile- inimii- lui Iisus:)" După aceea a dispărut acea uşă cerească şi noi am fost imediat înconjuraţi de o sumedenie de draci, care arătau ca nişte lumini rătăcitoare. Aceşti draci săreau încontinuu în jurul nostru şi ne supărau rău în tot timpul acesta nesfârşit, până ce am întâlnit de-abia cu puţin timp în urmă, în fuga noastră aproape veşnică, această companie aici prezentă!

Ce spui tu, cel mai drag şi distins prieten, la cele relatate de noi? Ce este aceasta, - oare ce să facem pentru a putea probabil să ajungem o dată la o stare mai bună? Oh, sfătuieşte-ne, tu prieten drag şi distins!”

Spune episcopul Martin într-un mod foarte laconic-ironic:” Ah, ah, ah, Dumnezeu v-a făcut bineînțeles o foarte mare nedreptate! Fiindcă voi doar ați trăit strict după Evanghelie! Ah, asta trebuie s-o spun, în cazul vostru a fost Domnul Iehova Iisus foarte nedrept, atunci când El a făgăduit cerul acelora care respecta regulile foarte evanghelice ale tagmei voastre - şi nu vrea să vi-l dea după spusele voastre! Această comportare din partea Lui se poate numi chiar impertinență şi foarte puțin cuviincioasă! Să le refuzi cerul unor inimioare atât de gingaşe şi totuşi aşa de cultivate peste măsură, - ah, asta să fie tot ce se poate spune? S-ar putea numai să fie aşa, că voi ați făcut în secret practici sodomice între voi? Sau se poate ca voi să fi pus la sfârşit cea mai bună poruncă creştină a dragostei față de aproapele pe lângă miile de reguli învățate ale tagmei? !”

Spune o altă damă, vrând să pară într-un stil foarte franțuzesc: “Aeh ne, aeh ne, mon ami, nous am trăit tu forțe inocent, esi relijion am avut tu forțe mult! O mon dieu, ce altseva nous avont nevoie pour le cer? Drogoste apropele nous am avut şi practice sodomic nous nu ştim, ce est asaseva? Nous am troit cum trebuie şi ontelege, mon ami, inocent cum o flore! Ce vrea plus mult Monsieur Jesu Christ?”

Spune episcopul Martin: “Te rog, încetează în numele lui Dumnezeu cu limba aceasta pocită! Doar eşti o nemțoaică şi nu poți să vorbeşti limba ta maternă din cauza a atâta prostie lingvistică? Crezi tu într-adevăr, că o asemenea Gretel francezo-germană va ajunge aici în ceruri? Eu îți spun, tu gâsca foarte proastă, o să treacă încă mult timp până atunci! - Nu, aşa ceva încă nu mi s-a întâmplat aici în lumea spiritelor! Spirite chiar şi alte planete au vorbit cu mine o germană foarte limpede şi acestei dame- a inimii -lui Iisus îi place mai mult pe franțuzeste, decât să vorbească cu mine germana! - De ce a putut cea de dinaintea ta, care este totuşi o femeie din părțile Lyonului, să vorbească cu mine bine pe germană şi de ce, tu gâscă mândra, n-ai putut? !”

Spune dama:” O prietene, pentru că am crezut că voi creşte astfel în ochii tăi!”

Spune episcopul Martin: “Acesta a fost desigur o credință foarte prostească din partea ta asemenea aceleea, prin care voi toți, din cauza prostiei voastre nemăsurate, aşteptați cerul de la Dumnezeu! Sunteți voi de părere că Domnul a făcut cerul pentru asemenea gâşte proaste? Oh, atunci vă înşelați amarnic! Eu vă spun: mai repede intră în cer toți măgarii şi boii decât voi, țineți minte asta! Mergeți în cele mai din spate colțuri şi învățați mai întâi smerenia! De-abia după aceea veniți şi întrebați, dacă mai este liber pentru voi vreun loc de muncă ca slujitoare la vaci în cel mai din jos cer - ceea ce eu mă îndoiesc tare. Mergeți acolo unde v-am trimis!”

62

Discuție contradictorie între un iezuit şi episcopul Martin - Invățarea unei surori milostive şi cu frica de iad

Păşeşte un iezuit în față şi spune:” Prietene ales, tu pari a nu fi tocmai un mare prieten a ştiințelor şi a artelor, fiindcă nu le îndrăgeşti chiar foarte tare pe aceste femei ale inimii lui Iisus cu totul distinse. Şi totuşi ele sunt singuraă tagmă de maici, care s-au pus în slujba artelor şi ştiintelor cu toată hărnicia dis de dimineață şi până seara târziu şi se aseamană astfel cel mai tare cu noi frații din compania lui Iisus! Ah, frate, prietene, cu aceste femei ar trebui să te porți cu mai multă cinste şi dragoste!”

Spune episcopul Martin:” Dar de ce dar, cu mai multă cinste față de aceste Gretele proaste şi îngâmfate? Eu îți spun că pe acestea le întâmpin cu încă mult prea multă cinste! Acestora ar trebui să li se arate uşa şi să fie aruncate afară pentru încă câteva milioane de ani. Poate că astfel vor uita limbile lor străine - ceea ce ar fi într-adevăr bine pentru ele!

Uite, aşa cum mă uit eu la ele, văd numai mânie şi mândrie ieşind din ochii lor! Ele ar dori mult să se prefacă, dar aceasta nu funcționează aici în împărăția spiritelor. Pentru că aici pătrunzi cu o singură privire şi ghiceşti acuşi şi uşor intențiile unor asemenea spirite uşuratice şi îți dai seama cum sunt ele de fapt în interior. Dar fiindcă eu le pătrund pe aceste gâşte acum mai bine şi ele mă scârbesc mai tare din cauza nebuniei lor mari, eu doar trebuie să le trimit în acele colțuri, pentru ca să nu mă mai supăr, uitându-mă numai la ele.

Dar tu însuți şi colegii tăi de o cinste prostească trebuie tocmai să nu vă mândriți prea mult cu numele vostru tare necuviincios. Pentru că gândeşte-te singur şi spune-mi, cu care drept vă numiți voi iezuiți şi cine v-a dat voie să necinstiți numele dumnezeiesc în aşa măsură? Tu vei înțelege atunci foarte uşor, cât de neruşinați ați abuzat voi înşivă de acest cel mai sfânt nume şi cum ați putea acum să reparați iarăşi această neruşinare!

Poate oare unul din voi să spună: „Iisus, Domnul, ne-a chemat aşa ca de exemplu pe un Pavel său Petru“? Sau a văzut vreodată unul dintre voi pe Iisus sau a vorbit cu El sau, în timpul trăirii în trupul vostru, a urmat careva dintre voi Evanghelia mai mult decât l-ați urmat pe Ignațiu de Loyola? Uite, voi ați fost într-adevăr cei mai înverşunați duşmani ai lui Iisus Hristos şi vă numiți „iezu- iți“? !”

Spune iarăşi iezuitul:” Dragă prietene şi frate, tu pari că înțelegi acest lucru ori puțin cam rău sau chiar de loc! Nu înțelegi tu ce înseamnă: Omnia ad maiorem de gloriam (Totul pentru cinstea mai mare a lui Dumnezeu)! ? Uite, în aceasta constă motivul numelui nostru! Nu aşa de parcă Iisus, Domnul, ne-ar fi numit astfel, ci noi numai am ales acest nume pentru cinstea mai mare a Lui! Eu ştiu că mijlocul în sine nu este lăudabil. Dar ce

importanță mai au mijloacele, dacă numai scopul este bun și scuză mijloacele, chiar dacă acestea sunt cu multe semne de întrebare!"

Spune episcopul Martin:" Tu vorbești aici tot așa ca un nebun și judeci lucruri dumnezeiești ca un orb culorile! Ești tu oare de părere că Dumnezeul mare, pe care îl cinstesc veșnic, pentru tot infinit, miliarde a celor mai neauzite minuni ale minunilor - eu îți spun: minuni sfinte, a căror claritate, măreție și cea mai nespusă frumusețe dumnezeiască este atât de mare, că ele te-ar omorî în numai o singură clipire, dacă le-ai putea vedea -, ești tu de părere că astfel se va mări cinstea Sa cu ceva, dacă tu te numești pentru cinstea Lui și pe nedrept un „iezuit", sau dacă tu, cum ai pomenit, vrei să atingi scopuri aparent bune prin o mie de alte mijloace, care sunt adesea foarte detestabile? !

Ești tu oare de părere că Iisus a introdus oribila incviziție printr-un călugăr pentru mai marea Lui cinste? ! Sau crezi tu, că Iisus are o plăcere la omorârea fastuasă a ereticilor și a altor fapte îngrozitoare pe care voi le-ați făcut pesemne pentru mai marea Lui cinste, având voi totuși în culise un cu totul alt scop, nu rar, cel mai detestabil scop? !

Crezi tu într-adevăr că Domnul Iisus are o plăcere, care îl cinstește, la faptul că ai făcut fete gravide și le-ai închis atunci de vii în zidurile bisericii tocmai pentru aceeași mai mare cinste a lui Dumnezeu? Sau tu, pentru mai marea cinste a lui Dumnezeu, ai tras la tine bogăția a mii de văduve și orfani prin tot felul de amăgiri ale iadului și n-ai avut după aceea nici un sentiment pentru a ajuta, când vedeai mii de oameni scufundându-se în cea mai mare mizerie? !

Ești tu încă într-adevăr de părere că așa ceva a servit pentru mai marea cinste a lui Dumnezeu și că Domnul Iisus ar avea plăcere la o asemenea preamărire a numelui Său? Oh, dacă tu crezi într-adevăr așa ceva, atunci ești tu ființa cea mai tare de compătimit din întreaga veșnicie nemărginită a lui Dumnezeu!

Oare ce vei spune tu, dacă Iisus, singurul Domn veșnic și Dumnezeu al cerului și a nenumăratelor miliarde de alte lumi, ar sta în fața ta și te-ar întreba, cum ai urmat tu și toți cei din tagma ta cuvântul Sau? Și cine v-a dat voie, să nesfințiăi, într-un asemenea mod oribil, numele Său cel mai sfânt? Spuneți - da, spuneți voi toți, oare ce i-ați răspunde Dumnezeului atotputernic și veșnic? !"

Pe toți îi cuprinde o tremurare vizibilă și o stupiditate rigidă. Nici unul n-are curajul să-i răspundă episcopului Martin nici măcar un cuvânt, fiindcă toți îl consideră ca fiind un înger de judecată.

Numai o soră milostivă merge foarte înspăimântată la episcopul Martin și spune:" O tu înger de judecată pentru numele lui Dumnezeu! Numai la iad să nu ne osândești; în focul veșnic vrem doar noi toți să megem cu drag în numele lui Dumnezeu! Oooooh, dar asta este îngrozitor, ce judecător sever ești tu! Hohoh - ai numai puțină milă cu noi săraci păcătoși și sărace păcătoase!"

Spune episcopul Martin:" Scoală-te, tu soră milostivă proastă ca fulgerul! Eu veșnic nu sunt un judecător, ci eu însumi sunt un păcătos sărac și sper în mila lui Dumnezeu. Dar îmi recunosc acum marea mea prostie mulțumită lui Dumnezeu și așa vă arat eu vouă și pe a voastră, ca voi să vă îndepărtați de ea, precum o vrea veșnica ordine a Domnului. Căci altfel veți cadea în mai mare strâmtorare, în loc să vă ridicati la o mai mare fericire!

Dar, că nu vă judec eu, dovedește faptul că v-am primit pe voi pe toți și nu v-am trimis de la mine, ci v-am reținut pe toți cu prietenie - dacă voi vreți să rămâneți la mine. Dar dacă rămâneți, atunci nu trebuie să țineți mai departe la nebuniile voastre, ci să vă lăsați liniștiți învățați de acela, care are aici mai multă experiență decât voi noi veniți în această lume. Fiți numai tăcuți și reflectați la cuvintele mele!"

63

Discuția contradictorie a lui Martin cu alți doi iezuiți și doi liguoriani

Pășesc iarăși doi iezuiți și pe lângă ei încă doi liguoriani în fața episcopului Martin și spun:" Dragă prieten bun, noi suntem desigur foarte tare de acord cu învățătura ta pe care ne-ai dat-o nouă tuturor în același timp. Cum simțim noi acum, nu este nimic de împotrivit față de ea. Dar dacă noi am avea pe lângă, numai o ocupație neânsemnată, atunci am fi noi foarte mulțumiți cu acest destin al nostru și n-am cere pentru toată veșnicia nici unul mai bun. Dar dacă ar trebui să trăim pentru toată veșnicia fără nici o ocupație, atunci ne-ar fi la sfârșit mai dragă moartea deplină decât o asemenea viață fără ocupație și monotonă."

Spune episcopul Martin:" Prieteni, puteți voi să citiți, ce stă scris pe această tabla albă și rotundă?"

Spune unul dintre cei patru:" O da, dar aici stă scris cel mai fatal lucru „ziua mâniei este acea zi! Eliberează-ne de tot răul! Ține minte, omule, că tu ești pământ și pământ vei deveni! Ei se odihnesc în pace! Dă-le, Doamne, pacea veșnică și lumina veșnică să le lumineze! Din adâncuri am strigat eu! Chemarea mea să ajungă la tine! Da-le viața veșnică, Doamne și un loc în sânul lui Avraam și lasă-i pe ei să șadă la masa lui și să mănânce cu el pentru toată veșnicia, amin!"

Uite, de citit, încă mai pot, chiar dacă n-am mai văzut nici o litera în decursul a câtorva mii de milioane de ani, după sentimentul meu. Dar spune-mi, la ce să folosească aici aceste versete vechi dogmatice? Se orientează oamenii aici în lumea spiritelor într-adevăr după aceste versete? Adevărat, dacă așa ar sta lucrurile, atunci ar fi

existența noastră a tuturor foarte neconfortabilă pentru toată veşnicia! O prietene, explică-ne aceasta, cum este asta de înțeles aici!"

Spune episcopul Martin:" Cum altfel se pot înțelege aceste versete, decât numai aşa, cum sunt ele scrise acolo! Eu vă spun că aceste pasaje nu au un alt sens decât acela, care se poate înțelege limpede din cuvintele compuse ale pasajului! În afară de aceasta, spuneți doar voi înşivă: Ați înțeles voi cumva vreodată pe pământ un alt sens din aceste exclamații, decât acela care se înțelege din forma lor de din afară? Doar ați fost pe pământ mulțumiți cu aceste versete, pentru că ele vă aduceau bani şi o cinste secretă şi duhovnicească, dar de ce să vă jeneze ele acum, în timp ce sensul lor se aplică la voi într-un mod practic? Pentru ce aveți nevoie de o ocupație? Să se odihnească ei în pace; de aceea lăsați-i să se odihnească în pace! Această odihnă în pacea veşnică ați găsit-o voi toți acum!

Şi lumina este aici, care străluceşte încontinuu înăuntru prin acele ferestre mari şi frumoase. Deci şi casa mea este asemenea sânului lui Avraam şi acel dulap de acolo mare şi plin cu pâine şi vin bun, o adevărată masă a lui Avraam, la care voi vă veți hrăni veşnic împreună cu mine până în ziua judecății - şi dacă voi nu veți fi osândiți în această zi a mâniei, atunci vă veți hrăni veşnic şi după acea zi! Dar ce vreți mai mult? !"

Spune unul dintre liguoriani:" Da, da, prietene, tu ai dreptate, aşa stau lucrurile cu siguranță. Dar lasând aceasta deoparte, eu trebuie să spun conform simtului meu că întâmplarea aceasta foarte plictisitoare în ceea ce priveşte trecerea timpului devine nespus şi înspăimântator de plictisitoare! Gîndeşte-te: veşnic aici, cu totul trândav şi să nu ai veşnic nimic de aşteptat aici! Ascultă, prietene, această plictiseală după câteva decilioane de ani pământeşti! O Doamne, asta doar nu va mai putea să suporte nici o ființă în viață!"

Spune episcopul Martin:" Da, dar la ce îți foloseşte aici înțelepciunea ta! Oare n-ai citit niciodată că este scris: „Fiecare îşi va trăi credința sa" şi „În modul în care cade pomul, tot aşa va şi rămâne el pe pământ"? Aşadar, de ce am crezut asemenea lucruri prosteşti a căror adevăr nu ne prieşte aici?

Noi am fost pe lume nişte măgari încăpățânați, aşa că trebuie să acceptam şi aici devenirea reală a credinței noastre măgăreşti, ori ne place ori nu! Dacă însă ne-am fi rânduit pe lume mai înțelept credința noastră, atunci ar sta lucrurile aici mai bine în privința noastră. Noi toți însă - eu nu mă exclud - am fost pe lume cu atât mai fericiți, cu cât mai mult întuneric răspândeam acolo. De aceea să nici nu ne jeneze starea noastră de aici, că trăim aici înmormântați toți împreună în prostia noastră proprie ca într-un aşa zis sân al lui Avraam!

Oare nu au existat şi există pe lume o grămadă nenumărată de măgari bătrâni, boi şi capete de oaie, care de fapt ei înşişi bolborosesc încontinuu despre lumină şi culturalizare? Chiar dacă lor li se dă o lumină mai bună şi o mâncare mai bună, ei totuşi nu se orienteaza după acestea, ci se întorc foarte comod la prostia lor veche, mănânca hrana veche şi îşi desting ochii în lumina slabă a grajdului lor de măgar sau de bou, aşa încât ei să poată rumega gunoiul vechi din stomacul lor.

Uitați, asemenea măgari, boi şi capete de oaie am fost tocmai şi noi cu desăvârşire. De aceea nici nu trebuie să ne minuneze, dacă Domnul s-a îngrijit atât de darnic pentru firea noastră animalică, veche. Cine a fost bucuros că s-a aflat în prostie, acela să rămână în bucuria lui! Cine a fost fericit când putea dormi, acela poate dormi aici după dorința inimii lui! Cui i-a plăcut trândăvia, acela să se odihnească veşnic aici! Aceluia căruia i-a plăcut mâncarea şi băutura, acolo se aflã masa lui Avraam! Cui i-a plăcut compania fecioarelor, acela are acolo surorile milostive, surorile de şcoală şi femeile- inimii- lui Iisus! Noi suntem oricum îndestulați cu toate lucrurile; dar de ce mai mârâim încă? !"

Toți dau din umeri şi spun:" Tu ai dreptate, ce-i drept - dar diavolul să ia cu el înțelepciunea noastră! Dacă noi am mai putea odată să devenim broaşte pe pământ şi să putem bălăbăni după dorința noastră şi atunci ne-ar fi evident mai bine! Dar ce nu se mai poate schimba, aceea trebuie să rămâne din păcate aşa cum este."

64

Mărturisirea sinceră a minoriților - Roma ca purtătoare de vină
Recunoaşterea începătoare şi îmbunătățirea la minoriți

Păşeşte un minorit în față şi spune:" Prieteni, lăsați-mă să spun şi eu un cuvânt! Şi chiar dacă n-ar aduce îmbunătățirea stării - ceea ce eu bineînțeles că nu pot decide - , să ne facă totuşi mai agreabilă cel puțin o parte din odihna veşnică care ne aşteaptă!"

Spun toţi:” Bravo, foarte bine! Vorbeşte numai aşa că noi te vom asculta cu plăcere! Pentru că tu ai fost cunoscut deja pe lume ca fiind un orator iscusit şi foarte înţelept! Vorbeşte numai cu hărnicie, aşa cum ştii numai tu să vorbeşti!”

Spune minioritul: “Fraţi şi prieteni, noi am avut pe pământ într-un fel două Evangelii. În primul rând de la Hristos, Domnul nostru şi de la câţiva apostoli şi în al doilea rând cea a bisericii romano-catolice, care şi-a pus titlul unic şi dogmatic ca „fiind singura care te face fericit“, prin care a spus că este singura care se află în scaunul lui Petru şi încă se mai află şi unica care posedă cheia spre cer şi spre iad.

Acestei biserici am jurat să îi rămânem credincioşi până la sfârşit şi să credem tot ce spune ea pe tema credinţei - dacă este scrisă într-o oarecare biblie sau nu. Tot în acest fel ne-am angajat orice altfel de credinţă sau de gândire s-o privim ca fiind păcătoasă şi blestemată.

Ce am jurat, de aceasta ne-am ţinut - cu toate că des a fost împotriva conştiinţei noastre şi împotriva a oricarei judecăţi omeneşti.

Voi ştiţi cu toţii, cum a fost interzis de biserică şi privită ca un păcat de moarte citirea bibliei fiind permis doar citirea Evangheliei prescurtate şi aceasta numai în zilele de duminică. Tot restul aveau voie să citească şi să înţeleagă numai doctorii şi teologii. Nouă ne-a fost sortit numai taţii bisericeşti şi cartea de rugăciuni, după care şi regulile de ordine, Ignatius din Loyola, tablourile, slujbele, spovedania şi încă o grămadă de alte lucruri, care pot fi numite aici fără frică ca fiind des prostii răutăcioase.

Intrebare: Ce vină avem noi dacă Dumnezeu a dat voie cel puţin la constituţia bisericii romane, adică învăţătura adevărată a lui Iisus? Vinovatul trebuie tras la răspundere prin dreptate omenească sau cerească. Şi noi ar trebui să fim înştiinţaţi cum trebuie să ne comportam în viitorul veşnic şi cum să îndreptăm greşelile pe care le-am comis pe pământ!”

Vorbesc ceilalţi: “Bravo, ai vorbit într-adevăr înţelept şi ne-ai adus mare bucurie cu aceasta! Cel ce este de vină să tragă consecinţele pentru noi! Aşa este drept! Scaunul roman să tragă consecinţele şi toţi ceilalţi care ne-au îndemnat fără să aştepte acordul nostru într-un timp, în care gândirea noastră ar fi devenit coaptă şi deşteptată în lumina cea dreaptă!

Am fost botezaţi fără acordul nostru şi prin acest botez primar ni s-a aplicat cunoştinţa romana, adică a devenit copilul deja responsabil în corpul mamei. Sau nu este mai mult decât o grozăvie ca prin unii înlocţiitori să laşi un copil nou născut să jure un jurământ de devotament? Fără a se gândii, dacă va deveni copilul mare, dacă este de acord cu acest jurământ, iar în caz contrar ar trebui să rupă jurământul. Oh, aceasta este groaznic de anticreştinesc!

Doar a spus singur Hristos: „Cine crede şi se botează, acela va deveni fericit!” Oh, aceasta este anticrist; cum poţi să fi botezat înainte de a conştientiza credinţa creştină în sine? Botezul trebuie să fie un adevărat carnet, care acceptă ca sfoara de ghidare în viaţă, doar credinţa creştină! Ştie un copil nou născut ce înseamnă credinţa, ce înseamnă credinţa creştină şi ce este un carnet? Ah, dacă stai şi te gândeşti despre aceasta, devine prostia din ce în ce mai mare şi contra crestinismului!

Se spune, că prin botez se şterg toate păcatele de moştenire şi toate păcatele pe care le-ai făcut înainte de botez. Oh, cât de groaznic de prostesc este aceasta! Poate un om puţin mai breaz să învinovăţească un copil, pentru că părinţii au făcut o greşeală care poate fi iertată între ei? Şi Dumnezeu, cel mai înalt înţelept, socoteşte greşeala lui Adam ca fiind păcat de moarte şi să dea aceasta vina încontinu de mii de generaţii care de fapt nu au nici o vină la pasaul sau greşit? ! Da, aceasta poate fi cu drept înţeles. Dar ce are de-a face cu păcatele de dinainte de botez, aceasta este pur şi simplu amuzant! Un copil doar nu poate să păcătuiască deja în corpul mamei!

Dar un păgân, care trece la religia creştină, care este de fapt acum mult mai pagână decât tot ce este păgân, ce păcat ar putea avea? Ar fi păcătuit numai faţă de legile sale păgâne. Căci faţă de religia creştină nu poate un păgân să păcătuiască, deoarece el nu le-a cunoscut! Să îi laşi unui păgân păcatele sale, nu ar însemna nimic altceva decât să-i confirmi de la bun început cât este de păgân. Tot acelaşi lucru este şi în cazul unui evreu: căci să-i ierţi unui evreu prin botez că a fost aşa de mult timp un evreu, atunci aceasta ar fi tot ce îşi poate imagina un om cât de cât breaz ca punctul culminant a prostiei!”

Vorbeşte iarăşi minioritul: “Prieteni voi m-aţi întâmpinat. Observaţile voastre au fost corecte. Eu vă spun: mie mi se pare această facere creştinească romană deja din burta mamei ca fiind la fel ca una din povestirile acelea vechi, unde este vorba de prescriere diavolească! Prin gândirile joase şi politice suntem deja prescrişi din burta mamei ca fiind „draci“ şi prin Roma este luat din toate părţile în posesia ei. Oh, acesta este un lucru lăudător! Şi aşa o „primă biserică creştină” care este anticristă, se mai numeşte şi „Mama” şi conducătorul ei „Un înlocţiitor a lui Iisus Hristos“, adică înlocţiitorul lui Dumnezeu!

Ciudat, ciudat - şi totuşi este adevărat: în ce labirint am fost noi toţi şi nu am observat, că am fost deja de la botez adevăraţi „păcătoşi“! Prin botez a trebuit să scăpăm de acel prostesc păcat moştenit, pentru a deveni prin aceasta copii ai lui Dumnezeu. Frumoşi copii ai lui Dumnezeu, - Dumnezeu fie cu noi! În loc să scăpăm de iad, am fost pur şi simplu botezaţi în direcţia iadului!

Şi să nu se gândească cumva din greşeală cineva la o adevărată îmbunătăţire a vieţii sale, s-au inventat spovedanile cu drepturile absolute la noi preoţi. Prin aceasta a fost aruncat fiecare om înapoi în vechiul său scaun şi nu a fost niciodată în stare să devină o nouă creaţie în Hristos!

O fraţi, fraţi, fraţi! Acestea sunt lucruri, care ne rămân o enigmă cum a dat voie Dumnezeu la aceasta! „Deveniţi desăvârşiţi, aşa cum este şi Tatăl vostru în ceruri!” Frumoasă desăvârşire, unde trebuie să fi fără ştinţă prost ca un peşte şi numai acum ca duh începi să vezi în lumina cerească, în ce labirint te-ai aflat pe pământ!

Ar mai fi mult de vorbit şi s-ar dovedi tot mai concret, că scaunul roman este singurul vinovat la confuziile noastre. Dar eu mă gândesc, că ce înțelegem noi numai puțin, aceasta vede Domnul în plină lumină. Şi El va fi milostiv cu noi, păcătoşii, dacă vom ierta din inima pe cei care au fost şi sunt de vina la întunecarea noastră planificata! Aceasta este părerea mea; ce părere aveți voi?”

Toți strigă tare “bravo” şi sunt - abstracția făcând câțiva iesuiți - cu toții întru-totul de-acord cu el.

65

Episcopul Martin le redă vederea iesuiților care sunt spiritual nevăzători

Pe iezuiți însă, îi ia episcopul Martin pentru a-i prelucra şi începe să țină un discurs foarte radical cu aceştia care neagă dând din cap şi din umeri, un discurs care suna aşa:

“De ce voi dați din cap negând şi dați din umeri cu îndoială? Ințelegeți voi lucrul acesta mai bine decât tovarăşii voştri care gândesc acum destul de limpede? Eu nu cred aşa ceva! Eu ştiu însă, încotro vreți să ajungeți voi cu gândirea voastră şi tocmai în aceasta constă motivul pentru care voi, cei puțini, dați din cap şi din umeri! Uitați, eu vreau să vă spun, ce vă acoperă încă ochii cu valul întreit a lui Moise!

Mai întâi este de vină gândirea voastră veche, rigida şi de necurmat, care domina tot timpul cugetul vostru şi nu lasă să ajungă nici o lumină mai bună şi curată în inimile voastre. În al doilea rând este de vină credința voastră deşartă şi întunecată după care voi credeți că, pentru a fi creştin, nu este necesar nimic mai mult decât botezul. Este numai nevoie ca să îl botezi pe cineva în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh - şi creştinul este deja desăvârşit după credința voastră rătăcitoare! Cu adevărat, o credință frumoasa! Şi în al treilea rând, sunteți voi încă de părerea trufaşă şi credeți cu dorința de a deține putere, că voi sunteți adevărații apostoli ai Domnului şi aveți din partea Lui puterea de a face, ce vreți voi, fiindcă ați avea pesemne adevăratul Duh Sfânt!

O voi nebuni bătrâni! Prin ce puteți voi dovedi aşa ceva? Unde stă scris în scriptură un asemenea text prin care s-ar putea justifica nebunia voastră? Sunteți voi oare de părere ca Domnul a vorbit cu voi, anticreştini în totalitate, tot aşa, cum i-a zis El lui Petru şi celorlalți apostoli, atunci când El i-a trimis în lume, pentru a propovădui Evanghelia Sa tuturor popoarelor? Oh, în acest caz voi sunteți într-o mare rătăcire! Uitați, acolo este scris: „Luați Duh Sfânt! Ceea ce voi - deținând acest Duh Sfânt - veți lega sau dezlega pe pământ, aceea să fie legat sau dezlegat şi în ceruri!”

Dar ați avut voi vreodată acest Duh Sfânt? Poate să se contrazică vreodată Duhul Sfânt însuşi poate el să schimbe, ceea ce el a stabilit o dată? Sau poate el să devină mai înțelept şi să recunoască că poruncile sale, date o dată, ar fi deficiente şi de aceea ele ar trebui înlocuite cu altele noi şi mai bune?

Aşadar, n-a ştiut încă Duhul Sfânt în vremea apostolilor, că vor fi nevoie mai târziu de călugări în toate formele şi soiurile, pentru a-i duce pe oameni la ceruri? Că va fi nevoie de icoane, săpături în lemn, moaşte, tablouri de milostivire, clopote, agheasmă, tămâie, îmbrăcăminți de slujba ale preoților, reverende, biserici şi mănăstiri, portire şi chivote, clopotele de slujbă, ministranți vorbind în latină şi alte mii de asemenea prostii, pentru a ajunge în cer? Cât de orb a trebuit să fie totuşi Duhul Sfânt pe atunci, fiindcă el n-a ştiut şi n-a introdus imediat asemenea lucruri necesare deja din timpul apostolilor pentru mântuirea sufletelor oamenilor!

Sau sunt primii creştini împreună cu Petru şi Pavel tocmai de aceea într-adevăr ai diavolului, pentru că n-au avut nici biserici, nici clopote, nici slujbe în latină şi înmormântări după rânduiala catolică şi nici icoane miraculoase mântuitoare, nici chiar spovedanie şi ultima ungere cu untdelemn, nici parastase scump plătite, nici slujbe de pomenire, nici giulgiu, nici felinare de vânt şi lumânari de ceară galbene şi mai multe asemenea lucruri? !

Deci încă nu vă dați seama de prostia acestor lucruri? Nu înțelegeți că noi toți - fiind întru totul despotic tocmai prin această lăcomie a noastră şi dorința de putere strălucitoare, nu numai fără cea mai neânsemnată misiune evanghelică, ci am creat direct împotriva cuvântului lui Dumnezeu şi împotriva învăţăturii a tuturor apostolilor - am fost cei mai evidenti păcătoşi împotriva Duhului Sfânt prin aşa numitele fapte, legi şi ceremonii slujitoare lui Dumnezeu, păcătoşi despre care Dumnezeu a spus că nu li se va ierta nici acum şi nici în veac?

Dacă voi comparați numai o dată superficial cuvântul curat a lui Dumnezeu dat oamenilor cu nebunia noastră romano-catolică, trebuie doar să vi se deschidă ochii. Şi voi trebuie să-mi dați întru totul dreptate ca Roma nu este altceva decât desfrânata Babilonului menționată foarte clar în mărturisirea dumnezeiască şi ca noi preoții suntem cei mai aproape îngeraşi - diavoli - ai ei în formă optimă!

Deci lepădați, dragi frați şi surori, nebunia voastră veche lumească! Adresați-vă toți, împreună cu mine, singurului Dumnezeu şi Domn Iisus Hristos - căci astfel veți fi voi toți desigur primiți cu milostivire!

Dar ascultați: nu această cuvântare a mea slabă, chiar dacă ea este bine intenționată, să vă convingă tare şi de neclintit la aceasta întoarcere spre Dumnezeu, ci numai voința voastră proprie şi dragostea inimii voastre!”

Toți sunt acum de-acord cu episcopul Martin, - numai femeile- inimii- lui Iisus spun:” până când noi nu primim însărcinarea pentru asta de la însuşi Dumnezeu, sau cel puțin de la preacurata fecioara Maria, rămânem noi credincioase mamei noastre catolice şi nu primim de la voi nici o învăţătură nouă, care ar putea să ne ducă la iad!” Spune episcopul Martin:” Tăceți numai, voi Gretele proaste! Domnul se va ocupa de voi imediat! Dacă nu

vreți să preluați Evanghelia imediat și să o faceți punctul de reper al vieții voastre, atunci rămâneți în prostia voastră o întreagă veșnicie și mâncați din grăsimea mamei voastre dragi romano-catolice! Ca să nu deveniți astfel prea grase și frumoase, pentru asta se va îngriji desigur înțelepciunea și grija Domnului. Pentru că Domnul știe să impună la asemenea spirite proaste o dietă tare și homeopatică, care durează adesea o mică veșnicie și ajută decis cel mai bine la asemenea spirite proaste - ceea ce eu știu din experiență!

Să lăsăm aceste femei proaste și întunecate în credința lor! Noi vrem acum însă să ne consacrăm unei lumini mai bune în numele Domnului!"

66

Mărirea inimii și a casei - Chemarea Domnului către Martin

Intreabă minoritul:" Unde, frate, unde este lumina ta mai bună, pe care ai menționat-o? Incotro vrei să ne duci, pentru ca noi să o vedem?"

Spune episcopul Martin:" Urmați-mi încoace în mijlocul sălii, căci acolo se află un mecanism astronomic cu adevărat dumnezeiesc și artistic teluric! Acolo vrem noi mai întâi să aruncăm o privire mai amănunțită la pământul pe care l-am locuit și să ne îndreptăm atunci de la el spre celelalte planete și în sfârșit, spre soarele însuși. Privind la toate acestea, veți vedea voi unele lucruri, care v-au fost până acum o enigmă. Deci numai înainte!"

Toți se duc acum la locul acela numit și îl înconjoară în rânduri strânse. Și femeile-inimii- lui Iisus se furișează foarte încet după ei, pentru a vedea și a auzi toate acele lucruri care se discută acolo și cam cum va arăta acea lumină mai bună menționată de episcopul Martin.

Episcopul Martin vede aceasta și spune atunci destul de tare:" Pentru ce vă furișați voi domișoare înțelepte în urma noastră, ca pe pământ o poliție secretă! Dacă doriți voi să vă întoarceți spre lumina mai bună împreună cu noi, frații și surorile voastre, atunci mergeți deschise și voioase ca noi! Furișări secrete și iscoditoare nu se acceptă aici! Ați înțeles?"

Atunci când femeile- inimii- lui Iisus aud așa ceva, se opresc și spun:" Prietene, nu fi prea supărat pe noi! Pentru că, așa cum știi, noi suntem proaste și slabe și cu siguranță amăgite - așa cum ai fost și tu desigur și n-ai crezut imediat totul, ce ți s-a spus, atunci când ai intrat în această lume -, de aceea ai numai puțină răbdare cu săracele de noi, te rugăm pentru asta! Noi n-am primit până acum de la tine o denumire mai bună decât cea de „Gretele" și nu ne-am plâns de asta. Dar, că luăm apărarea tagmei noastre, doar nu este chiar așa de rău! Tu, prieten drag, ne-ai întâmpinat însă foarte dur, dar noi am suportat-o, chiar dacă am mârâit puțin. Noi te rugăm acum însă, să ne ierti și nu mai fi atât de dur față de noi sărace păcătoase!"

Spune episcopul Martin:" Ah, această limbă a voastră îmi place totuși mai mult decât cea franceză. Dacă vă adresați mie în așa fel, atunci veniți numai cu curaj și bucurie la mine încoace și convingeți-vă de toate, ce se află aici, ce se va întâmpla și ce se va întâmpla după aceea!"

Femeile-inimii- lui Iisus se duc acum mai repede acolo și încep a se minuna nu puțin, atunci când ele văd acest macanism mare și ingenios. Iezuiții înconjoară imediat globul pământesc și își pun miinile pe cap de atâta minunare, ca globul este făcut într-adevăr cu o așa de mare asemănare cu pământul și nu lipsește de pe el chiar nici cel mai mic detaliu. Minoriții privesc la glob cu aceeași minunare, tot așa și liguorianii. Franciscanii admiră mai mult sistemul planetar și strălucirea soarelui, care răspândește atât de multă lumină, cât este necesară pentru iluminarea întregului mecanism planetar. Acest soare le place cel mai mult și surorilor milostivirii și surorilor de școală. Mai simplu spus, toți admiră acest mecanism și episcopul Martin este pe postul de a explica aceast lucru straniu ceresc, atât de bine cum îi este lui posibil, în timp ce bineînțeles că nu ține câteodată pentru el câte o glumă sarcastică despre fenomenele care se petrec pe pământ.

După ce a stat toată societatea un timp îndelungat la acest mecanism planetar și pământesc și s-au lăsat încadrați toți de episcopul Martin, devine deodată cât se poate de luminos în acea sală. Și episcopului i se pare mult mai mare decât a fost în acea lumină slabă. Societatea obsearvă și acest lucru și îl întreabă pe episcop de unde vine acea lumină și prin ce s-a declanșat lărgirea semnificativă a acestei săli.

Episcopul Martin vorbește: "Dragii mei prieteni, frați și surori! Aceasta nu trebuie să vă înstrăineze așa de tare. Căci aici se schimbă totul foarte ușor ce a fost vizibil mai devreme în alt fel și chip. Nu ați observat când ați venit aici cât de mică a fost această casă pe dinafară și cât de mare era de fapt pe dinăuntru? Vedeți, aceasta este cu siguranță un miracol! Așa este și această apariție un miracol, cu toate că noi toți nu înțelegem cum se produce aceasta, dar pentru Domnul nostru este ceva foarte ușor.

Dar eu cred cum voi toți v-ați deșteptat, lasă și Domnul să pătrunda spre noi mai multă lumină. Și pentru că s-au lărgit orizonturile noastre în legătura cu El, așa ne-a mărit și El corespunzător locuința noastră, pentru a avea cu toții suficient loc. Oh, la astfel de apăriții nu trebuie să vă mirați aici în împărăția miracolelor: aici nu se coc mai întâi cireșele și după aceea prunele și imediat după aceea ringlotele, ci aici se întâmplă toate după coacerea inimii noastre prin puterea, dragostea și înțelepciunea Domnului!

Dar acum zăresc deodată acolo pe tabla aceea rotundă un scris nou și strălucitor! Trebuie să mă uit ce scrie acolo!" Episcopul Martin merge spre tabla și citește: "Martin ieși afară, căci am treaba cu tine! Iar între timp să

se comporte liniştit restul societății. Vino, aşa să fie!” Episcopul Martin înştiințeaza fericit societatea, că trebuie să se comporte liniştită, ce fac de îndată aceştia. El însă vrea să urmeze imediat chemarea de pe acea tablă.

67

Schimbarea grădinii - Borem grădinarul

Când iese episcopul Martin afară din casa sa, zăreşte grădina lărgită în jurul casei sale într-o fază cât se poate de înfloritoare, ceea ce îi aduce lui bucurie foarte mare. Aşa vede el iar locuință Domnului în apropiere spre răsărit, ce îl face foarte fericit. Dar el se uită în toate directiile şi nu vede pe nimeni care să-l aştepte. Aceasta îl pune pe Martin al nostru iarăşi puțin pe gânduri; dar de data aceasta nu îşi pierde nici speranța şi nici răbdarea şi merge în grădină, pentru a mă căuta pe Mine, Domnul. El crede că Eu mă ascund undeva pentru a nu fi văzut de grupul cel mare prin geamuri.

Episcopul Marin caută cu hărnicie toată grădina. Deoarece nu mă găseşte vorbeşte cu sine:” Aceasta pare iar a fi o glumă mică cerească! Dar nu face nimic, dacă urmez obligațiile mele cunoscute. Facă ce-o vrea Domnul însuşi sau vreun trimis de-al Lui, aceasta îmi este mie tot una. Eu aş putea bineînțeles să merg dincolo la locuința Sa, dar, pentru aceasta, nu am misiune. Căci pe tablă era scris numai: „Martin vino afară; pentru că am treaba cu tine!” Afară sunt, cuvintele le-am respectat cu exactitate. Dacă m-a chemat pe degeaba afară Domnul, atunci nu este treaba mea, eu sunt aici.”

După aceste gânduri se plimbă episcopul Martin mai departe prin grădina întinsă şi descoperă chiar la marginea grădinii un grădinar care plantează în pământ un pom după altul. Spre acest grădinar harnic merge el. Când a ajuns în apropierea lui, îl recunoaşte imediat pe librarul Borem şi îi vorbeşte cu bucurie: “O frate, o prietene! Cât de des am regretat că te-am jignit aşa de tare! Iartă-mă şi devin-o pentru totdeauna ghidul meu nedespărțit! Iată, eu recunosc cu totul nedreptatea mea față de tine - şi mai ales față de mila Domnului!”

Borem se uită împrejur şi îl salută pe episcop drăgăstos cu cuvintele: “Te salut, dragul meu frate Martin! Este o bucurie pentru Domnul că ai făcut bine din propria ta inițiativă. De aceea m-a trimis aici Domnul, pentru a-ți largi şi aranja grădina, aşa cum ți-ai aranjat inima şi ți-ai lărgit dragostea. Fă aşa în continuare şi lucrează în numele Domnului pentru ați accelera renaşterea spiritului!

Eu însă voi rămâne cu tine, pentru ca tu însuți mă ceri cu inima ta şi vreau să te ajut acolo unde vei avea nevoie. În casa ta mai este mult de lucru. Vom mai avea mult de hac cu ea. Dar atunci când va fi bătălia cea mai rea, atunci va fi pe aproape şi o victorie strălucitoare.

Acum am terminat şi eu cu plantarea pomilor. Să mergem acum la acei oameni care au nevoie de ajutorul nostru! Ei au fost deja prelucrați foarte bine de tine, cam aşa cum este acum această grădină; lăsând aceasta de-o parte, mai este nevoie de multe până când aceşti mii de pomi vor fi plini cu mii de fructe coapte.

Dragostea şi răbdarea trec peste toate! De aceea să mergem liniştiți în casă şi să ne începem misiunea de îndată în numele Domnului!” Borem şi Martin merg imediat în casă.

68

Cuvintele de învățătură ale lui Borem despre drumul spre fericire

Când apar amândoi acum în casă, îi întâmpină îmediat unul dintre minioriți care deja mai devreme a vorbit cât se poate de clar şi îl întreabă pe Martin: “O prietene şi frate, ce este afară pentru care a trebuit să mergi aşa de repede? Vezi noi toți am fost îngrijorați din cauza ta: noi am crezut, că ai fost tras la răspundere din cauza noastră şi te-a întâmpinat ceva greu. O spune-ne cum ți-a mers!”

Martin zâmbeşte şi spune:” O dragi prieteni şi frați, fiți fără griji în ceea ce mă priveşte pe mine! Vedeți, pe acest prieten şi frate drag mi l-a trimis Domnul pentru mine şi pentru voi, ca el să mă ajute, să vă aduc pe voi toți pe drumul cel bun, - numai din această cauză am fost chemat afară.

Voi toți însă trebuie să-l ascultați cu sârguință pe acest prieten al Domnului şi să vă țineți tot timpul de cuvintele lui, căci astfel va deveni, în scurt timp, destinul vostru şi poate şi al meu unul mai bun şi mai liber. Pentru că uitați, nici eu nu sunt pe departe un suflet mântuit cu desăvârşire, ci mă aflu numai pe calea de a deveni părtaş la mântuirea desăvârşită prin mila Domnului!

Siliți-vă acum voi toți, să fiți părtaşi la această milostivire aşa de repede cât este pe putință! Poate fi foarte uşor acea situația, ca noi toți vom păşi atunci calea noastră în acelaşi timp spre împărăția luminii lui Dumnezeu!”

Spune iarăşi minoritul:” Da, dragi frați şi surori, țineți această promisiune a voastră din adâncul inimii voastre! Iubiți-l pe Iisus Hristos, cel răstignit, înainte de toate, fiindcă el este de aceea Tatăl nostru a tuturor, care este singurul, cel mai plin cu dragoste şi cel mai sfânt Tată! Căutați-l numai pe El şi dragostea Sa şi nu vă legați inimile de nimic decât numai de El singur, căci aşa vă veți regăsi mult mai repede, decât credeți voi, în casa Sa de dragoste veşnică! Dar toate lanțurile voastre spirituale din lume trebuie voi să le îndepărtați din inimile voastre, că altfel n-ar fi posibil, sa intrați în locuința veşnică a Tatălui sfânt. Însă țineți bine minte ceea ce eu am să vă spun!

Vedeți, voi toți ați auzit pe lume despre Dumnezeu şi cer, precum şi despre viața sufletului şi starea lui după moartea trupului, ce-i drept două noțiuni diferite, dar care sunt greşite în totalitate. Voi v-ați putut convinge deja până acum, că aici nu s-a confirmat prin nimic credința voastră pământească: Voi n-ați găsit nici un foc veşnic, ba chiar nici un iad, precum nici un cer şi nici îngeri întraripați. Dar cum voi n-ați găsit toate acestea, tot aşa nu veți găsi veşnic nici toate celelalte lucruri în care voi ați crezut ca catolici romani.

Nici chiar toate rugăciunile de ajutorare a enoriaşilor şi a preoților, în care ați crezut puternic, nu au aici nici cea mai mică valoare. Nimeni nu ajunge aici la Domnul printr-o intermediere milostiva, deoarece Domnul are oricum cea mai mare milostivire. De aceea ar fi cea mai mare şi păcătoasa prostie, de a vrea să-l convingi pe Tatăl cel mai milostiv, plin de dragoste şi cel mai bun, să aibă milă.

De aceea trebuie, ca aici, fiecare însuşi să pună mâna la lucrarea sa proprie, căci altfel n-ar fi posibil să ajungi la Dumnezeu, Domnul măreţiilor veşnice şi nesfârşite. Vedeți, eu însumi sunt acum un mare înger al Domnului. El nu mă striga altfel decât: „Fratele Meu! Cât de nesfârşit de drag îmi eşti tu!” Şi vedeți, chiar dacă aş merge la El şi aş cere veşnicia pentru voi, n-ar fi asta totuşi de nici un folos. Pentru că fiecare trebuie însuşi să facă din dragostea sa, ceea ce îi stă în putere, fiindcă altfel n-ar ajunge acela niciodată la adevărata libertate a sufletului său. Dumnezeu este desigur atotputernic, dar atotputernicia Sa nu face pe nimeni liber, fiindcă tocmai ea este aceea, prin care noi trebuie să fim făcuți liberi prin voința noastră liberă şi prin dragostea către Dumnezeu. Căci altfel n-am fi noi nimic altceva, decât numai maşini şi automate a acestei atotputernicii a lui Dumnezeu.

Domnul însă a făcut de aceea căi clare din înțelepciunea Sa nemărginită, pe care noi trebuie să păşim, pentru a ajunge la această libertate dumnezeiască. Aceste căi v-au fost necunoscute până acum, eu însă vi l-e voi face cunoscute. De aceea trebuie voi să aveți bine grijă de ele şi să vă țineți exact - dar de bună voie - de aceste căi. Atunci veți ajunge acolo, unde a ajunge, este chemat fiecare suflet făcut de Dumnezeu.

De acum încolo vi se va da toată libertatea posibilă. Orice veți cere şi veți dori, vi se va da. Dar aceasta libertate nu este încă o libertate, ci numai un examen pe care voi trebuie să-l înțelegeți, dar nu cumva să abuzați de el!

Mii de Eve va vor întinde marul ispitei, însă voi nu aveți voie să-l atingeți din dragoste către Dumnezeu!

Voi veți fi huliți şi batjocoriți, dar atunci nu aveți voie să vă mâniați sau să vă gândiți la o răzbunare făcătoare de rele!

Veți fi urmăriți, veți fi furați şi chiar bătuți. Dar apărarea voastră nu trebuie să fie nimic altceva decât dragoste, chiar dacă vă vor sta toate mijloacele la dispozițieprin care voi vă veți putea răzbuna îndeajuns!

Cugetați tot timpul la Domnul şi la Evanghelia Sa, căci atunci va veți construi locuința voastră pe pământ stabil pentru veşnicie, aşa încât ea nu va fi distrusă niciodată!

Eu vă spun adevărul veşnic din Dumnezeu, Domnul a toată ființa şi viața. Cine nu face într-adevăr după cuvântul Său, acela nu poate intra în împărăția Lui!

Fiecare trebuie să păşească prin cea mai îngustă poartă a smereniei şi trebuie să lase totul la latitudinea Domnului. Nimic altceva decât numai dragostea, combinată cu cea mai adâncă smerenie, are voie să rămână în noi! Nimic nu are voie să ne jigneasca. Noi nu avem voie să gândim şi să spunem, că aceea sau cealaltă ni s-ar cuveni cu vreun drept. Pentru că noi toți avem numai un singur drept şi anume dreptul dragostei şi a smereniei. Toate celelalte sunt numai a lui Dumnezeu!

Dar, tot aşa cum Domnul s-a smerit până la punctul cel mai dinafară, deci trebuie s-o facem şi noi, dacă vrem să ajungem acolo, unde se află El!

Cine îți dă o palma, nu-i fă lui asemnea, ci ține şi celălalt obraz pentru a fi pălmuit, că pacea şi unirea să domine în voi! Cine îți cere haina, aceluia dă-i şi camaşa! Cine te sileşte să mergi cu el o oră, mergi cu acela două, ca tu să-i arati dragoste în mare măsura! Pe duşman binecuvintează-l şi roagă-te pentru aceia care te blestemă! Niciodată să nu-i răsplăteşti cuiva răul cu rău şi ticăloşia cu ticăloşie, ci faceți bine acelora care va urăsc - căci astfel veți fi adevărați copii ai lui Dumnezeu!

Atâta timp însă, cât voi vă căutați dreptatea altundeva decât în cuvântul lui Dumnezeu, atâta timp cât voi vreți să vă răzbunați pentru jigniri, da, atâta timp cât voi sunteți de părere că vi se face nedreptate intr-un lucru sau în altul - atâta timp sunteți încă copii ai iadului şi milostivirea lui Dumnezeu nu este în voi.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să poată îndura totul, să suporte totul! Puterea lor constă numai în dragostea lor față de Dumnezeu şi în dragostea față de frații lor, nu contează dacă ei sunt buni sau răi.

Dacă ei sunt puternici în aceasta, atunci ei sunt şi liberi pe deplin şi sunt în stare să fie primiți în împărăția lui Dumnezeu.

Eu ştiu însă, că voi, toți, ați fost preoți şi maici ai comunității Romei, care este acolo cea mai întunecată. Eu ştiu de asemenea că unii dintre voi se mândresc încă mult într-ascuns cu aceasta. Dar eu vă spun: să nu se gândească nici unul dintre voi, ce a fost el şi ce a făcut pe pământ! Pentru că dacă se gândeşte cineva, că el a făcut bine şi Domnul se va gândi, cât rău a făcut acela dintre voi şi îl va judeca după faptele sale! Însă, cine este judecat de Dumnezeu, acela este judecat spre moarte şi nu spre viață; fiindcă judecata este moartea sufletului în slujirea veşnică a spiritului său!

Dar dacă Domnul spune: „Atunci când veți fi făcut totul, mărturisiți că ați fost slugi netrebnice!” - cu cât mai mult trebuie să mărturisiti în voi înşivă, care nu ați îndeplinit totuşi niciodată Evanghelia în voi, la voi şi mai puțin în relațiile cu frații voştri!

Aşa am vorbit eu acum către voi în numele Domnului şi n-am adăugat nici un cuvânt, nici n-am lăsat nimic pe din afară: Aşa cum eu l-am primit, tot aşa vi l-am şi spus vouă. Dar acum depinde de voi, pentru a îndeplini toate

acestea în cel mai bun mod posibil. De acum încolo, nu vă veți mai putea scuza, aşa de parcă nu ați fi auzit acest cuvânt, că veți cadea la judecată pentru neurmare încăpățânată!

Dar, dacă este cineva de bună voință şi cade din cauza slăbiciunii din diferite motive, în acel caz eu şi acest frate suntem aici, pentru a ajuta, în numele Domnului, fiecăruia să se scoale iarăşi!

Voi vedeți acum, că vi se cere, pentru început, numai intenția bună şi de-abia după aceea, fapta!

Fiți deci toți plini de voință bună spre bine, căci atunci nu se va ține cont aşa de mult de fapta, deoarece o voință buna este deja considerată o faptă a sufletului!

Vai însă de acela dintre voi, care ar avea o voință vicleană şi rea şi s-ar purta numai pe din afară aşa, de parcă ar avea intenții bune! Eu vă spun din puterea Domnului, care suflă în mine ca cel mai măreț orcan printr-o pădure: un asemenea individ va fi alungat în iad şi aruncat în mocirla veşnicei stricăciuni - tot aşa cum cade o piatră din cer în adâncurile marii, de unde ea nu va mai fi scoasă iarăşi ci rămâne acolo în cloaca şi mocirla judecății!

Acum ştiți voi, ce trebuie să faceți, pentru a intra în împărăția Domnului ca adevărați copii ai Lui. Faceți totul cum v-am spus, că atunci veți trăi!

Eu şi acest dintâi prieten al vostru ne vom afla însă în spatele vostru, chiar dacă nu vom fi tot timpul vizibili şi vă vom ajuta să vă ridicați dacă careva dintre voi ar cădea din cauza slăbiciunii lui. Dar cine cade în răutatea sa, aceluia nu i se va ajuta, în afară de aceiaşi răsplată pentru răutatea lui! Dar nu întrebați, unde va fi locul unor asemenea încercări ale noastre? Eu vă spun: pe ici şi pe colo şi atunci când voi vă veți aştepta cel mai puțin, pentru ca libertatea voastră să nu fie deranjată! Domnul să fie cu voi şi cu noi! Amin!”

Spune episcopul Martin:” Frate, tu ai vorbit aici într-adevăr curat din Domnul şi totul este adevărat până în cel mai mic detaliu. Dar eu am fost mişcat foarte straniu, fiindcă eu însumi am găsit în această cuvântare încă multe puncte care mă privesc îndeaproape!”

Spune Borem:” Aşa că, nici ție nu-ți va face rău dacă le urmezi şi tu! Pentru că la mercurianca aceea frumoasă încă nu te-aş lăsa să mergi singur! Mă înțelegi, frate?”

Spune episcopul Martin:” Ai dreptate, ai dreptate! Ştii, un câtva animal mai sunt încă aşa puțin; dar eu sper, că acum, se va schimba totuşi treaba asta!”

69

O nouă minune pentru episcopul Martin:
Scena de încercare pentru minoriți şi iezuiți

Episcopul Martin:” Dar acum sunt şi eu curios, unde şi cum vor începe încercările acestei societăți de o mie de oameni. Aici în casă nu se va întâmpla şi să pui oare pe fiecare într-un alt loc în afară ei? Noi suntem numai noi doi - eu efectiv nu ştiu cum se va desfăşura acest lucru. Din o mie de oi, dacă sunt nouă zeci şi noua dintre ele drepte, să cauți pe cea pierdută, asta ar fi, după părerea mea, o sarcină nu chiar imposibilă. Aici însă este vorba de o mie de aşa zise oi cu totul pierdute, atunci va fi problema aşa, că nu trebuie doar să cauți numai una, ci o mie de oi rătăcite. Ascultă, prietene, aceasta va fi o sarcină foarte neobişnuită, care îmi este mie până acum cu totul de neânteles!”

Spune Borem:” Prietene şi frate, lasă asemenea întrebări de-o parte. Uite, la Dumnezeu sunt posibile foarte multe lucruri care nouă ni se par acum cu totul imposibile. Toți aceştia vor rămâne aici în casa aceasta şi nu vor face vizibil nici un pas peste pragul acestei case. Şi totuşi ei vor fi puşi în cele mai diferite împrejurări, care corespund în totalitate cu interiorul lor. Şi atunci cânt vom păşi în sfera lor, noi vom fi văzuți de ei în totalitate şi ei vor putea să şi vorbească cu noi. Dar dacă ne vom afla în afara sferei lor, atunci ei nu ne vor vedea. Noi însă îi vom avea totuşi că acum, în fața noastră şi vom recunoaşte foarte detaliat, prin regiunea din împrejurul cefei lor, ce fac ei şi cum păşesc şi respectă căile Domnului.

Uite, ei toți sunt în interiorul lor deja de mult acolo, unde ei trebuie să fie. Noi îi vedem pe toți la locurile lor neschimbate şi purtându-se aşa de parcă ar discuta unii cu alții. Dar ei nu vorbesc între ei, deoarece ei se văd unul pe celălalt tot atât de puțin, cum ne văd ei pe noi.

Uite, acum ei sunt puşi în ordine pe un rând, ca noi să-i putem cuprinde uşor cu privirea. Dar ei nu-şi dau seama de asta, aşa cum nu-şi da seama un om care doarme adânc, dacă el este dus cu tot cu patul său într-o altă cameră. Acum sunt ei deja puşi în ordine pe un rând, în aşa fel, ca noi să putem privi la ceafa fiecăruia. Vino încoace la acest minorit şi uită-te ce face el!”

Episcopul Martin păşeşte atunci în spatele minoritului şi vede prin ceafa acestuia ca la un aşa numit caleidoscop prin lupa acestuia. El vede acolo o regiune foarte minunată şi pe minoritul însăşi în interiorul ei, cum el este înconjurat de un grup întreg de Eve, dar nelăsându-se dus de ele în eroare, ci numai le învață şi îşi ține ochiul ațintit spre o stea luminoasă, care răsare în estul veşnic.

Spune Borem:” Uite, acesta este deja salvat! Şi priveşte acolo mai departe, impreună cu el, încă o sumedenie de mulți alții! Dar acum mergem mai departe şi să ne uităm cum stau lucrurile în ceea ce îi priveşte pe iezuiți!”

Amândoi se duc atunci în spatele rândului iezuţilor şi privesc la ceafa acelora. Dar ce văd ei aici? În jur de treizeci de călugări din aceea se bat pentru o întreagă legiune de desfrânate goale şi nu îşi pot satisface pe deplin dorinţa cărnii. Cei mai tari trag spre ei pe cele mai voluptoase şi le lasă acelora mai slabi pe acelea mai puţin voluptoase. Aceasta îi supăra tare pe acei călugări mai slabi, de aceea ei încep să se despartă de colegii lor mai tari, pentru a formă o grămadă răzbunătoare împotriva acelora, să-i atace atunci şi să-i lovească îngrozitor. Şi grămadă desfrânatelor mai slabe şi mai puţin voluptoase se adună împreună şi vor să zgârie jos energic, cu ascuţimea a tuturor unghilor lor, voluptatea mai mare a celorlalte.

Episcopul Martin priveşte foarte tăcut la aceste întâmplări, pe de-o parte cu minunare şi pe de-altă parte cu mânie ascunsă şi nu ştie, ce să spună privind la acestea.

Borem îşi dă desigur seama de asta şi îi spune episcopului Martin:” Frate, cum ţi se pare această privelişte, ce ai de spus referitor la ea?”

Spune episcopul Martin:” O tu cel mai drag prieten şi frate al meu! Nu, aceasta totuşi n-aş fi crezut de la deberdeii aceştia prefacuţi. Nemernicii o fac chiar mai lată decât toţi câinii şi maimuţele de pe pământ. La viaţa mea sărăcăcioasă, eu într-adevăr că n-aş avea voie să am puterea şi înţelepciunea ta şi la acestea, încă şi simţul meu! Eu aş arunca degrabă cel puţin un milion de fulgere între ei. Cum ar arăta aceşti derbedei după o stfel de manevră, pentru aşa ceva n-ar exista cu siguranţă o imagine destul de jalnică, care să poată arăta îndeajuns acea presupusă stare a lor!

O voi derbedei nenorociţi! Nu, dar eu te rog, frate, uită-te acolo! Acolo văd eu exact pe acel nemernic, care a fost pus în China între două placi de piatră, cum el o maltratează chiar acum pe acea chinezoaica frumoasă în cel mai oribil mod! Uite, uite, cum el o sfâşie pe săraca ca un vultur! Ah, aşa ceva este revoltător şi chiar strigător la cer! Dar aşa ceva doar nu putem lăsa să se întâmple pentru numele lui Dumnezeu!”

Spune Borem:” Prietene al meu, acesta este numai începutul; să lăsăm numai să se întâmple, cum se întâmplă! Roata se va întoarce acuşi împotriva. Uite, acea chinezoaică scapă acum cu fuga şi se va pune acuşi de partea unui regiment mai puternic, care o va ajuta. Ea se va răzbuna atunci foarte îngrozitor pe acest iezuit răzbunător. Uite, acolo din acea peştera de munte, în faţa căreia ea se află şi strigă acum, se arată deja o sumedenie de monştri de cel mai groaznic fel! Priveşte cât de nespus de mulţi sunt! Ei se împart şi înconjoară acum grămada de iezuiţi din toate părţile. Aceştia încă nu-şi dau seama ce îi aşteaptă. Însă acum fii atent, monştrii au închis acum cercul. Chinezoaica, cu pielea ei încă toată ruptă şi smulsă şi cu un toiag de domnie în mână, se apropie de grămada de iezuiţi, care încă mai sunt preocupaţi cu desfrânatele goale. Acum fii atent şi spune-mi ceea ce vei vedea tu imediat!”

Episcopul Martin se uită atunci un timp scurt acolo, se dă înapoi cu totul şi spune foarte zguduit:” Ah, ah, asta este chiar îngrozitor, da, asta este oribil, oribil, oribil! Uite, chinezoaica a păşit asemenea unei furii foarte arzătoare în faţa iezuitului nostru. Şi atâta cât am putut înţelege din mişcările ei ca iadul, ea a spus: „Mă cunosti tu, nenorocitule?” Iezuitul a arătat o expresie a feţei mânioasă şi împotrivitoare şi spuse: „Da, nenorocito! Blestemul meu să fie pururea asupra ta!” El îşi chema atunci colegii, să pună încă o dată mâna pe aceasta nenorocită şi s-o rupă în bucăţi. Dar, în acest moment striga ea: „Inapoi, voi conducători blestemaţi ai întregii lumi! Paharul vostru s-a umplut! Acum vine răzbunarea mea asupra voastră!” În acest moment se avântă o legiune întreaga de monştrii mari şi groaznici asupra iezuiţilor noştri, îi prind şi îi rup în bucăţi mici. Chinezoaica ia acum capul iezuitului nostru, care a sfâşiat-o mai înainte şi îl aruncă într-un adânc, de unde iasă la suprafaţă numai flăcări luminoase şi aruncă acum şi resturile celelalte rămase în acelaşi adânc. Ah, dacă asta nu este mai mult decât iad, atunci eu chiar că nu ştiu, cu care altă imagine mai îngrozitoare mi l-aş putea închipui pe acesta! Ascultă, oare să nu intervenim încă acolo?”

Spune Borem:” O nu, de asta se ocupă însuşi Domnul; noi am fi prea neputincioşi! Dar uită-te, atâta timp cât ei încă mai stau în rând în faţa noastră, atâta timp ei încă nu sunt de considerat pierduţi. Dar dacă unii vor să plece din rând, cu aceea nu vom mai avea atunci prea mult de-a face! Atâta îţi spun însă: aceştia tocmai nu mai sunt prea departe de iad, fiindcă toate acestea pe care le-ai văzut până acum, se întâmplă numai în cugetul acestor părinţi şi nu în realitate. Dar dacă un cuget se dezvoltă şi se arată astfel, atunci bineînţeles că nu mai este departe cea mai tristă realitate.

Ceea ce ai văzut tu acum, se întâmplă în inimile acestor părinţi-călugări. Dar Domnul face astfel, ca noi să privim cu totul în siguranţă şi în mod imaginar şi dramatic la toate acestea din faţa noastră. Noi am văzut acum, ce fel de voinţă şi gândire au aceste fiinţe. Acum vom vedea, dacă ei se vor întoarce totuşi şi vor urma învăţătura dată lor şi îşi vor schimba această formă răutacioasă a cugetului şi a voinţei după această demonstraţie, care o a turnat-o însuşi Domnul în cugetul lor ca o replică. Ruperea în bucăţi de către monştrii este, ce-i drept, o înjosire puternică, prin care ei vor ajunge cu siguranţă la vreun raţionament. Noi îi vom vedea acuşi păşind iarăşi ca fiinţe întregi. Atunci se va arăta imediat ce impresie le-a făcut aceasta demonstraţie.

Acolo, priveşte iarăşi înăuntru, tu vei vedea întreaga grămadă iezuită venind iarăşi la suprafaţă din acea gaură, în care chinezoaica a aruncat mai înainte numai pe acel singur iezuit rupt în bucăţi!”

Episcopul Martin îşi aţinteşte acum iarăşi privirea la această scenă şi apune:” Intr-adevăr, acum vin indivizii iarăşi intacţi înapoi: sunt totuşi destul de curios, ce vor face ei acum! Aha, uite, uite, ei încep acum să schimbe foaia spre mai bine! No, poate va ieşi totul bine! Eu observ chiar, cum unii din grămadă dau impresia că ei ar vrea chiar să înceapă să se roage, fiindcă au nişte înfăţişări ale fetei foarte evlavioase. Eu aş fi într-adevăr bucuros din toată inima, dacă ei ar vrea să se schimbe în bine!”

Spune Borem:” Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu! Prima încercare s-a arătat foarte dureroasă, dar acum vine o altă probă. Noi vom vedea acolo, cum o vor trece ei pe aceea. Eu îţi spun, aceasta va fi mult mai dură decât prima. Uită-te iarăşi acolo, a doua acţiune îşi va avea începutul imediat!”

70

A doua scenă a încercării iezuiţilorsi explicarea ei de către Borem

Episcopul Martin se uită acum iarăşi acolo şi remarcă, că se apropie de iezuiţi noştri o caravană cu pelerini, care duc cu ei multe bogăţii şi avuţii.

Părinţii o văd şi atunci când caravana ajunge îm apropierea lor, ea este oprită de ei şi întrebată, încotro se îndreaptă şi ce duce cu ea.

Caravana spune:” Noi venim din lume, am jefuit acolo mai multe mănăstiri şi anume pe acei iezuiţi bogaţi, pentru că ei înşişi sunt cei mai mari bandiţi şi hoţi de pe lume.

Pentru că a lua omenirii prin vorbe false, evlavioşenii, faţărnicii şi prin tot felul de iluzii despre iad şi osândă avuţia lor adunată adesea cu greu şi a şi-o însuşi adesea chiar şi cu tot felul de constrângeri, este mai rău decât a fura şi a jefui în public. Impotriva jefuitorilor şi hoţilor are fiecare dreptul său de apărare şi de legitimă apărare, dar împotriva unor asemenea hoţii şi jafuri iezuiţice şi a altora călugăreşti se pot proteja doar foarte puţini.

Şi astfel este avuţia lor una foarte nelegitimă. De aceea este drept din punct de vedere moral, că am jefuit mănăstirile acestea menţionate mai înainte. Acum ducem această pradă în faţa tronului lui Dumnezeu şi vrem să strigăm atâta timp după răzbunare, până ce Domnul şi Dumnezeu ne va auzi şi va nimici de la rădăcină acest soi cel mai rău şi cel mai înşelător!”

Atunci când părinţii iezuiţi aud aşa ceva, ei se aprind de-a dreptul de mânie şi furie.

Episcopul Martin, care a auzit şi el toate acestea, îi spune lui Borem:” Frate, acum stau lucrurile într-adevăr rău pentru iezuiţii noştri - cel puţin pentru cei treizeci care au fost deja de faţă şi la prima manevră! Eu îi văd acum bine şi pe ceilalţi, care aparţin acestui colegiu, dar aceştia nu se află împreună cu cei treizeci, ci constituie o grămadă aparte, care arată mult mai luminoasă decât aceşti treizeci.”

Spune Borem:” Aceşti ceilalţi sunt aproape salvaţi, dar aceşti treizeci sunt încă în pericol. Fii numai atent acum, ce se va întâmpla acolo!”

Episcopul Martin este acum atent cu cugetul şi vorbeşte după un timp:” Dar, dar, dar! Frate, te rog pentru Dumnezeu, acolo doar trebuie să intervenim! Ah, aceştia sunt într-adevăr slujitori de-ai lui sata - - - diavolului! Nu, aşa ceva nu mi-aş fi închipuit niciodată despre această tagmă călugărească!

Ascultă-mă, dacă n-ai auzit sentinţa îngrozitoare a iezuiţilor: Atunci când caravana a terminat cu răspunsul şi explicaţia ei, părinţii s-au aprins de furie şi au strigat ca dintr-un singur cuget:

„O voi nelegiuiţi omorâtori de Dumnezeu, care aţi furat aşa de neleguit sfinţenia lui Dumnezeu! Voi aţi căzut chiar acum singuri în mâinile răzbunării drepte! Aceşti iezuiţi pe care i-aţi jefuit atât de oribil şi împotriva cărora vreţi sa aduceţi acum răzbunarea lui Dumnezeu, suntem noi! Dumnezeu ne-a pus cu siguranţă de aceea în acest loc, ca noi să vă dăm imediat în mâinile celui mai adânc şi îngrozitor iad pentru neleguirea voastră nespusă de mare! În jos cu voi, voi draci rai, la cei mai rai draci!

Vino la suprafaţă, lucifer, tu satan, sus, tu leviatan: Luaţi-i pe aceşti răufăcători cei mai neleguiţi, răi, eretici, astfel şi blestemaţi, vrednici de osândă şi mult prea draconici în primirea veşnic cel mai chinuitoare şi aruncaţi-i acolo, unde iadul este cel mai fierbinte!”

Fratele meu, asta cu siguranţă că nu s-a mai întâmplat! Aceşti indivizi au intenţii într-adevăr bune cu săraca ‚caravana! Eu sunt de părere, frate, că asemenea cugete nu se vor mai îndrepta veşnic niciodată?

Ah, ah, ah, uită-te acum acolo, acolo vin într-adevăr trei înfăţişări groaznice din adânc! Foc iasă din gurile lor îngrozitoare, pe care le deschid atât de mult, că ar putea înghite case întregi!

Caravana intră în cea mai mare frică la aparaţia acestora, îşi pun bogăţiile lor în faţa iezuiţilor şi imploră să fie iertaţi şi să se aibă milă cu ei.

Dar iezuiţii îi împing înapoi fără milă şi urlă tot mai mult, umpluţi de furie şi mânie:” „În jos cu voi, aici nu mai este milă şi veşnic nu mai este iertare! Chinul cel mai îngrozitor şi veşnic în căinţa veşnic zadarnică şi arzătoare să fie destinul şi răsplata pentru fapta voastră! Prindeţi-i, voi trei cei mai mari şi răi diavoli şi răsplătiţi-le lor veşnic, pentru ce ei ne-au făcut vremelnic!”

Caravana implora acum şi mai mult, dar degeaba. Cei trei draci se apropie de caravană. Aceea striga acum şi mai îngrozită pentru a i se acorda milă, dar în zadar. Cu mare plăcere privesc iezuţii la acei nemărginit de înfricoşaţi. Ah, aceştia sunt într-adevăr nişte ticaloşi blestemaţi, aceştia sunt chiar draci ai dracilor!

Cei trei draci adevăraţi nu se grăbesc şi se uită încă foarte gânditori la dorinţa îngrozitoare a iezuiţilor. Dar aceşti ticăloşi mojici vor să-i ştie pe aceşti săraci degrabă şi fără nici o milostivire şi scuză în iad.

Acolo uite, acum vorbesc cei trei draci adevăraţi şi afirmă ca hotărârea iezuiţilor este prea dură şi chiar nedreaptă pentru aceşti numai mici păcătoşi!

Dar iezuiţii spun tare: „Hotărârea noastră este hotărârea lui Dumnezeu şi astfel ea este dreaptă! De aceea duceţi-i de aici în jos spre chinuri!"

Dar dracii urlă înapoi: „Voi doriţi prea multe! Aşa nu a decis Dumnezeu niciodată! Bine, noi facem cum vreţi voi, dar ascultaţi: pe socoteala voastră, deoarece dorinţa voastră nu vine de la Dumnezeu!"

O frate, un urlet groaznic se ridică acum din rândurile caravanei şi dispare acum cu dracii. Şi jesuiţii se bucură cu chipurile senine! Frate ce spui tu despre aceasta? Sunt aceştia draci, sau nu?"

Spune Borem: "Nu-ţi face griji de nimic. Iată, aceasta este totul - cum am menţionat şi mai devreme - o pură apariţie, care pare reală prin Domnul, de aceea această aparenţă reiese din corpurile acestori preoţi.

Căci spălarea răului nu constă rar în faptul, că aceste trupuri sunt scoase afară din fiinţele lor; dar totul este totuşi gălăgie decât o oarecare realitate.

De aceea nu trebuie să-ţi faci griji de ceea ce ai văzut acum. Tot ce vezi tu că s-a întâmplat acum, provine doar din dragostea cea mai adâncă şi din cea mai înaltă înţelepciune a Domnului şi are mare asemănare cu apariţia diferitelor boli a omului pe pământ.

Bolile sunt un rău al corpului, dar pentru aceasta o bunăstare a sufletului şi nu rar şi a corpului în sine, deoarece prin boală se elimină o stofă rea prin violenţa din carne.

Deci sunt şi aceste apariţii doar boli ale sufletului care au fost aduse aici şi care trebuie scoase afară, adică prin medicina spirituală cum cea corporală prin specific corporal. Altfel nu s-ar mai însănătoşii niciodată sufletul şi duhul nu ar mai ieşii din el.

Sau nu este culcat la un om pe lume sufletul care este bolnăvicios şi nu are chef pentru nici o activitate, atâta timp cât este corpul bolnav? Dar dacă este corpul sănătos, atunci este şi sufletul plin de bunăstare şi chef.

Vezi frate, tot aşa este şi aici: toţi au suflete cât se poate de bolnave. Această boală se reface şi este scoasă afară prin puterea cuvântului Domnului, care este singura şi cea mai puternică medicină. După ce a terminat o operaţie cu bine, numai atunci este rândul nostru să-i întărim cu dragostea Domnului.

Deci drag frate, acum vei înţelege mai bine aceste apariţii şi în viitor nu te vei mai speria, dacă vei zări ceva mai rău decât ai văzut până acum. Căci la fiecare boală ultima stofă, care este scoasă afară prin tratament este cel mai rău, deoarece este motivul principal al acestei boli. Aşa şi aici este scos ultimul rău principal din suflet.

De aceea nu mai trebuie să te sperii aşa de tare, dacă vei vedea acest rău ieşind afară. Uite-te iar acolo; imediat va începe actul trei, care va fi probabil şi ultimul pentru cei treizeci de iesuiţi!"

71

Schimbarea şi întoarecerea a unuia dintre iezuiţi
Răzbunarea celorlalte 29 de spirite iezuite

Episcopul Martin se uită iar în ceafa iezuitului care stă în faţa lui şi vede, cum cei trezeci încep să-şi aruce reciproc tresătruri îngândurate şi unul din ei face remarca următoare:

(Un iezuit:) "Fraţi, victoria ne-a reuşit într-adevăr. Dar dacă mă uit mai profund la acest lucru, mi se pare, că totuşi am procedat fără drept şi neândreptăţiţi cu caravana care acum se arde în iad. Cu toate că au greşit mult, nu avem nici un drept după Evangelia noastră, să-i judecăm şi să-i blestemăm.

La aceasta mai se adăugă şi învăţătura care mi-a venit în minte, care ne-a dat-o mesagerul cerului, înainte de a ajunge în acestă stare liberă a existenţei noastre. După învăţăturile lui înţelepte, trebuie să întâmpinăm toate lacamiile doar cu dragoste, blândeţe şi umilinţă. Dar aici nu a avut de lucru nici una dintre aceste trei, ci cum au arătat cele mai joase fiinţe, acei trei draci groaznici pur şi simplu ne-au întrecut în blândeţe şi dreptate şi au dovedit prin aceasta, că noi suntem mult mai răi decât ei!

Fraţi, cum vi se pare acest lucru? Eu recunosc, mie începe să mi se pară foarte ciudată! De altfel mi se pare aici în lumea spiritelor totul de neprins. Această facere după voie, pentru care nu avem nici o poruncă de la mesagerul Domnului, mi se pare contra oricărei ordini a lucrurilor din aceasta lume cât se poate de misterioasă. Mie mi se pare de parcă mi-ar şopti cineva în secret: „Această faptă groaznică o veţi regreta pe veci!" - Of, of dacă nu aş fi fost prezent la această întâmplare!"

La această remarcă bună rămân miraţi cei douăzeci şi nouă. Dar după un timp spun toţi ca dintr-o gură: "Da, în fond ai dreptate. Dar gândeşte-te singur, dacă putem fi altfel decât suntem! Noi suntem aşa şi nu putem acţiona altfel, decât cum suntem obligaţi s-o facem - şi cu aceasta punct! Cine a pus furia în noi, acela trebuie să nu spună nimic şi tot aşa cu celelalte tresături, cu care este aşa de mult îmbogăţit sufletul nostru.

Cine ia dat şarpelui cu clopoţei otrava ucigătoare, acelui ia convenit cu siguranţă, deoarece altfel nu l-ar fi dotat aşa de bine pe acel vierme! Aşa a trebuit să devenim şi noi iezuiţii în slujba noastră, cum să facem cale liberă furiei şi răzbunării şi să împlinim cea mai mare răutate cu conştiinţa împăcată spre marea onoare a Domnului. Noi suntem numai perfecţi, pentru ceea ce am fost chemaţi! Da ce vrei tu, da ce vrea Dumnezeu mai mult de la noi?"

Vorbeşte acel iezuit singur: "Da, aveţi dreptate! Noi suntem prin urmare cei mai mari draci şi suntem perfecţi în aceasta. Ce vreţi voi mai mult? În consecinţă, nu ne aşteaptă pe toţi cerul, ci cel mai curat iad. Ce vreţi voi mai mult? Deci să continuăm cu răutatea noastră, pentru a ajunge cât mai repede blestemaţi pe vecie! Eu vă doresc poftă bună! Eu nu voi mai ţine de acum înainte cu voi. Eu nu vreau să am onoarea mare, să mă aflu în

următoarea clipă cu voi într-un curent fierbinte de smoală. Intr-adevăr, pentru această onoare înaltă nu vă voi invidia deloc pe veci!”

Vorbesc ceilalți douăzeci şi nouă ca dintr-o gură: “Ce, vrei să devii necredincios slujbei tale! Cel ce a înfiinţat această sluijbă, pe Ignatius vrei să-l părăseşti şi învăţăturii lui sfinte vrei să-i devi necredincios? Ce îţi trece prin cap? Gîndeşte că te mai aşteaptă ziua judecăţii; cum o vei trece? Dacă faci aceasta, atunci să-ţi meargă de mii de ori mai rău decât caravana de mai devreme!”

Vorbeşte iarăşi celălalt iezuit: “Numai curaj! Eu rămân - Dumnezeu să mă întărească - devotat cuvintelor mele. Dar voi puteţi face ce doriţi! Pentru ziua judecăţii nu îmi voi lăsa să crească peri albi, dar pentru primirea sigură a blestemului veşnic în compania voastră, da! Ignatius încoace, Ignatius încolo, eu voi urma de acum înainte cuvintele mesagerului lui Dumnezeu. Ignatius împreună cu voi toţi poate să mă - aproape că mi-a scăpat ceva! - împreună cu toată comunitatea voastră!

Cum văd eu acum, îi este Domnului mai drag un cur de turc decât vai-samarul de colegiu al nostru împreună cu cel ce a înfiinţat-o! Aţi înţeles? ! Toţi luteranii, calviniştii şi cei cu credinţă veche sunt îngeri, în timp ce noi cu toate regulile noastre suntem draci în formă optimă.

Faceţi cu mine ce vreţi, eu nu am să mă mai răzbun! Mie îmi pare nespus de rău, că m-am legat de acea săracă chineză; şi pentru aceasta am fost, Doamne ajută, împreună cu voi pedepsit! Dar, pentru a doua prezenţă cu blestemarea veşnică a acelei sărace caravane, mă arde deja acum ca iadul. Ce va fi din mine dacă voi rămâne mai mult camaradul vostru? De aceea la revedere, eu va părăsesc!”

Când acel iezuit pronunţă aceste cuvinte, încep deodată toţi să-l blesteme, îl înconjoară, îl taie şi îşi împart pielea lui între ei. Iar pe cel fără piele îl aruncă afar din turma lor şi aruncă cu pietre după el şi cheamă toţi dracii să vină să-l ia.

Dracii vin într-adevăr, dar nu îl iau pe cel scalpat, ci numai pe aceia care i-a chemat. Aceştia însă se împotrivesc cu toate puterile şi strigă disperaţi după ajutor. Atunci se ridică cel fără piele şi le porunceşte draciilor, să aibă milă cu aceşti nevăzători. Şi iată, dracii îl ascultă şi îi părăsesc pe cei înebuniţi!

Această scenă face impresia asupra lui Martin şi se uită în contiunare curios, ce se va întâmpla mai departe.

72

O privire spre starea spirituală a femeilor- inimii- lui Iisus - Intruşi în grădina mănăstirii - Atacul femeilor- inimii- lui Iisus răzbunătoare

Borem spune însă:” Prietene şi frate, să-i mulţumim nesfârşitei înţelepciuni a Domnului şi dragostei şi milostivirii Sale negândite, că El a dorit, împotriva aşteptărilor noastre, să se poarte cu această companie atât de blând şi atât de simplu. Pentru că asemenea încercări durează la unii, care sunt adesea într-o stare mai bună, chiar mulţi ani pământeşti, în timp ce toată încercarea aceasta cu această companie a durat doar trei zile, după socoteala pământească. Bineînţeles, sentimentul acestor încercaţi este desigur încărcat cu câteva decenii. Acest lucru singur, ce semnificaţie are el pentru realitatea sau pentru o asemenea formare a simţului cu care încercatul este împovărat cu o durată adesea de mii, ba chiar milioane de ani?

Mai simplu spus, eu îţi spun că Domnul a fost cu aceşti iezuiţi cât se poate de milostiv! Ei au trecut acum peste ce a fost mai rău. Ei au ajuns într-adevăr până la marginea prapastiei şi au fost nesfârşit mai aproape de iad decât de cer, care totuşi se află încă foarte departe de ei. Dar ei sunt acum salvaţi şi intră acum în recuperare. Şi astfel s-a câştigat deja nesfârşit de mult, pentru care i se cuvine numai Domnului singur cinstea pe veci. Pentru că ce nu-i mai este posibil celui mai înalt înger, aceea îi este Domnului foarte bine posibil!

Tu doreşti să vezi mai multe scene din această a treia acţiune, din care cauză tu te uiţi încă atât de atent la ceafa lor. Dar eu îţi spun că nu vei mai vedea nimic acolo. Pentru că această companie se cufundă acum în sine însăşi şi merge atunci la fraţii lor mai buni şi aşteaptă atunci despărţirea de această împrejurime materială, care se va întâmpla imediat atunci, când vom privi cum stau încă lucrurile cu femeile- inimii- lui Iisus.

Dar pentru ca ei să nu aştepte prea mult, să ne ducem imediat la acele femei menţionate şi să le studiem tot în acea formă, cum i-am studiat pe acei trezeci de iezuiţi. Uite, am ajuns deja! Tu poţi să-ţi alegi una pe care o vrei tu; peste tot vei vedea acelaşi lucru!”

Episcopul Martin:” Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci cea mai de-a aproape este destul de bună pentru aşa ceva; deci numai să privesc în ceafa ei! Exact, exact ca la acei treizeci! Acum le văd chiar pe toate, cum sunt ele aici adunate împreună ca la nouăzeci de femei: într-o grădină care este împrejmuită cu un zid puternic, la a cărui colţ din nord este amplasată o clădire de mănăstire arătând foarte întunecată.

Ele par că schimbă cu hărnicie cuvinte între ele. Dar încă nu pot să înţeleg nimic din ceea ce ele vorbesc de fapt unele cu altele. Acum remarc faptul că ele devin din când în când mai întunecoase şi altă dată mai luminoase din cauza cunoaşterii, tot aşa ca şi când ar sufla vânturile nori peste vârfurile munţilor înzăpeziţi, în timp ce aceia devin atunci foarte gri sub umbrele norilor şi - atunci când norii fac iarăşi loc razelor soarelui - acestea fac ca

vârfurile munților să strălucească foarte drăgăstos! Dar care să fie oare proveniența acestui fenomen în ceea ce privește aceste femei- ale inimii- lui Iisus?”

Spune Borem:” Dragă frate, tu ai arătat o imagine destul de bună pentru acest lucru şi poți să găseşti foarte bine, în această imagine naturală, explicația acestui fenomen. Vezi şi aici trec nori de neştiință peste vârfurile cunoştiintelor acestor femei, aceste necunoaşteri fiind aduse de vânturile celor mai diverse patimi lumeşti! Tu ştii însă, că , atunci când, pe lume, vânturile încep să se joace jocul lor cu norii, vremea rea va începe acuşi. Vezi, tot aşa stau lucrurile şi aici în aparența spirituală.

Nu remarci faptul că aceste întunecări se repetă şi sunt tot mai lungi în durată? Asta arată deja foarte limpede, ca dansul propriu zis va începe imediat. Atunci când întunecarea nu va mai înceta, va începe imediat acțiunea de început a timpului rău. Fii numai foarte atent la toate; aici vei vedea lucruri şi mai interesante decât acelea pe care le-ai văzut la cei teizeci de iezuiți!”

Spune episcopul Martin:” Da, exact, tu ai dreptate! Eu observ deja, că ele nu mai vor să se ilumineze, rămân întunecate şi devin încontinuu tot mai întunecate. Şi la celelalte nu mai vrea să se arate acum lumina dragă în puterea ei, ci se preschimba încetul cu încetul înspre gri.

Cu adevărat, un amestec foarte curios de întuneric şi gri se arată acum! Acelea deja foarte întunecat se colorează de jos în sus într-o culoare, care este asemenea fierului într-un roşu slab incandescent. Aceasta pare că îşi are originea ori într-o furie trezită în ele sau chiar în iad. Ascultă, tu cel mai drag frate al meu, acestea sunt premise foarte dezamăgitor de suspecte pentru apariții rele care urmează!

Acum descopăr eu, că prin uşa mănăstirii intră două ființe masculine în grădină. În mijlocul acesteia, se află femeile- inimii- lui Iisus ale noastre, acum deja întunecate dezamăgitor de tare, însă nu par că au remarcat, că aceşti intruşi se află deja foarte aproape în preajma lor.

Aha, aşa, acum dară, acum! Va începe desigur acuşi bântuiala. Femeile noastre au simțit deja, că cineva se află în apropierea lor, care probabil n-ar trebui să se afle acolo. Fiindcă eu văd pumnale incandescente în mâinile lor, pe care le îndreaptă acum în afară, pentru a-i întâmpină pe acei doi nou-veniți într-un mod tocmai nu prea plin de dragoste.

Acum se ridică stareța în picioare şi porunceşte printr-un semn cu mâna să se facă linişte. Oare ce se va întâmpla mai departe? Poate că va fi ținut un discurs plin de cinste? - Da, da, aşa o fi cu siguranță, fiindcă ea îşi drege deja puternic glasul! Cu adevărat, sunt totuşi foarte curios, ce le va cotcodăci maica stareță celorlalte femei! Deci, acum numai atenție, ea vorbeşte:

(Maica stareță:) “Ascultați-mă toate, voi domnişoarele mele cinstite şi respectabile! Tagma noastră înaltă, demnă şi sfântă se află în mare pericol! S-au furişat doi bărbați obraznici, pe care aş dori să-i numesc mai bine „puşti“, prin mănăstirea noastră sfântă în această grădină a noastră dumnezeiască. Probabil, pentru a face cu noi desfrâu şi glume sau cel puțin, pentru a spiona avuția noastră sfântă, cum se poate lua ea de la noi cu forța, în cazul în care noi n-o dăm de bună voie! Dar aceşti puşti vor ispăşi scump tupeul lor!

Ascultați-mă, noi suntem în jur de nouăzeci la număr, după cum pot să vă număr aşa în treacăt! Dacă aceşti puşti obraznici se vor apropia de noi şi la strigătul nostru: „Afară cu voi, voi puşti dezonorabili şi uitați de Dumnezeu!” nu se vor îndepărta în grabă, ne năpustim toate pe ei în acelaşi timp! Şi fiecare dintre noi să le împungă pumnalul incandescent în piept până la copcă! Deci, după ce vor fi omorâți, atunci îl vom însărcina pe slujitorul nostru al casei să-i taie în bucăți aici în grădină şi îi vom arde aici pe un rug blestemat, pentru că acest loc sfânt a lui Dumnezeu să fie iarăşi curățat!”

Spune episcopul Martin:” Ia uite; aceste dragi femeiuşti ale inimii lui Iisus, ce gânduri sângeros-drăgălaşe au ele! Ah, asta este chiar foarte drăgăstos! O voi canalii fără Dumnezeu! Nu, aceasta n-aş fi aşteptat de la aceste adevărate furii ale iadului! Pai da, dacă introducerea îşi are deja un început atât de cinstit, cum se vor arăta ele atunci la acțiuni de încercare următoare? Priveşte numai acolo: cei doi bărbați arata foarte iubitori şi eu aş putea spune despre ei: „Uite aici doi oameni, în a căror suflete nu se găseşte nimic viclean!” Şi aceste canalii rele îi osândesc deja, fără să-i fi văzut cum trebuie şi mai puțin sa fi vorbit cu ei!”

Spune Borem:” Fii numai tăcut, tu doar ştii, cum stau lucrurile în asemenea cazuri! Lasă-le să facă numai! Când va fi timpul să intervenim, vom fi desigur înştiințați de acea tablă. Inainte de aceasta însă, să fim numai observatori liniştiți a acelora ce se întâmpla aici. Priveşte numai iarăşi mai departe!”

Episcopul Martin priveşte acum foarte atent iarăşi la acea scena din fața sa şi spune după un timp:” Tu, frate, acum merg iarăşi cei doi bărbați la uşa mănăstirii şi au nişte înfățişări ale feței, de parcă ei ar vrea să plece iarăşi în fugă din această grădină divină.

Dar femeile remarcă aceasta şi strigă acum cu totul împotriva intenției lor de dinainte: „Stop, nici un pas mai departe, voi puşti fără Dumnezeu!”

Cei doi bărbați par că nici un dau importanță la aceasta şi se apropie tot mai mult de uşa de ieşire. Dar aceste femei văd acum, cum cei doi nu vor să ia în seama strigătul lor. Ele devin de aceea cu totul înfocate, se năpustesc cu un strigăt îngrozitor în urma acelor bărbați şi le taie calea spre ieşire.

O parte însă îi înconjoară cu pumnalele în mână pe cei doi bărbați şi îi întreabă ca dintr-un cuget având şi o înfățişarea amenințătoare: „Ce căutați voi aici, voi puşti neleguiti? Mărturisiti intenția voastră rea, planul vostru trădător, ca noi să vă putem atunci chinui cu atât mai rău fără milă şi îndurare! Fiindcă voi ați necinstit această grădină sfânta a lui Dumnezeu prin intrarea voastră obraznică şi impertinentă şi ați calcat astfel în picioare duhul lui Dumnezeu! Un asemenea păcat de moarte neleguit poate să fie însă ispăşit numai cu moartea şi numai osânda voastră veşnica poate să creeze mulțumire dreptății dumnezeieşti!Vorbiți de aceea,voi deja dinainte blestemați!”

Cei doi bărbaţi vorbesc acum: „Ascultaţi-ne cu răbdare! Noi am fost trimişi la voi de Dumnezeu, pentru a vă elibera de nebunia voastră mare. Dar fiindcă nu vedem nimic altceva în voi decât furie şi dorinţă de răzbunare, voi nu sunteţi încă nici pe departe demne pentru o asemenea mare milostivire şi va trebui să aşteptaţi foarte mult de acum încolo, până când veţi fi demne de această milostivire. Oare n-aţi auzit că, cine judeca şi osândeşte, va fi el însuşi judecat şi osândit? ! Noi însă nu vrem să vă răsplătim fapta voastră, nu vrem să vă facem nici un rău pentru rău. De aceea reflectaţi şi lăsaţi-ne să mergem în pace, căci altfel, vă va fi rău!"

Femeile se năpustesc acum foarte mânioase cu pumnalele lor pe acei doi. Aceştia însă dispar şi femeile se împung între ele în furia lor oarbă."

73

Afirmaţiile lui Martin şi impulsurile înţelepte ale lui Borem despre calea veşnicei iubiri - Arzătoarele femei ale- inimi -lui Iisus

Episcopul Martin, văzând această întâmplare, începe să râdă şi spune:" Frate, uite acolo, aceste muieri proaste! Ah, cum se împung ele cu pumalele lor în furia lor oarbă! Pai da, pai da, asta merge bine acum! Cu adevărat, o adevărată scena foarte şarmantă de-a lui Blockberg! Dacă acestea continuă aşa, nu va rămâne prea mult în plus de la ele şi noi nu mai trebuie să intervenim! Şi aşa e bine: cu adevărat, cu aceste rămăşite cerul nu pierde tocmai prea mult!

Tu trebuie totuşi să mă ierti, dragă frate, dacă eu par aici a fi ca unul care se bucura de pagubă, dar, în acest caz, nu mă pot abţine! Fiindcă eu pot să suport pe toate fiinţele mai uşor decât pe nişte femei proaste şi în acelaşi timp, rele. Insuportabile îmi sunt ele mai ales, dacă ele, că acestea de aici, se distrug aproape de tot din furie şi neleguire. Eu nu le doresc nimic rău, ce-i drept, dar aşa puţin de iad nu le-ar strică acestor bestii adevărate. Vreau să zic, nu pentru veşnicie; dar aşa á la gheena romano-catolică -- nu le-ar strica!"

Vorbeşte Borem: "Frate nu te băga prea adânc şi scoate tot strigătul de foc din cer din inima ta! Uită-te doar, ce face Domnul aici, aşa vei cunoaşte singur felul şi calea adevărată şi vei înţelege, cum astfel de fiinţe, cât se poate de întunecate pot fi iar întoarse spre lumină. Dacă ar gândi şi Domnul aşa ca tine, ar există pentru aceste fiinţe amărâte cât se poate de puţine şanse pentru viaţa veşnică! Dar aici observi limpede, cât de bun este Domnul faţă de cei mai buni oameni şi îngeri!

Eu îţi spun, ciudate sunt căile Domnului; numărul lor este infinitul. Şi fiecare cale, pe care merge Domnul cu un om, este o cale nouă şi chiar pentru Cherub o minune neexplorată şi sfântă printre orice întâmplare!

Dacă te vei uita la toate apariţiile din acest punct de vedere, atunci nu vei mai găsi pe veci ceva supărător sau batjocoritor. Tu te vei convinge la sfârşit cât de nemărginit de drăgăstos poate să-şi ducă Domnul drumurile Sale până la capăt; şi cum, de obicei, prin mijloace simple şi neânsemnate ajunge întotdeauna la scop şi - unde ajuta pe unul, acolo ajută în acelaşi timp nenumărate fiinţe!

O frate, tu vei recunoaşte aşa încetul cu încetul cât de măreţ este totul aici în aparenţa aceasta, - da, cât de sfânt vreau să spun este prezentul şi efectul unei căpuşe, aşa cum ai văzut-o des cum se târa pe o frunzuliţă pe jumătate uscată!

De aceea bucură-te aici de totul ce vezi! Căci totul, totul răsare din dragostea sfântă a Tatălui nostru sfânt! Crezi tu, că iadul, cu toate înfricoşările sale de nedescris, este o răzbunare a lui Dumnezeu construită pe furia Lui veşnică? Da de unde! Eu îţi spun, Domnul este şi în iad dragostea pură! Căci dragostea veşnică nu cunoaşte nici furie şi nici răzbunare, ci cum şi ce ea este, aşa sunt şi toate lăcaşurile ei, nemărginite şi veşnice.

Aşa, dragă frate, priveşte de acum încolo această apariţie şi vei primi în scurt timp o altă îmbrăcăminte, adică o îmbrăcăminte a dragostei şi a înţelepciunii din inima Tatălui nostru sfânt! Această îmbrăcăminte nu ţi-o va mai lua veşnic nimeni. Şi într-o astfel de îmbrăcăminte vei vedea toate lucrurile şi apariţiile în lumina lor adevărată şi le vei comenta adevărat din motivul tuturor motivelor.

Dar acum uită-te numai mai departe, ce se va întâmpla în continuare! Dar uită-te la totul cu alţi ochi şi concepţie, aşa vei descoperi motivul adevărat. Căci toate acestea se întâmplă din voia Domnului în mare parte doar pentru tine, pentru a ajunge cât mai repede la adevărata renaştere a spiritului şi la schimbarea cerească a garderobei din sufletul tău! De aceea, încă o dată: gândeşte-te bine la ceea ce ţi-am spus, aşa vei culege claritatea mare care îţi va fi de folos!"

Episcopul Martin se uită iar în ceafa doamnelor - inimii - lui Iisus şi zăreşte, cum ultimele două se bat şi se înjunghie reciproc cu pumnalul şi cum în curând pică amândouă ca moarte la pământ. După o astfel de scenă vorbeşte el:

(Episcopul Martin:) "Doamne ajută, acum s-au lichidat reciproc amândouă! Domnului să-i rămână în fericire! Este într-adevăr mai mult decât minunat, dacă aceste fiinţe vor ajunge la fericire, aşa cum ai spus tu mai devreme? Acum sunt curios din toată inima, ce se va întâmpla acum mai departe cu aceste amazoane! Ele sunt întinse acolo exact aşa de parcă ar fi într-adevăr moarte!

Aha, acum vine altă apariţie! Doamnele încă mai sunt pe jos ţeapăn de moarte. Dar ele încep să aburească şi din fiecare se urcă în sus fum ca din hornul unui brutar. Şi mai observ ici şi colo scântei care se duc în sus ca la

un vulcan! Sapprament, sappramment! Acest lucru începe acum să aibă o cu totul alta faţă! Cel mai drag prieten, dacă aceasta nu arată aşa puţin a iad, atunci vreau să mă numesc aşa cum vrei tu să-mi spui!

Ia uite, acum se văd în unele locuri deja flăcări! Aceasta arată deja ca un adevărat Autodafé! Aceşti săraci încep să ardă acum peste tot! Acest lucru devine ciudat; dar încă nu se mişcă nimic peste, pe lângă sau sub aceste doamne, ci numai fumul tare, scânteile şi flăcările.

Flăcările devin tot mai puternice, doamnele moarte arată deja arzătoare! Acum este într-adevăr bine pentru ele că sunt moarte şi prin aceasta nu au nici un fel de simţ. Ah, ah, cât de luminat arde acum aceasta! Intr-adevăr o privelişte diferită şi ciudat: cu toate că flacăra este puternică, nu arde nimic din câte pot observa acum! Spune-mi dragă frate, ce poate însemna această apariţie cât se poate de nemaiîntâlnită?"

Vorbeşte Borem: "Nimic altceva decât ceva bun; căci ce vine de la Domnul, este pur şi simplu bun! Priveşte mai departe, vei observa imediat, câtă dreptate am avut şi cât adevăr am grăit!"

74

Critica lui Martin despre fiinţa răului - Discursul lui Borem despre ordinea dumnezeiască a vieţii - „Binele" şi „Răul" ca cele două poluri diferite în Dumnezeu şi în creaţia Sa

Spune episcopul Martin: "Da, da, tu ai cu siguranţă dreptate şi vorbeşti sigur întregul adevăr. Dar trebuie să recunoşti că păcătoşii sunt tot aşa că şi noi creaţiile lui Dumnezeu, ba chiar şi diavolul în sine provine de la Dumnezeu! Dar cui îi va conveni de păcătoşi şi de diavol, doar pentru că provin şi au provenit din Dumnezeu? !

Eu vreau să spun mai mult aşa: Dumnezeu a creat prin nenumăratele Sale fiinţe şi fiinţe libere. El le-a transmis ordinea Sa de neclintit şi le-a arătat drumurile, care trebuie să le meargă pentru a ajunge la ordinea Sa. Dar pentru că sunt fiinţe libere, pot întoarce spatele acestei ordini dumnezeieşti şi să facă totul impotriva ei. Dacă ei fac acum aceasta, eu întreb:

Dacă doar binelui dumnezeiesc îi este de gândit răul, atunci aceasta este şi aşa un lucru împotriva ordinii dumnezeieşti recunoscute pentru a numi de fapt răul? ! Dar dacă este şi acesta bun, atunci vreau să ştiu totuşi ce este de fapt răul! ? Căci ceva rău tot trebuie să existe, căci altfel ar fi iadul cel mai gol termen, care a fost gândit vreodată de un spirit omenesc!

Dacă este iadul o realitate adevărată şi aceasta o lucrare impotriva ordinii dumnezeieşti pentru a putea fi numită într-adevăr rea, atunci sunt aceste doamne rele şi prin aceasta pregătite pentru iad ca o boabă de strugure care este coaptă în luna noiembrie!

Păcatul şi păcătoşii ca apostoli ai diavolului sunt în consecinţă răi şi răsplata lor este după cuvintele Domnului, iadul ca recoltare a tot ce este rău. Din apariţia acestor doamne s-a observat, că în ele a fost răul. Ca nişte furii s-au înjunghiat şi acum ele ard! Prietene, are oare iadul şi o altfel de faţă?"

Vorbeşte Borem: "Prietene, tu încă vorbeşti ca un nevăzător omenesc din închisoarea cărnii sale! Bineînţeles este din partea unei fiinţe libere care cunoaşte ordinea dumnezeiască o lucrare contrarie a acesteia un păcat şi prin aceasta şi ceva rău. Dar ştii tu să-mi arăţi liniile între o fiinţă liberă şi lângă ea fiinţa condamnată a una- şi aceiaşi persoană?

Ştii tu, unde începe sufletul din carne şi unde începe în suflet duhul? Ştii tu cu exactitate unde se termină lucrările impuse şi unde îşi au începutul cele libere? Ştii tu, cât de departe se întinde spiritualul şi liberul natural?

Dacă ai pus mustul proaspat în damigeană, acesta a început de îndată să fiarbă. Acesta a făcut bulbuci şi gaze în damigeană şi când ajungi cu nasul la gura acesteia, te aruncă ameţit un miros înţepător în spate. Ştii tu oare ce a fost aceea ce a făcut ca vinul să fermenteze? Vezi, tu nu ştii! Dar după ce a fermentat mustul, a devenit liniştit şi curat şi a fost vin. Ştii tu oare cum a devenit din must un vin adorabil?

Recent după ce a înflorit un smochin sau un alt pom ai văzut imediat fructul. Dacă o gustai, ţi se părea acră şi tare, deci contra ordinii a gustului tău era groaznică şi rea. Dar după ce s-a copt fructul, cum ţi s-a părut atunci? Vezi, atunci a fost ideală pentru stomacul tău, deci cu siguranţă nu a fost rea şi groaznică!

Iarna este pentru simţuri cu siguranţă un păcat; căci nu este în ordinea oamenilor şi a animalelor care sunt şi au sângele cald. Dar dacă nu ar exista, cum ar fi cu bogăţia pământului şi a forţei psihice a omului?

Eu îţi spun, în tot infinitul găseşti întotdeauna doi poli, care în egală măsură aparţin de ordinea lui Dumnezeu, cu toate că sunt diferiţi ca ziua şi noapte sau ca da şi nu. Spune, care dintre acestea este răul? Nu vezi tu, că Domnul coordonează şi conduce totul şi fiecare lucru pe drumul sau? Deci unde ar putea fii un astfel de drum rău!

Vezi, Domnul ştie cât de departe să lărgească cercul libertăţii în jurul unei fiinţe! În acest cerc poate intra orice fiinţa care are o dorinţa liberă şi spre exerciţiul libertăţii poate face ce vrea. Dar mai departe de acest cerc nu poate păşi nici o fiinţă!

Intr-o picătură de apă trăiesc des nenumărate animale şi se mişcă liber în aceasta; dar pot să-şi exercite şi în afară acelei picături, libertatea lor de viaţă?

Tot aşa vor oamenii să îngroape ordinea morală pe pământul lor prin războaie şi prin alte gravităţi. Dar opresc prin această schimbarea de zi şi noapte, sau poate să reţină ploaia şi vântul sau pot seca marea?

Vezi, dacă vrei să vorbeşti de ordinea mare a lui Dumnezeu, atunci trebuie să vezi mai departe de spaţiul îngust al cercului tău!

Ce nu se poate face în picătura, aceasta se face în marea, deoarece nici cea mai otrăvită picatura nu poate să măi otrăvească! Ce nu-şi găseşte o asemănare în cercul pământului, găseşte cu siguranţă în cercul nemăsurat al soarelui. Şi dacă aceasta încă nu ajunge, pentru acela mai există cercuri a sorilor centrale nemăsurate de largi şi de adânci! Dacă nu găseşte un număr un alt număr pentru preluare: este aceasta o urmare, deoarece nu ar mai există numere, în care ar găsi o preluare armonică? Sau într-un anumit fel de sunet în muzică s-ar strecura dintr-un alt fel de sunet un ton, atunci ar fi aceasta un păcat curat şi prin aceasta crezi tu că acel ton ar fi imediat scos din muzica? Vezi tu, Dumnezeu a arătat şi a dat fiecărui om un fel de ordine prin „Să faci!", dar i-a dat şi toate celelalte. El ştie cel mai bine, cum îl ghidează pe unul sau pe celălalt spre a ajunge la scopul cel mai înalt. De aceea a şi poruncit, să nu fie judecat nimeni, aşa cum nici cel mai mare înger din cer, Mihail, nu a avut voie să-l judece pe satana, atunci când acesta se certă cu el pentru trupul neânsufleţit a lui Moise!

Noi trebuie să vedem numai ce face Domnul şi să ne ghidăm după aceasta, pentru a fi copii înţelepţi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu. Dar tot restul de condamnare trebuie să iasă din noi! Căci noi ne putem mişcă liberi numai în cercul nostru. Şi mişcările din celelalte cercuri veşnice a ordinii lui Dumnezeu nu ne interesează cu nimic, ci singur Domnul - de aceea se şi spune, că fiecare să-şi măture în faţa porţii şi nu în faţa vecinului!

Inţelege aceasta bine şi priveşte în continuare scena! Eu sper în faţă lui Dumnezeu Domnul, ca vei începe, să vezi şi să judeci lucrurile într-o cu totul altfel de lumină. Domnul să-ţi de-a în curând vederea şi voinţa dreaptă! Priveşte numai acum, vei vedea o cu totul altfel de scenă!"

75

Observările următoare ale lui Martin la starea vrednică de iad a femeilor- inimii- lui Iisus -- Explicaţiile corespunzătoare ale lui Borem

Episcopul Martin se uită iarăşi acolo, fiind foarte tăcut pentru un timp; însă după aceea vorbeşte el:" Da, dragă prieten, tu ai dreptate: eu admit acum foarte limpede că ordinea lui Dumnezeu este cu totul altfel, decât eu mi-am închipuit-o adineaori! Da, adevărat este, ce spune marele văzător David şi apostolul Pavel, când grăiesc: „Nepătrunse sunt căile Domnului şi de nepătruns sunt hotărârile Lui!"

Dar, pe lângă acestea, este tot atât de nepătruns şi de inpenetrabil, de ce eu rămân atâta timp prost, în timp ce tu ai devenit oarecum prin puţine mijloace spirituale într-un timp aşa de scurt deja un înger al Domnului înţelept din temelie! Dar să fie acum, aşa cum o vrea să fie, eu simt tare în mine, că Domnul Iisus a devenit acum singura mea dorinţă. Şi acest sentiment mă face foarte bucuros şi fericit! Mai mult însă nu am nevoie pentru întreaga veşnicie. Eu îţi spun, dragă prietene şi frate, fiindcă îl am acum numai pe Domnul, mă interesează toate celelalte puţin sau chiar de loc!

De aceea sunt eu de părere: după ce Domnul face oricum ce este mai bun cu această societate femenină şi masculina şi noi nu putem să adăugam sau sa luăm ceva, aşa că nu este de folos, de a observa aceasta scenă mai departe, în care cel puţin eu văd dezamăgitor de puţine lucruri agreabile şi înălţătoare de spirit. Acum s-au întors aceste doamne desigur iarăşi la viaţă şi fug arzătoare încoace şi încolo în grădina lor, de parcă ar fi cele mai vădite furii sau dracoaice. Dar îmi foloseşte oare o asemenea imagine, dat fiind faptul că eu nu o pot înţelege şi probabil nici nu o voi înţelege niciodată?

Dacă ar fi după mine, atunci eu aş merge cu mult mai multă plăcere afară în acea grădină frumoasă pentru a lucra ceva, decât să mă uit aici mai departe la aceste scene foarte plictisitoare!"

Spune Borem:" Ascultă, frate drag, ceea ce îi este Domnului potrivit, aceea să ne fie şi noua potrivit. Fiindcă uite şi pe noi doi ne călăuzeste Domnul şi ştie cel mai bine de ce ne-a arătat tocmai aceasta cale! De aceea priveşte numai răbdător, ceea ce este de observat aici! În ceea ce priveşte însă explicaţia, fi fără grija; aceasta ţi se va da la timpul potrivit şi anume în cea mai înaltă claritate şi în modul cel mai curat. Ceea ce vezi tu însă, spune-mi imediat după ce vezi tu acel lucru. Eu îţi voi da, ca până acum, explicaţia dorită la acea întâmplare. Deci, fă în numele Domnului, precum eu te-am sfătuit acum!"

Spune episcopul Martin:" Da, da, tu ai dreptate că Domnul ne călăuzeşte şi pe noi înşine pe lângă acestea; atunci bineînţeles că trebuie să respectăm toate lucrurile pe care le vrea Domnul să ni le arate! Şi astfel vreau eu să privesc iarăşi foarte atent la această comedie spirituală. Dar lasă-mă numai să vorbesc în acest timp, aşa cum îmi este pe plac!"

Spune Borem:" Vorbeşte cum vrei tu, mai multe nu pot să-ţi spun! Dar fereşte-te numai de a judeca, deoarece aceasta îi aparţine numai Domnului singur!" -

Episcopul Martin este foarte mulţumit cu aceasta, se uită iarăşi în ceafa femeilor- inimii- lui Iisus şi spune:" Aoleo! Frate, acolo stau de-o dată lucrurile într-adevăr foarte rău şi sălbatic! Aceste doamne sunt acum toate goale şi carnea lor este aprinsă în totalitate ca un minereu topindu-se. Cu cât situaţia devine mai arzătoare, cu atât mai mult ele fug mai tare încoace şi încolo.

Aceste adevărate salamandre nu sunt chiar grase; însă ele mai au totuşi o înfăţişare destul de omenească. Trupul ar mai merge, unele dintre ele nici nu au un sân atât de urât; dar chipurile lor arată îngrozitor de

deformate! Eu am văzut pe pământ câteodată numai maimuțe, care aveau chipuri asemănătoare! Ei, ei, ei! Chipurile arată îngrozitor de sălbatic şi mai mult decât respingător de urâte!

O Doamne, o Doamne, uită-te numai o dată la aceea, care se află acum cel mai aproape de noi! O Doamne, chipul ei! Nasul îi atârnă aproape până la burtă. Urechile au o asemănare cu acelea ale unui elefant. Gura se aseamană mai degrabă cu partea din dos a unei vaci decât cu gura unui om; gâtul îi este plin de guşi. Ochii arată asemenea a doua fese ale unui câine şi părul se aseamană cu o adunătură de râme! Ah, maica soarelui, acestea arată foarte urât! Cu adevărat straniu: trupul ei ar fi cu totul în ordine; dar capul, capul! Cu adevărat, eu nu-mi pot închipui ceva mai urât!

Acolo, acolo, vezi tu - vai, aoleo, vine acum o altă femeie în preajma noastră; aceea arată aşa că te-ai putea îngrozi peste toate măsurile din cauza ei! Acela este capul unei adevărate boa constrictor, numai urechile foarte lungi ca de măgar atenuează puțin urâciunea! Aceşti ochi, aceaste continuă mişcare repede a limbii! Din gura, din urechi şi din nări iasă din belşug la fiecare moment al respirației un fum de culoare maronie închisă! Ah, ah, auzi tu, dragă prietene, asta este totuşi mai mult decât prea mult, asta este dezgustător! Trupul, tot aşa ca la celelalte, este şi la aceasta cu totul în ordine! Dacă am elimina din calcul ceea ce arde, am putea-o numai chiar foarte voluptoasă. Dar numai capul, capul, acesta este într-adevăr îngrozitor de urât! Pentru Dumnezeu, ce urâciune este asta însă, fără capăt şi margine!

Hola, hola, acum fug ele iarăşi de-a valma ca nişte găini turbate, de parcă l-ar vedea pe aşa numitul diavol al găinilor! Oare ce însemnătate pot avea asemenea arătări?”

Spune Borem:” Eu îți spun: nu prea multe însemnătăți stranii! Că ele arată înfocate, îşi are originea în râvna lor pasională şi adăugată cu mânie pentru cauza tagmei lor. Faptele, pentru a fi ținută această tagmă în viața, se arată prin fuga de-a valma. Că formele trupului acestor doamne arată destul de bine, îşi are originea în simțul lor destul de pur; dar capetele lor arată atât de straniu, pentru acestea este numai marea lor prostie singura purtătoare de vină. Cu timpul când ele se vor recunoaşte mai bine, atunci ele vor şi primi capete mai bune peste trup. Atâta timp încă cât ele rămân fidele nebuniei lor, nu se vor îmbunătăți prea mult capetele lor. Acum cunoşti tu deocamdată cauza corespunzătoare pentru asemenea arătări. Uită-te acum însă mai departe, fiindcă ceea ce tu ai văzut până acum, a fost numai preludiul, drama propriu zisă de-abia începe!”

Spune episcopul Martin:” Sunt un slujitor foarte ascultător! Pai da, întâmplarea este de urmărit. Dacă de-abia acum începe drama principală propriu zisă, atunci sunt foarte interesat să ştiu, în ce constă şi cum se va manifesta ea!”

76

Comportamentul nesimțit al femeilor- inimii- lui Iisus față de părinții lor doritori să fie primiți înăuntru - Intervenția celor doi bărbați îmbrăcați în alb

(Episcopul Martin:) “Văd acum zdrențele acestea urâte de femei ale inimii lui Iisus (Veşnic să fie cu părere de rău pentru acest nume minunat!) retrăgându-se toate înapoi în mănăstire şi aceasta o fac foarte grăbite! Oare ce pun ele la cale acolo înăuntru? Dar acolo zăresc eu acum în afară de grădină şi mai mulți bărbați şi femei bătrâne care se află acolo afară; aceştia arată foarte posomorâți şi osteniți! Ce vor aceştia totuşi şi cine sunt ei?”

Spune Borem:” Acestea sunt câteva perechi de părinți ale acestor femei- ale inimii-lui Iisus. Ei căuta ajutor la ele, fiindcă au aflat prin multă căutare şi cerere, că ficele lor fericite s-ar afla aici într-o mănăstire cerească şi s-ar ruga necontenit pentru mântuirea lor.”

Spune episcopul Martin:” No, se va rezolva cumva treaba! Aoleo, aoleo, mie îmi pare rău deja de dinainte pentru aceşti părinți săraci, cu intenții bune şi astfel bineînțeles naivi!

Exact, exact, acolo cuprinde deja un om bătrân clanța uşii şi sună acum pentru a fi lăsat să intre înăuntru; dar nimeni nu vine! El mai sună încă o dată, dar încă nu vine nimeni! El sună mai tare pentru a treia oară şi nici la a treia oară nu vine nimeni!

Acum încep iarăşi aceşti oameni, care arata bătrâni, să roage şi să se roage şi să se jelească, ca totul ar fi acum pierdut pe deplin. Ah, acum încep ei chiar să le slăvească pe aceste Gretele cu rugăciuni spuse cu voce tare! Nu, asta merge totuşi puțin prea departe! Dar, în ciuda acestui fapt, nu se arată încă nici una dintre salamandrele noastre!

Eu aud acum jale tare şi plâns şi spuse: „O voi, voi ficele noastre dragi şi sfinte, uitați-vă de pe tronurile voastre cereşti în jos spre noi cu milostivire, noi, săracii voştri părinți pământeşti! Primiți-ne pe noi ca pe ultimii oameni în slujbele voastre cele mai josnice! O auziți-ne, voi fecioarelor sfinte şi mirese ale lui Dumnezeu!”

Prietene, frate, asta-i bună! Nu, aşa proşti totuşi nu i-am crezut pe oameni, adică pe oamenii romano-catolici. Eu însumi doar am fost episcop şi am dat mare importanță la unele prostii, arătând pline de evlavie, ale oamenilor. Dar aşa ceva totuşi n-aş fi tolerat în dioceza mea! Nu, aceşti săraci oameni sau sufletele, orice ar fi ei aici, îmi par într-adevăr rău din toată inima! Acum sunt foarte curios ce va ieşi din toată treaba aceasta! Încă nu se arată aici nici una din acele slăvite. Eu sunt de părere că aceste Gretele ştiu acum totuşi cum arată ele şi se ruşineaza foarte tare, să se arate aşa părinților lor. De aceea ele îi lasă pe aceştia să le roage şi să se roage, aşa de

mult până ce ei vor folosi până la epuizare limbile lor şi totuşi va fi totul pe degeaba. Ascultă, ascultă, cum se jelesc şi strigă aceşti săraci!

Oho, oho, dar ce este iarăşi această nouă arătare? Acum începe de-a dreptul să tune şi să fulgere din multele ferestre ale mănăstirii, dar prea tare nu se aude tunetul! Acesta pare a fi un adevărat tunet de casă mănăstiric-teatral; dar fulgere se aseamană destul de mult cu cele adevărate!

Asculta însă acum, mie mi se pare aşa de parcă tunetul s-ar articula în cuvinte! Să fiu al nai -, tunetul vorbeşte acum limpede! Ascultă, ascultă, el vorbeşte: „Inapoi cu voi blestemaților de pe acest loc sfânt a lui Dumnezeu, căci altfel va înghite pământul imediat şi ajungeți în iad, pentru că ați îndrăznit, să păşiți pe el cu picioarele voastre foarte păcătoase! Fugiți pe veci de la fața noastră sfântă!"

Ah, ah, ah, dar acestea sunt ticăloase de clasa întâia! Pentru că ele sunt deja aproape vrednice de iad şi se ruşinează de părinții lor de o mie de ori mai buni, ele îi alungă acum pe aceştia printr-o formă atât de oribilă. Şi acei săraci pleacă într-adevăr din acest loc, jelindu-se cumplit.

Ascultă, frate, această drama ia o întorsătură începătoare deja foarte diabolic- respectabilă! Acum sunt cu adevărat foarte curios cum va continua aceasta întimplare!

Săracii părinți au ajuns acum nu departe de grădină înspre răsărit la un pom care este plin cu fructe. Ei poposesc acolo sub el, având chipurile îndreptate spre mănăstire. Probabil că trebuie să simta o alinare falsă şi sigur o speranță deşartă față de aceasta! Căci altfel ar trebui să le arate totuşi îndeajuns o asemenea demonstrație înşelătoare şi ordinară, că ei n-au ce aştepta de la ficele lor presupus mântuite - în afară de o demonstrație mai strasnică!

Eu aş vrea totuşi să văd ce vor face acum doamnele noastre! Fulgere încă mai ies afară prin geamuri; şi un tunet mai aud, dar cât se poate de slab. Bătrânii de sub pom descoperă acum fructele şi unii dintre ei se întind cu mare grijă după ele, le culeg şi le conduc spre gură pentru a le mânca. Ei muşca cu seriozitate din aceste fructe care arată bine şi se pare că sunt şi gustoase, deoarece culeg cu hărnicie mai multe din acele fructe coapte şi le dau şi acelora care nu au curajul, după câte se pare, să-şi culeagă singuri din pom.

Dar acum văd că iese ceva afară dintr-o fereastră a mănăstirii, care pare a fii un portafon. Acum se aşează în partea unde este pomul, sub care s-au adăpostit bătrânii noştri, pentru a se uită la priveliştea cerească a mănăstirii - sau poate şi de altceva. Acum vreau să văd în curând, ce va ieşii din portafon - probabil asemănător ca şi din cutia Pandorei!

Ia, uite-te în acea direcție! O grămadă de bufnițe zboară acum din acel portafon, direct spre pom, unde săracii bătrâni au făcut o pauză pantru a se odihnii. Bufnițele de noapte roiesc în jurul pomului şi zboară spre bătrânii noştri, care devin la aceasta cât se poate de fricoşi.

Acum ies din acel portafon şi flăcări şi se aud printre ele şi voci, care par să se îndrepte, ca mai devreme bufnițele, spre bătrânii speriați. Aceste cuvinte arată ca nişte şerpi de jar şi sunt plini de amenințări, iar flăcările par a fi purtătorii acestor cuvinte de şerpi.

Ia uite, aceasta este ceva cu totul nou! Că se pot scrie cuvinte prin anumite semne, care se numesc litere, acesta este un lucru de mult cunoscut. Dar că se poate exprima cuvinte şi în astfel de forme hidioase, aceasta nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

Vezi, acum se ridică acei bătrâni şi fug cu viteza furtunii, iar bufnițele de noapte îi urmăresc până la un fluviu, pe care l-am descoperit mai înainte.

Dar acolo zăresc acum doi bărbați înbrăcați în alb; sunt aceiaşi pe care au vrut să-i înjunghie mai înainte aceste doamne drăgăstoase. Aceşti doi bărbați le fac cu mâna bătrânilor fugari, pentru a fugii spre ei. Dar bufnițele, când îi obsearvă pe aceşti doi bărbați, se întorc repede înapoi şi zboară cât se poate de repede înapoi spre mănăstire şi intră ca fulgeru în acel portafon care mai este fixat pe fereastra deschisă. Şi cuvintele de şerpi împreună cu flăcările se retrag cu viteză înapoi. Cei doi bărbați însă îi adună pe acei bătrâni în jurul lor. Cum se pare, fac şi cu ei o mişcare întoarsă spre mănăstire. Na, povestea devine tot mai populată! Eu sunt deja cât se poate de curios, ce va creşte din toate acestea!"

Vorbeşte Borem: "Drag frate, de curiozitate prea mare trebuie să-ți protejezi inima, pentru că o astfel de curiozitate vizuală ascunde de obicei o ascunsă părere de bine! Fii de aceea aici doar un înțelept privitor spre folosirea spiritului tău; dar curiozitatea las-o deoparte! Căci aici trebuie să fim în mare măsură treji, deoarece se va întâmpla aici ceva foarte diabolic. Priveşte numai, dar fără curiozitate; iar cele privite, povesteşte-mi-le cât se poate de autentic!"

77

Cântatul din trombon a acelor doi bărbați în alb şi prabuşirea mănăstirii Doamnele-inimii-lui Iisus fiind broaşte uriaşe - Discursul de explicare pentru părinții înfricoşați

Episcopul Martin îşi întoarce privirea înapoi în ceafa doamnei-inimii-lui Iisus şi vorbeşte după un scurt interval de timp: "Da, da, aşa este bine; acei doi bărbați în alb merg acum cu tot grupul de bătrâni în direcția mănăstirii!

Cu cât mai aproape ajung, cu atât mai mult fulgeră din ferestrele acelea multe; dar fulgerele nu ajung prea departe. Şi încă se mai poate auzi un tunet închis, dar acesta foarte slab.

Grupul este acum deja foarte aproape de zidul grădinii. Unul dintre acei doi oameni îmbrăcaţi în alb merge de îndată la uşă şi o deschide pe aceasta cu o viteză fulgerătoare. Acum intră în grădină şi prin aceasta în apropierea mănăstirii.

Ajunşi aici se postează acei doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb în faţa grupului de bătrâni. Amândoi trag de sub hainele lor un trombon lung. Amândoi îşi fixează acum aceste două instrumente la gură şi suflă cu putere în acestea. Oh Doamne, acesta este un ton măreţ şi plin de măiestrie!

Dar ce văd acum? Ia uite, ia uite! Zidurile mănăstirii se prăbuşesc exact aşa cum s-au prăbuşit în trecut zidurile Ierihonlui. Şi doamnele noastre se şerpuiesc afară strigând şi blestemând de sub moloz, asemănător ca nişte viermi dintro mlaştină şi au forma unor broaşte uriaşe din Egiptul de pe pământ. Numai capetele seamănă mai mult cu capul a unor şerpi uriaşi, decât cu cel al unor broaşte. Încă mai observ cum în spate au cozi ca de scorpioni. O tu poveste disperată, aceste lucruri lasă loc de gândit!

Bătrânilor li se scoală părul în cap la privirea acestei imagini. Aceste ciudate broaşte încep - în loc să înjure mai departe - să se orăcăiasca cât se poate de groaznic. Dar orăcăitul lor nu are acum nici un sens, după câte se pare şi nici un fel de efect. Căci aceşti doi bărbaţi adună aceste broaşte şi le mână în faţa lor, iar bătrânii îi urmează cât se poate de miraţi. Caravana lor merge spre apus!

În locul unde a fost mănăstirea se poate vedea acum o baltă urâcioasă. Oh Doamne, frate, aceasta pare cât se poate de întunecat! Nu, acum devin eu din ce în ce mai înfricoşat! Foarte ciudată este aici apariţia, că eu văd aceste broaşte care se grăbesc spre apus împreună cu cei ce îi mână la fel de bine, cu toate ca după spaţiul parcurs sunt foarte îndepărtaţi."

Vorbeşte Borem: "Distantele în spaţiu nu mai înşeală acum vederea spiritului; căci fiecare spirit este mai presus de timp şi spaţiu. Dar diferitele feluri ale progresării sunt adevărate îndepărtări spirituale şi înşeală vederea spiritului sau o orbesc cu totul.

Dacă nu ar fi la această fugă de broaşte şi aceşti doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, nu le-ai mai zări de mult; căci progresarea acestor broaşte este mult prea diferită faţă de a noastră. Dar pentru că acei doi sunt înrudiţi cu progresarea noastră, pot fi oricât de departe în spaţiu, deoarece îi vom vedea tot timpul la fel. Noi putem vedea şi iadul din apropiere. Dar aceasta nu reiese prin telepatie, ci printr-o trimitere minunată a Domnului, care o vei cunoaşte de-abia mai târziu. Acum ştii şi motivul acestei apariţii cât se poate de ciudate, care decât urmările îţi vor clarifica situaţia. Dar acum priveşte în continuarea scena, care este în faţa ta; tu vei învăţa multe din aceasta!" Episcopul Martin îşi forţează iar ochii şi vede broaştele deja în adâncul serii ajungând la malul unei imense mari şi oprindu-se imediat. La acest mal încep să orăcăie groaznic şi să refuze să meargă în apă. Dar cei doi bărbaţi nu le forţează, ci le lasă să decidă.

Vazând episcopul Martin aceasta, vorbeşte: "Să se uite un om la aceste broaşte groaznice! În elementul lor nu vor să meargă, cu toate că par ca făcute pentru aceasta. Aici pare, cum încep eu să-mi dau seama, să fie motivul: în ele trebuie să măi fie ceva mai bun ascuns, ce nu face parte din elementul lor şi aceasta le mai tine probabil pe tărâmul uscat? !"

Vorbeşte Borem: "Poate fii! Dar urmăreşte mai departe; imediat va progresa primul act a acestei scene!"

Episcopul Martin se uită acum foarte atent la scenă şi vorbeşte după un timp: "Ah, ah, ia uită-te odată, aceasta este foarte ciudat! Acum se umflă broaştele la tărâmul mării, ce arată cât se poate de groaznic. Ca cei mai mari elefanţi stau acolo în faţa celor doi bărbaţi şi în faţa grupul de bătrâni ce devine din ce în ce mai fricos. Încă se mai umflă, exact aşa de parcă s-ar umfla cu ceva. O mii, o mii! Acum sunt deja aşa de voluminoase, ca pot fi considerate drept nişte munţi mici! Fac o faţă, de parcă ar vrea să-i atace pe acei doi bărbaţi împreună cu toată hoarda aceia de bătrâni. Dar cei doi bărbaţi nu merg nici un pas înapoi, cu toate că bătrânii ar zbura mai bine decât să fugă de acolo. Dar acum cer cei doi bărbaţi linişte şi unul din ei vorbeşte cu acei bătrâni: "Nu vă temeţi de aceşti umflaţi! Numai pielea păcătoasa este, de care vă îngroziţi; partea interioară este mai slabă decât fiinţa unei căpuşe! Noi am putea să le suflăm cu un suflu, pe acelea pe care le-aţi adorat ca fiind cele fericite. Dar noi nu suntem aşa de nemiloşi, cum au fost ele ca aşa zise mirese ale lui Dumnezeu contra noastră şi a voastră, cu toate că suntem cei mai perfecţi protestanţi şi protestăm la focuri contra tot ce nu are de-a face deloc cu Domnul!

Dar dacă vreţi să înţelegeţi mai bine cine sunt aceste broaşte umflate, aşa aflaţi: Acestea sunt fiicele voastre, care împreună cu prostia voastră şi a unei mari averi au intrat în mănăstirea doamnelor-inimii-lui Iisus şi prin aceasta au blestemat totul! Cum vă plac acum în îmbrăcămintea cerească?"

Bătrânii aruncă mâinile peste cap, îşi smulg părul şi strigă: "Dar pentru voia lui Dumnezeu! Iisus, Maria şi Iosif, fi alături de noi! Cum este posibil aceasta! ? Ele au dus doar aşa o viaţă curată! Ele nu au făcut nimic, decât ceea ce au fost obligate să facă de la părintele de spovedanie şi ceea ce le-a fost scris în regulile stricte! Şi acum trebuie să le întâlnim într-o astfel de stare îngrozitoare! O Iisus, Iisus, Iisus, Maria şi Iosif! Ce s-a întâmplat numai cu ele!"

Vorbeşte iar unul dintre cei doi bărbaţi: "Fiţi liniştiţi şi nu vă speriaţi pentru aceste puţine valori. Noi suntem trimişi de Domnul, pentru a căuta şi a aduce în numele Său sfânt, ce s-a pierdut şi prin aceasta vom repara şi broaştele! Dar pentru ca să fiţi şi voi vindecaţi de orbeţea voastră, trebuie să fiţi prezenţi la această lucrare şi să aveţi răbdare cu tot ce va da peste voi. Dar mai ales treziţi-vă dragostea spre singurul Dumnezeu şi Domnul Iisus Tatăl, aşa vă va deveni mai uşor drumul care va trebui să-l parcurgeţi!"

Acum încep să plângă bătrânii de nenorocul aşa ziselor fericite fiice; dar acestea se înfoaie şi mai tare."

O istorioară iezuită întunecată: Tatăl înşelat împreună cu fica sa - Iluminarea spirituală a întâmplării

(Episcopul Martin:) "Un tată, arătând foarte bătrân, a uneia din aceste femei -ale inimii- lui Iisus păşeşte acum în fața acelor doi bărbați în alb şi vorbeşte cu o voce de parcă ar plânge: „O voi trimişi puternici ai lui Dumnezeu, cum poate să fie aceasta, că şi fica mea se află printre aceste nefericite! Atâta cât îmi este bine cunoscut, fica mea doar a trăit foarte strict şi exact după regulile ordinului ei şi astfel în spiritul desăvârşit al bisericii romano-catolice, care este singura datatoare de mântuire, a carei spirit trebuie să fie totuşi evident sfântul duh?

Conform unei asemenea vieți şi a multelor asigurări din partea bisericii, fica mea ar fi trebuit totuşi să meargă la ceruri conform acestor spuse! Pentru că pe lângă viața ei strict conştiincioasă, ea a primit de la Papa însuşi nu numai unul, ci o întreagă duzină de iertări ale păcatelor cu desăvârşire, iertări care au fost privilegiate de însuşi Maria lauretanică, prin care ea a fost scutită cu desăvârşire şi de focul gheenei! În consecință, cum stau lucrurile aici, dacă o astfel de viață nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu?

Da, eu v-o pot spune jurând pe conştiința şi viața mea, că fica mea a fost într-adevăr chemată de la cer să fie mireasa lui Hristos printr-o vedenie dumnezeiască a unui iezuit evlavios şi viețuitor strict după Evanghelie. Acest bărbat evlavios a lui Dumnezeu a visat după spusele lui mărturisitoare şi foarte simple:

Maria şi Iosif i s-ar fi arătat în cea mai înaltă strălucire cerească şi i-au spus: „Ascultă-ne pe noi, tu cel mai curat frate al îngerilor, du-te tu la N. N. ; acela are o fică dragă, la care Iisus are o mare plăcere, aşa încât El o vrea să-i fie Lui mireasă plăcută! Du-te şi roagă-te pentru Dumnezeu, Domnul tău şi adu-i această mireasă, căci altfel nu vei avea parte niciodată de împărăția cerurilor!"

După aceea el s-a trezit şi s-a gândit mult la această vedenie, i-a spus conventului acest vis pe care l-a avut de trei ori şi acesta i l-a spus generalului de la Roma. Şi cât de surprins a fost întregul convent, atunci când acesta a primit înapoi explicația minunată, ca şi el a visat acelaşi lucru şi atunci când el nu a vrut să creadă visului, Maria singură i-a apărut chiar a patra oară foarte tristă şi i-a spus:

„O tu vierme ticălos în praf! Fiindcă tu nu crezi, să fii atâta timp chinuit de o boală grea, până ce fata dragă se va afla în mănăstirea femeilor- inimii- lui Iisus ca fiind o mireasă a fiului meu! Ca dovadă a adevărului spuselor mele, să bată singure timp de trei zile în fiecare noapte la ora 12 clopotele Romei o oră întreagă!"

Toate acestea s-au întâmplat într-adevăr într-un mod miraculos şi generalul a ordonat atunci imediat în taină să se facă rugăciuni de către toate conventele. Şi el l-a rugat insistent mai ales pe părintele, care a visat atât de minunat despre fica mea, ca el să se roage zi şi noapte, ca fica mea să meargă la mănăstire.

Eu pentru partea mea însă, n-am vrut să o dau aşa de uşor, fiindcă am fost foarte bogat pe lume şi proveneam dintr-o famile care aparținea de înaltă aristocrație. Dar fica mea era foarte frumoasă şi blândă şi bună şi ar fi putut avea desigur o viață pământească strălucitoare. Însă eu am cedat în sfârşit în fața multelor rugăminți insistente ale parintelui evlavios. Şi fiindcă fica l-a preferat şi ea mai mult pe Hristos decât pe toți ceilalalti soți, aşa şi ea a ales călugăria şi a devenit o mireasă a lui Hristos. Ah, tu mireasă nefericită! O voi amândoi trimişi puternici ai Domnului, o spuneți-mi mie, săracului şi nefericitului tată: Ce pentru Dumnezeu a făcut în sfârşit fica mea, din cauza căruia ea se şi află acum printre aceste veritabile înfățişări diavoleşti nefericite? A avut ea cumva păcate ascunse? Sau a fost ea o fățarnică pură? Sau este biserica romană o înşelătorie? O spuneți, de ce i s-a întâmplat ficei mele nenorocirea aceasta nespusă!"

Acum vorbeşte unul dintre cei doi: „O prietene, dar n-ai citit niciodată Evanghelia Domnului?"

Raspunde bătrânul: „Desigur, când am fost băiat de şcoală, dar mai târziu numai; pentru că eu mă duceam oricum la biserică fiecare duminica şi la sărbători şi am ascultat acolo slujba şi predica! În afară de aceasta, ne-a fost şi aşa interzisă de către biserică nouă mirenilor citirea bibliei şi eu cred că am făcut bine, ascultând în toate de biserica!"

Spune iarăşi acela: „Deci, dacă biserică a fost mai importantă decât cuvântul curat a lui Dumnezeu, atunci trebuie tu acum totuşi să tragi la răspundere biserica şi nu pe noi, care, ca protestanți desăvârşiți ai bisericii romane, nu ne-am ținut niciodată de altceva decât numai de aceea ce Hristos ne-a învățat! În Evanghelia Domnului însă nu scrie niciunde nimic de o biserica romano-catolică singură aducătoare de mântuire, nimic despre Papa, nimic despre iezuiți şi nimic despre femei- ale inimii- lui Iisus, ci acolo stă scris foarte simplu: „Iubeşte-l pe Dumnezeu mai întâi de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuți! În aceasta se cuprinde toată legea şi proorocii!"

Vezi, cine lucrează numai pentru răsplată, acela este un slujitor netrebnic şi nu e vrednic de răsplată, cu atât mai puțin vrednic de Domnul, care spune acolo: „Cine îl iubeşte mai mult pe tatăl său, pe mama sa, pe fratele sau, pe sora sa s. a. m. d. decât pe Mine, acela nu este vrednic de Mine! Dar când ați făcut toate din slujirea voastră, atunci mărturisiți că ați fost slugi netrebnice!" Vezi, acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu! Intreabă-te pe tine însuți, dacă le-ai ştiut şi dacă tu şi fica ta mândră de cer le-ați respectat vreodată!"

Spune bătrânul: „Da, dacă acestea sunt într-adevăr cuvintele lui Dumnezeu, oricum ar fi ele - mai ales acelea despre legea dragostei, pe care le-am auzit desigur adesea de la catedră -, atunci îmi este tot mai limpede, de ce i s-a întâmplat ficei mele aşa ceva. Dar ea este în acest fel o fată dur înşelată şi merită în consecinţă indulgenţă şi îndurare milostivă din partea Domnului!”

Spune iarăşi acela: „Prietene, dacă n-ar fi Domnul mai bun, decât îl cunoaşteţi tu şi fica ta, atunci tu te-ai afla împreună cu fica ta în iad. Dar pentru că Domnul este nesfârşit mai bun şi mai înţelept, vă aflaţi voi în loc de iad numai în această corectare necesară a sufletelor voastre şi în baia de milostivire pentru însănătoşirea întregii voastre fiinţe!

Să ştii însă, că acel vis a fost inventat în totalitate numai din cauza ficei tale frumoase şi bogate. Tu ai fost înşelat oribil prin voia Domnului numai de aceea, fiindcă tu nu vroiai să o dai pe fica ta frumoasă nimănui altcuiva decât unui prinţ. Aceasta a fost însă din partea ta cu atât mai mult greşit, atunci când tu, împotriva fiecărui sens al învăţăturii lui Hristos, după care toţi oamenii sunt la fel, ai reţinut-o fără drept faţă de un bărbat sărac, dar de altfel drept şi încă l-ai şi pus să fie bătut pentru îndrăzneala sa! Vezi, o asemea faptă este în faţa lui Dumnezeu o urâciune mare! Dar după fica ta tot n-a venit un prinţ, ci un iezuit viclean şi te-a înşelat şi pe tine şi pe fica ta! Poţi tu oare să ceri de aceea de la Domnul socoteală, Domnul, care este cea mai înaltă dragoste, smerenie şi blândeţe însuşi dacă tu o găseşti pe fica ta nu în cer, ci aici în această stare deplorabilă ?

Atunci, prietene al meu, a fost fica ta mândră şi dură cu cei din slujirea ei, fiindcă ea, ca fiind cea mai bogată, a ajuns acuşi conducătoarea acestui ordin nou înfiinţat. Ea se credea o femeie sfântă din cauza chemării sale minunate şi încă mai mult, pentru că fiecare noapte o vizita un adevărat Iisus mascat şi ea ca mireasa a lui i-a permis lui toate, ce el cerea de la ea după lepădarea a aşa numitului val ceresc. Despre acestea bineînţeles că nu ţi-a spus tot, ci numai că acest Domn Iisus cerea de la tine foarte concret, ca tu să dai toată bogăţia ta colegiului sfânt, ceea ce ai şi făcut în credinţa ta oarbă!

Vezi, cam aşa stau lucrurile în privinţa ta şi a fiicei tale şi vor sta tot aşa şi cu nevasta ta, care încă mai trăieşte pe pământ! Ce părere ai tu acum: poate un om pe lângă învăţătura lui Dumnezeu prin intermediul unei asemena vieţi să spere că cerul va fi al său - mai ales când fica ta a ştiut foarte curând, cine a fost de fapt acest Domn Iisus al ei? Inţelegi tu acum aceasta, dragul meu prieten?”

Bătrânul îşi holbează acum ochii tare şi mai mulţi alţii împreună cu el şi el vrea acum să înceapă să blesteme Roma peste măsură. Dar cei doi îi interzic riguros, să facă aşa ceva şi îi arată, că judecata este numai a Domnului, tuturor oamenilor le revine însă iertarea, dacă şi ei vor să primească iertare. Asta îl linişteşte acum pe bătrânul nostru. Şi eu văd acum, că o broască începe să devină mai mică; aceasta este cu siguranţă susmenţionata „mireasă a lui Hristos!”

79

Supărarea bătrânului pe Roma şi pe indulgenţa lui Dumnezeu - Pilde despre răbdarea Domnului

(Episcopul Martin:)” Bătrânul se adreseaza iarăşi la acel bărbat în alb şi îl întreabă: „Eu admit acum tot ce mi-ai spus şi mi-ai arătat vădit; fiindcă lucrurile stau cu siguranţă aşa şi nu altfel. Dar dacă lucrurile stau din păcate astfel, precum mi le-ai arătat tu acum, aş vrea totuşi să aflu, cum poate Domnul să lase Roma să măi dăinuie încă? ! Pentru că Roma este acolo doar un sălaş al grozăviilor şi veşnic nicidecum o biserică a Domnului!

Unde este Petru în consecinţă, stânca, pe care n-o mai poate birui porţile iadului? Roma afirma aşa ceva despre ea şi corespunzătorul Papa ar şede, ca presupus înlocuitor al lui Hristos pe pământ, pe aceasta stâncă, fiind încontinuu influenţat de duhul sfânt! O asemenea afirmaţie doar nu poate să fie altceva decât numai cea mai mare grozăvie în faţa lui Dumnezeu! O explică-mi aceasta, cum se poate ca Domnul să tolereze aşa ceva? El doar ar avea totuşi o mie de mijloace, pentru a stavili acest rău!”

Spune acela: „Prietene al meu, aceasta este adevărat, Domnul poate toate, ce doreşte El. Dar ce ai spune despre un tată a vreo 10-20 de copii, dacă el, când unii dintre copiii săi ar fi neascultători şi îndărătnici, i-ar omorî imediat ori printr-un călău ori prin propria sa mână? Oare n-ar spune fiecare om: „Asta este strigător la cer; un asemenea drac de tată încă n-a mai fost niciodată!” Ce ai spune tu despre un suveran, care îi lasă imediat pe supusii săi, din cauza neândeplinirii legilor lui, să fie puşi în ţeapă şi să fie prăjiţi? Oare n-ai striga tu la aşa ceva: „O priviţi, priviţi, ce tiran îngrozitor, ce diavol neomenesc!”

Şi uite, împotriva unui asemenea tată neomenos de dur s-ar putea chiar copiii să i se împotriveasca eficient şi supuşii s-ar putea răscoli puternic împotriva unui asemenea tiran şi să-l omoare sugrumându-l rău! Dar dacă s-ar purta Tatăl atotputernic tot aşa cu copiii Săi, spune, cum ai privi şi ai numi o asemenea purtare din partea lui Dumnezeu? N-ar fi aceasta o grozăvie nespusă, dacă Dumnezeul atotputernic ar dori să procedeze cu creaţiile lui slabe tot aşa că mai de mult un Wüterich în Franta cu francezii? Vezi, Domnul ştie foarte bine că Roma este o desfrânată îngrozitoare, precum El a şi ştiut că adultera era în general o desfrânată cu relaţii de desfrâu, Magdalena o mare desfrânată şi femeia samarineancă la fântâna lui Iacov o femeie foarte pornită spre desfrâu. Dar aşa cum s-a arătat Domnul faţă de acele trei femei şi cum El l-a primit înapoi pe fiul pierdut, tot aşa El se poartă şi cu desfrânata numită Roma şi îl primeşte pe fiecare fiu căit din sânul ei, chiar dacă el s-a desfrânat mai

înainte cât se poate de tare şi puternic cu această desfrânată! Dar bineînțeles - fără căință şi ispăşire nu se poate aştepta nimic, atâta timp cât desfrânatul n-a arătat nici căință şi nici adevărata ispăşire!

Însă, ceea ce priveşte stânca lui Petru şi unde se află ea, deoarece n-o pot învinge porțile iadului, arată Domnul prin unele texte şi versete din Evanghelia Sa sfântă! Aceasta se numeşte în primul rând: „Cine crede în Fiul şi în cuvintele Sale, acela are viață veşnică!" - Vezi, aceasta este deja o stâncă!

Iarăşi se spune odată: „Împărăția Mea nu vine vizibilă, ci este în voi" - Vezi, aici este postată stânca de neânvins a lui Petru! Şi iarăşi este altundeva scris: „Cine aude cuvintele Mele, le acceptă şi trăieşte după ele, acela este care Mă iubeşte; care Mă iubeşte, la acela voi veni şi Mă voi arăta lui!" - Vezi tu şi acesta este Petru, cel de neânvins în inima omului. Doar aceasta singură este biserica vie a Domnului şi prin credința vie, care este de fapt dragostea, care locuieşte în inima oamenilor!

Tu vezi acum ce este de fapt cu Petru şi unde este el. De aceea nu întreba mai departe lucruri goale şi naive ale lumii, ci caută acum adevărata împărăție dumnezeiască în tine şi dreptatea iubitoare, deoarece tot restul va veni de la sine!" Bătrânul se închină până la pământ în fața acestui mesager al Domnului şi ceilalți bătrâni fac tot acelaşi lucru. Dar broaştele au rămas tot broaşte, numai că nu mi se mai par aşa de umflate. Acea una broască a devenit mică şi se apropie de cei doi. Cu cât mai aproape vine, cu atâta mai mică se face; aceasta îmi pare a fi un semn bun! De altfel trebuie să spun şi eu deschis şi să recunosc față de Domnul cu mulțumire, că am profitat de aceste scene şi sunt cu siguranță de zece ori mai înțelept decât am fost vreodată! Scena devine din ce în ce mai interesantă şi cât se poate de ciudată.

Iezuitul este aici într-adevăr glorios interpretat, trebuie spus! Intr-adevăr, aici este nevoie de mai multă răbdare dumnezeiască, pentru ca astfel de oameni să nu fie căutați de Sodoma şi Gomorra! Intr-adevăr, în aceste momente nu trebuie să fiu dotat cu puterea Domnului, deoarece le-ar merge foarte rău acestor ființe pământeşti! Dar să se întâmple voia Domnului!"

80

Asemănarea grâului - şi cea a sortimentelor de buruiană - Trezirea dragostei lui Martin spre Domnul - Continuarea scenei cu doamnele-inimii-lui Iisus

Vorbeşte Borem: "Aşa este bine: doar voința cea mai bună şi cea mai înțeleaptă a Domnului să se îndeplinească! Buruienile sunt după câte se pare mai rele decât grâul, care este bun aşa cum este. Dar treci prin toate sortimentele de grâu de pe pământ şi vei găsi între ele foarte puține diferențe. Dar treci prin toate tipurile de buruiană şi tu vei găsi imediat minunatul ananas şi pe lângă buruiana aloe care este vindecătoare şi pe lângă smochina buruiană a Africii care este bogată în zahăr! Cât de prostesc ar fi să blestemi de aceea buruienile căci doar arată natura de ce minunății poate fi capabilă! Grâul rămâne grâu, dar buruiana poate fi o treaptă mai în sus şi acolo devine ananas! Tot aşa a rămas un Petru, un Iacov, un Andrei şi aşa mai departe, ceea ce au fost de la înființarea lor, adică un grâu curat în şura Domnului. Printre acest grâu însă s-a aflat şi o buruiană cât se poate de țepoasa: numele ei a fost Saul! Şi iată, Domnul a ridicat-o spre a deveni ananas, spre a deveni cel mai delicios fruct al pământului! Dar iată, ce a făcut Domnul odată, aceasta încă o mai face! De aceea spunem tot timpul din motive bune ale vieții noastre: o Tată, doar voința Ta unică să se împlinească!"

Episcopul Martin este aproape de lacrimi şi spune: "Da, da dragul meu frate, veşnic să fie doar voia Domnului! Oh, dacă l-aş avea acum aici, l-aş îmbrățişa la inima mea, exact aşa de parcă aş dispărea cu totul! O Tu, bunul meu Domn Iisus, vino, vino la noi doi!"

Vorbeşte Borem: "De abia acum ai ajuns pe drumul cel bun. Acum ai început să-l atragi pe Hristos! Eu îți spun că vei întâmpina un viitor strălucit! În curând vei afla ce înseamnă: „nici un ochi nu a văzut vreodată şi nici un simț omenesc nu a simțit, ce le-a pregătit Domnul celora care îl iubesc!" Tu însă ai trezit dragostea în inima ta pentru Domnul, care este singura care contează la El. Fii atent, ce se va întâmpla cu tine, dacă vei ține şi vei creşte această dragoste în tine! Uită-te acum puțin pe acea tablă şi spune-mi, ce zăreşti tu acolo!"

Episcopul Martin se uită repede spre acea tablă şi se sperie. O vede pe aceasta strălucind mai tare decât soarele şi în mijlocul acestei străluciri cuvintele: „Frate, mai aşteaptă doar un timp scurt şi Eu voi veni la voi!" După ce vede această cu bucurie şi mirare spune el:

(Episcopul Martin:) "O frate, eu simt acum o bucurie, de care nici nu am ştiut! Ce se va întâmpla din acestea, dacă lucrurile merg aşa mai departe, cum le simț eu acum în inima mea, pentru că se aprinde dragostea din ce în ce mai tare spre Domnul Iisus? Da, eu îți spun, acum sunt deja aşa de îndrăgostit de Domnul Iisus, că nu pot să mă ajut de atâta dragoste! Da, l-aş putea - eu aş vrea - da, eu aş putea să-l muşc de atâta dragoste! O Tu drag, drag, drag Iisus, acum înțeleg eu aşa mai bine, cât de nemărginit de bun şi de înțelept eşti. Şi această recunoaştere devine pentru mine o claritate, în timp ce înainte a fost pentru mine doar un vis mai deschis! O frate, cum mă bucur eu deja, când va veni Domnul la noi şi ne va ajuta cu siguranță să-i conducem pe oaspeții noştri care sunt sau par ca de stana, în ordinea potrivită!"

Vorbeşte Borem: "Da, aceasta se va întâmpla, îndată ce aceste doamne se scapă de cea mai dură materie. De aceea calmează-te iar şi uită-te în continuare la scenă şi spune-mi tot ce se întâmpla acolo. Dacă până aici a fost o învățatură, atunci pe parcurs va deveni de sute de ori mai interesantă!"

Episcopul Martin îşi întoarce privirea înapoi în ceafa doamnei-inimii-lui Iisus. El obsearvă că totul este aşa că mai devreme, înainte de aş lua privirea pentru a se uită la tabla strălucitoare şi pentru a vorbi cu Borem despre aceasta.

Dar acum se adresează bătrânul la unul dintre cei doi oameni albi. Episcoul Martin ascultă cu mare atenție, ce se negociază în continuare şi vorbeşte după un timp:

(Episcopul Martin:) "Ia te uita, ia te uită, bătrânul nu este deloc prost! El îi roagă pe cei doi mesageri, s-o salveze măcar pe fata lui din această neplăcere prin forțele lor, pentru a putea merge imediat cu ea în cer; căci aici s-a plictisit deja. El înțelege, că amândoi fac totul după voia Domnului. Dar făcând abstracție de aceasta îl ia o disperată lene şi care îi va întoarce spatele în scurt timp.

Bătrânul nu este deloc prost pentru sacul lui, aşa cum se obişnuieşte să se spună! Dar cei doi înțelepți şi albi oameni nu par a fi deacord cu el. La aceasta scutură foarte tare din cap şi unul dintre ei spune:

„Prietene, răbdarea este prima lege a vieții şi aceasta aici în lumea spiritelor tot aşa că şi pe pământ! Totul are aici timpul şi locul său! Dar dacă continuați, să însuflați în inimile voastre din ce în ce mai multă dragoste şi încredere spre Domnul, aşa veți ajunge cât se poate de repede la adevărata salvare din această stare mizerabilă.

Dar în această privință nu poate să vă ajute puterea noastră nici un centimetru mai în față sau mai în spate. Căci aceasta trebuie să ştiți: aici nu ajunge nimeni în cer prin aşa zise lucrări care îi plac lui Dumnezeu şi nici prin mila Domnului, ci doar prin dragostea proprie spre Domnul şi din aceasta prin mila nemărginită a Domnului Iisus Hristos, care este singurul Domn şi Dumnezeu al lumii! Totul aici este lucrarea Sa! Dar țineți minte aceasta: Nu există niciunde un cer decât în voi; pe acesta trebuie să-l deschideți singuri, dacă doriți să intrați! Căci viața trebuie să fie una liberă, dacă este viață. O viață judecată însă nu este o viață, ci doar moartea!

Dacă v-am lasă acum liberi prin puterea noastră, nu ați fi liberi, ci doar judecați şi prin aceasta nu ați fii vii, ci cu totul morți! Spuneți, v-ar ajuta un astfel de ajutor trist?"

Bătrânii se scarpină acum foarte tare după urechi şi nu par să înțeleagă această învățătură, aşa de la rădăcină."

81

Dispariția broaştelor în mare şi mersul pe mare
a părinților care caută - Interpretarea lui Borem

(Episcopul Martin:) "Ia uite, acum merge acea broască la picioarele celor doi şi le linge.

Dar unul vorbeşte cu broasca (arătând spre mare): „Iată, acolo este elementul tău!"

Dar broască se pune mai mult pe picioarele din față şi orăcăie cuvinte cât se poate de clare, care par a fi: „Oh, voi cei mai puternici, ştiu eu foarte bine că această mare groaznică este elementul meu de pedeapsă binemeritat. Dar îndrăznesc totuşi să pun rugămintea, să nu mă tratați voi pe mine, suflet sărac, după toată duritatea şi bineînțeles dreapta judecată a lui Dumnezeu! Dar nu voința mea, ci voința voastră să se întâmple!"

Vorbeşte acum unul: „Noi doi nu avem nici o voință în afară de cea a Domnului, care rămâne de neclintit. Aceasta ți-am transmis-o şi de tine depinde s-o faci! Uite, acolo este elementul tău!"

Ah, ah, broasca începe să oarăcăie cât se poate de plângător, se învârte şi se suceşte şi se roagă şi imploră, pentru ca aceşti doi s-o lase totuşi pe tărâmul uscat, dacă nu au nici măcar puțina milă pentru ea.

Unul vorbeşte: „Atâta timp cât nu vei merge drumul prescris, nu ți se poate de ajutor!"

Acum se coboară mizerabil broasca spre mare şi se aruncă în aceasta. Nu se mai poate vedea nimic din ea, aşa se pare că valurile mari par s-o fi înghitit de tot. O tu broască săraca! Eu trebuie, să-ți spun frate Borem, că îmi pare foarte rău de săraca broască. Dar a fost voia Domnului şi aşa este bine! Dar ea, săraca broască, îmi pare totuşi rău de ea!

Dar acum merge şi bătrânul la mal şi spune: „Dacă nu a găsit săraca mea fiică milă la Domnul, atunci nici eu nu vreau şi mă arunc din dragoste pentru săraca mea fiica în veşnicul şi blestematul ei viitor!"

Cu aceste cuvinte se aruncă şi el în mare, dar marea nu-l lasă să se scufunde, deoarece nu este elementul ei. - Frate, aceasta este ciudat, acel bătrân merge pe apă ca unul din noi pe tărâm uscat şi îşi caută văitând fiica! Ce va mai creşte din toate acestea? Aha, ia uite, acum devin şi celelalte broaşte din ce în ce mai mici şi se coboară la acei doi bărbați albi! Acum au ajuns la picioarele lor şi le ling pe acestea. Este cât se poate de ciudat: cât de mari au fost aceste broaşte mai înainte, iar acum sunt aşa de mici ca pe pământ broscutele. Auzi tu, drag frate, acestea trebuie să aibă o piele cât se poate de flexibilă, deoarece nu a explodat la o aşa imensă umflare!

O Doamne, dacă una - eu vreau să spun, cum s-a umflat cel mai tare şi s-ar fi spart, aceasta ar fi fost o explozie pe cinste! Eu cred că aceasta ar fi trimis înapoi marea pe jumătate de veşnicie. Dacă s-ar putea descoperi pe pământ aşa ceva elastic ca pielea acestor broaşte, ar fi pe nicăieri guma de elastic!

Tu trebuie să mă ierti, drag frate, că îmi permit câteodată astfel de remarci, care după obiceiul meu au un pic de umor. Dar aici se înțelege prin acest lucru, care este de fapt în cel mai mare grad comic! Acum nu mă pot gândi decât la trilioanele de riduri ale broaştelor, care s-au micit împreună cu pielea lor; şi aceasta este iar foarte amuzant!

Eu ştiu bine, că în ochii Domnului şi în ochii unui înger, sunt aceste apariții pline de seriozitate înaltă dumnezeiască. Dar neluând în considerare, aceasta este pentru unul ca noi de obicei ceva cât se poate de hazliu. Aşa nu a râs nici Domnul cu siguranță, când i-a pus măgarului cele două urechi lungi. Dar unul ca noi trebuie să

râdă, când se uită la un asemenea filozof urecheat, cu toate că se ştie că măgarului îi sunt necesare acele urechi lungi cum îi sunt necesare păsărilor la care abia se văd.

Dar cum există pe pământ o grămadă de apariţii aparent proaste şi prin aceasta comice, aşa există şi aici destule - bineînţeles nu pentru fiecare, ci numai pentru fiinţe de teapa mea! Poate cu timpul - dacă poate fi vorba aici de timp - nu voi mai vedea nimic hazliu la aceste apariţii. Dar acum în această stare a mea îmi este pur şi simplu imposibil, să las deoparte această parte a umorului."

Vorbeşte Borem: "Nu face nimic, nu face nimic, dragă frate! Nici eu nu sunt unul trist şi Domnul cu atât mai puţin. Dar făcând abstractia, trebuie să nici nu fie vorba în cer de aşa zisa derâdere, pentru că se ascunde în spatele ei totuşi bucuria de necazul altuia, aşa cum este vorba şi la curiozitate.

Dar remarca ta despre elasticitatea mare a pielii acestor aparente broaşte nu este nimic altceva decât un humor care este înnăscut în spiritul tău şi nu conţine nici un fel de răutate. Cu timpul vei râde tu însuţi de glumele tale umede, atunci când vei recunoaşte, cât de puţin conţinut au ele. Acum însă aţinteşte-ţi iarăşi privirea la broscuţele tale şi fii atent la ceea ce se va întâmpla mai departe cu ele!"

Spune episcopul Martin:" Da, tu ai dreptate; aproape că m-a luat gura pe dinainte! Eu le văd deja! Ele încă mai ling picioarele acelor doi bărbaţi. Unele orăcaie acum spre ei, dar eu nu înţeleg nimic din aceasta limba orăcăită. Asta este desigur un orăcăit original?

Probabil că le vor cere celor doi mesageri o amnistie generală? Dar aceştia par că nici ei nu le-ar înţelege limba lor şi le arată apa mării. Broscuţele însă orăcăie acum mai tare şi se urcă pe picioarele celor doi; dar nici asta nu le este de folos. Cei doi le ameninţă şi broaştele fac acum salturi mici spre mare şi acum - hop - în ea!

Şi acum totul este gata! Nici o broască şi nici o broscuţă nu se mai vede acum. Numai bătrânii stau încă la mal şi privesc aţintit în adânc, pentru a putea totuşi mai zări încă ultima coadă de scorpion a fiicelor lor. Dar ei nu descoperă nimic, tot aşa ca şi primul, care încă mai merge pe apă încoace şi încolo, căutând-o pe fiica sa. El strigă pe câţiva să vină la el şi spune, că apa ar fi tare ca o piatră. Dar bătrânii totuşi nu vor încă să facă proba cu picioarele lor în ceea ce priveşte tăria apei, ci se întorc la acei doi bărbaţi albi. Ei întreabă rugând, ce s-a întâmplat acum cu fiicele lor şi dacă ele ar fi chiar pierdute pe veşnicie. Cei doi însă nu le dau nici un răspuns, ci se duc de acolo şi păşesc pe mare şi merg în larg într-o depărtare mare. Bătrânii se uită acum ca nişte disperaţi. Unii încearcă acum, după insistenţe puternice a aceluia, să pună picioarele lor pe apă - şi uite, funcţionează! Acum fug toţi în larg şi vor să meargă în urma acelor doi; dar nu ajung prea departe cu fuga, fiindcă suprafaţa apei trebuie să fie foarte alunecoasă şi problematică, pentru că aceşti oameni bătrâni cad în fugă unul peste altul. Primul care a vrut să se arunce în apă, merge destul de bine înainte. Dar ceilalţi cad încontinuu pe jos şi se mişcă aproape nici un pic de pe loc. No, aceştia merg desigur dansând pe această gheaţă veritabilă pentru prima şi ultima oară!

Acum însă aş vrea totuşi să ştiu, ce se va întâmpla de acum încolo cu aceste doamne sau broaşte. În iad, ele totuşi nu sunt, deoarece ele toate se pot vedea încă aici ca adevărate statui. Însă din ce constă încă starea lor de dinafară de iad, ştie şi vede desigur Domnul mai bine decât mine.

Dar spune-mi totuşi dragă frate, ce sens şi însemnătate au de fapt toate acestea: înfăţişarea de broască, aceasta mare acum, sărirea broaştelor în ea, ca bătrânii nu se scufunda şi ca cei doi mesageri albi s-au îndepărtat acum atât de departe? Eu am privit bine la toate acestea şi am învăţat unele lucruri din această întâmplare. Dar dacă ar trebui să desluşesc însemnătatea propriu zisă a tuturor celor văzute, mi-ar merge dezamăgitor de rău. Spune-mi de aceea cu bunătate, ce înseamnă toate acestea!"

Spune Borem:" Toate - mai ales fiinţele femeieşti, care s-au consacrat spiritualului şi se roagă şi postesc ce-i drept pentru ceruri, dar, împreună cu acestea, au luat tare în consideraţie şi avantajele lumeşti, apar în deşertăciunea măsurii lor naturale ca tot felul de amfibii: Animale care şi ele se află în două elemente şi pot trăi în acestea!

Marea reprezintă măsura lor naturală, care a fost mai importantă pentru ele în timpul trăirii pământeşti decât partea spirituală. De aceea ele trebuie să se şi arunce în ea şi să pună la încercare în aceasta vanitatea străduinţelor lor lumeşti. Aşa reprezintă şi marea imensa masă a prostiei lor mari, în care ele trebuie să intre până la fund, pentru a o putea recunoaşte pe aceasta ca fiind aşa. Capetele de şarpe a acestor broaşte înseamnă răutatea decisă şi înfumurata şi adesea socoteala deşteaptă pentru realizarea acesteia. Cozile de scorpion închipuie însă fiinţa lor vicleană, conform căreia ele îi prindeau pe aceea, care vroiau să le păgubească, în dosul spatelui şi îi răneau. - Inţelegi tu aceasta?"

Spune episcopul Martin:" Frate, eu înţeleg aceasta acum foarte bine. Eu am cunoscut din păcate pe pământ multe asemenea maşinaţii ultrapapale şi făţarnice şi am trebuit ca episcop să închid tare amândoi ochi la acestea. Şi de ce, aceasta vei înţelege tu desigur foarte bine!"

Spune Borem:" O da, încă foarte bine şi aproape limpede! Dar acum ascultă mai departe! Bătrânii care erau proşti la început, nu ajungeau niciodată din cauza a cel mai adesea naşterii lor în înalta aristocratie la o altă lumină decât la aceea preotească-aristocrată. De aceea ei toţi au şi considerat cel mai adesea destinul călugăresc ca fiind unul adevărat ceresc şi le-au vândut pe fiicele lor cu mulţi bani la asemenea clerici. Aceşti bătrâni sunt acum încă mult prea proşti, ca ei să poată pătrunde motivul prostiei lor proprii. De aceea ei merg acolo de-a valma ca măgarul pe gheaţă şi cad încontinuu pe jos - în afară de acela, care este puţin mai înţelept şi şi-a pus mai mult prostia lui la o prestaţie decât ceilalţi. - Inţelegi tu şi aceasta?"

Spune episcopul Martin:" O da, draga frate şi pe aceasta o înţeleg acum foarte bine! Noi am avea atunci aici, în faţa noastră, chiar un veritabil dans ameţitor aristocratic!"

Spune Borem:” Da, da, aşa este! Dar acum fii atent la întâmplările următoare din această scenă. Primul act s-a jucat acum şi al doilea îşi va avea imediat începutul. Acolo tu vei vedea lucruri în faţa ochilor, la care tu vei face cu siguranţă cele mai rare înfăţişări ale chipului!”

Spune episcopul Martin:” Mă bucur deja de aceasta! Acum voi înţelege întâmplările cu siguranţă mai bine decât până acum; deci numai înainte şi mai departe în această formă! Numai depărtarea acelor doi înţelepţi ai uitat tu, dragă frate, să mi-o explici, despre care eu te-am şi întrebat.”

Spune Borem:” O nu, frate drag, absolut deloc; fiindcă aici nu uiţi niciodată nimic! Dar însemnătatea acestor aparente, precum şi multe altele, trebuie tu însuţi să le cauţi şi să le găseşti, ca tu să ai o experienţă, să te exersezi în tine însuţi în ocupaţiile pur cereşti. Incearcă numai o dată şi tu te vei convinge imediat, cât de departe ajunge deja înţelepciunea ta!”

Spune episcopul Martin:” A, aşa da, asta este bineînţeles cu totul altceva! Ştii tu, fiindcă mi-ai explicat deja celelalte lucruri, bineînţeles că nu este tocmai prea grea această explicaţie, după cum mi se pare mie. Eu gândesc acum despre aceasta cam aşa:

Cei doi înţelepţi sunt asemenea unui ulei ceresc. Şi aceşti aristocrati bătrâni şi proşti sunt ca un ulei smolit pământesc, care este foarte murdar şi pute dezamăgitor de tare. Tocmai că acest ulei ceresc nu poate suporta mai departe acest ulei smolit, este desigur la îndemână oricui! Ce părere ai tu, frate, am judecat corect?”

Spune Borem:” Mai corect, decât tu eşti acum încă în stare să o înţelegi. Însă ceea ce tu încă nu înţelegi până la temelie, pe acele lucruri le vei înţelege tu în ceea ce urmează. De aceea nu te mai gândi mai departe la acest lucru, ci aţinteşte-ţi ochii iarăşi la ceafa acestei doamne; căci acolo ţi se va arăta acuşi de una singură, deplina rezolvare a nedumeririlor tale.”

Spune episcopul Martin:” Frate, sunt deja întru totul prezent! Până acum stau lucrurile ce-i drept tot aşa cum erau ele mai înainte; dar asta nu face nimic, va interveni desigur ceva - da, da, acolo vine deja ceva!”

82

Al doilea act al spectacolului cu doamnele -inimii- lui Iisus
Furtuna ca iadul de pe mare - Prinderea netrebniciei de furtună într-un sac - Explicaţiile lui Borem

(Episcopul Martin:)” Dar ce este asta totuşi? ! Vezi, acolo dinspre apus iasă o masă imensa de nori din mare cam aşa, cum eu am văzut câteodată pe pământ, înălţându-se în spatele munţilor înainte de furtuni grele. Aceste mase de nori vin tot mai aproape şi fulgeră din ele deja foarte îngrozitor.

Acum văd şi un număr mare de trombe de apă mici şi mari, punându-se în faţa norilor de culoare gri spre negru. Aceasta arată acum destul de frapant şi ameninţător! Bătrânii noştri zăresc acum şi ei furtuna, care vine înspre ei şi se ostenesc acum cu toate puterile, să ajungă la malul sigur. Cum lucrează ei cu mâinile şi picioarele şi de câte ori cad ei acolo jos!

Nu, asta este chiar, cum este obiceiul să se spună, fără pereche pe lume! Şi totuşi se pare că ostenelile lor îi ajută numai în mică măsură: în loc să vină mai aproape, ei se îndepărtează tot mai mult de mal. Ah, aceasta trebuie să fie o situaţie foarte fatală pentru acei bătrâni de ambele gene!

Eu îi văd desigur încă şi pe cei doi bărbaţi albi, strălucind ca două stele afară în mare depărtare. Dar ei par că nu îşi fac deloc probleme din cauza acestei furtuni mari, care se apropie tot mai mult. Şi priveşte, aceasta vine tot mai aproape şi cu însoţirea a acum deja peste o mie de trombe de apă şi nenumărate fulgere! Şi tunet aud acum deja foarte îngrozitor şi orcane ridică acum valurile apei, formând munţi de apă. O mii, mii, afacerea aceasta arata acum destul de rea!

Dar numai bătrânii, bătrânii! Ah, cât de mult se ostenesc ei şi totuşi este toată osteneala şi munca lor pe degeaba! Aici se vede într-adevăr foarte limpede, ce poate face un om împotriva unor asemenea expresii de putere. Dacă împreună cu omul nu acţionează şi o putere dumnezeiască, atunci el este cel mai veritabil zero în tot spaţiul nemărginit. Dar sunt foarte curios, ce se va întâmpla mai departe.”

Spune Borem:” Fii numai foarte atent şi tu vei vedea imediat, încotro se va îndrepta această furtună! Fii fără griji pentru acei bătrâni, care se ostenesc acolo, să ajungă la mal, pentru a scăpa de furtuna care se apropie - nu cu ei are treabă furtuna. Dar acei doi mesageri înţelepţi afară înspre răsărit, ei sunt acum ţinta răzbunării, din care cauză ei nici n-au ascultat de rugăminţile acestor doamne.

Uite, asta este acum deja puţin ca în iad; dar numai aşa în treacat. Deoarece acestea au ajuns la motivul prostiei lor, ele au mai găsit încă unele resturi de mândrie aristocrată pământească şi împreună cu aceasta, dorinţa de a domina autoritar. Aceste resturi s-au aprins de flacăra amintirilor care le umileau pe ele şi anume cum ele au fost preschimbate de aceşti doi mesageri în broaşte într-un mod presupus jignitor şi după aceea, după părerea lor, alungate nemilos în marea blestemată.

Pentru că acele rămăşite s-au aprins în ele într-un asemenea mod, acestea au cuprins acuşi toată fiinţa lor, le-a împins la marginea primului iad şi le-a procurat acolo imediat o sumedenie de ajutători cu aceeaşi gândire şi făcuţi în acelaşi fel. Cu aceştia uniţi, ele se apropie acum în acei nori de furtuna şi vor să se răzbune pe acei doi

şi astfel pe toţi aceea, care i-au trimis pe aceşti doi. Fii acum numai atent, fiindcă acţiunea principala va începe imediat!”

Spune episcopul Martin:” Eu îţi mulţumesc ţie şi mai ales Domnului pentru această explicaţie. Dar pe lângă această mulţumire trebuie să-ţi mai mărturisesc, că simt în mine o furie extraordinară pe aceste moime, în timp ce mai devreme m-a apucat un fel de milă pentru ele. Dacă aş avea puterea celor doi mesageri, Doamne, atunci le-ar merge prost acestor eroine de furtună! Dar eu sper, că aceştia doi se vor putea apăra de aceste creaturi prostanace şi hidioase?

Iată, furtuna se înclină într-un anumit colţ spre amiază. Trăznete luminează deja de miloane de ori spre cei doi înţelepţi, care încă stau nemişcati ca şi stelele fixe castor şi pollux acolo spre amiază. O Doamne, cât de neliniştită este marea şi cât de tare bate acea furtuna! Dar uită-te spre acei bătrâni săraci cât se ştiu chinui! Ei nici nu se mai pot ţine pe picioare, ci stau şi se târâie pe mâini şi pe picioare. Nu, aceştia trebuie să îndure o adevărată poarta de iad! Oh, oh, oh, acum se separă o bucată dintr-un nor şi zboară spre acel bătrân! Ce-o ieşi şi din aceasta? Uite, uite, acea bucată îl înconjoară acum pe primul bătrân, care s-a aruncat primul în mare şi îl scoate la mal! Acum este aici. Aceasta a mers fulgerător de repede! Şi acum, uită-te, se strânge bucata de nor şi devine din ce în ce mai mică şi devine tot mai asemănătoare cu formele unui om! Ah, ah - iată, aceasta este o doamnă şi chiar acea prima - exact aceea, în a cărui ceafa mă uit! Ea îşi alintă tatăl şi chiar îl şi drăgăleşte. Bătrânul este cât se poate de fericit, pentru că îşi poate ţine fiica în braţe, cea pe care a crezut-o blestemată pentru totdeauna, în adevărata sa formă. Aceasta este emoţinant, trebuie să spun deschis! - Dar ceilalţi se pun în mişcare ca fulgerul, aceasta este o ruşine adevărată! Ah, ah, ah, acum zăresc şi capătul furtunii! Acolo sunt nenumăraţi balauri şi crocodili şi Dumnezeu mai ştie ce specimente. Aceasta este galagia principală! Ţipătul, fluieratul şi sâsâitul! Marea pur şi simplu fierbe sub norii de furtună şi arată deja foarte arzătoare. Bile mari de foc se tăvălesc deja prin nori. Unele sunt deja foarte aproape de cei doi, care sunt mai vizibili decât oricând. Acum se întorc cei doi spre furtună. Dar furtuna nu se dă la o parte, ci, cum se pare, devine tot mai intensivă şi supărata. Nu, lucrul acesta arată neobişnuit! Ia uite, ia uite, cei doi pur şi simplu încep să fugă şi plutesc în mare grabă înspre cel de-al doilea mal, adică la acel bătrân, care încă mai este blând alintat de fica sa. Ei deja sunt acolo, Doamne ajută şi îl salută foarte prietenos pe bătrân împreună cu fiica sa. Ah, aceasta este foarte frumos, minunat şi emoţinant; dar acum se întoarce furtuna în această parte! Nu se poate, această adevărată furtună de broaşte şi de mai ştiu eu ce, este peste măsură de îndrăzneaţă! Sunt curios, ce va ieşi din toate acestea?”

Vorbeşte Borem: “Fii atent în continuare, acum începe cel de-al doilea act! Aici vei vedea puţin din marea judecată, căci aici va fi vorba de o soluţie mare!”

Spune episcopul Martin: “Da frate, da, aici trebuie să existe o soluţie măreaţă, pentru care vor exista pentru cer destul de puţine grăunţe, iar pentru iad cât se poate de multe. Dar acum cât se poate de bine aţintită privirea la această scenă!

Ia, ia uite! Furtuna se apropie de mal! Bătrânul şi fiica sa salvată au o mare teamă de acesta; dar cei doi înţelepţi le dau curaj şi le spun următoarele cuvinte, care se aud limpede:

„Nu va temeţi de această oglindare, căci ea este o privelişte fără adevăr. Dacă furia o ia razna, trebuie să se dea la o parte cei văzători! Dacă ar fi o mie de războinici orbi contra unul văzător şi ar vrea să se lupte contra lui cu lancii şi săbii, spuneţi, ce ar putea face contra unui singur războinic experimentat şi în măsura să se apere? Uite, acela singur i-ar omorâ pe toţi cu uşurinţă! Dar aici în împărăţia spiritelor este mult mai uşor decât pe pământ, unde această orbire este lovită şi cu surzire. Credeţi cu tărie, că această furtună o prindem noi doi cu uşuriţă într-un sac şi după aceasta putem face cu ea ce vom vrea. Fiţi acum atenţi şi veţi vedea de îndată ce se va întâmpla!”

Că aceşti doi înţelepţi sunt deja destul de prietenoşi cu bătrânul şi cu fiica sa, este foarte evident şi eu sunt din această pricina bucuros. Dar cum vor întâmpină aceştia doi furtuna rapidă şi furioasă care se apropie tot mai mult de mal şi cum vor s-o şi închidă într-un sac - efortul pentru a vedea aceasta trebuie să merite!

Acum sunt bătrânii care se aflau pe mare deja înfăşuraţi în enormul nor şi strigă cu disperare de ajutor. Dar nu apare din nici o parte, în afară de faptul că furtuna îi împinge mai aproape de mal prin puterea sa, exact aşa cum un vânt puternic care împinge în faţa sa lucruri care se află pe o suprafaţă de gheaţa. Acum sunt bătrânii la mal şi furtuna aruncă mii de fulgere în direcţia celor doi. Dar aceştia pregătesc pe bune un sac. Şi unul din ei vorbeşte cu furtuna: „Ascultă tu sălbăticie - aici te vei muta în acest sac sau în iad - cum îţi este mai bine!”

Groaznic se aude acum un tunet, nenumărate fulgere ies din rotundul de nori care devine din ce în ce mai mic, spre toate direcţiile. Şi acum scoate un balaur groaznic capul printre masa de nori şi îşi deschide gura aşa de tare, de parcă ar vrea să înghită dintr-o dată tot pământul lui Dumnezeu. Ah, aceasta arată deja foarte groaznic! Dar cei doi ai noştri par să nu fie deloc înspăimântaţi de aceste grozăvii, iar acel unul mai spune încă odată: „sac - sau iad!”Oh, oh, uite, acum se micşoreaza enormul rotund de nori de furtună împreună cu acel cap mare într-un rotund, care nu pare a fi mai mare decât o damigeană de douăzeci de litri şi se învârte spre gura sacului şi intră într-adevăr în acel sac! Aceasta este într-adevăr o bucurie pentru ochi! Ah, ah, toată furtuna într-un sac! Aceasta arată exact aşa, de parcă te-ai afla într-o poveste adevărată din o mie şi o noapte! Ce se va întâmpla mai departe?

Furtuna stă aşa de cuminte în acest sac veritabil, aşa de parcă nu ar fi fost niciodată în stare de vreo mişcare. Intr-adevăr aceasta este o imagine cât se poate de caraghioasă! Toată furtuna cu toate ameninţările ei groaznice, într-un sac de paie! Frate, dacă în această apariţie se află ceva înţelept, atunci vreau să mă numesc, aşa cum îţi doreşti tu să-mi spui!”

Vorbeşte Borem: “O frate, în aceasta se află o însemnătate înţeleaptă! Nu ai auzit tu niciodată, cum păcătoşii adevăraţi şi cenuşa au folosit, pentru iertarea pacatelor lor multe şi mari în faţa lui Dumnezeu Domnul?

Vezi, aici prin aceşti eroi ai furtunii, adică prin cei doi mesageri s-a anunţat acestor răutacioşi judecata: adică alegerea între răbdarea umilinţei - adică de a intra într-un sac - sau în caz contrariu, prin forţa dumnezeiască, să intre în iadul de gradul întâi, care este cea mai înaltă umilinţă şi cea mai adâncă ruşine a sufletului!

Prima alegere spre o judecată liberă poate să ajute un suflet spre viaţă, dacă acesta se depărtează de sentimentul greşit de onoare. A doua judecată de nevoie spre iad este pentru suflete şi nu duce decât la moarte, pentru că această judecată este pusă peste ei pentru cazul dacă nu vor să ajungă la umilinţa de sine. Trebuie să fie umilită pentru siguranţa altor suflete, care prin aceasta crezare pot sa aducă multă pagubă unui singur suflet. Dacă şi cum mai ajung la viaţa aceste suflete judecate a iadului şi ce fel de drumuri trebuie să meargă, aceasta ştie singur Domnul şi acela care este informat cât se poate de secret de Domnul. Vezi tu acum, ce însemnătate primeşte acum un sac de paie? A intra într-un sac înseamnă: să fii prinzonier cu toate chefurile şi dorinţele tale şi într-o astfel de izolare proprie, să te desprinzi singur şi să ieşi din sac ca o nouă creaţie acceptată de Dumnezeu. Intelegi tu acum aceasta aparenţa nebunie?”

Spune episcopul Martin: “Da frate, da, acum o înţeleg întru-totul, cu toate că încă sunt un măgar şi bou! Vezi, cât de limpede şi de strălucită şi eu am râs de aşa o mareaţă apariţie! Oh, eu animal prost, eu! O dragă frate, tu trebuie că ai mai multă răbdare cerească cu mine, pentru că nu m-ai băgat încă într-un sac de paie!”

Vorbeşte Borem: “Las-o aşa. Eu îţi spun cum ţi-am mai spus: tu eşti aproape de un capăt strălucit şi măreţ. Lucraţi cu hărnicie inima şi ai grijă la toate, aşa vei ajunge şi vei afla rezultatul mare care te aşteaptă!”

83

Dorul lui Martin de Domnul - Peştii în sac - Separarea peştilor-
Cupa, vasul milostivirii şi alte lucruri corespunzătoare
Inceputul eliberării sufletului lui Martin

Spune episcopul Martin:” Da, Domnul să-mi dea eliberarea doar conform milostivirii Sale, precum şi tuturor acelora, care sunt acum mai mult sau mai puţin orbi. Pentru că atâta timp cât nu eşti acasă cu desăvârşire aici, în această împărăţie, în această lume a spiritelor, atâta timp nu poţi ajunge la o deplină mulţumire interioară şi mântuitoare. Acasă însă nu poţi fi aici niciunde decât în casa Domnului, în casă părintească cea mai sfântă. Dorul meu cel mai mare este acela, ca eu să fiu cât se poate de curând la Domnul. Şi de aceea eu vreau aşadar să dau o mare atenţie fiecărui punctuleţ, ca eu să am parte acuşi de marea eliberare. - Deci, acum numai iarăşi ochii aţintiţi la ceafa acestei doamne!

Oho, cei doi duc aşadar sacul de furtuna la mal! Deci, ce se va întâmpla acum acolo? Ei doar n-o să arunce sacul, sau mai bine spus conţinutul acestuia, a doua oară în mare? Bătrânul împreună cu fiica lui ajută şi ei la căratul sacului la mal. Dar pe ceilalţi bătrâni îi văd aşteptând cu privirea înspăimântată la ceea ce se va întâmpla mai departe. Ei nu par că ar ştii ce conţine acest sac? Aha, acum este sacul la apă şi va fi deschis! Oare ce va ieşi de acolo? - Oh, oh, uită-te numai acolo! O grămadă mare de peşti iasă acum la iveală, mici şi mari, sănătoşi, dar şi putrezi, la care eu nu pot constata vreo mişcare. Acum încep cei doi să-i separeze pe acei putrezi de cei sănătoşi şi îi aruncă în mare. Pe acei sănătoşi îi pun însă într-un vas minunat. Acest vas arată ca o cupă foarte mare şi străluceşte, de parcă ar fi din argint sau aur. Dar oare de unde iau ei numai într-o astfel de viteză asemenea lucruri pe care nu le vezi înainte? ! Dacă este nevoie de ele, ele se află deja la îndemână, de parcă ar fi făcute să apară ca prin farmec! Dar îmi este acum bine de înţeles, cum se formează asemenea lucruri aici: ele sunt necesare din ordinea lui Dumneze. Domnul le vrea şi ele sunt deja aici! Nu-i aşa, tu frate al meu îndrăgit Borem?”

Spune Borem:” Da, aşa este! Tu ştii acum deja acest lucru în tine, că Domnul este toate întru toate. Şi astfel îţi este deja uşor, să înţelegi din temelie, de unde vin toate minunile pe care le vezi aici în număr mare. Fii acum numai atent în continuare!”

Spune episcopul Martin:” Da, da, frate, eu nu mă uit acum de loc în altă parte. Eu văd chiar acum, cum cupa devine astfel mai mare cu tot cu stativ. Dar aşa cum observ acum, ea nu devine mai înaltă, dar în schimb cu atât mai voluminoasă. Acum văd peştii înnotând foarte voioşi în aceasta, cum am văzut eu adesea pe pământ peştişorii aurii înnotând în acvarii; numai că aceştia sunt mult mai mari.

Aceşti peşti sunt cu siguranţă doamnele de mai înainte, care au trebuit să intre în mare, având o înfăţişare de broaşte urâte. Dar de ce ele apar acum sub formă de peşti într-o cupă şi de ce au fost aruncaţi iarăşi în mare o grămadă de peşti putrezi sau morţi, încă nu prea pot să găsesc în mine adevăratul motiv a acestor întâmplări. Eu simt desigur o bănuiala slabă, cum ar sta lucrurile în acest caz; dar să o spun, încă nu pot. Ia stai puţin, acum îmi vine deodată un gând luminos! Da, da, aşa este, acum ştiu deja: Cupa semnifică vasul milostivirii lui Dumnezeu şi ca doamnele au fost primite acum cu milostivire. Şi apa din acest vas este ceva în viaţă, în care aceste doamne - acum încă în înfăţişări de peşti - vor fi spălate şi preschimbate acuşi în înfăţişări omeneşti. Creşterea cupei semnifică înmulţirea milei şi a îndurării. Infaţisarea peştilor pare a fi aceea a celor căiţi şi înjosiţi din liberă iniţiativă, prinşi sau mult mai mult lăsaţi să fie prinşi pentru împărăţia lui Dumnezeu prin cuvântul lui Dumnezeu. De aceea i-a numit pe apostoli deja însuşi Domnul „pescari de oameni.”

Ceea ce îi priveşte însă pe peştii putrezi, care au fost aruncați în mare, pentru aceasta stă deja oricum scris în Evanghelie aceeaşi pildă pe care a arătat-o Domnul, care este un adevărat şi foarte bun mesaj din ceruri şi nu poate să conțină ceva rău în ea. Dar că peştii din cupa sunt într-o situație mai bună decât cei aruncați în mare, despre asta nici se poate avea dubii! Ce părere ai tu acum, draga frate, am spus acest lucru într-un mod potrivit?”

Spune Borem:” Domnului Dumnezeu să-i fie toată dragostea noastră! Frate, bucură-te şi dă-i slava lui Dumnezeu: acum eşti tu dezlegat de Domnul în duhul tău! Vezi, nu sufletul a înțeles asta în modul corect, ci numai duhul pe care Domnul l-a trezit acum în tine din abundență. De aceea înțelegi tu acum, care este adevăratul cer a lui Dumnezeu. Şi uite, acesta este începutul eliberării, despre care eu am vorbit deja adesea cu tine şi în acelaşi timp, sfârşitul actului doi a acestei mari drame spirituale!

Explicația ta despre aceste lucruri văzute în această scenă, a fost corectă şi adevărată în toate punctele ei, chiar dacă tu nu eşti în deplinătatea recunoaşterii. Însă, ceea ce îți mai lipseşte încă, îți va da al treilea act prin nemărginita mila a Domnului.De aceea fii iarăşi atent;în acest act vei primi tu în văzul tău cea mai mare aparență şi pe lângă acestea, considerarea corectă a căilor minunate ale Domnului, pe care El îi conduce pe copiii Săi spre singurul scop măreț a toată fericirea şi viața! Fii aşadar atent, acest al treilea act cel mai important începe acum!”

84

Inceputul actului 3 din drama cerească
Cupa milei cu apa în fiebere - Ingrăditura ca de iad

Spune episcopul Martin:” Sunt deja ochi şi urechi şi mă uit cu cea mai mare curiozitate la scena care se află încă neschimbată în fața ochilor mei. Cupa este acum deja foarte mare; ea are acum deja cu siguranță mai mulți stânjeni în circumferință, socotind după măsura pământească. Şi aşa de mult cât pot vedea eu acum limpede, mi se pare, că ea ar creşte în continuare.

Cei doi stau la marginea acestei cupe, care este acum mai mare decât toate noțiunile omeneşti. Şi bătrânul împreună cu fiica sa priveşte la cupă cu cea mai mare atenție. Ceilalți bătrâni însă se uită dintr-o depărtare mică la această cupa cam aşa, cum pe pământ boii la poarta nouă sau chiar la un sat spaniol.

Peştii din cupă sunt acum deja foarte mari şi înnoată tare voioşi în acest bazin mare şi auriu. Capetele de la unii arată deja destul de omeneşti; dar toate celelalte se aseamană încă foarte mult cu înfățişarea peştilor. Eu cred că aceşti peşti devin mai întâi un fel de forme spirituală de sirene de mare şi după aceea în sfârşit fiinţe femeieşti adevărate şi în deplina lor formă? Dar ce descopar acum? Frate, toată marea, care a arătat mai înainte atât de important, a dispărut acum în totalitate. În loc să se afle la marginea marii, se află această cupă, care încă se mai afla în crestere, în mijlocul unei câmpii nemaipomenit de mari. Această câmpie are cu siguranță o circumferință de 100 de mile. Marginea din afară pare a fi împrejmuită cu o îngrăditura mare, tare şi înaltă; eu pot vedea acum bine, unde se termina câmpia şi unde îşi are începutul îngrăditura inelară!

Însă ceea ce mi se pare foarte straniu, este faptul că această îngraditură este pe ici pe colo acuşi mai mare şi acuşi iarăşi mai mică. Şi mai zăresc acum pe ici pe colo, acolo unde îngraditură se înalță tare, că poți vedea foarte comod pe sub ea. Cu adevărat, un fenomen foarte straniu este îngrăditura aceasta! Oare ce să însemne acesta totuşi?

Dar uită-te acum, la o depărtare de aproximativ 10. 000 de paşi buni de la cupă, care se află încă în cu totul aceeaşi stare de mai înainte, cum mi se pare exact în acelaşi loc, în care se află adineaori mănăstirea şi după distrugerea ei a ieşit la iveală o băltoacă destul de respingătoare - s-a format acum o gaură îngrozitor de mare şi rotundă cu desăvârşire. Din aceasta se înalță acum un fum în abundență, dar se pierde acuşi când el s-a ridicat numai cu câțiva stânjeni deasupra marginii a găurii mari. Cu adevărat, premedii foarte stranii pentru al treilea act al acestei drame!

Dar frate, uită-te numai o dată la cupă! Ah, asta-i totuşi prea de tot! Acum începe şi apa din cupă să fiarbă şi scoate foarte mulți aburi. Săracii peşti îşi întind acum capetele peste marginea cupei şi strigă foarte îngrozitor. Ei au acum aproape toți, după cum pot vedea eu, capete veritabile omeneşti; unii însă, nu arată tocmai neasemănător cu leii şi focile de mare.

Ah, ah, apa din cupă fierbe tot mai tare şi fumegă deja foarte îngrozitor. Şi peştii, săracii peşti, ei urlă acum deja peste măsură din cauza durerii! Nu, dacă această fierbere mai durează încă un timp, atunci vor fi o grămadă de peşti fierți fierbine, pe care i-am mâncat pe lume cu destul de multă plăcere!

Ah, ia uite, ia uite, acum primesc deja peştii chiar brațe şi mâini bine dezvoltate! Cu ajutorul acestora ei vor să se ridice acum peste marginea cupei, pentru a scăpa de acest mare chin. Dar mâinile par că încă nu au vlagă în ele, pentru ca fiecare peşte se desprinde acuşi iarăşi de margine şi cade atunci înapoi direct în apa înfierbântată.

Eu aş dori de fapt să aflu din ce sursă se înfierbântează apa aşa de tare în această cupa uriaşă? Aceasta se fierbe chiar din ce în ce mai tare încă şi peştii se clocotesc în valurile fierbinți în aşa măsură ca un nisip slobod într-un izvor izvorând cu putere. Aoleo, aoleo; vai, vai - cum săracii peşti totuşi acum se - ah, ah, ah; asta este desigur totul, ce se poate vedea şi apune! Acolo, priveşte, cum ei sunt clocotiți tot mai tare şi duşi încoace şi încolo de valurile tot mai tare înfierbântate, cum ei se îndoaie şi se răzvrătesc şi ce țipete de jale iasă din cupă!

Cei doi mesageri însă stau acolo atât de înmărmuriți şi par mai mult să aibă plăcere la această scenă, fiindcă nu se poate citi pe fețele lor vreo urmă de milostivire. Nu, eu îți spun, dragă frate, ceea ce este prea tare, aceea este

şi prea mult! De ce trebuie oare ca aceşti săraci să fie chinuiți acum atât de îngrozitor, pentru a reprimi adevărata înfăţişare omenească? Şi eu doar am fost un păcătos, dar într-o astfel de clocotire eu totuşi n-am fost băgat; Mulţumesc lui Dumnezeu că eu sunt totuşi om, chiar dacă mă aflu acum încă în îmbrăcămintea mea de ţăran!"

Spune Borem:" Frate, cuvântul „aparenţă" să nu-l uiţi! Tu doar încă le mai vezi pe aceste doamne stând aici foarte strict în rând; cum poţi tu să te înfricosezi atunci din cauza faptului a ceea ce se întâmpla acum în interiorul lor! Desigur lumea interioară a unui om este bineînţeles de fapt adevărata lume. Dar totuşi omul rămâne tot om şi devine astfel cu atât mai preţios, cu cât interiorul său este tot mai mult mişcat şi pus într-o activitate tot mai mare. Tu eşti bineînţeles de părere că ţi-ai păstrat totuşi înfăţişarea omenească fără o asemenea fierbere. Eu însă te asigur că tu ai fost cercat de o sută de ori mai tare în cupa milei Domnului decât toate aceste doamne! Ai ştiut tu oare de ce? Atunci când tu vei fi desăvârşit şi vei primi în văzul ochilor activitatea oamenilor pământeşti în starea lor de viaţă trupească - ce vei spune tu atunci când îţi va deveni vizibil cuptorul interior al vieţii? Unde tu vei vedea nenumărate torente de foc prin tot aşa de nenumărate canale, dezlănţuindu-se şi spumegând îngrozitor? Deci fii numai nostim de deştept, dragul meu frate!"

Spune episcopul Martin:" Da, da, aşa este; acum am prins iarăşi putere! Acum să fii numai afumat şi dacă este necesar şi puţin fript ca adăugare. Pentru că cine se fierbe şi se frige în milostivirea Domnului, aceluia sigur nu-i va merge rău! Căci dacă şi eu am fost fiert şi am simţit puţin sau nimic de la o asemenea fierbere, atunci le va merge acelora totuşi mai suportabil, decât ele arată prin gesturile lor? În numele lui Dumnezeu, aşa cum o face Domnul, aşa este desigur cel mai bine!

Dar acum îi văd şi pe acei bătrâni păşind spre cei doi şi rugându-i, ca şi ei să fie băgaţi în acea cupă cu apă în fierbere la fiicele lor! Şi adevărat, cei doi le permit aceasta. Şi acei doi dintâi, adică va să zică acel bătrân cu fiica lui, sar acum în baia fierbinte. Acum toţi sunt înăuntru! O spaimă, spaimă! Acum se desfăşoară apa fierbinte între această societate!

Nu, aceste strigăte, aceste ţipete, aceste gesturi disperate cu mâinile, aceste urlete după ajutor şi alintare a durerii acesteia nesuportabil de mari! Nu, frate, aparente încoace, aparente încolo; dacă ea este dureroasă, atunci s-o ia, cine o vrea! Trebuie că aceste doamne simt şi ele ceva. Pentru că priveşte, eu observ acum chiar mişcări exterioare la ele, în timp ce ele stăteau înainte totuşi liniştite şi ca stanele de piatră, de parcă ar fi fost zidite ca peretele!"

Spune Borem:" Pai, aceasta doar este bine; atunci se reântoarce viaţa în ele! Eu cred că aceasta este totuşi ceva bun?"

Spune episcopul Martin:" Da, dacă aşa este, atunci sunt bineînţeles deja iarăşi liniştit; dar priveliştea acestei însufleţiri este şi rămâne totuşi foarte fatală. Acolo lucruri par într-adevăr foarte apropiate de cum sunt ele în focul gheenei!"

Spune Borem:" Ce foc al gheenei, foc al gheenei! Eu îţi spun, aşa ceva veşnic nu există nici unde! Aici tu nu vezi altceva decât lucrarea lui Dumnezeu, care este desigur focul al tuturor focurilor. Acesta însă nu doare, ci slăbeşte numai toate durerile şi vindecă toate rănile, care i-au fost făcute unui suflet de către iad. Bineînţeles că acesta este strigătul acum din cauza durerii şi pentru ajutor şi atenuare; dar această durere nu le pricinuieşte cupa în fierbere, ci iadul, care trebuie să se îndeparteze acum de ei!

Pentru că priveşte acum mai departe în afară! Priveşte cu atenţie la îngrăditura imensă, care îngrădeşte această întindere imensă. Tu vei recunoaşte imediat, că această îngrăditură nu este nimic altceva decât însuşi iadul sau diavolul în înfăţişarea unui şarpe uriaş, care s-a sălăşluit în jurul acestei întinderi şi nu vrea să-i lase pe aceşti iertaţi, căci ei sunt o presupusă prada! Uite, toate aceastea sunt totuşi doar o aparenţa şi întinderea înseamnă partea lumească a acestor indivizi iertaţi acum, peste care ei nu pot păşi în afară, fiindcă acolo înăuntru pretutindeni şi-a pus iadul sălaşul.

Priveşte, această îngrăditură este motivul care îi apasă acum atât de dureros pe acei din înăuntrul cupei. Acum însă nu va mai dura mult timp, până ce această îngrăditură va fi nimicită şi va fi aruncată în aceea prăpastie, care se află, pentru tine vizibil, la 10. 000 de paşi în direcţia nordica de la această cupă a milei. Fii acum numai atent şi tu vei vedea sigur măsuri adecvate!"

85

Apropierea catastrofei - Şarpele bătrân, cei doisprezece îngeri de judecată
şi prăpastia - Minunata biruinţă şi preţul încântător

Spune episcopul Martin:" Aşa e, aşa e, da, tu ai dreptate în toate! În spatele acestei îngrădituri zăresc eu acum douăsprezece spirite mari, fiecare are o sabie imensă în mâna sa dreaptă. Ah, ah, este asta o sabie! Cu o asemenea sabie ar putea tăia în două un asfel de spirit chiar tot pământul ca pe un măr dintr-o lovitură! O mii, spiritele sunt aşa de îngrozitor de mari, ca ele ar putea pur şi simplu pulveriza o întreagă lume frecând-o între

două degete! O mii, mii, mii, îngrăditura începe acum să se răzvrătească tot mai furioasă! Frate, aceasta arată întru totul ca o judecată de apoi! Sapperlot, sapperlot!

Dar acum observ că apa din cupă devine puțin mai liniștită. Toată societatea înbăiată se află așadar ca moartă sub suprafața apei care încă mai clocotește, în ciuda faptului că este liniște. Nu se mai aude nici un sunet de la ea. Numai cei doi mesageri vorbesc ceva între ei, însă eu nu pot să înțeleg nimic, din ceea ce ei spun unul altuia. Unul dintre ei ține acum și el un toiag în mână, asemănător cu cel al lui Aaron și îl ridică în aer. Oare ce se va arăta iarăși în văzul nostru?

Aha, uită-te o dată acolo la îngrăditură; aceasta devine tot mai mare, se apropie tot mai tare încoace și își ridică spatele acuși aici, acuși acolo la o înălțime impresionantă! Ah, la asta este într-adevăr cu îngrozire de privit! Acum zăresc eu lămurit și capul acestui monstru al iadului, arătând înfricoșător. Pentru Dumnezeu, aceasta este o urâțenie fără nume! Din ce în ce mai aproape vine! Acum își ridică enormul și urâtul cap și deschide așa de îngrozitor de tare gura, așa de parcă ar vrea să înghită toată creația. Își îndreaptă direcția - cum pot vedea acum - direct spre acea cupă. Na, dacă prinde acea cupă, va putea să-și umple o carie!

Acum este în cupa totul în perfectă liniște; dar pentru aceasta aruncă afară, acea groapa care este pe locul fostei mănăstiri, cu atât mai mult fum și acum deja și jar și flăcări! O Doamne, acum nu mai este acel balaur nici la o mie de pași depărtare de acea cupă!

Ce se va întâmpla? Cele douăsprazece spirite uriașe țin într-adevăr ridicate cela doisprăzece săbii îngrozitor de mari, dar nu lovesc cu ele. Ochii lor sunt ațintiți pe un mesager care are în mâna sa dreaptă un toiag. Acesta îi arată monstrului, să se dea într-o parte; dar monstrul nu se ghidează după aceasta, ci vine din ce în ce mai aproape spre cupă. Oh, oh, aceasta arată foarte amenințător! Iarăși îi arată acel mesager cu toiagul întoarcerea, dar în zadar. Ah, cât de groaznic arată acest monstru! Nu își lasă atrasa atenția și se târâe din ce în ce mai aproape de cupă! Acum face iar semn mesagerul cu toiagul, dar și aceasta pare să nu-l înfricoșeze.

Oh, oh, oh - acum este deja cu capul la marginea acelei cupe mari și încearcă cu imensa sa limbă dubla să răstoarne cupa! Dar cupa stă nemișcată și nu se lasă clintită deloc. Și nu se vede vreo mișcare, nici pe apă și nici în ea de locuitorii ei recenți!

Iată, din ce în ce mai insistența devine această bestie groaznică! Acum ridică acel unul iar toiagul și încearcă s-o alunge pe acea bestie insistentă de la cupa. Dar aceasta nu folosește la aproape nimic, deoarece nu vrea să se departeze bestia aceea nici un pic la semnul toiagului.

Acum bāgă acel unul toiagul în cupă și le dă un semn celor doisprăzece spirite enorme și - vai, vai! - aceștia lovesc acum! Și iată, această bestie este despicată în doisprăzece bucăți!

Vai, vai! Frate, aici este o furie și supărare! Cât de groaznic se învârt și se sucesc acele bucăți tăiate! Ca niște munți singuratici sar acum aceste bucăți pe șesul întins și se rostogolesc tot mai aproape de acea groapă fioroasă!

Ah și capul, o Doamne, o Doamne, aceasta este înfiorător! Capul, capul, îți spun eu! Acela sare până la firmamentul vizibil și rânjește cu o nedescrisă furie spre acele doisprezece spirite, așa că îi apuca fiorii pe acești măreți la această groaznica priveliște! Dar acum îl împinge acel unul cu toiagul spre marginea gropii și - mulțumită Domnului! - îl și aruncă în ea. Acum iese doar fum, jar și flăcări! Oh, oh, oh, aceasta este îngrozitor cum se frige și se arde! Iar acum sunt împinse și celelalte unsprezece bucăți de o putere invizibilă spre tot aceiași groapă și pică în ea cu o gălăgie asurzitoare. Ia, acolo este numai fum și flăcări, așa de parcă ar fi fost incendiat tot pământul!

Nu, nu, nu, această gălăgie, acest tunet! Prieten și frate, eu rămân deja fără cuvinte! Intr-adevăr, pentru a descrie grozăvia a acestei gălăgii și furii din acea gaura, ar fii nevoie de o limbă înfocată a unui heruvim! Dar sa rămână înfuriată, cât o vrea! Pentru că se află această bestie în reținerea sigură a iadului, sunt totuși bucuros. De acolo nu va mai ieși la suprafață cu usurință aceasta grozavie!

Acum sunt acei doi mesageri iar la cupă. Și cele doisprăzece duhuri se apropie de cupă; dar cu cât mai aproape vin, cu atât mai mici devin ei. Ah și aceasta este ciudat: înainte au fost așa niște coloși enormi și acum deabia ca sunt mai mari decât acei doi mesageri! Aceasta este într-adevăr ciudat!

Acum sunt deja cu totul la acei doi și ce văd eu? Toți se închină cât se poate de adânc, mai ales în fața aceluia, care are în mâna sa dreaptă toiagul! Acesta trebuie să fie așa un adevărat înger central din înaltul cer! ?

Acum vorbește acel unul spre cei doisprăzece: „Fraților, ridicați cupa și duceti-o până la porțiile iadului! Acolo așezați această cupă peste poartț, pentru a da de capăt răului ca să nu-i mai fie ușor să strice acest sărac grup, deoarece Mi-a trebuit toată forța cerului pentru ai readuce la viață. Deci faceți așa!”

Acum ridică acei doisprezece cupa și o duc cu grijă acolo. Ei o așează exact pe groapa care încă scoate aburi și fum, dar acum acea gaură nu mai poate scoate fumul deoarece prin așezarea cupei este groapa ermetic închisă. Ah, acum arată această parte destul de drăguț! Ce mai observ eu încă este faptul, că toată grupa de baie din cupă începe să se miște iar. Na, na Doamne ajută, că revin iar la viață!

(Episcopul Martin:) “Dar ce respect nemărginit au aceste douăsprezece spirite faţă de acel unul, aceasta este mai mult decât extraordinar; căci se pun în genunchi şi îl adoră pur şi simplu! Acesta este oare până la urmă urmei chiar Domnul însuşi? ! Eu nu-L pot vedea la faţă, deca este El sau un altul! Acum se ridică acei doisprezece şi se închină adânc în faţa acelui unu. Dar acesta le întinde la toţi mâna şi cu toate că vorbeşte încet cu ei, se aude ce rosteşte:

„Fraţi, vedeţi, aici este o păşune! Eu vă încredinţez aceşti miei. Mergeţi cu ei la păşune şi hrăniţii bine pentru grajdul meu, pentru ca ei să fie o gustare bună şi să am bucurie prin ei în inima Mea! Scoateţi-i cu grijă din cupa Mea a grijiilor şi lăsaţi-i la păşunat liberi pe acest izlaz a dragostei şi a milei Mele! Deci aşa să fie!”

Uită-te, uită-te, acesta este Domnul! Nimeni nu poate vorbi aşa în tot nemărginitul cer cum a vorbit acum acest mesager. Dar cum a vorbit acest mesager acum, aşa poate vorbi numai Domnul! Şi aşa cred eu cu tărie, că acest mesager este Domnul însuşi! Ce crezi tu frate, în acest punct?”

Vorbeşte Borem: “Da bineînţeles că este Domnul, aceasta ar fi trebuit să observi de mult. Dar Domnul ţi-a ţinut ochii prinşi pentru ca duhul tău să muncească mai mult! Dar pentru că a venit vremea ca să ţi se deschidă ochii, ţi s-au şi deschis. Tu îl recunoşti pe Domnul şi aceasta este foarte bine şi drept!

Dar mai uită-te puţin la această scenă, pentru a fi prezent la eliberarea acelui ghemotoc derutat şi să observi nemărginita dragoste şi milostivire a Domnului. Căci acolo nu este nimeni la fel, nici în toate cerurile, nici într-un vreun alt fel pe pământ şi nici peste acesta în tot infinitul!”

Spune episcopul Martin: “O Doamne, o Dumnezeule, tu nespus de iubitor şi sfânt Tată! Cine poate măsura vreodată nemărginita milostivire şi înţelepciune? O Sfântul sfinţilor, Tu eşti un singur învăţător din toată profunzimea fiinţei Tale! Intelepciunea Ta nu poate s-o aproximeze nici un heruvim, nici măcar cerul sau pământul! Sfânt, sfânt, sfânt este numele Tău şi veşnica ordine a tuturor lucrurilor este voinţa Ta sfântă!

Tu nu ai nevoie de la nimeni de vreun sfat, pentru că îţi eşti suficient pentru veciie. Dar inima Ta sfântă de Tată nu vrea să fie singură, nu vrea să se bucure singură de nemărginita bogăţie a perfecţiunii sfinte: cheamă din adâncul gândurilor fiinţe şi le împodobeşte în focul nemărginitei Sale iubiri în lumina înţelepciunii Sale veşnice, spre a deveni copii ai lui Dumnezeu şi pentru a deveni fiinţe dumnezeieşti libere în nemărginita perfecţiune a inimii Sale sfinte de Tată pentru a lua cea mai umplută parte veşnic!

O auziţi voi toate cerurile, auziţi voi Serafimi şi Heruvimi, o auziţi voi îngerilor! Dumnezeu, Dumnezeu - Dumnezeu duhul veşnic în toată perfecţiunea Sa dumnezeiască, a cărui mărime nu o poate gândi în întregime nici un cer, este Tatăl nostru, care se plimbă printre noi, aşa de parcă nu ar fi mai mult decât noi! Oh, să-l mărim de aceea în inimile noastre, pentru că se înjoseşte aşa de adânc la noi păcătoşii!

O Doamne, o Tată, acum nu mai are nimic loc pe lângă Tine în inima mea; căci doar Tu singur ai devenit totul pentru mine! Tu ai fost odată foarte mic în mine, atunci am fost eu un păcătos. Dar acum ai devenit nemărginit de mare în inima mea, de aceea sunt eu acum unul fericit! Dar aceasta, Tată, este toată lucrarea Ta; eu am fost, încă sunt şi voi rămâne pe veciie un nefolositor rob!

O frate Borem, ia uită-te, cei doisprăzece îi scot pe musafirii cupei sfinte din apa vieţii. Ei sunt acum aşa de frumoşi şi de drepţi, că îi pot descrie doar cu cuvântul „îngeri“! Oh cât de minunat este să-i priveşti acum; ce bucurie luminează acum din ochii lor cereşti, care sunt acum destinaţi să-l vadă pe Dumnezeu!

O frate, bucură-te cu mine şi simte cât de bun este Domnul! Ah, ah, aproape că vreau să mă topesc de dragoste faţă de Domnul!”

Vorbeşte Borem: “Frate, acum s-a terminat aici, unde nu am fost în stare să facem nimic; căci aceasta face imediat Domnul singur. Dar acum depinde iar de noi, copii ai lui Dumnezeu, să continuăm această lucrare în ordinea dragostei Sale. De aceea trebuie să fim pregătiţi la tot, ce va veni!

Aici face Domnul acelaşi lucru ca şi pe pământ. Vezi, pe pământ iau oamenii sămânţa de grâu şi o seamănă în pământ. Acest lucru de dinainte s-a întâmplat şi aici, când le-ai spus acestui grup înţelepciuni şi reguli de comportament, la care te-am ajutat şi eu. Noi doi am aruncat sămânţa de grâu în inimile lor tulburate.

Dar dacă se odihneşte odată sămânţa în pământ, nu poate face nimic un om, ca acesta să crescă şi să aducă fructe coapte. Aceasta face doar Domnul prin imediata Sa intervenire la acele duhuri ale naturii, care trebuie să se apuce de lucru pentru a creşte planta, exact aşa cum este aceasta la animale. La aceste lucrări, lucră doar acele duhuri, care sunt tot timpul cei mai apropiaţi şi cei mai dintâi fraţi şi prieteni ai Domnului.

Dacă s-a terminat acest lucru şi semănatul a ajuns la maturitate, atunci este iar predată omului, pentru a putea-o culege şi s-o bage în şură. Şi iată, această lucrare ne aşteaptă şi pe noi!

Noi am semănat întâi sămânţa cuvintelor lui Dumnezeu în inimile lor, după care s-au odihnit, ca pământul care este semanat. În aceasta linişte a început lucrarea lui Dumnezeu, pentru că noi nu am fi putut face nimic decât să ne uităm, ce face Domnul de unul singur. La fel ca un semanator pe pământ care poate doar privi, cum se dezvolta sămânţa şi cum creşte pentru a putea fi recoltată.

Această sămânţă de grâu, aceşti fraţi şi aceste surori ale nostre au crescut doar prin munca Domnului. Acum a venit vremea pentru noi să culegem. Şi aşa vrem în binecuvântarea pentru numele Domnului să ne luăm ce este de drept al nostru şi vrem să punem în funcţiune din noi mâinile inimilor noastre!

Dar mai ştii şi faptul, că, culesul este tot timpul mai bogat decât semănatul; deci şi aici va fi aşa. Pentru că am avut de-a face doar cu unul tot timpul, vom primi pentru acesta 30 - 100. De aceea bucură-te frate drag; pe noi ne aşteaptă o recoltă bogată!”

(Borem:)” Acum însă altceva! Acolo sub tabla Domnului din casa ta tu poți vedea o ladă ca din aur curat. Du-te acolo şi deschide-o, tu vei găsi în ea o îmbrăcăminte şi o pălărie strălucitoare. Imbracă acestă îmbrăcăminte şi pune pălăria pe capul tău, ca tu să-i poți primi demn, îmbrăcat în această îmbrăcăminte adevărată de nuntă cerească, pe oaspeții noştri întorcându-se acuşi în numele Domnului, Care îi va aduce El însuşi încoace pe aceşti oameni regăsiți. Du-te şi fă aceasta; Este voința Domnului!”

Spune episcopul Martin:” Draga frate, tot, ce mi-ai spus tu acum, a fost minunat şi adevărat, ca însuşi cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceast ultim al tău îndemn miroase a înfumurare cerească, care într-adevăr nu-mi prea place! De acea trebuie tu totuşi să accepti părerea mea, dacă eu nu-ți voi urma sfatul în această privință!

Eu mă bucur că inima mea este acum în sfârşit în acea ordine, la care Domnul are sigur mare plăcere. Însă, în ceea ce priveşte îmbrăcarea pe din afară a ființei mele, eu sunt mulțumit pentru veşnicie cu această haină țărănească. Cu adevărat, pe mine nu mă încântă toată strălucirea aceea, indiferent dacă ea este cerească sau pământească. Cu atât mai mult însă dau importanță dragostei către Dumnezeu, la care mă poate duce însă numai inima mea, dar niciodată o asemenea haină şi pălărie strălucitoare! De aceea rămân eu aşa cum sunt, un țăran!”

Vorbeşte Borem:” Tu ai dreptate, dragă frate, este bineînțeles numai inima singură, la care se uită Domnul. Şi smerenia noastră, arătată prin adevărata dragoste către Dumnezeu, este desigur îmbrăcămintea cea mai valoroasă a fiecărui înger. Dar, lăsând aceasta deoparte, cere totuşi ordinea Domnului, ca, în împărăția Sa, să-l împodobească pe fiecare locuitor al cerului, haina renaşterii şi a nemuririi veşnice, ca fiind un lucru care corespunde cu interiorul său. Pentru că, mai smerit decât însuşi Domnul, nu este nici o ființă în tot infinitul; dar, în ciuda acestui fapt, tu nu poți să-ți imaginezi undeva o podoabă, care n-ar proveni de la El!

Uite-te la nespusa podoabă şi mărire a acestei săli, care este aici o singură încăpere a casei tale. Oare cine, decât numai Domnul, este omul din culise şi singurul constructor a unei asemenea podoabe şi maiestăți?

Tu ai privit imediat după prima ta păşire în această casă dată ție de Domnul prin acele doisprezece uşi şi ai văzut de-abia douăsprezece picăturici din nemărginatul ocean al creației Domnului. Şi te-a cuprins aproape o îngrozire din cauza acestei podoabe şi maieştrii prea mari, pe care ai observat-o acolo numai în treacat. Dar ce ai fi spus tu de-abia atunci, dacă ai fi văzut într-adevăr în fața ochilor un înger în toată gloria sa cerească? Cu adevărat, tu n-ai fi putut trai şi să-l vezi în acelaşi timp - atât de nemărginită de mare este frumusețea, gloria, podoaba şi maiestria sa! Tu poți să înțelegi acum din ceea ce am spus, că dreapta podoabă şi măreție, ca şi toate celelalte, îşi au originea în ordinea Domnului. Şi aşa sunt eu de părere că nici pentru tine nu va fi greşit, dacă te supui în toate ordinii Domnului! Ştii tu, ce a spus Domnul lui Petru, când şi acesta, din smerenie curată, n-a vrut să-şi lase spălate picioarele de El? Vezi, acelaşi lucru ți-ar putea spune Domnul desigur şi ție, dacă tu ai vrea să rămâi neclintit în gândirea ta smerită! De aceea mergi numai acolo, unde te-am trimis eu! Fă, ceea ce eu ți-am poruncit în Domnul, căci astfel va primi atunci totul aici, în casa ta, imediat o altă înfățişare. Dar înainte ca tu să te îmbraci cu noua ta haină, trebuie ca tu să te dezbraci de această veche până la ultimul fir şi să-ți iei apa dintr-o cadă, pe care tu o şi vei găsi la îndemână şi să-ți speli picoarele cu acea apă! Când vei fi făcut acestea, de-abia atunci deschide lada aurie, ia-ți de acolo hainele afară şi îmbracă-te cu ele!”

Spune episcopul Martin:” Da, dacă aşa stau lucrurile, atunci bineînțeles că trebuie să fac, ceea ce tu mi-ai poruncit în numele Domnului! Cu plăcere, ştii tu, dragă frate, eu încă nu fac aceasta, fiindcă în ea descopăr totuşi - în ciuda tuturor explicațiilor tale luminoase - o formă de înfumurare. Dar fiindcă aşa stau lucrurile în ordinea Domnului, eu vreau totuşi să mă supun. Dar unde să pun atunci îmbrăcămintea care se află acum pe mine? Oare pentru pomenirea veşnică în acea ladă aurie?”

Vorbeşte Borem:” Nu te îngriji pentru aşa ceva, pentru aceasta se va îngriji altul!”

Episcopul Martin merge aşadar la ladă şi se uită de câteva ori împrejur, pentru a vedea dacă nimeni nu-l vede. Atunci însă, când el se află în spatele unui zid slăbuț şi ocrotitor, prin care el este ferit de privirile acelor oaspeți mulți din casa sa, se dezbrăcă în grabă. El pune hainele vechi jos într-o grămadă în fața sa, care însă dispar acuşi. După aceea scoate apa cu mâna din acea cadă şi îşi spălă picioarele. Atunci când acestea sunt spălate, se deschide lada de aur de una singură şi bunul Martin este deja îmbrăcat într-o îmbrăcăminte de purpură, care este împodobită la toate marginile cu cele mai minunate stele. Şi el are pe cap o pălărie, care străluceşte mult mai tare decât soarele! În acel moment însă, când episcopul Martin şi-a schimbat hainele şi este îmbrăcat aşa, se lărgeşte şi interiorul casei sale atât de tare, că lui i se pare acum, că este de o sută de ori mai mare decât înainte. În acelaşi timp, se deschid şi căile de acces spre galerii, care nu s-au putut găsi până acum.

Atunci când episcopul Martin descoperă toate acestea dintr-o dată, îl cuprinde un sentiment minunat, că el este din această cauză mişcat până la lacrimi şi începe să mă mărească şi să mă slăvească cu voce tare.

Atunci însă, când el, după câtva timp de a slăvi şi a mări, este tot în lacrimi, vine la el Borem îmbrăcat în aceeaşi îmbrăcăminte şi spune:” Pai, frate, cum ți se pare acum? Te simți tu acum mai înfumurat?

Spune episcopul Martin:” O frate, de-abia acum simt, cât de mic - şi cât de nemărginit de mare este Domnul!”

Vorbeşte Borem:” Atunci vino numai înainte; pentru ca toate sunt deja gătite, ca tu să fii salutat ca proprietar al acestei case! Bucură-te, aceasta va fi o salutare nemaipomenită!”

Salutarea lui Martin din partea societății fericite - Arătarea lui Martin înspre Domnul, ca fiind singurul binefăcător - Acel lucru, care încă mai lipseşte

Episcopul Martin merge acum cu Borem în fața zidului protector, care este destul de şubred şi în jur de 1500 îi întâmpină cu laude. Ei îl salută şi îi mulțumesc pentru grija lui cea dintâi, pe care el le-a arătat-o şi pentru învățăturile înțelepte, pe care el le-a dat lor pe veritabilă călătoria de examinare trecută.

Toți îi mărturisesc o mare bucurie şi o mai mare dragoste şi stimă, despre care episcopul nostru se bucura destul de mult. Aceasta cu atât mai mult, pentru că el vede acum în fizionomiile lor deja foarte bine conturate, acea stare interioară menționată mai înainte. Ei mărturisesc, că toți se află acum pe cea mai bună cale.

Cu mare bucurie se uită el un timp la acea societate mare şi nu se poate sătura şi minuna îndeajuns, privind la înfățişarea lor bună. După un timp îndelungat vorbeşte el de-abia:

(Episcopul Martin:)" O voi toți, prietenii mei cei mai dragi, frați şi surori, cât de mult mă bucur pentru voi, precum mă bucur tot aşa, că mă-ți întâmpinat acum cu atâta dragoste. Dar pe mine nu trebuie nici să mă slăviți, nici să-mi mulțumiți şi să mă măriți, ca voi sunteți toți salvați acum şi că vă aflați în cea mai apropiata curte de dinaintea împărăției cereşti adevărate - ci toată lauda, toată mulțumirea şi toată slava îi aparține Domnului, a cărui singură milă nesfârşită va preschimbat atât de minunat! Pe mine însă iubiți-mă ca pe un frate al vostru, care are împreună cu voi toți, pe unul şi acelaşi Dumnezeu şi Domn ca Tată!

Aceste singur, adevărat şi sfânt Tată să-l iubim însă veşnic fără margini! Pentru că El singur face toate şi este totul întru toate! De aceea Lui singur să-i fie toată cinstea, toată slava şi mulțumirea şi toată mărirea!

Eu şi acest drag prieten al meu şi frate am fost martori, cum Domnul singur v-a condus şi v-a eliminat toată murdaria din inimile voastre şi s-a luptat cu iadul o luptă aprigă pentru voi şi s-a certat ca leul bătrân al Izraelului! De aceea deschide-ți voi toți inimile larg, ca Domnul a toată slava şi gloria să păşească acuşi pe deplin la noi şi să rămână atunci veşnic în noi şi la noi!"

Atunci când societatea a auzit un asemenea discurs bun de la domnul casei lor, ei au fost ca transfigurați şi l-au slăvit în el pe Domnul, care i-a dat omului o aşa de mare putere şi înțelepciune. Şi după aceea, au mers toți acei dintâi din societate la el şi l-au rugat, ca lor să l-i se permită să rămână la el, ca cei mai neânsemnați slujitori.

Spune la aceasta episcopul Martin:" O Prieteni, frați şi surori, nu ca slujitorii mei, ci ca cei mai dragi frați ai mei şi cele mai dragi surori veşnic cu acelaşi drept de proprietate a toate acestea, pe care mi le-a dat Domnul într-o aşa mare abundență! Pentru că fără voi, m-ar supăra toate această nemărginită podoabă şi măreție. Dar, alături de voi, îmi face totul cu atât mai multă bucurie, cu cât eu primesc astfel ocazia, să vă fac cea mai mare bucurie! O rămâneți toți aici şi bucurați-vă împreună cu mine de Domnul, care ne-a pregătit aici, în împărăția Sa, un sălaş atât de prea-minunat, aşa cum am observat chiar acum, că a avut grija ca această locuință să aibă şi o masă, care este plină pentru noi toți în veşnică abundență cu cea mai gustoasă pâine şi cu cel mai bun vin. Şi toate acestea, toate, toate, fără ca vreunul dintre noi să fii meritat vreodată nici foarte puțin printr-o schimbare de viață dreaptă după cuvântul Său! De aceea, deci, îl slăvim, îl iubim şi îl mărim însă veşnic cu atât mai mult, pentru că ne-a dat din belşug o asemenea minunăție, pentru care noi n-am fost vrednici câtuşi de puțin, nu suntem şi nici nu vom fi! Voi vedeți aşadar toți, cum dragostea Lui pe care ne-o poartă nouă, nu are nici margini şi nici măsură; de aceea însă să fie şi a noastră, nemărginită şi nemăsurată! Deci, toate le avem noi acum, ca fiind oameni mântuiți cu desăvârşire; numai un singur lucru ne lipseşte la toate acestea şi acest unic lucru, dragii mei frați şi dragele mele surori, acest unic este Domnul, vizibil în mijlocul nostru a tuturor! Să-l rugăm de aceea în inimile noastre, ca El să ne dea nouă şi aceasta cea mai înaltă milostivire!"

Cei dintâi din societate sunt de acord cu episcopul Martin, adaugând însă următoarele:" Aceasta este desigur şi dorința noastră cea mai mare, a noastră, a tuturor; dar noi suntem încă prea nedemni pentru îndeplinirea acesteia. De aceea mulțumim pentru ceea ce Domnul ne-a dat nouă, pentru care noi suntem desigur tot aşa de nevrednici în totalitate. Dorința, de a-l vedea pe Domnul, să fie însă tot timpul străduința noastră cea mai înaltă şi veşnică!"

Spune episcopul Martin:" Aveți dreptate, frați dragi, deci laitmotivul nostru să fie înțelepciunea adevărată; însă dragostea întrece adesea înțelepciunea şi face, ce vrea ea! Şi în acest punct bat eu acum moneda pe dragoste. Faceți şi voi tot aşa şi eu cred, că nu va fi deloc greşit!"

89

Martin cu botanistul în grădină-
Adaos nou de nenorociți - Răsplata splendidă dorită intens

Atunci când episcopul Martin vrea să slăvească mai departe dragostea, îl cheamă cineva din afara casei pe numele: „Martin!" Atunci când Martin aude un astfel de strigăt, îl întreabă imediat pe Borem, oare cine l-ar fi putut totuşi chema.

Vorbeşte Borem: "Frate mergi afară şi vei vedea. Şi aici este aproape aşa ca şi pe pământ: nici aici nu se poate vedea în afara Domnului totul pe un punct. Câteodată trebuie să mergi şi în alte părți, pentru a vedea şi a recepționa ceva diferit, aşa cum te-ai convins de multe ori!

De aceea mergi numai repede afară şi vei vedea imediat cine te-a strigat! Căci tu ştii, iubitul meu frate, că nu le pot cunoaşte tot timpul pe toate. Eu aud că strigă iar; du-te, du-te şi uită-te cine strigă!"

Vorbeşte episcopul Martin: "Da, da, mă duc deja; probabil iar căuta nişte rătăciţi ajutor!"

Episcopul Martin merge în grabă spre uşa casei, o deschide şi nu se miră puţin de nemărginita bogăţie a grădinii sale. Acesta s-a mărit şi a primit minunate şi bogate binecuvântări, mai sus decât orice înţelegere omenească de pe timpul când episcopul Martin l-a întâlnit pe Borem în grădină şi acesta s-a ocupat de grădinărit.

Şi de această dată nu vede episcopul Martin pe nimeni pe alee şi merge de aceea imediat în grădină, pentru a-l căuta pe acela, care l-a chemat mai devreme. El ajunge la un pavilion minunat care este situat spre răsărit şi care arată ca un măreţ şi deschis templu. În mijlocul acestui tempul viu, zăreşte el pe cineva, care este ocupat cu sortarea unor plante, care sunt puse tot pe un altar viu. Episcopul Martin se uită un timp la acel om, merge spre el şi îi vorbeşte aşa: "Dragul şi bunul meu prieten şi frate, nu ai fost tu acela, care m-a chemat nu de mult din casa care mi-a dat-o Domnul? Dacă ai fost tu acela, spune-mi cu milostivire, cu ce te poate ajuta inima mea!"

Vorbeşte imediat botanistul: "Dragă frate şi prieten! Vezi, casa ta a devenit cât se poate de încăpătoare şi grădina în aceeaşi măsură. Tu cazezi deja peste o mie de fraţi şi surori, ce este foarte nobil din partea ta. Eu cred că unde au o mie loc, acolo se va găsi loc şi pentru alţii?

Vino cu Mine, acolo spre apus în grădina ta se află o sută de săraci, care caută un adăpost; primeşte-i pe aceştia - împreună cu Mine, deoarece sunt într-un fel cu ei şi aceasta nu îţi va fi cu siguranţă de ruşine!"

Vorbeşte episcopul Martin: "O drag prieten şi frate - ce o sută! Eu îţi spun, chiar dacă ar fi zece mii, nu aş lasă pe nici unul să meargă mai departe, ci aş pune totul la dispoziţie, ca să rămână toţi la mine! De aceea condu-mă imediat la ei, pentru ca să-i întâmpin cât mai repede şi să mă ocup din toate puterile care mi le-a dat Domnul, de ei!"

Vorbeşte botanistul: "O prieten, o frate, tu ai devenit un delicios balsam pentru inima Mea! Vino de aceea numai repede cu Mine, noi vom fi de îndată la ei!"

Amândoi merg repede înspre apus şi ajung la un grup de oameni care arată mizerabil şi este alcătuit din fiinţe femeieşti şi bărbăteşti. Toţi sunt aproape dezbrăcaţi, cât se poate de slăbiţi şi pe lângă asta, plini de pungi de puroi. Când îi zăreşte episcopul Martin pe aceşti săraci, îl trec lacrimile şi vorbeşte plin de compasiune: "O Dumnezeule, o Dumnezeul meu, cum arata aceşti săraci! Aproape că nu mai au nici o viaţă! O veniţi, veniţi cu toţii în casa mea, ca să va pot da de toate, ce vă poate însănătoşi şi întări! Domnul, sfântul nostru şi cel mai bun tată Iisus, îmi va da puterea şi mijloacele pentru aceasta!"

Vorbesc săracii: "O tu evident înger al lui Dumnezeu - cât de bun trebuie să fie Domnul, dacă tu eşti deja nemărginit de bun! Dar tu vezi, cât de necuraţi suntem. Cum putem noi îndrăzni, să călcăm în locuinţa ta curată! ?"

Vorbeşte episcopul Martin: "Eu am fost mult mai necurat decât voi şi am devenit curat în casa aceasta a dragostei. Aşa sper eu la Dumnezeu, că veţi devenii cu toţii, de aceea veniţi, dragi prieteni, fraţi şi surori, fără teamă imediat cu mine! Voi cei mai slăbiţi agăţaţi-vă de mine, să puteţi veni mai uşor în casa mea! Şi tu frate (botanistul), ajută pe câţiva dintre aceşti slăbiţi!"

Vorbeşte botanistul: "O frate, inima Mea, miezul dragostei Mele, câtă bucurie îmi pricinuieşti! Intr-adevăr, aceasta ţi se va răsplăti odată din belşug! Da, eşti deja răsplătit, căci iată, Acela, pe care îl iubeşti tu aşa de mult, este acum la tine. Eu sunt Domnul, fratele tău, Tatăl tău!"

Episcopul Martin Mă recunoaşte acum, pe Mine Domnul, pică în genunchi în faţa Mea şi vorbeşte: "O Doamne, o Dumnezeule, o Tată sfânt! Unde să încep să te laud şi să te preţuiesc fără măsură şi capăt şi unde şi când să termin? ! O Tu sfânt Tată, cât de mare este dragostea Ta şi câte adâncuri neexplorate trebuie să aibă milostivirea Ta, deoarece eşti aşa de nemărginit de milos cu păcătoşii, cum am fost eu şi încă mai sunt!

O Tu sfânt şi bun tată, eu aproape că mă topesc de ruşine, că nu te-am recunoscut, în casa Ta veşnică parintească, când am locuit împreună cu Petru şi nu am dat importanţă cuvintelor Tale, care nu au fost nimic mai mult decât dragoste pură! Bineînţeles, acum când inima mea Te-a recunoscut, aş vrea să mă topesc de dragoste, dar, în acelaşi timp şi de ruşine! O întăreşte-mă, ca să poată suporta inima mea păcătoasă apropierea Ta sfântă!"

90

Iisus ca Domn, Tată şi frate
Pilda despre împărat şi miniştrii - Respectul profund şi dragostea

Vorbesc Eu: "Ridică-te, dragă frate şi nu te gândi tot timpul la minunăţiile Mele, ci numai la faptul, că în dragoste eşti cu totul fratele meu, aşa vei putea suporta mai bine prezenţa Mea! Eu sunt un Stăpân numai pentru aceia, care reneagă cuvintele Mele şi se încred totuşi în înţelepciunea lor. Dar pentru aceia, care şi-au umplut inima cu toată dragostea, nu sunt un Domn, ci un atotputernic frate şi le dau, ca un adevărat Tată, totul ce am! De aceea, dragă frate, ridică-te şi treci peste aceasta nemărginită timiditate sfântă faţă de Mine!

Vezi, dacă un împărat puternic merge în faţa miniştrilor săi înţelepţi, aceia îi cad la picioare de atâta respect. Şi aşa este bine, ca fac aceasta cu împăratul lor; căci atâta timp cât sunt ei slujitorii lui, atâta timp este şi stăpânul

lor! Dar dacă astfel de slujitori îşi iubesc peste măsură împăratul şi îi spun: „Stapânule, tu eşti un nemărginit de bun împărat! Nu numai cel mai înalt respect îl meriți întru-totul, ci şi toată dragostea noastră! De aceea acceptă slujirea noastră necondiționată! Iar noi vrem, pentru că te iubim mai mult decât viața noastră, să te slujim pe tine cu toată fibra vieții noastre! Şi dacă vei cere de la noi o sută de vieți, noi ți le vom da, deoarece ai devenit un adevărat împărat al inimilor noastre!" - ce crezi tu, frate, va face un astfel de împărat cu slujitorii lui?

Vezi, aşa o adevărată dragoste îl va cuprinde în cămăruțele sale interioare de viață şi el va spune lor: „O voi cei mai dragi prieteni, pentru că mi-ați făcut un minunat tron nu numai în capul vostru ci şi în inima voastră, nu mai conduc prin puterea mea peste voi, ci prin dragostea voastră aşa de mare pentru mine! Voi toți mă purtati acum în inimile voastre, care au devenit sfinte prin prezența înălțimii mele în ele. Voi toți duceți în voi, ceea ce port şi eu în mine. Din acest motiv, sunteți toți ceea ce sunt şi eu, adică cei mai apropiați frați. De aceea să aveți cu mine totul ce am şi eu!"

Vezi acum, tot aşa cum un împărat înțelept vorbeşte cu slujitorii săi şi vrea să-i înnobileze, pentru că l-au primit aşa de mult în inimile lor, aşa vorbesc şi Eu cu toți cei, care m-au luat în inima tot aşa cum ai făcut-o tu! Deci celor, care mă iubesc deasupra tuturor şi Mă poartă cu totul în inima lor, care sunt de aceea întru-totul sfinți prin Mine, nu mai sunt un Domn, tot aşa cum sunt Eu însumi un Domn pentru Mine, ci un adevărat frate pentru vecie! Şi ce am Eu, au şi ei, pentru că mă au pe Mine în ei prin dragostea lor mare!

Recunoşti tu dragul Meu frate, ce înseamnă dacă te numesc Eu „frate", aşa cum i-am numit odată pe cei doisprăzece apostoli ai mei? Dacă înțelegi tu aceasta acum, atunci ridică-te şi condu-i pe aceşti săraci împreună cu Mine în casa ta! Dar nu mă da de gol prea devreme în casa ta invitaților tăi! Aceşti o sută nu ştiu şi aşa că Eu sunt Domnul. Ei sunt chinezi, care au stat pe punctul, să primească mărturia Mea - bineînțeles cât se poate de deformată - şi din această cauză, au fost toți judecați împreună cu acel misionar. Ce nu au putut face pe pământ, să li se de-a aici din belşug. Acum ştii totul; de aceea ridică-te repede şi lucrează împreună cu Mine - de acum înainte va fi casa Mea şi a ta împreunată!"

91

Dorul aprig de dragoste al lui Martin către Domnul
Primirea martirilor chinezi şi înviorarea lor

După acest discurs al Meu, se ridică Martin repede, cade la pieptul Meu şi mă sărută mult. Atunci când el sfârşeşte cu asemenea dovezi de dragoste într-adevăr copilăreşti, spune el:

(Episcopul Martin:)" Aşa, deci, aşa, aşa - oh, acum mă simt deja mult mai uşurat, fiindcă am dat acum în sfârşit odată puțin drumul dragostei mele prea mari pentru Tine! Dacă ar depinde de mine, atunci aşa putea să Te țin la piept şi să te sărut o întreagă veşnicie pe Tine, o Tu Tatăl meu drag şi cel mai sfânt. Dar eu renunț acum la această ocupație cea mai agreabilă pentru inima mea, mă întorc imediat la cuvintul Tău şi îi conduc pe aceşti chinezi în casă, bineînțeles sub conducerea Ta. Pentru că fără Tine, o Doamne, nu se poate paşi nici un pas înainte sau înapoi! Şi acum la treabă!" Episcopul Martin se adresează la acei o sută şi spune:" Pai, dragi frați şi surori, ridicăți-vă toți şi mergeți cu mine în această casă! Voi cei mai slabi însă, agățați-vă de mine, ca noi să putem intra toți împreună în această casă a mea; acolo veți primi voi imediat toată îngrijirea necesară. De cei mai slabi dintre voi, însă, se va ocupa desigur acest prieten al meu foarte puternic şi îi va conduce în casa înaintea mea." "Dar, prietene" , spun acum unii din societate, "Cum putem noi să păşim în această casă foarte curată? Uite, noi suntem toți necurați în cea mai mare măsură! Oare nu ştii tu, că la noi există o lege, conform căreia nu are voie nici un om necurat să păşească într-o casă curată? Şi asta cu atât mai mult, căci altfel ar urma negreşit pedeapsa cu moartea la o asemenea încălcare a legii. Acum ia în calcul, ca dacă deținătorii puterii lumeşti respectă deja foarte strict o asemenea lege dumnezeiască, cu cât mai mult ea va fi respectată aici. De aceea lasă-ne numai aici în această grădină, până ce noi vom fi curați; de-abia atunci da-ne voie, sa intrăm în casa ta!"

Spune Martin:" Dragi prieteni, frați şi surori! Nu vă lăsați duşi în eroare de legile voastre foarte vechi şi cu caracter tiranic, pe care voi nu le înțelegeți împreună cu puternicii voştri. Pentru că toate legile lumeşti nu ne mai interesează aici, ci numai o singură poruncă a lui Dumnezeu, care este veşnica lege a iubirii! Această poruncă, însă, vi se impune chiar acum şi cere de la voi, ca voi să urmați neapărat dragostea. Faceți aşadar imediat cu ascultare, ceea ce cere dragostea mea de la voi toți!"

La aceste cuvinte se ridică acum cei o sută şi merg - bineînțeles, păşind foarte incert - cu Mine şi cu Martin în casa. Atunci când ei toți se află în casă şi în sala foarte mare şi grandioasă, ei strigă atunci tare plini de minunare şi spaimă şi spun:

(Cei o sută:)" O Lama, Lama, Dalai-Lama! Aceasta este chiar locuința veşnicului Brahma! O săracii de noi, o săracii de noi! Noi suntem aici trădați şi pierduți pentru veşnicie! Pentru că sta scris în Toroasteron (manuscript chinezesc): „Cine va paşi vreodată necurat în cea mai sfântă locuință a veşnicului Brahma, pe acela îl va prinde răul Ahriman şi îl va tortura atunci îngrozitor şi veşnic"! O vai de noi, vai de noi!"

Spune Martin:" Ei, ei, dragi frați şi surori, ce prostii fără conținut vorbiți voi aiurea! Eu v-o spun pe conştiința mea şi pe toată dragostea mea, pe care vreau să vi-o arat aici: Brahma al vostru înfricoşător este un şarlatan, care îşi căuta asemănare şi este muritor, tot aşa cum ați fost şi voi! Pe Lama (Dumnezeu) nu-l cunoaşte nici Brahma înşelătorul, nici împăratul vostru, precum şi nici unul dintre voi. Eu însă, pe nume Martin, un fost episcop al

religiei creştine de pe pământ şi anume în Europa, sunt adevăratul proprietar al acestei case, de acum pe veşnicie. Şi nici un Brahma nu va avea vreodată ceva să facă pe aici, în afară de situația, dacă el ar veni încoace ca voi, ca unul care are nevoie de ajutor. De aceea fiți aşadar liniştiți şi nu vă temeți zadarnic. Pentru că în aceste hăli adevărate şi veşnic sfinte, nu va ajunge nimeni, care nu a fost chemat!”

După o asemenea asigurare, devin acei o sută vizibil mai liniştiți şi nu se pot minuna îndeajuns de atâta podoabă şi strălucire şi măreție, uitând să-i mulțumeasca lui Martin pentru această cuvântare de consolare.

În acelaşi timp însă, vine deja şi Borem la ei cu pâine şi vin, pentru a-i întări pe noii oaspeți. Eu însă, le binecuvântez în secret pe amândouă. După ce amândouă sunt binecuvântate, pâinea şi vinul, spune Borem oaspeților: “Dragi prieteni, frați şi surori, aşezați-vă pe bănci şi luați de aici o întărire pentru voi; ea este necesară după un post atât de îndelungat! Domnul, Tatăl şi Dumnezeul nostru este de o dragoste nedescrisă, bunătate, blândețe şi răbdare şi va iartă vouă toată vina pusă pe conştiința voastră de oriunde!

De aceea să fiți voi aşadar bucuroşi şi binedispuşi şi să mâncați cu plăcere, fără frică şi grija, ceea ce vi s-a pus în față. Toate ce veți savura aici, vă va face mai puternici pentru viața veşnică şi va va folosi la adevărata recunoaştere a lui Dumnezeu, care este ea însăşi viața adevărată şi veşnică. Aşa cum Dumnezeu Domnul însuşi a învățat, spunând: „Aceasta însă este viața veşnica, ca ei (toți ucenicii) Să-l recunoască şi l-au şi recunoascut pe Acela, pe careTu, Tată sfânt, l-ai trimis în lume pentru iertarea tuturor păcatelor!”“

După această cuvântare bună, se aşează toți cei o sută de oaspeti noi. Borem împarte atunci pâinea şi vinul şi toți iau cu hărnicie, mulțumesc şi mănânca totul cu mare plăcere. Acesta este un semn bun: pentru că cu acea plăcere, cu care ei mănâncă acum pâinea şi beau vinul, cu aceeaşi plăcere ei vor şi primi, după aceea, cuvântul lui Dumnezeu, care este încă mult mai spiritual.

92

Baia vindecătoare a acelor o sută de leproşi - Imbrăcarea lor şi cuvântarea lor de mulțumire - Despre ființa lui Lama - Intrebarea despre Hristos şi învățătura Domnului

Atunci când, după un timp scurt, acei o sută sunt săturați şi întăriți, le spun Eu lor:” „Dragii Mei prieteni, ridicați-vă acum şi dezbrăcați-vă. Mergeți după aceea în acea baie, care se află între acest stâlp şi acel zid protector luminos, dar totuşi întru totul intransparent! În acea baie vă veți pierde lepra de pe voi şi veți fi iarăşi cu totul curați. Deci, aşa să fie!” Acei o sută se dezbrăcă aşadar repede şi intră în baie. Imediat, după ce toți se aflâ în baie, priveşte, atunci au şi devenit ei acuşi curați. Culoarea lor de mai înainte maroniu-urâtă se transformă într-un alb drăgăstos şi formele madularelor lor devin, în acelaşi timp şi ele mai pline, rotunde şi moi.

Intrucât aceşti oaspeți observă pe ei o asemenea schimbare, ei devin foarte bucuroşi şi încep, să ne slăvească peste măsura pe noi trei: „Oricine ați fi voi trei de fapt, ori în slujba lui Dalai-Lama ori în slujba lui Ahriman - ceea ce noi nu suntem în stare să judecăm -, dar cu siguranță este adevărat, că voi ne-ați făcut bine cu desăvârşire. Domnul vostru să vi-o răsplătească veşnic! Cât de foarte mizerabili am fost noi şi un timp nemăsurat de lung a durat nenorocirea noastră mare. În tot cuprinsul pământului am căutat amănunțit şi vedeți voi, noi n-am găsit pe nimeni, care ne-ar fi împuținat mizeria noastră numai cu foarte puțin! După o căutare de desigur mai mult de 10. 000 de ani, am găsit în apropierea acestei grădini de palat pe acest prieten (referindu-se la Mine) şi l-am rugat, ca El să ne ajute, dacă ar fi oarecum în puterea lui. Şi el a spus:

„Da, eu vă pot ajuta şi am şi intenția să vă ajut! Urmați-mă în această grădină. Eu îl voi chema acolo pe stăpânul casei şi acesta va face cu mare bucurie, ceea ce eu îi voi porunci, să facă pentru voi!”

Ceea ce el a spus, a şi făcut la timp şi noi toți suntem aşadar martorii a toate acestea, ce el ne-a făcut nouă. De aceea i se cuvine numai lui lauda principală. Voi celorlalți doi însă, vi se cuvine şi cea mai bună laudă de apoi, fiindcă ați făcut cu drag, ceea ce primul nostru prieten a cerut de la voi pentru noi. Şi aşa să fii tu, prietenul nostru cel dintâi, lăudat tare şi slăvit peste toate măsurile, care ne-ai făcut nouă un lucru atât de bun! Voi doi însă, să fiți şi voi laudați tare, pentru că ați făcut cu dărnicie acest lucru! Acum însă, dragi prieteni, vedeți voi înşivă, că noi suntem de tot goi. Pentru că voi ne-ați făcut atât de mult bine, faceți încă un lucru: dați-ne numai înfăşurarea necesară pentru acoperirea ruşinii noastre! Noi suntem atunci atât de fericiți, cât poate fi de fericită o ființă în tot infinitul!

Spun Eu lui Martin şi lui Borem:” Fraților, deschide-ți acea ladă aurie, acolo se vor găsi desigur haine în cantități îndestulătoare, cu care protejații noştri vor putea fi, pentru moment, îmbrăcați destul de bine şi îndeajuns. Cu timpul însă, ei vor primi atunci, după gradul desăvârşirii sufletului lor, deja oricum îmbrăcămintea împărăției lui Dumnezeu. Deci, aşa să fie!”

Episcopul Martin împreună cu Borem sar imediat la lada aurie şi scot de acolo o sută de bucăți de îmbrăcăminte albăstre cu multe cute pe de-o parte şi cu mai puține cute pe de-altă parte, le dau hainele cu mai multe cute, bărbaților şi cele cu mai puține, femeilor. Repede se îmbracă toți cu aceste haine şi au iarăşi o bucurie mai mare, atunci când văd ei, că aceste haine li se potrivesc şi arată foarte bine.

Toți Mă laudă acum pe Mine şi spun:” O prietene, tu eşti bun, ba chiar nemaipomenit de bun şi în acelaşi timp, foarte înțelept şi puternic după măsura înțelepciunii tale! Noi am auzit desigur pe lume, că marele Lama ar fi şi el foarte bun şi înțelept, dacă nu-l primeşte în văzul ochilor pe Ahriman. Privirea aceluia l-ar exaspera într-un fel atât de tare, că el n-ar aruncă atunci pentru 1000 de ani nimic altceva decât numai furie peste lume, în care Ahriman sălăsluieşte. El însă şi-ar acoperi fața după aceea pentru încă 1000 de ani, numai pentru a nu-l vedea pe

principalul duşman al său. Astfel însă, el i-ar scăpa atunci şi pe oameni din vedere şi nu s-ar îngriji de ei pentru 2000 de ani buni. Dacă treaba cu Lama se desfăşoară într-adevăr astfel, atunci spunem noi, că tu eşti cu mult mai înţelept, puternic şi astfel şi mai bun decât întregul Lama, care are o oroare atât de prostească faţă de răul Ahriman! Aşa stau lucrurile, noi o spunem toţi în contra lui Lama şi ca mărturie pentru adevăr! Noi toţi însă am auzit desigur pe lume, printr-un mesager unei alte lumi, despre un oarecare Iisus. Acesta ar fi fost însuşi adevăratul şi întruchipatul Lama. Pe acesta însă, l-a omorât Ahriman, fiindcă i-a întărâtat pe oameni împotriva lui. Aşa că, dacă ştiţi şi voi ceva despre acest lucru, povestiţi-ne despre el; noi toţi vrem cu multă plăcere să ne lămurim! Pe pământ, ne-a costat viaţa acest lucru. Aici însă, credem noi, că nu mai există moarte! De aceea, ar fi totuşi un lucru înţelept, dacă am afla lucruri mai amănunţite despre acest Lama-Iisus? Cu condiţia că ceva adevăr este în această privinţă, care ne-a costat viaţa pământească - spuneţi-ne binevoitor ceva despre asta, dacă acest aspect vă este cunoscut!

Vedeţi, treaba a mers cu noi toţi destul de bine! Noi am învăţat deja anumite rugăciuni, care erau bune. Dar atunci s-a întâmplat, ca un asemenea mesager a mers prea departe: o amantă l-a tradat şi ne-a tradat şi pe noi şi încă pe mulţi alţii. Noi toţi am trebuit să plătim cu vieţile noastre, fiindcă am vrut să ne desprindem de Lama al nostru şi să acceptam pe un altul. Însă, probabil că aceasta poznă ne-a făcut-o doar Ahriman cel rău. Şi aceasta ne îndreptăţeşte sa credem că Lama nici nu vrea să ne facă prea multă pricina de rău, mai ales dacă în spatele acestui oarecare Iisus este într-adevăr Lama însuşi!"

Spun Eu:" Dragii mei prieteni, aveţi numai puţină răbdare şi voi veţi afla într-adevăr toate, ce vreţi să aflaţi! Veniţi însă numai cu noi mai departe înainte. Voi vă veţi întâlni acolo cu o mare societate: pe acei mesageri, care au adus la voi o asemenea învăţătură, precum şi acea slujitoare din ţara voastră, care v-a trădat împreună cu acel mesager, care a îndrăznit să meargă prea departe. Dar, atunci când voi veţi ajunge la ei, voi nu trebuie să arătaţi mâinie, nici să aveţi, ci trebuie să le iertaţi toate, ce ei v-au făcut vouă; apoi îl veţi recunoaşte imediat pe Iisus-Lama! Deci veniţi aşadar în spatele acestui zid protector şi urmaţi-ne cu inima şi voinţa bună! Deci, aşa să fie!"

93

Scena penibilă de reântâlnire a chinezilor - Povestea trădătoarei

După aceste cuvinte, ies toţi o sută în pace din spatele paravanului şi se miră de frumuseţea şi spaţiul acelei săli. În acesta, spre amiază, se află cei o mie de musafiri de mai devreme împreună cu alte sute care au fost salvaţi împreună cu maicile şi călugării.

Când cei o sută văd aşa de mulţi oaspeţi, care în mare parte mai sunt îmbrăcaţi cu haine naturale, se mira cât se poate de tare, că-l recunosc imediat pe acel mesager, care a vrut pe pământ să-i înveţe în de-ale creştinismului. Dar când o zăresc şi pe acea chinezoaică, care l-a tradat pe mesagerul principal şi prin el pe ei toţi, li se întunecă chipurile şi îmi spun Mie:

(Cei o sută de chinezi:) "Ascultă, drag prieten, această apariţie ne atinge cât se poate de neplăcut. Dar dacă pe voi nu vă deranjaza, cum se pare, atunci nici pe noi să nu ne afecteze. Pe mesagerul care l-a trădat, pare în mod ciudat să se înţeleagă bine cu ea, căci el vorbeşte foarte prietenos cu ea. Ea este de obicei o fiinţă frumoasă şi cuminte, de aceea a fost pe pământ mesagerului o fiinţă dragă, cum a fost şi numită o mare frumuseţe în mare capitală Peking şi prin aceasta a fost adorata oraşului. Dar prin trădarea aceasta habsână la noi toţi a pierdut toată atenţia marelui oraş regesc şi a murit, cum am auzit noi, de supărare. Noi ne mirăm în mare parte doar de faptul, cum această slujitoare convinsă al lui Ahriman, care l-a trădat pe Iisuslama prin noi, a intrat în aceste hale sfinte! Are oare Lama însuşi o plăcere la frumuseţea ei?"Vorbesc Eu: "Dragi prieteni, nu aţi avut şi voi copii, unii dintre ei au fost cuminţi, iar alţii au fost cât se poate de răi? Voi toţi spuneţi „da"! Dar Eu vă întreb mai departe: aţi aruncat din această cauză pe cei răi în faţa hienelor şi a tigrilor, sau nu v-aţi îndreptat toată îngrijirea şi dragostea spre acei copii răi şi pe acei cuminţi nu le-aţi acordat prea multă atenţie? Voi spuneţi: „da, da aşa a fost!" Vedeţi, însă voi, care pe tot parcursul vieţii nu aţi fost buni, copiilor voştri cei mai rai. Le-aţi făcut doar binele - cum puteţi să vă gândiţi, că veşnicul şi cel mai bun Lama le-ar da copiilor Săi ceva rău, dacă aceştia îl roagă cu păreri de rău pentru ceva bun? Aceasta fecioara v-a făcut rău într-un anume fel, vouă tuturor. Dar ea a regretat mai târziu mult aparenţa ei răutate, cum va iubit înainte pe voi toţi, înainte să-l tradeze pe mesagerul principal şi prin aceasta şi pe voi toţi. Şi aşa are şi dreptate bunul Lama, dacă nu-şi aruncă imediat copiii veşnic, chiar dacă aceştia au făcut ceva rău şi vin la El şi îl roagă din toată inima cu regret să-i ierte.

Vedeţi, bunul Lama nu trebuie să fie îndrăgostit de frumoasa Pekingului, pentru a o face fericită. Este îndeajuns, că El este un bun tată a tuturor oamenilor şi să fie recunoscut ca unul bun. Dacă este vorba de ultima, atunci nu mai are nici o greutate cu fericirea a unei fiice slabe de pe pământ.

Ce credeţi voi dragi prieteni acum - este drep sau nedrept ce face bunul Lama?"

Vorbeşte unul din cei o sută: "Da aşa procedeaza bine şi drept marele şi sfântul Lama! Dar iată, acum ne obsearvă frumoasa Chanachah şi vine repede spre noi! Ce ne va spune oare acum? Dar acum linişte ea a venit deja!"

94

Chanchah pică în genunchi în fața celor o sută şi îi imploră s-o ierte pentru tot răul care l-a făcut ea - chiar dacă nu a fost dinadins. Cei o sută spun însă toți ca dintr-o gură: "Gratioasă Chanchah, dacă te-a iertat Lama cel mare şi sfânt, ce am mai putea avea noi împotriva ta! Ne-a iertat acelaşi Sfânt şi pe noi, cu toate că i-am adus multe şi mari jertfe lui Ahriman. De aceea ridică-te şi pişcă-ne în lobul urechii în semn, că ne-am iertat pe veci din adâncul rostului de viața!" Chanchah se ridică cu chipul şi ființa drăgălaşă şi face ce cer cei o sută de la ea. După ce i-a pişcat pe toți o sută blând în lobul urechii, vorbeşte ea:

(Chanchah:) "Inimiile voastre să-mi fie cele mai frumoase podoabe, chipurile voastre să fie cea mai frumoasă plăcere a ochiilor mei. Inima mea să vă fie o blândă pernă de odihnă, pe care să vă odihniți, dacă v-a obosit dragostea. Mâinile mele să fie o panglică minunată pentru inimă la inimă şi din gura mea să curgă neâncetat cel mai frumos balsam pentru viața voastră. La pieptul meu să vă luați avânt până la stele şi picioarele mele să vă ducă peste drumuri grele. Şi când apune soarele şi nici o lună nu luminează pământului şi strălucirea stelelor este acoperită de ceața deasă, atunci să vă lumineze perechea mea de ochi calea dorinței voastre şi toate măruntaiele mele să vă încălzească în noaptea vieții înghețate.

Deci vreau să vă fiu o slujitoare blândă pentru cele mai delicate cât şi pentru cele mai grele probleme din viața voastră veşnică, pentru că mi-ați împrumutat urechea pentru iertarea celor mai mari păcate ale mele pricinuite vouă."

După acest discurs, care l-a vorbit drăgălaşa Chanchah, merge unul din mijlocul celor o sută spre ea, ridică amândouă mâinile peste ea şi o atinge pe cap cu vârfurile degetelor arătătoare. El vorbeşte: "O Chanchah, cât de frumoasă eşti tu acum! Eu îți spun aşa cu voce tare, cum se aude o furtună măreață. Şi eu îți spun şi aşa de blând, blând cum adie o briză în noapte prin cea mai fină lână a unei gazele: tu eşti mai frumoasă ca roşeața peste munții albăştri, care împodobesc marele oraş în mijlocul împărăției pământeşti şi mai minunată decât o Chujulukh (una dintre cele mai frumoase flori, care sunt doar cultivate în grădina regească)!

Capul tău este mai drăgălaş decât capul unui porumbel de aur şi gâtul tău este mai rotund şi mai alb decât cel al unei gazele albe. Pieptul tău este mai blând şi mai moale decât Tutschuran (un fel de lâna care este foarte moale) şi picioarele tale sunt mai mici decât cea a unei antilope, care sare şi danseaza pe cele mai înalte vârfuri de munți din Himalaja. Da, cât de drag ne este soarele, tot aşa de draga ne eşti şi tu noua. Şi cât de minunat străluceşte lumina lunii în apa limpede a lacurilor, tot aşa de minunat luminează gingăşia ta inimile noastre.

Aşa să bată dorințele tale în sufletele noastre şi să ne înviorează cât se poate de tare inimile, tot aşa cum înviorează stelele inimile marinarilor, care sunt pe ocean pe timp de noapte şi nu ştiu în ce direcție să meargă cu vaporul pentru a ajunge în fericita patrie." După aceasta se întoarce la Mine şi vorbeşte: "O prietene, este drept, că am luat-o pe aceasta, care a fost duşmanul nostru, o inimă ca într-o sută?"

Vorbesc Eu: "Da aşa este bine după obiceiurile voastre. Dar pentru că nu vă mai aflați pe pământ, ci în împărăția veşnică a spiritelor, unde se folosesc alte obiceiuri şi forme, vă veți obişnui treptat cu aceasta şi veți lucra, aşa cum veți vedea la noi, dacă vreți să rămâneți aici! Dar dacă vă sunt mai dragi obiceiurile țării voastre decât această casă, atunci trebuie să mergeți bineînțeles la aceia, care încă mai au mult de muncit, până când vor ajunge la aceasta casa!"

Vorbeşte Chanchah: "O tu drag şi minunat prieten al săracilor - iată, noi vrem să fim aici ca cel mai fin pământ de porțelan, care se poate face în multe forme armonioase. Voința Ta fie viața noastră şi cuvântul Tău, cuvântul sfânt al lui Lama!"

Vorbesc Eu: "Vino încoace, minunată Chanchah, Eu vreau să-ți dau o rochie nouă, care să te împodobească mai frumos decât cel mai frumos răsărit de soare din spatele vârfurilor albe a munțiilor albăstri!"

Chanchah pur şi simplu sare acum spre Mine. Şi Martin deja aduce din cutia aurită o rochie roşie, care este decorată cu multe stele şi mi-o da Mie cu cuvintele:

(Episcopul Martin:) "Această rochie îi va sta ceresc de bine acestei într-adevăr frumoasei Chanchah; aceasta este o adevărată rochie a dragostei! Eu trebuie să mărturisesc deschis, că îmi place această chinezoaica; numai cu vorbele acestea adevărate chinezeşti nu mă prea descurc. Mai sunt multe lucruri pământeşti agățate de acestea, dar în rest este cât se poate de oriental şi poetic. Eu nu aş fi crezut, că la chinezi este acasă atâta lirică sinceră. Dar mie îmi place aceasta! Pe aceştia nu îi lăsăm în nici într-un caz să meargă mai departe!"

Vorbesc Eu: "Ai dreptate - şi Mie îmi plac, dar mai ales inima acestei Chanchah. Dar îți vor mai da puțină bătaie de cap! Dar acum la Chanchah!

Poftim, tu fiică drăgălaşa, primeşte rochia: este cea a dragostei şi cea a înțeleptei blândeți în tine! Intr-adevăr ai fost o trădătoare la aceştia, care au vrut să adopte mărturia al lui Iisuslama. Dar tu ai devenit o trădătoare prin devotamentul pentru împărăția ta şi ai vrut să salvezi doar viața împăratului, dar nu să jertfesti cea a fraților tăi. Aceasta a făcut la rândul sau împăratul - unii ar fi făcut-o, dacă ar fi avut inima ta în piept. Tu nu ai nici o vină şi eşti de aceea aşa curată că această rochie, cu care te îmbrac Eu acum. Ia-o, este marea dragoste a Mea pentru tine!"

Chanchah ia cu seriozitate rochia şi în clipa în care o atinge, se împodobeşte toată fiinţa ei cu minunăţie. Cum sta aşa de ceresc îmbrăcată acolo, începe să plânga de bucurie şi vorbeşte: "O prietene ce nume ai tu? O spune-mi, ca să-l pot scrie în inima mea cu cel mai arzător scris!"

Vorbesc Eu: "Cea mai frumoasa Chanchah, aceasta s-a rezolvat de mult! Ce ai vrut tu să faci, s-a întâmplat deja. Caută numai în inima ta şi tu vei găsi, ceea ce cauţi tu la Mine pentru aţi spune! Eu îţi spun: Dragostea ta pentru Mine îţi va divulga totul!"

Chanchah face ochi mari la discursul Meu şi rămâne enorm de tare pe gânduri. După un timp vorbeşte ea, adâncită cu totul în sine: „Dragostea ta pentru Mine îţi va divulga totul! Ce ai vrut tu, s-a întâmplat deja. Caută în inima ta şi vei găsi, ceea ce vrei să ştii tu de la Mine!"?

Ciudat, cât se poate de ciudat! Hm, hm, cum poate să vorbească acesta aşa'? ! Dar de ce arde inima mea aşa de tare şi cu dragoste, dacă El vorbeşte cu mine? În vocea Sa este o de neconceput vrajă, care mi se pare, că acesta ar putea, prin puterea discursului Său, să creeze lumi sau să distrugă! O blândeţe, o necunoscută, dar cu o adevărată seriozitate dumnezeiască! Intr-adevăr, într-adevăr, într-adevăr, - eu presimt ceva mare!

O tu cuvânt sfânt, care nu te-am auzit pe pământ! O sunet sfânt al acestor discursuri: „Dragostea ta pentru Mine îţi va divulga totul!" Eu vreau numai un singur lucru, numele lui îl vreau doar. Şi el vorbeşte „Totul! Totul!" Cât de nemărginit de mare este totul comparativ cu unul! Eu am vrut doar unul şi el vorbeşte: totul!

O Lama! Lama! Tu măreţ şi sfânt Lam, cum pot să înţeleg eu aceasta? ! Ah, ah, cât de minunata este fiinţa Lui, ce majestate este în ochii Săi! Ei sunt poate celelalte două fiinţe şi par şi ei să fie înţelepţi şi puternici. Dar când mă uit la acest unul, atunci îmi arde inima ca torţa regească, care, când este aprinsă peste turnul enorm a torţei pe cetatea regească, luminează mai tare oraşul decât luna cea mai plină.

(Se întoarce spre Mine:) Ach, tu prieten drag, da, tu prieten dumnezeiesc! Ce fel de cuvinte mi-ai vorbit mie! Cine în afară de tine le ştie sensul? Au trezit în mine nişte presimţiri şi ach - îmi este imosibil să-ţi mai ascund - o dragoste, da o minunată şi puternică dragoste pentru tine, tu minunatule! Da tu ai avut dreptate, tu ai grăit adevăr: „Dragostea mea pentru tine!" Da, dragostea pentru tine, minunatule!

Vezi, când m-am plimbat pe pământ în grădini frumoase şi mari, deoarece oraşul meu, frate, este bogat în acestea, am ascultat des tonurile în surdină, cu care lebedele, treceau cu majestate peste lac şi salutau cu multă graţie soarele ce apunea. Erau toate minunate; dar în comparaţie cu tonul blând a discursul tău, nu a fost nimic!

Des mă duceam cu o harpă de vânt dimineaţa la plimbare. Ea avea un ton minunat, când saluta briza fericită o coarda de-a ei, aşa că inima mea se umplea plină de bucurie. Da atunci mi s-a zguduit inima - căci atunci încă nu am auzit vocea ta; acum nu ar mai zgudui khalank inima lui Chanchah, de când s-a cutremurat la sunetul ceresc al vocii tale! Ah, cât de dulci au sunat odată cuvintele mamei mele, dacă mă chema şi vorbea: „Tu Chanchah, viaţa mea, vino la inima mamei tale care te iubeşte mai mult decât îşi iubeşte propria viaţa!" Ach, prieten drag, în aceasta chemare era mai multă armonie, decât ar fi putut-o înţelege lumea. Cât de fericită era Chanchah la această strigare! Pământul a devenit mai frumos, era limpede, da a devenit o grădină cerească!

Dar prietene, minunatule, atunci nu am auzit încă sunetul vorbelor tale! Oh, cât de mult se scufundă acum totul în praf, dacă mă uit la tine şi dacă ascult tonul ceresc al discursului tău în inima mea zguduită, este ca şi un ecou sfânt, care vine direct din cer! Ah, tu minunatule, ce voi face, dacă începe din ce în ce mai mult să-mi ardă inima doar pentru tine? !

Lama, Lama, Tu eşti sigur măreţ şi minunat, unde eşti Tu. Pe tine trebuie să te iubesc mai mult decât orice. Dar ce poate face săraca Chanchah, dacă a luat foc inima pentru acesta, care este cu siguranţă prietenul tău!

Dar tu minunatule, nu te vei supăra, pentru că îndrăznesc să te iubesc aşa de mult? Nu pot face nimic, pentru că ai devenit aşa de sfânt inimii mele!

Am fost învăţată pe pământ, că există pentru cei buni un cer, care este de mii de ori mai frumos decât Pekingul, marele oraş împărătesc şi mai mare decât majestătea munţilor albăştri. Mie însă mi se pare toată această bogăţie cerească goală şi cred că niciodată cea mai mare bogăţie cerească, ci doar o inima va fi celeilalte pe vecie un cer!

Eu am găsit în tine cerul cerului meu! Ah, dacă ai putea să găseşti şi în mine aşa puţin cer!" - Cu aceste cuvinte îmi pică acea curată la picioare.

Martin spune: "O Doamne - „frate" am vrut să spun; aproape că te-aşi fi dat de gol! - Ceva asemănător de feciorie blândă nu am mai văzut până acum. Aceasta vreau s-o numesc dragoste! În comparaţie cu aceasta suntem noi nişte boi! - Frate Borem, la aceasta putem să mergem un timp îndelungat la şcoală! Ce crezi tu?"

Vorbeşte Borem plin de cel mai înalt respect: "Ai dreptate, dragă frate Martin, în compania învăţătorului învăţătorilor nu vom fi niciodată gata cu învăatul. Printre altele, tot respectul pentru această chinezoaică curată; cu fineţea sentimentelor şi cu adevăratul jar oriental a dragostei ei nu putem să ne măsurăm noi. Este cât se poate de îmbucurător, s-o auzi vorbind şi sa observi mărirea dragostei ei. Dar cât se poate de fericit este faptul că noi ştim, în ce parte duce dragostea ei încă oarbă!"

Spun Eu:” Nu vorbiți așa, ca să dați să se înțeleagă! Noi trei ştim, ce şi cine suntem noi. Dar toți aceştia sunt încă mult prea slabi, ca să poată suferi realitatea. De aceea trebuie să fiți foarte prudenți, atunci când vorbiți cu Mine. Ințelegeți, dragi frați, noi suntem egali! Eu v-am spus așadar aceasta în șoaptă, așa încât toți aceştia n-au înțeles nimic din toatele spusele Mele. Dar dacă noi trei vorbim tare față de toți, noi toți suntem egali şi suntem una. Ințelegeti bine, voi știți desigur, de ce!”

Spune Martin:” O frate, Tu - Tu- Tu cel mai drag frate, noi înțelegem deja toată treaba! Eu voi fii atent ca pisica la un şoarece, ca eu să nu cumva să dau ceva de gol cu vorba. Trebuie însă să ai totuşi puțină răbdare cu mine, dacă câteodată îmi scapă ceva prostesc. Eu mă cred câteodată deja destul de înțelept. Dar, dacă Tu eşti aici, mi se pare deja înțelepciunea mea că este aşa de prostească, că eu aş putea râde de mine cu gura mare. Dar pe mine mă bucură totuşi că eu - bineînțeles cu singurul Tău ajutor - am ajuns destul de departe, ca cel puțin câteodată să spun ceva înțelept.”

Spun Eu:” Foarte bine, dragă frate Martin, rămâi numai, aşa cum eşti, pentru că exact aşa îmi eşti cel mai agreabil. Fiindcă uite, un umor potrivit al inimii nu are voie să lipsească nici chiar în cer! Acum însă trebuie să îi acordăm atenția noastră iarăşi lui Chanchah. Martin şi Borem, ridicați-o în picioare de la picioarele Mele, întrucât Eu încă nu am voie să o ating cu mâinile Mele!” Cei doi fac repede, ceea ce eu le-am poruncit. Chanchah stă încă tare amețită de dragoste în mijlocul nostru şi de-abia se poate deprinde, pentru a-şi spune sentimentele în vorbe.

Martin vorbeşte între timp:” Dar cât de frumoasă este ea în amețeala aceasta de dragoste! Cu adevărat, sapprament, dacă o asemenea față s-ar putea vedea pe pământ, eu cred că oamenii ar umbla anapoda din cauza privirii la o asemenea abundență de farmec feminin!

Despre mine, însă, mă minuneaz acum foarte tare, că pot privi la o asemenea frumusețe, ce-i drept, cu cea mai mare plăcere, dar fără nici o dorință senzuală, ceea ce este adeverit - cum a dovedit-o îndeajuns figura mercuriencei şi acea turma de iezi de mai înainte de aceasta - că nu au stat înainte lucrurile astfel în cazul meu.

Ce-i drept, că m-am simțit foarte bine la atingerea acestui braț moale şi rotunjit. Însă n-am simțit nici o afecțiune senzuala. Pentru aşa ceva pot eu numai, tu ştii desigur Cui, să-i mulțumesc veşnic şi să-l slavesc peste măsură şi fără sfârşit!

(Intorcându-se spre Chanchah:) Cum te simți tu acum, tu cea mai frumoasă locuitoare a casei mele, dăruită pentru veşnicie mie de marele, sfântul şi cel mai plin de dragoste Lama? O vorbeşte, vorbeşte iarăşi! Vezi, noi doar toți te iubim foarte mult şi cuvintele tale foarte frumoase ne bucura nespus de mult în inimile noastre ale tuturor!”

Spune Chanchah:” Ah, mie îmi este nesfârşit de bine! O voi dragi prieteni cereşti, voi slujitori ai lui Lama, cel sfânt! Cui oare să nu-i fie nesfârşit de bine în mijlocul vostru? Este doar dragostea cea mai mare comoară a inimii omeneşti. Dacă însă o inima a găsit dragoste, aşa cum am găsit-o eu aici, oare ce să mai rămână să îți doreşti? Care este o mai mare fericire, decât aceea pe care ți-o da dragostea? O prietene, mie îmi este aici nesfârşit de bine!

Nu-i aşa, voi prieteni dragi, eu totuşi nu trebuie să vă părăsesc niciodată? Bineînțeles că simt, că nu sunt vrednică de voi, deoarece găsesc la mine însumi încă o grămadă de greşeli în ciuda rochiei acesteia minunate. Dar inima mea vă iubeşte şi - eu recunosc totul cu drag - mai ales pe tine, care nu ai vrut să-mi spui numele tău. Şi voi doar n-o să respingeți această inimă, pentru că ea şi mai ales pe tine fără nume, te iubeşte atât de nespus de mult!”

Spun Eu:” O veşnic niciodată nu vei fi îndepărtată de noi! Fiindcă uite, tot motivul cerului este dragostea şi dragostea este ea însuşi cerul al tuturor cerurilor. Cine o are, ca tine, într-o asemenea abundență mare, oare cum ar putea acela să fie alungat din acesta, care este acolo ființa sa proprie? O asemenea dragoste însă, cum este a ta pentru noi, face să şi dispară imediat toate cusurile sufletului, că el este atunci aşa de curat, de parcă ar fi ieşit chiar acum din suflarea lui Lama!

De aceea nu te îngriji mai departe pentru faptul, că tu vei putea rămâne aici. Gândeşte-te că noi te vom reține veşnic ca o drăgălăşenie aleasă a dragostei noastre, oriunde ne-am duce pe un timp limitat să ne îngrijim de nenumăratele nevoi diferite ale acestei împărății. Că noi vom rămâne chiar veşnic aici în această casă, acest lucru tu bineînțeles că nu trebuie să-l priveşti ca fiind deja definitiv. Pentru că în împărăția mare a lui Lama există desigur foarte multe sălaşe! Dar oriunde noi ne-am duce, tu vei rămâne, ca acum, între noi!

Pentru că uite, noi doar te iubim şi noi foarte mult, aşa de parcă a-i fi singura ființă în întregul infinit, care poate să aibă cu toată dreptatea o pretenție lămurită la întreaga noastră dragoste. Fiindcă noi - şi înțelegi tu, minunată Chanchah, mai ales Eu! - te iubim aşa de mult, cum ar fi atunci posibil, ca noi să te lăsăm să pleci de la noi? Tu eşti acum dragostea mea pentru veşnicie; aceasta să-ți fie mai sigur şi mai cert decât viața ta însuşi!”

Spune Chanchah:” O Lama, o Lama, cât de sfânt şi de bun trebuie să fii tu, întrucât slujitorii tăi sunt atât de nesfârşit de buni şi dragi! Da, ah, tu prieten drag, ştii tu, dacă privesc la tine cu insistență, atunci - ah, nu vrea totuşi să fie spus! - da, ah, atunci mi se pare aşa, de parcă Lama nu poate să fie mai bun, decât eşti tu! Va fi probabil singura greşeală pe care o are dragostea, că ea ține aceea, ce ea iubeşte deasupra tuturor, ca fiind şi cel mai bun şi desăvârşit lucru. Astfel, eu şi cred despre tine, că eşti cel puțin atât de bun ca marele Lama însuşi! Lama îi va ierta desigur săracei Chanchah, dacă ea gândeşte şi simte aşa ceva? ! Pentru că eu nu sunt de vină, că trebuie să te iubesc atât de nemăsurat!”

Spun Eu:” O Chanchah, Lama ți-a iertat toate deja de mult, fii cu totul sigură de aceasta. Fiindcă Lama doar îi iubeşte şi pe slujitorii săi aşa de nemăsurat, că lui îi face desigur cea mai mare plăcere şi fericire, dacă copiii săi,

care sunt adevărații slujitori ai săi, se iubesc între ei fără măsură şi margine. De aceea, să nu cumva să-ți fie frică, că ai putea sa păcătuieşti împotriva lui Lama din cauza dragostei pentru Mine. Pentru aceasta îți sunt chezaşul cu toate bogățiile cerului!"

97

Căutarea harnică a lui Chanchah pentru a afla numele prietenului său iubit
Arătarea Domnului spre cea mai bună rețetă
Diferența dintre gazdă şi oaspete

Atunci când Chanchah aude aşa ceva, vorbeşte ea foarte ruşinată:" O tu prietene minunat a întregii mele ființe! Tu trebuie că l-ai văzut pe marele, sfântul şi veşnicul Lama deja desigur foarte des şi probabil chiar i-ai vorbit lui, pentru că tu poți vorbi despre el cu o asemenea siguranță, mie încă neânțeleasă, de parcă ai fi primul său slujitor? Da, da, aşa stau lucrurile cu siguranță, căci altfel tu n-ai putea să fii aşa de nespus de iubitor! Cuvintele tale n-ar avea puterea pe care o au, de parcă ar fi însuşi cuvintele lui Lama!

Vezi, înainte de aceasta, au vorbit şi amândoi prieteni ai tăi, dar eu am observat puțină putere în cuvintele lor. Numai atunci când vorbeau ei cu tine, au avut bineînțeles şi cuvintele lor o anumită putere. Din aceasta însă înțelege inima mea, că tu eşti mai aproape de Lama decât aceşti doi. N-am judecat potrivit?"

Spun Eu:" Eu îți spun, întreabă-ți numai inima ta, dragostea ta pentru Mine; aceasta iți va mărturisi totul! Acum însă, să mergem şi la ceilalți frați şi ei au nevoie de îngrijirea şi dragostea noastră. Tu mergi alturi de Mine, dragă Mea Chanchah!"

Spune Chanchah:" Ah da, asta este desigur foarte bine şi potrivit, că vă gândiți şi la ceilalți frați şi celelalte surori ale mele în inimile voastre; pentru că întotdeauna le merge mai bine gazdelor decât oaspeților. Gazdele pot da, oricând vor ei. Oaspeții însă au voie doar atunci să ia ceva, dacă li se dă. Şi dacă ei iau acele lucruri dăruite, ei trebuie să le ia foarte cuminți şi să-i dea multă cinste gazdei lor şi să nu-i rețină niciodată mulțumirea.

Gazda, însă, nu trebuie să vină la nimeni, cerând, dacă el vrea să ia ceva din pivnița proviziei lui. El poate să-şi ia, cât doreşte el, oricând şi oricât vrea el. Pentru el nu-i necesar, să respecte pentru el toate regulile de politețe şi nici nu trebuie să cinstească pe cineva şi nici să mulțumească cuiva. De aceea sunt de fapt doar domnii fericiți, fiindcă pot să dea, ce şi când vor ei. Primitorii sunt însă, chiar dacă nu exact nefericiți, totuşi au o situație mai rea, că trebuie să primească, ceea ce li se dă.

Deci şi eu mă gândesc la aceşti oaspeți mulți, de care şi eu aparțin. Voi trei, însă, bineînțeles gazde îndrăgite şi bune deasupra tuturor şi domni ai acestei case cereşti va merge mult mai bine în ciuda bunătății voastre nemărginite, decât toți aceşti oaspeți încă aşa de bine ținuți de voi. Fiindcă domni rămâneți voi în contínuare, aceştia, însă, numai oaspeți, care sunt în toate dependenți de voi. Şi aşa este într-adevăr foarte potrivit, că şi la ei se va gândi acum desigur după necesitățile lor.

Tu, dragă prieten, totuşi nu-mi vei socoti ca o greşeală, că eu am vorbit acum astfel? Eu bineînțeles că n-aş fi vorbit aşa de liber, dacă nu te-aş îndrăgi aşa de mult. Dragostea mea mare pentru tine, tu prieten al meu ceresc, îmi eliberează limba; şi dacă ea este liberă, ah, atunci ea îşi face de capul ei!"

Spun Eu:" O tu picătură foarte gingaşă de balsam a inimii Mele, vorbeşte tu numai liberă, aşa cum inima ta îți spune. Pe noi veşnic nu ne poți jigni, mai ales dacă vorbeşti aşa de înțelept, cum ai vorbit tu acum. Fiindcă eu îți spun, tu minunată ființă, este exact aşa, cum tu ai vorbit acum. Este într-adevăr mult mai uşor, să dai decât să primeşti. Este de fapt încă mai fericit cel mai pricăjit om care dă, decât cel mai bun primitor!

Dar această ordine nu se lasă schimbată pentru veşnicie, deoarece este imposibil ca fiecare om să fie un domn. Dacă ar fi din partea lui Lama şi toți oamenii făcuți să fie domni, aşa încât fiecare să aibă o casă şi un venit bun şi nimeni să nu fie nevoit să-l roage pe celălalt, ce s-ar întâmpla atunci cu dragostea frățească şi a aproapelui şi cum vor sta lucrurile cu dragostea pentru Lama? Uite, aceasta pur şi simplu ar dispărea şi totuşi trebuie ca Lama să fie la sfârşit acela, care da şi toți oamenii, nişte primitori îndatorați, aşa cum ei sunt acum şi vor fi veşnic!

Însă, pentru ca primitorii să poată lua cele primite atât de nejenați pe cât este posibil, se dă din partea noastră, gazdele, într-o aşa mare măsura, ca fiecare primitor să-şi poată lua şi să aibă voie să-şi ieie atât de mult de la acele nenumărat de multe lucruri oferite, cât inima sa este în stare să dorească.

Da, Eu îți spun ție, cea mai dragă Chanchah a Mea: chiar aşa de departe se păşeşte cu acele lucruri oferite, că aproape în întregul infinit nu există o ființă, căruia nu i se dă de o mie de ori mai mult, decât dorința cea mai înfocata a inimii sale poate vreodată dori! Ce părere ai tu aşadar, tu draga a Mea Chanchah - sunt primitorii, la o asemenea scară de ofertă, încă de mai privit cu părere de rău?"

Spune Chanchah:" Ah da, atunci bineînțeles că sunt primitorii aproape mai fericiți decât dătătorul. Pentru că dătătorul trebuie - tu îmi vei ierta desigur, dacă eu vorbesc aici probabil iarăşi prea mult şi nelalocul său - să aibă doar foarte multe griji. Fiindcă el trebuie să gândeasca în toate formele, cum să-şi umple pivnițele de provizii în aşa fel, ca să nu se poată termina chiar prin dăruirea încontinuă foarte îmbelşugată!

Eu m-am gândit desigur pe pământ adesea, cum poate să-i fie totuşi posibil lui Lama, de a se îngriji de aşa de nesfârşit de multe: pentru toată iarba, care creşte acolo pretutindeni, pentru tufişurile şi pomii şi pentru toți nenumărații oameni şi nenumăratele animale. Dar la aceasta a spus mama mea:

Chanchah, cum poţi să gândeşti aşa de omenesc despre Lama? ! Oare nu ştii că Lama este atotputernic şi pretutindeni cu puterea sa? El, cel nesfârşit de înţelept, care chiar trebuie doar să vrea şi toate se îndeplinesc atunci imediat, aşa cum vrea el şi când şi cum o vrea el!

Atunci când mama mi-a vorbit mie astfel, am fost foarte atentă şi am fost acuşi şi mulţumită. Dar acum vreau eu de la tine, care eşti un slujitor de-a lui Lama, să ştiu, dacă într-adevăr stau lucrurile aşa în ceea ce îl priveşte pe Lama, aşa cum m-a învăţat mama mea.

Este pentru Lama un lucru uşor să se îngrijeasca de toate aceste lucruri infinite, sau este greu şi pentru el? Dacă este pentru el uşor, atunci el este în aceeaşi situaţie bună, ca toţi nenumăraţii primitori. Dacă, însă, o asemenea îngrijire pentru nevoile nesfârşite a nenumăratelor miliarde de oameni îi face totuşi câteodată probleme majore, atunci el ar fi într-adevăr chiar de compătimit pentru generozitatea sa nemărginită! - O spune-mi, tu prieten al meu drag, dacă deţii cunoştiinţe mai amănunţite despre aceasta!"

98

Cuvintele Domnului despre fiinţa şi activitatea lui Lama
Minunea pomului - O sfătuire spre grijă

Spun Eu:" O tu cea mai dragă Chanchah a Mea! Aceasta ţi-o pot spune foarte scurt şi ascultă deci! Uite, fiindcă îl cunosc aşa de bine pe Lama, cam aşa cum el se cunoaşte pe sine însuşi aşa îţi spun Eu ţie: Ceea ce priveşte aducerea la iveală şi creerea, îi este marelui Lama într-adevăr un lucru ţie de-abia de imaginat de simplu. Pentru că el trebuie, la o idee o dată formulată, numai să spună din voinţa Sa: „Să fie!" şi totul, ce vrea El, este deja acolo! Aproximativ aşa - fii numai destul de atentă! - , Eu Mă gândesc aşadar în interiorul Meu, că aici, în faţa noastră, să se afle un pom frumos, cu cele mai bune fructe! Sau închipuieşte-ţi tu un asemenea pom, de exemplu un smochin foarte frumos. Ţi-i l-ai închipuit deja?"

Spune Chanchah:" Da, da, acum mă gândesc la unul, aşa cum se află un smochin în grădina părinţilor mei!"

Spun Eu:" Atunci e bine, fii aşadar atentă! Şi Eu Mă gândesc acum la acelaşi pom şi spun acum ca Lama la acest pom închipuit: „Să fie!". Vezi, smochinul se află acum deja în faţa noastră plin de fructe coapte şi bune la gust!

Vezi aşadar, cât de uşor Mi-a fost, să-ţi arat aici un exemplu viu, tot aşa de uşor îi este şi lui Lama, să creeze unul precum nenumăraţi pomi. Dar nu-i este lui Lama aşa de uşor, să facă oamenii în aşa fel, ca ei să devină tot aşa de liberi şi desăvârşiţi, cum este El însuşi. Pentru un asemenea lucru este totuşi necesară mai mult decât numai simpla atotputernicie; dar chiar dacă asta este şi mai greu, totuşi lui Lama îi este totul posibil!

Deci draga mea Chanchah, înţelegi tu acum explicaţiile Mele? Acest smochin, însă, ţi-l fac cadou pentru totdeauna; în veci nu se va mai usca şi va purta tot timpul cele mai bogate şi bune fructe!"

Chanchah este foarte uimită, nu poate scoate nici un cuvânt de atâta mirare şi se uită ba la Mine ba la smochin. Acest miracol îi atrage imediat şi pe ceilalţi oaspeti, aşa că nu suntem nevoiti să ne mişcăm spre ei; toţi sunt plini de mirare.

Şi episcopul Martin priveşte uimit pomul şi spune: "O frate, ştiu că îţi este uşor, să creezi un asemenea pom. Dar m-a uimit cât se poate de tare, când l-ai creat aşa dintr-o dată!

Da, trebuie să recunosc, este un lucru cât se poate de ciudat şi frumos, să fii aşa atotputernic. Dar ce poate să facă unul ca noi, că n-o are şi nici n-o poate avea, pentru că este mult prea prost pentru aceasta! Dar în fond este şi bine aşa, căci un duh prost - cum este de exemplu al meu - nu poate să fie atotputernic. Dacă aş poseda eu aşa ceva, atunci aş fi terminat! Tu, minunat frate, te-ai mira de arătările prosteşti, cu care aş umple imediat un spaţiu! O Doamne, ar exista nişte caricaturi, care şi-ar căuta semenii!

De aceea este întru-totul bine, ca înţeleptul Lama le îngăduie doar acelora să fie atotputernici, care sunt cu totul stăpâni pe înţelepciunea cerească, aşa cum este vorba la Tine, în cel mai înalt grad! La Tine este evident că îţi e mai uşor să dai decât să iei, aşa cum este limpede pe pământ cel mai luminat soare de amiază? Căci cu luatul la Tine - după înţelegerile mele - ar fi foarte ciudat, deoarece *(foarte încet)* este şi aşa totul al Tău!"

Vorbesc Eu: "Nu aşa de tare, dragul meu frate Martin! Tu ajungi tot mai jos. Gîndeşte-te că mai sunt şi alţii prezenţi, care încă nu stau pe treapta ta! La început ai vorbit drept; dar spre sfârşit aproape că ai mers prea departe şi aceasta le-ar fi putut face rău acestei societăţi pe un timp îndelungat! De aceea stăpâneşte-te, fii înţelept ca un şarpe şi blând ca un porumbel! Ia-l numai pe Borem ca model, el este aici la locul sau şi observă exact inteligenţa cerească. Fă şi tu aşa şi noi vom merge uşor mai departe cu aceşti oaspeţi!"

Episcopul Martin: "O, eu iti mulţumesc pentru acest sfat bun, eu îl voi urma cu exactitate! Dar uită-te numai la Chanchah, cum se uită la tine cu o atenţie, cu care nu m-am mai întâlnit până acum!" "

Vorbesc Eu: "Bine, este bine, s-o lăsăm să-şi facă observaţiile; vor conduce duhul ei la Mine! Imediat va fi gata cu câteva întrebări, iar noi vom fi ocupaţi un timp îndelungat cu răspunsurile. Uite, gura ei face deja câteva mişcări. De aceea întreabă tu, ca stăpân al casei, mai întâi, dacă este mulţumită cu aceste explicaţii; restul va veni de la sine!"

Episcopul Martin urmează imediat sfaturile Mele şi vorbeşte cu Chanchah, care încă nu poate să-şi forţeze gura să vorbească de atâta uimire: "Gingaşă Chanchah, spune-ne, cât de mulţumită eşti tu cu această explicaţie şi dacă ai înţeles-o clar şi bine în toate fragmentele! Tu nu trebuie să te miri de astfel de miracole aici, căci astfel de apariţii nu sunt rare aici. Cu timpul te vei obişnui din ce în ce mai tare.

Vezi, nici mie nu mi-a fost cu nimic mai bine la început. Dacă ai ştii ce lucruri miraculoase m-au întâmpinat în tot acest timp al şederii mele, eu îţi spun, tu te-ai întoarce pe dos de aşa multă uimire!

Ştii tu, drăgălaşa mea Chanchah, aceasta este numai un mic miracol de-al casei. Foloseşte-l doar ca exemplu pentru învăţătura ta, la întrebările tale anterioare, care le-ai pus fratelui meu. Dar ai doar răbdare, cu timpul va deveni totul nemărginit de necrezut!"

Vorbeşte Chanchah: "Ah, tu drag prieten, tu poţi vorbi uşor, dacă eşti deja obişnuit cu astfel de miracole. Dar unul ca noi îşi pierde la astfel de apariţii extraordinare controlul - şi aşa şi trebuie. Căci unde în lume s-a mai văzut aşa ceva? !

Dacă nu ai fi vorbit cu mine aşa de liniştitor şi nu mi-ai fi explicat unele lucruri, atunci aş fi crezut că prietenul şi fratele tău, care vorbeşte acum cu fraţii mei de patrie, este într-adevăr Lama însuşi! Dar pentru, cum ai spus tu, că astfel de miracole nu sunt rare aici, sunt ceva mai liniştită şi îl iubesc pe acest frate mai adânc decât înainte.

Cu toate că este doar fratele tău, arată mult mai sfânt decât tine şi a dovedit aceasta deja prin mica sa creaţie. Şi eu am mult respect pentru tine, dar mă îndoiesc, că eşti în stare de o asemenea creaţie? Ce crezi tu?"

Vorbeşte Martin: "Da - tu - graţioasa mea Chanchah, ştii tu, dacă trebuie neapărat - cine ştie, poate că aş putea! ? Dar dacă m-aş lăsa provocat de un asemenea miracol doar din cauza faimei - atunci aş sta categoric între două scaune ca pe pământ şi ar trebuie să-mi fie ruşine ca unui adult de inconştienţă urinară - bineînţeles dacă ştii ce înseamnă inconştienţă urinară?"

Vorbeşte Chanchah: "O vorbeşte mai departe, eu te înţeleg! La noi se cheamă astfel de slabi ai naturii „udători de culcuş" (Tschimbunksha). Ei trebuie să păzească culcuşul ud toată ziua într-un loc public şi de obicei trebuie să se şi ruşineze tare la aceasta. Tu vezi acum, că eu te înţeleg. Vorbeşte de aceea neântrerupt mai departe şi spune-mi tot, ceea ce ai să-mi spui!"

Vorbeşte Martin: "Hm, da, hm, daaaa! - ce am vrut eu de fapt să-ţi spun? Da într-adevăr: a fost vorba de înfăptuirea unui miracol! Da am iar firul! Ştii tu, graţioasă Chanchah, doar marele Lama poate înfăptui miracole, când şi cum şi unde vrea El. Noi slujitorii Săi, doar prin aprobarea Lui dacă este necesar. Aşa a creat şi fratele meu acest miracol, pentru că a fost necesar spre învăţarea ta, căci altfel nu ar fi putut nici el - ce este şi la Lama însuşi cazul. Nici El nu înfăptuieşte de obicei în faţa noastră miracole, pentru că nu este necesar, deoarece noi înţelegem şi aşa cele mai mici chemări ale Sale! - Mă înţelegi tu pe mine drăgălaşă Chanchah?"

99

Jena lui Martin prin întrebările curioase ale lui Chanchah

"Vorbeşte Chanchah: "O da, eu înţeleg tot ce spui! Dar pentru că mai înainte ai vorbit de miciile chemări ale lui Lama, pe care le înţelegi de îndată fără nici un miracol: spune-mi atunci, cum te cheamă marele Lamas pe tine şi pe fraţii tăi şi auziţi imediat chemarea şi o urmaţi de îndată! Voi trebuie să-l vedeţi pe marele Lama, căci altfel nu va poate face nici un semn - sau cel puţin să-l auziţi pentru a putea urma chemările sale? ! Dacă îl vedeţi sau îl auziţi, atunci spune-mi, cum îl vedeţi şi îl auziţi, ca să-mi fac şi eu o oarecare închipuire despre El!"

Vorbeşte Martin, puţin jenat: "O cea mai dragă şi frumoasă Chanchah, aceasta este o întrebare delicată! Chiar dacă îţi voi răspunde, nu o vei înţelege cu siguranţă. De aceea ar fi mai bine, dacă nu ai aştepta un răspuns la această întrebare, deoarece în aceasta clipă nu ţi-ar putea fii de folos nici ţie şi nici mie!"

Vorbeşte Chanchah: "O prietene, negocierea preţului unui bun poate că este acasă la voi; nouă chinezilor ne este ceva necunoscut. Fiecare bun, pe care îl vindem, are preţul lui stabil. Cine negociază, acela trebuie să şi vânda şi să dea împăratului taxele de vânzare. Nu vinde negustorul marfa, este o dovada fermă, că a aproximat-o prea mult şi a vrut să înşele şi pentru aceasta nu scapă nici de pedeapsa cuvenită.

Tot aşa trebuie să se stapânească cineva în vorbe şi să nu spună din greşeală ceva pe jumătate şi să rămână dator cu cealaltă jumătate, ori de teamă sau din lipsă de cunoştiinţă. Căci pentru ambele este pedepsit, deoarece nu este demn de a fii om, ori să se teme, unde nu trebuie să se teme, sau să facă mai mult din el decât este de fapt.

Vezi, eu sunt o chinezoaică în adevăratul sens şi nu îţi las nimic, ce mi-ai vestit prin felul discursului tău! Căci dacă cineva la noi lasă loc la întrebări prin vorbirea sa, acela trebuie să răspunda la întrebare. Altfel este cu tot discursul său un lăudător - aşa de mult ca un mincinos -, sau un laş care nu este în stare să recunoască că nu cunoaşte întru-totul, ceea ce a vorbit. Dacă nu vrei să cred că eşti una sau cealaltă, dă-mi un răspuns întreg la întrebarea mea şi aceasta fără nici o reţtinere!"

Episcopul Martin este acum foarte jenat şi nu ştie ce să facă acum. Dacă îi dă un răspuns drept, trebuie să mă pârască pe Mine înainte de vremea cuvenită. Dacă nu răspunde, îl declară ea în faţa tuturor invitaţilor, ca fiind un mincinos sau un dobitoc şi laş, ceea ce nu i-ar convenii, deoarece se încrede şi el puţin în secret că este stăpânul acestei case. El merge de aceea la Mine şi Mă întreba, ce să facă în situaţia aceasta.

100

Mustrarea Domnului şi semnele de comportament spre episcopul Martin

Vorbesc Eu: “Au doară nu ți l-am dat pe Borem ca exemplu? De ce trebuie să vorbeşti fără întrerupere pentru nimic şi iar nimic! Acum, că te-ai băgat cu vorbitul într-o cursă, ai vrea să ieşi din aceasta cu basma curată. Dar iată, acest lucru nu va fi aşa de uşor precum îți închipui tu!

Chinezoaica este foarte stârnită prin miracolul Meu de nevoie şi prin vorbele tale. Inima ei simte apropierea Mea şi duhul ei devine din ce în ce mai treaz. Pe lângă aceasta cu definițiile tale, cum că tu înțelegi cea mai mică chemare a lui Lama, ai incendiat şi mai tare capul şi inima ei. Ce te miră, că îți cere acum socoteală? Dar cine o face cu mâna lui, s-o şi îndure!

Eu te-am atenționat deja odată că vom avea mult de lucru cu aceşti chinezi, dar atunci nu ai înțeles aceasta. Şi pentru ca prin importanța ta ai adus la suprafață această problemă critică înainte de vreme, lupta acum ca un bărbat. Şi fii atent, să echilibrezi cumva situația cu aceasta Chanchah, în timp ce Eu prelucrez ceilalți o sută de chinezi; dacă aceştia sunt în ordine, atunci voi face şi ordine dreaptă cu acea Chanchah! - Mergi şi fă aceasta!”

Martin se scarpină în spatele urechilor şi spune după un timp: “O Tu D - - aproape că am vorbit în plus! O Tu, fratele meu, dacă nu face nimic şi pot face după judecata mea - bineînțeles prin puterea Ta secretă -, atunci voi termina repede şi uşor cu această chinezoaică!”

Spun Eu: “Fă ce vrei şi cum vrei; dar pe această chinezoaică trebuie s-o pui iar în ordine!”

Vorbeşte episcopul Martin: “Da, dacă aşa stau lucrurile, Tu D - - frate, am vrut să spun -, atunci voi rezolva cumva acest lucru cu Chanchah. Eu sunt doar bucuros că am primit mai mult curaj, pentru că fără acesta, mi-ar merge foarte rău!”

Vorbeşte Borem: “Frate, uită-te, să nu îți fie la sfârşit curajul prea scurt! Eu simt deja înainte friptura şi îmi doresc să nu fii tu acela! Cu chinezii, în care domneşte un spirit războinic, este foarte dificil de umblat; căci unde spui unu, sunt iar o sută! Inţelegi tu aceasta?

Această Chanchah este într-adevăr o ființă rară şi curată, dinspre răsărit. Dar cu toate acestea este o adevărată chinezoaică în adevăratul sens al cuvântului. Fii de aceea foarte atent la fiecare cuvânt rostit, căci altfel îți va deveni un purec de nesuportat în îmbrăcămintea ta şi vei avea de-a face, ca să te scapi de ea într-un fel bun!”

Vorbeşte episcopul Martin: “Da, ce să fac eu? Ceva trebuie să se întâmple? Dar ce, este bineînțeles un alt lucru! Eu vreau să încerc şi să văd, dacă *(încet)* dacă nu pot s-o bag în ordinea Domnului!”

101

Intrebarea repetată a lui Chanchah despre marele Lama - Jena lui Martin şi explicațiile sale goale - Răspunsul lui Chanchah: „O tu sărac măgar!”

La aceste cuvinte îl bate Chanchah deja pe spate şi vorbeşte: “Deci, tu slujitor al lui Lama? Cât de mult o laşi să aştepte pe săraca Chanchah cu un răspuns direct şi drept, după care inima ei se topeşte mai mult decât după o mie de vieți!

O prietene, dacă aş avea o mie de inimi şi aş fi cea mai frumoasă ființă, care s-a mişcat vreodată sub soare: a ta să fie toate inimiile şi perechea mea de ochi frumoşi să nu se mai dezlipescă de pe tine, dacă îmi spui tu adevărul, deoarece îmi mai eşti dator cu un răspuns. Eu însă am numai o inimă; această inimă o să te iubească ca o mie de inimi, dacă îmi eşti un prieten adevărat şi mi-l arați pe marele Lama prin cuvinte sau dacă este posibil prin fapte. Dar fereşte-te, să nu îndrăzneşti să-mi necajeşti inima, cea care vrea să te iubească nemărginit!

Este adevărat, eu îl iubesc pe minunatul tău frate cu un foc neexplicabil. Dar tot acest foc să se îndrepte spre tine, dacă vrei să-mi fi un prieten adevărat sau dacă poți fi unul! Pe cuvântul meu poți conta aşa de tare, cum este şi o stânca de diamant!”

Martin este deja foarte uimit de un asemenea discurs. El o priveşte pe chinezoaica nemărginit de frumoasă ca o stană de piatră şi se gândeşte şi stimulează, ce să facă sau ce să vorbească. După un timp destul de îndelungat îi spune ei:

(Episcopul Martin:) “O tu gingaşă şi minunat de frumosă Chanchah! Dacă nu ai fi aşa de extraordinar de frumoasă, eu aş fi spus deja unele lucruri. Dar când te privesc, sunt împietrit de mirare şi dragostea mea pentru tine mă face mut. Eu trebuie de aceea să-ți mărtirisesc deschis, ca un timp îndelungat nu voi fi în stare să vorbesc ceva înțelept, până când se vor obişnui ochii mei cu înfățişarea ta.

Tu poți să vorbeşti bineînțeles uşor şi să ameninți, căci înfățişarea mea nu te va tulbura cu siguranță. Mie îmi merge cât se poate de greu limba, deoarece este în totalitate distrusă de frumusețea ta, atunci când trebuie să vorbesc cu tine. De aceea trebuie să ai doar puțină răbdare cu mine. Cu timpul totul va fi bine, atunci când mă voi obişnui cu frumusețea ta.”

Vorbeşte Chanchah: “Dacă acesta este motivul, atunci spune-mi: cum îți este posibil, să vorbeşti cu mine aşa de ordonat şi să-mi spui un motiv prins din aer, din care tu nu poți vorbi cu mine despre cele întâmplate?

Vezi tu, cui îi este legată limba de dragoste, acela vorbeşte ca un om care s-a îmbătat şi se bâlbâie şi vorbele sale nu au nici un sens. Căci o limba jenată nu are rădăcini, care îşi aspiră mişcările din izvorul înțelepciunii. Rădăcinile limbii tale sunt însă pline de umezeală. De aceea dă socoteala inimii mele ca un bărbat şi nu ca un glumeț! Ce îți spun eu este aşa de adevărat ca viața mea interioară. Cum poți tu să vorbeşti cu mine aşa de sub piele şi nu cu inima ta?”

Episcopul Martin devine şi mai jenat şi nu mai poate rosti nici o silabă, pentru aş înâmpina frumoasa adversară. El începe într-adevăr să se bâlbâie şi în spatele acestor sunete nu este de găsit nici un sens. Cu cât mai mult el se bâlbâie, Chanchah deschide ochii din ce în ce mai mult şi începe să şi zâmbeasca cu compasiune. După un timp, când deja întrece măsura Martin cu bâlbâiala sa, începe ea să vorbească:

(Chanchah:) “Prietene mie îmi pare rău de tine; căci tu eşti ori o vulpe şireată ori un măgar prost - una mai rea decât cealaltă! Eu cred că eşti mai degrabă cel din urma decât cel dintâi. Şi această scuză şi vorbele tale lăudătoare şi faptul că eşti un slujitor a marelui Lama. Intr-adevăr, un Lama care s-ar folosi de astfel de slujitori, ar fi de compătimit împreună cu aceştia!

Iată, eu am dedus de la tine mai înainte câteva cuvinte înțelepte şi am crezut într-adevăr că eşti ceva mai presus. Şi observația ta lăudătoare m-a obligat să cred aceasta şi faptul, că ai numit pe acea ființă, într-adevăr înțelept frate. Dar acum sunt lămurită de tine! Tu eşti un aşa numit bun măgar, care vegetează aici în împărăția cerească, pentru că ai fost cu siguranță prea prost pe pământ să păcătuieşti în vreun fel. Şi tu eşti probabil un bun suflet de măgar, care nu-i face nimănui nimic şi merită tot respectul, deoarece eşti o creație a lui Lama. Dar mai mult nu se poate cere de la tine, decât ceea ce a pus marele Lama să fie în natura ta. Tu mă vei ierta, pentru că am vrut de la tine mai multe, decât ceea ce este! Eu îți ridic obligația, de a-mi răspunde în vreun fel!

O tu sărac măgar, cât de rău îmi pare acum, că te-am speriat! Tu ai aici sigur înfățişare omenească, care o primesc toate animalele în lumea spiritelor, pentru că sunt oameni vrăjiți, bineînțeles de cel mai prost fel. Dar de aceea eşti tu totuşi ceea, ce ai fost tu pe pământ. Fii de aceea numai blând, săracul meu măgar prostănac! Cât de rău îmi pare, că mai înainte am crezut că posedezi înțelepciune omenească, da chiar pe acea cerescă! Da, tu drăgălăşul meu măgar, nu te superi din această cauză pe mine?”

Episcopul Martin arată aşa de parcă ar vrea să muşte şi doreşte să-i răspunda aşa una sănătoasă, aşa cum se spune, acelei chinezoaice. Dar pentru că prin aceasta a scăpat de obligația de a răspunde, înghite toate aceste complimente şi pleacă modest de la Chanchah a sa, care nu-l scapă totuşi din priviri.

102

Remarcile bune ale lui Borem despre legătura interioară cu Domnul şi despre tratamentul naturiilor stoice

Borem merge spre el şi vorbeşte: “Frate Martin, cum este acum cu curajul tău? A devenit deja prea mic, sau îți va deveni în scurt timp?”

Vorbeşte episcopul Martin: “Lasă-mă, este groaznic! La aceşti chinezi pare să măi fi rămas ceva din poezia veche asiatică, iar aceasta este toată înțelepciunea lor spirituală. În tot restul sunt cu siguranță cel mai prost popor de pe pământ. Cei din Australia, Noua Zeelandă sau Honolulu trebuie să fie nişte inteligenți față de aceste capuri goale!

Imaginează-ți - ce crezi tu, dragă frate, ce mă crede ca sunt, minunăția Pekingului? Ah, este de-a dreptul absurd! Ascultă, nici mai mult nici mai puțin decât un adevărat măgar! Nu a folosit aceasta ca metaforă, ci în adevăratul sens al cuvântului, un măgar! Permite-mi, frate, aceasta este prea dur!”

Vorbeşte Borem: “Intr-adevăr este ceva dur, un stăpân de casă - şi mai ales un stăpân ceresc de casă, să-l crezi un adevărat măgar! Dar nu-ți face probleme din această cauză. Căci numai pe această cale ai putut scăpa de obligația care ți-a impus-o ea. Şi aceasta trebuie să-i multumeşti numai Domnului, care a înclinat aşa acest lucru spre binele tău şi a lui Chanchah. Fii de aceea numai liniştit şi înghite toate lucrurile care le-ai primit; la momentul potrivit va intra iar totul în balanță.

Ştii tu, dragă frate Martin, pe viitor, dacă nu te-ai mai încrede în faptul că eşti stăpân al casei, vei scăpa de o sută de ori mai uşor şi vei putea să suporți totul. Şi cu Chanchah te vei înțelege mai bine.”

Vorbeşte episcopul Martin: “Da, ai dreptate! Eu înțeleg acum, că nu mai trebuie să fiu stăpânul casei, deoarece s-a mutat aici Domnul. Dar gâdila totuşi enorm câteodată să fi cineva! Eu sunt de-acord că cel mai bun lucru este faptul, să nu fii nimic!

De la aceste vorbe proaste din partea chinezoaicei sunt eu iar în ordine, adică eu i-am iertat prostia. Dar, că nu voi fi pe viitor prin jurul ei, este de la sine înțeles şi de aceasta poți fi asigurat. Căci dacă am fost deja odată declarat, ca fiind un măgar, nu voi merge tot aşa a doua oară pe gheață!”

Vorbeşte Borem: “Frate, tu ai totuşi dreptate, dar nu vorbi prea tare. Această Chanchah este atentă la fiecare gest şi trăsătura cu cei mai ascutiți ochi. Ştii, în ea nu este nimic rău, doar dorința mare, să afle marile mistere a țării ei aici în lumea spritelor. De aceea este aici interesată de totul, pentru a fi sigură de cel mai important punct al credinței ei.

Aşa că această chinezoaica, aşa se comportă aici toți acei oameni, în a căror țară de pe pământ, sunt adesea uzuale cele mai contradictorii şi nenumărate secrete despre starea de aici. Aceasta este în sine o calitate desigur foarte laudabilă a acestor oameni. Dar trebuie totuşi să te comporți cu aceştia foarte prudent. Ei seamănă cu oameni foarte înfometați de pe pământ, cărora nu ai voie să îi laşi imediat, să mănânce pe săturate dintr-o oală, ci de-abia încetul cu încetul, căci altfel ei ar avea mare pagubă în ceea ce priveşte sănătatea lor.

Este desigur adevărat şi lăudabil că aceşti oameni, ținuți pe pământ într-un mare întuneric, au acum aici o foame şi sete nemaipomenită, pentru ca să se divulge în sfârşit nenumăratele lor secrete. Dar toate aceste secrete, prin care tocmai se hrăneşte în cea mai mare măsură fantezia şi capacitatea de a face poezie a acestor oameni,

sunt la ei înzestrate cu asemenea idei şi imagini, că acestea au ajuns la o creaţie interioară şi reprezintă aproape în totalitate toată fiinţa lor.

Dacă ar fi ei întâmpinaţi cu cea mai curată lumină, aceasta i-ar distruge complet, căci ea ar dizolva aproape de tot fiinţa lor proprie. De aceea trebuie să te comporţi cu ei aproape aşa, ca şi cu o casă veche şi în paragină pe care trebuie numai parţial sa o renovezi, apucându-te de lucru, dacă nu vrei să distrugi de tot casa cu o abordare în general prea puternică. Dar dacă o casă este distrusă, atunci se poate desigur construi una nouă în aceeaşi formă cu componente cu totul noi. Dar cu un om nu se poate face aşa ceva: la el trebuie să rămână toate componentele, căci altfel, el ar înceta de tot, să fie unul şi acelaşi om.

Eu sper că tu m-ai înţeles acum şi astfel fii aşadar atent. Mai ales nu vorbi şi nici nu fă nimic cu aceşti chinezi, decât numai ce Domnul ne va arăta mie şi ţie, căci aşa vor rămâne toate în cea mai bună ordine. De asemenea, nu trebuie să-l întrebi cu voce tare nici pe Domnul şi nici pe mine, ci numai în inima ta. Atunci îţi va fi pus desigur răspunsul în inima ta, tot aşa ca şi mie. Şi eu îl întreb încontinuu pe Domnul, ce este de făcut într-un caz sau în altul. Şi Domnul îmi şi arată în acelaşi moment, ce trebuie să fac şi dacă este necesar, ce să vorbesc cu voce tare!

Fii numai atent, căci chinezoaica se apropie de tine. Nu te gândi la ce vrei să vorbeşti, ci întreabă numai pe Domnul îndată în inima ta şi El îţi va spune imediat în inima ta, ce trebuie tu să vorbeşti! Acum ştii tu toate; fă astfel, căci totul va merge pe fagaşul potrivit. Dar nu trebuie în nici un caz să te jignească faptul, că tu vei fi salutat de Chanchah încă de câteva ori, aşa cum salută un om un măgar adevărat!"

103

Fructul binecuvântat al umilirii lui Martin

Vorbeşte episcopul Martin acum în inima sa:" Eu îţi mulţumesc cu toată dragostea din inima mea, că Tu mă sfătuieşti în asemenea lucruri atât de importante aşa de limpede, cum nu m-ai sfătuit până acum încă niciodată! De abia acum încep să mă cunosc aşa puţin, ce înseamnă faptul: a fi un om interior şi fiind astfel, să vorbeşti şi să faci astfel de fapte! Acum îmi şi este limpede, ce mi-a spus, sub conducerea Domnului, un locuitor al lunii la prima mea stare de a fi, aici, căruia am vrut să-i vând în mod caraghios prostia mea fulgerătoare ca o înţelepciune cerească.

Da, frate, acum îmi apare totul într-o cu totul altă lumină! Eu văd acum realitate, unde am crezut că zăresc mai înainte încă lucruri făcute prin minuni şi numai lucruri specifice lumii acesteia. Eu îţi mulţumesc, tu frate drag şi mai ales Ţie veşnic, Tu Dumnezeul Meu, Domn şi Tată; da, acum va merge desigur totul bine! În această stare de acum, pot veni o mie de chinezoaice la mine şi eu mă voi comporta cu ele în cel mai bun mod posibil!"

Spune iarăşi Borem în şoaptă:" Da, aşa este; dar tu trebuie să te stapâneşti acum foarte bine! Pentru că, la început, este nevoie de multă învingere de sine, ca să taci cu gura, în acele situaţii în care, din cauza vorbirii intense obişnuite, ar dori pur şi simplu să sară limba din gură.

Câteodată nu-i pune Domnul cuiva imediat răspunsul în inima sa din motive foarte înţelepte, aşa cum am vrea să le avem noi adesea. Dar atunci trebuie, să aştepţi foarte liniştit şi calm în toată dragostea şi supunerea, până ce Domnul îşi aduce aminte, să pună răspunsul dorit în inima noastră!

Daci, să iei în considerare şi aceste reguli de comportament, dragă frate, căci atunci totul va merge foarte bine! Acum, însă, înzestrează-te; uite, ea este deja acum la tine, aceea care te-a supravegheat aşadar foarte intens!"

Vorbeşte episcopul Martin în inimă: "Acum vine ea cu siguranţă cu o întreagă legiune de măgari în toată realitatea. Eu, însă, îi voi suporta pe toţi, tot aşa cum suporta liberul univers ceresc oştirea nesfârşită de stele, pământuri şi sori, fără să devină obosit, făcând acestea. În numele Tău, Doamne, să vină acum, ce-o vrea! Pe spatele meu răbdător să-şi găsească aşadar loc foarte comod unele cruci şi cruciulite, că eu le voi suporta cu siguranţă în toată dragostea şi răbdarea. Deci numai înainte în numele Domnului!"

104

Impăcarea dintre chinezoaică şi Martin - Despre jignire şi iertare în spiritul chinezesc

Chanchah păşeşte aşadar în faţa episcopului Martin, îi zâmbeşte drăgăstos şi prietenos şi vorbeşte cu o voce foarte prietenoasă şi feciorească gingaş mişcătoare:" Dragă prietene, tu te-ai îndepărtat de mine în mare tăcere mai înainte, atunci când ţi-am arătat bănuiala mea care cere desigur foarte multe scuze despre unitatea fiinţei tale, pentru că nu mi-ai dat nici un răspuns la întrebarea mea. Eu trag din aceasta concluzia, că bănuiala mea te-a jignit cu siguranţă foarte tare? Dacă aşa este cazul, atunci iartă-mă, după ce tu mă vei fi bătut înainte îndeajuns conform bineplăcerii tale. Fii numai atunci iarăşi buna cu mine, fiindcă eu îţi dau cea mai sfântă asigurare că, după aceea, eu nu te voi mai întreba nimic şi încă mai puţin, nu te voi mai jigni nicodată cu nici o privire şi cu nici un cuvânt.

Credinţa şi obiceiurile din ţara mea, pentru care eu nu sunt de vină, sunt într-un asemenea fel, că acei oameni puţin mai modeşti în ceea ce priveşte fiinţa lor, sunt consideraţi ca fiind animale. Eu am crezut că am de-a face

cu o asemenea descoperire la mintea ta şi te-am considerat astfel tot un animal. Eu însă m-am convins împotriva credinţei mele, că tu nu eşti nici pe departe, ceea ce eu te-am considerat într-un mod prostesc.

Mie mi-a părut rău imediat de concluzia mea eronată şi am vrut să-ţi cad la picioare. Dar, fiindcă am văzut, cum tu ai avut desigur ceva important de vorbit cu fratele şi n-am vrut să te deranjez, aşa că am aşteptat, până ce tu însuţi te vei îndepărta de acest frate. Însă, pentru că a sosit momentul pe care mi l-am dorit intens, de aceea fac eu aşadar, ceea ce eu trebuia să fi făcut deja de mult: eu cad la picioarele tale cereşti şi te rog, să-mi aplici o pedeapsă corporală dreaptă şi după acea, te rog pentru iertarea a toată vina pe care ţi-o datorez ţie, tu minunat mare cetăţean al tuturor cerurilor!" Cu aceste cuvinte îi cade ea lui Martin la picioare.

Martin însă, foarte mişcat de rugătoarea încântătoare, spune:" O tu Chanchah într-adevăr cerească, eu te rog, scoală-te numai imediat în picioare! Aşadar, ce ţi-a venit în minte! Eu - pe tine - tu femeie cerească - să-ţi aplic o corecţie? Eu, care te-aş putea mânca pur şi simplu de atâta dragoste sau să te înghesuiesc cu totul în înlăuntrul vieţii mele! Crezi tu oare, că şi eu aş fi cam un chinez aşa de nemilos? Oh, de asta să mă ferească marele, sfântul şi adevăratul Lama! Ridică-te numai repede în picioare, fiindcă astfel eu nu te pot vedea nici un minut mai mult, tu Chanchah a mea cerească!"

Chanchah se ridică aşadar repede în picioare şi spune:" O tu prieten drag, în ţara ta trebuie totuşi să fie oameni mult mai buni decât în marea împărăţie, în care eu m-am născut pe pământ. Pentru că uite, la noi tocmai nu se iartă aşa de uşor o jignire făcută cuiva, precum tu mi-ai arătat-o cu atâta bunătate nemaipomenită.

Dacă la noi ai jignit pe cineva, atunci lucrurile stau aşa, că trebuie să te arunci cu faţa în jos şi să-l implori astfel pe cel jignit, să-ţi aplice mai întâi o corecţie dreaptă, ba chiar la jigniri grele se cere moartea şi de-abia după aceea, iertarea vinei. Pentru că ei mărturisesc şi spun toţi acolo: O jignire se poate îndrepta în totalitate doar printr-o contrajignire corporală. Atunci când s-a recompensat astfel jignirea, de-abia atunci poate să-l roage jignitorul pe omul de corecţie jignit, să-l ierte şi în inima sa.

Vezi, aşa stau lucrurile la noi! De aceea nici nu trebuie să ţi se pară prea straniu, dacă tu vei descoperi la mine probabil încă multe lucruri, care nu sunt în concordanţă cu obiceiurile ţării tale. Fiindcă la noi sunt legile foarte vechi şi nesfârşit de severe. Vai de acela, care va îndrăzni acolo, să interpreteze aceste legi foarte vechi numai cu puţin mai atenuant, chiar dacă legile rămân încă aceleaşi neschimbate, pe care Lama însuşi le-a dat din ceruri primei perechi de oameni.

Dar să ştii tu, dragă prieten, la voi aici sunt legile blânde şi pline de dragoste. Atunci eu nu mai trebuie, după ce eu probabil nu voi mai avea veşnic nimic de-a face cu legile ţării mele, cu siguranţă să nu mă mai comport conform acestora. De aceea, eu mă voi ţine de legile voastre şi nu voi greşi cu siguranţă niciodată faţă de ele! Ce părere ai tu în această privinţă?"

105

Porunca cerească a dragostei şi efectele ei mântuitoare

Vorbeşte episcopul Martin:" O îndrăgita mea Chanchah, eu sunt de părere că tu ai cu aceste spuse foarte mare dreptate. Numai că trebuie să-ţi mărturisesc aici deschis, că noi cetăţenii cerului nu avem de fapt nici o lege, ci vegetăm fără legi în totalitate o cea mai liberă viaţă în Dumnezeu. A vegeta în Dumnezeu, Domnul, înseamnă însă - a trai veşnic în toată dragostea. Dragostea face totul liber şi nu cunoaşte nici o lege în afară de ea. De aceea noi nici nu avem, aici, nici o lege, decât acea singură, a dragostei, care lege nu este însă o lege, ci numai libertatea veşnică şi desavârşită a tuturor fiinţelor. Inţelegi tu aceasta?"

Spune Chanchah:" Da, eu înţeleg şi sunt acum foarte bucuroasă, ca înţeleg o asemenea învăţătură bună. Dacă dragostea - chiar şi acolo unde trebuie ea ţinută foarte secretă - face o inima iubitoare atât de peste măsura de fericită: oare cât de fericiţi trebuie să fie tocmai aceea, care se află doar sub singurul sceptru al dragostei şi nu cunosc un altul. Da, da, dragostea, dragostea - unde ea este lege, acolo bineînţeles că trebuie toţi oamenii, sub o asemenea lege, să se afle în cea mai mare fericire!

Ce îi foloseşte unui om toată strălucirea soarelui, dacă îi lipseşte căldura lui? Pentru ce tot aurul şi toate pietrele preţioase, dacă în proprietarul lor pulsează ca gheaţa, care dă se spargă, o inima rece, împietrită? O prietene, tu mi-ai spus acum un lucru sfânt. Eu încep deja să remarc, ce a vrut să indice cu asta prietenul tău mie foarte scump, atunci când el spunea: „Dragostea ta pentru Mine îţi va oglindi totul!" Da, da, această dragoste mi-a trădat deja multe şi inima mea îmi spune, ca ea îmi va arăta încă mult mai multe!

Şi eu vă iubesc, însă, cu toată fierbânţeala soarelui la amiază şi mai ales pe acela, care îmi este încă dator cu numele său. Tu trebuie totuşi să mă ierţi, ca eu îl îndrăgesc pe acel prieten şi frate al tău mult mai mult decât pe tine. Eu nu ştiu de fapt de ce, căci el nu este în fond mai frumos decât tine şi fratele tău Borem şi nici măcar nu are o îmbrăcăminte mai frumoasă. Dar ceva este în ochii săi mari şi albăştri, ceva nedescris de atrăgător şi gura lui are aşa un fel de expresie stranie şi asemănătoare zeilor, că sunt dusă în cea mai mare ispită, să cred că înfăţişarea sa nesfârşit de drăgăstoasă ar fi exact chipul lui Lama!

Da, eu îţi spun, dacă eu întreb aşa inima mea în toată înfierbânţeala dragostei pentru acel unul, atunci ea îmi spune: „O Chanchah, pentru mine este acesta marele şi sfântul Lama! Oare cine altcineva ar putea vorbi într-un fel atât de ceresc, cine altcineva ar putea crea un smochin împreună cu fructe coapte cu desăvârşire şi îl dăruieşte atunci acestei Chanchah care îl iubeşte peste toate, toate, toate, ca semn viu al dragostei sale? Oare cine altcineva

ar putea avea chiar asemenea ochi dragi şi minunaţi şi chiar o asemenea gură frumoasă şi foarte cerească - decât singurul Lama cel mai îndrăgit de inima mea!”

Ştii tu, dragă prietene, astfel vorbeşte bineînţeles numai inima mea, dar nu şi mintea mea. Chiar dacă mintea mea ar vrea şi ea să urmeze cu multă plăcere celei mai frumoase voci a inimii, dacă ea n-ar trebui să se teme, că ar face un păcat. Fiindcă mintea este acolo, unde inima îşi ia cea mai mare parte, tocmai un judecător nu prea sever şi zeifică cu drag acelaşi lucru, care este a inimii.

Tot aşa stau lucrurile acum şi în privinţa mea: inima mea zeifică acele minunăţii şi mintea ar face cu multă plăcere acelaşi lucru, dacă ea ar fi numai singura minte şi n-ar avea încă o grămadă de alte minţi în jurul ei.

Dar eu voi lepăda acuşi celelalte minţi şi voi urma numai mintea inimii mele. Poate că aşa voi ajunge mai repede la scopul potrivit decât altfel! Dacă aici oricum nu există o altă lege decât numai acea a dragostei, voi fi acuşi împăcată cu mintea mea uscată. Ce spui tu, draga frate, la toate acestea?”

Vorbeşte episcopul Martin:” Chanchah a mea cea mai dragă, la aceste vorbe ale tale se poate spune pentru moment foarte puţin. Urmează-ţi tu numai inima, căci aşa nu vei păşi pe o cale prea strâmbă. Cu timpul va ajunge atunci şi mintea ta într-o lumină potrivită. Mai mult într-adevăr că nu pot să-ţi spun acum la toate vorbele tale cele mai frumoase.”

106

Martin în dilemă din cauza întrebărilor următoare din partea lui Chanchah

Spune Chanchah:” O prietene drag, ştii tu, eu te îndrăgesc foarte mult, nu te pot însă întreba mai multe lucruri în continuare, fiindcă mi-am propus, să nu te mai deranjez aşa uşor mai departe cu încă vreo întrebare care este probabil gândită cu prea puţină înţelepciune. Dar totuşi trebuie tu să-mi socoteşti aici încă odată cu bine următoarea afirmaţie:

Uite, eu observ foarte bine din cuvântarea ta şi din expresia feţei tale, că tu devii întotdeauna foarte jenat, de câte ori eu încep să vorbesc cu tine în oricare privinţă, care are de-a face cu prietenul şi fratele tău ceresc. Oare de unde provine această jenă?

Eşti tu oare de aceea gelos, că inima mea îl preferă pe acela cu mult mai mult decât pe tine? Sau nu eşti tu un adevărat prieten şi frate al său, aşa cum tu pretinzi a fi? Te supără oare în ascuns în inima ta, că acela, pentru mine până acum încă om minunat fără nume, te întrece nemăsurat de mult în oricare formă de desăvârşire spirituală? Sau îţi stă cumva în drum frumuseţea sa masculină şi dumnezeiască? Sau nu-ţi place cumva ochii şi gura lui, care bineînţeles că întrec tot aşa cu mult pe ai tăi împreună cu ochii tăi, precum toată fiinţa lui aleasă pe a ta, chiar dacă tu araţi cu mult mai strălucitor decât el?

Vezi, dragă prietene, aceste întrebări sunt pentru mine foarte importante. Eu doresc răspunsurile acestor întrebări tot aşa de mult, ca un călător în deşertul de nisip fierbinte care îşi doreşte un pahar cu apă rece, dacă îl chinuie o sete arzătoare. De aceea, dacă tu simţi dragoste în inima ta, să nu cumva să eziţi şi să nu-mi răspunzi sincer la aceste întrebări importante. Dacă tu nu vei face aceasta, atunci se va îndepărta Chanchah de la tine şi nu te va mai întreba niciodată ceva!”

Episcopul Martin face iarăşi o faţă nedumerită din cauza acestor puncte de întrebare. Pe din afară îşi arată el o expresie a feţei, de parcă ar gândi intens, cum ar putea el să-i răspundă minunatei Chanchah la întrebările ei în cel mai politicos mod posibil. În interior însă, aşteaptă el înfricoşat, dacă Eu nu-i voi pune acuşi vreun răspuns, bineînţeles excelent în inima sa. Eu însă îl las pe bunul Martin şi de această dată din motive întemeiate şi înţelepte să se zabată puţin, cum voi obişnuiţi a spune.

Fiindcă Martin o lasă să aştepte cu răspunsul dorit în această formă pe frumoasa Chanchah deja o garmadă de timp cu o sumedenie de expresii ale feţei promiţătoare, devine ea deja puţin nerăbdătoare. Ea începe mai întâi să-l măsoare cu importanţă pe el cu ochii ei mari din cap până în picioare, ceea ce îl jenează cu atât mai mult pe Martin şi îl face mai încurcat, negăsind nici un răspuns potrivit.

Frumoasa Chanchah îl lasă pe Martin să se gândeasca încă un timp scurt, pentru că ea încă mai aşteaptă vreun răspuns din minele sale aparent înţelepte. Dar, fiindcă nu apare nici un răspuns dorit cu toate că expresiile feţei lui arată într-un fel pregătite şi aparent înţelpte să dea un răspuns potrivit, i se sfârşeşte în final răbdarea. Ea spune:

(Chanchah:)” Dragă prietene şi frate, eu văd că tu ori nu poţi să-mi dai nici un răspuns, nu vrei sau foarte probabil nu ai voie să mi-l dai! Dacă nu poţi să-mi dai un răspuns, atunci eşti tu scuzat. Pentru că ar fi foarte nechibzuit, să ceri de la cineva mai mult, decât el este în stare să dea. Tu mă înţelegi desigur, ce vreau eu să spun cu aceasta, presupunând că în tine locuieşte atâta înţelegere!

Dacă nu ai voie să-mi dai un răspuns, eşti tu şi artunci de scuzat. Fiindcă şi în acest caz este limpede, că aici se află cineva, care îţi impune cu exactitate din desvârşirea puterii sale, care locuieşte în el, ce ai voie tu să vorbeşti şi ce nu ai voie. În acest caz ar fi atunci şi din partea mea o prostie, să cer ceva de la tine, trecând peste lege; eu ca o chinezoaică ştiu, ca nu oricare altul, să respect legile.

Dacă însă nu vrei să-mi dai nici un răspuns, chiar dacă tu probabil ai avea voie să faci şi ai putea, atunci eşti tu un om gelos şi rău. Şi îmbrăcămintea ta strălucitoare este asemenea cu blana unei gazele, în interiorul căreia se află însă totuşi o hienă răpitoare. În acest caz tu nu eşti de loc de iertat şi nu meriţi nimic altceva decât deplinul dispreţ al inimii mele.

Deoarece nu mi-ai dat nici un răspuns la întrebările mele anterioare importante, răspunde-mi totuşi la unul sau la altul din aceste trei puncte de întrebare, ca eu să ştiu să mă comport ca nou venit în această lume şi mai întâi şi în casa ta! Dar eu te rog din cea mai adâncă temelie a inimii mele: vorbeşte aici adevărul şi nu-mi rămâne în nici un caz dator cu răspunsul!"

Martin devine astfel încă de zece ori mai încurcat decât la întrebările anterioare. Pentru că dacă spune: „Eu nu pot!" - atunci minte. Dacă spune însă: „Eu nu vreau!" - şi atunci minte el şi îşi încasează peste toate şi dispreţul a mult iubitei sale Chanchah. Dar dacă spune: „Eu nu am voie!" - atunci el se expune evident la întrebări următoare, cine i-ar fi interzis asta şi de ce. La amândouă întrebările este atunci necesar ca el să răspunda, dacă el nu vrea să plece forţat de ruşine de la Chanchah.

Atunci când Martin al nostru ajunge în încurcătură din pricina acestor ultime trei întrebări ale lui Chanchah, vin Eu chiar atunci înapoi la Chanchah, întorcându-mă de la acea societate şi preiau Eu însumi faptul de a răspunde acele trei întrebări de mai sus şi astfel scuza sincerului Martin, devenit peste măsura de încurcat.

107

Invăţătura Domnului către noua cetăţeancă cerească curioasă
Pilda despre sacul legat - Liniştirea lui Martin

Atunci când Eu mă reântorc la Chanchah de la oamenii ţării ei, vrea ea să vină imediat la Mine. Ea se plânge din cauza purtării episcopului Martin şi cum ea nu se mai pricepe acum, cum să afle de la el răspunsurile la întrebările ei.

Atunci îi spun Eu ei:" Ascultă, draga Mea Chanchah, tu îl pui însă pe fratele Meu într-o încurcătură imensă! Nu te gândeşti la instrucţiunile secrete, care pot foarte uşor să-i lege limba pe din afară pentru binele tău veşnic? De aceea trebuie tu, în viitor, cu el, unul din cei mai scumpi prieteni ai mei, totuşi să te porti puţin mai cruţător, căci altfel doar îl pui în cea mai mare încurcătură şi îi pricinuieşti inimii sale multă durere.

Vezi, în ceea ce priveşte primele şase întrebări ale tale, nu este într-adevăr nimic de găsit în acest prieten şi frate din toate acelea, ce tu ai presupus despre el. În afară de faptul că el devine evident puţin jenat dintr-un motiv foarte înţelept, de câte ori tu vrei să vorbeşti cu el despre Mine. Dar încurcătura lui are un cu totul alt motiv decât acela pe care l-ai fi presupus tu vreodată. Astfel el nici nu-ţi poate da un răspuns la întrebările tale, fiindcă în ele nu constă absolut de loc adevăratul motiv al jenei sale.

Însă, în ceea ce priveşte ultimele trei întrebări ale tale, tot aşa nu poate el să ţi le răspunda de aceea, că tu n-ai cerut adevăratul motiv al jenei sale în primele tale întrebări şi nici n-ai putut să-l ceri, căci tu însuţi totuşi n-ai putut să-l cunoşti. Dacă el ţi-ar fi dat oricare răspuns afirmativ sau negativ, atunci el ar fi trebuit să-ţi spună un neadevăr. Aceasta este însă aici, în împărăţia cerească, cea mai evidentă imposibilitate, fiindcă aici nu poate nimeni vorbi un neadevăr, chiar dacă el ar vrea să-l şi spună. De aceea a rămas prietenul Martin, care te iubeşte foarte mult, foarte tăcut şi a vrut să îndure totul de la tine, decât să te mintă pe tine, Chanchah sa iubită, doar numai cu un cuvinţel! N-a fost aceasta foarte lăudabil din partea lui?"

Spune Chanchah şi ea puţin cam încurcată:" Ah, tu cel mai minunat prieten, dacă aşa stau lucrurile în privinţa domnului casei noastre, atunci bineînţeles că îmi pare nesfârşit de rău, dacă eu am fost motivul unei dureri, sigur semnificative, a inimii sale. Oh, numai dacă aş putea să îndrept iarăşi aceasta!

Da, da, mă doare foarte cumplit! Fireşte că nu pot să am într-adevăr o vină la acestea. Fiindcă tu, prietenul meu minunat şi puternic, doar poţi să şi înţelegi, că sunt un străin şi nu ştiu, ce şi cum este voie să întrebi aici ceva. Pentru că mi-ai dat însă o indicaţie acum, cum să întreb aici, mă voi ţine desigur în viitor de ea. Dar numai acest lucru spune-mi mie, de ce de fapt nu poţi primi aici un răspuns pe deplin la o întrebare pusă cu stângăcie şi neânţeleaptă, în care nu există un veritabil motiv de răspuns?"

Spun Eu:" Draga Mea Chanchah, uite, aceasta este foarte simplu: Tu mi-ai da Mie un sac, legat tare, cu rugămintea: „Prietene, deschide-mi sacul şi dă-mi din acesta o mie din cele mai frumoase pietre preţioase!" Eu însă te întreb atunci: „Ştii tu oare foarte exact, că se află în acest sac o mie de pietre preţioase?" Tu ai vorbi atunci: „Nu, asta nu ştiu cu siguranţă, ci numai presupun!"

Vezi, dacă Eu aş ştii însă, pe lângă, foarte exact, că în acel săc nu numai că nu există pietre preţioase, ci se află un torent întărit, aş deschide totuşi sacul după voinţa ta şi ţi-aş da conţinutul său de ocară în loc de cele o mie de pietre preţioase: - Oare ce ai crede despre Mine, dacă tu ai afla atunci totuşi că Eu - chiar dacă ştiam bine ce conţine sacul - am vrut să te ruşinez pentru neştiinţa ta? N-ai spune tu atunci: „Prietene, dacă ai ştiut, ce conţine sacul, de ce l-ai deschis atunci şi nu mi-ai spus înainte adevărul deplin?"

Uite, acelaşi caz este şi aici cu o întrebare nesigură. Aceasta este şi ea un sac, legat tare, pe care Martin trebuie să-l deschidă şi să-ţi dea din el, ceea ce tu ceri. Dar, fiindcă nu se află înăuntru, ceea ce vrei tu - spune, ce să facă el într-un asemenea caz? Să deschidă el săcul sau să n-o facă? Să o ruşineze pe aceea pe care o iubeşte atât de insistent, care a pus aşadar toată inima lui într-o ocupaţie deplină? Ce părere ai tu, minunată Chanchah?"

Spune Chanchah:" Ah da, ah da, prietene al meu drag, dacă tu vorbeşti, atunci fireşte că totul mi se pare atât de limpede şi eu admit acum înaltul adevăr a toate acelea, ce le spui tu. Dar nu aşa este, când vorbeşte prietenul Martin! Cu cât mai îndelungat şi cu cât mai mult vorbeşte el, cu atât mai întunecat şi de neânţeles mi se pare

atunci totul, orice ar vorbi el. Atunci doar sunt nevoită, să pătrund tot mai departe şi mai adânc în el prin tot felul de întrebări, la care el nu mi-a răspuns precis la nici măcar una.

Dacă el mi-ar răspunde la o întrebare foarte precis, atunci eu cu siguranță că nu l-aş mai fi întrebat mai departe. Sau dacă el mi-ar fi arătat cel puțin, cum tu ai făcut-o acum, cum trebuie să întrebi aici, pentru a primi un răspuns, dacă trebuie într-adevăr să întrebi aici, pentru a primi un răspuns, sau dacă este într-adevăr voie să întrebi aici! Dar uite, prietene al meu minunat, despre toate acestea nu a fost vorba, când am vorbit cu Martin. De aceea cred că tu şi Martin mă puteți considera iertată, dacă eu m-am rătăcit prea departe cu întrebările mele, care au fost cu siguranță supărătoare pentru bunul prieten Martin.

Ah prietene, dar aici şi felul de a fi este straniu! Oriunde ai întoarce privirea, se văd numai minuni peste minuni. Ah şi minuni, de care pământul nu are nici un habar! Dar cine ar putea la asemenea apariții, pe care el nu le înțelege, să nu-i întrebe pe acei mai inițiați, ce înseamnă aceea sau cealaltă? Care este acela, care face aşa ceva? Dacă aici este cerul, unde este Lama, care l-a înființat? Spune-mi tu, prietene al meu iubit peste toate, nu sunt acestea nişte întrebări naturale şi prin starea minunată de a exista aici, întrebări peste măsură de scuzabile?!"

108

Pilda referitoare la educarea deşteaptă a copiilor

Spun Eu:" Intr-adevăr, eu îți spun, draga mea Chanchah, aceasta şi încă multe alte mii de întrebări sunt scuzabile. Dar ştii tu, totul îşi are aici, ca pe pământ, timpul său potrivit.

Uite, pe pământ sunt copiii cei mai dornici de a mânca, dar şi cei mai dornici de a şti. Ei sunt aproape încontinuu flămânzi, vor să ştie totul până în temelie şi îi întreabă de aceea tot timpul pe oamenii, în care se încred, despre tot felul de lucruri. Eşti tu oare de părere că ar fi bine, dacă stomacurile acestor micuți ar fi încărcate prea tare cu tot felul de mâncăruri, după care gâtlejul lor foarte inflamabil simte o cerință intensă? Şi să mulțumeşti curiozitatea lor prin a răspunde tot timpul la toate acelea, despre care ei întreabă?

Vezi, părinții înțelepți pun acolo copiilor lor un frâu potrivit şi îi conduc astfel într-un mod natural şi moral pe calea cea bună spre frumosul scop al dezvoltării masculine! Parinții proşti însă, care le îngăduie toate copiilor lor, uitându-se numai la ochii lor, fac din aceştia maimuțe în loc de oameni. Carnea lor hrănită prea în abundență devine plină de senzorialitate şi spiritul lor greoi şi în sfârşit foarte nereceptibil pentru toate lucrurile mărețe, bune şi adevărate, cum ți-au arătat pe pământ mai ales în țara ta cu siguranță destul de limpede mii şi mii de exemple.

Însă, aşa că pe pământ, deci şi aici este astfel. N-ar folosi nimănui, să mănânce şi să ştie imediat totul, ci numai încetul cu încetul, cum poate să cuprindă capacitatea de a recepta a fiecăruia. Astfel conduşi, devin atunci cei mai tineri copilaşi de aici tot mai tari şi pot suporta mai multe cu trecerea timpului, până ce ei devin destul de puternici şi capabili pentru primirea a celui mai înalt scop.

Şi tot aşa eşti şi tu crescută de noi trei, împreună cu toți aceştia pe care îi vezi tu aici. De aceea, ascultă numai pe deplin în toate privințele, căci aşa tu însuți îți vei putea răspunde cu desăvârşire foarte simplu şi acuşi la toate întrebările tale! Eşti tu aşadar mulțumită cu aceasta?"

109

Intrebarea de fond a chinezoaicei şi întrebarea în contradictoriu foarte critică a Domnului
Povestirea floarei de dimineață şi a celei de seară

Martin îşi arată o față foarte prietenoasă în timpul învățăturii Mele către chinezoaica dragă şi îmi mulțumeşte peste toate măsurile în inima sa.

Chanchah spune însă:" O tu minunat prieten al inimii mele şi al vieții mele! Tu ai fireşte foarte mare dreptate cu fiecare cuvânt, care iasă din gura ta. Totuşi nici Chanchah nu este de vină, că ea este un asemenea suflet de copil, vrând să cunoască toate. Dar eu, săraca ta Chanchah, îmi voi pune de acum încolo frâu inimii mele şi voi fi asemenea unei flori de câmpie, care se desface prin lumina şi căldura soarelui lui Lama, hrănită din picăturile de rouă a dragostei de dimineață a lui Lama, în sfârşit şi vasele de fructe umplute cu sămânța vieții.

Ah, marele şi sfântul Lama trebuie totuşi să fie nesfârşit de bun, înțelept şi puternic, fiindcă tot, ce face El, sunt rânduite atât de bine şi de înțelept! Ah, ah, dacă eu aş avea voie numai o dată să savurez nesfârşita fericire, să-l văd numai de departe doar pentru câteva momente! O spune-mi, tu minunatule, voi fi oare vreodată demna de această mare fericire? Dacă s-ar întâmpla numai o dată - nu contează când -, atunci vreau eu să mă mulțumesc cu desăvârşire pentru toate timpurile veşnice şi vreau să urmez totul şi să fac, orice vreți voi să-mi impuneți. Dar numai pentru aceasta dați-mi o speranță bună şi dreaptă!"

Spun Eu:” O tu drag copilaş! Eu văd deja, că Lama îți stă cel mai mult la inimă. Şi aceasta este foarte lăudabil din partea ta. Dar tu îmi spui şi Mie întotdeauna - şi Eu observ aceasta din ochii şi vorbele tale -, că Mă iubeşti peste toate măsurile. Dar vreau să aflu de la tine totuşi dacă Mă iubeşti pe Mine sau pe Lama al tău mai mult! Intreabă-ți inima şi spune-mi atunci!”

Chanchah devine acum foarte jenată şi îşi lasă privirea în jos. Inima ei se aprinde din ce în ce mai tare cu dragoste pentru Mine, iar aceasta simte ea măreț. De aceea ea, care tot timpul vorbea, nu putea acum să scoată nici un cuvânt. După un timp o întreb Eu încă odată, dacă îmi poate da acest răspuns. Acum vorbeşte ea, aşa de parcă i-ar fi necajită toată ființa:

(Chanchah:) “O tu irisul meu, o tu altar de foc al inimii mele! Vezi, când încă am fost acasă pe pământ de partea mamei mele şi am fost o fată de 13 primaveri, am întrebat-o pe mama mea, ce trebuie să faci, ca să-l iubeşti pe sfântul Lama peste toate.

Atunci a vorbit mama mea înțeleaptă: „Ascultă tu, iubita mea fiică: plantează în grădina două flori la fel, una către răsărit - aceea să fie a lui Lama - şi cealaltă spre apus, iar aceea să fie a oamenilor. Pe ambele să le îngrijeşti la fel de mult şi uită-te cum vor creşte şi cum se vor desface. Dacă va creşte mai bine floarea dinspre apus decât cea dinspre răsărit, atunci va fi acesta un semn că tu iubeşti mai mult lumea decât pe sfântul Lama. Dacă vei observa la ambele flori opusul, atunci este dragostea ta pentru Lama mai mare decât pentru oameni.”

Eu am făcut imediat ce m-a sfatuit mama mea înțeleaptă. Dar pentru că mă temeam că floarea lui Lama va rămâne în spatele acelei a oamenilor, o îngrijeam în secret de două ori mai mult decât cea a oamenilor. Dar iată, cu toată hărnicia mea a rămas floarea lui Lama în urmă cu dezvoltarea sa!

Eu am spus totul mamei mele. Aceasta m-a liniştit prin înțeleapta ei învățătură, la care a spus: „Vezi, tu drăgălaşa mea fiică; Lama a vrut să-ți arate prin aceasta, că pe El, care locuieşte în lumina de nepătruns, poți să-l iubeşti numai prin faptul, dacă îi iubeşti pe oameni cum te iubeşti pe tine însuți. Căci cine nu îi iubeşte pe aceştia, pe care îi vede, cum poate să-l iubească pe Lama, pe care nu-l vede?”

După aceasta am udat mai des floarea dinspre apus decât cea dinspre răsărit şi iată deodată a început să crească cea de la răsărit mai mult decât cea de la apus! -

Şi aşa fac şi acum! Tu eşti acum floarea mea dinspre apus şi inima mea pentru Lama este cea dinspre răsărit. Pe tine te ud după toate puterile mele, pentru că descopar în tine cel mai perfect duh omenesc şi inima mea creşte extraordinar de tare - dar nu cu Lama, ci cu tine, cu tine!

Tu ai devenit un adevărat Lama al inimii mele! Dar ce va spune marele Lama la timpul Său despre aceasta, El va ştii cel mai bine! Eu trebuie să-ți mai recunosc, că nu am nici un fel de slabe remuşcări de conştiință! Ce spui tu minunatule la toate acestea?”

Vorbesc Eu: “Draga mea Chanchah, Eu am trebuit să aştept un timp după răspunsul tău îmbucurător pentru inima Mea. Aşa trebuie şi tu să aştepți puțin un răspuns frumos şi bun. Dar bucură-te, de ce răspuns frumos îți voi da; ți se va da imediat!”

110

Pregătiri pentru o festivitate cerească
Prima călătorie a lui Martin cu poşta cerească

În acest rastimp, Mă adresez Eu lui Martin şi lui Borem şi le spun lor în secret: “Frați şi prieteni, acum aveți ajutători şi ajutătoare în număr mare. Mergeți de aceea şi puneți masa aceea mare în mijlocul acelei mari săli şi umpleți-o cu pâine şi vin. Luați şi fructele coapte din acest smochin şi puneți-le în număr bogat lângă vin şi pâine pe masă! Căci după ce voi schimba câteva cuvinte cu Chanchah, ne vom întări şi vom mânca cu toții! Mergeți şi împliniți dorința şi voia Mea!”

Amândoi mulțumesc în inimile lor pentru această misiune şi merg imediat, să se conformeze să împlinescă acest lucru. Martin cheamă imediat unii dintre preoții curați. Tot aşa şi pe maici, care trebuie să ducă mâncarea, adică vinul şi pâinea şi doamnele-inimii-lui Iisus, au fost însărcinate cu aducerea smochinelor, în timp ce mai devreme au fost ocupați preoții să aducă masa cea mare, care a apărut şi fără tâmplar.

Cei o sută de chinezi se uită cu atenție la aceasta, căci ei încă nu ştiu ce va ieşi din toate acestea. Mai ales le este străina aducerea mesei mari, deoarece mai devreme nu s-a putut vedea nici o urmă de ea. Căci apariția smochinului nu-i mai mira aşa de tare, deoarece s-au obişnuit după observări îndelungate cu el.

Tot aşa se miră şi acei părinți lumeşti, mai ales acele doamne-ale inimii-lui Iisus, despre această nouă activitate care a început în acea sală. Ei sunt puțin fricoşi la aceasta, pentru că nu pot înțelege, ce va ieşi la sfârşit din aceasta. Ei nu pot vedea de acea multă lume din jurul mesei, cum este împodobită masa din plin cu pâine, vin şi smochine.

După ce s-a terminat aranjarea mesei, se duc toți cei ce au lucrat înapoi la culcuşurile lor blânde. Martin şi Borem, însoțiți de acea doamnă-a inimii-lui Iisus - adică aceea, care s-a aruncat prima în chip de broască în marea ei interioară - vin iar la Mine şi îmi spun, că totul este gata.

Eu însă le spun: “Totul este bine. Mergeți afară la gardul grădinii şi uitați-vă dacă nu este nimeni, care ar putea lua parte la această masă! Gella (doamnă-a inimii-lui Iisus) rămâi în acest răstimp cu Mine şi ascultă, ce lucruri frumoase îi voi spune dragii Mele Chanchah. Deci aşa să fie, frații Mei!”

Amândoi merg imediat afară şi nu se miră puţin, cânde dau aici de o grădină cerească care se întinde aşa de mult, ca le trece cheful de a vedea şi de a auzi şi Martin, care se miră tare, vorbeşte:

(Vorbeşte episcopul Martin:) "O frate, vom avea destul de mult de mers, până când vom ajunge la gardul acestei grădini imense! Într-adevăr, această grădină trebuie să fie mai mare decât cea mai mare împărăţie de pe pământ! O Doamne, o Doamne, aceasta este nemărginit, este de neconceput; da aşa ceva se poate întâmpla într-adevăr numai în cer!

O Dumnezeule, o Dumnezeule, uită-te spre răsărit, aleea aceea! Ce minunate coloane de pomi! Şi frate, vezi tu undeva un capăt acestei aleei? Eu nu văd nici unul şi nu se vede nici urmă de vreun gard! Na, frate Borem, cu mersul nostru normal vom avea amândoi mult de lucru, doar ca să ajungem într-o parte la vreun gard. Şi după aceea să mergi pe lângă gard - o Doamne aceasta va fi o adevărată bucată de mers pe jos!

Dar aceasta nu face nimic; să îndeplineşti voinţa Domnului este întotdeauna o bucurie mare şi fericită şi aşa mă bucur şi eu de colindarea acestei grădini! Dar şi la munte vom urca: acolo spre amiază descopar câţiva munţi de o înălţime impresionantă. Şi o Doamne, ia uite spre apus şi spre miază noapte, sunt nişte munţi, cum nu a visat până acum nimeni de pe pământ! Ah, ah, aceste vârfuri, aceste minunate vârfuri! Frate, sunt toate acestea încă în grădina noastră?"

Vorbeşte Borem: "Bineînţeles, căci grădina se largeşte în funcţie de dragostea nostră pentru Domnul şi pentru fraţii şi surorile noastre. Dar ştii tu frate, pentru această grădină cerească a Domnului, care a pregătit-o aşa de minunat pentru noi, există şi un fel de mişcare cerească, care se prezintă în trei feluri: în primul rând cu picioarele, cum este şi pe pământ. În al doilea rând, una plutitoare, adică cea a spiritului, care are viteza vântului. Şi în sfârşit, a treia, cea instantanee, adică cea a duhului, care se mişcă la fel ca fulgerul şi la fel ca zborul unui gând.

Acest al treilea fel de mişcare se foloseşte doar în situaţii extreme. De aceea nu vrem s-o folosim aici, doar pe cea de-a doua, care ne va fi suficienta aici. Metoda pentru aceasta mişcare este voinţa noastră de fier. De aceea avem voie doar să vrem în numele Domnului şi imediat ne vom afla în aerul cerului plutind. În ce parte vom vrea să mergem, în acea parte ne vom mişca cu viteza vântului. - Deci să vrei tu acum şi va merge!"

Martin vrea acum, ce i-a arătat Borem şi imediat plutesc amândoi în aerul cerului liber şi fac o prima mişcare spre răsărit, iar Martin are aşa o bucurie mare despre aceasta, că nu poate să se ajute.

111

Domnul cu pilda Sa contrarie: cele două plante omeneşti în grădina iubirii lui Dumnezeu - Domnul devine om

Eu însă deschid gura spre Chanchah şi Gella şi vorbesc aşa: "Draga şi minunata Mea Chanchah, tu mi-ai dat mai devreme un cuvânt minunat, care a fost de aceea aşa de minunat, pentru că l-ai luat din adâncul inimii tale. Eu ţi-am promis ceva mult mai îmbucurător şi iată, de aceea sunt Eu aici şi vreau să-mi ţin promisiunea. Aşa asculta-Mă cu răbdare! Dar nu aştepta vreun discurs lung; iată, Eu vorbesc de fiecare dată puţin şi de obicei spun, cu puţine cuvinte, multe lucruri.

Tu mi-ai dat o pictură de îngrijirea florii tale de la răsărit şi de la apus şi aceasta a fost într-adevăr minunat. Eu îţi dau o altă pictură de răsărit şi de apus şi ea este alcătuită din:

Vezi, la fel ca tu cu floare ta, a plantat bunul Lama în nemărginita grădină a dragostei Sale, doi oameni: unul spre răsărit de inima Lui - şi mai târziu unul spre apus pentru înţelepciunea sa! Primul l-a hrănit cu toată dumnezeitatea Sa, pentru a deveni aşa de minunat ca însuşi Lama şi Lama să fie cât se poate de mulţumit de el! Dar iată, prin aceasta a devenit încăpăţânat, nu vroia să crească, ci a picat de lângă Lama şi îl desconsideră şi până acum peste toate măsurile - cu toate că marele Lama l-ar primi cu braţele şi cu inima deschisă!

Pentru că nu a vrut să crească cel dintâi om, a pus merele Lama cel de-al doilea om spre apus, adică pe lume şi l-a îngrijit şi pe aceasta la fel. Dar şi aceasta s-a uscat după propria sa voie. Atunci i-a părut rău lui Lama, că a creat omul; de aceea a vrut să-şi strice creaţia, tot aşa că un olar care vrea să-şi distruga vasul, pentru că nu vrea să-i reuşească.

Lama a întrebat dragostea Lui şi aceasta a fost de partea celor nereuşiţi; El însuşi a devenit om, pentru a fi un exemplu drept oamenilor.

Dar oamenii nereuşiti l-au prins şi l-au omorât pe omul Dumnezeu, cu toate că nu au putut să omoare Dumnezeul din El. Numai puţini l-au recunoscut şi au luat în inimă învăţăturile Sale. Nenumăraţi de mulţi, cu toate că au auzit de El, nu au crezut în învăţăturile Lui şi nu le-au acceptat, ca să devina copii Săi şi atunci, să devina cum este veşnicul lor Tată!

Ce crezi tu oare, trebuie să facă Lama cu astfel de oameni? Să-i mai suporte şi să-i accepte mai departe?

Vezi, aşa de mare este dragostea Lui pentru oameni, că ar muri încă de o mie de ori, dacă ar fi posibil şi folositor! Şi totuşi nu mai vor să-l iubească mai mult decât lumea neânsemnată, ci uită de dragostea Sa cu totul, pentru a se putea agăţa fără pic de conştiinţă de lume. -

O Chanchah, spune, ce merită astfel de oameni? Să fie în continuare îngăduitor Lama şi să suporte încăpăţânărea lor sau să-i strice?"

Vorbeşte Chanchah: “O prietene, tu dragostea mea, acestea sunt plante ale lui Lama destul de rele şi merită o pedeapsă mare! Dar dacă este Lama aşa de nespus de bun, atunci ar putea să cosească aceste plante şi să le ardă, aşa cum au ameninţat stramosii? Eu vreau să spun, că infinitul este destul de mare, cum încep eu să recunosc, pentru a putea ţine undeva astfel de buruieni. Dar să stric ce a avut odată viaţa, nu aş face în locul lui Lama! - Nu crezi tu tot aşa, iubitul meu prieten?

Vorbesc Eu: “Da, da tu drăgălaşă, de aceasta părere sunt şi Eu şi voi face aşa! Dar aşteaptă acum puţin: imediat vor aduce cei doi fraţi oaspeţi cât se poate de ciudaţi şi Eu voi vedea ce vei spune tu despre aceştia. De aceea revino-ţi; căci vei vedea şi vei auzi ceva cât se poate de straniu!”

112

Satana ca monstru în sală - Gustarea cea întăritoare
Gella îl recunoaşte pe Domnul

După un timp scurt, se deschide uşa sălii. Martin ca şi Borem au fiecare un lanţ tare în mână şi trag, legat bine de aceste două lanţuri, un monstru, care arată aşa de urât, că este deasupra tuturor descrierilor. Aceluia îi urmează încă o sumedenie de monştrii mai mici, care, în ceea ce priveşte urâciunea, nu sunt cu nimic mai prejos decât monstrul principal.

Atunci când Chanchah şi Gella văd aceşti oaspeti, care arată înfricoşător, ele se dau îndărat din cauza fricii prea mari. Chanchah strigă ca dintr-un leşin ameţitor:

(Chanchah:)” O Lama, pentru numele Tău cel mai sfânt, ce ţi-am făcut săracii de noi, că tu vrei acum să ne dai atât de îngrozitor stricăciunii prin Ahrimanul cel mai rău şi prin compania lui cea mai îngrozitoare? ! O tu, prietenul meu cel mai minunat, dacă îţi stă cumva în putere, salvează-ne pe noi şi pe tine şi distruge-l, dacă îţi este posibil! O ce îngrozitor, ce îngrozitor, ce înfăţişări urâte şi înfierbântate de mânie sunt totuşi acestea!”

Spun Eu:” O Chanchah, nu te teme! Monştrii pe care îi vezi tu aici, sunt în puterea noastră - şi niciodată noi în cea a lor! Aceasta tu totuşi poţi vedea foarte simplu din aceea, pentru că ei fireşte, în ciuda urâciunii lor imense, ei pot fi cu toate acestea ţinuţi în frâu de aceşti doi fraţi.

Deci, nu vă temeţi, ci mergeţi cu Mine în întâmpinarea acelor doi şi ascultaţi acolo, cum acele bestii, la apropierea Mea, încep să urle foarte îngrozitor. Vedeţi, cât de cumplit se vor mişca şi se vor zbate ei. Dar toate acestea să nu vă înspăimânte! Pentru că Eu singur sunt destul de puternic, să distrug complect cu o privire nenumărat de mulţi asemenea monştrii, tot aşa cum Eu am lăsat mai înainte să apară aici acest smochin într-o clipire. - De aceea urmaţi-Mă numai cu curaj! Alături de Mine sunteţi voi veşnic în siguranţă, fiindcă nici o putere nu se poate măsura cu Mine!”

Eu merg aşadar în întâmpinarea lui Martin şi a lui Borem, fiindcă ei au mult de lucru cu acel monstru, pentru a rămâne stăpânii lui.

Martin spune:” O Doamne, aceştia sunt nişte oaspeţi curaţi; cu aceştia poţi avea o bucurie foarte tare ieşită din comun! Aceştia se potrivesc în această casă ca un pumn pe ochi! Din păcate nu a fost de găsit altceva, de aceea noi am luat cu noi, ce am găsit. Eu trebuie însă să mărturisesc deschis: dacă nu este acesta adevăratul Satan împreună cu frumoasa lui companie, atunci vreau eu însă totuşi să fiu şi să mă numesc, orice ai vrea Tu!”

Spun Eu:” Fii numai tăcut, Eu am luat aceasta desigur în calcul! Trebuie să fie astfel, pentru învăţătura şi liniştea cea mai adâncă a voastră, a tuturor. Cine vrea să-l recunoască pe Cel mai mare, acela nu trebuie să rămână în neştiinţă despre cel mai de jos. Aduceţi-Mi balaurul mai aproape!”

Cei doi trag foarte puternic de cele două lanţuri, dar acesta nu vrea să meargă mai departe.

Martin spune de aceea:” Doamne, este imposibil, să mişti mai în faţă această urâciune chiar numai cu un centimetru!”

Spun Eu:” Atunci lăsaţi-o să stea acolo; legaţi însă lanţurile de stâlpurile acestei săli şi să o lăsăm să se zbată acolo în zadar un timp! Noi însă să mergem între timp la masa pregătită, pentru a ne întări pentru lupta aceasta.”

Spune Martin:” Ah da, după această excursie a noastră nu ne-ar strica într-adevăr o masă binecuvântată de tine! Este numai bine, că aceşti oaspeţi bestiali sunt acum legaţi în fundul sălii, căci altfel nu ne-ar face bine apetitului nostru priveliştea lor. Şi aerul care îi înconjoară nu miroase a roze de paradis, ci ca sulfur, pucioasă şi murdărie amestecată. Bine că ei se află acum în fundul sălii!”

Spun Eu:” Bine, bine, fratele Meu, mergi aşadar în faţă şi cheamă-i la această masă pe care am pregătit-o pentru voi toţi. Toţi să se întărească cu ea spre viaţa veşnică a sufletului lor!”

Martin merge aşadar repede în faţă şi îi cheamă pe toţi la masă, unde îi aşteaptă pâine, vin şi o grămadă de smochine minunate.

Toţi se şcoala la chemarea lui Martin şi merg foarte modeşti şi liniştiţi la masa aceea mare.

Atunci când toţi aceşti oaspeţi sunt prezenţi acolo, toţi îşi îndreaptă privirea spre Mine. Pentru că ei cred despre Mine - exceptându-i pe Martin şi pe Borem - că aş fi un trimis al lui Dumnezeu şi nu ştiu încă, că Eu însumi, Domnul, Mă aflu între ei. De aceea sunt ei aşadar de părere, că Eu, ca trimis al lui Dumnezeu, le voi face cunoscute lucruri mari şi importante.

Dar Eu nu spun nimic decât:” Copilaşi mâncaţi şi beţi toţi, fiecare conform necesităţii sale. De mult deja sunt într-adevăr toate binecuvântate pentru toţi, care îl iubesc pe Dumnezeu şi pe fraţii şi surorile lor ca pe ei înşişi!”

La aceste cuvinte strigă toţi:” Preaslăvit să fie Dumnezeu şi Tatăl nostru, precum şi Fiul şi Duhul; Lui singur să-i fie veşnic toată cinstea, slava şi toată mărirea!”

După aceea, toţi îşi iau pâine şi vin şi chinezii îşi iau smochine; unii însă încearcă şi pâinea şi le place mai mult decât smochinele.

Chanchah şi Gella, care se află în apropierea Mea, nu ştiu însă, dacă ele să mănânce pâine şi vin sau numai smochine singure.

Atunci le spun Eu:” Copiii Mei, mâncaţi, ce vă prieşte mai bine; toate vă vor întări spre viaţa veşnică!” - Cele două îşi iau aşadar şi ele pâine şi Chanchah găseşte că aceasta este nesfârşit de bună la gust. Nici Gella nu este mai prejos, care face însă remarca:

(Gella:)” Eu am crezut, că pâinea cerească ar fi la gust ca ostiele?”

Eu îi spun însă:” Gella, acum eşti tu în cer la masa Domnului şi nu pe pământ la masa lui Babel! De aceea şi gândeşte acum, ce este a cerului şi nu, ce este a Babelului pământesc, a cărui stăpân se află acolo în spate!”

Gella se sperie la aceste cuvinte şi i se pare, de parcă Eu aş fi la sfârşit totuşi Domnul.

Eu însă o alint şi o liniştesc cu cuvintele:” Gella, chiar dacă ar fi aşa, ceea ce tu presimţi acum în tine, fii totuşi tăcută din cauza celorlalţi şi gândeşte-te: Dumnezeu, Domnul tău, precum a tutror, nu este un tată inaccesibil, ci unul veşnic şi profund binevoitor şi plin de dragoste, fiind un tată a tutror copiilor Săi şi este între ei, ca un frate, care vrea să strălucească cel mai puţin! - Inţelegi tu aceasta, dragă fiică?”

Spune Gella:” O al meu, al meu, Domn - Dumnezeul meu - Tatăl meu!”

Chanchah observă aceasta şi o întrebă imediat pe Gella:” Ah surioară, cui oare îi erau adresate cuvintele tale pline de însemnătate? Este poate chiar pe undeva Lama între noi? ! O spune, ca eu să mă grabesc la El şi să mă afund acolo în dragoste şi respect profund!”

Eu însă o liniştesc pe Chanchah imediat cu aceea, că îi făgăduiesc, că şi ea îl va recunoaşte şi îl va vedea acuşi pe Lama şi cu acestea ea şi este satisfacută.

113

Indrăzneţul Martin în dilemă - „Cine vrea să fie primul acela să fie slujitorul tuturor“

Şi alţii devin însă surprinşi din cauza purtării Gellei, aşa cum mai înainte Chanchah. Şi unul îl întreabă pe celălalt, cine aş fi Eu totuşi de fapt, fiindcă Eu, chiar dacă nu aş fi pretinsul stăpân al casei - ceea ce ar fi de fapt totuşi Martin -, Mă port în ciuda acestui fapt aşa, de parcă aş fi Eu adevăratul stăpân al casei şi Martin precum Borem numai slujitorii Mei cei mai devotaţi.

Atunci când Martin observă asemenea vâlva şi dorinţă de a întreba între oaspeţii acei mulţi prezenţi, merge el imediat la ei şi le spune:” Ascultaţi-mă, dragi fraţi şi surori! Oare nu ştiţi, ce spune cuvântul lui Dumnezeu? N-a vorbit deci însuşi Domnul şi a spus: „Acela dintre voi, care vrea să fie primul, acela să fie cel mai mic între voi şi slujitorul vostru al tuturor!”? Sunteţi voi cam de părerea aceea, că aici, în ceruri, există o altă ordine decât aceea, care a arătat-o Domnul însuşi pe pământ şi a învăţat-o şi a mărturisit-o?

O, eu vă spun vouă, aici este de fapt adevăratul loc, în care ordine învăţată şi mărturisită de însuşi Domnul pe pământ este împlinită cel mai straşnic în fiecare detaliu! De aceea nu vă întrebaţi mult: „Cine e acesta? De ce aşa?”, ci mâncaţi şi beţi după nevoile voastre. Şi atunci mulţumiţi-i numai lui Iisus, Domnul, pentru aceasta, toate celelalte le veţi afla desigur la timpul potrivit!”

Spun cei cărora le-a vorbit:” Prietene, ceea ce ne-ai spus tu acum, a fost desigur destul de înţelept. Dar uite, noi cunoaştem şi aceasta foarte bine - mulţumită lui Dumnezeu! De aceea tu nu ne-ai făcut într-adevăr un serviciu esenţial cu această învăţătură a ta. Printre altele mai ştim încă, că noi avem voie să mâncăm de la această gustare binecuvântată, atât de mult, cât ne-ar cade nouă bine. De aceea ţi-ai fi putut tu, dragă prietene, să-ţi şi reţii osteneala, să ne îndemni mai departe la mâncat! Fiindcă noi suntem de convingerea că şi aici, în împărăţia lui Dumnezeu, fiecare om spiritual şi suflet omenesc îşi are propriul său stomac. Acela ştie cu siguranţă cel mai bine, dacă, unde şi cum îl strânge pantoful şi cât de multe poate el să ia în sine. Tu vezi din aceasta, că ţi-ai fi putut reţine foarte uşor osteneala aceasta fără rost!

Mai ştim bine desigur şi ca în împărăţia lui Dumnezeu este numai slujitorul tuturor cel mai mare. Prin expresia „sluga şi slujitorul tuturor” înţelegem noi însă în cazul contrariu de-o potrivă cel mai mare, adică în dragoste, în înţelepciune, precum şi în putere. Fiindcă unde este prea puţina dragoste, este şi prea puţină dorinţă de a face ceva, care este totuşi o trăsătură de caracter esenţială a celui care este slujitorul tuturor! Deci trebuie în al doilea rând slujitorul tuturor să fie înzestrat cu cea mai înaltă înţelepciune; deoarece cu unele lipsuri de înţelepciune nu-i va merge cu siguranţă tocmai cel mai bine cu slujirea faţă de toţi. Şi în al treilea rând suntem noi toţi puternic convinşi, că slujitorul tuturor trebuie să şi fie cel mai tare şi cel mai puternic, pentru a putea fi slujitorul tuturor.

Prietene, te crezi tu într-adevăr aşa un ultim şi neânsemnat slujitor şi slugă a tuturor? Adevărat, dacă acesta ar fi cazul în privinţă ta, noi te-am compătimi foarte tare. Noi suntem în această privinţă toţi de o singură părere, adică: că o asemenea slujbă de slujire pentru toţi o poate face numai Domnul singur! Ce părere ai tu în aceasta privinţă?”

Martin este la această replică lovit ca de fulger. El nu ştie acum, ce să-i riposteze cuvântătorului înţelept şi stă foarte nedumerit în faţa lor. Acel unu îi vede nedumerirea lui şi îi spune:

(Acela unul:)” Frate, mergi tu foarte liniştit şi împăcat la locul tău de mai înainte, care este sigur şi cel mai bun! Ţine-te numai strict de acela, care pare a fi nouă tuturor aşadar foarte tare adevăratul slujitor al tuturor, căci aşa nu vei ajunge niciodată în încurcătură! Dar dacă vrei tu să faci câteodată socoteală pe cont propriu, poate să ţi se întâmple încă des că acelei muşte nebune, care pe spatele unui cal puternic, care trăgea o căruţă mare, sugând transpiraţia - a început să creadă la sfârşit, ca ea ar trage căruţa. Atunci când însă calul a făcut un popas, trebuia musca să recunoască cu mare ruşine, cum că presupusa mare putere a sa este nimica faţă de puterea colosală a unui cal. De aceea întoarce-te numai înapoi la acel cel mai puternic: cu El poţi tu desigur să tragi , dar fără El, prietene, nu merge în nici un caz!”

Martin se întoarce acum repede la Mine şi spune:” Dar Doamne, aceştia m-au făcut de pomină, ca fiind slujitor tare devotat! Nu, aşa de convingător încă nimeni nu mi-a închis gura. Dar nu li se poate obiecta nimic; ei au din păcate dreptate!”

Spun Eu:” Uită-te acolo la Borem! Vezi, el nu face niciodată nimic fără însărcinarea Mea şi de aceea nu se loveşte de nimic. Tu însă vrei să atragi câteodată aşa puţin atenţia asupra ta şi de aceea te împiedici! Da, dragul Meu Martin, aici trebuie să te porţi cu oaspeţii într-un cu totul alt mod decât pe pământ. Căci altfel, te loveşti uşor de unul pe care vrei să-l înveţi, despre care însă la sfârşit trebuie să accepţi, că nu poţi să-i desfaci nici măcar cureaua încălţămintei! Oare de câte ori va trebui tu încă să te împiedici, până ce devii înţelept?”

Spune Martin:” O Doamne, se spune că măgarul ar merge numai o dată pe gheaţă, căci atunci s-ar învăţa minte. În mine trebuie să fie încă unite toate sufletele măgarilor, din care fiecare ar vrea să facă o dată încercarea alunecoasă, căci altfel doar ar trebui eu să devin totuşi puţin mai înţelept doar pentru numele Tău cel mai sfânt!”

Spun Eu:” Pai, totul este iarăşi bine. Fii numai bine atent, la ce vreau Eu, că atunci tu veşnic nu te vei mai izbi de nimic! Acum însă hrăneşte-te numai iarăşi cu pâine şi vin, ca tu să devii puternic, ca, împreună cu Borem, să-l tragi încoace pe acel oaspete!”

114

Despre fiinţa schimbătoare de forma al lui Satan - O idee despre caracterul lui Martin - Presupunerea nou veniţilor despre apropierea Domnului - Mărturisirea smerită de vinovăţie a Chanchahei

Acum vorbeşte Chanchah foarte mişcată:” Ah tu dragostea mea - vor putea oare suporta bine toţi oaspeţii acea privelişte destul de oribilă a acelui monstru? Şi nu poate să ne facă cu siguranţă nici un rău? O Lama, Lama, acesta va fi un spectacol oribil! Uite, cum începe să se zbată şi să se zvârcolească deja foarte îngrozitor! O Lama, ce privelişte groaznică! Câtă furie, câtă mânie oribilă iasă din ochii săi de foc îngrozitori! O tu prietene, dar când va fi acest monstru deja aici în faţa noastră, oare care va îndrăzni, să privească la el?”

Spun Eu:” Fii numai tăcută: acest oaspete se poate preschimba în toate înfăţişările, aşa cum el tocmai crede că le are nevoie pentru un presupus avantaj. Dar noi îi vom îndepărta chiar aici duritatea, cel puţin pentru un timp! De aceea nu te teme, va merge totul numai bine.”

Vorbeşte Chanchah: “O prieten drag, o tu dragostea mea, în tine am eu - cum am în Lama - cea mai mare încredere; dar pe fratele Martin nu dau eu aşa de mulţi bani! El este aşa de gălăgios. Dar dacă devine situaţia serioasă, se retrage imediat, aşa de parcă nu i-ar fii crescut problemei şi nu ştie ce trebuie sau vrea să facă. De aceea cred eu, că el va strica decât va repara cu aducerea acelui balaur îngrozitor. Borem într-adevăr, el este un bărbat plin de înţelepciune şi plin de putere dreapta, pe acela se poate pune baza! Martin însă este şi rămâne un Pehux *(un om dezordonat),*care crede în calităţile sale, dar nu face nimic, atunci când este vorba de ceva serios!”

Vorbesc Eu: “Drăgălaşa Mea, tu ai bineînţeles dreptate; dar el îşi umple locul actual în totalitate. În marea ordine a lui Lama este nevoie şi de astfel de fiinţe, care fără prea multă gândire se apucă de lucru, chiar dacă se pricep sau nu. Efectul este, că mai fac şi alţii ceva şi de obicei sunt mult mai deştepţi decât aceia, care au făcut începutul fără să se gândeasca prea mult! Cei prea înţelepţi sunt destul de des oameni care despică părul în patru. Ei nu îndrăznesc de atâta cugetare, să abordeze o problemă, atâta timp până când toate motivele înţelepte nu au loc pe un fir de păr. Şi aşa trebuie să fie nişte Martini, care poartă mai puţină înţelepciune, dar pentru aceasta, mai multă hărnicie în ei, care este de multe ori mai bună decât prea multă înţelepciune. De aceea fii tu liniştită în privinţa lui Martin; el îşi va face lucrul cu bine, dacă se va ghida după comanda Mea şi va face după aceasta.”

Vorbeşte Chanchah: “Ah da, aceasta este sigur! Că tu eşti aici cel mai înţelept, este evident pentru inima mea. Dar eu încă nu ştiu cine eşti tu de fapt şi acest singur lucru nu îmi este convenabil! Vezi, tu mi-ai spus mai devreme, atunci când am întrebat numele tău, că dragostea mea pentru tine îmi va dezvălui totul. Dar cu cât de neconceput de măreţ eu te iubesc, nu pot să aflu de la nimeni şi mai puţin din mine, cum te cheamă pe tine şi cine eşti tu de fapt. O tu peste tot iubit prieten, spune-mi totuşi numele tău!”

Vorbesc Eu: “Dragă şi gingaşă Chanchah! Iată, numele nu este nimic deocamdată, dacă tu nu poţi observa încă, ce este legat de acest nume. Dacă tu erai atentă la totul ce am vorbit Eu, ai vedea deja limpede cu mine! Fii atentă de acum înainte la totul ce voi vorbi şi cum vor vorbi ceilalţi spre şi cu Mine şi ce va apărea la cuvântul Meu, atunci de-abia vom ajunge să ne apropiem destul de repede. Dar acum fi stabilă şi neânfricoşată. Căci Martin şi Borem au primit de la Mine semnul,să aducă aici balaurul. Iată,ei îi desfac celui înfuriat deja lanţurile!” Chanchah devine acum foarte liniştită. Gella însă se pune cu curaj lângă ea şi vorbeşte: “Chanchah, dacă ţi-ar fi

cunoscută puterea nemărginită a acestui prieten, aşa cum îmi este mie, nu te-ai speria nici de o mie de astfel de balauri, dacă te afli de partea Lui!”

Chanchah se sperie în adevăratul sens al cuvântului şi vorbeşte în grabă: “Soră ce vorbeşti tu! Ah, vorbeşte mai departe, vorbeşte de el, cel pe care îl iubesc nemărginit! Il cunoşti? Il cunoşti pe acest minunat - o vorbeşte, vorbeşte mai repede! Oare să se adevereascş bşnuiala mea secretă? ! O Lama, atunci este Chanchah ori cea mai fericită fiinţă a cerului sau cea mai nefericită în tot infinitul!

Ştii, eu sunt într-adevăr o mare păcătoasă în faţa lui Lama, pentru că am trădat în trecut aşa zişii mesageri, peste care s-a revarsat tot răul vieţii. Dacă au fost într-adevăr mesagerii lui Lama, atunci vai de mine, dacă se adevereşte bănuiala mea! Căci pentru a fii nerecunoscută pe veci, de acela pe care îl iubeşti nemărginit - o soră, cunoşti tu un mai mare chin? Doar atunci, dacă aceia pe care i-am tradat, au fost nişte înşelători şi prin aceasta nu au fost nişte mesageri ai lui Lama - dar eu aceasta nu pot să decid, atunci mi-ar fi bineînţeles mai suportabil chipul celui drept! De aceea vorbeşte, vorbeşte; dar, ah sora, nu vorbi - căci de nesuportat ar strapunge inima mea dezvăluirile tale premature! O lasă-mă să plutesc încă puţin în dulcea necunoştiinţa!”

Cu aceste cuvinte pică ca şi leşinată la picioarele Mele. Eu o întăresc şi o ridic cu totul.

115

Impresionanta împăcare înte iezuitul Chorel şi Chanchah
Bucuria Domnului despre dragostea lui Chanchah

În aceaşi clipă vine acel iezuit, pe care l-a trădat Chanchah, împreună cu alţi colegi de-ai săi, pică în faţa Mea în genunchi şi vorbeşte:

(Un iezuit:) “O Doamne, o Tată, acum te-au recunoscut inimile noastre! O iartă-ne nevăzarea noastră îndelungată, care nu ne-a permis, să te recunoaştem aşa, cum eşti Tu - aşa de bun, aşa de blând, aşa de moale şi nemărginit de îngăduitor!”

Vorbes Eu: “Ridicaţi-vă copilaşi şi nu atrageţi atenţia; căci mai sunt câţiva, care nu trebuie să mă recunoască din cauza libertăţii lor. Voi ştiţi, că olarul ştie cel mai bine, când a venit timpul, sa ia vasul. Rămâneţi aici şi convingeţi-vă, ce rău v-a făcut acel balaur vouă, acela pe care îl trag acum înăuntru Martin şi Borem. Tu, Chorel, însă arată-te acelei Chanchah, care te-a trădat în trecut în China împăratului, care se află din cauza dragostei ei enorme lângă Mine şi din apropierea aceasta va putea alunga cu greu veşnicia!”

Chorel se ghidează imediat după voinţa Mea şi se prezintă cât se poate de drăguţ lui Chanchah. Aceasta îl recunoaşte imediat şi se sperie în faţa aşa zisului acuzator.

Chorel o întreabă: “Chanchah de ce te sperii aşa de mine? Nu ai făcut ceea ce ţi-a dictat conştiinţa? Eu însumi te-am învăţat, că este un păcat, ce face omul contra conştiinţei lui; căci vocea conştiinţei este vocea Dumnezeului sau cea a lui Lama în noi. Tu m-ai respectat la început foarte mult, pentru că ai văzut în mine şi camarazii mei adevăraţi mesageri ai lui Dumnezeu. Mai târziu ai observat însă, cu intuiţia ta femenina, o conspiraţie şi ne-ai păcălit la sfârşit, să te includem şi pe tine în ceea ce aveam de gând. Aşa a fost şi obligaţia ta ca o chinezoaică, să spui ceea ce aveam de gând şi prin aceasta saăscuteşti ţara ta de o grozavie.

Cu toate că am fost bătuţi groaznic, nu eşti tu de vină cu nimic, ci doar noi, pentru că am schimbat drumul nostru sfânt spre o astfel de orbire! Dacă am fi rămas loiali drumului nostru şi mai ales eu, ai fi devenit tu una dintre cele mai harnice creştine, împreună cu rudeniile tale. Dar pentru că am fost - orbiţi de marile comori ale ţării tale - am uitat de scopul nostru şi aşa am pierdut cu toţii şi viaţa care nu are nici un preţ.

Tu observi cu uşurinţă din aceasta, că ne este imposibil să ridicăm contra ta vreo acuzaţie, mai degrabă ne temem de opus. Prin aceasta, dragă şi gingaşă Chanchah, nu vei avea veşnic cel mai mic motiv ca să te sperii de noi, tu care ne-ai putea acuza! Iartă-ne însă, tu iubita celui mai înalt, ca să fim în sfârşit liberi de toată vina, ca să putem să ne apropiem de Acela, care limbile nostre nu vor fi în veci demne să-i rostească numele!”

Chanchah este cât se poate de emoţinată de spusele lui Chorel şi vorbeşte: “O dragi prieteni, aici în aceste hale nu mai există vinovăţie; şi dacă ar mai exista vreuna, atunci ar desfiinţa pentru totdeauna dragostea mea pentru Lama! Inima mea îmi spune: „Dragostea ta pentru Lama - este Lama însuşi în tine!” Prieteni, această dragoste sfântă nu cunoaşte vina, ci peste tot doar dragostea pentru fraţi şi surori şi aceasta şi atunci, când aceştia încă mai umblă în înşelătoriile lor! Acuzaţia mea contra voastră să fie: că vă iubesc pe toţi şi vă respect aşa ca şi propria mea viaţă! Aveţi ceva de obiectat la aceasta?”

Chorel şi colegii săi plâng de bucurie la aceaste cuvinte minunate ale lui Chanchah şi Chanchah plânge împreună cu ei. Eu însă mă întorc spre Chanchah şi spun: “Tu minunată floare a inimii Mele, vino încoace şi lasă-mă să te îmbraţişez! Intr-adevăr, o astfel de dragoste este cât se poate de rară şi tot aşa de curată!

O tu dragă, acum eşti nemărginit de fericită, pentru că M-ai câştigat pentru infinit. Dar şi Eu, ca iubitul tău, sunt cât se poate de fericit, că am găsit în tine, o păgâna, o astfel de dragoste, care este şi-a găsit egalitatea în creştinism la Magdalena şi la mama cărnii Mele, în afară de ele nu se poate da un al treilea exemplu!

O Chanchah tu ai ajuns departe, încă nu ştii, cât de departe! Dar momentul cel nou te va aduce într-o adâncime, unde nu vei avea nici un habar! Ochii tăi să mai fie ţinuţi un timp, pentru ca să devii cu atât mai fericită. De aceea mai aşteaptă puţin! - Dar acum stăpânţi-vă cu toţii; cei doi îl trag pe balaur deja prin mijlocul sălii şi sunt imediat cu el aici!”

116

O scenă cu satana spre învățarea copiilor lui Dumnezeu
Schimbul de vorbe ale lui Martin cu satana - Martin la strâmtoare - Sfatul Domnului

Martin urla deja din depărtare: “Doamne, ajută-ne, ajută-ne! Bestia ne face altfel rău; cu toată forța de-abia o putem stapâni!”

Vorbesc Eu: “Satana, ascultă-ți Stăpânul!”

Urla balaurul: “Pe tine nu te mai ascult în veci! Nici un Stăpân nu recunosc eu peste mine!”

Strig Eu: “Nu vrei să asculți de cuvântul Meu părintesc, deoarece nu te vei putea opune Atotputernicului, aşa cum ai mai aflat de multe ori!Eu te mai chem încă odată ca Tată şi Domn şi spun: Vino încoace şi dă socoteală!”

Urla balaurul: “Nu, nu, nu! Pe tine nu te mai ascult niciodată; căci eu singur sunt stăpânul infinitului şi Tu eşti, ceea ce eşti, doar prin mine!”

Strig Eu: “Satana, nu te opune mai departe creatorului tău veşnic, deoarece te va ajunge aici veşnica judecată neângăduitoare!”

Iar urla balaurul: “Eu stăpânul Tău, vreau să mă opun ție şi săracei tale judecăți! Mişcă-mă din acest loc, dacă izbuteşti!”

Acum îl prind cu puterea voinței Mele, îl azvârlesc în fața Mea şi îl țin aşa, că este culcat aşa de parcă ar fi mort!

Martin îl întreabă repede, de ce nu s-a opus (balaurul) acum.

Eu însă spun: “Lăsați-l acum, până când îşi va reveni; atunci se va arăta, ce va avea de spus!”

Vorbeşte Martin: “O Doamne, doar acum vreau să-i dau frâu liber limbii mele, pentru a-i azvârli acestei ființe în spatele urechii câteva adevăruri bineştiute! Cât de supărat sunt eu pe un asemenea oponent prost, nu se poate exprima! De chipul său cât se poate de urât şi de prostesc, nu mă sperii deloc, ci trebuie -bineînțeles cu supărare - să râd despre aceasta!”

Vorbesc Eu: “Dacă ai aşa o pasiune mare să te pui cu duşmanul Meu, atunci încearcă-ți norocul; dar fii atent să nu fi tu acel în dezavantaj! Pentru aceasta să i se dea doar drumul la limbă. Dacă l-aş lasă complet liber, atunci s-ar juca cu tine ca un leu cu o muscă! Da, îți spun Eu, că fără Mine, cu puterea pe care o mai are ar putea să se opună întregii creații! Dar doar cu limba sa, care este acum liberă, poți să încerci fără nici o pagubă, dacă poți face față situației. Aşa începe imediat, să arunci cu cuvâintul săgețile tale ascuțite în spatele urechilor lui!”

Martin păşeşte aşadar foarte curajos şi aproape în fața hăului balaurului şi începe să-i pună următoare întrebare muşcătoare:” Ascultă tu cel mai prost animal al întregului infinit! Oare la ce vrei tu să aspiri, împotrivindu-te lui Dumnezeu cu îndărătnicia ta veche şi foarte caraghioasă? Nu sunt deajuns unele veşnicii, ca să-ți arate, că tu eşti cel mai prost nemernic a întregului infinit? ! Uite, despre un măgar doar se spune că el merge pe gheață numai o dată. Ce să se poate spune însă despre tine, tu dobitoc murdar foarte vechi şi apăsător asupra a toată lumea, om precum animal! Nu este oare totuşi încă copt îndeajuns creierul tău de scroafă în focul iadului timp de câteva duzine de decilioane de ani sau veşnicii - cu condiția că prostia ta nemărginită ar putea să înțeleagă, ce sunt decilioane? Dă un răspuns, prostule nemernic, dacă poți da un răspuns!”

Spune balaurul:” Ascultă, tu cap pătrat obraznic! Un leu nu este un vânător de muşte. Şi eu, ca un spirit din începuturi, sunt într-adevăr prea inimos în cea mai mare nenorocire, să mă confrunt cu un spirit nomad! Pe tine te iert însă deja de aceea cu multă plăcere, că tu doar ai fost pe pământ un bun lucrător pentru împărăția mea. Deci fără supărare, dragul meu Martin!”

Această replică îl supără pe Martin extrem de tare. De-abia mai are el destulă statornicie, să suporte o asemenea desconsiderare a persoanei sale şi să asculte acuzarea de după. El respiră de aceea adânc şi spune:

(Martin:)” O tu răufăcător nemernic, cum poți tu să îndrăzneşti, pe mine, un cetățean al cerului, să mă înjoseşti atât de detestebil aici, în deplina prezență a lui Dumnezeu! Au nu ştii tu, cum este scris? Uite, acolo scrie: „Vai aceluia, care îi va face rău unuia din unşii mei!” Eu, ca un cetățean al cerului lui Dumnezeu, voi fi doar şi eu un uns al Domnului? Eşti tu oare de părere că Domnul va lăsa nerăzbunată o asemenea fărădelege, nemernicule? !”

Spune balaurul:” Ascultă tu, Martin: Eu, pe care l-ai judecat totdeauna ca fiind îngerul minciunii, tu care ai fost atâta timp pe pământ doar în slujba mea şi ai lucrat pentru mine, ți-am replicat cu cel mai mare calm tot timpul numai adevărul curat la înjurăturile tale într-adevăr copilăreşti asupra ființei mele mizerabile. Şi uite, tu ca un cetățean al cerului uns de Dumnezeu te porți mai rău decât un butoi cu pulbere de pe pământ şi mă avertizezi, sub amenințarea răzbunării Dumnezeieşti, să nu mă ating de capul tău uns!

Spune-mi însă, de unde ai tu dreptul, să mă insulți aşa în fața lui Dumnezeu? ! Nu sunt eu ca tine din Dumnezeu, numai cu diferența, că eu sunt o parte nemărginită din Dumnezeu! Tu, însă, numai un praf al prafului la praful doar din mine, cules iarăşi de Domnul din sămânța purei neânsemnătăți şi preschimbat într-un suflet omenesc minuscul!

Dacă ai tu însă vreun respect față de Dumnezeu, atunci respectă tot ce este din El şi nu numai capul tău uns, a cărui importanță se pare că este mai mare decât Domnul! Sau ai pătruns tu cu capul tău uns acele nesfârşite adâncimi din începuturi ale lui Dumnezeu, ca tu să poți să păşeşti atunci în fața mea cu motivul înțelepciunii nesfârşite şi să spui: „De ce eşti tu aşa, cum nu trebuie să fi?”

Poți tu să-mi dovedesti, că eu nu sunt astfel, cum eu trebuie să fiu din motive de creație pentru tine de nepătruns, ca tu să poți fi acel puțin lucru, ce ești tu de fapt? Sau există oare un olar, care face o oală fără roata de olărit? Însă, ceea ce îi este roata de olărit unui olar, aceea este tot pământul pentru creator. Eu însă sunt materia a toată lumea, astfel şi baza. Eu sunt deci contrariul stabil, prin care trebuie să fie de-abia condiționanată toată ființa şi viața îndeosebi, pentru ca ea să se poată manifesta în toată nemărginirea, ca fiind aşa!

Tu poți să înțelegi din aceasta cu capul tău uns, că eu sunt desigur şi necesar în toată ordinea mare a lui Dumnezeu. Şi că Dumnezeu, prin facerea mea din începuturi, nu a pus cu siguranță nici o neânțelepciune la baza a toată ființa şi viața. Spune că aşa stau lucrurile - dacă tu eşti de acord cu aceasta şi dacă vrei să-i dai lui Dumnezeu respectul deplin! De ce nu admiți tu cu capul tău uns aşadar faptul că tu, când defăimezi lucrarea lui Dumnezeu, îl defăimezi de fapt şi pe însuşi Dumnezeu şi îl - bineînțeles în prostia ta mare şi scuzabilă - numeşti un veritabil nepriceput? !

De aceea, dragul meu Martin, fii tu numai tăcut! Pentru că vor trece desigur multe veşnicii, până ce tu vei înțelege numai a decilioana parte a unui atom a acelor relații nesfârşite şi adânci între Dumnezeu şi mine! De altfel: nu trebuie să ți se pară straniu ție, ca un cetățean paşnic şi uns al cerului lui Dumnezeu, să înveți de la mine, Satan, blândețea?

Martin, dacă tu îmi mai ai a spune totuşi ceva, atunci vorbeşte! Dar vorbeşte ca un înțelept şi nu ca un copil de stradă prost şi destrăbălat de pe lume. Gîndeşte-te că tu stai aici în fața lui Dumnezeu şi a celui mai mare spirit al Său creat din începuturi, la care ți se pare supărător cel mult numai înfățişarea sa şi împotrivirea lui pentru tine niciodată de înțeles din cauza prostiei tale!"

Martin rămâne acum foarte tare stupefiat şi nu ştie, ce să spună, . El se uită acuşi la Mine, acuşi iarăşi la balaur şi Mă întreabă în secret: „Doamne, ce este aceasta? Ce să-i spun în replică acestui balaur! El pare să aibă la sfârşit totuşi dreptate, mie lucru de neânțeles în toată adâncimea adâncimilor? !

Diavolul - şi să aibă dreptate, aceasta doar se potriveşte, însă, ca un pumn pe ochi! Dar ce să spun aici, dacă diavolul are la sfârşit totuşi dreptate? ! Nu, dacă nu este aceasta bleste - - aproape că am spus-o - , atunci vreau eu totuşi să mă numesc oricum! Diavolul - şi să aibă dreptate!"

Spun Eu:" Tu doar ai vrut să te încerci cu el într-un duel de cuvinte, deci luptă acum numai mai departe; fiindcă tu nu ai voie să te laşi înfrânt de diavol! De aceea caută-l acum şi luptă împotriva lui după bunul tău plac. Vorbeşte astfel mai departe şi combate-l în ceea ce el ți-a spus!"

Spune Martin:" Oh, aceasta va fi o frumoasă combatere! O vai, o vai! Eu - şi el? !"

117

Incercarea lui Martin prin Satan în înfățişarea ademenitoare a Satanei

După un timp se întoarce Martin totuşi iarăşi către balaur şi spune: "Ascultă, tu incorigibil stricător a toată viața, tu neființă, tu erou bătrân a nopții de fantome şi aducător de moarte nemilos a tuturor sufletelor sărace! Tu vorbeşti oare ca un înțelept din temelie. Dar nu voința ta este aceea, care îți porunceşte să vorbeşti astfel, ci numai neputința ta acum simțită adânc, în care tu te afli prins pătrunzător prin nesfârşita putere a Domnului! Dacă ai fi tu liber - o mie de vieți pariez eu pe una! - , atunci tu ai duce o cu totul altă vorbire!

Ştiu bine că tu, ca primul mare spirit plin de lumină şi claritate, ai ieşit din Dumnezeu. Puterea ta a fost una, care pătrundea prin toate spațiile şi lumina ta a strălucit ca un ochi al lui Dumnezeu! Dar eu mai ştiu, că Dumnezeu te-a făcut din El, nu pentru cazul în care tu te afli acum, împotrivindu-te deja de o veşnicie, ci pentru cea mai înaltă înviere a vieții celei mai libere şi fericite!

Spune - de ce nu stai tu deci pe o asemenea treaptă, pe care ar trebui tu să stai după voința lui Dumnezeu? De ce eşti tu tot timpul cel mai înverşunat contrariu al voinței lui Dumneze? De ce vrei tu să te afli mai bine veşnic în cel mai mare chin, decât să te întorci spre Domnul, Dumnezeul şi Tatăl tău şi ca un asemenea fiu pierdut şi venit înapoi, să savurezi nemărginita măsură a dragostei veşnice de Tată în toată libertatea şi cea mai înaltă desăvârşire de putere! Vorbeşte, dacă tu deții înțelepciune în măsura deajunsă!"

Spune balaurul:" Vezi, Martin, aceste vorbe şi întrebări sunt deja cu mult mai raționale decât cele precedente şi îi fac mare cinste sufletului tău. Acolo apar într-adevăr lucruri, care sunt vrednice de un răspuns mai bun! Dar ştii tu, înainte ca eu să-i răspund cuiva la asemenea repere din cel mai adânc al adâncurilor, îl încerc pe fiecare cu de-amanuntul, dacă el şi este cumva capabil, să cuprindă ceea ce eu îi dau ca răspuns!

Eu îl rog de aceea pe Domnul - dacă vrea, să-ți răspund la acestea -, să-mi îngăduie numai pentru un timp scurt deplina libertate. Şi anume cu garanția sfântă, că nu vreau să îndoi nici ție şi nici altuia nici măcar un fir de păr! Dacă tu vei avea succes la încercarea mea, atunci eu vreau să-ți răspund la toate întrebările tale. Dacă nu, atunci acela va fi un semn, că tu nu eşti încă nici pe departe matur pentru o prea adâncă înțelepciune. În sfârşit mai adaug şi faptul că te voi încerca numai atunci cu de-amănuntul, dacă tu insişti pentru răspunsul la întrebările tale şi dacă o vrei astfel! Acum decide-te!"

Martin se întoarce iarăşi spre Mine şi Mă întreabă, ce să facă el.

Spun Eu:" Cine începe o lucrare, acela trebuie să o şi termine; aceasta este prima regulă de bază a toată viața adevărata. De aceea trebuie tu să faci desigur, ce ți-a pus ca condiție adversarul tău. Dar Eu îți spun, fii tare! Pentru că acest spirit este unul foarte viclean şi încercările lui sunt capcane foarte rafinate!"

După aceea, întorcându-Mă spre balaur, spun:” Tu eşti liber pentru puţine momente; nu abuza de aceasta milostivire!”

În acest moment dispare carapacea înfricoşătoare de balaur. Din praful carapacei se ridică o înfăţişare femeiască de o asemenea frumuseţe, faţă de care toate frumuseţile femine ale soarelui trebuie să se dea înapoi ruşinate nesfârşit de mult! O moliciune, care nu are asemănare, o rotunjime, o nobleţe în toate mădularele şi articulaţiile, o gingăşie nedescrisă şi o culoare albă a pielii, cum nu mai are spatiul nemărginit un al doilea exemplu. Pe trupul nesfârşit de frumos este un cap, a carei frumuseţe maiestatică lasă departe în urmă orice putere de imaginaţie!

Atunci când Martin vede aceasta înfăţişare în faţa sa, această frumuseţe pe care el n-a bănuit-o niciodată, care priveşte la el pe deasupra cu o privire nespus de prietenoasă şi îl întreabă cu o voce sunând nesfârşit de blândă şi ademenitoare:

(Satana:)” Deci, draga Martin, dacă tu vrei, eu îţi voi răspunde la întrebări. Dar spune-mi numai înainte de aceasta, dacă tu m-ai putea iubi într-adevăr, dacă eu aş vrea să te iubesc mai mult decât viaţa mea! Ai putea tu să mă iubeşti şi să mă salvezi cu o asemenea dragoste de chinul meu nesfârşit de mare ţie bine cunoscut? O Martin, spune, spune!”

La acestea este Martin cu totul încântat. El nu poate să respire de atâta mirare peste mirare. Farmecele imense ale acestei fiinţe au un asemenea efect asupra lui, că el intră de-a dreptul într-o dorinţă fierbinte! Despre a putea vorbi sau a spune ceva nu se mai poate vorbi în cazul lui. El zice numai câteva sunete fără sens şi îşi deschide ochii şi gura încontinuu tot mai mult. Fiecare fibră a fiinţei sale devine o dragoste arzătoare pentru această frumuseţe feminină pentru el prea de nesuportat.

După un timp îndelungat ale acestei deveniri ale lui continuu mai înfierbântate strigă el (Martin) în sfârşit din toată puterea: “O cerule, cerule, cerule al tuturor cerurilor! Cine te poate vedea şi să nu te iubească? ! Eu te iubesc, te iubesc, te iubesc nesfârşit! Dacă tu eşti nefericită, tu fiinţa cea mai frumoasă şi fermecătoare a tuturor fiinţelor, dacă tu trebuie să suferi: oare cine poate să fie fericit, dacă te-a văzut şi ştie că tu suferi? !

Dacă eu nu te pot salva, oh, atunci eu vreau mai degrabă să sufar veşnic cu tine, decât să fiu cel mai fericit din toate cerurile fără tine! Pentru tine aş oferi nesfârşite lucruri, dacă le-aş avea! O mie de vieţi aş da pentru un atom al fiinţei tale! O tu fiinţă nesfârşit de minunată! - O spune, spune, ce trebuie să fac, pentru ca să te salvez, - să te câştig veşnic pentru mine? !”

Spune balaurul prefăcut: “O tu Martin minunat, dacă tu mă iubeşti, precum tu mărturiseşti aici, atunci dă-mi aici un sărut înfocat! Acest sărut mă va salva pentru veşnicie şi mă va face cea mai dulce însoţitoare a vieţii tale veşnice!”

Spune Martin, plin de cea mai înaltă extaziere:” O tu cerule al cerurilor! Nu numai unul, ci un trilion de săruturi să primeşti tu!”

Repede vrea el să-şi îndeplinească misiunea şi sare de-a dreptul la ea. Dar ce faţă face el, atunci când această fiinţă îl împinge înapoi, având o înfăţişare a chipului dispreţuitoare şi strigă:

(Satana:)” Inapoi, desfrânat nemernic, tu ai trecut proba prost şi nu mai eşti vrednic mai departe de nici un răspuns din partea mea! - Mârşavule, cum ai putut tu să-l uiţi pe Dumnezeu şi să te arunci în braţele mele - eu, duşmanul a toată viaţa, care nu se aseamană cu a mea! O tu creatură slabă, tu lepădătură a toată urâciunea!”

Martin se dă neputincios înapoi, se scufundă în jos şi balaurul revine iarăşi la forma sa de dinainte.

118

Incurajarea şi sfatul lui Borem către Martin cel căzut - Mustrarea Domnului către Martin - Inseparabilitatea dintre proprietate şi poprietar în ceruri

Borem păşeşte la Martin, îl ridică şi spune:” Dragă frate, uite, tu eşti prea zelos! Lasă-l în viitor numai pe Domnul să trateze! Noi însă vrem să facem numai ceea ce Domnul ne porunceşte, căci astfel vom ajunge totdeauna la cea mai bună socoteală.

Cu asemenea fiinţe să te întreci, cum este aceasta aici, este nevoie de mult mai mult, decât noi suntem acum în stare să înţelegem! Cu aceste fiinţe însă nu poate să se măsoare nici un înger de unul singur, ci numai cu cel mai mare ajutor al Domnului. Fiindcă acestui balaur din începuturi îi stau în orice caz din sine însuşi la dispoziţie mii peste mii dintre cele mai rafinate mijloace de înşelare, cu care el ar putea învinge toate cerurile, dacă Domnul i-ar da voie! Însă, dacă toţi locuitorii cerului n-ar fi pe deplin siguri faţă de el fără intervenţia Domnului, ce vroiam noi doi, ca nou veniţi în aceasta împărăţie, să facem împotriva lui!

Vezi, atunci când Mihail, cel mai puternic înger din toate cerurile, s-a certat cu acest balaur pentru trupul lui Moise, el a fost învins. Şi el, ca unul înfrânt, nu a putut face nimic, decât să cheme judecata Domnului peste această cea mai rea fiinţă, care singură a fost în stare, să-i ia prada acestui balaur!

Dacă însă deja un Mihail a trebuit să se accepte oarecum, că este mai slab decât acesta, ce vrem noi doi atunci să izbutim împotriva lui? De aceea, fii în viitor foarte atent la oricare confruntare, de Domnul rânduită şi necesară, cu asemenea fiinţe; pentru că fiinţa lor este o răutate din temelie trufaşă şi o înşelăciune!

Acum ridică-te numai iarăşi şi mulţumeşte-i Domnului, care numai El singur te-a eliberat aşadar de o mare neplăcere! Pentru că, dacă ar fi fost după mintea Satanei, atunci el ar fi primit în orice caz sărutul de la tine. Dar astfel, el ar fi preschimbat şi toată dragostea ta cerească într-a sa a iadului şi te-ar fi legat de el cu mai mult decât cu lanţuri de fier prin înfăţişarea sa femeiască, pe care el nu ar fi schimbat-o iarăşi foarte uşor în faţa ta.

Dar în momentul, când tu ai vrut să-l săruţi, el a fost schimbat de Domnul în natura sa rea şi specifică lui. Trufia lui nesfârşită a reapărut şi tu ai fost respins de el într-un mod jalnic, după care el a trebuit imediat să-şi ia atunci înfăţişarea sa de balaur. Deci, Domnul te-a salvat! De aceea scoala-te aşadar de îndată şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru salvarea întregii tale finţe slabe!”

Martin se ridică aşadar foarte repede la mustrarea aceasta bună din partea lui Borem şi se avântă la Mine. El Mă roagă pentru iertarea nebuniei lui şi îmi mulţumeşte foarte profund pentru salvarea lui şi pentru mustrarea prin gura lui Borem.

Eu însă îi spun lui:” Martin, oare cât de mult mai trebuie Eu să te accept în nebunia ta care se reântoarce numai foarte des? Oare când vei începe tu în sfârşit să faci fapte în totalitate conform intenţilor tale făcute adesea cu cel mai bun scop? Câte învăţături de ţinere de minte trebuie tu să mai primeşti deci, pentru a deveni înţelept şi să rămâi astfel? O tu fel de a fi contradictoriu - câtă răbdare este totuşi necesară, pentru a te aduce pe drumul cel bun! Ridică-te aşadar; dar fii în sfârşit o dată mai înţelept! Este destul, dacă tu te laşi înşelat numai foarte repede de vreo oarecare realitate. Dar să te laşi învins de o înşelăciune trufaşă până la ultima fibră de viaţă - spune, câtă slăbiciune este necesară la aşa ceva!”

Martin plânge de căit ce este şi Mă roagă continuu pentru iertarea lui.

Eu însă Mă aplec imediat la el , îl ridic şi îi spun:” Uite, acum stai tu iarăşi liber în faţa Mea, pentru că te-am ridicat în picioare; dar oare cât timp vei rămâne tu totuşi aşa de neabătut? !

Vezi, fiecare adevărat cetăţean al cerului trebuie să fie neapărat din sine însuşi în sfârşit liber cu desăvârşire şi nu are voie să cadă, chiar dacă ar avea de păşit pe un drum foarte delicat pentru un timp! Dar ce va fi cu tine, dacă te-aş lasă de tot liber? Vei ţine tu oare echilibrul şi nu vei cadea, dacă tu trebuie să păşeşti undeva singur pe un drum delicat?”

Spune Martin foarte umilit:” O Doamne, numai nu mă lasă niciodată singur. O nu mă lasă niciodată de tot liber, căci altfel sunt pierdut! Oh, eu veşnic nu cer nici o libertate absolută! Dacă numai am voie să fiu cel mai din urmă la Tine, sunt eu doar mulţumit de tot pentru toate veşniciile! Deci dă-i şi această casă dragului frate Borem, pentru că eu nu sunt de loc vrednic pentru o proprietate atât de minunată!”

Spun Eu:” Taci numai din gură şi ţine-te bine de Mine în inima ta, căci astfel va fi totul bine. Dar această proprietate nu pot s-o iau de la tine şi să o dau lui Borem. Pentru că a-ţi lua o asemenea proprietate, ar însemna să-ţi iau viaţa şi să i-o dau altcuiva. Pentru că aici nimeni nu poate să posedeze altceva decât numai ceea ce îşi are obârşia în el. O asemenea proprietate trebuie însă sa rămână ca şi proprietarul însuşi pentru că aici sunt inseparabile proprietatea de proprietar. Dar tu trebuie numai ca niciodată să nu te făleşti într-o asemenea proprietate ca un domn, căci aşa va deveni proprietatea ta tot mai minunată! Fiecare cetăţean al cerului este desigur un proprietar foarte liber al faptelor sufletului său, a dragostei sale pentru Mine; dar singurul Domn al fiecărei proprietăţi precum şi al fiecărui suflet sunt numai Eu!

Acum ştii tu, cum stau lucrurile aici. Fii însă şi tu de aceea tare de acum încolo în singura dragoste a Mea, căci aşa nu te va mai jena niciodată proprietatea ta cerească!

Şi nici nu te îngriji de Borem, acesta are pentru sine deja totul în cea mai mare îndestulare. Şi atunci când tu vei fi matur cu desăvârşire, atunci el te va şi întroduce în proprietatea sa. Mergi acum însă la Borem şi fă, ceea ce face el! Eu însă voi vorbi acum cu acest oaspete câteva cuvintele.”

Martin face precum a fost sfătuit.

119

Discuţia contradictorie a Domnului cu Satan - Indărătnicia rea a lui Satan - Pilda Domnului despre turnătorul în bronz - Compania salvată a lui Satan

Eu însă Mă adresez balaurului şi cuvintele Mele sunt:” Satan, cât de mult mai vrei tu să cerci pe Dumnezeu, Domnul tău veşnic? Cât timp se va mai împotrivi nemărginita ta trufie? La ce vrei tu să aspiri faţă de nesfârşita Mea putere, care te poate oricând dizolva şi distruge de tot! Şi dacă ea nu vrea aceasta, atunci ea doar poate să te pedepsească veşnic în cel mai ascuţit mod posibil!

Tu ştii că acest timp este cel mai din urmă; în acesta, tu poţi încă să te îndrepţi - sau să cazi veşnic! Ce vrei să faci tu? ! Ţie îţi este cunoscută voinţa Mea încă numai foarte bine şi dacă ea nu ar fi astfel, atunci tu veşnic n-ai avea nici un păcat. Dar fiindcă voinţa Mea îţi este cunoscută şi răsplata precum şi pedeapsa, aşa că vorbeşte; Ce vei face tu? Uite, acum se scoală totul împotriva ta! Toţi munţii se vor netezi şi văile se vor umple. Toate coroanele şi tronurile pământului, pe care tu le-ai rânduit, vor fi aruncate în murdărie! Ce vei face tu? Tu veşnic nu vei mai putea arăta împotrivire puterii Mele; nimic nu ţi se va mai îngădui! Deci spune, ce vei face tu? Vrei tu să te ridici sau vrei să cazi?

Vezi, sub tine veşnica prăpastie - şi uite, aici sunt Eu, un tată al tuturor celor, care Mă iubesc şi aici masa Mea! - Alege aşadar şi decide-te repede! Aşa să fie!”

Spune Satan:” Doamne, eu Te cunosc, cunosc puterea Ta şi îngrozitoarea mea neputinţă faţă de puterea Ta nemărginită şi veşnică. Dar tocmai de aceea, că eu văd toate acestea numai foarte limpede în tot adâncul adâncurilor şi simt neputinţa mea în profunzime, eu şi consider ca triumf al mândriei mele, că eu pot să mi te împotrivesc, da, că eu pot să mă împotrivesc veşnic Ţie! Şi eu accept şi faptul că, nu rămâne nici un mijloc pe din afară a toată puterea Ta, să-mi îndupleci simţul meu, să învingi peste voinţa mea - în afară de distrugerea mea completă, pe care tu însă nu o vei putea considera veşnic niciodată ca o victorie asupra mea! Pentru că o victorie a vieţii spirituale nu se bazează niciodată pe distrugerea de tot posibilă a părţii opuse nesfârşit mai slabe, ci în cea mai înţeleaptă convingere a ceea, ce permite într-un mod necesar deplina libertate a celor două părţi.

Această convingere însă îşi are baza în presupunerea liber intenţionată a contrariului. Acest contrariu sunt însă eu, care niciodată nu vreau să accept, ce vrei Tu pe drept. Şi chiar dacă eu aş accepta-o, eu totuşi nu vreau să o fac, pentru a-ţi arăta Ţie, că în afară de voinţa Ta mai există şi o alta, pe care toată atotputernicia Ta veşnic să n-o poată îndupleca niciodată, atâta timp cât Tu mă laşi să fiu!

Pentru că uite, este ceva uşor, să fii liber după voinţa Ta. Dar să cunoşti veşnica atotputernicie a Ta şi mânia Ta şi în propria ameţeală, renunţând la toată fericirea, în cel mai mare chin, totuşi să mă împotrivesc Ţie, spiritului atotputernic - vezi, aceasta este mai mare decât toate măririle, pe care le va putea vedea veşnic vreodată pe undeva ochiul Tău atotvăzător! Şi uite, acesta şi este motivul pentru continuă mea neascultare împotriva Ta. În această neascultare văd eu cel mai mare triumf al neputinţei mele împotriva atotputerniciei Tale de aceea, că eu rămân într-o asemenea neputinţă tot timpul învingătorul de bună voie a atotputerniciei, înţelepciunii şi dragostei Tale, precum şi a mâniei Tale şi Tu nu mă poţi înfrânge cu toată puterea, atotputernicia, dragostea, înţelepciunea, judecata şi mânia Ta!

Să fii un Mihail nu este o artă, să fii un Gabriel nu este o greutate, un Uriel un lucru uşor, un serafim, un heruvim o joacă cerească. Dar să fii un lucifer, primul, cel mai mare spirit după Tine, bine ştiind, ce nesfârşită fericire acordă nesfârşita Ta iubire şi pe lângă aceastea, însă şi faptul despre chinul în creştere continuă din cauza judecăţii Tale de mânie! Pe lângă aceasta, însă, totuşi nepreţuind toată fericirea ca şi tot chinul veşnic, să-ţi arat Ţie împotrivirea veşnică şi de nezdruncinat din propria neputinţă bine conştientizată, fără a avea nici cea mai slabă perspectivă, să câştig vreodată ceva din aceasta, ci numai veşnic şi nesfârşit să pierd! Uite, această neputincioasă mărire a voinţei a unei fiinţe create este nesfârşit mai mare decât toată mărirea Dumnezeirii Tale! Şi această conştientizare mă face mai fericit în cel mai mare chin al meu, decât ai fost Tu vreodată împreună cu toate fiinţele şi îngerii Tăi! De aceea nu mă mai întreba, cât de mult timp mă voi mai împotrivi Ţie. Răspunsul meu va fi totdeauna acelaşi: Veşnic, veşnic, veşnic! Dumnezeu nu mă va supune niciodată!”

Spun Eu:” O tu spirit orb şi întunecat, cât de mare este totuşi moartea ta, în care tu ai menţionat că îmi vei putea arăta împotrivire! Tu ai o bucurie în nebunia ta şi nu iei în considerare, că fiecare libertate adevărată şi falsă, ca cea socotită de tine, trebuie să fie la sfârşit cu toate acestea supusă voinţei Mele. Oare cine a ţinut vreodată sfat cu Mine şi cine a pătruns căile Mele? Ştii tu deci într-adevăr, dacă aceasta nu este voinţa Mea secretă, că tu trebuie să fii tocmai aşa, cum eşti tu? ! Ştii tu, dacă Eu nu Te-am stabilit deja de la începuturi spre cădere? ! Poate cumva lucrarea să-i impună vreodată celui care a făcut-o, când şi pentru ce el s-o înfăptuiască?

Un turnător în bronz alcătuieşte un tighel mare de topit dintr-o substanţă rezistentă la foc. Acestea ajung atunci într-un foc imens şi în ele fierbe atunci minereul tare. Şi atunci când a fiert îndeajuns, acesta curge ca o apă şi maistrul îl lasă să curgă în forme diferite de uz. Atunci când minereul a fost turnat în forme, acestea sunt răcite şi nu vor mai fi băgate în foc. Tighelul rămâne însă în foc, ca în el să fie topit alt minereu. El nu va mai fi răcit mai înainte, decât atunci când nu mai este de folos, unde el va fi şi aruncat la gunoi pentru totdeauna, ca o materie arsă şi pentru nimic folositoare.

Nu sunt eu oare un maistru al tuturor lucrărilor al lucrărilor? Pentru că Eu sunt acela şi îmi înfăptuiesc uneltele, aşa cum Eu am nevoie şi vreau să le am - spune, poţi tu atunci să Mi te împotrivesti? Sau poţi tu să numeşti aceasta o împotrivire, dacă tu eşti aşa, cum eşti tu şi nu poţi fi altfel decât numai aşa, cum Eu vreau la sfârşit? !

Eu însă nu sunt un turnător în bronz dur, ci un învăţător plin de dragoste, aşa încât eu vreau să scot şi tighelele Mele din focul îndelungat, dacă ele doresc aceasta şi vor să intre în ordinea făpturilor Mele libere. Dacă, însă, ele nu vor aceasta şi le face mai multă plăcere, să rămână tighelele Mele veşnice, atunci şi asta îmi este potrivit, fiindcă Eu nu mai trebuie să-Mi fac unele noi. Dacă rămân ele însă tighele, atunci ele sunt aşa, cum trebuie să fie ele şi imposibil, cum vor ele să fie. Pentru că o unealtă nu poate fi altfel, decât cum Eu o modelez şi vreau să o am.

De aceea şi este presupusa ta împotrivire, la care tu ai bucuria ta, nimic altceva decât o himeră, trăgându-se din marea ta orbire. Pentru că atât de puţin cum poate să-i spună o oală oalarului: „Eu sunt aşa cum vreau eu!”, în timp ce totuşi olarul o întoarce şi o înfăptuieşte, cum vrea el - tot aşa de puţin poţi tu să-Mi spui Mie, tu ai fi, cum ai vrea tu, în timp ce tu doar trebuie numai să fii, cum şi ce eşti tu, aşa cum Eu o vreau! Eu îţi dau numai, că fiind însuşi veşnica iubire, îţi dau ţie pe lângă judecată şi multă libertate însufleţită, conform căruia tu poţi să simţi starea ta plină de chin, să o şi înţelegi şi să poţi s-o schimbi, dacă doreşti. Dacă însă nu vrei aceasta, atunci rămâne, cum şi ce eşti tu - dar nu, fiindcă tu vrei să fie astfel, ci pentru că eu vreau aşa!

Însă, dacă vrei să-ţi îmbunătăţeşti destinul, atunci Eu vreau să pun în locul tău o altă unealtă, care îmi este Mie de folos şi este cam în felul tău! - Spune acum, ce vrei tu! Mie îmi este tot una, dacă ramâi tu, cum şi ce eşti tu - sau dacă Eu, cum am spus, să pun în locul tău o altă unealtă!” -

La acest punct rămâne Satan foarte incremenit şi nu ştie, ce să spună.
Aderenţii săi în număr mare striga însă:” O Doamne, dacă aşa este, oh, atunci eliberează-ne din chinul nostru vechi şi pune în locul nostru unelte noi şi folosibile! Pentru că noi am gustat mizeria îndeajuns şi am devenit deja foarte putreziţi din cauza focului. De aceea milostiveşte-te de noi şi preschimbă-ne, o Doamne, după bunătatea Ta, după dragostea Ta!”
Atunci când Satan aude aşa ceva de la aderenţii săi, devine el înfuriat şi zbeară şi ţipă:” Nu vreţi să fiţi părtaşi la mărirea mea? ! Astfel, eu nici nu rămân, ce vrea Dumnezeu, ci ce vreau eu să fiu! Fiţi de acord cu mine!”
Strigă aderenţa sa:” Nebunule, ce poţi tu să vrei, ce n-a vrut Dumnezeu! Nu este voinţa ta, cât se poate de liberă, voinţa lui Dumnezeu? Sau vrei tu, ce vrei tu, căci tu totuşi nu poţi vrea nimic din tine, ci numai voinţa lui Dumnezeu din tine, care singura totdeauna şi veşnic va rămâne judecătorul tău de neânvins! Fă tu, cum eşti judecat; pe noi însă ne-a cuprins acum milostivirea lui Dumnezeu şi nu ne mai da drumul! De aceea şi facem noi după judecata noastră mai bună!”
Spun Eu:” Atunci înviaţi, voi mizerabililor şi destinul vostru va fi unul liber! Tu unul rămâi însă, dacă tu vrei, ce eşti tu! Aşadar, orice ai vrea să faci tu, nu este voinţa ta, ci voinţa Mea Dumezeiasca - şi voinţa ta în tine este veşnic o judecată din Mine în tine!
Eu îţi mai dau însă la această învăţătură mărginită, mare şi adâncă un răstimp de gândire, în care tu poţi desigur cugeta la ce şi cum eşti tu! Dacă vrei tu să-ţi fie destinul îmbunătăţit, atunci aşa se va întâmpla. Dacă însă nu vrei aceasta, atunci tu vei rămâne atâta timp ceea ce eşti tu acum, până ce ultimul prizonier al creaţiei actuale va răsări prin ispita cărnii! - Însă, ce să va întâmpla atunci cu tine, ştiu numai Eu singur şi nimeni altul în infinit, decât numai Eu!”
La aceste cuvinte scoate Satan un urlet imens şi se grăbeşte să iasă pe uşă afară. Aderenţii lui, însă, aruncă de la ei carapacele lui de balaur şi se află deodată aici o mie de suflete arătând foarte mizerabil şi fiind goi în totalitate şi se roagă pentru vindecarea şi atenuare durerii lor mari.
Eu însă îl strig acum iarăşi pe Martin al nostru, pe Borem şi pe Chorel şi le poruncesc să ducă aceşti săraci într-o baie răcoritoare. Cei trei fac imediat, precum le-Am poruncit lor şi acei o mie de mizerabili găsesc alintare în baie.

120

Trezirea lui Chanchah dintr-o stare asemănătoare cu cea a visului - Explicaţia Domnului despre marile întâmplări şi despre Sine Insuşi

Intre timp, însă, se trezeşte Chanchah ca dintr-un somn alături de Mine şi îşi aminteşte de toate ce s-au întimplat în faţa ochilor ei numai ca un vis însufleţit. Ea începe imediat, să-Mi povesteasca toate cu de-amanuntul, ce a visat ea atunci. După ce ea a sfârşit cu povestirea ei, Mă întreabă, dacă este ceva adevărat la un asemenea vis al ei.
Eu însă îi spun ei:” Chanchah, n-ai văzut tu înainte de aceasta, cum Borem şi Martin ar fi trebuit să-l aducă aici pe balaurul foarte îngrozitor şi în lanţuri şi cât de mult s-a împotrivit acela puterii lor? Şi cum Eu, atunci când Martin M-a chemat în ajutor cu acordul potrivit al lui Borem, l-am azvârlit într-un moment pe balaur încoace la picioarele noastre cu puterea voinţei Mele? Tu doar ai văzut totuşi aceasta cu ochii deschişi încă de tot!”
Spune Chanchah:” Da, tu minunatule, aceasta am văzut-o desigur încă. Dar atunci când balaurul s-a aflat prea aproape de noi, m-a cuprins o îngrozire prea puternică, că eu am căzut de aceea într-un fel de somn al fricii şi am văzut numai ca într-un vis întâmplările de după ceea cu acest monstru. Aproximativ aşa, cum am şi ajuns eu acuşi după sosirea mea în această lume într-o stare asemănătoare, în care eu m-am întâlnit cu Chorel şi a trebuit să fac faţă unei lupte îngrozitoare. Şi după ce eu m-am trezit din acea stare, mi s-a părut atunci totul că aici precum un vis greu.
Ceea ce văd eu în conştienţă deplină şi trează, pe acestea le pot înţelege desigur, atât de mult cât ajunge puterea mea mică de recunoaştere. Însă, în ceea ce priveşte această stare asemănătoare cu cea a visului, asta se află prea departe de cercul de recunoaştere al sufletului meu. Eu nu pot face nimic decât numai să mă adresez ţie, fiindcă eu am despre tine convingerea vie, că tu singur eşti cel mai puternic şi cel mai înţelept al întregii case acesteia mari! O explică-mi de aceea aceasta enigmă! În această situaţie te-ai purtat şi ai vorbit ca veşnic sfântul Lama însuşi. Dar fiindcă eu sunt iarăşi trează, nu observ încă la tine chiar nici cea mai mică schimbare a înfăţişării tale, mie bine cunoscute. Tu poţi de aceea să fi tot aşa de bine un mesager al lui Lama înzestrat cu toată puterea, precum, în spatele măştii drepte, poţi fi şi Lama însuşi! Atât de mult şi nu mai departe pot eu să judec aceasta stare; lucrurile următoare şi mai corecte aştept eu însă de la tine, tu singură dragoste a mea! O nu ezita, să adapi imima mea cu plinătatea înţelepciunii tale!”
Spun Eu:” Chanchah, unde este acum balaurul şi unde aderenţii săi? Uite, tu te miri acum dintr-o dată şi spui în inima ta: „La Lama, cel mai sfânt! Niciunde nu se mai poate vedea monstrul! Şi aderenţii săi - şi Borem, Martin şi Chorel - unde sunt ei?”
Eu îţi spun însă: Vezi, puterea Mea l-a alungat pe acela unul pe uşa afară atât de repede, cum poate zbura cel mai rapid gând. Şi ea i-a poruncit, să intre în porcii pământului, ca aceea să devină înfuriaţi, într-o asemenea furie dominantă să fugă în munţii egoismului deplin şi să se arunce în sfârşit acolo în marea amăgirii întunecate şi să se înnece în aceea!

Aderanța sa veche i-am luat-o însă prin puterea cuvântului şi am trimis-o prin acei trei absenți în baia recunoaşterii de sine, a smereniei şi a îndreptării rezultate din acestea.

Totul, ce fac însă, aici, ca şi pretutindeni, fac în totalitate prin propria putere. Nu există nici o putere nici peste Mine, nici sub Mine, care Mi-ar putea porunci şi spune: „Fă acum aceea sau cealaltă!", ci ceea ce fac Eu, fac Eu singur - fără poruncă altuia. Dacă însă spun Eu cuiva: „Fă tu aceea şi tu cealaltă", atunci nu poate nimeni să se împotrivească puterii voinței Mele!

O Chanchah, dacă tu vezi acestea foarte uşor din faptele Mele şi ai putut-o vedea deja de mult, cum poți să mai întrebi tu atunci, dacă Eu sunt un mesager de-al lui Lama sau la sfârşit cumva Lama însuşi! Simplitatea aparenței Mele de din afară nu trebuie să te încurce, pentru că uite, Lama nu are nevoie niciodată să strălucească în afară ca regii lumii, ci numai prin singura dragoste a Sa de Tată, prin înțelepciunea şi puterea din inimile copilaşilor Săi! Eu însă strălucesc în inima ta deja de mult peste măsură; oare cum n-ai fost tu în stare să mă recunoşti? !

Vezi, tu Chanchah a Mea, tu fiica Mea, Eu doar sunt Tatăl tău, Lama al tău şi în afară de Mine nu mai există niciunde altul! Dar tu nu trebuie să te îngrozesti de aceea; pentru că uite, aşa cum sunt Eu, tot aşa sunt Eu veşnic acelaşi încontinuu neschimbat. Şi Eu nu vreau ca toți copilaşii Mei să mă recunoască şi să mă vadă ca fiind Dumnezeul lor, ci tot timpul numai ca Tatăl lor plin de dragoste, să mă iubeasca şi să mă adore!

Nu te teme de Mine, fiindcă tu Mă recunoşti acum! Pentru că tu nu vei găsi veşnic nici o schimbare la Mine, în afară de faptul că tu vei savura mai departe toate comorile nesfârşite ale dragostei Mele de Tată în abundență în continuă creştere fără măsură şi scop. - Eşti tu aşadar mulțumită cu această explicație a ființei Mele?"

121

Marea fericire şi dragoste a lui Chanchah pentru recunoscutul Lama
Dragoste şi înțelepciune - Domnul caTata şi frate

Chanchah se scufundă acum la picioarele Mele şi plânge şi suspină de mare bucurie şi fericire. Eu însă o încurajez şi ea se ridică aşadar în picioare şi se uită la Mine din cap până în picioare cu ochi mari şi fericiți şi nu mai poate să se uită îndeajuns la Mine. Acum vorbeşte inima ei:

(Chanchah:)" Tu, tu, tu eşti deci! Tu eşti atotputernicul şi sfântul Lama! Tu cel veşnic! - Tu ai creat pământul, soarele şi toate nenumăratele stele, marea imensă, o oştire nenumărate de animale în apă, pe pământ şi în aer, Tu ne-ai făcut pe noi oamenii? ! O Lama, Lama, tu mare şi sfânt Lama! Cine Te poate slăvi, mări şi diviniza îndeajuns! Care inima este vrednică, să aibă voie să Te iubeasca pe Tine, Tu cel mai sfânt? !

Dar, o Lama, vrednic sau nevrednic, care inima nu Te poate iubi, dacă ochiul lui Te vede şi simțul lui Te recunoaşte! De aceea iartă-Mă pe mine nevrednica, că eu am îndrăznit, pe Tine, o Tu sfântule, să te iubesc! Dar ce poate săraca Chanchah pentru faptul că inima ei este mai puternică decât mintea ei?

O Lama, Lama! Uite, eu recunosc acum bine nimicnicia mea față de nesfârşita putere a Ta; dar inima mea te iubeşte acum cu atât mai mult! Tu doar nu vrei să Te înfurii pe Mine, că eu trebuie acum să te iubesc numai necuprins de mult! O Lama, întăreşte-mi inima, căci altfel ea nu mai poate suporta dragostea prea puternică pentru Tine! O Lama, Lama, eu mă topesc de dragoste!"

Cu aceste cuvinte se scufundă Chanchah iarăşi jos în fața Mea şi plânge şi suspină de dragoste.

Vorbesc Eu:" O Chanchah, dragostea ta este prea mare şi inima ta o perlă prea minunată. Dar uite, tu trebuie să te îmbărbătezi şi să nu te aprinzi peste puterea ta de o prea măreață înfocare, căci altfel n-ai putea suporta mai departe prezența Mea - ceea ce ar duce nu puțin în eroare fericirea ta!

Priveşte aici lângă tine la Gella şi uită-te la Martin, Borem şi la Chorel: Aceştia Mă cunosc deja de un timp îndelungat şi sunt şi ei de asemenea plini de dragoste pentru Mine. Dar ei Mă pot suporta şi pot face şi savura de aceea toate, ce Eu le poruncesc şi le dau. Dacă ar fi ei, însă, în starea ta, atunci nici ei n-ar putea face şi savura nimic, cum nici tu nu ai putea acum face nimic şi savura lucruri mai mărețe, deoarece dragostea ta prea puternică necesită prea tare toate puterile tale!

Eu îți spun însă ție, tu Chanchah a Mea îndrăgită, aceasta nu cumva de aceea, că nu Mi-ar fi drăgăstoasă dragostea ta prea mare. Pentru că Eu doar Ți-am spus deja adesea, cât de nespus de dragă îmi eşti tu şi îți mai spun, adaugând: Pe Mine nu Mă poate iubi cineva îndeajuns! - ; dar aceasta este însă bine de reținut la cea mai mare dragoste posibilă, că dragostea nu are voie să fie fără înțelepciune, dacă ea vrea să aducă fericirea a toată fericirea! Pentru că dragostea curată este un foc mistuitor! Pentru că ea este un foc din temelie, nu poate fi mânată prin nimic din nici o parte decât numai printr-o măsura corespunzătoare de înțelepciune. De aceea trebuie şi tu să-ți potrivesti dragostea față de Mine printr-o măsură potrivită de înțelepciune, dacă tu vrei să savurezi fericirea potrivită şi dragostea potrivită! Nu Mă considera încontinuu, ca fiind cea mai înaltă şi atotputernică ființă dumnezeiască, față de care nimeni nu se poate apropia şi să trăiască. Ci priveşte-Mă, ca fiind Tatăl tău cel mai bun şi singurul adevărat, ba chiar, în omenia Mea, ca un frate al tău! Atunci tu Mă vei putea suporta uşor ca orice alt mântuit. Tu vei putea fi într-un mod constant în jurul Meu şi vei putea împărtăşi toată fericirea cu cei mai fericiți, care şi ei sunt tot timpul la Mine precum tu acum. Numai că ei au din prunca mea tot timpul mâinile la lucru în toate spațiile nenumărate a întregii nesfârşitei creații, cu aceasta, însă, fiind totuşi atât de aproape de Mine, cum eşti tu acum şi cum vei fi veşnic! - Ințelegi tu, fiica Mea cea mai dragă, ce Ți-am spus ție acum?"

122

O declarație de dragoste cerească - Victoria iubirii
Bucuria lui Gella din pricina lui Chanchah

Spune Chanchah:" O Lama, O Lama! Unde este inima care te recunoaşte şi poată încă să ia măsura în văpaia dragostei pentru Tine, Tu cel mai sfânt din veşnicie! Vezi, dacă aş avea atâtea inimi, cum sunt stelele pe cer, nisipul mării sau iarba pe pământ şi dacă ar fi fiecare inimă un soare de cea mai înaltă văpaie pentru Tine, - aşa ar fi toate văpăile de dragoste ale tuturor inimilor pentru Tine, o Tu cel mai afânt Lama al meu, cu toate acestea ca cea mai rece picăturaăde rouă faţă de o mare în fierbere! Pentru că Tu veşnic nu mai poţi fi iubit prea mult, fiindcă Tu însuşi eşti totuşi cea mai mare şi măreaţă iubire!

Eu ştiu desigur, că tu, o Lama, eşti un tată, ba chiar un frate al fiinţelor Tale create, fiindcă Tu vrei să fii astfel. Dar care inimă poate să Te ţină ca un tată şi frate şi să cu toate acestea să nu-şi amintească tot timpul, că Tatăl, Fratele, este şi acela - ah, Lama (Dumnezeul) veşnic cel mai sfânt, mare şi atotputernic? ! De aceea eu doar trebuie să Te iubesc, fiindcă eu nu pot altfel, decât să te iubesc numai foarte nesfârşit de veşnic şi deasupra tuturor! Şi nici o înţelepciune nu poate potoli dragostea inimii mele!

Oh, dacă eu aş avea o mie de vieţi şi mi-ar spune înţelepciunea: „Chanchah, toate aceste o mie de vieţi le vei pierde, dacă tu nu-ţi cumpătezi cu înţelepciune dragostea ta pentru Lama!" - atunci ar replica inima mea către înţelepciune: „Oh, care fericire poate să se asemene ţie, să pierzi o mie de vieţi în dragoste pentru Tine, o Lama!", ceea ce este cu siguranţă imposibil. Pentru că, cum ar putea cineva să piardă vreodată viaţa sa, care te iubeşte pe tine peste toate ca cea mai înaltă viaţă a tuturor vieţilor! De aceea Te voi iubi numai încă mai mult şi nici o înţelepciune nu va fi vreodată în stare să cumpăteze inima mea în dragostea pentru Tine, Tu Lama al meu! Numai dacă Tu, o sfântule, vrei s-o interzici şi să o distrugi de tot, atunci fireşte că săraca Chanchah nu Te va mai putea iubi. Dar, o Lama, o Tată, aceasta tu doar totuşi nu vrei să-i faci lui Chanchah?"

Vorbesc Eu:" Cea mai dragă a Mea fiică! Adevărat, Eu îţi spun: Cine Mă iubeşte ca tine, acela este una cu Mine şi nu are numai o singură viaţă, ci nenumărate vieţi în sine! Cum ar putea acela să piară? De aceea iubeşte-Mă pe Mine numai din toate puterile tale şi nu te înspăimânta de nimic. Dragostea ta pentru Mine îţi va da şi înţelepciune şi aceea va mări şi mai mult inima ta, ca tu să Mă poţi iubi din ce în ce mai puternic. Acum, însă, vino la pieptul Meu şi da-i drumul iubirii tale!"

La aceste cuvinte strigă Chanchah plină de încântare şi se aruncă la pieptul Meu aproape ca inconştientă.

Gella plânge şi ea de bucurie, că Chanchah M-a recunoscut şi spune, suspinând:" O tu fericită! Cât de fericit trebuie să fie, să inhalezi la acest piept curentele nesfârşite a dragostei veşnice şi Dumnezeiască! Ah, ce aer trebuie să fie acolo - să te adapi la acel început, din care toate nenumăratele fiinţe, îngeri, sori, lumi, oameni, animale şi plante îşi adapă existenţa, viaţa şi totul al lor! O cea mai înaltă bucurie, fericire şi mântuire!

O Chanchah, cât de mare trebuie să fie desfătarea, în care tu pluteşti în deplinătate! Care înger are poate o măsură, pentru a o măsura! Dar ce gândeşti tu aşadar, inima mea - eşti doar şi tu în marea şi vizibila apropiere a Aceluia, Care este sfânt, prea sfânt! De aceea fii tăcută, inima mea; Domnul îi dă doar fiecăruia după măsura dreaptă a dragostei şi înţelepciunii sale! De aceea nu te gândi la cea mai înaltă măsura de fericire, care i se împărtăşeşte acum acestei chinezoaice deosebite, ci gândeşte-te, cât de nesfârşit de fericită eşti tu însuţi, acum!"

123

Trezirea spirituală a celorlalţi chinezi şi a călugărilor
Maicile geloase şi umilirea lor

În timp ce Gella face asemenea remarci lăudabile pentru sine, vin toţi acei chinezi la noi. Unul dintre ei spune:

(Un chinez:)" Tu însărcinat incontestabil al lui Dumnezeu, spune-ne nouă totuşi din marea înţelepciune a Ta nouă bine conştientă, care este de fapt motivul, că Chancha a noastră se ţine aşa de tare de Tine? Ea doar are o asemenea iubire pentru Tine, că probabil nici un om nu ar putea avea una mai mare pentru Lama, dacă acela - dacă ar fi posibi - ar şi sta vizibil în faţa lui!"

Vorbesc Eu:" Aveţi numai răbdare, Chanchah vă va face în scurt timp totul cunoscut, ce voi vreţi aici să ştiţi! Acum, însă, nu cercetaţi mai departe, ci lăsaţi inima voastră să treacă în faţa minţii voastre, căci aşa voi veţi avea desigur să mergeţi pe drumul cel mai sigur şi cel mai scurt!"

Spune la aceasta iarăşi unul dintre aceia: "Aceasta este probabil foarte bine şi cinstit şi noi sperăm şi aceasta de la ea. Dar va putea ea să ne şi spună, ce însemnătate a avut acel monstru, pe care l-ai trimis mai înainte atât de dintr-o dată spre uşa, după ce i-a făcut bunului Martin tot felul de vedenii de stafii, ba chiar s-a transformat într-o

ființă femeiască încântătoare, pentru a-l prinde în plasă pe săracul Martin? N-a fost acesta întrucâtva un trimis al lui Ahriman sau chiar Ahriman însuşi?”

Spun Eu:” Şi aceasta va spune Chanchah. De aceea mergeți numai iarăşi înapoi la locurile voastre şi aşteptați acolo în toată bucuria o asemenea destăinuire. Aşa să fie!”

La aceste cuvinte se duc toți chinezii înapoi şi fac, ceea ce eu le-am ordonat.

Dar şi mai mulți dintre călugări păşesc acum în fața şi Mă întreabă întrebări asemănătoare. Şi lor li se spune, să se odihnească numai puțin, ca ei să fie întăriți îndeajuns pentru destăinuirea următoare. După aceasta ei păşesc înapoi şi aşteaptă în toată răbdarea şi bucuria. Dar puține maici formează un club şi şoptesc unele către celelalte:” Noi aproape am crezut, în urma unor aluzii ale sorei noastre, care se numeşte aşadar Gella, că acest prieten al chinezilor, care a putut să-l întâmpine aşa de puternic pe balaur împreună cu aderența sa, ar fi ori arhanghelul Mihail sau poate chiar Iisus, Domnul, Insuşi. Dar judecând după acelea, ce face el cu bineînțeles mult mai frumoasa chinezoaica, decât suntem noi, cum el o îndrăgeşte şi o alintă, că totul este acum deja dat gata, doar nu poate să fie acesta Mihail şi încă mult mai puțin Domnul Iisus!

Eu aş zice chiar că este un mare păcat, să gândeşti numai, că Mihail şi Domnul Iisus ar fi aşa de slabi, de parcă ar putea El - şi încă pe deasupra cu o păgână! - să facă un asemenea joc îndrăgostit. Această Gretele proastă încă nici nu se jenează în față noastră nici foarte puțin! Nu, cum ea caută în pieptul său; ce pisică îndrăgostită trebuie să fie aceasta!

Dacă el ar fi Mihail sau Domnul Iisus, ar fi venit el doar şi la noi creştinele, care doar avem totuşi o întâietate incontestabilă în fața păgânilor. Dar fiindcă el o slăveşte continuu numai pe această chienzoiacă, pe noi lăsându-ne însă aproape în totalitate în afara atentiei, aşa că ar fi la el mai ales cu calitatea de a fi Iisus o problemă destul de tare controversată! - Este numai o prostie din partea sorei noastre Gella, cum poate şi ea să stea acolo, de parcă şi ea ar vrea să-i cadă la pieptul lui. Mine face ea în orice caz de o asemenea natură!”

Spun Eu Gellei:” Fiica Mea, uite, aici lângă Chanchah este şi pentru tine un locşor! Vino şi tu aici şi dă-ți drumul iubirii tale!”

Gella îmi pică imediat la piept şi este plină de fericire.

Dar clubistele spun:” Nu - aici avem iarăşi problemă! Aşa precum noi ne-am închipuit, aşa şi este! Nu, aici nu mai este nimic de spus! Numai dacă domnul casei Martin ar veni acuşi înapoi, ca noi să ne putem plânge la el! Aha, acolo vine el deja cu Borem şi Chorel! Să-i mergem numai repede în întâmpinare!”

Atunci când Martin vede că toată suita în număr mare de femei îi vine în întâmpinare şi înțelege el imediat, unde este hiba lor. El merge prietenos înspre ele şi spune:

(Episcopul Martin:)” Ştiu deja, ştiu deja, ce vă supără! Mergeți numai iarăşi înapoi la locurile voastre, fiindcă pentru asemenea plângeri eu nu am urechi! Numai aceasta memorați bine şi puternic: Cine vrea dragoste, acela trebuie mai întâi să iubească; pentru că dragostea nu se lasă câştigată prin nimic decât numai iarăşi prin dragoste! De aceea iubiți-l şi voi pe Domnul ca acele două, căci astfel veți câştiga şi voi pieptul Său! Înțelegeți voi acestea?”

Spun acele multe femei de mănăstire:” Ah, dragă domn al acestei case, cum am putea face noi un astfel de lucru? Nu înțelegi tu în sfârşit, că noi suntem creştinele cele mai de nezdruncinat? Acea favorită, însă, este o păgână. Gella, însă, a fost oricum de dinainte deja de un om foarte uşuratic, de aceea ea şi a fost pe pământ plină de tot felul de tentații ale diavolului. Ea nici nu va ezita de aceea, unde şi cum s-ar potrivi, aici, în casa ta cerească, să împrumute o ureche şi o inimă voitoare unor asemenea tentații.

Acel bărbat pe care l-am socotit noi toate deja ca fiind Domnul Iisus sau cel puțin Mihail, va fi desigur şi el un spirit, care se află cu mult mai prejos. Căci altfel, el totuşi nu s-ar încurca cu siguranță cu acele două persoane uşoare într-un mod aşa de intim! De aceea - “

Aici intervine Martin şi spune:” E bine, dragele mele! Eu am crezut, că voi toate ați fii deja cuarte, fiindcă ați fost totuşi deja bine curățate şi după aceea spălate. Acum, însă, iasă din voi la iveală o rugină şi murdărie ascunsă şi veche! De aceea trebuie ca voi să megeți totuşi încă o dată într-o baie foarte curățătoare, înainte ca voi să fiți vrednice, să vă apropiați de acel sfânt!”

Strigă maicile:” Ce spui tu, noi - baie? ! Şi tu eşti un necurat, de aceea se plimbă diavolul la tine cum îl taie capul! Sau oare n-am văzut spre îngrozirea noastră cea mai mare, cum tu, cu ceva timp înainte, ai vrut să-i dai frumoasei diavolițe un sărut, dacă ea nu te-ar fi împins înapoi! Dacă aceasta continuă astfel, va fi acuşi destul de limpede, în a cărui mâini ne aflăm aici în această casă!”

Spune Martin foarte liniştit:” Da, da - numai în baie cu voi! Să vă îmbăiați, numai să vă îmbăiati! Acolo în spatele acelui perete alb înnoată acum o mie de peştişori foarte rari şi fac baie; acolo mai este şi pentru voi loc! De aceea mergeți numai frumos şi binevoitor acolo şi faceți companie cu acei oaspeți de baie, căci altfel - -!”

Maicile strigă pline de furie şi se duc înapoi la locurile lor de adineaori.

124

Invățături pentru mântuirea sufletului - metode narturiste şi spirituale de însănătoşire - Crize ale spiriturilor chinezilor - Despre esența geloziei

Martin însă se duce cu Borem şi Chorel la Domnul, ceea ce înseamnă la Mine. El vrea să-Mi arate Mie că acei o mie de îmbăiați din aderența balaurului, pentru că le merge acum mai bine, se preschimbă în tot felul de

înfățișări și devin foarte neastâmpărați, așa încât nici Borem nu mai înțelege nimic, ce să se întâmple cu ei mai departe.
Le spun Eu celor trei:" Acei o mie sunt în baie, acolo sunt ei bine în siguranță. Pentru că ei nu văd aceasta locuință, ci numai lumea răutății lor interioare. Aceasta devine din ce în ce mai aptă și prin aceasta vizibilă din exterior. Acesta este deja un semn bun! Lăsați de aceea pe cei o mie, ei vor fi conduși pe drumul cel bun!
Dar acolo stau peste trei sute de femei. Ele sunt stăpânite de o mare invidie și suferă mult în inimile lor, așa de tare că nu Mă recunosc. Mergeți acolo și învățați-le ce este drept; dar cu baia să nu le mai ameninți frate Martin, dacă vrei să-i aduci pe cei săraci la Mine!
Vezi tu, gelozia este un puiet al dragostei și aceasta o acoperă! Dacă devine puietul mai puternic decât dragostea din pomul vieții, distruge în consecință tot pomul. Dacă se dorește să rămână tot pomul în viață și să fie întărit, trebuie să se caute mijloacele drepte, pentru a curăța pomul de astfel de intruși.
Dar dacă agiți mai mult, decât sunt deja, astfel de ființe geloase prin amenințări, crești mai mult puieții de pe copacul vieții, așa ca să crească repede și să distrugă de tot copacul.
De aceea trebuie să actionezi așa pe viitor, dacă vei avea de-a face cu spirite geloase: privește tot timpul gelozia ca un rod al dragostei și gândește-te: unde este gelozie acolo este și dragoste! Amelioreaz-o pe aceasta prin dragoste, așa vei crește din gelozie curând o dragoste fierbinte!
Eu va spun, unde nu se arată nici o gelozie, acolo nu este nici o dragoste! Sau ați văzut voi vreodată pe pământ, pe suprafețe neroditoare, pe brazi, pe molizi și pe mii de pomi neroditori cum cresc plante intruse? Cu siguranță nu ați văzut așa ceva, dar în schimb cât se poate de des pe prețiosi pomi de fructe.
Așa este și aici și în special cu acele femei. Ele au foarte multă dragoste, ca un prețios pom de fructe care are mult suc. Căutați însă să îndepărtați ceea ce este în plus în inimile lor prin dragoste și veți primi un miracol de dragoste roditoare! Mergeți de aceea și faceți ceea ce v-am spus, așa veți face un lucru bun pentru inima Mea!"

125

Borem și maicile bolnave de inimă

Cei trei merg acum cu chipurile prietenoase spre săracele femei. Când ajung la ele, preia Borem cuvântul și spune:
(Borem:) "Dragi surori, ascultați-mă cu răbdare! Eu vreau să vă dau la fiecare un drept bun, căci eu știu, că inima voastră suferă. Și eu știu, că acest frate, la care ați căutat mai înainte dreptul vostru, v-a respins cât se poate de dur. Atunci nu am putut să-l întrerup pe stăpânul casei, fiind și eu un invitat, deoarece fiecare este primul stăpân al casei sale.
Dar acum mi-a dat dreptul stăpânul tuturor proprietarilor de casă, să-mi exercit și eu, ca invitat, dreptul de dragoste. Așa vreau și voi face după puterile mele și cu toate mijloacele să vă procur o bună dreptate și să repar totul în numele Domnului, tot ce va apasă și ce vi-a jignit inima. Sunteți voi, surorile mele dragi, mulțumite cu aceasta?"
Vorbesc femeile ca dintr-o gură: "O da, drag și bun prieten! Intr-adevăr, tu ești așa un adevărat prieten de-al lui Dumnezeu; de la tine vrem să acceptăm totul! Tu ne vrei binele și recunoști suferințele din inimile noastre. Dar cu acest Martin nu mai vrem să avem de-a face nimic. Căci în loc să recunoască disperarea noastră, să ne alinte, să ne învețe și să ne arate adevărul, dacă am fi fost pe un drum greșit, ne-a trimis imediat în iad și spre baia diavolilor. Aceasta a fost foarte neceresc din partea lui, care este un purtător al cerului sau cel puțin vrea să fie. De aceea am prefera, dacă s-ar retrage, să nu ne mai sfidăm la înfățișarea lui."
Vorbește Borem: "Dragi surori, lăsați totul deoparte și totul în seama mea. Eu voi repara totul! Vedeți, fratele nostru Martin nu este un duh rău, ci este ca mine, unul bun din Domnul.
Noi am avut mult de lucru și din păcate cât se poate de multă supărare cu alte spirite mai grave, care sunt acum în baie. Când aproape ne-a depășit acea problemă, am mers la acel atotputernic prieten pentru a primi sfaturi de la El, ne-ați întâmpinat voi. Și bineînțeles, Martin care își iese repede din fire, v-a primit puțin cam dur, dar aceasta, cum spuneam, este de iertat.
De aceea cred eu, că îl veți ierta mai ușor, pentru că este plin de dragoste și are o bucurie mare, să vă salute pe toți ca noii lui camarazi de casă. Eu cred, că veți face ceea, ce aș fi făcut și eu cu siguranță, dacă m-ar fi jignit cineva."
Aceasta spun femeile: "Știi tu drag prieten, ceea ce ne spui, facem cu plăcere din toată inima. Dar aceasta îți spunem și pentru rușinea lui Martin: numai din cauza ta o facem și vrem să-i iertăm acel comportament. Pe viitor îl vom ierta cu siguranță mai greu, dacă ne va întâmpina încă o dată cu atâta asprime.
El este un bărbat drăguț și este o bucurie să privesti înfățișarea lui frumoasă. Dar la ce folosește înfățișarea, dacă este mai fraged decât un maretate după opt săptămâni de la înflorire? Dacă ne va întâmpina Martin la fel ca tine, va găsi în noi inimi, care cu siguranță nu sunt fără dragoste. Dar în minunata sa tiranie de stăpân al casei va găsi în loc de dragoste, cu totul altceva.
Noi suntem acum, Doamne ajută, cu siguranță ceresc de frumoase. Toți bărbații, care sunt prezenți aici în număr mare, s-au uitat la noi cu apreciere, cu toate că aceasta nu ne încântă cu nimic, - căci noi știm, că toată

frumusețea exterioară este un cadou al Domnului. Dar pentru că, chiar Martin şi acel prieten puternic al vostru, nu se uită la noi, unde ar putea găsi ceva de apreciat, este foarte jignitor pentru noi.

Acele două surori, în fond, nu sunt mai frumoase decât noi, dar acel prieten le iubeşte peste toate şi se ocupă aproape numai de ele. Noi stăm aici ca nişte sărace păcătoase şi nu suntem observate de nimeni, deoarece toți şi-au mutat privirea spre cei trei. Oare, să nu ne jignească aşa ceva? Şi dacă avem o bănuială măreață în inimile noastre de multă vreme de acel prieten: nu trebuie să se ofilească aşa ca şi florile pământeşti, dacă le sustragi toată hrana?

Vezi şi inima are nevoie de hrană, ca să devină puternică în dragoste. Dar cum să se întărească inimile noastre vreodată în dragoste, dacă în loc de hrană doar post şi iar post?"

Vorbeşte Borem: "Da, dragile mele surori, cererea voastră este dreaptă. Aveți puțina răbdare şi inimile voastre se vor sătura din belşug! - Voi ştiți, că bunul doctor tratează mai întâi pe cei bolnavi şi doar după aceea vine în vizită la cei sănătoşi.

Tot aşa se întâmplă şi aici. După ce se vor însănătoşi cu totul acele două paciente, va veni acel doctor şi la voi. De aceea aveți puțină răbdare şi urmați-mă, - eu vă voi arăta vouă ceva foarte minunat!"

Vorbesc femeile: "Dragă prieten, de aceasta nu este într-adevăr nevoie. În această enormă sală sunt şi aşa nenumărat de multe lucruri minunate şi nu te poți sătura să le priveşti!

Această minunată podea, care arată exact aşa de parcă ar fi alcătuită din toate pietrele prețioase sub forma de panglică în cele mai frumoase culori!

Columnele mari şi minunate, care susțin galeriile nedescris de frumoase! Cum strălucesc ele, de parcă ar fi făcute din rubinele cele mai strălucitoare, în a căror interior plutesc împrejur mii de stele ca peştişori aurii în apă şi formând astfel tot timpul forme de lumină noi şi nemaipomenite!

Aşa că, aici, încă mai există mii peste mii de minunății, pentru care noi nici nu avem un nume să le numim. Pentru că în consecința acestora, sunt aici vizibile un număr atât de mare dintre cele mai minunate lucruri, noi nu simțim nici o necesitate slabă, să vedem ceva încă mai minunat şi nemaipomenit.

Ochii noştri sunt aici pe deplin prevăzuți şi nu au nevoie de nimic altceva. Foarte diferit, însă, stau lucrurile în privința inimii noastre! Vezi, acestea sunt încă foarte lăsate pe din afară! Ce folos este, să fericeşti ochiul, dacă la această inimă suferă? Ingrijeşte-te de aceea mai întâi pentru inimile noastre, căci atunci vor fi ochii noştri mulțumiți cu ceva foarte neânsemnat!"

Spune Borem:" Dragi surori, pretenția voastră este foarte potrivită şi dreaptț. Dar voi mi-o faceți mai repede cunoscută, decât ați aflat voi despre aceea ce eu vreau să vă arat vouă! Ştiți voi aşadar, dacă asta nu este mai cu seamă pentru inimile voastre? Ştiți voi deja de dinainte, din ce constă minunăția, pe care vreau să vi-o arat? Este deci minunăția doar pentru ochi? Nu poate să fie şi ceva foarte minunat doar pentru inimă? !

Ce este aşadar mai mult: ochiul sau inima? Nu poate fi ochiul orb şi inima să plutească totuşi în toată abundența vieții de dragoste? Care ochi pământesc poate să-l vadă pe Dumnezeu? Vedeți, pentru aceasta este orb fiecare ochi firesc; dar inima şi-L poate închipui pe Dumnezeu şi poate să-l iubească. Da, ea poate chiar să devină pentru El, Domnul, un templu viu, în care El îşi face locuința! Deci ce este mai mult: ochiul sau inima? !

Dacă aşa stau lucrurile, cum puteți voi dragi surori să vă gândiți, că eu vreau să vă conduc undeva, aici, în împărăția inimii lui Dumnezeu, unde există singur numai pentru ochi lucruri arătând minunate?

Eu vă spun vouă: aici totul este destinat numai pentru inimă! Ochiul este însă numai un martor luminos pentru toate acelea, ce se întâmplă în inimă şi ce este completat de inimă din inimă. Aşa este şi minunăția, pe care vreau să vi-o arat, ea nu este pregătită pentru ochii voştri, ci numai pentru inimile voastre.

Dar fiindcă aici în împărăția lui Dumnezeu nu este oarbă nici o ființă, ci fiecare are vederea sa - tot aşa de puternică ca inima -, aşa că este şi ochiul tot timpul un martor pentru aceea ce se întâmplă acolo pentru inimă şi ce vine din inimă. Şi astfel voi veți vedea cu ochii voştri şi ceea ce se va întâmpla pentru inimile voastre. De aceea urmați-mă aşadar!"

După aceste cuvinte ale lui Borem îi urmează toate femeile pe acei trei şi anume la uşa, care duce acolo spre câmpiile soarelui.

126

Gălăgie din partea aderenței balaurului care se înbăiază - Cuvintele linişitoare şi de învățătură ale Domnului

În timp ce Borem, Martin şi Chorel se îndreapta cu acele multe femei spre uşa soarelui, devin foarte neliniștiți cei o mie de oaspeți înbăiați în înbăierea lor conştientă. Ei încep, să strige foarte mari hule, aşa încât aud desluşit toți călugării curățați şi de față şi chiar Chanchah şi Gella.

Cele două îşi revin acuşi din mântuirea lor fericită de dragoste şi ascultă aşadar mai atente. Chanchah vrea chiar atunci să Mă întrebe, ce înseamnă aceasta, atunci când tocmai o sută de frați călugări vin repede la Mine şi Mă roagă puternic, să închid gura acestor oaspeți din baie, căci altfel s-ar putea sminti uşor de ei înşişi şi cei mai slabi dintre ei.

Atunci când aceşti călugări de-abia au terminat cu rugămintea lor, vin deja încoace şi chinezii împreună cu femeile lor multe şi părinții călugărițelor şi spun:" Tu mesager puternic al lui Dumnezeu, nu auzi tu în sfârşit, cum acea aderență a balaurului din baie vrea acum să-l atace pe Dumnezeu, să te atace pe tine şi pe noi toți,

pentru a ne termina într-un mod foarte rău? Aici, va fi mai departe, foarte greu de stat, dacă aceşti nenorociţi şi răi indivizi ai iadului nu i se vor pune capăt de tot intenţiilor lor.

Ascultă, ce hule urâte iasă din gurile lor! Aceste bestii sunt chiar mai rele decât balaurul însuşi care totuşi mai înainte a vorbit cu Martin precum şi cu tine, părând foarte rezonabil. Pune de acea sfârşit acestei tulburări, şi lasă-ne pe toţi să mergem afară, ca noi să nu mai auzim mai departe asemenea hule împotriva celui mai sfânt!"

Spun Eu." Este desigur foarte potrivit din partea voastră, că inimile voastre se umple de scârbă din cauza unui asemenea tumult puternic. Dar, la aceasta, voi trebuie totuşi să vă uitaţi numai la Mine şi nu la voi înşivă, căci altfel vă faceţi voi înşivă judecători. Aceasta ar fi atunci mai rău decât toată hula aceea goală a oaspeţilor acestora de baie fireşte încă foarte răi!

Cine huleşte doar, nu mărturiseşte astfel nimic altceva decât neputinţa sa. Dacă el ar avea putere, acela ar trece imediat la acţiune şi nu ar mai folosi cuvinte zadarnice, care nu sunt nimic decât strigăte goale. Cine este neputincios, vrea să facă totuşi aşa, de parcă ar avea putere, acela se face un judecător fals şi îşi întinde astfel mâna într-un mod rău în drepturile care i se cuvin doar lui Dumnezeu. El le necinsteşte pe acestea prin neputinţa sa, în timp ce totuşi numai Dumnezeu singur deţine toată puterea şi astfel, singurul în drept să judece cauza ordinii veşnic necesare.

Vedeţi, dragi prieteni şi fraţi, pe voi vă supără aşadar sloboda defăimare şi hula a acestor oaspeţi de baie. Şi eşti potrivit, ca voi aveţi pentru asta o mare dezaprobare în inimile voastre! Eu însă văd, pe lângă aceasta, în voi toţi şi o văpaie, care, dacă ar fi îndeajuns de puternică, ar face acestor oaspeţi de baie veşnică petrecanie. Uitaţi, această văpaie este mai rea decât acea defăimare fără sens şi neputincioasă.

Acei oaspeţi ne defăimează doar de aceea, că ei ştiu bine, că altceva nimic nu ne pot face veşnic. Ei ştiu printre altele, câtă răbdare şi îngăduinţă este în casa lui Dumnezeu. Cum însă s-ar strica ei de aceea de către noi, ca noi avem putere pentru aşa ceva, sau să-i părăsim cel puţin pentru veşnicie. Ar fi aceasta oare înţelept? Ar fi aceasta în ordinea lui Dumnezeu, care nu vrea să distrugă nimic, ci veşnic numai să menţină totul, ba chiar trebuie să menţina totul, căci altfel Dumnezeirea însăşi ar suferi, dacă numai cel mai mic lucru, care şi acesta îşi are originea în El, ar putea fi distrus!

Incumentaţi-vă de aceea şi lăsaţi-i pe toţi să înjure şi să defăimeze. Cu timpul ei vor fi terminat de defăimat şi vor intra într-o căinţă tare. Ei ne vor fi atunci nişte fraţi încă destul de dragi şi devotaţi mai ales surorile, - pentru că marea majoritate sunt femei!

Că ei sunt însă cu totul neputincioşi, puteţi voi doar să vedeţi foarte uşor din aceea, ca ei nu se pot mişca nici cu foarte puţin în afară băii. Ce faimă ar fi atunci însă pentru noi, dacă noi am vrea să ne răzbunăm pe ei, pentru că suntem foarte puternici, ei însă neputincioşi de tot? Eu sunt de părere, că această faimă ar fi asemenea unui leu, dacă el ar vrea să se necinstească până la calitatea de un prinzător de muşte.

Eu însă vă averizez pe voi toţi, ca să vă uitaţi întotdeauna la Mine şi să ţineţi minte, ce fac Eu, căci aşa voi nu veţi mai simţi în inimile voastre nici o supărare şi o dorinţă de a judeca! Pe Mine Mă privesc toate acestea cel mai mult şi totuşi sunt liniştit. Fiţi de aceea cu atât mai mult liniştiţi, că pe voi nu vă ating de loc toate aceste lucruri defăimătoare!

Ei defăimează doar dreptatea lui Dumnezeu, care îi lasă aici să facă baie, - care înbăiere nu poate fi pentru ei bineînţeles în totalitate nedureroasă, dacă lor trebuie să li se ajute. Pentru că fiecare schimbare este legată cu durere un timp atât de îndelungat, până ce n-a intrat o fiinţă întreagă într-o altă ordine. Durerea în sine este însă necesară. Dacă n-ar fi durere, atunci nici n-ar fi bucurie, fiindcă o fiinţă, care nu este receptibilă la nici o durere, ar fi şi ea cu totul moartă pentru plăcere.

Aceşti înbăiaţi sunt însă toţi acum într-un proces imens de tranziţie şi au astfel de îndurat câte-o durere, care împinge şi limbile lor spre asemenea defăimări. Dacă ei vor fi ajuns mai aproape de ordine tare şi nouă, atunci şi durerile lor vor fi foarte tare diminuate. Limbile lor se vor îndepărta atunci de tot de defăimări şi vor începe a forma cuvinte înălţătoare de căinţă care sunt atunci un pod spre dragoste şi viaţă.

Ca voi însă să nu vă supăraţi mai departe din cauza acestor defăimări goale, de aceea mişcaţi-vă acum cu Mine la acea uşă, la care stau aşadar deja Borem, Martin şi Chorel cu acele femei multe. Această uşă, care este acum închisă pentru ochii voştri, o voi deschide. Voi veţi primi acolo o mare ocazie, să vă umiliţi bine în toată fiinţa voastră până la fibra cea mai interioară a inimii voastre încă aspirând destul de sus, ceea ce este vouă tuturor cel mai necesar lucru! De aceea urmaţi-Mă aşadar; aşa să fie!"

127

La uşa încuiată a soarelui - Raportul luminii faţă de activitate
Invăţături de comportament pentru sfera înţelepciunii

Toată această mare societate Îmi urmează aşadar la uşa menţionată, la care aşteaptă episcopul Martin cu Chorel şi cu femeile, până ce vin Eu şi deschid uşa luminii. Toţi sunt deja în total acum în jur de trei mii la număr, aşa încât este o înghesuială de-a dreptul. Dar fiindcă această uşă este acum foarte largă, au diferiţii oaspeţi totuşi loc îndeajuns şi pot ajunge nestingheriţi pe pământul soarelui şi să vădă acolo minunile dragostei, minunile luminii.

La uşă, Îmi vine imediat Martin în întâmpinare, pentru a Mă întreba de motivul încuierii uşii acesteia, în timp ce totuşi toate celelalte ar fi acum deschise.

Eu îi spun însă:” Prietene, frate, n-ai auzit sau n-ai citit tu niciodată pe pământ despre feluritele naşteri ale oamenilor şi ale animalelor? Uite, fiecare fiinţă este până în cel mai mic detaliu stapână pe simţurile sale deja din pântecele maicii sale! Ea simte, ea gustă ea miroasă, nici urechea nu este închisă; dar ochiul va fi deschis de-abia după naştere. De aceea este şi în privinţă renaşterii spirituale, ultimul lucru, deschiderea uşii spre luminş sau deschiderea ochiului spiritual. Pentru cş, înainte ca cineva sş vrea să vădă, trebuie el sş fie într-adevăr pregătit pentru aceasta.

Dar dacă cineva vrea sş aprindş o lumină în casa lui pe timp de noapte, trebuie el totuşi să ia înainte măsurile necesare, prin care el poate face lumină. Nu trebuie el să aibă la dispoziţieo lampă umplută cu ulei şi o brichetă bună şi de nădejde? Ce trebuie el să facă cu bricheta sau chibritul şi cât de mult are el de lucru, până ce el va face din aceasta o lumină dorită? Uite, până la lumină va mai trece un timp. Şi o acţiune variată trebuie să se desfasoare mai întâi şi scopul tuturor acţiunilor de dinainte va fi la sfârşit lumină! Dacă lumina este o dată produsă, de-abia atunci se poate ocupa de un alt procedeu folositor; înainte, însă, nu poate fi vorba rezonabilă de aşa ceva!

Dacă tu iei aceasta în considerare, vei înţelege uşor, de ce, aici, în această casă, sunt deschise toate celelalte uşi şi numai această uşă a soarelui a fost închisă până acum pentru aceşti oaspeţi.

Eu văd, că tu vrei să Mă întrebi iar şi să spui: Da, dacă este aşa, de ce ţi-a fost uşa deja de câteva ori deschisă? Şi de ce a fost, când ai păşit în ea pentru prima şi a doua oară, nu ultima în care ai intrat? Eu însă îţi spun: în primul rând nu mai faci parte din acei oaspeţi, care trebuie mai întâi să se obişnuiască cu renaşterea lor. În al doilea rând, ce are de-a face cu celelalte uşi prin care ai păşit după uşa soarelui, se va chinui fiecare duh după renaşterea sa să lucre în lumină sau în claritate şi cunoştiinţă?

Sau crezi tu oare, că după primirea luminei se instaleză un veşnic drum de plăcere? O nu, îţi spun Eu, adevărata muncă începe de-abia în lumină. Inainte de a primi lumina, fiecare mişcare era făcută pentru a primi lumină. Dacă este lumină, este deschis templul soarelui, deoarece atunci începe de-abia marea lucrare a unui duh renăscut!

Sau ai văzut vreodată, ca elevii de şcoală au primit posturi? ? Mai înainte trebuie să ajungă un elev prin unele studii la o plină şi luminoasă cunoaştere, până când i se da un post în lumina cuvenită. Dacă începe un drum al ştiinţei şi a ajuns la o cunoaştere dreaptă, se va arunca pe un pat de odihnă pentru a dormi confortabil pe acela, în loc să lucre în lumina nou primită? Da, el va începe de-abia acum să lucreze, căci toate lucrările sale precedente de studiu au fost doar o aprindere de lumină în noaptea fiinţei sale.

Şi iată, ai un motiv întemeiat, de ce există după uşa soarelui şi alte uşi mai ales acelea spre întreg universul! Mai ai cumva o întrebare?”

Vorbeşte Martin: “O Doamne, Tu vezi prin inima mea ca printr-o picătură de apă. Eu nu mai simt altceva în mine decât dragostea fierbinte pentru Tine, Tu veşnic bunul şi sfânt Tată! Tu ştii că este binevenit lucrul care mi se potriveşte; de aceea îmi va fi cu siguranţă de folos un mai mare grad de lumină! Căci Tu ştii, că nu mi-a lipsit niciodată bunăvoinţa de a face bine, doar la lumină, adică prin aceasta la înţelepciunea cea dreaptă. De aceea cred eu, că deschiderea totală a acestui templu îmi va fi mie un adevărat avantaj! Cu toate că pentru mine este în Tine singurul soare al tuturor sorilor şi lumina luminilor eu o văd în Tine şi o am din belşug, de aceea aş putea renunţa pe veci la o altă lumină!”

Vorbesc Eu: “Da, da, dragul Meu frate Martin; acest discurs îmi place mult mai mult decât recentele tale întrebări.

Este adevărat, că Eu sunt soarele sorilor şi lumina luminilor. Cine mă are pe Mine, acela merge şi face totul în ziua luminată. Dar pentru că fiecare om din Mine este o fiinţă a sa proprie şi liberă, aşa are fiecare şi propria sa lumină. Aceasta trebuie să lumineze aşa de liber în el, cum luminează soarele printre marele spaţii ale planetelor, aşa de liber cum stralucesc ochii unui om şi cât de liber este inima omului pentru a pulsa idei noi. Din acestea reies idei libere, din ele recunoaşterea proprie şi din această marea recunoaştere a fiinţei Mele dumnezeieşti, a dragostei şi a înţelepciunii Mele. De aceea li se va deschide şi acelor oaspeţi uşa, pentru a se recunoşte pe sine şi doar după aceea, pe Mine în tot adevărul. Vrem să mergem şi noi la acea deschizătură a uşii!”

Vorbeşte Martin: “O Doamne, Tu Tată sfânt, aceasta ar fi cu totul adevărat, bun şi drept. Dar promite-mi, că după acea recunoaştere şi adevăr deplin, care vor avea musafirii asupra Ta, nu te vei mai duce undeva şi noi te vom putea căuta şi striga cum vrem noi, până cânde vei apărea iar! O Doamne, o Tu Iubit Tată, numai aceasta să nu faci!”

Vorbesc Eu: “Dragul Meu fiu, Eu îţi spun: fă-ţi griji de toate, numai de aceasta să nu te mai îngrijorezi! Unde sunt copiii, acolo le este şi Tatăl - şi unde este Tatăl, acolo sunt copiii! Dar tu ştii, că familea Mea este mare şi nenumărată este turma oilor Mele. Pe toate acestea le vom duce într-o casă şi va fi o turmă şi un păstor! Dar va mai fi mult de lucru pe lângă aceasta.

Ţine minte: pe pământ sunt acum foarte mulţi secerători; acolo se vor întâmpla lucruri enorme! Eu voi avea nevoie de multă carne, de aceea va curge mult sânge pentru stârpirea desfrânării. Eu am trezit pe pământ martori şi tot ce vorbesc Eu cu tine aici, ce am vorbit şi ce voi vorbi şi voi face, vezi tu, aceasta este scris în acelaşi timp pe pământ şi i se va da de veste cărnii! De aceea nu-ţi fă griji, că te părăsesc după deschiderea acestei uşi ci gândeşte: de-abia acum voi rămâne neschimbat la voi pe vecie! -

Dar acum mai încă ceva iubitul Meu Martin! Vezi, noi vom călca acum mult mai mult spaţiul întins al soarelui decât am făcut-o de prima dată. Te va întâmpina tot aceeaşi fiinţă femeiască de o frumuseţe nemărginită şi te va întâmpina cu cea mai mare dragoste şi blândeţe, tot aşa fiind şi bărbaţii. Tu însă trebuie să-i tratezi tot timpul cu

seriozitate adevărată şi cerească. Dacă vei vorbi, atunci vorbeşte puţin şi înţelept; aşa îi vei câştiga cel mai repede! De iubit, trebuie să-i iubeşti doar în secret, aşa ca să nu observe, ca să poţi să te mişti printre ei în siguranţă!

Căci pe această lume mare a luminii este înţelepciunea pe primul loc. În interiorul acestei se află şi ascunsă dragostea, tot aşa, ca în lumina soarelui căldura care este invizibilă şi se poate observa doar prin nenumăratele metode productive. În soare trebuie doar să străluceşti, aşa cum Mă vei vedea pe Mine! Ţinând cont de aceste reguli cu exactitate, vei avea parte de multă fericire la prima ta expediţie. Şi acum du-te şi deschide uşa în numele Meu! Aşa să fie!"

128

Pe soarele care izvorăşte lumina - Domnul ca ultimul
Martin ca ghid

Martin îmi mulţumeşte pentru această misiune din toată inima, merge spre uşă şi o deschide cu uşurinţă, cu toate că este înaltă de doisprăzece bărbaţi şi lată de şase dintre aceia.

Când se deschide uşa, se aude din mai multe mii de guri un strigăt plin de mirare. Toţi îşi pun mâinile la ochi, deoarece îi bate această lumină cu intensitate pe acei invitaţi. Nimeni nu are curajul să facă vreun pas înainte sau înapoi. Căci majoritatea sunt de părere, că în această imensă lumină se află adevăratul Dumnezeu în toată puterea şi înţelepciunea Sa.

Chiar şi Martin rămâne fără cuvinte, deoarece i se pare că lumina este acum mai puternică decât de celelalte dăţi. Dar aceasta îl jenează prea puţin, de aceea preia cuvântul şi vorbeşte:

(Martin:) "Fraţi şi surori, nu vă temeţi de ceea, ce v-a dat Domnul peste măsura spre fericirea voastră! Veniţi cu toţii la mine, căci lumina este un pământ tare şi se poate merge pe el ca şi pe cupru!"

Borem şi Chorel îşi conduc acum femeile afară. Acestea sunt foarte speriate, dar la sfârşit triumfeaza totuşi curiozitate, învingând frica şi încep să-şi mute picioarele peste prag. Femeile sunt urmate de călugări şi de ceilalţi invitaţi, care sunt părinţii şi maicile şi chiar şi alţi călugări. După aceştia merg în sfârşit şi chinezii şi îi urmează cu paşi atenţi.

După ce au ajuns toţi afară, îi urmez Eu cu Chanchah şi cu Gella, ele doua temându-se la început de acea lumină măreaţă. Dar de partea Mea se liniştesc şi păşesc cu comoditate pe acest nou spaţiu de lumină.

Acum se află toţi pe pământul strălucitor al soarelui, nu numai cu spiritul, ci cu tot corpul. Căci toate spiritele din înaltul cer văd cum este făcut corpul natural de înăuntru şi de afară. Pentru că sunt la Mine, văd prin Mine totul, ce este în acea lumea a spiritelor şi în cea a trupului, tot aşa cum văd şi Eu. La început nu văd aşa de bine, pentru că sunt orbiţi ochii lor de lumina prea pătrunzătoare. Dar cu timpul se vor obişnui, aşa cum se vede. Unii dintre oaspeţi încep deja să deosebească diferite lucruri şi culori de pe pământ. Femeile descoperă unele flori minunate şi vor să le şi culeagă. Dar Borem şi Chorel le avertizează, că pe soare este privit ca un semn rău, dacă se strică ceva la o plantă la vremea nepotrivita; deoarece aici totul trebuie să se întâmple după o ordine fixă.

După ce s-a plimbat un drum lung această societate mare sub conducerea lui Martin pe acel pământ al soarelui şi Martin începe deja să-şi facă griji, face o pauză mică, vine la Mine şi vorbeşte:

(Martin:) "O Doamne, o Tată, după presimţirea mea am mers de la casa mea după măsura pământească deja peste o mie de mile şi în afară de câteva flori nu am zărit nimic. Cât de mult şi cât de departe mai trebuie să mergem, până când vom ajunge la un anumit capăt?

Eu trebuie să recunosc deschis: pe această lume prea luminată nu aş vrea să stau aşa de mult, dacă nu este altceva de văzut decât câteva tufişuri cu flori! Este bine, că nu arde această lumină şi ochii noştri spirituali sunt mai puternici decât cei corporali, altfel ar fi fost un dezastru! Eu mă duc înainte; dar ce folos are dacă mă duc, dacă eu nu ştiu încotro? De aceea mergi Tu, drag Tată, aşa vom ajunge cel mai repede la capătul dorit!"

Vorbesc Eu: "Fiul Meu Martin, mergi numai tu primul pe pământul luminii, cu răbdare şi cu curaj; capătul drumului nostru va veni! Nu ştii tu, ca soarele este de milioane de ori mai mare decât pământul? Dar pentru că este nevoie de multă răbdare şi curaj, pentru a face pe pământ o călătorie, aşa este nevoie şi pe soare, a cărui suprafaţa este mult mai întinsă şi de aceea este nevoie aici de mult mai multă răbdare, pentru a călători peste aceste suprafeţe. De aceea mergi şi condu-ne; noi toţi te vom urma cu paşi egali!

Eu nu pot merge în faţă din motivul, să nu rătăcesc pe nici unul din voi în libertatea sa. Şi în al doilea rând, dacă aş merge Eu în faţă şi ne-ar întâmpină locuitorii acestei lumi de lumină, atunci ar recunoaşte imediat fiinţa Mea cu spiritul lor luminat şi s-ar topi imediat de prea mult respect faţă de Mine! Dacă Mă duc Eu ultimul după voi, atunci nu este nici o problema. Căci la aceşti locuitori ai soarelui este tot timpul cel mai bun ce este dintâi. Dar ce se află la capăt, nu îi dă atenţie sau dacă, doar foarte puţină. Şi iată, aici în spate stau Eu cel mai bine!

Noi ne aflăm încă pe un munte cât se poate de mare. Dar când vom ajunge imediat pe câmpie, va fi lumina aceasta mai blândă. Acolo vei zări mase întregi de oameni şi vei avea de lucru, împreună cu toţii care merg aici. Din aceasta vei vedea adevăratul scop al călătoriei noastre. Dar acum mergi iar pe pasul tău şi condu-ne!"

Martin mulţumeşte pentru această misiune, merge în faţă invitatilor şi le face semn să-l urmeze. Totul se ridică şi îl urmează.

Intâlnirea lui Martin cu Petru şi Ioan
Despre fiinţa dragostei şi cea a înţelepciunii în oamenii de pe soare

După ce merge Martin un timp îndelungat şi se întreabă pe sine în secret, când va apărea acea câmpie, îl întâmpină cu prietenie Ioan evangelistul şi Petru şi îl salută cu bucurie. El îi recunoaşte imediat, mai ales pe Petru, care a fost primul său ghid în lumea spiritelor şi nici nu poate vorbi de atâta bucurie, că îl vede iar pe Petru al lui la faţă, cel de care i-a fost dor deja de mult timp. După un timp de bucurie a revederii spune Martin:

(Episcopul Martin:) “Dar prietene, frate, tu stâncă al cuvântului lui Dumnezeu, unde ai fost aşa de mult timp? ! De ce nu ai venit la mine în acea casa care mi-a dăruit-o Domnul? O dacă ai fi fost prezent, te-ai fi mirat foarte tare, ce fel de miracole de neânţeles a făcut Domnul! Dar eu sunt cât se poate de fericit, că eşti în sfârşit la mine! Dar acum vei rămâne la mine un timp mai îndelungat?”

Vorbeşte Petru: “Dragă frate, tu ştii, că noi toţi avem doar o voinţă şi acea voinţă este cea a Domnului. Ce vrea El şi ce porunceşte este bine! Infinitul este mare şi plin de creaţiile Sale; noi însă suntem copiii Lui şi suntem ca braţul Său. De aceea suntem o dată aici o dată acolo. Când şi unde vrea Domnul să mergem, acolo suntem deja într-o clipire, chiar dacă este la miliarde de mile depărtare în faţa soarelui sau în spatele lui, aceasta este indiferent, - căci pentru noi nu mai există vreo distanţă măsurabilă. Şi uite, aşa am avut după tine mult de lucru şi n-am putut să vin vizibil la tine. Acum însă am împreună cu dragul nostru frate Ioan iarăşi puţin mai multă tihnă şi mă voi afla în această societate un timp mai îndelungat! Un motiv cu totul de bază este însă tot timpul Domnul Tată Iisus. Fără prezenţa Sa vizibilă, noi nu putem suporta un timp îndelungat şi deloc în asemenea momente, în care El însuşi devine iarăşi foarte activ şi iasă din răbdarea şi îngăduinţa Sa. O prietene, pe corpurile cereşti, mai ales pe pământul drag, se întâmplă lucruri, că tu nici nu poţi avea o noţiune. De aceea devine şi Domnul foarte activ şi noi vom vedea acuşi lucruri, de care tu nu ai până acum nici o imaginaţie. Atunci, însă, când vom merge în jos, pe soare şi vom ajunge în văi imense, acolo tu însuţi te vei convinge, cum începe aici, în marile pământuri ale lumii de lumină, să se desfăşoare lucrurile foarte intens. După această mişcare a noastră naturală vom avea încă nevoie de un timp mai îndelungat, până ce noi vom ajunge în prima vale. Dar minuni vei vedea tu, de care tu până acum nici nu-ţi poţi face nici cea mai vagă idee, chiar dacă tu eşti acum deja împreună cu mine un cetăţean al cerului al treilea!

Dar numai însemnătatea cuvântului „Serios” n-ai voie să-l pierzi niciodată din vedere, pentru că oamenii soarelui sunt foarte ciudaţi! În exteriorul lor sunt ei strălucirea oglindită a cerului şi în interiorul lor sunt ei mai vicleni decât vulpile. Ei au cel mai mare respect faţă de noi copii curaţi ai lui Dumnezeu. Dar dacă tu le araţi numai o oarecare slăbiciune sentimentală, atunci tu nu te mai scapi aşa uşor de ei. Ei te vor întâmpina cu o înţelepciune, despre care tu până acum n-ai nici cea mai vagă idee. Fratele nostru de aici va putea să-ţi spună mai multe alte lucruri, deoarece el are de-a face mai ales cu locuitorii soarelui.”

Spune Martin:” Auzi tu, fratele meu drag, relatarea ta este ce-i drept foarte atrăgătoare; dar eu nu simt plăcere mare, să mă întâlnesc acuşi cu acei locuitori ai luminii, dacă aceste fiinţe sunt nişte tipi atât de stranii! Aceasta ştiu desigur, că ei sunt nesfârşit de frumoşi pentru că am avut deja o dată norocul, să văd câţiva din casa mea. Dar că în spatele frumuseţii lor să se afle o oarecare formă de subtilitate de înţelepciune, aşa ceva încă n-am ştiut lămurit. Domnul mi-a dat desigur indicaţii, cum să mă comport - acelea corespund exact cu spusele tale de mai înainte. Dar de o oarecare viclenie şireată încă nu mi s-a spus nimic lămurit. Domnul să mă întărească pe mine şi pe voi, dragii mei fraţi: eu voi avea grija să le alung şiretenia cu ajutorul vostru! Oh, asta n-ar fi rău, dacă noi am vrea să fim înghiţiţi de aceste frumuseţi solare de lumină lină!”

Spune Ioan:” Frate, dragostea este împreună şi este deschisă de tot pentru dragoste! Dragostea recunoaşte acuşi dragostea! Dar căile întepciunii sunt nesfârşite; în afară de Domnul, noi probabil niciodată nu le vom putea înţelege în totalitate. De aceea nu trebuie de loc începută o ceartă cu înţelepciunea pe cont propriu, ci numai prin Domnul. Lui singur îi sunt cunoscute foarte limpede toate căile ei, pentru că toată înţelepciunea nesfârşită îşi are originea în El, - de aceea numai El singur este calea, adevărul şi viaţa! Tu ştii, că Domnul mi-a dat darul mare al celei mai adânci înţelepciuni. El mi-a dat darul al celei mai adânci mărturii şi de aceea mi-a dat şi neamurile soarelui şi mi-a supus aeoni spirite de o înţelepciune adâncă, care însă totuşi se hrănesc din abundenţă mea. Şi uite, chiar şi pe mine m-au adus în încurcatura acei locuitori, mai ales cele feminine, într-o încurcătură nu neânsemnată! Dacă nu mi-ar fi sărit Domnul în ajutor în asemenea momente, atunci eu aş fi putut pleca cu ruşine! Dacă însă eu, care am de lucru aşadar totuşi deja de aproape 2000 de ani pământeşti cu aceste popoare ale soarelui, pot să ajung câteodată în strâmtorare: ce ai face tu, care intri aşadar pentru prima oară în contact cu aceste popoare? !

Uite, cât de minunată este această împrejurime muntoasă, cât de majestatic sunt aceste stânci luminoase, intrând până în eterul de lumină, fiind asemenea cristalelor mari de diamant şi cum şi podişul este împodobit cu cele mai minunate flori pentru tine cu siguranţă o podoabă nedescrisă şi cât de lin se şi desfăşoară această cale ca un cucubeu plin de raze, - aşa că toată această minunaţie este însă totuşi o sărăcie pura faţă de armonia, care te va întâmpina jos în vale la o singură privire spre un om al soarelui!

Aşadar trebuie tu însă să iei în considerare de-abia atunci armonia cuvintelor, care iasă din gâturile curate ale vorbitorilor şi cântatorilor minunaţi ale acestei lumi de lumină! Eu îţi spun, tu vei sta înmărmurit ca o columnă şi plin de minunare şi plăcere şi de-abia vei îndrăzni să te gândeşti şi nici vorbă de a vorbi sau chiar de a învăţa pe

aceia, care îți pot închide gura de tot doar cu o singură privire! Dacă tu vrei să te înțelegi cu aceşti oameni ai soarelui nespus de frumoşi şi limpede înțelepți, ei fiind de ambele gene, atunci tu trebuie să pari pe din afară cu totul indiferent. Dar în interiorul tău trebuie tu să le doreşti doar bunătatea, căci atunci ei vor recunoaşte acuşi în tine un cetățean al marelui cer, căruia i-a fost dată o mare putere şi te vor respecta şi te vor iubi! Dar dragostea este şi ea cu totul diferită față de cum e la noi copii ai lui Dumnezeu. Este probabil şi un fel de înclinație inimoasă, dar numai atât de departe cât înțelepciunea n-o distruge. Pentru că îmediat ce dragostea devine doar cu puțin mai tare decât lumina, se transformă marea parte a iubirii degrabă într-o ardere cu vâlvătaie intensă şi momentană. Această vâlvătaie de dragoste aprinsă se uneşte atunci imediat cu o lumină de înțelepciune interioară, unde atunci iarăşi în loc de iubire se arată la suprafață doar o înțelepciune intensificată, care este atunci adesea mai rece decât polul de sud de pe pământ! De aceea nu poți face de loc nimic cu dragostea pentru femei, căruia i-ai dat tu mare importanță, în ceea ce le priveşte pe aceste femei ale soarelui. Mai ales femeile sunt cel mai puțin receptibile pentru aşa ceva. Vezi, frate, dacă tu vei respecta aceste reguli cu exactitate, atunci tu vei găsi multă fericire la aceste popoare ale soarelui. În caz contrariu, însă, mare jenă asemenea aceleia, care ți-a pricinuit-o Satana, atunci cânt tu în înfățişarea ei schimbată ai vrut s-o săruti de față cu Domnul!”

Spune Martin:” Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi şi tu ai fost deci acolo de față?”

Spune Ioan:” O cu siguranță! Uite, casa doar are şi galerii mari, pe care tu încă nici nu le cunoşti. Eu îți spun, acelea pot oferi loc multor privitori, unde Domnul este prezent şi făcând lucruri mărețe şi eficace! Nu numai eu, ci toți nenumărații locuitori ai cerului au fost de față la o asemenea scenă! Tu vei întâlni chiar şi mulți dintre locuitorii soarelui, care îți vor ține aceasta imediat ca cap de afiş, dacă tu te-ai uita într-o oarecare situație!”

Martin face din această cauză o față foarte uluită şi spune după un timp:” O tu întâmplare disperată! Oh, asta apare deja de dinainte ca fiind nemaipomenit de bine! Nu şi pe aceasta ați văzut-o acum, precum şi aceşti locuitori cei mai fini ai soarelui! Oh, aceasta nu este rău! Dar acum mi-e tot una. Dacă soarelel mi-a pricinuit totuşi adesea pe pământ o transpirație puternică, aşa că, acum, se va întâmpla cu atât mai mult, unde am norocul, să păşesc pe pământul ei foarte specific într-un trup spiritual! De aceea numai înainte; eu presimt deja de dinainte: această întâmplare va ieşi într-un oarecare fel!”

130

Unele întrebări examinatoare ale lui Ioan către Martin - Despre rugăciunile de intervenție ale sfinților şi grija pentru rude

Spune Ioan:” Tu prietene şi frate Martin, ascultă, tu doar ai fost pe pământ după ştiința mea un mare prieten al Mariei şi şi al lui Iosif şi al celorlalti sfinți. Ce este aceasta, că tu nu pari aici de loc că te îngrijeşti de ei? Nici de rudele tale, tată, mama, frate şi sora, care au venit aici înaintea ta şi nu te îngrijeşti încă nici de o grămadă de alte rude şi prieteni! Spune-mi totuşi care este deci într-adevăr motivul pentru o asemenea nepăsare?

Ei pot doar foarte uşor să fie pe undeva nefericiți. Tu eşti acum un mare prieten al Domnului. N-ai putea tu aşadar sau n-ai vrea tu să le ajuți, dacă ai ştii că sunt pe undeva nefericiți? Tu doar ai dat mare importanță pe lume intermedierii de rugăciuni ale sfinților şi aici, ca tu însuşi fiind un sfânt, prieten cu Domnul, nici măcar nu te gândeşti la aşa ceva! Spune-mi, cum aşa?”

Spune Martin:” Dragă prietene şi frate, boul mănâncă fân şi paie şi un măgar este deja mulțumit cu cea mai rea mâncare; eu însă am fost pe pământ mai întâi un măgar şi apoi un bou! Ce a fost deci mâncarea mea? Uite, mai întâi paie şi iarbă ordinară şi după aceea paie şi fân puțin mai bun! Intrebare: Poți să şi devii cumva cu o asemenea mâncare gras spiritual? !

Acum însă am devenit un om adevărat prin singura dragoste, milostivire şi milă a Domnului şi am mâncat deja mai de multe ori pâinea vieții Sale şi am băut vinul Lui adevărat al recunoaşterii curate. Ar fi deci lăudabil din partea mea, să am o poftă de mâncare după gustarea pământească frumoasă care se dă boului şi măgarului? Să fiu oare şi aici de părerea greşită că pe pământ, ca cetățenii mântuiți ai acestei împărății spirituale nesfârşit de mari şi cereşti ar fi mai milostivi, mai plini de dragoste şi mai îndurători decât Domnul însuşi şi El ar trebui cam să se lase împins de-abia de ei spre dragoste, milostivire şi îndurare? O prietene, atât de prost cum am fost, numai sunt eu acum - mulțumită lui Dumnezeu!

Ce sunt Maria şi Iosif, ce toți acei aşa numaiti sfinți, ce părinții mei pământeşti, frați şi surori şi toți ceilalți prieteni față de Domnul! Dacă îl am pe el, ce mai întreb eu de 1000 de Marii şi Iosifi, de o mie de părinți, de 1000 de frați şi surori şi de un număr nesfârşit de tot felul de prieteni? Domnul se îngrijeşte pentru ei toți, cum El s-a îngrijit şi de mine; şi atunci ce-mi trebuie mai mult? Eu sunt de părere, că fiecare adevărat cetățean al cerului va gândi în acelaşi fel ca mine. Dacă însă el gândeşte altfel, atunci el trebuie să fie evident mai desăvârşit decât însuşi Domnul!

Doar a spus o dată Domnul însuşi care sunt de fapt mama, frații şi surorile Sale, atunci când El a fost înştiințat, ca, afară, îl aşteaptă Maria, mama Sa şi frații şi surorile Sale.

Dacă însă El, Care este aici şi va fi veşnic învățătorul şi maestrul al nostru al tuturor, ne-a venit cu o asemenea învățătura, pe care din păcate noi fireşte că n-am înțeles-o pe pământ cum trebuie: să găsim noi aşadar aici în ceruri cam o mai bună învățătura în noi înşine? Eu sunt de părere ca aceasta ar fi încă mai mult decât toată mâncarea mea pământească de măgar şi bou! Nu crezi tu, dragă frate, tot aşa?”

Spune Ioan:” Intr-adevăr, tu mi-ai vorbit în totalitate cum gândesc eu. Este aşa, trebuie să fie astfel şi veşnic nu poate fi altcumva! Dar dacă ai întâlni-o pe Maria şi pe Iosif şi alte persoane demne de luat în seamă, n-ai vrea tu să ai o bucurie foarte aleasă la aceasta?”

Spune Martin:” O bucurie potrivită într-adevăr, dar una mai mare cu siguranță nu, decât când vine Domnul la mine. Pentru că în El singur am totul şi de aceea şi este El singur pentru mine deasupra tuturor! Vezi, tu şi fratele Petru, voi doar desigur vă numărați printre primele cele mai înalte persoane, care au fost pe pământ; frig eu pentru voi - cum se spune pe pământ - un parizer extra? Eu vă îndrăgesc foarte mult, dar îl cinstesc, ca pe voi, pe fiecare cetățean al cerului bun şi înțelept. Pentru că doar noi toți suntem doar frați şi unul singur este Domnul! Nu-i aşa?”

Spune Ioan:” Frate, cu o asemenea înțelepciune adevărată îți va merge bine pe soare. Acum văd eu deja, că tu ai adevărata înțelepciune! Şi uite, drumul se duce deja în jos spre vale; noi vom primi aşadar de-a face cu înțelepții soarelui!”

131

Coborârea spre valea soarelui - Vederea spiritelor - Condițiile călătoriei rapide sau încete în împărăția spiritelor

Martin vede acum cu adevărat drumul, cum el se se şerpuieşte, prin o mie de răsuciri peste creasta de munte largă, în jos spre o vale imensă, din care el încă nu poate vedea pe deplin nici un lucru.

Pentru că şi spiritele văd acel lucru, despre care ei încă nu au cunoştiință, ca într-o mare depărtare. Ele se apropie de acelea în măsura şi relația, cum se măreşte înțelepciunea despre acel obiect din fața lor. Deci înseamnă şi mergerea în jos de pe munții mari înspre valea adâncă şi lată „a intra în deplina smerenie şi prin aceasta în cea mai mare dragoste, fără care nici un spirit nu poate ajunge la deplina putere de viață“.

Martin, precum şi ceilalți oaspeți mulți, văd acum deja în jos spre vale; dar ei încă nu pot cuprinde cu simțul, ce se află în aceea. De aceea îl întreabă mulți pe conducătorul lor, ce vor găsi ei acuşi în vale. Borem ştie bine, însă el şi ştie, ce are de spus. Chinezii Mi se adresează Mie, care şi Eu doar totuşi trebuie să ştiu, ce trebuie să le răspund.

Martin se întoarce de aceea la Ioan şi spune:” Dragă prietene, eu văd deja destul de lămurit valea. Dar ce foloseşte aici văzul într-o vale, care se află atât de departe, dacă nu poți recunoaşte, cam ce se află în aceasta? O frate, trebuie să fie încă foarte departe! Drumul nu este desigur nici foarte puțin de parcurs cu greutate - păşeşti foarte uşor, ba chiar noi plutim mai mult, decât să mergem de fapt cu picioarele noastre. Dar în ciuda acestui fapt nu vrea să se apropie valea mai mult de noi! Oare totuşi de cât de mult timp va mai fi nevoie, până ce noi vom fi ajuns la ea?”

Spune Ioan:” Prietene, răbdarea este piatră de temelie a înțelepciunii. Ține numai de aceea această piatră de temelie tare în inima ta, căci astfel tu vei ajunge cu mult mă repede şi mai uşor în valea de soare care se întinde în fața noastră!”

Spune Martin:” Prietene şi frate, nu-mi lipseşte răbdarea, cum niciodată nu mi-a lipsit ea. Dar eu ştiu printre altele, că fiecărui spirit îi sunt posibile două până la trei feluri de mişcări şi anume una naturală, una sufletească şi în sfârşit încă şi una spirituală, aşa de repede ca gândul. De ce ne folosim aici doar de acea naturală, care este aici cea mai înceată? N-ar fi aşadar mai bine, dacă noi am ajunge la scopul nostru cel puțin cu o mişcare puțin mai rapidă?”

Spune Ioan:” Dar, dragă frate, acum vorbeşti tu iarăşi cu mult mai puțină înțelepciune decât înainte de aceasta! Ce importanță are în sfârşit, dacă noi ajungem aici în vale puțin mai repede sau puțin mai încet? Doar nu ne sunt numărate de dinainte orele vieții ca şi pe pământ! Ce ne mai interesează pe noi oameni, care trăim veşnic, măsuri de timp de trecut mai înainte sau mai târziu! Uite, pe noi veşnic nu ne mai presează nici un timp: acolo unde suntem noi şi unde este cu precădere Domnul, acolo suntem noi şi acasă!

De altfel doar nu depinde aici în cea mai desăvârşită împărăție a spiritelor repeziciunea mişcării noastre de picioarele noastre, ci numai de desăvârşirea recunoaşterii noastre. Cine doreşte o mişcare mai rapidă, să se îmbogățească mai întâi de răbdare, din care reiasă smerenia, din care reiasă dragostea şi înțelepciunea. Dacă acela are înțelepciunea în abundență, el va şi avea în toate privințele recunoaşterea desăvâşită; aceasta însă influențează mişcarea spiritului!

Pentru că, însă, lucrurile nu pot să fie aici altfel, tu nici nu trebuie sa te uiți la picioarele tale, dacă acestea se mişcă repede sau încet. Uită-te tu numai la cuget şi la recunoaştere, căci atunci va fi mişcarea imediat destul de rapidă! Ințelegi tu aceasta?”

132

Despre capacitatea de a fi peste tot şi activitatea în acelaşi timp a cetățenilor cereşti desăvârşiți - Obiețiile lui Martin şi infirmarea lor de către Ioan

Spune Martin:” Da, da, mi se pare într-adevăr de parcă aş înțelege ideea ta. Dar aşa în profunzime totuşi nu înțeleg această treabă. Pentru că eu ştiu că Domnul, tu şi fratele Petru, precum şi Borem aveți cu siguranță

înțelegerea deplină, însă nu vă mişcați cu nimic mai repede decât mine şi această ceață întreagă! Oare cum este aceasta apoi de înțeles?"

Spune Ioan:" Prietene, mişcarea noastră este numai una aparentă pentru ochiul tău, - ceea ce se întâmpla aici din dragoste pentru tine şi acestui grup întreg. În motivul motivului însă suntem peste tot deja de mult, unde noi trebuie şi vrem să fim! Uite, în timp ce eu vorbesc aici cu tine, nu mă aflu numai pe acest soare, ci pe un număr nesfârşit de alte sori şi lumi şi înfăptuiesc acolo ca şi aici în numele Domnului şi împlinesc cu toate puterile mele voința Sa sfântă! Şi ceea ce fac, aceasta o face cu atât mai mult Domnul însuşi şi Petru şi toți cetățenii desăvârşiți ai cerului! Prietene, înțelegi tu aceasta şi o poți cuprinde cu mintea?"

Spune Martin:" Indrăgitul meu frate, trebuie să-ți mărturisesc cu inima deschisă, ca aceasta este pentru mine puțin cam prea de necrezut! Explicația ta pare aproape ca o înşelăciune cerească! Prietene, dacă din tine, la început doar un Ioan în timpul pământesc de aproape 2000 de ani nu s-au format din tine cel puțin un decilion de Ioani cu o asemenare cu totul exactă cu a ta, lucrul aceasta este cel mai imposibil în toate cerurile şi lumile!

Şi eu doar sunt un duh acum şi pentru că sunt la Domnul, nu sunt totuşi cel mai nedesăvârşit. Dar eu sunt acum tot timpul numai unul şi acolo unde sunt, acolo sunt şi nu pot să fiu de loc acelaşi altundeva în acelaşi timp. Pentru că atâta timp cât unimea este o unime, este imposibil ca ea să fie împărțită. Dacă însă ea este împărțită, sau forma ei de aceeaşi valoare şi caracter este prezentă într-un mod multiplu, atunci unimea nu mai este unime şi o împărțire a uneia şi aceluşi ființe. Şi fiecare forma distincta din unimea totala de mai înainte poate atunci sa aibă numai aşa de multă valoare, a câtă parte a unimii de mai inainte ea este.

Dacă conform acestora stau lucrurile cu tine şi cu Domnul astfelstau lucrurile cu tine şi cu Domnul astfel, cum tu mi-ai dat acum de înțeles, atunci tu nu eşti un Ioan întreg şi Domnul nu este un Domn întreg, cum El se află acum aici la noi! Eu te pot considera doar atunci un Ioan întreg, când tu vei fi iarăşi complet laolaltă! Sau explică-mi cu o logică corectă, dacă se poate judeca şi înțelege aceasta vreodată altfel!"

Spune Ioan:" O prietene, asta este aşadar un fel de nucă mică a înțelepciunii interioare, care trebuie tu s-o spargi şi tu te sugrumi deja de ea. Dar ce vei face tu de-abia atunci, când copiii copiilor soarelui îți vor pune în față bucăți de diamant cât lumea de mari, pentru ca tu să le sfărâmi? !

Vezi însă, tu n-ai văzut niciodată mai mult decât numai un singur soare. Dacă ți-a redat una sau o mie de oglinzi imaginea lui deplină, se împarte sau se slăbeşte de aceea soarele în eficacitate, dacă ți-ar aduce la vedere o mie de oglinzi imaginea ei tot atât de puternică?

Nu preia eficace fiecare strop de rouă şi fiecare ochi imaginea soarelui? Nu este de aceea soarele unul şi eficacitatea lui încontinuu aceeaşi?

Prietene, reflectează puțin timp la aceste cuvinte, căci atunci vrem să ne mişcăm mai departe în această sfera a sorelui. Căci altfel, vom avea fireşte încă destul de mult timp de lucru, până ce vom putea să ajungem pe deplin în vale!"

133

Gândurile lui Martin la prezența de peste tot a lui Dumnezeu

Martin face la această explicație nişte ochi foarte mari şi se scufundă tare în sine din această cauză. După un timp începe el să bolborosească în sine şi vorbeşte cu voce slabă:" Hm, - sunt încă cu mult în spate! O adâncime, adâncime - adâncime mare şi imensă, - când îți voi putea înțelege cele mai de jos ale tale! Da, da, aşa este: Dumnezeu este prezent peste tot! Cum poate fii El astfel? Cum este posibilă omniprezența Sa, când El este aici ca unul şi acelaşi şi înfăptuieste şi vorbeşte şi eu îi văd înfățişarea ca pe aceea a unui om? ! Da, da, soarele în o mie şi iarăşi mii de oglinzi este totuşi încă unul şi acelaşi soare şi nu există nici un al doilea soare. Un singur soare luminează din toate oglinzile şi numai unul şi acelaşi dintr-un trilion de picături de rouă. Unul dintr-un trilion de ochi şi înfăptuieşte conform mărimii oglinzii, picăturii şi ochiului care îl oglindeşte! Este minunat de straniu şi totuşi este aşa şi nu poate fii nicicum altfel!

Cum, însă, Domnul poate fi prezent peste tot într-un mod asemănător, asta fireşte că este nesfârşit mai greu de înțeles! Este şi El aşadar un soare? Unde însă este acest soare? Eu l-am văzut doar pe Domnul, pe omul Dumnezeu Iisus l-am văzut şi am vorbit cu El. Dar un soare aici, în afară de acesta pe care merg eu aşadar, n-am văzut încă! Aici este dar totul lumină peste lumină, - dar eu nu ştiu, de unde vine lumina! Cu siguranță ea provine de la Domnul; dar Domnul însuşi nu străluceşte! El este aici fără strălucire, mai simplu decât unul ca noi! Voința Sa atotputernică este într-adevăr, care spune veşnicul Său cuvânt „Să fie lumină" într-o înfăptuire neântreruptă, în mod spiritual precum şi natural! O Dumnezeule, o Dumnezeule, cine poate pătrunde adâncimea Ta nesfârşită? Da, acum înțeleg pentru prima oară limpede, că toată înțelepciunea mea este nimic, un cerc nelămurit de gol cu multe denivelări, în care nu este dat nici un centru! O Doamne, când voi înțelege, ce eşti Tu? !" După aceste cuvinte tace Martin şi se afundă în gânduri mari şi adânci.

134

Răspunsul lui Ioan la întrebarea lui Chorel, dacă locuitorii cerului pot privi la pământ şi la istoria lui ulterioară

Însă, în timp ce Martin este aşadar preocupat cu gândurile sale, păşeşte Chorel la Petru şi Ioan şi spune:” O voi dragi prieteni ai Domnului, voi fraţi şi tovarăşi iniţiaţi în înţelepciunea şi dragostea dumezeiască, iertaţi-mă, dacă şi eu mă încumet, să vă conturb cu o întrebare! Eu l-am întrebat despre aceasta desigur deja şi pe Borem. Dar el mi-a dat tot timpul un răspuns neclar şi eu n-am putut înţelege, ce mi-a spus el. De aceea mă adresez acum vouă şi sper, să găsesc la voi mai multă adâncime şi claritate decât la Borem.”

Spune Ioan:” Frate, tu nici nu trebuie să ne întrebi, ceea ce vrei tu aşadar să ştii şi să înţelegi pe deplin. Aceasta ne este pus deja foarte limpede în faţa ochilor, de aceea vei şi primi tu degrabă un răspuns mulţumitor. Tu vrei să ştii într-adevăr, dacă cumva locuitorii mântuiţi ai cerului vor vedea vreodată iarăşi pământul, aşa cum este el şi dacă vor putea privi la istoria lui de mai departe. Pentru că destul de des te-ai întrebat tu pe pământ:

„Voi putea eu vedea într-adevăr acest pământ minunat cu râurile, lacurile, mările, munţii, văile şi toate miile şi nemaipomenitele minunăţii ale lui şi după lepădarea de trupul meu cărnos? Voi primi eu la cunoştiinţă toate apariţiile noi din domeniul istoriei devenirii şi dispariţiei? Voi putea eu chiar să am vreo influenţă eficientă asupra acestora?”

Eu însă îţi răspund la acestea: Frate, toate le stau la dispoziţie sfinţilor Domnului! Noi doar suntem toţi ai Domnului şi pământul este al Său. Toate ce sunt pe el şi în el, sunt proprietatea Sa. Dacă noi însă suntem copiii Săi, nu ne va reţine deci Tatăl, Care ne dă lucruri mari, ceva aşa de minuscul? El, Care ne da de băut mari ale dragostei şi milostivirii Sale, ne va interzice picături de rouă?

Uite, tu te plimbi acum pe soarele adevărat şi veritabil şi vezi minunăţiile şi de-abia vei ajunge la cele mai mari. Dacă însă tu poţi vedea acestea, cu cât mai mult vei putea tu vedea acelea a pământului mai mic! Eu sunt de părere că, dacă cineva are odată o locuinţă a unui aristrocat, în care trebuie să i se împărtăşească toată libertatea, toată comoditatea, toată bucuria şi fericirea, cum şi când el vrea să le aibă pe acestea: va avea el pe lângă ecestea încă şi cea mai neânsemnată dorinţă, să aibă un loc şi într-o peşteră de tâlhari, într-o celulă plină de moarte şi de ciuma; sau cel puţin să poată privi cu chef la acel lucru, care a apărut din moarte? Sau vrei tu acum cumva să te cobori la pământ şi să părăseşti acest soare?”

Spune Chorel:” O frate, în nici un caz! Mai degrabă ca eu să vreau aşadar să părăsesc aceste împrejurimi cereşti şi compania cea mai sfântă a Domnului, Care este aşa de nesfârşit de bun, drag, blând şi inimos, mai degrabă aş renunţa veşnic la un întreg trilion de pământuri! Eu sunt deja mulţumit cu aceea, ca eu să pot vedea pământul, oricând aş vrea. Şi de adevărata folosinţă a acestei capacităţi mă voi îngriji mai departe foarte puţin. Eu îţi mulţumesc, dragă frate, dar din toată inima mea, că tu m-ai învăţat aşa de minunat; Domnul să-ţi răsplătească o asemenea bunătate!”

Spune Ioan:” Frate, toată mulţumirea, toată slava, toată mărirea şi toată cinstea i se cuvine numai singur Domnului! Mergi acum iarăşi la Borem; pentru că eu trebuie să mă ocup iarăşi de Martin, fiindcă vom ajunge acuşi în vale şi la locuitorii ei frumoşi.”

135

Frumuseţile lumii de soare şi ale locuitorilor ei - Teama lui Martin faţă de înţelepciunea oamenilor de pe soare şi sfaturile de comportament ale lui Ioan

În timp ce se duce Chorel la prietenul său Borem, zăreşte Martin, care încă este adâncit în gândurile sale, o vale întinsă pe care se află construcţii măreţe de temple şi palate şi minunate grădini. El vede, cum se apropie o mulţime mare de oameni minunaţi de la cel mai apropiat templu. Această apariţie îl trezeşte pe Martin din gândurile sale şi el se adresează imediat spre Ioan şi Petru:

(Martin:) “Acum în sfârşit, după câte văd eu, suntem la locul potrivit. O minunaţi fraţi ai mei, aici arată totul nemărginit de frumos! Intr-adevăr, minunata privelişte şi blânda frumuseţe a acestei regiuni îmi ia pur şi simplu răsuflarea! Şi o mii, acum ne întâmpină o mare mulţime de oameni solari! Pe cei din faţă îi pot vedea destul de bine; ei sunt nemărginit de frumoşi şi cât de minunat sunt îmbrăcaţi şi împodobiţi! Ah, ah, cu cât mai aproape vin, cu atât devin mai minunaţi! Dacă aceasta continuă aşa, atunci spun deja acum, că fără ajutorul Domnului mi-ar fi imposibil, sa suport pe deplin prezenţa lor! De acea luptă a înţelepciunii sunt deja foarte curios, de aceea pe care trebuie s-o dezbat cu voi. Oh, aceasta se va termina drăguţ! Eu observ deja de la început ce putere am, deoarece îmi tremură îngrozitor picioarele! Dacă aceşti oameni nu sunt cu totul nevăzători, trebuie să observe deja din depărtare, ce fel de bucată proastă de carne îi întâmpină. Oh, ei vor avea o rară bucurie cu mine şi cu înţelepciunea mea! Oh, oh, la aceştia se observa înţelepciunea deja din privirea ochilor - iar mie, doar o porţie mare de prostie rară! Aceasta va fi o coleziune minunată! O fraţi, puneţi-vă în faţă mea, ca să nu vadă aceşti minunaţi dintr-o dată mărimea prostie mele, pentru a mă taxa deja de la început!”

Vorbeşte Ioan: “Nu te teme, chiar dacă îţi va merge ciudat la început. O legătură mai îndelungată cu aceaste fiinţe ţi le va face mai suportabile. Dar fii tot timpul serios şi în interiorul tău tousi tandru şi blând! Aşa te vei descurca mai bine cu ei, decât poţi să-ţi imaginezi. Intelepciune lor se poate numi mare, dar ea are, ca tot ce este creat, limite. De aceea frate, cu curaj înainte! O dată trebuie să înveţi să suporţi asemenea minunăţii şi de aceasta vei fi în stare acum, deoarece ne conduce din interior Domnul!”

Vorbeşte Martin: “Da, da, tu trebuie să ai dreptate. Dar acest lucru nu este o nimica toată şi aici este vorba doar de o seriozitate disperată. Mai încă câțiva zeci de paşi şi suntem împreună. Deci, în numele Domnului, poate că aici în apropiere nu va fi aşa de periculoasă vremea, cum este de amenințătoare din aceasta depărtare mică!

De ce duc aceste fecioare frumoase, sau ce-or fi ele, care vin înaintea noastră, astfel de pălării şi coroane strălucitoare? Ce vor cu ele?”

Vorbeşte Ioan: “Acestea sunt premii pentru cei mai înțelepți dintre noi, cu care ne vor împodobi, după ce ne-au testat. Tu ai deja o astfel de pălărie de la Domnul pe capul tău, dar aceasta nu face nimic! Dacă se vor decide că meriți un premiu, atunci îl vor împreuna cu pălăria ta şi aşa va rămâne doar o singură pălărie, iar strălucirea ei va fi mult mai mare. Iar dacă ei vor gândi că nu eşti demn de un astfel de premiu, atunci te vor lasă aşa cum eşti. De aceea străduieşt-te, ca să nu pierzi un astfel de premiu!”

Vorbeşte Martin: “O frate, nu-ți face griji pentru aceasta! Eu nu am câştigat nici unde vreun premiu şi aici cu siguranță nu-l voi câştiga, - dar aceasta nu îmi va da bătaie de cap. Dar acum natura mea - şi astfel de frumuseți, aceste ispite! O frate, aceasta va fi adevărata probă! Dar acum cât se poate serios şi tăcut! Ei sunt deja în apropierea noastră; da - ei au ajuns deja!”

136

Incântatul episcop Martin şi cele trei frumoase fecioare solare

Aici se pun în fața lui Martin trei fecioare nemărginit de frumoase, îşi deschid brațele şi spun: “O tu minunat conducător al acestei minunate societăți, ce oaste ne aduci tu din înălțimea înălțimilor tale? O vorbeşte, tu cel mult aşteptat!”

Martin îşi muşcă în secret limba şi se pişcă de sold, pentru a nu deveni drăguț, din seriozitatea lui, la acest discurs atrăgător. La acest discurs el nu spune nimic. Acele trei repetă acum mult mai blând cuvintele rostite adineaori. Martin aproape că îşi muşcă limba şi nu vorbeşte nimic.

Cele trei fecioare se miră în secret de Martin cel tăcut şi spun: “O tu înaltule, vezi vreo greşeală la noi, de nu vrei să ne spui vreun cuvânt? Nu îți place de noi? Şi totuşi am văzut, cum ai vrut să-l săruți pe acel balaur în casa ta de pe înălțimea înălțimilor! Tot aşa te-au văzut observatorii noştri pe mercur, cum era să te topeşti după o frumusețe. Mai devreme te-am văzut la acea turma de miei, unde ai fost cât se poate de vorbăret. Şi ei te-au văzut în trupul tău muritor pe pământ şi au fost martori la purtările tale ciudate. Acolo ai fost tu foarte vorbăreț; dar nouă, fiice ale soarelui, nu ne spui nici un cuvânt! O spune, de ce eşti aşa de tăcut? Bineînțeles ştim, că tacerea la timpul potrivit este o parte bună a înțelepciunii; dar tăcerea ta nu pare a fi de o astfel de natură! Vorbeşte cel puțin, de ce taci tu acum; inimile noastre ard după aceasta şi te roagă!”

Martin aproape că se topeşte de dragoste pentru aceste trei fiice solare şi se gândeşte acum, ce să spună la această cerere. El a observat, că le este cunoscut din cap şi până în tălpi şi ele îi cunosc toate intrigile cât se poate de bine. De aceea spune în secret pentru sine:

(Martin:) “O tu poveste disperată şi neânțeleasă! Aceasta va fi o întâlnire rară şi nemaipomenită! Eu să vorbesc cu ele? Atunci vreau şi eu să ştiu cum! În primul rând trebuie să ramâi mut la astfel de frumuseți cu nenumărate ispite. Şi în al doilea rând, mă cunosc aproape mai bine decât m-am cunoscut eu vreodată!

Cum şi ce să vorbesc eu? O Doamne, nu mă părăsi chiar acum! Şi tu, buna mea seriozitate, nu mă părăsi nici tu, deoarece aş fi pierdut cu totul! O Doamne -ah, această nemărginită frumusețe! Ah, aceşti ochi, aşa de înfierbântați ca însuşi soarele, părul ca şi aurul pur! Acest gât - ce moliciune, ce forme, ce finețe nedescrisă!

Oh - Oh - acei sâni! Ah, ah, nu - eu nu mai pot să suport aceasta nici un minut! Pe pământ nu există nici pe departe nimic, ce se poate compara cu aceastăfinețe! Ce este finețea unei picături de rouă, ce este claritatea unui diamant, ce este un fulg de nor, care înconjoara soarele spre apus, purtat de blânda briză a serii? Ce îi este cunoscut lumii sub un astfel de alb! Cea mai curată zăpadă luminată de soarele amiezii s-ar putea numi doar o cârpă murdară de cizme! Nu, nu ar ajunge o veşnicie să te saturi de această privelişte! Şi brațele, mâinile, picioarele! - Martin, întoarce-ți privirea de la aceste minunate, tandre şi mărețe frumuseți, altfel eşti cu totul pierdut!”

137

Martin în lupta examinatoare cu cele trei fiice ale soarelui
Intre înțelepciune şi dragoste

În timp ce Martin este astfel scufundat în fantezii, încep să zâmbeasca cele trei conducătoare. Ele au înțeles exact din ochii şi colțurile gurii ale lui Martin, ce a vorbit el aşadar în sine însuşi şi îi spun de aceea:” Prietene, acum ştim deja, de ce tu nu spui nimic. Uite, tu eşti slab, - ba chiar foarte slab eşti tu încă şi slăbiciunea ta înnăscută îți paralizează înțelepciunea şi limba! Iti apărem noi chiar atât de fermecătoare şi înduioşător de frumoase? O spune-ne cel puțin aceasta cu voce tare!”

Martin vrea deja să se arunce pe prima dintre acele trei, totuşi el se abține şi spune:” Da, voi minunatelor, forma voastră este nesfârşit de desăvârşit de frumoasă. Dar voi sunteți pentru aceasta prea înțelepte şi asta acoperă frumusețea vostră şi face în aşa fel ca eu să o pot suferi de-abia pe jumătate cu mare indulgență. Pentru

că eu nu sunt un prieten al înțelepciunii prea mari. Dacă voi, însă, mă vreți să vă fiu prieten, atunci trebuie să vorbiți cu mine din dragoste şi nu din înțelepciune!

Voi m-ați întâmpinat într-adevăr cu o cunună, pentru a mi-o oferi, dacă voi mă recunoaşteți ca fiind un înțelept desăvârşit. Eu vă spun însă, că v-ați înşelat foarte tare în privința mea, în ciuda înțelepciunii voastre mari. Pentru că vedeți voi, asemenea cununi eu nu primesc de loc! Eu cunosc numai o cunună şi aceasta este pentru mine numai dragostea singură, care este Dumnezeu Domnul, pe care voi îl cunoaşteți ca fiind duhul veşnic, de care toate lucrurile au fost făcute. Acesta singură este cununa mea, pe care am primit-o deja de mult pentru veşnicie. Dar de această cunună a voastră de înțelepciune nu am nevoie absolut de loc. De aceea dați-o altcuiva, pe care voi îl considerați demn de ea, pe mine însă scutiți-mă de această cunună!"

Spun la aceasta cele trei:" O ascultă, tu prieten minunat! Noi nu te-am pus până acum la nici o încercare de înțelepciune. Aceea ar fi şi un lucru încrezut din partea noastră, deoarece noi doar vedem, ce fel de duh trăieşte în tine. Ar fi doar cu siguranță foarte neânțelept din partea noastră, dacă noi am vrea să vorbim cu un alt duh din tine, decât cu acela pe care l-am găsit în tine! Tu ne-ai pomenit într-adevăr cununa, pe care tu, cu adevărat estimată peste toate, o ai deja. Dar noi suntem la această idee de o asemenea părere luminoasă şi spunem:

Duhul veşnic şi atoatefăcător nu este împărțibil. Desigur este dragostea ființa Lui de fond; dar această dragoste nu este numai dragoste, ci este în sine şi veşnica înțelepciune. Dacă tu însă slăveşti această dragoste, poți tu să separi de ea desigur şi înțelepciunea, lumina a toate luminile? Prietene, nu ți se pare cam aşa, de parcă acum numai tu te-ai fi înşelat, nesocotindu-te pe tine însuți? Cum poți tu să vrei numai trupul singur şi să respingi capul? O vorbeşte, clarifică-ne aceasta!"

Martin este aşadar foarte stupefiat şi spune în sine:" No, asta merge bine aşadar! Acestea m-au pus deja în încurcătură! Dar acum iarăşi seriozitate, numai seriozitate! Numai dacă ele n-ar fi atât de îngrozitor de amabile, atunci aş putea să mă port mai serios cu ele; dar la o asemenea amabilitate este într-adevăr nevoie de mare seriozitate, pentru a putea vorbi cu ele numai câtuşi de puțin, apărând serios.

Ele aşteaptă cu o poftă ademenitoare şi cu o nerăbdare drăgăstoasă la un răspuns. Dar, ce să le spun eu lor? Cum să întorc cuvintele în aşa fel, ca să le spun adevărul, dar totuşi să nu jignesc urechea lor obişnuită cu armonia cerească? ! Linişte. Numai linişte, mie îmi vine acum deja iarăşi un gând destul de potrivit! Asta le-o voi spune lor, fireşte ca într-o formă cât se poate de umană; ele vor fi desigur stupefiate la aceasta! Deci numai curaj în numele Domnului!"

138

Justificarea lui Martin pentru refuzul cununii de înțelepciune
Replica adânc de înțeleptă a fiicelor soarelui

După acest monolog se adresează Martin iarăşi la acele trei şi le spune:" O voi peste măsură de minunate fiice ale soarelui! Voi mi-ați dat desigur o replică întru totul potrivită la ceea ce eu v-am spus vouă. Dar un lucru mai este printre acestea, care este o greşeală mare de calcul din partea voastră.

Vedeți şi ascultați! Voi aveți într-adevăr dreptate, dacă lumina voastră vă spune: Duhul mare şi veşnic este cu totul neâmpărțibil în toată dragostea şi înțelepciunea Sa. Acolo unde este un trup, acolo trebuie să se afle şi un cap, ceea ce înseamnă tot aşa de mult ca: Cui i-a fost dat o cunună a dragostei, acela nu are voie, pentru a fi desăvârşit, să nu dea importanță cununii înțelepciunii. Dar voi vedeți doar totuşi cu siguranță cu ochii voştrii luminați şi ceresc de frumoşi precum capul meu este deja îmodobit cu o cunună care arata exact ca a voastră. Şi pentru că voi toate sunteți cunoscătoare foarte în profunzime a celorlalte întâmplări ale mele, atunci voi sigur veți ştii şi faptul că această podoabă am primit-o nemijlocit de la Domnul însuşi!

Fiindcă voi copii cei mai dragi nu puteți tăgădui aceasta, atunci Domnul trebuie să-mi fi dat totuşi o cunună împărțibilă, deci: acea a dragostei numai pentru ea singură, care însă totuşi cuprinde deja nivelul de înțelepciune necesar şi relativ potrivit! Dacă, însă, această cunună desăvârşită a marelui Dumnezeu nu este prin urmare una pe jumătate, deci împărțit, ci un dar întreg calculat cu desăvârşire, eu cu adevărat că nu pot înțelege, în ciuda replicii voastre puse foarte înțelept, la ce să-mi folosească cununa voastră de înțelepciune scutită!

Dacă eu am totuşi un cap, cum va arăta însă înfățişarea mea, la ce să-mi folosească aşadar încă un al doilea cap? Să am eu oare într-adevăr nevoie de încă un cap, atunci eu doar vreau să-l primesc cu drag de la voi, voi fiice ale soarelui demne de dragoste, conform voinței Domnului meu. Dacă, însă, nu este necesar, să am două capete, ci numai unul desăvârşit, voi veți accepta desigur şi faptul că eu nu pot de loc să primesc cununa voastră? O vorbiți, vorbiți; eu ascult!"

Spun cele trei:" O tu minunatule, o tu înaltule, ştim bine, că în cununa ta ți-a fost dat mai mult, decât noi vom putea vreodată înțelege. Aşa că ştim şi faptul că, cununa ta nu este una pe jumătate, ci una întreagă în totalitate. Dar uite, noi ştim şi din experiențe nenumărate, care revin tot timpul în acelaşi fel, că marele Dumnezeu îi şi dă fiecărei ființe o viață întreagă şi desăvârşită după felul său! Noi ştim că nici un om nu se naşte pe lume fără cap. El are ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, un nas pentru miros, o gură pentru a gusta şi tot felul de nervi pentru tot felul de simțuri şi sentimente. Unui copil nou născut nu-i lipseşte nimic din toate acestea şi toate acestea îşi au însă desigur originea ca dragostea aşa şi ca cea mai înaltă înțelepciune în cel mai mare Duh. Fiindcă acolo este una ca şi cealaltă limpede vizibilă cu o singură privire. Cum însă se face că un copil nou născut - ca o înfăptuire de dragoste şi înțelepciune a marelui Dumnezeu - ajunge totuşi totdeauna cu mult mai

târziu la înțelepciune decât la dragoste, care este aici adevărata viață? Tu însuți trăiești deja destul de demult şi ai dragoste peste măsură de multă. Dar dacă tu te întrebi, dacă înțelepciunea ta eventuală este şi ea tot aşa de bătrână ca viața ta, atunci tu vei găsi în tine însuți evident răspunsul cel mai contradictoriu! Vezi, noi ştim de la cei mai înalți înțelepți ai noştrii, că marele Dumnezeu a vorbit pe pământul tău la un oarecare evreu înțelept: „Nimeni nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu, dacă el nu se naşte din nou din duh!" Spune-ne nouă: Cum poate să ceară marele Dumnezeu de la un înțelept, care a trăit deja mult, să se nască din nou în duhul, dacă El a dat toate deja unui copil în pântecele maicii sale, ceea ce este necesar pentru întreaga luare în proprietate a veşnicei împărății a lui Dumnezeu? ! Peste tot se arată, că maturitatea fiecărei fomări apare de-abia mult mai târziu. Poți tu oare să ne dovedesti din istoria pământului tău, că s-a format vreodată un om cu totul perfecționat din sânul maicii sale? Sau ştii tu acum deja foarte lămurit, de ce marele Duh te-a trimis de-abia acum, după ce ție ți s-au întâmplat deja unele transformări, în mijlocul acestor două duhuri înțelepte încoace în această mare lume a luminii? O vorbeşte, tu minunatule şi învață-ne pe noi, pentru că noi doar vrem să auzim şi să înțelegem de la tine foarte multe lucruri adânci de înțelepte!"

139

Martin în dilema înțelepciunii - Icurajatoarele spuse ale lui Petru
Replica bună a lui Martin

La această replică este Martin de-abia acum foarte încurcat şi nu ştie să spună nici o silabă pentru a contraria aceasta. În sine numai bolboroseşte el foarte încet:" Aşa, aşa, acum este potrivit! Acum mă aflu cu totul în încurcătură! Ce să spun acum? Acestea au dreptate în toate privințele şi eu sunt în schimb un măgar şi un bou în toate privințele, - notabene cu pălăria înțelepciunii pe creştet! O aceasta se potriveşte de minune! Acestea mă întâmpină cu o a doua pălărie! Totul merge din ce în ce mai bine! Frați, dragi frați, dacă nu mă scoateți din această mlaştină, atunci eu mă scufund în orice caz!"

Spune Petru:" Frate, ai răbdare şi îndură acest examen înțelept, căci atunci va merge acuşi totul mai bine! Gândeşte-te numai iarăşi; se va găsi desigur iarăşi vreun răspuns potrivit. Fii numai tot timpul serios şi nu lăsa multe de înțeles, ci mărturiseşte cu claritate, ceea ce spui tu. Vorbeşte ca un învățător, căci atunci vei ajunge la buna socoteală cu acest avanpost! Cu cioara de noapte va fi fireşte mai greu, dar acolo noi te vom ajuta desigur, dacă vei fi într-o prea mare strâmtorare. De aceea fii numai curajos şi nu-ți pierde încrederea; totul va merge bine!"

Spune Martin:" Frați, aşa cum eu presimt, nu prea vor mai ieşi la suprafață multe lucruri înțelepte, fiindcă eu mi-am golit deja bagajul de înțelepciune! Că după dragoste trebuie neapărat să urmeze înțelepciunea, îmi este aşadar peste măsura de limpede. Acest lucru a fost arătat destul de ordonat de aceste trei minunății de ființe, că nu se poate împotrivi nimic. De aceea eu nu pot să fac altceva, decât să le dau dreptate pe deplin. Sau ştii tu ceva mai bun?"

Spune Petru:" Da, asta este desigur adevărat: ceea ce este adevărat, aceea este adevărat în ceruri şi oricum şi pe pământ. Făcând abstracție de aceasta, tu nu trebuie să te dai bătut prea simplu doar după trecerea a câtorva spuse înțelepte, fiindcă şi propozițiile tale sunt argumentabile! De aceea, cum ți-am spus, gândeşte-te numai puțin şi cu siguranță ți se va arăta acuşi un răspuns foarte bun!"

Martin se gândeşte acum în toate formele şi chipurile, ce să spună el în această situație. El găseşte totuşi într-adevăr o propoziție după un timp de gândire mai îndelungat, care este ce-i drept potrivită şi spune atunci:" O voi fiice minunate ale marelui soare! Spusele voastre sunt desigur foarte înțelepte şi sunt într-o ordine remarcabilă. Dar totuşi nu corespunde ceva, ceea ce vi s-ar părea un lucru foarte neânsemnat, pentru mine, însă, nu este de loc ceva neânsemnat. Pentru că voi ştiți prin înțelepciunea voastră, ce a învățat marele duh al lui Dumnezeu pe pământul meu mic şi ştiți printre altele şi cum este compusă natura tuturor creaturilor, atunci un lucru mă minunează foarte tare: că voi nu ştiți şi ce a spus marele Domn Iisus, care este duhul vostru veşnic cel mai mare, încă şi la alte ocazii nouă, copiilor Săi! Vedeți, odată au adus mamele copiii lor la El. Şi pentru că s-a format astfel o înghesuială, s-au pus împotriva mamelor ucenicii care se credeau deja foarte înțelepți şi le-au împiedicat, să se apropie de Domnul. Pentru că, însă, Domnul a băgat aceasta acuşi de seamă, le-a spus ucenicilor: „Lăsați copiii şi nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăția cerurilor. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea!" Astfel însă, pune Domnul acelora, care erau deja înțelepți, filiația, care încă nu posedă înțelepciune, ca, condiție pentru ajungerea în împărăția cerurilor. Atunci însă nu ştiu, cum voi țineți înțelepciunea ca fiind un lucru foarte mare şi păreți a fi convinşi, că de-abia după primirea cununii înțelepciunii sunt vrednic de împărăția cerurilor! Eu sunt de părere că învățătura lui Dumnezeu este totuşi mai presus decât a voastră şi este întru totul adevărată? Domnul a spus într-adevăr către înțeleptul Nicodim, că el ar trebui să fie mai întâi născut din nou, dacă el vrea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Dar Domnul nu s-a referit astfel la înțelepciunea voastră , pe care evreul o deținea deja oricum, ci copilăria nevinovată, care este dragoste curată! Deci şi eu înțeleg însă cuvântul Domnului, mă țin doar de dragoste şi îi las toată înțelepciunea numai Domnului singur. Vedeți, de aceea eu şi sunt la El, - în timp ce eu aş fi Dumnezeu ştie unde, dacă Domnul ar vrea să privească la înțelepciunea mea, care veşnic este aproape nimica! Eu sunt mai mult decât convins, că fiecare păcătuieşte, care vrea să se laude cu înțelepciunea sa în fața lui Dumnezeu. Dar, dacă inima naivului este numai plină cu dragostea pentru Dumnezeu , acela are deja cea mai mare cunună a vieții în

sine, care îşi are originea în filiaţia lui Dumnezeu. Dacă însă el are această cunună, la ce să-i folosească atunci aceea a voastră? De aceea să vă fie spus din partea mea pentru ultima oară: Eu nu am nevoie de cununa voastră de înțelepciune, fiindcă eu am deja de mult, ceea ce am nevoie! Străduiți-vă însă şi voi, ca cununa mea să vi se dea şi vouă! Atunci voi veţi fi mai fericiţi şi slăviţi, decât sunteţi acum în strălucirea voastră de înţelepciune liberă, din care se arată puţina iubire în ciuda frumuseţii voastre nedescrise! Vorbiţi acum, dacă mai aveţi ceva de spus; dar să nu cumva să mai aşteptaţi un răspuns de la mine! Pentru că numai un singur lucru contează şi acela este dragostea; toate celelalte le dă Domnul, când am nevoie de ele!"

140

Rugămintea celor trei fiice ale soarelui către Martin, ca să le înveţe să-l iubească pe Dumnezeu - Intrebarea centrală şi critică lui Martin
Fiicele soarelui aprinse de dragoste la pieptul lui Martin

După această replică bună a lui Martin, cele trei se închină până la pământ şi spun:" O tu minunat fiu al marelui Duh! De-abia acum ne dăm seama, că tu eşti un fiu adevărat al aceluia, care pentru noi nu are nume. Tu ne-ai cucerit; noi suntem acum ale tale şi această cununa împreună cu noi! O lasă-ne să fim ultimele în casa ta şi învaţă-ne să-l iubim pe veşnicul Dumnezeu!"

Spune Martin foarte surprins de această întâmplare:" În casa mea mai este loc încă pentru multe mii; aşa că şi pentru voi va fi loc! Pentru că mai mare decât lumea voastră este casa mea, pe care Domnul, Tatăl meu veşnic sfânt, Mi-a construit-o pentru veşnicie. De aceea, dacă vi s-a aprins pofta pentru casa mea, aruncaţi de la voi cununa voastră de înţelepciune, cuprindeţi-o pe a mea a dragostei şi urmaţi-mă! Dar, dacă va este posibil, acoperiţi mai mult farmecele voastre prea mari! Pentru că acestea sunt pentru mine mai puternice decât cuvântul vostru, eu care trăiesc în dragoste şi nu în înţelepciune goală!"

La aceste cuvinte aduc cei care stau în spatele lor imediat rochii cu cusături bogate în albastru şi le îmbracă într-o clipire cu acestea pe cele trei. Atunci când ele sunt îmbrăcate, spun ele lui Martin:" O tu înalt şi minunat fiu al celui mai înalt! Suntem noi astfel îmbrăcate potrivite şi plăcute ochiului tău? Nu se mai găseşte la noi vreo pricină de supărare? Suntem noi acum după dorinţa inimii tale?

Spune Martin:" Aşa este mai bine. Aceasta este modul de a fii în casa mea, care este acolo o casă a marelui şi sfântului Tată, care nici El nu se află aproape gol ca voi mai înainte, ci păşeşte îmbrăcat în totalitate. Voi şi aşa mai sunteţi atât de nesfârşit de frumoase, dar astfel încă suportabile pentru ochiul meu. Şi aşa voi puteţi rămâne desigur la mine!

Dar acum încă ceva: Spuneţi, îl cunoaşteţi pe marele Duh? Aveţi voi vreo închipuire despre El? Oare ce veţi face voi, dacă ar trebui să păşiţi în faţa lui?"

Spun cele trei:" O tu minunatule! Noi ştim desigur, că există un cel mai mare Duh, care este veşnic Duhul tuturor duhurilor, care a făcut toate, ce sunt, din veşnica Sa înţelepciune şi atotputernicie. Dar acest duh este atât de nesfârşit de sfânt pentru noi, că noi nu avem voie să îndrăznim niciodată, să ne facem vreo închipuire despre El! Aşa ceva au voie doar cei mai înalţi înţelepţi. De aceea tu poţi desigur să şi înţelegi, cum ne-am simţi noi, dacă noi ar trebui să păşim în faţa lui, dacă El are vreo înfăţişare, cu convingerea că El este acela! Oh, aceasta ar fi ceva îngrozitor, aceasta ar fi cel mai cumplit lucru, care ni s-ar putea întâmpla!"

Spune Martin:" Oh, dacă aşa stau lucrurile, de ce nu vă înfricoşaţi de noi, copiii Săi? Nu vă puteţi deci gândi, că şi Tatăl va arăta tot aşa ca noi, copiii Săi? Vedeţi, ce fructe poartă înţelepciunea goală! Ceea ce este necesitatea cea mai mare a inimilor noastre, aceea este pentru a vostre inimi de tot interzis. Ceea ce ne ridică la cea mai mare fericire, aceea devine pentru voi cel mai mare chin! Ce diferenţă între noi şi voi! Spuneţi-mi, voi deci n-aţi simţit niciodată iubire în imimile voastre? Nu simţiţi voi aşa ceva acum eventual pentru mine sau pentru unul dintre cei doi fraţi ai mei?"

Spun cele trei:" Ce vrei tu să spui cu aceasta? Noi ştim bine că dragostea este o aspiraţie în inima cuiva: o putere retrăgându-se laolaltă, care uneori cuprinde lucruri înrudite ei, pe acelea le atrage foarte tare şi vrea să le reunească cu ea. Însă, ceea ce este dragostea sub alt aspect, nu ştim noi! Această putere a inimii poate însă să cuprindă doar lucruri mărunte, cum ea însăşi este mică. Cum ar putea ea cumva să cuprindă lucruri aşa de mari, cum eşti tu! Noi te putem desigur respecta peste măsură de mult, dar, pentru dragostea nostra, tu doar ai fi mult prea mare, aşa încât noi nu te-am putea cuprinde."

Spune Martin:" Aha, înţelepciunea voastră începe deja, să aibă lacune! O nu vă îngrijiţi pentru mărimea inimii voastre; aceasta va fi acuşi destul de mare pentru destul de multă dragoste! Care dintre voi m-ar putea îmbrăţişa şi să mă strângă cât se poate de tare la pieptul ei?"

Spun bucuroase toate trei:" Oh, asta o putem face foarte bine şi dacă tu minunatule vrei să ne dai voie, atunci noi vrem imediat să-ţi arătăm o probă înfierbântată!"

Spune Martin:" Faceţi numai; eu vă dau cu drag voie din toată inima mea!"

După aceste cuvinte cad toate trei la pieptul lui Martin şi fiecare îşi strânge pieptul ei atât de mult cât este posibil la al său. Fiecare vorbeşte:" Ah, ah, aceasta este nesfârşit de dulce! O lasă-ne un timp îndelungat aşa la pieptul tău!"

Spune Martin:" Eu doar am ştiut că voi aveţi dragoste şi aceasta foarte curios de puternică! Rămâneţi acum fain mult timp la pieptul meu, acesta vă va învăţa cel mai bine să iubiţi! Oh, acest lucru va ieşi totuşi cu bine!"

141

Poziția amenințătoare a celor trei bărbați ai soarelui - Impotrivirea puternică a lui Martin Ascultarea celor trei oameni solari conform sfătuirii spiritelor lor

Remarca însă ceilalți oameni ai soarelui, de a cărui familie aparțin cele trei fecioare, cum tocmai aceste trei îl îmbrățişează pe Martin şi nu mai vor să se despartă de el. Această situație li se pare îngrijorătoare, din care cauză se apropie atunci alți trei de Martin, care însă nu mai sunt de gen feminin, ci de genul masculin.

Aceşti trei îl întreabă pe Martin:" Inaltule, vrednicule! Ochii noştri văd aici ceva, ce nu sunt obişnuiți să vădă, deoarece asemenea lucruri nu apar aici. Aceasta este o treabă străină, care nu se potriveşte în ordinea noastră; de aceea te întrebăm noi, ce înseamnă aceasta! Vrei tu să ne iei aceste trei fiice? O spune, cu care drept? Vrei tu să le faci femeile tale? Vrei tu să le fecundezi? Uite, tu nu poți aşa ceva; fiindcă tu nu eşti din lumea aceasta şi eşti pe deasupra şi un duh, care nu poate fertiliza! Deci spune, ce înseamnă asta? Ce ai de gând să faci cu fiicele noastre?"

Le spune Martin acelor trei bărbați şi ei peste măsura de frumoşi: "Voi dragi şi frumoşi prieteni, numai să nu vă faceți probleme din cauza acestor trei fiice! Fiindcă ele sunt la mine în mâini mult mai bune decât în ale voastre, care aveți doar înțelepciune, dar în această înțelepciune îngrozitor de puțină dragoste! Eu le învăț acum să iubească şi ele înțeleg iubirea. Şi aceasta este voința marelui Dumnezeu, care este în sine Insuşi dragostea cea mai înaltă, cea mai măreață şi cea mai curată. Eu vă spun, că şi voi ar trebui să învățați aceasta, căci aşa veți ajunge şi mai sus şi să nu fie nevoie să rămâneți tot timpul în aceasta lume în mod trupesc dar şi duhovnicesc. Eu voi le voi lua aceste fiice ale voastre cu mine în casa mea! Pe voi însă nu vă voi primi, dacă voi nu puteți iubi. Dacă însă veți putea să şi iubiti şi pentru voi se va găsi un locşor!"

Vorbesc cei trei bărbați:" Sensul spuselor tale este fără ordine, astfel fără înțelepciune şi aşa de neânțeles pentru noi. Vorbeşte de aceea înțelept, atunci când vorbeşti cu noi! Ştim bine că tu eşti din obştea copiilor marelui Duh din începuturi. Te şi cunosc cei mai înalți înțelepți ai noştri deja de pe planeta ta. Aceasta este însă atât de mult timp fără valoare la noi, atâta timp cât tu nu eşti îmbrăcat cu îmbrăcămintea înțelepciunii. Din această cauză noi îți şi poruncim în numele celei mai înalte înțelepciuni ale acestei lumi mari de lumină, ca tu să le laşi imediat pe aceste trei să plece de la tine, căci altfel, ți se va întâmpla o mare nenorocire, tot aşa şi întregii glote, care te urmează! Ascultă, sau noi chemăm cele mai puternice spirite ale noastre, ca ei să pună mâna pe voi!"

Spune Martin:" Oho, numai nu chiar aşa de înverşunat, prietenii mei cei mai frumoşi şi dragi! Priviți la mine - dintre toți aceşti frați şi aceste surori, care mă însoțesc aici şi sunt tovarăşi ai casei mele, sunt eu cu siguranță cel mai slab. Dar împotriva voastră eu totuşi am atâta putere, că eu v-aş putea distruge doar cu cel mai slab gând, cum o furtună mare risipeşte praful! De aceea plecați cu amenințarea voastră ridicolă, căci altfel chiar eu pun la sfârşit mâna pe voi şi pe spiritele voastre aşa zise atotputernice şi foarte înțelepte! Voi veți vedea imediat strălucind de la mine o asemenea seriozitate, ca voi toți să vă simțiți de aceea foarte febril! Deci întoarceți-vă numai înapoi binevoitori, căci altfel voi începe imediat să vorbesc cu voi într-un cu totul alt mod!"

Cei trei bărbați ai soarelui îşi întind mâinile în sus şi cheamă spiritele lor. Dar aceştia dau un răspuns dintr-un nor:

(Spiritele:)" Acestei companii nu-i putem face nimic, pentru că noi simțim în suita lor lucrul cel mai îngrozitor dintre cele mai îngrozitoare lucruri! Faceți ori ce vrea această societate ori fugiți de ea, atât de departe şi atât de repede cât puteți voi, căci altfel s-ar putea să vă fie vouă tuturor foarte rău. Pentru că atotputernici sunt toți aceştia şi cel mai atotputernic este între ei! De aceea ascultați sau fugiti; mai bună însă este pentru voi ascultarea decât fuga! Fiindcă unde vreți să fugiti de aceştia, ale căror picioare sunt mai rapide decât gândurile voastre?"

După aceste cuvinte preia iarăşi Martin cuvântul şi spune:" Păi, voi prietenii mei încă mai dragi şi frumoşi ce vreți voi să faceți, aşadar, ce vă spune acum înțelepciunea voastră? Vreți voi încă să vă mai măsurați cu noi toți?

Spun cei trei:" Dacă aşa stau lucrurile, atunci ne spune înțelepciunea noastră: „Dacă acela cu care vrei să te cerți este mai puternic decât tine, atunci lasă lupta. Şi dacă el îți dă atunci vreo poruncă, atunci ascultă foarte exact de acela, care dă porunca!" Vezi, fiindcă tu eşti în societatea ta mai puternic decât noi, atunci noi vrem în sfârşit să şi ascultăm de tine. Aşa, deci, porunceşte-ne ce vrei tu!"

Spune Martin:" Atunci grăbiți-vă toți şi mergeți înainte, cu excepția voastră, cele trei fiice, care rămân la mine şi pregătiți casa voastră; pentru că noi vom intra şi vom sta un timp la voi! Ceea ce trebuie să se întâmple atunci mai târziu, vă va face cunoscut Un Altul din societatea aceasta mare a mea; pentru că, aşa cum am observat deja, sunt eu cel mai mic între aceşti o mie! - Deci aşa sa se întâmple!"

La aceste cuvinte ale lui Martin se îndepărtează cei trei şi merg prin coridoare strălucitoare într-o mică proeminență a văii, unde se află un templu mare, stabilit pentru a fi locuința acestor oameni ai soarelui. În jurul acestuia, sunt nişte clădiri care se află puțin mai jos, în care sunt crescuți copiii.

142

Curiozitatea celor douăzeci de maici încrezute - Umilire dătătoare de îndreptare prin descoperirea frumuseții a celor trei fiice ale soarelui

Atunci când societatea numeroasă a oamenilor solari se duc repede înainte, se ridică iarăşi şi cele trei fiice şi sunt încă cu mult mai frumoase. Pentru că acum iasă minunat deja şi dragoste din ochii lor nespus de frumoşi. Vorbele lor devin aşa de blând răsunătoare ca o cântare de heruvimi, fiindcă ele vorbesc acum de nimic altceva decât numai de dragoste. Noi însă începem şi noi să ne mişcăm mai departe. Cele multe femei pe care le conduce Borem şi Chorel şi chiar şi călugării alături de ei încep acum şi ei să se îmbulzească în faţă, pentru a vedea nemăsurata frumuseţe a soarelui. Inainte, din cauza a atâta minunare, ei n-au avut timp, pentru că prea multe minunate raritâti ale naturii din această lume le-a căzut aşa zicând în ochi. Însă, pentru că ei şi-au saturat ochii lor tot mai mult şi Borem le-a atras atenţia în special pentru aceasta, vor şi ei acum să vădă, dacă şi cu cât mai mult ar fi femeile soarelui mai frumoase decât ei.

Martin îşi dă imediat seama dintr-un impuls interior din partea Mea, ce au de gând acele maici. El însă ştie, printre altele şi cât de tare ar fi bătute maicile acestea încrezute foarte mult în frumuseţea lor de altă dată de aceste măreţe frumuseţi ale soarelui. De aceea spune el celor trei fiice:

(Martin:)" Ascultaţi-mă, voi cele mai frumoase fiice! Vedeţi, un număr important de femei ale planetei mele încep acum să se îmbulzească înainte, pentru a compara frumuseţea lor plastică cu cea a voastră. Fiindcă însă voi sunteţi în comparaţie cu ele nesfârşit de frumoase, aşa încât frumuseţea voastră ar putea de-a dreptul omorî pentru un timp mai îndelungat pe acele încrezute, aşa, deci, acoperiţi faţă voastră cu părul vostru abundent pentru un timp scurt. Descoperiţi chipul vostru iarăşi de-abia puţin cu puţin, atunci când vă dau un semn pentru aşa ceva! O faceţi-mi această plăcere!"

Spun cele trei." O tu dragostea noastră de acum! Suntem noi deci într-adevăr aşa de frumoase după înfăţişarea noastră? Uite, aici, în această lume, n-a spus niciodată cineva aceasta. Aici, nu se ştie nimic de o frumuseţe a înfăţişării, ci numai de o ordine plastică şi de o înţelepciune corespunzătoare, urmând din aceasta. Tu ai fost probabil primul, care a început să laude înfăţişarea noastră, ceea ce noi însă am raportat mai mult faţă de ordinea şi înţelepciunea noastră. Dar acum înţelegem noi bine, că tu te-ai referit mai ales la înfăţişarea noastră! Dar, dacă într-adevăr înfăţişarea noastră este pentru tine, cum spui tu, nedescris de frumoasă, atunci spune-ne, din ce constă deci frumuseţea noastră aşa de mare!"

Spune Martin." Mai întâi îndepliniţi-mi dorinţa, căci atunci vă voi explica eu astfel toate acestea când se va ivi ocazia!"

Spun cele trei:" Oh, atunci pune tu însuţi părul nostru peste faţa noastră. Pentru că tu vei ştii cel mai bine, cum trebuie să fie acoperită faţa noastră, pentru a nu fi periculoşi pentru acelea, care vin acum la noi în faţă!"

Martin nu se lasă mult rugat şi face imediat lucrurl cerut. Chiar atunci când el este gata cu a treia, vine deja Borem la el şi spune:

"Frate, tu ai îndeplinit lucrarea ta până acum excelent! Fireşte şi într-adevăr că tu ai doi prieteni cu tine, cărora le sunt cunoscute toate cărările pe aceasta lume şi pe nenumărat de multe alte lumi. Făcând abstracţie de aceasta, tu ai făcut de-a dreptul minuni. Însă, acum, tu trebuie să fii cu aceste trei fiice acum ale tale foarte atent faţă de maicile, care pătrund înainte, căci altfel, tu vei vedea un adevărat spectacol din calea afară de nebunatic!

Chipul n-ai tu voie să îl araţi deocamdata chiar de loc, doar la cereri insistente. Dacă insă poţi tu să scapi altfel de ele, va fi cu atât mai bine. Atunci când maicile noastre le vor primi la vedere pe acestea trei, ele vor pica atunci la pămând ca lovite de fulger şi vor începe de-a dreptul să se sfâşie pe ele înşişi din mâhnire şi mare ruşine. De aceea fii tu acum cât se poate de atent, căci altfel, va fi aici o adevărată degringoladă."

Martin devine la aceste spuse foarte jenat şi spune:" Deci iarăşi o întâmplare descurajantă în ceea ce urmează! Nu, aceste maici mi-au făcut încă totdeauna cel mai mult de lucru şi nici aici în cer nu dau pace aceste Gretele proaste! Eu aş avea o plăcere bună, să le arat pe aceste trei cu totul dezvelite în cea mai mare frumuseţe a lor. Ele să se izbeasca numai de orice, ce iese în cale şi să fie umilite mai mult decât un sclav! Poate că după aceea va fi mai bine cu ele!"

Spune Petru:" Da, ai dreptate, frate, prea blând nu trebuie să te porţi cu ele, care sunt ostenite să se complacă mai mult decât trebuie în înfăţişarea fiinţei lor înfumurate. Este desigur potrivit, să foloseşti la început mijloace mai blânde, pentru a îndepărta asemenea resturi pământeşti înfumurate de pe suflet. Dar dacă asemenea mijloace indulgente nu sunt îndeajuns, atunci numai foarte repede trebuie scoase periile cele mai dure. Frate Borem, ai desigur dreptate în părerea ta; dar şi Martin are dreptate! De aceea să-l lăsăm aici să-şi desfăşoare foarte liber activitatea!"

Ioan confirmă şi el o astfel de idee şi îi mai spune lui Borem:" Tu ai dreptate pe deplin, dar şi Martin are dreptate. Pentru că uite, în soarele veşnic nu există noapte şi polul nord străluceşte tot aşa ca polul sud. Mergi de aceea numai înapoi şi condu turma ta evlavioasă în faţă; ea să fie aici cel mai bine pieptănată şi curăţată!"

Borem merge şi aduce cu Chorel douăzeci dintre cele mai înfumurate, care se cred ieşite din comun de frumoase. Ele îl înconjoară imediat pe Martin împreună cu Petru, Borem şi Chorel şi îi spun lui Martin:" Pai, unde sunt deci nemărginitele frumuseţi ale soarelui, despre care ni s-a spus în casa ta, că noi am fi nimic faţă de ele? Aratăni-le şi convinge-ne de adevărul spuselor tale!"

Spune Martin:" Veniţi numai încoace, voi suflete încrezute! Să vi se ajute imediat! Uitaţi-vă, aici stau deja trei! Cum vă plac ele?"

Spun maicile:" Noi nu vedem nimic în afară de păr şi rochii albastre pisate cu falturi, dintre care şi noi avem asemenea; dar noi vrem să vedem chipul deschis, pieptul şi braţele!"

Spune Martin:" Dacă voi vreţi să muriţi de ruşine şi mâhnire, să vi se îndeplinească imediat cererea voastră! Spuneţi acum - da sau nu!"

Maicile rămân stupefiate la ultimul îndemn al lui Martin şi se întreabă unele pe altele, ce să facă ele; dar nici una nu ştie să-i dea celeilalte un răspuns potrivit. Una se adresează lui Chorel şi îl întreabă după sfatul lui în aceasta privință. Dar şi Chorel dă de asemenea din umeri şi spune după un timp de gândire:

(Chorel:)" Da, dragele mele surori, aici este un sfat bun într-adevăr foarte scump! Dacă spuneți da, atunci veți vedea, cum vă va merge după cuvintele foarte clare ale lui Martin. Dacă însă spuneți nu, atunci aproape că vă va distruge complect curiozitatea voastră nemărginită. Voi vedeți, cât de greu este în această privință să fiți sfătuite. Un lucru ar fi fireşte cel mai bun, dar acesta voi cu greu veți îndrăzni să-l faceți?"

Spun maicile:" Noi vrem să facem toate, dacă sfatul tău este unul potrivit! O spune-ne şi sfătuieşte-ne!"

Spune Chorel:" Pai atunci ascultați: În spatele nostru merg chinezi şi în spatele acestora merge Domnul în mijlocul celor două care îl iubesc mai presus de toate! Adresați-vă Lui; El va putea să vă dea cel mai bun sfat, adică ce trebuie să luați aici în calcul şi ce trebuie să faceți! Dacă voi veți urma făgăduința Sa, atunci veți ieşi cu siguranță nevătămate din această situație. În caz contrar, însă, voi trebuie atunci să acceptați, dacă vă va merge rău aşa sau aşa. Pentru că acest lucru eu îl recunosc aici deja, că aici nu te poți juca cu nimic! Acesta este sfatul meu; voi însă puteți face, orice ați dori voi!"

Atunci când maicile aud aşa ceva, spun ele:" Prietene această idee o ştim deja de mult! Dar acest lucru nu înseamnă atceva, decât a intra din lac în puț. Nouă totuşi ne este frică de aceste trei de o mie de ori mai puțin decât de Domnul! Pentru că, ce sunt toate acestea față de Domnul? Domnul este Domnul; aceştia toți sunt însă totuşi asemenea nouă numai făpturile Sale. Dacă foarte frumoase sau prea urâte, acesta este în fața Domnului unul şi acelaşi lucru. De aceea credem noi, ca va fi mai bine, dacă noi totuşi privim la aceste trei frumuseți ale soarelui, decât dacă am merge aşa la Domnul şi am arăta astfel, că ne este mai puțină frică de El decât de aceste trei făpturi ale Sale!"

Spune Chorel:" Bine, bine; dacă voi înşivă vă puteți sfătui mai bine decât mine, atunci faceți, ce vreți voi! Dar pentru un caz similar, în viitor, economisiți-vă osteneala, să veniți la mine cu o întrebare!"

La aceste spuse păşesc maicile iarăşi aproape de Martin şi spun:" Să se întâmple, ce-o vrea, noi vrem să vedem aceste trei în toată frumusețea lor!"

Spune Martin:" Bine, bine, veniți numai aici şi deschideți ochii larg; înfumurarea prostească se va risipi acuşi de la voi!" La acest punct, el se adresează celor trei şi spune:" Deci dragele mele fiice, dați la o parte părul de pe fața voastră şi lăsați-le pe aceste mândre să vă vadă!"

Spun cele trei:" Dacă însă le va face rău, atunci am rămâne mai bine învăluite, ca nimeni să nu se păgubească prin noi!"

Spune Martin." Fiicele mele minunate şi îndrăgite, asta este acum tot una. Pentru că cine vrea cu insistență - bine ori rău - , nu i se întâmpla o nedreptate! Acestea însă vor să vă vadă neapărat, chiar dacă au fost avertizate de mai multe ori prin mine şi încă printr-un alt frate. De aceea, să vă şi vadă ele şi să devină astfel turbate şi aproape să se prăpădească. Şi aşa descoperiți-vă aşadar şi arătați-va acestor nebune înfumurate!"

La aceste cuvinte spun cele trei:" O tu prieten ales, cu adevărat, tu eşti un mare înțelept; fiindcă vorba ta o cladeşti pe pământ stabil! De aceea vrem noi să facem aşadar imediat, ce tu ne-ai poruncit. Să fie efectul oricum o fi, căci noi ne descoperim în sfârşit!"

Cu aceste cuvinte împing toate cele trei părul la o parte. Strălucirea luminoasă a prea marei lor frumusețti are pentru maicile înfumurate cam acelaşi efect, ca şi atunci când fiecare dintre ele ar fi lovite în acelaşi timp de zece fulgere. Toate cad jos ca pe o singură grămadă şi numai unele dintre ele strigă cu voce slabă:

(Unele dintre maici:)" Vai de noi urâtele, noi suntem pierdute! Crocodili, broaşte şi încă alte lepădături urâte sunt cu mult mai frumoase decât noi, decât noi față de acestea! O Doamne, fă-ne pe toate oarbe! Pentru că este mai bine, să fii veşnic orb, decât numai încă o dată să vezi o asemenea frumusețe nemaipomenită!"

143

Compasiunea celor trei fiice solare pentru maicile leşinate
Aducerea lor la viață prin Domnul - Discuția lui Ioan şi a lui Martin cu cele trei fiice solare despre Domnul

După aceste cuvinte, ele tac de tot şi cele trei le spun lui Martin, Petru şi Ioan:" Ah, acum s-a ivit problema! Dacă voi ați ştiut asta deja de dinainte, de ce ne-ați îndemnat, să le arătăm lor chipul nostru descoperit? Acum, se află săracele foarte lipsite de viață în fața noastră! Cine le va reda acum o viață nouă? Puteți voi oare aceasta? Oh, dacă voi o puteți, atunci sculați-le iarăşi fiindcă ele ne trezesc o foarte tare compătimire! Ah, dacă noi totuşi nu ne-am fi descoperit în fața lor!"

Spune Ioan:" Nu vă faceți griji! Ceea ce li s-a întâmplat acestora, aici, prin a voastră - de Dumnezeu, Domnul, mărita în special - frumusețe trupescă prea mare, este pentru ele foarte bine şi tămăduitor. Tocmai prin aceasta, ele s-au eliberat de o ultima povară, dar foarte grea şi materială, care altfel le-ar fi chinuit încă mult timp şi le-ar fi făcut incapabile, să savureze fericire mai înaltă şi cea mai înaltă fericire a cerului lui Dumnezeu. Acum, însă, s-

a îndepărtat cu o singură lovitură această povară de la ele pentru veşnicie. Aşa ele vor şi învia acuşi spre o viaţă mai bună şi mai curată şi vor putea privi la voi fără supărare, ruşine şi pagubă ca şi noi. Ele vă vor putea fi de destul de mare folos, ele fiind fiicele celui mai mare şi sfânt Tată!

Ele sunt acum fireşte aşa de bine ca şi moarte. Pentru că lor li s-a luat numai dragostea greşită, care le-a ţinut până acum în viaţă cu mult mai mult decât dragostea pentru Dumnezeu, Domnul veşnic a toate minunăţiile şi a toată viaţa. Dar priviţi, acolo din planul de fond al acestei societăţi vine încoace tocmai acum un bărbat, un tată, între două fiice! Acesta le va aduce la timpul potrivit desigur iarăşi la viaţă pe acestea, care par acum moarte şi în faţa ochilor voştri se va arăta astfel slava lui Dumnezeu. De aceea nu vă faceţi griji; pentru că, ceea ce li s-a întâmplat acestora, este un episod tămăduitor pentru inimile lor, care erau încă foarte mândre."

Spun cele trei:" O tu minunatule, nouă prieten deja cunoscut! Fiindcă tu ne-ai spus deja aşa de multe lucruri liniştitoare, atunci spune-ne şi cine este aşadar acel bărbat, care vine acum încoace, între acele două fiice ale Sale. Este şi el un frate al vostru şi îşi are şi el ca voi originea în planeta sfântă?"

Spune Ioan:" Aşa cum îl vedeţi voi venind încoace, este El desigur un frate pentru noi toţi. El provine de pe pământ aşa cum vedem noi fiinţa Lui vizibilă, ceea ce înseamnă de pe acea lume mică, pe care o numesc înţelepţii voştri, pe înţelesul tuturor, Planeta Sfântă. Dar, făcând abstracţie de aceasta, este El totuşi învăţătorul nostru al tuturor şi astfel şi Domnul! Pentru că cine este un învăţător, acela este şi un domn. El este învăţătorul nostru în toate privinţele; deci este El şi un Domn peste toate lucurile, rânduit de Dumnezeu!"

Spun cele trei:" Oh, dacă aşa stau lucrurile, atunci el doar este cu mult mai mult decât voi? Poate, că şi la noi, cel mai înalt înţelept, pe care nu trebuie să-l asculte numai toţi oamenii acestei lumi mari, ci şi toţi munţii, apele şi toate animalele şi plantele?"

Spune Ioan:" Da, da, cam aşa; dar încă puţin mai mult, cum voi înşivă o veţi cunoaşte acuşi!"

Spun cele trei:" Trebuie noi oare să ne acoperim chipurile şi în faţa lui?"

Spune Ioan:" Nu este nevoie! Acela va cunoaşte deja de mult şi toată lumea voastră, înainte ca ea să fi fost şi înainte ca noi şi înţelepţii voştri să fim!"

Aceste vorbe le minunează pe acele trei fiice solare atât de tare, că ele răspund la aceste spuse:" Ce spui tu? Această idee este ceva, ce noi n-am auzit niciodată, nici chiar de la cei mai mari şi înalti înţelepţi ai noştri. Pentru că aceştia spun că lumea noastră de lumină ar fi ca o mamă a celorlalte lumi şi ar fi de aceea cea mai veche dintre toate. Dacă însă lumea noastră mare, care aproape că n-are sfârşit, este cea mai veche - ceea ce este limpede şi sigur, deoarece noi am fost deja adeseori martori, cum din sânul ei mare s-au născut lumi noi, fireşte numai lumi mici - , cum poate atunci un înţelept unei alte lumi, cu siguranţă mai mici, care şi ea a fost născută din lumea noastră, să fie mai bătrân decât înţelepţii noştri, ba chiar mai bătrâni decât lumea noastră mare şi aproape nesfârşită!

O tu de altfel prieten minunat, în această privinţă tu totuşi într-adevăr ţi-ai greşit puţin calculul. Trebuie să fie numai aşa, că acel învăţător ar fi un duh îngeresc din începuturi; atunci fireşte c-ar fi altceva, atunci tu ai putea avea într-adevăr dreptate. Dar, fiindcă cu greu va fi cazul acesta - ceea ce noi înţelegem din aceea, că pe el nici nu-l înconjoara o strălucire de lumină, ceea ce este totuşi tot timpul atât de tare cazul la celelalte duhuri îngereşti, că noi aproape că parem foarte întunecaţi în comparaţie cu ei -, aşa că tu trebuie totuşi să ne dai dreptate, dacă noi îţi considerăm aici, că ai făcut o mică greşeală de calcul!"

Spune Ioan:" Stimatele mele fiice! Intelepţii voştri calculează cu siguranţă bine, noi, însă, calculăm mai bine. Pentru că, vedeţi voi, este o mare diferenţă între noi şi voi: Noi suntem adevăraţi copii ai Celui mai mare; voi toţi însă sunteţi numai făpturile Sale şi puteţi să deveniţi doar prin noi copiii copiilor Lui! Aceasta ştiţi şi voi din gura înţelepţiilor voştri. Dacă însă aşa stau lucrurile, spuneti-mi, care este în acest caz mai bătrân: copiii sau copiii copiilor, ceea ce sunteţi voi?"

Aici, ciulesc urechile acele trei şi spun după un timp:" Oh, întrebarea ta este de o înţelepciune prea adâncă! La această întrebare nu-ţi putem da un răspuns. Poate că ar putea s-o facă într-adevăr înţelepţii noştri, ceea ce, însă, nici pe aceasta n-o putem susţine, pentru că noi bineînţeles nu putem măsura, cât de adânc ajung ei cu înţelepciunea lor. Să lăsăm însă aceasta deoparte, fiindcă învăţătorul şi Domnul vostru - cum ne-ai spus-o tu noua - a venit deja destul de aproape. Noi vrem să ne pregăatim cum trebuie pentru întâmpinarea lui! Numai acest lucru mai spune-ne, cum îi place lui cel mai mult, ca să fie întâmpinat, ca noi să ne putem pregăti în interior şi în exterior pentru această primire!"

Spune Ioan:" Cu această chestiune adresaţi-vă numai la al doilea tată al vostru Martin, care v-a învăţat să iubiţi mai înainte de asta. El vă va spune acest lucru desigur foarte exact!"

După aceasta se adresează cele trei imediat lui Martin şi acesta spune:

(Martin:)" Fiicele mele cele mai îndrăgite! Pentru acest învăţător şi Domn nu contează altceva decât numai singura iubire curată! De aceea întâmpinaţi-L cu cea mai mare iubire, căci astfel îl veţi câştiga pentru voi. Dacă însă l-aţi câştigat, atunci aţi câştigat toate, fiindcă Lui îi sunt posibile toate lucrurile. El ar putea chiar să vă facă nişte copii adevăraţi ai lui Dumnezeu, de aceasta eu sunt întru totul convins!"

Spun cele trei:" Am avea noi oare voie să-l iubim tot aşa, cum noi te-am iubit mai înainte pe tine? Am avea noi voie şi să ne ne lipim, alintându-ne tare de el, după dorinţa inimii noastre renăscute?"

Spune Martin:" Fireşte, dragostea nu poate nicodata să facă un pas greşit în faţa lui. Şi dacă El v-ar spune în situaţia cea mai extrema: „Nu vă atingeţi de Mine!", atunci voi totuşi nu vă schimbati intenţiile şi înfocaţi-vă numai cu atât mai mult pentru El. Cuprindeţi-L neclintit în inimile voastre, căci atunci El vă va întâmpina încă de la sine şi vă va permite în toată abundenţa, să faceţi acel lucru după care inimile voastre însetează! Dacă El va

primit o dată în inima Lui, de-abia atunci veți simți o fericire în voi, despre care nici un înțelept de pe lumea vostră nu are nici cel mai slab habar!”

Spun cele trei:” Ah, acele două minunate vor savura cu siguranță o asemenea fericire în cea mai mare abundență? Ce puternic duh ceresc trebuie totuşi să fie el, ca voi, ca adevărați copii ai celui mai mare duh, îl mărturisiți pe el, ca fiind Domnul şi învățătorul vostru! Cu siguranță trebuie să fie el primul fiu al Celui mai înalt şi de aceea şi favoritul şi preferatul Lui? !”

Spune Martin:” Da, voi ați lovit acum aproape esența lucrurilor; cam aşa se desfăşoară lucrurile. Dar, acum, fiți foarte tăcute. El va fi aşadar imediat aici! Uitați, morții încep şi ei să se mişte deja la apropierea Lui; de aceea numai linişte! Nu-i adevărat, fiicele mele dragi, nu este El nesfârşit de demn de a fi iubit?”

Spun cele trei foarte încântate:” Ah cerule, cerule! Oh, o asemenea amabilitate n-au cu siguranță încă o dată toate cerurile nesfârşite! Ah, ce blândețe nedescrisă străluceşte din toată ființa lui! Ah, cu cât vine el mai aproape, cu atât mai nesfârşit de mult de drăgăstos devine el! O iartă-ne, dacă noi trebuie să-ți spunem aceasta, că voi şi voi copii ai celui mai înalt, totuşi păreți ca nişte umbre goale în comparație cu el. Ah, cu cât vine el mai aproape, cu atât mai limpede devine în inimile noastre faptul că, în afară de el, n-am mai putea iubi mai mult nici o altă ființă!

O prietene, o tu noul nostru tată duhovnicesc, noi nu mai putem acum împiedica inimile noastre; prea puternic cer ele să fie cu el împreună! Acum, se opreşte el la aproximativ zece paşi depărtare de noi şi - ah, uită-te acolo! Uite, el face semn cu degetul arătător! O spune-ne, cui, cui îi este adresat acest semn sfânt? Uite, munții acestei lumi se apleacă, ori de câte ori el face semn cu mâna! Şi acolo jos, jos tare în vale, cum se ridică apa mare şi iarăşi se ridică!

- O spune-ne, cui îi este adresat acest sfânt semn cu mâna?”

Spune Martin şi el foarte emoționat:” Vouă, vouă, îndrăgitele mele fiice şi după voi de data aceasta cu siguranță întregii voastre lumi! De aceea grăbiți-vă numai acolo şi faceți, cum eu v-am învățat mai înainte!”

Vorbesc cele trei:” Ah, condu-ne acolo! Noi nu avem curajul şi puterea, fiindcă dragostea noastră prea mare paralizează membrele noastre!”

Martin, Ioan şi Petru le iau aşadar imediat de brațe pe cele trei şi le conduc la Mine cu blândețe.

144

Minunarea Gellei şi a lui Chanchah din cauza frumuseții celor trei fiice solare
Lauda Domnului către Martin ca pescar de oameni - Despre darea şi primirea milostivirii

Atunci când cele trei ajung la Mine împreună cu conducătorii lor şi Chanchah şi Gella primesc la vedere aceste trei frumuseți ieşite din comun, ele se minunează de-a dreptul şi Chanchah spune:

(Chanchah:)” O Tu Tatăl meu atotputernic, dar ce fel de ființe sunt acestea? De o asemenea frumusețe neconcepută cu siguranță n-a visat niciodată chiar şi cel mai arzător piept omenesc! O Tată, sunt şi acestea ființe făcute sau duhuri din începuturi, a căror fire a fost deja din veşnicie mai mult fără cusur decât lumina a celei mai curate stele?

Ah, cât de îngrozitor de urâte trebuie eu să fiu în comparație cu acestea! Da, atunci când privesc la acestea, mi se pare - o iartă-mi un asemenea gând - chiar aşa, de parcă ar fi pentru Tine, o Tată, aproape imposibil, să modelezi înfățişarea omenească feminină chiar aşa de nesfârşit de frumos. Bineînțeles că un asemenea gând este tot aşa de nechibzuit şi prostesc ca şi mine acum! - Oh, - cu adevărat, nesfârşită frumusețe a lor este pentru mine aproape în totalitate de nesuportat!”

După aceste cuvinte tace Chanchah; Gella însă este deja de la început mută şi nu ştie ce să facă şi cum să iasă din această situație, ci suspină doar în taină în simțirea ei din cauza urâciunii ei mari presupuse.

Eu însă le las pe aceste două un timp într-o astfel de mâhnire din motivul cel mai întemeiat şi spun după aceea lui Martin:” Păi, dragul Meu frate Martin, pescuirea merge la tine chiar destul de bine înainte. Tu Mi-ai prins chiar trei peştişori destul de drăguți chiar din cele mai adânci ape ale soarelui, ceea ce îmi face o foarte mare bucurie! Eu văd deja, că aici îți reuşeşte pescuitul mai bine decât pe pământ. De aceea voi trebui să te fac un adevărat pescar în apele soarelui. Tu devii acum ieşit din comun de statornic şi eşti într-adevăr vrednic ca frații Mei Petru şi Ioan, care sunt în continuare pescarii Mei principali în tot infinitul.

Cu adevărat, de aceasta dată te-ai arătat pe tine însuți, întrecându-te! Uite, aceasta este prima bucurie a Mea adevărată pe care Mi-ai făcut-o tu! Pentru că, până acum, nu i-a reuşit aproape nici unui pescar trimis în aceasta lume a luminii, să prinda oameni ale acestei lumi în mreaja iubirii. Intelepciunea lor este mare şi frumusețea lor i-a făcut de tot amețiți încă pe mulți pescari. Dar tu te-ai arătat într-adevăr ca un maistru. De aceea, Eu va trebui să te pun încă peste lucruri mai mari, pentru că tu te-ai gospodărit atât de bine cu lucruri mărunte!”

Spune Martin:” O Doamne, o Tată, prea multă, prea multă milă! Tu doar ştii, că de la un taur nu poți avea nimic mai mult decât o bucată de carne de vită. Şi ce sunt eu într-adevăr în afară de aceasta, în fața Ta, decât un taur şi uneori încă şi un alt animal? Tu ştii încă, ce fel de animal vreau să spun!

Fără milostivirea Ta deosebită mi-ar fi mers cu siguranță foarte slab şi rău în compania acestor trei fiice cele mai dragi ale mele. Dacă ele nu mi-ar fi dat încă şi o lovitură prea puternică în coastă cu înțelepciunea lor, atunci una cu atât mai puternică cu frumusețea lor atoatefermecătoare.

Oh şi ce frumusețe din cap până în picioare! Dar atunci Tu Mi-ai ajutat prin aceşti frați cei mai tari şi uite, atunci fireşte că a mers! Dacă Tu m-ai fi lăsat numai puțin liber, atunci eu aş fi fost imediat la capăt cu puterile mele. Cum, însă, mi-ar fi mers atunci mai departe, vei ştii Tu, o Doamne, cu siguranță cel mai bine!"

Vorbesc Eu: "Dragul Meu frate, tu ai răspuns bine, căci fără Mine nu poate face nimeni nimic. Dar iată, lucrurile stau aşa:

Trimiterea milostivirii Mele este bineînțeles fapta Mea, iar aceasta nu poate să conteste nimeni. Dar primirea acestei mile şi acționarea conform ei, este lucrarea proprie a fiecărui spirit liber şi prin aceasta este şi al tău. Şi de aceea Eu te laud, pentru că ai primit mai înainte mila Mea şi ai acționat foarte bine după ea!

Eu trimit multora mila Mea şi aceştia obsearvă şi Mă laudă pentru aceasta. Dar dacă trebuie să actioneze după aceasta, ignoră mila şi rămân în continuare la obiceiurile rele pământeşti. Atâta timp cât sunt în trup, fac ceea ce le este convenabil cărnii şi rămân senzuali până în ultima clipă. Dacă vin însă în împărăția spiritelor, sunt de zece ori mai răi decât pe pământ, deoarece pot avea totul aici, ce îşi doresc ei. Şi totuşi au în egală măsura cu toții mila Mea; dar nu țin cont de ea şi aceasta este rău pentru ei.

Tu însă ai ținut cont de mila Mea şi meriți de aceea lauda Mea. Mai ales aici, unde este de o mie de ori mai greu decât pe pământ, să pui mila Mea într-o lucrare. Fă aşa în contiunare şi duhul tău se va bucura în curând de o putere liberă, care îşi caută semenii!"

Petru şi Ioan dau însuşi note şi spun: "Intr-adevăr, noi doi nu am fi avut curajul, să le spunem acestor femei solare ceva despre dragoste, pentru că, cunoaştem ce ştiu, dacă obsearva la vreun duh cel mai mic semn de nesiguranță! Dar Martin a reuşit. Ție, Doamne tot premiul şi lui Martin o coroană minunata de erou!"

Spun Eu: "Da, aşa să fie! Dar acum prezintă-mi tu, drag frate Martin, cei trei peştişori, ca să aflu de la ei, cum i-ai preparat tu pentru Mine!"

145

Domnul şi cele trei fiice solare harnice în dragoste

La aceste cuvinte se întoarce Martin spre cele trei şi vorbeşte cu ele: "Deci, dragile mele fiice, acum suntem la locul potrivit. Goliți-vă inima, aşa cum v-am învățat eu şi cum cere jarul din inima voastră!"

La aceste cuvinte ale lui Martin, deschid cele trei frumuseți brațele şi vor să-mi pice imediat la piept.

Eu însă le spun: "Dragii Mei copilaşi nu Mă atingeți încă, pentru că sunteți în carnea voastră; aceasta v-ar omorâ trupul! Când veți fi fără trup, Mă veți putea atinge fără nici o pagubă! Eu sunt cel mai desăvârşit spirit; de aceea Mă pot atinge doar duhuri perfecte!"

Vorbesc cele trei: "Acest frate al tău este şi el un spirit! Şi iată, noi am stat la pieptul lui şi am învățat acolo ce este dragostea, iar el nu ne-a făcut nici un rău! Dacă tu, minunat învățător şi Domn al fraților tăi, eşti un desăvârşit duh, credem noi, că nu ne va face nici un rău, dacă ne vom dedica cu totul dragostei la pieptul tău!

Şi ce dacă vom pierde prin aceasta trupul? Este mai bine, să iubesti fără trup, decât să fi exclus cu trupul de dragoste! - O uită-te la noi şi simte, cât de mult suferim, deoarece nu te putem iubi după voia inimii noastre!"

Vorbesc Eu: "Dragii Mei copilaşi! - Să Mă iubiti, aceasta puteți după toate puterile voastre, dragostea sa nu va fie sustrasă. Dar să nu mă atingeți, pentru că aceasta v-ar dăuna! Dar dacă dragostea voastră este aşa de puternică, că ar vrea să scape de trup, puteți să-mi atingeți picioarele;căci pieptul este încă prea cald pentru voi!"

La aceste cuvinte se reped toate trei la picioarele Mele, le prind cu mâinile fine şi vorbesc atunci cu o voce cât se poate de blândă şi de armonică: "Ach, ach, ce nemărginită minunație! Oh, dacă ar ştii frații noştri, cât de nemărginit de dulce este dragoste, ei ar da toată înțelepciunea pentru o picătură de rouă a acestei iubiri!

O tu minunat Domn şi învățător, de ce nu ştim noi, oameni a acestei lumi mari şi minunate nimic de dragoste? De ce trebuie să scormonim în înțelepciune cerului a veşnicului duh şi prin aceasta să nu observam niciodată, ce este dragostea, ce este cea mai dulce dragoste!"

146

Condiții grele spre dobândirea de a deveni copiii lui Dumnezeu pe pământ

Vorbesc Eu: "Dragii Mei copilaşi! Vedeți, trupul unui om are mai multe membre şi simțuri. Dar urechea nu poate avea, ce are ochiul, - şi gura nu poate avea, ce are nasul, - capul nu poate, ce are inima, - şi inima nu poate avea, ceea ce au mânile şi picioarele. Dar dacă este tot corpul sănătos, atunci sunt şi toate membrele în parte. Ochiul nu se simte rău, pentru că nu aude şi urechea nu se simte rău pentru că nu vede.

Tot aşa nu s-a plâns niciodată capul, deoarece este mai departe de inimă decât plamânul. Căci orice membră, indiferent de unde este, se simt bine şi trăiesc de la o inimă, care este locuința dragostei şi a vieții. Şi aşa sunteți şi voi, copilaşii Mei, chiar dacă nu sunteți inima în marea ordine a lucrurilor lui Dumnezeu, sunteți totuşi membri şi savurați întru-totul, ceea ce vine din inima lui Dumnezeu. Care din voi recunoaşte dragostea, aşa cum ați recunoscut-o voi, acela este şi bineprimit de dragoste!

Atâta timp cât mai sunteți sânge, puteți să faceți parte din oricare membrană. Dar dacă devine sângele o sigură resursă de alimentare a unei membrane şi s-au scurs împreună, este imposibil să meargă mai departe sângele care s-a impreunat.

Eu ştiu foarte bine, cât de des se miră înțelepții voştri de drepturile a acelei mici lumi - cea, pe care o numesc de obice planeta sfântă, deoarece oamenii de pe ea sunt în totalitate doar copii Celui mai înalt. Dar gândiți-vă, cât de mizerabil trebuie să-şi trăiască cu toții viața acolo!

Foamete, sete, frig mare, de obicei o căldură şi mai mare şi pe lângă aceasta cu un trup nerezistent trebuie să suporte acestea deja din copilărie. Dar trupul este expus a unor mii de boli dureroase şi în sfârşit este aruncat spre o moarte mult mai dureroasă! Cu mari dureri se naşte acolo un om şi tot aşa trebuie săa părăsească şi pământul.

Până la vârsta de doisprăzece ani nu sunt majoritatea capabili de o judecată corectă şi deseori este format spre a deveni om cu loviturile bicului. Dacă este pe jumătate apt de o judecată corectă, i se mai spun nenumăratele legi cărora trebuie să le dea atenție. Pentru încălcarea lor nu îi aşteaptă doar semenii lor, ci şi pedepse mari şi veşnice!

Pe lângă aceasta, pentru aş-i prelungi viața, a trupului sau fragil, trebuie să lucre cu sudoare pe față pentru a avea hrană! Şi el este până în ultimul moment al vieții lui în nesiguranță, dacă există după moartea dureroasă o altfel de viață. Şi dacă există vreuna, nu este mai groaznică pentru el decât executarea veşnică. La toate amarurile acestea ale vieții este totuşi dotat cu dragostea pentru viața, deoarece, cu toate că moartea îl scapă de viața sa dureroasă, pare a fi cea mai groaznică!

Dacă priviți oamenii de pe aşa zisa sfânta planetă călătoare şi vedeți ce trebuie să suporte, pentru a fi apți de slujba lor înaltă: spuneți, dacă vă comparați voi cu ei, sunt de invidiat? Sau vreți să treceți prin toate acelea, pentru a deveni poate ceea, ce nu sunt ei de la naştere şi nici nu pot deveni, dacă nu împlinesc toate condițiile după legile stricte, care le sunt dăruite prin cel mai înalt duh dumnezeiesc? !”

147

Critica celor trei frumuseți despre enormele renunțări spre a deveni copiii lui Dumnezeu pe pământ

La aceste descrieri se ridică cele trei fiice solare iar şi spun: “O tu minunat prieten şi mare maestru a înțelepciunii! Dacă aşa tratează marele Dumnezeu pe cei ce vor deveni copii săi, atunci nu dăm doi bani pe o astfel copilărie! Căci dacă unul din o mie a ajuns la stagiul Celui mai înalt prin chinuri îngrozitoare, atunci aceasta nu este nimic, în comparație cu suferința prin care a trecut! Şi aceasta nu este nimic, deoarece primeşte doar acela, care a stat şi a lăsat să treacă cu răbdare toate nenorocirile peste el.

La ce îi foloseşte la un asemenea copil cea mai mare fericire, care i-o poate dărui cel mai puternic duh dumnezeiesc? Dacă îi rămâne în memorie, ceea ce a trebuit să rabde, aşa îi va trece toată pofta de veşnica fericire. Şi prin aceasta cu mult mai mult, dacă îşi dă seama, că semenii săi se chiunuiesc cu miile într-un oarecare loc, în timp ce el se uită de la înălțime, deoarece el a fost singurul care şi-a rezolvat cu bine problema în viață.

Dacă nu îşi aduce aminte de suferința sa şi nu-l interezează semenii săi nenorociți, pentru că a ajuns singur la fericirea cea mare de a deveni un copil a lui Dumnezeu, atunci a fost înşelat de viața sa. Căci fără să privească înapoi un poate spune în nici într-un caz, cum a dobândit o asemenea fericire. Dacă nu îi mai cunoaşte pe aceia, care au suferit lângă el, atunci este la noi un copil în pântecele mamei mai înțelept şi mai luminat decât aşa un sărac copil a lui Dumnezeu, care în afară de fericirea lui seacă nu are nimic mai mult decât un nume gol şi fără nici o însemnare!

La aceste împrejurări - auzi tu, chiar dacă eşti primul fiu a lui Dumnezeu! - nu dăm doi bani pentru a deveni copii lui Dumnezeu, deoarece am putea să fim pe o treaptă cu tine. Bineînțeles, dacă te-a costat să devi copilul lui Dumnezeu tot asemenea chinuri! Dar noi nu înțelegem aici marea înțelepciune a lui Dumnezeu, cum poate să aibă plăcere la asemenea ființe torturate? Intr-adevăr, aşa un Dumnezeu - şi Dumnezeul nostru, ei trebuie să ştie unul de celălalt!

Ne pare rău de voi din toată inima! Veniți şi rămâneți cu noi, aici o să vă meargă mai bine decât la Dumnezeul vostru, care are bucurie doar cu cei nenorociți!

Intr-adevăr, dragostea voastră este ceva dulce şi în parte este baza vieții. Dar la ce îți foloseşte toată dulceața vieții, dacă rămâne duhul pe veci legat şi mişcarea sa este aproape nulă, deoarece are voie să se mişte doar în spațiul strâmt a unei ordini precise?

Noi oamenii acestei planete suntem cu adevărat liberi. Singura înțelepciunea este, care ne face liberi şi slujitori a tuturor lucrurilor înțelepte a duhurilor noastre. Dar pentru că suntem liberi prin înțelepciune şi dragostea este pentru noi doar o putere mută şi vegetativă, nu există la noi nici un fel de boală, nici psihic nici fizic.

Noi suntem perfecți în înfățişare, desăvârşiți în gândire, dorințe şi în procedare. Nu puteți găsi nimic la noi, nici în văi nici pe munți, ce ar fi doar puțin inperfect.

Gelozia, supărarea, zgârcenia, lascivitatea şi nevoia de a domni sunt necunoscute pe această lume - cât îmi este cunoscută mie; căci înțelepciunea dreaptă ne învață să avem toți drepturile noastre. Noi toți suntem egali cu cel

mai înalt duh şi îl respectăm pe acesta reciproc în noi prin înțelepciunea cea dreaptă, care o avem de la el. Şi iată, acesta este un respect drept pentru acel duh!

Voi însă credeți, că doar prin dragoste Il veți câştiga şi aşa veți deveni copilaşii Săi? O săracii de voi, o voi ce sunteți slăbiți, credeți voi, aşa zişii copii, într-adevăr, că poți apărea în fața celui mai înalt Duh doar cu inima şi să-i dai ca unui nou născut biberonul dulce pentru a-l câştiga de partea ta? !

Oh, voi vă înşelați cu toții şi prin aceasta se vede, că vouă spiritelor vă este cu totul necunoscut cuvântul „duh"! Voi nu vă cunoşteți pe voi înşivă, nu v-ați cunoscut niciodată, - cum vreți să-l cunoşteți pe duhul duhurilor şi vreți să fiți şi copii săi la urma urmei? Veniți la noi la şcoală, acolo vă veți cunoaşte mai întâi pe voi şi doar după aceea pe cel mai măreț duh!"

148

Continuarea discursului critic de înțelepciune ale celor trei fiice solare

(Cele trei fiice solare:) "Noi am observat, că mai ales acest frate, pe care îl numiți voi „Martin" posedă o mică părticică de înțelepciune mistică, tot aşa cum sunt înțelepții noştri de pe munte, care ne vin câteodată cu lucruri, cum, este şi locuința lor, deasupra înțelegerii noastre. Dar la ce îi foloseşte o aşa înaltă mistică, dacă îi lipseşte primele principii ale înțelepciunii practice de viață?

Aceasta însă constă în dreapta toleranță față de cei slabi. Pentru că acolo unde cel tare vrea să fie puternic față de cel slab şi să fie un cuceritor asupra lui, acolo este pierdută toată ordinea înțelepciunii. Pentru că fiecare putere trebuie să găsească victoria în conştiența sa limpede şi niciodată în supunerea ordinara a aceluia, care pare deja de departe că este mai slab.

Şi astfel am procedat şi noi, atunci când v-am văzut că sunteți cu mult mai slabi pe pământul nostru: noi am făcut ce-ați vrut voi, pentru a vă putea studia cu atât mai mult. Noi am descoperit acum foarte exact, că voi sunteți nişte ființe foarte regretabile. De aceea vă şi invităm, chiar dacă sunteți duhuri, să învățați la noi adevărata înțelepciune, de care aveți nevoie înainte de toate, dacă vreți cu timpul să primiți gânduri şi noțiuni mai bune de la cel mai înalt duh!

Sigur că ne-au spus duhurile noastre curate din apele de lumină plutitoare, ca noi să nu ne împotrivim vouă, pentru că în mijlocul vostru se află cel mai înfricoşător individ; dar noi n-am înțeles atunci în toatalitate aceste strigăte! Acum, însă, ne este limpede, că,cu aceasta, ei nu s-au referit la nimeni altul decât la tine. Această înfricoşare constă cu siguranță în aceea, că tu în imaginația ta prostească ai ajuns cu siguranță cel mai departe, fiindcă tu, aşa cum vedem noi, te crezi într-adevăr primul fiu al celui mai înalt şi încerci să-i menții şi pe frații tăi într-o asemenea amăgire. Şi tocmai asta este la noi cel mai înfricoşător lucru, dacă cuiva îi trece prin minte, să-i înşele pe frații săi mai slabi!

Cine este tare, acela să nu ascundă tăria sa, dar nici să n-o facă valabilă față de cei slabi! Cine însă este slab, acela să nu pară că ar fi tare, ci să pară că este slab! Astfel devine tăria celui puternic şi slăbiciunea celui slab o putere în putere!

Imbrățişați bine aceste cuvinte! Ele iasă numai din gurile unor copii aproape minori ale acestei lumi minunate. Veniți însă în locuințele ospitaliere ale bătrânilor noştri, acolo să vi se aprindă o lumină cu mult mai puternică. Pe voi nu vă deranjează, că vă credeți deja desăvârşiți şi sunteți de părere, că ne-ar pricinui rău, dacă am atinge piepturile voastre! Oh, despre aceasta fiți de tot fără griji!

Pentru că vedeți voi, noi suntem deja acum tocmai prin adevărata înțelepciune ca copii în trupurile pământeşti de aici cu mult mai curați în duh, decât voi veți putea deveni vreodată. Duhovnicia doar cu siguranță nu constă în trup, ci în duhul de facto, care doar este tot timpul acelaşi şi rămâne tot aşa, dacă într-un trup eteric mai dur sau mai fin.

Nici nu trebuie să comparați trupuruile noastre cu acelea, pe care le-ați purtat pe aşa numita planetă sfântă a voastră, care erau mai dure, mai grele, mai întunecate şi mai greoaie decât cele mai dure pietre ale acestei lumi. Voi doar vedeți singuri, că trupurile noastre sunt deja cu mult mai eterice şi înrudite cu lumina decât duhurile voastre, cum ele se pot vedea aici. Trupurile reunesc în sine cu mult mai mare curăție şi ordine firească, pentru că ele sunt tot timpul pătrunse de duhurile care trăiesc în ele.

De aceea mergeți cu noi mai departe plini de intenții bune! În locuințele noastre veți fi voi cu siguranță mai curați, decât sunteți acuma. Dar, lăsând aceasta deoparte, să nu se întâmple slăbiciunii voastre nici cea mai slabă constrângere prin puterea noastră copleşitoare, pe care noi n-o arătăm atât de pompos ca tine, prietene Martin: mai înainte, atunci când tu într-un mod caraghios ai vorbit despre o putere în tine - chiar dacă ai fii tu cel mai slab - , prin care tu ai putea freca lumea noastră mare între degetul cel mare şi cel arătator cam ca şi pe un mugure gingaş al unei flori de lumină eterică!

Aşadar, tu însuți nu eşti acum de părere, că tu totuşi ai considerat puterea ta puțin cam prea mare? Dar să nu-ți fie acesta un reproş, fiindcă tu ai vorbit în râvna ta oarbă şi nu ne-ai cunoscut. Acum, însă, când tu ne cunoşti să sperăm mai bine, tu nici nu vei mai gândi aşa ceva despre noi, nici vorba de a o spune cu voce tare.

Noi însă mergem acum înainte şi dacă voi vreți, atunci urmatți-ne! Fiți asigurați, că voi veți fi primiți la noi peste toate măsurile de prietenos în casele noastre tari, care nu constau, ca a ta cerească, dintr-o imaginație fixată, ci în cea mai adevărată realitate, construite cu voința şi mâinile noastre! -

Ca tu, Martin, să vezi însă, că înțelepciunea noastră ajunge totuşi puțin mai departe şi că noi te cunoştem mai bine şi vă cunoaştem mai bine pe voi toți, decât crezi tu, aşa că tu vei găsi în locuința bătrânilor noştri un spectacol, în care tu te vei regăsi în totalitate de la începutul tău dintâi până în acest moment!

Tu crezi acum desigur, că te afli destul de departe în afara casei tale înalt-cerească? Uite, noi suntem în ea în acest moment şi vedem toate foarte exact, ce se întâmpla acolo. Aşa am fost şi noi martori, atunci când tu ai vrut să-i dai balaurului preschimbat un sărut înfocat! Dar acum nu te gândi la puterea noastră vizuală, fiindcă la timpul potrivit vei găsi în adevărata înțelepciune motivul a toate acestea! Voința ta liberă şi a vouă tuturor să vă conducă! Noi mergem aşadar înainte!"

După acest discurs mai îndelungat se îndepărtează cele trei.

149

Efectul devastator al înțelepciunii ale celor trei fiice solare asupra siguranței de victorie a lui Martin

Martin însă, care deja demult a stat ca pe ace, Mi se adresează imediat Mie şi spune:" O Doamne, o Tată, - slujitor foarte acultător, noi am intrat o dată în adevăratul cuib de viespi! Nu, aceasta este încă peste toate de neplăcut, ce mi s-a întâmplat acum!

O frate Petru şi Ioan, voi ați lăudat curajul şi victoria mea mult prea devreme şi m-ți slăvit cu coroana de erou! Acum s-a arătat, ce fel de victorie am izbutit şi cât de bine ne-a căzut acum nouă tuturor cei trei păstravi de soare!

O Doamne, dacă eu mă gândesc înapoi la - Tu ştii desigur - pescuitul meu nemernic, atât de adevărat că Te iubesc peste toate, acela a fost mai lăudabil decât această pescuire! Bunătatea şi mila Ta m-a numit înainte de aceasta deja un adevărat maistru pescar în apele vieții ale soarelui. Acum, însă, trebuie totuşi să-ți vin cu rugămintea, să-mi iei această competiție lăudabilă imediat iarăşi de la mine! Fiindcă aceşti peşti doar m-ar mânca mult mai înainte - cu tot cu pene, cum se spune - , înainte ca eu sa mă pot gândi de fapt la ideea de a merge la pescuit!

O tu vânt de furtună disperat! Nu, nu, aceste trei ne-au citit deodată cu voce tare nouă tuturor Leviții din toate stelele! Şi lucrul cel mai dezamăgitor este numai faptul că de fapt poți să le dai o replică slabă sau niciuna! Ele sunt bune, de neam bun, blânde şi tolerante şi cu toate acestea nespus de grațioase şi frumoase. Dar totuşi doresc eu acum să mă împrăştii de-a dreptul de furie, că aceşti trei copii m-au întâmpinat chiar atât de grozav!

Noi să le urmăm? Eu unul nu! Cine mai? Aceasta ne-ar fi mai lipsit, să mergem la ei la şcoala! Şi Tu, o Doamne, cumva şi Tu Insuți? Şi tu, Petru şi Ioan şi voi? Na aceasta da încurcătură! - Dar ce spui Tu la aceasta, o Doamne, Tu totul ce am eu?"

Vorbesc Eu:" Taci numai din gură. Noi toți facem, ce doresc cele trei de la noi, ceea ce înseamnă că le urmăm şi vrem să vedem, ce va ieşi din toate acestea. Cu cât mai încurcată este comedia, cu atât mai fericită este dezlegarea ei. Fiindcă uite, voi, ca copiii Mei cei dintâi, frați şi prieteni doar trebuie să cunoaşteți tot, căci altfel n-ați fii îndemânatici în slujba Mea! De aceea mergem numai foarte răbdători, urmându-le pe acele trei!"

Spune Martin:" Doamne, Tu ştii că eu spun acum ca totdeauna: „Numai voia Ta sfântă să se întâmple!" Pentru că eu doar ştiu, că numai Tu singur cunoşti toate căile, pe care trebuie să mergem noi, pentru a ajunge la acel scop, pe care Tu ca Dumnezeu, Tată, Domn şi dragoste şi înțelepciune ni l-ai pus pentru veşnicie. Dar, lăsând aceasta deoparte, stau eu acum de-abia aici ca un veritabil bou la munte şi nu pot nici măcar în acest moment să adun împreună numărul mare de contradicții, care au ieşit acum ca un fluviu din aceste trei zeițe de soare!

Eu recunosc aşadar tot mai limpede, că propozițiile lor trebuie să fie pline de contradicții. Şi totuşi nu pot să le obiectez nimic; pentru că, ceea ce au vorbit, a fost şi este efectiv corect.

Dar Tu Insuți o vei fi observat cel mai bine, cum ele au fost fericite la pieptul meu şi au vrut oarecum să învețe dragostea. Dulceața aceleia ele au lăudat-o aşa de tare, că însoțitorii lor au vrut de aceea să mă întâmpine cu duritate şi au chemat chiar duhurile lor, care fireşte că le-a dat atunci un cu totul alt îndemn. Acolo, dragostea a fost totul pentru ei! Acum, însă, a fost dragostea tocmai de ei declarată ca fiind o putere vegetativă mută: aproximativ aşa ca o absurditate, care pentru sine nu este nimic, ci le foloseşte doar numai ființelor mai libere la reproducerea unui motiv inconştient şi mut, care probabil viețuieşte într-un fluid neimportant electromagnetic şi foarte imponderal!

Cum a fost vorba lor, atunci când Tu le-ai făcut semn să vină la Tine! Ce lirică ieşea ca şuvoiul din gura lor foarte frumoasă! Eu am crezut: „Aşadar, asta e, acestea L-au recunoscut deja sau cel puțin presimt puternic, cine se află în spatele Lui!" Dar cât de tare m-am înşelat în privința lor, cât de foarte tare altfel au vorbit ele, atunci când au ținut, îmbrățişând picioarele Tale! Şi foarte tare s-a schimbat discursul lor, atunci când Tu le-ai făcut cunoscute condițiile amare, cu care poate doar să ajungă un om de pe pământ la filiația Ta - în timp ce Tu bineînțeles că ai lăsat să se vadă foarte puțin dragostea Ta nesfârşită, milostivirea şi îndurarea Ta!

Eu îți spun, o Doamne şi Tată, dacă asta va merge aşa mai departe cu locuitorii aceştia ai soarelui, noi vom avea aici o recoltă dezamăgitor de economisită. Pentru că eu vreau mai degrabă să mă incumet să fac ceva cu Satan decât cu aceste trei din păcate foarte frumoase zeițe ale soarelui!

Adevărat, acestea sunt - cum se spune - tare al dracului! Frumoase, cum nu poate nici o fantezia omenească să-şi închipuie ceva mai frumos, concomitent însă mai tare rafinate decât toţi oaspeţii noştri lăudabili şi înbăiaţi pe care i-am lăsat acasă, care mai înainte au fost despărţiţi de lucifer, ei fiind o companie respectabilă! Eu susţin că un drac inform şi urât este de o mie de ori mai puţin periculos decât o asemenea fiinţă peste toate cerurile de frumoasă, dacă ea deţine asemenea largi viclenii diavoleşti!

Dar să fie aşadar, cum o vrea să fie. Cum Tu vrei, aşa şi eu - cu siguranţă că noi toţi - voi proceda şi voi merge acum de asemenea în locuinţa lor. Dar aceasta, o Doamne, Tu îmi vei permite desigur, că eu nu am voie să-mi pun zăbala la gură când se iveşte momentul prielnic? Nemarginita frumuseţe a lor nu mă v-a mai înşela, acum. De aceea bucuraţi-vă, voi fiinţe evlavioase ale acestei lumi - acum să-l vedeţi pe Martin într-o formă, ca vouă să vi se pară înţelepciunea voastră mare ca un purice faţă de un munte! Deoarece pentru cinstea Ta şi numele Tău eu vreau să devin un leu şi să mă lupt în acelaşi timp cu o mie de săbii arzătoare. Dar fireşte că Tu, o Domne peste toate, nu ai voie să mă laşi baltă! Fiindcă dacă ai face aceasta, atunci eu aş putea să ajung de-abia în baltă cu curajul meu mare!”

150

Regulile de purtare iubitoare ale Domnului către Martin - Invăţături despre ce se întâmplă în interiorul acelor trei frumoase - Mânia lui Martin şi cuvintele liniştitoare ale Domnului

Vorbesc Eu:” Dragul Meu Martin, voinţa şi curajul tău sunt lucruri foarte bune şi demne de toată lauda. Dar tu trebuie numai să nu-ţi pui niciodată ceva în gând şi să faci ceva în foc - chiar dacă este o furie justificabilă -, înainte ca tu să pătrunzi adevăratul motiv, din cauza căruia tu vrei să lupţi ca un leu cu o mie de săbii!

Vezi, Eu te-am numit mai înainte să fii un maistru pescar în această lume şi aceasta tu vei şi rămâne. Şi coroana ta de erou oferită ţie de Petru va rămâne deasemenea a ta, fiindcă tu te-ai purtat aici într-adevăr foarte măiestrit. Pentru că aşa cum ţi-a spus însuşi fratele Meu Petru, este foarte greu, să aduci aceste fiinţe acolo, unde tu - chiar dacă cu puterea Mea în tine - le-ai adus.

Să nu cumva să crezi ca aceste trei acum, că ele au fost împinse înapoi de Mine dintr-un motiv necesar, s-au lepădat de dragostea din inima lor conform discursului lor lung de adevăr! Dacă ele ar fi făcut aceasta, atunci ele nu ne-ar mai fii spus să le urmăm şi nici n-ar mai fi îndreptat atâtea cuvintea înspre noi; fiindcă înţelepciunea lor este de altfel foarte monosilabică.

Dar tocmai fiindcă inima lor a rămas ataşată foarte tare de noi, astfel ele au avut multe cuvinte şi nici n-ar fi fost gata aşa de repede, dacă noi le-am fi replicat ceva. Pentru că, însă, noi le-am lăsat să vorbească pe placul lor, ele au trebuit astfel să termine odată. Eu îţi spun, ele s-au îndepărtat de noi într-ascuns cu inimi foarte îngreunate şi acum nu pot aştepta, până ce noi am veni în urma lor. Aşa cum tu însuţi vei vedea, ele vor şi veni acuşi iarăşi aici în întâmpinarea noastră, din care cauză noi şi rămânem aici puţin timp!

Ar fi de aceea foarte nechibzuit, dacă noi am vrea să le apreciem după discursul lor de mai înainte, care a ieşit numai din gelozie , - care gelozie a pricinuit-o tocmai dragostea nou trezită în ele! Ele au văzut, că frumuseţea lor ne lasă cumva reci şi că ele nu se pot face destul de plăcute nouă nici prin frumuseţea lor, nici prin dragostea lor puternică. De aceea ele au ales scăparea într-o înţelepciune binevoitoare şi au vrut să ni se arate de folos cât se poate de mult.

Spune aşadar tu însuţi: ar fi oare lăudabil, dacă tu ai vrea să le combaţi ca leu cu o mie de săbii arzătoare? Gândeşte-te tu însuţi puţin la această idee şi spune-mi, dacă lucrurile nu stau astfel!”

Martin gândeşte la acest punct foarte serios, făcând ochi mari şi spune după un timp:” Da, da, foarte exact da! Este deci adevărat! O eu animal, eu cel mai prost măgar şi bou în acelaşi timp, probabil singurul pe acest pământ mare, luminos şi mai bun!

Dar unde am avut mai ales ochii mei pentru numele Tău cel mai sfânt, urechile mele lungi, simţurile mele? Nu, dacă eu aş avea acum la îndemână un ciomag tare şi aşa de potrivit, să bat cum trebuie capul meu cel mai prost, atunci mi-ar merge realmente mai uşor!

Pe aceste cele mai drăgălaşe inimioare iubitoare am vrut eu - nu, eu nici nu vreau să o spun, fiindcă este prea prostesc! Intr-adevăr, acolo vin ele iarăşi în jos de pe o mică înălţime! O voi cei mai dragi copilaşi veniţi numai, veniţi numai! De data aceasta să fiţi încă mai bine primite!

Dar ce să fac numai, ca să îndrept iarăşi greşeala mea mare măgărească? Probabil ele le ştiu deja în profunzime, toate lucrurile pe care le-am vorbit cu Tine despre ele! Oh, aceasta va fi iarăşi o minunată încurcătură!”

Vorbesc Eu:” Martin, nu fii tu înfocat nici pe de-o parte şi nici pe cealaltă parte, căci aşa va merge totul bine! Gândeşte-te la învăţătură, cum trebuie să te comporţi aici - adică plin de dragoste cu o seriozitate exterioară, căci atunci tu vei rămâne tot timpul acelaşi câştigător şi un maistru al pescuitului în apele soarelui! Aşadar, deci, numai serios, fiindcă ele sunt deja iarăşi destul de aproape!”

Spune Martin:” O Doamne, dă-mi totuşi puţin mai multă înţelegere şi cercetare, ca eu să judec mai bine în ceea ce vine, dacă cele trei minunate mi-ar veni iarăşi cu înţelepciunea lor frapantă! Căci altfel nu văd eu bine, dacă nu comit iarăşi o boacană de măgar principal!”

Spun Eu:” Nu te îngriji de aceasta, fiindcă exact aşa, cum eşti tu, tu poţi să-mi fii de mai mare folos decât Petru şi Ioan, a căror vedere ajunge în toate misterele acestei lumi! Pentru că, cine ştie deja de dinainte, ce fel de fructe va avea osteneala lui conform ordinii acestei lumi, acela nu se încumetă să facă aşa de multe ca unul, care, conform vederii sale nu chiar atât de limpezi, se comportă cu aceste fiinţe mai mult după ordinea propriei sale lumi. De acea ramâi tu numai aşa cum eşti şi tu vei putea acţiona astfel cel mai eficient!

Aceşti oameni îşi pierd acuşi interesul pentru un duh, dacă ei îşi dau seama, că acela le este asemenea în ceea ce priveşte înţelepciunea sau, cum este cazul lui Petru şi lui Ioan, le este cu mult mai superior. Atunci ei devin din calea afară de înţepători şi se retrag atunci foarte tare înapoi. Dar dacă ei au de-a face cu unul, cum eşti tu, sunt ei fiinţele cele mai amabile, pe care tu le-ai putea găsi şi sunt atunci şi aşa zicând uşor de dus de nas. De aceea fii, aşa cum eşti tu, căci astfel tu Îmi vei putea sluji aici cel mai bine! Dar acum numai linişte, ele vin deja de tot la noi!”

151

Intrebarea celor trei frumoase către Domnul, de ce El şi cei ai Lui n-au venit în locuinţele lor - Răspunsul înţelept al Domnului

Când ajung cele trei la noi în aceiaşi îmbrăcăminte, tot aşa cum au fost îmbrăcate mai înainte în faţa lui Martin, Mi se adresează ele imediat Mie:” O Minunatule, cât de mult ne vei lăsa să te aşteptam cu tot ce este al Tău, până când ne vei găsi demne, să intri în casa noastră care este decorată corespunzător pentru a te primi?

Vezi tu, noi ştim de la înţelepţii noştri şi de la duhurile lumii noastre mari, tot aşa ca de la duhurile multor alte lumi, care ne vizitează des şi ştim şi din gura unor îngeri ale celui mai mare duh, care nu rar vin pe la noi: că noi locuitorii acestei lumi nu suntem numai foarte frumoşi la înfăţişare, ci şi din punct de vedere moral suntem aşa de curaţi, că nici chiar cele mai curate fiinţe ale luminii nu pot găsi la noi nici o neconcordantă. Şi că ei ne găsesc totdeauna vrednici să ne viziteze, se bucură cu noi cel mai bine în toată curăţia şi mărturisesc, ce fel de înfăptuiri minunate se găsesc în împărăţia nesfârşită a îngerilor şi a lumii al celui mai înalt duh, pe care voi îl numiţi Dumnezeul şi Tatăl vostru şi încă mai se înfăptuiesc tot timpul făpturi minunate mai mari şi mai de necuprins cu mintea din moment în moment.

Dacă însă toţi îngerii şi toate duhurile ne dau o asemenea mărturie şi nu sunt deloc retraşi în faţa noastră, atunci noi nu înţelegem, ce găsiţi voi totuşi la noi, din cauza căruia voi simţiţi atât de puţină compasiune pentru noi! Noi nu rugăm niciodată celelalte duhuri, ca ele să vină la noi. Dar ele vin totuşi cu plăcere, fiindcă ele găsesc la noi tot timpul acel lucru, care le face mare bucurie şi fericire. Pe voi, însă, v-am rugat insistent conform modului nostru cel mai bun pe calea cea mai curată a înţelepciunii a celor mai inalţi înţelepţi ai noştri. Dar la voi pare să fi avut aceasta un efect minor sau probabil nici un efect! O spune-ne, tu măreţule, care poate să fie adevărata cauză pentru această comportare! Spune-ne nouă, de ce voi n-aţi venit încă în locuinţele noastre, în care va aşteaptă mii de oameni!”

Vorbesc Eu:” La aceasta nu este devină nimeni dintre voi din punct de vedere moral. Eu ştiu desigur cel mai bine, cum voi sunteţi aranjaţi în toate şi cunosc înfăţişarea voastră, moravurile voastre curate şi locuinţele voastre. Dar aşa cum sunteţi voi, suntem şi noi liberi şi facem, ce vrem noi. Nimeni nu are dreptul, să ne ceară nouă socoteală şi să ne spună: „De ce faceţi aceasta sau cealaltă?”; pentru că noi suntem cu totul liberi şi facem, ce vrem noi.

Acest lucru, însă, de asemenea să-l ştiţi voi totuşi că noi nu ne lăsăm de loc atraşi numai de înţelepciune singură, ci numai de dragostea dreaptă şi însufleţită! Dacă noi suntem iubiţi cum trebuie, atunci noi vom şi urma dorul aprig al inimii voastre. Dar presupusa înţelepciune mare a voastră nu ne va împinge niciodată cu nici măcar o jumătate de pas înainte!

Eu însă am observat într-adevăr, că voi aţi folosit cuvintele voastre înţelepte spuse mai înainte Mie numai ca o acoperire, pentru a ascunde de Mine adevărata dragoste a voastră. Eu, însă, nu sunt un prieten unor asemenea învăluiri, ci numai un prieten al deplinei deschideri a inimii! Dacă voi vreţi conform acestor spuse să ne aduceţi pe Mine şi pe toţi aceştia ai Mei în locuinţele voastre, voi nu trebuie să vreţi să fiţi în exterior altfel, decât sunteţi voi alcătuiţi în interior; pentru că Eu pătrund cu privirea fiecare fibră foarte secretă a vieţii voastre! Ceea ce însă văd Eu, pe acel lucru îl văd toţi aceştia ai Mei şi încă nenumăraţi alţii, care, tot aşa ca aceştia de aici, sunt ai Mei pe deplin pentru veşnicie!”

152

Efect umilitor al frumuseţii corporale ale celor trei fete solare faţă de celelalte femei - Discursul de tunet al lui Martin şi sfatul Domnului către femeile supărate

La aceste cuvinte ale Mele îşi dezbracă cele trei imediat hainele şi spun:” O tu măreţule, - dacă aşa stau lucrurile, atunci nici aceste haine să nu ne mai acopere trupurile noastre. Pentru că şi ele sunt o învăluire a adevărului şi ajută şi ele, să învăluim inima noastră şi dragostea, ceea ce nu este o corectitudine!”

Atunci când ele stau iarăşi dezbrăcate, numai acoperite cu o curea în jurul coapselor şi bazinului şi frumuseţea lor devine iarăşi pe deplin vizibilă, cad toate femeile jos şi strigă:” O vai, vai de noi urâtele!”

Din cauza acestei comportări ale femeilor, devine Martin încă o dată indignat şi vorbeşte cu o voce foarte perceptibilă:” Aici avem iarăşi problema! Acolo stau ele întinse pe pământ asemenea unor broaşte devenite istovite! Nu, aşa este cerul însă cu nici o iotă mai bun, exceptând modelarea magic-minunată a lucrurilor, decât pământul cu fiinţele lui trecătoare! Acolo, face tocmai deşertaciunea, ca oamenii din cauza a atâtor griji pentru viaţa lor să devină foarte proşti. De aceea ei nu rar îşi pierd viaţa împreună cu deşertăciunea ei fatală aşa de tare din privire, că ei atunci în toată prostia existenţei lor nici măcar nu mai ştiu, ce este viaţa şi dacă ei mai trăiesc încă. Cel mai puţin ştiu ei însă, dacă ei vor trăi mai departe într-un mod conştient şi după moartea trupurilor lor.

Aici, în ceruri, au încetat într-adevăr grijile efermităţii. Dar în locul lor păaşesc mii de alte mizerabilităţi, care le şi întrec cu mult grijile fatale pământeşti. Acuşi vine acel lucru, acuşi celălalt, acuşi cu totul altceva. Mai simplu spus, am putea deveni încă mai degrabă de toate decât un om!

Ce fel de griji mi-au făcut încă aceste fiinţe femeieşti, acestea sunt chiar fără pereche şi în această lume de soare! Aşa se crede: „Domnului toată lauda, acum va fi o dată bine!”, - chiar atunci se iveşte ca un fulger iarăşi ceva, că ai vrea chiar şi pielea de pe trupul duhovnicesc să ţi-o tragi peste faţă!

O voi gâşte încrezute şi proaste, o voi fiinţe de ruşine ale omenirii: credeţi voi, oare, că Domnul v-a făcut pe voi pentru înfumurare sau ca o podoabă a cerului? Credeţi voi, oare, că aveţi întotdeauna dreptul, să ne fiţi o povară aproape de nesuportat nouă fiinţelor masculine cu întreaga oştire a prostiei voastre? Ridicaţi-vă şi vă purtaţi mai înţelept în ceea ce vine, căci altfel vă lăsăm noi toţi pe voi fără ajutor şi voi puteţi atunci singure să trăiţi în îngrozitoarea prostie a voastră!

Din cauza a multei supărări ascunse, că aceste fete de soare sunt fireşte nesfârşit mai frumoase şi mai înţelepte decât ele, cad jos aceste nebune ca nişte saci plini de paie şi urlă din cauza marii jigniri faţă de înfumurarea lor insuportabilă: „O vai, vai de noi urâtele!” O voi gâşte, vreţi voi oare să fiţi din prostia voastră încă mai frumoase decât aceste fiice ale înţelepciunii cereşti, care se află atât de sus, că nouă duhurilor bărbăteşti ne cere cea mai justă admirare? Eu vă spun, pentru atingerea acestui scop mai este nevoie pentru voi încă un timp îngrozitor de lung!

După aceste cuvinte ale lui Martin se ridică iarăşi toate acele femei şi se Mi se adresează Mie cu rugămintea, ca Eu să-i dau totuşi lui Martin un avertisment potrivit pentru o asemenea jignire.

Vorbesc Eu:” Aveţi doar voi înşivă gură şi limbă; aşa că daţi-i înapoi, ce nu va prieşte! Mie nu Mi-a făcut Martin nici un rău; fiindcă a fost corect, că el v-a sculat puţin printr-un mic tunet!”

Spun femeile:” Deci şi Tu, o Doamne, tot ce avem noi, eşti împotriva noastră! Unde vom găsi atunci milă?”

Vorbesc Eu:” În smerenia voastră adevărată, în ascultarea voastră şi în adevărata dragoste pentru Mine! Dar prin înfumurarea voastră voi îmi veţi scoate cu greu vreo milostivire. De aceea faceţi, ce v-a sfatuit Martin, căci atunci va fi totul bine! Deveniţi prietene ale acestor trei şi iubiţi-le, căci atunci vă va mai jena puţin frumuseţea lor!”

La aceste cuvinte încep femeile îmediat să devină mai de treabă. Mai multe pot deja să suporte marea frumuseţe a fiicelor solare şi se apropie aşadar de ele fără multă frică.

153

Discurs liniştitor al celor trei copii de soare - Martin într-o nouă ispită
Femeile pământeşti cu femeile solare în armonie - Porunca Domnului
pentru a intra în locuinţele fiicelor solare

Fiicele solare însă au băgat bine de seamă, în ce situaţie penibilă au fost puse acele multe femei din cauza dezbrăcării lor. De aceea, se apropie şi acestea de acele femei şi spun:” Stimate soare, înrudite cu genul nostru, puneţi deoparte şi aruncaţi de la voi, ce nu este vredic de voi, căci atunci înfăţişarea noastră nu vă va mai supăra!

Noi nu avem nici o vină, că cel Atotputernic a găsit de cuviinţă, să ne modeleze după părerea voastră atât de nespus de frumoase. Noi nu suntem de aceea nici foarte puţin încrezute sau, chiar după felul vostru pământesc şi rău mândre de aceea, fiindcă noi doar totuşi înţelegem numai foarte limpede, că aceasta nu este înfăptuirea noastră, ci doar numai cea a lui Dumnezeu. Ar fi foarte nechibzuit şi rău din partea noastră, ca noi să privim la voi de aceea cu dispreţ, pentru că voi nu sunteţi atât de frumoase la înfăţişare ca noi!

Doar totuşi nu noi, ci puterea celui mai înalt duh ne-a făcut pe noi, precum şi pe voi astfel, cum i-a fost bine şi potrivit nesfârşitei înţelepciuni a Sale! Dar dacă noi suntem lucrări a unuia şi aceluiaşi mester veşnic, cum oare am putea să privim unii la alţii cu dispreţ şi să vrem săa ne preferăm din cauza unor oarecare calităţi, pe care nu noi, ci numai Dumnezeu singur ni le-a dat?

Fiţi de aceea bucuroase, dragi sore de acelaşi gen! Nu mai vă mai uitaţi la noi cu priviri invidioase, că atunci veţi putea suporta înfăţişarea noastră tot aşa de uşor ca pe a voastră proprie. Vedeţi voi, ne pot suporta chiar şi bărbaţii voştri, pentru care noi suntem cu siguranţă încă cu mult mai atrăgătoare. Aşa suntem noi de părere că voi, ca înrudite de gen, doar trebuie să ne suportaţi încă cu mult mai uşor?

Spune Martin în sine:” Dar sigur cu greutatea cea mai mare! Pentru că acum sunteţi îngrozitor de incitante! Cea mai slabă atingere a braţului ar putea doar totuşi unul ca noi să-l pună de îndată într-o asemenea exatază înaltă, în care din cauza plăcerii înfocate am trebui imediat chiar exploda asemenea unei broaşte umplute cu aer!

O sappramant, acest sân, aceste mâini şi picioarele de sus până jos! Nu, aceasta nu se poate suporta în nici un caz! - Dacă ele ar cădea aşa la pieptul meu, sappramant, atunci s-ar sfârşi cu mine; ba chiar s-ar sfârşi de tot cu mine! Ele vor trebuie aşadar totuşi să se îmbrace iarăşi puţin mai mult, fiindcă aşa ele sunt prea de nesuportat de frumoase şi cu siguranţă chiar pentru pietre prea ademenitoare!”

Spun femeile:” O voi cele mai minunate fiice ale acestui pământ mare şi mai bun! Este pe de-o parte desigur adevărat, ca noi am fost la început puţin cam încrezute şi v-am invidiat chiar foarte mult din cauza frumuseţii voastre. Acum, însă, trebuie să acceptăm, că totuşi frumuseţea voastră pentru noi de neânţeles este de fapt aceea, care ne învinge! Pentru că ochii noştri sunt prea fără exerciţiu, pentru a putea suporta o asemenea privelişte. De aceea vă rugăm pe voi, voi fiice de îngeri, ca voi totuşi să luaţi pe voi iarăşi o rochie, căci altfel ar trebui să crăpăm de tot de ruşine din cauza priveliştii voastre, chiar dacă noi suntem deja oarecum duhuri mântuite şi voi încă fiinţe ale acestei lumi, înfăşurate cu carne şi sânge!”

Spun fiicele solare:” Indeplinirea dorinţei voastre, chiar dacă vrem să vă stăm la dispoziţie cât se poate de binevoitor, nu depinde de noi, ci de domnii voştri. Ce vor aceştia, vom face noi! Adresaţi-vă de aceea lor!”

Vorbesc Eu:” Rămâneţi; aşa trebuie voi să-mi slujiţi! Eu ştiu de ce! Pentru că vedeţi voi, cele trei fiice ale Mele cele mai drăgălaşe, chiar dacă născute pe acest pământ: nimeni nu cunoaşte mai bine, de ceea ce au nevoie copiii decât numai Tatăl. Eu însă sunt un adevărat şi legitim Tată al acestor copii şi încă al nenumăraţi alţii. De aceea Eu ştiu cel mai bine, ce poate să le fie de folos şi vreau de aceea, ca voi să nu vă îmbrăcaţi altfel, decât voi vă îmbrăcaţi în ordinea voastră pe acest pământ!”

Spun cele trei:” Doamne, învăţător şi Tată al copiilor Tăi, voia Ta să ne fie o poruncă sfântă! Dar acum veniţi totuşi odată în locuinţa noastră! Lăsaţi-vă acolo cinstiţi şi - dacă vreţi - să vă lăsaţi şi iubiţi cu tot jarul inimilor noastre!”

Vorbesc Eu:” Da, fiicele Mele noi, acum vrem să păşim în locuiţele voastre şi vrem să vedem, cum sunt acelea alcătuite. Martin, mergi în faţă cu Petru şi Ioan! Tu, Borem şi tu, Chorel, urmaţi-le pe cele trei cu femeile şi cu ceilalţi fraţi; în spatele Meu, însă, merg chinezii cu femeile lor! Voi trei fiice ale soarelui şi acum fiicele Mele mergeţi aici pe lângă cele două surori ale Mele, care se numesc Chanchah şi Gella. Aşa bine ordonaţi vrem noi toţi să intrăm în locuinţa voastră!”

Spun cele trei:” Doamne şi învăţătorule, vor şi ştii însă cei trei care merg în faţă, încotro ei trebuie să conducă toată această societate mare?”

Vorbesc Eu:” Nu vă faceţi probleme din această cauză! Cei doi, în a căror mijloc merge Martin, cunosc locuinţa voastră foarte exact; fiindcă copiilor Mei nu le este nimic străin şi necunoscut. Ceea ce am Eu ca Tată al lor, acel lucru îl au şi ei în toată abundenţa: de aceea deci nici o îngrijorare!”

154

Despre adevărata înţelepciune şi înţelepciunea aparentă a înţelepţilor din soare-
Legea incestului între locuitorii soarelui, o iscusinţă a Satanei!
Despre scopul venirii Domnului

Toată grămadă se pune acum iarăşi în mişcare şi noi mergem tihnit înainte.

Pe cale însă Mă întreabă cele trei fiice solare:” Bun şi înţelept Domn, învăţător şi Tată al copiilor Tăi, de ce sunt aşadar cele două fiice ale tale chiar aşa de tăcute şi nici nu Te întreabă nimic? Ştiu ele deci deja toate şi sunt ele chiar de aceea deja foarte înţelepte? Vezi, înalţii înţelepţi ai noştri vorbesc şi ei îngrozitor de puţin. Dar dacă ei vorbesc, atunci fireşte că are un cuvânt din gura lor mai mare greutate decât zece mii din a noastre! Aşa va fi probabil cazul şi la aceste cele mai dragi fiice?”

Vorbesc Eu:” Da, aproape aşa este într-adevăr. Dar numai cu diferenţa, că aceste două posedă acum deja în cea mai mare măsură un lucru, despre care de-abia au cel mai slab habar înţelepţii voştri cei mai mari în cea mai adâncă mistică a lor şi de-abia îndrăznesc ei înşişi să o spună cu voce tare!

Pentru că vedeţi voi, o înţelepciune ca a voastră nu este de fapt una adevărată. Ea este mult mai mult una care o face pe misteriosul, care de fapt nu duce la nimic, ce aş putea Eu încuviinţa în adevăr. Da, eu vă spun, legile înţelepţilor voştri sunt pe ici pe colo de o aşa natură, care vă face pe deplin incapabili pentru împărăţia Mea!

Fireşte că voi nu comiteţi nici un păcat, dacă voi urmaţi exact ceea ce vă prescrie legile voastre. Acestea, însă, sunt deja atât de îndepărtate de acele legi din începuturi, cam cât de departe se află cerul de această lume. Eu v-o spun vouă, voi aveţi desigur forma voastră din începuturi încă în toate şi sunteţi puternici în voinţa voastră. Dar aşa numiţii voştri înţelepţi din temelie nu sunt în general de prea mare folos, chiar dacă mai sunt pe ici pe colo comunităţi, care au ţinut credincioase legile lor din începuturi până acum. Şi astfel sunt aceste două surori ale voastre cu siguranţă cu mult mai înţelepte decât cei mai mari înţelepţi ai voştri de aici!

Pentru că vedeţi voi, acestea sunt pline de dragoste şi atunci când ele au fost pe lume, acolo le-a fost străină culcarea cu fraţii şi taţii lor şi le-a fost un foarte mare păcat, căci un asemenea act este considerat de Mine cu cea mai mare pedeapsă veşnică fără milostivire! La locuitorii pământului se zice: „Blestemat să fie un incestuos!”; la voi însă este incestul o lege a înţeleptilor voştri! Vedeţi aşadar, cât de mult greşesc înţelepţii voştri! De aceea ei nu sunt aşa de înţelepţi, precum voi credeţi, - şi Eu vin acum tocmai de aceea la voi, pentru a le arăta lor marea neânţelepciune .”

Spun cele trei.” O tu măreț Domn şi învăţător al copiilor Tăi! Eşti deci şi tu un Domn peste înțelepții noştri şi peste lumea noastră mare şi minunată, că tu vrei să ne dai alte legi?”

Vorbesc Eu.” Da, fiicele Mele încă curate de incest! Satan a găsit o cale şi în acest pământ curat şi a stricat deja multe comunități. De aceea trebuie Eu, ca Domn şi al acestui pământ, să vin eu Insumi şi să mătur pământul necurat. Căci altfel, voi toți veți pierde acuşi nobilimea voastră de sânge şi astfel viața veşnică a duhului, care în multe comunități atârnă acum numai de o sfoară foarte slabă! Pentru că cine vrea să-l prinda pe Satan, acela îl prinde printr-o oarecare mândrie de înțelepciune şi după aceea, prin incest. La voi s-a sălăşluit el destul de fain; dar Eu vă spun vouă, ochiului Meu nu-i este nimic fain!

Voi toți împreună cu înțelepții voştri ați devenit foarte bolnavi şi aceasta în multe şi mari comunități! Zămislirea voastră, care era la începuturi curat duhovnicească, a devenit aşadar foarte materială; da, ea a devenit cel mai oribil lucru al tuturor oribilităților!

Eu spun, între copiii Mei pe de voi aşa numita planetă sfântă este incestul urâciunea cea mai fără leac şi oribilă. Aşa de fapt, că Eu vreau să-l am pedepsit pe un incestuos fără drept de apel şi fără toată mila şi îndurarea cu moartea prin foc în timp şi în veşnicie! Şi uite, acest viciu oribil, foarte pur satanic a devenit la voi lege!

Sunteți voi într-adevăr de părere, că Eu, ca motivul din începuturi a toată ființa şi ordinea a tuturor ordinilor, pot să accept o asemenea lege? De aceea vin Eu acum, să vă salvez sau să vă osândesc pentru totdeauna. Nu degeaba au strigat duhurile voastre către oamenii voştri, ca în această societate vine cel mai „Infricoşător“; dar acelea n-au fost duhuri bune, ci rătăcite de adevăratul Satan! Dar Eu nu sunt cel înfricoşător, ci numai dragoste pură pentru cei nevinovați, dar într-adevăr o judecată veşnică pentru aceia, care au o dată cuvântul Meu şi legea Mea şi nu fac fapte conform acestora!”

155

Discursul înțelept al lui Chanchah - Legi rele şi legi adevărate - Fără luptă nici o victorie - De ce vine Domnul de-abia acum la fiicele solare

Aceste cuvinte ale Mele le pun pe gânduri pe cele trei fiice solare. Chanchah însă deschide gura sa frumoasă şi începe să vorbească cu cuvinte blânde:

(Chanchah:) “O voi fiice ale acestei minunate lumi, care nu a văzut vreodată noaptea şi nu a simțit dura schimbare a anotimpurilor! O voi fericiţelor după formele voastre, deoarece nu ați cunoscut vreo boală şi nu ați văzut pe nimeni să moară! Dar legile voastre mai rele decât cele mai grele greutăți ale noastre, va țin totuşi liberi şi până acum nemuritori! Deci sunteți într-adevăr liberi, deoarece nici nu puteți să păcătuiti după legile voastre, chiar dacă ați dori aceasta. Legile voastre vă fac imposibil faptul de a greşi; dar cum vine aceasta? Cum trebuie să fie făcute legile, ca să nu poată fi încălcate vreodată de cineva?

Vedeți, eu vreau să vă arat aceasta prin mila şi dragostea Tatălui meu sfânt: răul Ahriman (satana) deghizat într-un spirit de lumină a învățat şi a arătat înțelepților voştri natura voastră şi întrebuințările ei. Şi pe lângă aceasta, a mai dat sfatul, ca tot ce vă pică bine să fie lege, dar cu adăugarea: „Dacă îi este cuiva pe plac, să facă, ce vrea el. Dacă nu-i este pe plac, nu păcătuieşte în nici într-un fel, dacă n-o face!”

Gândiți-vă acum voi înțeleptilor, ce preț au aceste legi şi cu ce va pot ajuta! Sau ați auzit voi vreodată de o pedeapsă care s-a dat pentru încălcarea unei legi?

Vedeți voi, legile adevărate trebuie să fie făcute aşa, ca un om să se stapânească chiar şi la cele mai mari ispite. Dacă rezolva toate acestea, de-abia atunci se ridică şi este un spirit liber peste moartea sa şi peste materia efemeră. El este atunci un învingător deasupra naturii morții sale. Şi aşa poate intra într-o ordine mai înaltă pentru a deveni un copil al celui mai înalt Duh prin mila acestuia!

Ce victorie se poate câştiga prin legile voastre care nu spun nimic? Vă spun eu, nici o victorie! Căci unde nu este o bătălie, acolo nu poate fi nici o victorie. Şi unde nu este victorie, acolo nu este nici un premiu! Dar ce este acel om care nu a dobândit niciodată vreun premiu? Vedeți, este cu mult mai mult fără valoare decât cea mai urâtă buruiană, care o calcă în picioare; căci aceea a ajuns la capătul ei pe marea treaptă. Dar omul fără preț trăieşte fără nici un scop. El trăieşte, pentru că trăieşte; dar viața sa a fost fără vreun sens şi de aceea nu poate ajunge vreodată la un scop - aşa cum este şi în cazul vostru.

Voi trăiți după terminarea vieții trupeşti ca şi un fel de spirite de lumină. Dar tot aşa fără nici un scop ca, aici, în învelişurile voastre, a cărui parte exterioară este conform pământului vostru. Sfera îndepărtată este şi ea doar lumină pură şi minunată de o putere mare, dar interiorul este mai întunecat decât a oricărei planete. Eu vă spun, înțelepciunea voastră este aparentă şi frumusețea voastră doar o lumină slabă!

De aceea vine personal Domnul, pentru a da lumina adevărată copiilor de pe soare şi pentru a vă arăta un nou drum, ca să ajungeți mai aproape de adevăr. Vedeți, aceasta este înțelepciunea noastră adevărată! Dacă vreți să fiți desăvârşiți, atunci trebuie să fie valabilă şi la voi, căci altfel sunteți cele mai sărace ființe, cu toate că sunteți cele mai frumoase, din tot spațiul creator al Dumnezeului, al Tatălui meu!”

Cele trei tremură pur şi simplu la înțelepciunea lui Chanchah şi spun după un timp: “O tu minunată, dacă este aşa cum ne-ai spus tu, adică dacă sunt într-adevăr aşa făcute legile noastre, cum le-ai descris tu, - de ce ne-a lăsat atunci domnul şi învățătorul vostru, care este mesagerul mare al Celui mai înalt, într-o astfel de încurcătură şi nu a venit mai repede ca să ne ajute?”

Vorbeşte Chanchah: "Dragi surori, Domnul ştie cel mai bine, când este copt fructul! Căci El a făcut sământa şi în aceasta a pus puterea de creştere şi în aceasta a pus fructul, căruia îi trebuie timp pentru a se coace! Tot aşa este şi la voi cazul. Voi v-ați copt, dar nu în adevăr, ci în minciună. Dar ca să nu treceți de la minciună la rău, a venit El, pentru a vă salva pe voi!"

156

Bănuiala corectă a fiicelor solare de ființa Domnului - Sosirea în palatul oamenilor solari - Cuvintele admirative ale lui Gella şi Chanchah

Vorbesc cele trei, nu departe de locuința lor: "O tu dragă soră a genului nostru, tu vorbeşti de Domnul, Învățătorul şi Tatăl tău aşa, de parcă nu ar fi un mesager al Celui mai înalt, ci chiar Cel mai înalt în persoană! O noi te rugăm, dacă ştii marele adevăr, mărturiseşteni-l şi nouă!"

Vorbeşte Chanchah: "Dragi surori, nu pot să vorbesc eu despre aceasta, ci doar singur Domnul şi Tatăl meu! Noi nu mai suntem departe de locuința voastră, acolo veți auzi tot ce doriți să ştiți! De aceea aveți răbdare până acolo!"

Cu această înştiintare sunt mulțumite cele trei şi merg mai departe cu noi drumul până la locuința lor. Noi ajungem la prima poartă, de unde începe prima grădină şi aşa contiună ca un fel de terasă cea din mijloc şi după această ultimă şi cea mai de sus şi minunată grădină.

Când zăresc Chanchah şi Gella minunățiile acestea şi la capăt, un fel de templu de locuit, se sperie ele peste toate măsurile şi spun după o lungă inhalare de aer:

(Chanchah şi Gella:) "Dar, pentru voința lui Dumnezeu! În astfel de case locuiți voi? Aici, nu vedem în afară de aur şi cele mai mari pietre prețioase nimic altceva! Şi ce măreață construcție, ce arhitectură complicată! Da, în astfel de locuințe să trăieşti conştient cu gândul că nu trebuie să mori, atâta timp cât te bucură această viață, aceasta trebuie să fie într-adevăr îmbucurător!

Dar noi vedem, că trebuie să fie foarte greu, să duci aici o viață care îi este plăcută lui Dumnezeu. Căci unde se pune atâta accent pe exterior, nu se gândeşte cu siguranță vreun om la sărăcie şi mai puțin la abnegație, prin care se poate trezi doar spiritul nemuritor pentru a se împreuna iar cu Creatorul său.

O Doamne, iubitor Tată, ai Tu vreo bucurie la minunățiile acestea exterioare? Vezi, casa cerească a lui Martin este cu siguranță drăguță; dar în comparație cu această casă este o cocioabă de păcătoşi! Şi aceste grădini, aceste grădini întinse şi mărețe! Ce bogăție de nenumărate opere de artă! Nu, aici, nu poate fi vreo lume, aici, trebuie să fie cerul!"

157

Primele îndoieli ale lui Chanchah privind acele bogății - Despre dragostea arzătoare a inimii - Tot felul de contraziceri

Vorbesc cele trei: "O dragi surori, dacă vă uimeşte deja exteriorul simplu, ce veți spune, dacă veți păşi şi veți vedea interiorul locuinței noastre? Căci toată atenția şi grija noastră este îndreptată spre interiorul locuințelor noastre. Noi credem că îi arătam aşa respectul cuvenit marelui duh, deoarece ne folosim de talentele noastre în tot, pentru a fi demni de duhul nostru.

Noi credem, că fiecare minunăție măreață, care este făcută de noi pentru a onora marele duh, îşi găseşte exact în această folosință. Căci marele nostru duh ne-a suflat un simț, care este lege pentru spiritul nostru: cum să concepem noi ceva nesemnificativ în loc de ceva măreț? Nu ar fi aceasta aşa, de parcă am vrea să schimbăm spiritul nostru în altceva, decât este dat de creator! De aceea, nu vă loviți de casele noastre splendide, deoarece nu le construim din laudă, ci doar din necesitățile înțelepte ale spiritului nostru!"

Vorbeşte Chanchah: "Deci şi aici, ca şi pe pământ, la aşa zişi iezuiți, unde am învățat şi eu, „Omnia ad majorem dei gloriam? !" Oare sa fi găsit aceşti călugări drumul până aici?

Aşa o casă ar fi mult mai bună decât împărăția țării mele pe pământ. O voi săraci bogați, ia uitați-vă la Domnul: îmbrăcămintea Lui vă va spune, ce bogăție îl atinge la inimă! Din aceasta veți observa cu uşurință, dacă şi cât de mult îi place un astfel de exterior. Da, bogăția de jar a inimii, aceasta îi este pe plac, tot restul este însă în fața lui o grozăvie!

Dacă nu ar fi aşa, atunci ar fi venit deja de multe ori aici la voi, aşa cum vine pe planeta noastră des la cei săraci şi nearătoşi, îi cuprinde în brațele sale, ca un tată iubitor pe copii săi şi le face cadou bogăția milostivirii Sale! Dar la cei mari şi arătoşi, care locuiesc în palate minunate nu vine niciodată şi nu îi creşti şi îi învață ca să devină copii Săi!"

Vorbesc cele trei: "Tu dragă soră, trebuie să ai dreptate. Dar cum îi eşti aşa pe plac Domnului - dacă este într-adevăr în El duhul Celui mai înalt - dacă tu, cum vedem noi din interiorul nostru înțelept, provii dintr-o casă care nu pare a fi aşa de săracă pe planeta ta?"

Vorbeşte Chanchah: “De aceea nu am avut parte de o asemenea milă pe planeta mea! Dar pentru că îi sunt aşa de aproape, este de vină doar dragostea mea pentru El. Căci eu l-am iubit cu tot jarul vieţii mele, înainte de a-l cunoaşte şi a ştii, că şi creaţiile îşi pot iubi Creatorul! Şi vedeţi, această dragoste, nu bogăţia locuinţei mele pământeşti, m-a adus la El!”

Vorbesc cele trei: “Dar şi noi suntem la El, cu toate că, casa noastră este minunată. Cum se explică atunci, dacă El este într-adevăr acela, pe care îl descrii cu cuvintele tale?”

Vorbeşte Chanchah: “Dragi surori, aparent şi în exterior, bineînţeles! Dar această apropiere nu este o apropiere adevărată, cum veţi vedea şi voi imediat, dacă îşi va deschide gura în faţa înţelepţilor voştri! - Dar, acum, suntem deja în faţa holului de la casa voastră. Martin se opreşte deja şi se întoarce înapoi, pentru a primi un sfat. Să terminam puţin cu discursurile noastre şi să fim atente, ce se va întâmpla acum!”

158

Hărnicia oarbă a lui Martin pentru ceremonia oamenilor solari
Discursul tolerant şi înţelept al Domnului - Convorbirea lui Martin cu Petru despre morala Domnului

După ce a terminat Chanchah aceste cuvinte, este Martin deja în faţa Mea şi vorbeşte: “O Doamne, o Tată, aici poate să-i zboare uşor faţa cuiva! Aici este o bogăţie, de care nu a visat cu siguranţă nici un spirit de pe pământ! Chiar şi cei mai apropiaţi fraţi ai tăi se freacă la ochi şi se pare că şi ei de-abia pot suporta aceste străluciri! Dar ciudat, că nu ne întâmpină nici măcar o muscă şi nici unde nu este vreo urmă de om?

Petru spune bineînţeles, că trebuie să aşteptăm aşa de mult în faţa holului, până când ne vor întâmpina primii ale acestei case cu ceremonialul cuvenit de pe această planetă. Eu însă, am avut o scârbă imensă pe pământ faţă de orice fel de ceremonie, deoarece am avut eu însumi de-a face cu ele şi de aceea cred că nu ar mai trebui să aşteptăm prostia aceasta sclipitoare şi să intrăm fără să batem la uşa înăuntru în casă. Tu vei avea pentru aceasta cu siguranţă puterea necesară!”

Vorbesc Eu: “Oho, dragul Meu Martin! Noi nu venim aici ca duşmani, ci ca prieteni adevăraţi. Noi vrem să ajutăm şi să construim - nu să batem şi să stricăm!

Cu ce ne-am mândri noi, dacă am nimici acest ţinut într-o clipă? Sau este onorabil pentru un braţ puternic, să smulgă unei muşte capul de pe umeri? Vezi, este mai bine, să pui unei muşte capul pe umeri decât s-o distrugi. De aceea ne vom folosi aici de răbdarea şi dragostea noastră şi nu de forţă!

Sau ai fi fost deacord, dacă Eu - în loc să îţi arat răbdarea şi dragostea Mea, pe care nu le-ai fi meritat niciodată - te-aş fi prins cu puterea Mea şi te-aş fi aruncat imediat în iad? Cu ce ai fi putut să mă opresti? Dar iată, eu nu ţi-am făcut aceasta, pentru că nu am găsit nici o onoare, să te nimicesc Eu, Atouputernicul, pe tine, - dar, în schimb, să te îngrijesc şi să te ridic! Ar fi înţelept din partea noastră, să procedam aici cu duşmănie?”

Martin se loveşte pe piept şi vorbeşte: “O vina mea, vina mea, vina mea cea mare! O Doamne iartă-mă, Tu ştii că sunt un animal!”

Vorbesc Eu: “Da, da ţi s-a iertat de mult. Dar pe viitor să ai tot timpul un motiv drept în faţa ochilor, care ne preocupă şi ne va preocupa pe veci, aşa nu vei pica cu uşurinţă înapoi în prostia ta! Vezi, noi vrem să menţinem totul pe veci şi să nu distrugem nimic, nici măcar pentru o secundă; după distrugere vine doar iadul! Inţelege aceasta şi du-te iar la locul tău!”

Martin îmi sărută picioarele şi merge repede înapoi la cei doi fraţi.

Aceştia (Petru şi Ioan) îl întreabă: “Deci ce trebuie să facem? Să aşteptam sau să intrăm?”

Vorbeşte Martin: “Ştiţi voi, smintiţii au fost tot timpul cei mai nerăbdători, pentru că nu au nici o cunoştinţă. Dar când încep să devina prostănaci, devine foarte eficientă o morală! Şi despre aceasta este vorba şi la mine. Domnul m-a lustruit puţin şi acum este totul în deplină ordine! Dintr-un animal a făcut iar un om şi acum este totul în cea mai minunată ordine!”

Vorbeşte Petru: “Da, da, tu ai grăit adevăr. - Şi eu am primit pe pământ câteva morale bune de la Domnul şi aşa a fost bine. Chiar şi fratele Pavel şi-a aruncat pumnul spiritual în coastele mele şi iată şi aceasta a fost bine! Numai, noi doi încă nu ştim, dacă trebuie să aşteptăm şi să ne plictisim sau să intrăm imediat în această casă minunată. Spune-ne numai aceasta, dragă frate Martin!”

Vorbeşte Martin: “Cum mi se pare mie, vreţi să glumiti şi voi aşa puţin! Se înţelege de la sine, că trebuie să aşteptam după voia Domnului, până când vor termina cu toate ceremoniile, cu care vor să ne întâmpine! Voi cu siguranţă veţi şti de care?”

Vorbeşte Petru: “Deci dragă frate, nu trebuie să te superi imediat! Iată, eu ştiu cel mai bine că o morală de la Domnul nu este aşa de plăcută ca o alintare; dar El este dragostea şi aceasta este la fel ca alintarea! Ştii tu, când m-a atenţionat de Ierusalim Domnul pe mine şi pe fraţii mei, cu prezicerile Sale despre chinul care îl va îndura eu am strigat în marea mea dragoste pentru El: „Doamne, acestea să nu ţi se întâmple ţie!” - Şi ce mi-a spus mie Domnul?

Vorbeşte Martin: “O frate nu-mi repeta acea groaznică sentinţă! Intr-adevăr, mie mi-a fost tot timpul greu să cred, cum Domnul, care te-a pus cu puţin înainte stâlpul bisericii Lui pe care nu o putea doborâ nici o forţă a

iadului, te-a putut numi imediat după aceasta o satană şi cel mai înalt al iadului. Intr-adevăr, acesta îmi este până acum un adevărat mister! Cum înţelegi tu aceasta?”

Vorbeşte Petru: “Iată, când m-a pus Domnul să fiu stâlpul bisericii Sale, a vorbit cu mine din înțelepciunea Sa. Când m-a numit o satana, a vorbit cu mine cu o nemărginită dragoste, deoarece a scos tot ce era pământesc din mine cu o lovitură, iar aceste lucruri pământeşti au fost de fapt însuşi satana! Inţelegi tu acum sentința acestei enorme morale?”

Vorbeşte Martin: “Nu în toate amănuntele, dar eu simt, încotro se îndreaptă aceasta! Da, da Domnul este întru totul dragoste!

159

Lucruri muzicale de pe lumea solară - Primul avertisment al lui Petru către Martin, să învingă senzualitatea sa

(Martin:)” Dar acum aud ca intonații de clopot! Oare ce va ieşi din toată treaba aceasta? Ah, aceasta este minunat! Deci şi aici, muzica! Ce-i drept nu se poate simți nimic de vreun ritm, dar intonația fără ritm este totuşi minunată. Aş fii într-adevăr curios, cu ce fel de instrumente muzicale scot ei asemenea intonații!”

Spune Petru:” Dragă frate, acestea sunt un fel de clopote, aproximativ aşa cum erau ele uzuale la vechii egipteni şi cum, acum, încă sunt ca la ele acasă la persani, arabi şi hinduşi; numai că, aici, ele sunt mult mai curat răsunătoare decât pe pământ. Aceste clopote sunt făcute dintr-o formă de plăci, în care se bate cu topoare elastice la ocaziile unor sărbători deosebit de mari sau şi la scenarii naturale mari, care aici tocmai nu sunt o raritate.

Pentru ocazii mai mici ei au un fel de clopoței, cu ajutorul cărora ei dau semne diferite. Ei au desigur şi un fel de harfe pe care ei le pot folosi maiestruos. Pe acestea însă le vei auzi de-abia atunci, câd tu te vei afla în interiorul templului de locuit. Acum, ştii tu deja, ceea ce ai vrut tu să ştii neapărat! Pentru că, însă, ei vor ieşi imediat din locuințele lor, să fim noi aşadar numai tăcuți şi să-i aşteptăm!”

Mai întreabă Martin încă foarte scurt:” Prietene, este poziția noastră potrivită pentru întâmpinarea lor?”

Răspunde Petru:” Doar nu suntem soldați sau chiar comedianți! Ce ți-a venit aşadar iarăşi în minte?”

Spune Martin:” Eu te rog, dragă frate, numai tu să nu te porți cu mine cu supărare, căci altfel eu doar ar trebui să intru într-o deznădejde mare! De câte ori deschid eu gura, iasă într-adevăr ceva prostesc la iveală!”

Spune Petru:” Da, aproape aşa stau lucrurile cu tine. Dar motivul pentru aceasta este, că tu, fără să fii îndemnat de Domnul, vorbeşti şi întrebi încontinuu! În afară de aceasta, ai tu însă încă şi o porție considerabilă de senzorialitate spre pornirea cărnii în tine, care face cercuri şi inele ca un şarpe mic în sufletul tău. Aceasta încă tulbură continuu simțurile duhului tău de o aşa natură, că tu numai atunci eşti în stare să vorbeşti puțin mai înțelept, dacă senzorialitatea care se odihneşte în tine, nu este din nou pornită prin impulsuri din exterior.

Eu te rog însă, pentru voia Domnului, fă odată o înțelegere cu tine însuți şi nu te mai lăsa niciodată pornit iarăşi spre ceea ce nu este demn pentru duhul tău! Atunci va deveni vederea duhului tău tot mai luminoasă şi tu vei vorbi tot timpul cuvinte din curata înțelepciune. Acolo, însă, unde tu nu faci acest lucru cu seriozitate, tu nu vei mai iesi niciodată din prostia ta. Şi Domnul , în loc să te conducă mai sus, pune în luna pământului pentru 1000 de ani, calculat după măsura naturală a timpului de pe pământ!

Vor veni în văzul nostru imediat o grămadă dintre cele mai frumoase şi fermecătoare femei şi fiice ale soarelui. Eu îți spun în numele Domnului foarte serios: Până aici şi nu mai departe este calculat de Domnul să te conducă, pentru a te dezlega odată de senzorialitatea ta! Dacă tu vei trece bine peste acest examen, atunci va fi bine şi potrivit pentru tine. Dacă însă tu nu te vei afirma aici, atunci vei fi părăsit deodată de noi şi te vei regăsi în loc de a fi pe soare pe cel mai sărăcăcios pământ al lunii, pe care tu ai avut deja mai înainte de-a face cu un înțelept!

Pentru că vezi tu, toate, ce s-au întâmplat în jurul tău şi cu tine de la ajungerea ta în această lume a noastră a spiritelor, acestea s-au întâmplat toate în mare parte din pricina ta, pentru a face din tine un veritabil lucrător în marea grădină de struguri a Domnului. Cum ți-a spus-o şi Domnul Insuşi, că tu ai putea mai ales pe această lume să-i fii un slujitor folositor, din care cauză El şi face lucruri aşa de mari, pentru a face din tine un adevărat înger. Dar şi tu însuți trebuie să faci ceva, pentru că Domnul face aşa de multe, căci altfel, tu îți vei face un destin foarte ostil ție. Şi tu vei deveni atunci în adevărata împărăție a lui Dumnezeu, care îți este până acum încă străină, în cel mai bun caz nimic altceva decât un amărât strângător de zdrențe!

Acum, ştii tu, ce înseamnă toate acestea. Strângeți de aceea odată statornic toate puterile strâns laolaltă, fii serios şi bun şi dacă vrea să te ademenească o prea mare frumusețe, atunci uită-te la Domnul şi tu vei găsi imediat linişte! Pentru că tu trebuie să ajungi la acel punct, ca frumuseți încă cu mult mai fermecătoare să nu te mai poată niciodată convinge şi aceasta numai de aceea, că tu eşti al Domnului şi vrei să fii veşnic astfel. De-abia atunci tu vei fi capabil, să fii acceptat în adevăratul cer, unde te aşteaptă fericiri fără nume şi număr, despre care tu până acum nu ai încă nici un habar.

Pentru că, până acum, ochiul tău încă nu a văzut, ce a gătit Domnul acelora, care îl iubesc într-adevăr şi devotat. Şi aceea nu-l uita, ca tine, aproape în totalitate, la vederea unei piei femeieşti netede şi bine întinse, atâta timp cât încă merge numai cumva suportabil şi îşi iau numai atunci scăpare la El, când ei, prin nebunia lor nemărginită se află scufundați într-o băltoacă până la gură!

Vezi, Martin, până acum tu doar ai fost în cele mai multe cazuri astfel alcătuit şi ai fost conform mărturisirii tale dese mai mult animal decât om. Acum, însă, pentru că noi ne aflăm la capăt, leapădă o dată în numele Domnului de la tine pe deplin firea ta animalică! Dezbracă-l de tot pe bătrânul Adam şi îmbracă-te pe deplin cu toată abundența dragostei pentru Hristos, căci astfel tu vei fi primit imediat în cerul adevărat, propriu zis şi stabil, în noul Ierusalim, al cărui cetățean sunt deja de mult eu, Ioan şi şi alții fără număr! Martin, m-ai înțeles tu, acum?”

160

Posomorârea şi disperarea lui Martin - Indemnul şi avertismentul lui Petru

Vorbeşte Martin foarte îngândurat: “Deci - tot examen, examinarea mea! Deci totul doar pentru mine! O Doamne, o Doamne, când vor avea un sfârşit aceste examene?

Eu voi fi aşa de mult examinat, până când ajung la performanța de a fi apt pentru iad şi nicidecum pentru cer! De aceea probabil pot gusta aici lucrurile cereşti, ca să fie după aceea iadul mult mai groaznic?

Cât de des am auzit cuvintele, care mi s-au spus mie: „Deci Martin, drag frate, acum eşti desăvârşit!” Dar dacă sunt deja desăvârşit, se poate sau trebuie să fiu pentru adevăratul cer mai mult decât perfect?

O Doamne, dacă nu m-ai fi creat niciodată, atunci ar fi fost nulitatea mea mai fericită decât existența mea printre nenumărate examene şi între cer şi iad!

Acum ştiu care este situația mea şi pentru aceasta îți mulțumesc ție, drag frate Petru. Dar eu îți mai spun: cu această dezvăluire ai alungat cu o lovitură toate examinările prin care trebuia să trec! Dacă vrei, poți să laşi să defileze în fața mea îngeri sau draci, aceasta îmi va fi tot una ca existența sau dispariția mea, sau ca cerul şi iadul! Căci dacă aceste mai sunt încă examene, atunci nu dau doi bani pe testările asupra mea şi prin aceasta nu mai are valoare viața!

Şi pentru Dumnezeu, tu ai spus mai înainte ceva de o lună goală. O pune-mă repede să stau pe ea pe veci! Eu voi fi acolo mai fericit decât aici printre examinările acestea, din care reiese clar - cu toate că sunteți voi în jurul meu împreună cu Domnul - că mă îndrept spre iad în loc de cer!

Dar să fie cum o vrea. Cum am mai spus: aduceți îngeri sau draci în fața mea, aceasta îmi va fi tot una; căci de acum înainte voi fi mai tăcut decât o piatră!”

Vorbeşte Petru: “Frate, lasă să cadă acest ghimpe! Căci acela este moartea, care o poartă în sine carnea. Numele sau este „furie” de aceea şi copii ai cărnii care se numesc „copii ai furiei“! - Acum ies deja cu totul! De aceea, fii liniştit, seriozitatea ta îți va fi de folos!”

161

Victoria uşoară a lui Martin în discuția cu încrezutul bătrân al templului solar

La aceste cuvinte iese deja de pe al treilea nivel, cel mai bătrân şi cel mai înțelept şi păşeşte pe holul imens într-o îmbrăcăminte gri, înconjurat de mulți feciori şi fecioare. În mâna dreaptă ține un toiag şi în cea stângă un fel de bandă fermecată, pe care se văd tot felul de desene mistice. - Când este la trei paşi distanță de cei trei conducători, deschide acea bandă cu totul şi o întinde pe podeaua albastră ca de mătase. După aceasta înclină toiagul pe acea bandă şi începe să vorbească după un timp:

(Cel mai bătrân:) “La puterea nemărginită, pe care o posed prin nemărginita mea înțelepciune, vă poruncesc că prim şi cel mai bătrân om al acestei lumi, care nu are pe veci un capăt şi care este ținută de mine, ” -

Vorbeşte Martin pentru sine: “Sau ce? ! Omul începe să devine comic! Tot mai departe în acest fel!”

(Cel mai bătrân:) “Şi să-mi redați adevărul nemărginit, pentru ce ați venit şi ce vreți aici! Cea mai mică umbră a unei minciuni din gura voastră - şi vă spulber pe toți prin puterea mea de neânvins! Acum vorbiți!”

Vorbeşte Martin: “Toți deodată, sau unul pentru toți? Aceasta trebuie să specificați mai bine înălțimea voastră; căci noi nu suntem aşa de deştepți ca altețа voastră! Rog pentru o specificare concretă! - (în sine:) Aşa este bine; prostia sa trage după sine un val puternic peste frumusețea fecioarelor şi aşa este bine! Acum sunt iar împăcat cu Petru, Ioan şi cu toți ceilalți!”

Vorbeşte înțeleptul: “Dacă vorbeşte unul, atunci nu se ştie, ce gândeşte celălalt. De aceea trebuie să vorbiți toți o dată şi cu vocea cea mai tare!”

Vorbeşte Martin în sine: “În general sunt foarte prost față de aceşti conducători ai cerului, dar nimic nu mai poate întrece prostia acestui înțelept! Intelepciunea sa vreau s-o prelucrez eu singur, ca la sfârşit să nu se mai poată întoarce de jenă şi de atâta prostie!” La aceasta se întoarce Martin spre Petru şi îl întrebă în legătură cu acest fapt.

Şi Petru vorbeşte: “Dragă frate, acum ți-a venit rândul şi aceasta cu toată libertatea şi dreptatea! Vorbeşte aici, cum îți este crescută limba!”

Vorbeşte după aceasta Martin spre acel înţelept: “Dar tu, nemărginit înţelept, dacă este aşa de enormă înţelepciunea ta, atunci nu pot înţelege, cum ne poţi întreba ce vrem şi ce ne-a adus aici? Iată, noi fiinţele inferioare te citim până în amănunt şi ştim cu exactitate, ce se ascunde după aşa zisa înţelepciune a ta! Şi aşa cred eu, că vei ştii şi tu totul despre noi în acelaşi fel, dacă eşti într-adevăr aşa de minunat de înţelept! Ce părere ai tu de această problemă?”

Vorbeşte cel înţelept: “Da, aceasta pot şi eu, dacă este în faţa mea întinsă marea bandă magică şi dacă am toiagul dublu la mine. Dar pentru o astfel de vizită minoră am adus cu mine doar cele mai ordinare lucruri de ajutor, de aceea trebuie să vă întreb, pentru ca să aflu de la voi, - iar voi trebuie să vorbiţi!”

Vorbeşte Martin: “Dacă aşa stau lucrurile, cum poţi observa atunci, dacă spunem adevărul sau dacă minţim?”

Vorbeşte înţeleptul: “Pentru a ocoli aceasta, am pronunţat ameninţarea cea mare, pe care o voi practica, dacă mă veţi minţi. De aceea adevărul curat, sau - altfel - “

Vorbeşte Martin: “Da, sau altfel - eşti şi rămâi un măgar!”

Vorbeşte înţeleptul: “Ce este: un „măgar“?”

Vorbeşte Martin: “La noi este o fiinţă paşnică, care are întru totul culoarea ta. Are urechi foarte mari, dar pentru aceasta o judecată cât se poate de scurtă!”

Vorbeşte înţeleptul: “Ce îţi dă dreptul să crezi că sunt aşa?”

Vorbeşte Martin: “Daţi-mi voie, neamărginit înţelept, să fac o mică pauză, căci o astfel de întrebare importantă are nevoie de studiu!”

Vorbeşte înţeleptul: “Ce înseamnă „studiul” vostru? La noi nu există nici un lucru care s-ar putea numi „studiu“!”

Vorbeşte Martin: “Ascultă tu, înţeleptul înţeleptilor, înţelepciunea ta nu ai dobândit-o de mult, dacă nu ştii, de ce este nevoie la început pentru a ajunge la înţelepciune! Un studiu este aşa de mult ca o gândire harnică despre primele elemente, care conduc spre înţelepciune. Inţelegi tu acum ce este un studiu?”

Vorbeşte înţeleptul: “Nu, aceasta nu o pot înţelege. Căci înţelepciunea mea este prea mare şi nu poate cuprinde astfel de lucruri minore, pentru că sunt minuscule. De aceea explică mai măreţ, altfel nu te pot înţelege!”

Vorbeşte Martin: “Iată, iată, tu nu eşti chiar aşa de prost precum s-ar crede la prima vedere şi la prima ascultare! Deci, din cauza imensei tale înţelepciuni, nu poţi să înţelegi astfel de lucruri minore! Iată, iată, ce înţelept! - Dar dacă din cauza imensei tale înţelepciuni nu ai înţeles aşa un lucru mărunt, atunci nu înţeleg, cum ai putut înţelege mai devreme cuvântul „măgar“, cu toate că explicaţia în legătura cu el a fost mult mai scurtă?”

Vorbeşte înţeleptul: “„Măgarul” este o fiinţa - iar „studiul” doar un cuvânt. O fiinţăa este mult mai uşor de înţeles decât un simplu cuvânt. De aceea vorbeşte mai măreţ ca să pot înţelege şi eu!”

Vorbeşte Martin: “Prietene, eu cred că noi nu ne vom înţelege prea bine, sau chiar deloc pe parcurs. Căci tu eşti cu tot cu înţelepciunea ta o fiinţa omenească cât se poate de proastă şi de înţelepciune nu este nici o urmă la tine!

Eu însă îţi dau un sfat şi îţi spun: retrage-te cât se poate de delicat şi lasă pe altul - dar fără bandă magică şi toiag fermecat - să vorbească în locul tău! Poate va scoate ceva mai bun la iveală. În orice caz ca acele trei fiice ale acestei case, care ne-au întâmpinat primele şi au spus multe cuvinte înţelepte, iar din aceasta am tras concluzia, că voi sunteţi cu mult mai înţelepţi!

Dar eu m-am păcălit amarnic. Aşa o fiinţă prostănacă cum eşti tu, nu există să ai vreo pereche în toată lumea ta! Ştii tu, noi doi am terminat deja; de aceea lasă pe altul să vorbească pentru tine!”

Vorbeşte înţeleptul: “Aceasta nu se va putea în veci. Căci eu mă cobor din înălţimea înălţimilor la aceste râme şi de aceea nu poate vorbi nimeni altul decât eu, cel mai înalt, cel mai înţelept, cel mai puternic, veşnic şi nemărginit!”

Vorbeşte Martin: “Sau ce? ! - Doamne, doar nu reiese la sfârşit că tu eşti cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască?”

Vorbeşte înţeleptul: “Nu chiar aşa, dar nici cu mult mai prejos; El este doar puţin mai bătrân decât mine, iar eu sunt fiul Său!”

Vorbeşte Martin: Altceva nimic? ! Sau poate se mai poate adăuga încă ceva! Ştii, aşa ceva ca o echilibrare!”

Vorbeşte înţeleptul: “Bineînţeles, se mai pot adăuga încă multe; dar ar fi de neânţeles pentru tine. De aceea nu îţi pot spune nimic, deoarece eşti o nulitate faţă de mine!”

Vorbeşte Martin: “Da, da, aici cred totul pe cuvânt! Oh, tu eşti într-adevăr măreţ, ba chiar ceva nemărginit de măreţ în felul tău! Tu cu siguranţă nu vei mai găsi fiinţe de teapa ta pe această lume! O tu, tu, tu - -!”

Vorbeşte înţeleptul:” Da, eu nu am pe nimeni, care este mai mare decât mine. Atunci când eu ating pământul cu toiagul meu, toată lumea se cutremura şi toate fiinţele tremură de frică, când eu mă apropii de ele! Eu, însă, nu înţeleg în întregime, de ce tu nu te cutremuri şi de ce nici aceşti însoţitori ai tăi nu se cutremură în faţa mea, pe care totuşi v-aş putea distruge foarte subit?”

Spune Martin:” Ceea ce tu nu înţelegi acum, pe acel lucru îl vei înţelege să speram foarte acuşi! De la mine desigur cel mai puţin; dar este încă cineva prezent în această societate, care îţi va spune, de ce noi nu ne cutremurăm de loc în faţă ta şi veşnic nu ne va fi frică de tine!

Pentru că uite, tu ai fost înşelat amarnic de un duh rău, care a venit o dată la tine sub înfăţişarea unui înger de lumină. Şi astfel, tu ai înşelat de asemenea şi toată această obşte mare, fiindcă tu le-ai dat legi, prin care ei pot face ce vor ei şi nu pot niciodată să greşească, - care legi au o asemenea valoare ca nici o lege!

Eu ştiu însă, că tu ai fost înainte de aceasta un înţelept destul de umil şi ai stat foarte drept în fruntea acestei parohii mari. Atunci când te-a înşelat acel duh de lumina neadevărat şi ţi-a dat în loc de înţelepciune veche, adevărata şi dumnezeiasca prostia ta mare de acum, aşa ai devenit tu o fiinţă plină de cea mai mare nebunie!”

Spune înțeleptul:” Tu spui aici ceva, care conform ideei este desigur adevărat. Dar dacă eu sunt de aceea un nebun, acest lucru trebuie să se arate mai întâi, pentru că eu nu îmi par a fi astfel! Eu îți poruncesc de aceea, să vorbeşti mai departe, dar numai tot timpul într-un fel măreț!”

Spune Martin:” Spune-mi, dacă tu îți mai poți încă aminti bine, cât de bătrân eşti tu? Ai fost tu oare întotdeauna, ceea ce eşti, sau a fost înainte de tine un altul în locul tău, poate tatăl tău? N-ai fost tu cândva puțin mai tânăr, poate chiar un copil? Numai acest lucru spune-mi, căci atunci îți voi putea răspunde la întrebările tale cu mult mai uşor!”

Spune înțeleptul:” Prima întrebare nu ți-o pot răspunde de aceea, că marele nostru măsurător al timpului este distrus deja de un timp îndelungat. O fostă mare furtună a rupt firul pendulei şi noi nu o mai putem face să funcționeze iarăşi. Din această cauză nu ştiu nici eu şi nici altcineva, cât de bătrâni suntem aici.

Dacă eu am fost întotdeauna sau am avut o dată un început, despre acest lucru îmi pot aminti doar foarte vag, de parcă aş fi fost născut o dată, din care cauză nici n-am fost întotdeauna acela, ce sunt acum. Aşa îmi pare de asemenea aşa, de parcă aş fi avut o dată un tată, care atunci, când am fost încă copil, a exercitat slujba mea, dar fireşte că nu cu înțelepciunea mea mare! - Intrebările tale sunt răspunse, de aceea vorbeşte acum iarăşi tu!”

Spune Martin:” Uite, eu doar am ştiut acest lucru, că tu nu eşti un Dumnezeu şi nici un fiu de Dumnezeu, ci doar foarte simplu un om muritor, cum am fost şi noi. Şi acest lucru este bun pentru tine şi pentru întreaga obşte a ta, căci astfel tu şi toată obştea ta puteți şi fi iarăşi salvați! Dacă tu ai fi rămas în prostia ta rigidă, ar fi putut să vă meargă acum într-adevăr foarte rău. De ce, acest fapt ți-l va arăta ceea ce urmează. Dacă însă tu vrei să fii foarte fericit, atunci aruncă de la tine imediat banda ta magică precum şi toiagul tău vrăjitoresc, căci altfel încă nu se mai poate vorbi cu tine o vorbă înțeleaptă!”

Spune înțeleptul:” Tu ceri prea mult de la mine. Dacă arunc de la mine aceste ajutoare necesare ale puterii, dominației şi înțelepciunii mele, atunci eu doar nu mai pot să înfăptuiesc nimic! Cine mă va asculta, dacă eu nu am nici o putere? De aceea, tu nu trebuie să ceri lucruri de la mine, care nu se pot împăca cu cea mai mare demnitate a mea!”

Spune Martin:” Prietene, noi locuitori ai pământului avem un cel mai înalt cuvânt de la Dumnezeu Insuşi şi acest cuvânt sună aşa: „Nu este nimic, ce lepădați de la voi în numele Meu, care să nu-l primiți atunci iarăşi înapoi însutit la timpul răsplătirii!”

Şi uite, aşa va fi şi la tine cazul! Ceea ce vrei tu să faci sau să nu faci în numele Domnului nostru, acele lucruri le vei primi tu iarăşi înmiit în tot adevărul. Vei lăsa nemerniciile şi vei primi în schimb lucruri alese. Pentru aparență vei primi tu o adevărată viață. Pentru lucruri greşite vei căpăta adevăr, pentru prostie înțelepciune, pentru slăbiciune adevărata putere, pentru neputință forță! Aşa vei primi tu toate în cea mai adevărată abundență de la Dumnezeu Domnul, ceea ce tu ai lepăda aici din prisosul nimicniciei tale!

De aceea fă cu drag şi de bună voie, ceea ce eu cer de la tine. Eu mă ofer ție ca ostatic, ca tu să poți face cu mine, ce vrei tu, dacă eu nu ți-am spus aici adevărul cel mai deplin!”

Spune înțeleptul:” Bine, eu văd deja, că tu eşti într-adevăr un duh sincer şi fac de aceea, ceea ce tu ceri de la mine. Pentru aceasta, însă, răspunde-mi totuşi o dată la prima întrebare, cine şi de unde sunteți voi, ca eu să vă pot conduce atunci în această casă!”

162

Despre adevărata credință şi libertatea duhului - Trezirea spirituală a celui mai vârstnic

Înțeleptul aruncă acum totul de la el. Atunci când el aruncă de la el bandă împreună cu toiagul, păşeşte Petru la el şi spune:

(Petru:)” Aşa e bine! Tu ai făcut, ce ți-a cerut fratele Martin în numele tuturor să faci şi ai devenit astfel un frate nou pentru noi. Este de aceea echitabil acum, ca şi noi să facem, ceea ce tu ai cerut de la noi, adică să-ți facem cunoscut, cine şi de unde suntem noi.

Vezi, nimic nu este mai uşor, decât ați spune prin cuvinte, ceea ce tu vrei să ştii de la noi. Cu aceasta, însă, nu s-a rezolvat încă de fapt nimic şi ți se ajuta numai foarte puțin! Pentru că la ceea eu îți fac cunoscut, este nevoie de la tine o credință neapărată, o preluare voită şi fără îndoiala, a ceea ce îți spun eu. Dacă îți lipseşte această credință, atunci toate acestea nu-ți sunt de folos, orice aş dori să-ți spun!

Tu vorbeşti fireşte în sineti: „Dacă vor fi adăugate dovezi la cele spuse, vreau şi doar pot să cred toate!”. Dar fireşte că trebuie să-ți atrag atenția împotriva acestei gândiri ale tale, ca o asemenea credinăa nu este o credință, ci o cunoştință curată, prin care ființei tale interioare i se ajută puțin sau de loc.

Pentru că o cunoaştere bazată pe dovezi nu mai este o cunoaştere liberă, ci una judecată. Ea nu-l face liber pe nici un duh, ci îl face tot aşa de des prizonier, câte dovezi sunt date pentru o dogmă!

Numai acea credință, care este în acest caz asemenea unei ascultări a inimii, unde inima nu întreabă: „De ce, cum şi când şi prin ce?”, este o credință adevărată. Numai aceasta face duhul liber, pentru că o asemenea credință este o preluare liberă şi necondiționată a ceea ce ți-a fost făcut cunoscut de un mesager al cerului, a cărui autoritate nu are nimeni de o a examina decât numai dragostea inimii tale.

Dacă tu simţi iubire pentru mesager, atunci primeşte-l; dacă însă tu nu simţi dragoste, atunci lasă-l să meargă! Şi mesagerul are aceeaşi poruncă de la Dumnezeu. Pentru că el spune şi spusese: „Acolo, unde veţi fi primiţi, rămâneţi; însă, unde nu veţi fi primiţi, scuturaţi acolo praful de pe picioarele voastre şi mergeţi mai departe!”

Tu înţelegi din aceasta că, nici acela, pentru care este mesajul, nici mesagerul însuşi nu trebuie să fie legaţi de această idee, ci să fie foarte liberi. Mărturisirea liberă şi primirea liberă! Unde se cere mai mult, acolo nu mai este libertate, ci o judecată, care nu-l face liber pe nici un duh.

Să-i fie lui Dumnezeu, veşnicului Domn, de aceea de făcut, să îi înveţe pe oamenii Săi prin dovezi de nezdruncinat, că El este şi cum şi prin ce, aşa i-ar fi acest lucru unul foarte simplu: El ar trebui să-i pună pe oameni doar într-o judecată, căci aşa ei nu vor putea crede şi gândi deloc altceva, că inima lor ar fi atunci îndreptată asemenea unui animal. Dar Domnul nu vrea oameni artificiali, ci unii foarte liberi. De aceea trebuie să fie liberă şi inima lor, mai ales în acceptarea învăţăturii mărturisite de El, că altfel, ei n-ar putea deveni niciodată liberi în duhul lor.

Atâta timp cât mintea ta cere o dovadă, pentru a prelua o învăţătură sau o mărturisire, atâta timp este şi duhul un prizonier în temniţa întunecată. Şi pentru că îi este foame şi sete, strigă el după hrana, care i se dă prin dovezi ca fărâmituri sărăcăcioase. Prin aceasta el nu poate însă niciodată să ajungă la acea putere, prin care el ar putea să se elibereze de lanţurile sale.

Dacă însă mintea inimii primeşte ceva liber, fără dovezi, atunci îşi arată imediat inima puterea ei liberă, care trece în duh şi îl face liber. Dacă însă duhul este liber, atunci totul este liber în om: dragostea, lumina şi vederea! Atunci, nu mai este nevoie de nici o dovadă pentru adevăr, pentru că pentru aceasta este duhul liber însuşi cel mai limpede şi deplin adevăr al tuturor adevărurilor.

Intreabă-ţi acum inima, dacă tu poţi să-mi dai crezare necondiţionată, la ceea ce îţi voi spune, că atunci îţi voi şi spune, ceea ce vrei tu să ştii! Dacă însă tu nu poţi aceasta, atunci ar fi discursul meu în zadar. Fiindcă noi n-am venit să vă judecăm, ci să vă facem liberi de povara grea a robiei voastre vechi!”

Spune înţeleptul:” Prietene ales, tu te afli pe o treaptă mai înaltă decât mine. Vorbeşte de aceea şi eu te voi crede liber, pentru că vreau să te cred!”

163

Informarea lui Petru despre societatea venită şi motivul ei de vizită -
Indoielile înţeleptului despre vizibilitatea lui Dumnezeu

Spune Petru:” Atunci, ascultă bine! Noi toţi, cum ne vezi tu aici, suntem în primul rând copii ai lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă, după imaginea voastră, copii ai celui mai mare duh. În al doilea rând însă sunt unii dintre noi şi slujitorii principali ai celui mai mare şi adică de acea natură, că tocmai cel mai înalt Insuşi i-a pus să fie pietre de temelie ale bisericii Lui a toată nemărginirea. Mai întâi desigur fireşte numai pe pământ, ceea ce înseamnă pe acea planetă, care o numiţi voi cea sfântă. Atunci, însă, când ei au îndeplinit acolo sarcina lor cu bucurie şi devotament, au fost ei ridicaţi atunci printr-o luare dureroasă a trupului imediat spre El în cerul cel mai înalt al tuturor cerurilor, pentru a avea de la El toate, ce El Insuşi are şi astfel să savureze veşnic nestingheriţi fericirea cea mai înaltă a tuturor fericirilor. În al doilea rând, însă, să facă acea slujbă într-o asemenea fericire în sensul cel mai larg, pe care ei au făcut-o - fireşte în cea mai strâmtă măsură - pe pământ. Şi aşa să ştii, că tocmai eu, Petru şi acel al treilea, Ioan, suntem astfel de slujitori. Ceilalţi însă sunt toţi mai puţin sau mai mult începători în această lume şi în slujba aceasta menţionată mai sus.

Scopul, pentru care am venit aici, este mai întâi acela, că noi îi introducem şi îi învăţăm pe cei nou veniţi în această lume în slujiri de dragoste mai înalte. După aceea, vrem noi însă să vă îndreptăm iarăşi pe voi locuitori ai acestei lumi luminoase şi adică numai unele parohii, care s-au îndepărtat de calea cea dreaptă.

Fiindcă însă tocmai acest ultim lucru este un lucru greu, aşa încât osteneala ar întrece puterile noastre, de aceea este şi Dumnezeu Domnul Insuşi prezent cu toată abundenţa puterii şi forţei Sale! Şi acest lucru într-o înfăţişare omenească vizibilă, care înfăţişare este adevărata înfăţişare dumnezeiască, prin faptul că Dumnezeu ne-a făcut după asemănarea Lui în exterior precum şi în interior. Pentru că El nu a luat o altă înfăţişare pentru iubiţii Lui, decât cea dintâi a dragostei Sale veşnice.

Din care cauză nu există în toată nemărginirea niciunde o lume, pe care ar avea oamenii o altă formă, decât o avem noi. Numai sunt ei pe ici pe colo diferiţi după mărimea exterioară şi în culoare, câteodată şi în unele puţine lucruri exterioare. Forma de fond rămâne însă tot timpul cea dumnezeiască.

De aceea nici nu trebuie săte înstrăineze, dacă tu îl vei vedea aşadar acuşi chiar pe Dumnezeu, cel mai înalt duh, cu totul în înfăţişarea şi măimea mea. Puterea Sa nesfârşită şi veşnica şi măimea Lui nu este dependentă de cea a Sa din exterior înfăţişată, ci de mărimea Lui duhovnicească interioară, care însă veşnic sălăsluieşte în lumina cea mai sfântă şi de nepătruns şi nu poate fi văzută niciodată de vreun duh făcut şi încă mai puţin înţeleasă vreodată.

Acum, ştii tu totul; nimic n-am lăsat pe din afară, ce a fost neapărat nevoie pentru a răspunde la întrebarea ta. Spune-mi şi tu acum foarte sincer fără toată prefăcătoria - care este mai ales în această parohie foarte la ea acasă -, dacă tu crezi într-adevăr toate, ce ţi-am spus acum!”

Spune înţeleptul:” Prietene ales, spunând cu intenţie sinceră, exceptând ultima remarcă - cred totul. Dar că Dumnezeu, fiinţa dumnezeiască şi duhul cel mai inalt, nesfârşit şi veşnic să se sălăsluiască şi El aici între voi şi

adică în înfăţişarea şi mărimea ta, acest lucru - tu însuţi înţelegi, dacă ţie îţi sunt cunoscute numai puţin profeţiile şi prooROciile noastre străvechi - este un lucru greu de crezut! Poate să fie probabil, că eu voi înţelege aceasta mai târziu. Dar în acest moment este pentru noţiunile mele despre Dumnezeu, cea mai înaltă Fiinţă, aproape de tot imposibil!

Tu ştii faptul că Dumnezeu îşi trimite îngerii numai foarte rar încoace, care ne mărturisesc nouă, cei mai înalţi înţelepţi, despre cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască, dar totdeauna completează „Pe Dumnezeu însă nu-L poate vedea nimeni şi să trăiască în acelaşi timp!" De aceea El ar locui într-o adâncime de nepătruns a toate adâncimile, ca nici o fiinţă să nu fie pagubită în viaţa sa prin privirea la dumnezeire. Cum însă ne-ar merge nouă aşadar, dacă ar fi într-adevăr aşa, cum tu mi-ai adus acum la cunoştiinţă, dacă Dumnezeu ar sălăşlui aici între voi! Eu nu pot să pun la îndoială, că o asemenea fiinţă dumnezeiască ar fi într-adevăr şi posibilă. Unde ar ajunge atunci ordinea Lui veşnică şi de neschimbat, care ne-a fost mărturisită atât de des?"

Spune Petru:" Prietene, ai numai puţină răbdare şi tu vei găsi chiar foarte posibil ceea ce îţi pare de-abia posibil! Da, acum, fii numai puţin răbdător - El Insuşi vine încoace; de la El tu o vei înţelege mai întâi!"

164

Expunerea logică a lui Petru şi înlăturarea dubiilor ale celui mai bătrân din soare
în ceea ce il priveşte pe Domnul prezent vizibil

Vorbeşte înţeleptul: "Drag prieten, doar nu este el acela, care păşeşte în mijlocul acelor două femei, în faţa cărora - cum mi se pare - merg acele trei fiice ale acestei case, pe care le-am trimis mai devreme, acolo, unde aţi fost voi şi nu aţi vrut sau nu aţi putut merge mai departe? !

Iată, la noi ar fi de neconceput, dacă s-ar lasă un înţelept de al treilea rang condus de nişte femei! Cum să privim noi faptul, că cel mai înalt Dumnezeu, care a instalat toate legile ordinei, se lasă condus de nişte femei? Bineînţeles, dacă acel spirit, sau mai bine spus om, care nu dezvăluie prea multe, este într-adevăr Dumnezeu!"

Vorbeşte Petru: "Prietene, nu ai făcut în tot parcursul vieţii tale lucruri care ţi-au fost ţie de folos sau doar spre amuzamentul tău propriu?

Tu spui: „Sigur că da, în ambele sensuri!"

Bine, dacă ai făcut aşa de multe lucruri variate, atunci spune-mi, dacă găseşti printre acestea ceva, de care poţi spune: „Aceasta lucrare nu este demnă de mine! Mie îmi este ruşine, deoarece este împotriva tuturor regulilor şi la cel mai înalt nivel de neânţeles, să privesc aceastăa lucrare cu ochii mei sau s-o ating cu mâinile mele."

Tu spui: „nu!" Căci dacă ai avea aşa o lucrare, cum ar fi putut, să nu fie demna de ochii sau de mâinile tale? Iată, aici ai greşsit adevăr şi aşa şi este. Dar acum ascultă:

Dacă tu eşti de părere că toate lucrările tale sunt bune şi demne de tine, cu toate că faţă de Dumnezeu eşti cel mai imperfect om al lucrărilor tale: atunci cum poţi tu să ceri de la Dumnezeu o ordine, deoarece El este cel mai desăvârşit şi veşnic maistru al tuturor lucrărilor Sale?

Spune-mi, ce lucrare dumnezeiască ţi se pare aşa de rea, ca să-i fie ruşine lui Dumnezeu de aceasta? Sau ar trebui ca Domnul tuturor creaţilor Sale să ne ceară nouă, adică creaţiilor Sale, voie şi indicaţiile, cum să se poarte cu lucrările Sale! - Ce spui tu la aceasta?"

Vorbeşte înţeleptul: "O prietene, acum văd limpede că eşti un înţelept. Fiecare din propoziţiile tale este întemeiată şi nu se poate găsi nici o replică la ele! Şi aşa încep să cred cu tărie, că acel om simplu este de fapt cea mai mare fiinţă dumnezeiască. Căci dacă a putut pe planeta mică şi sfântă - cum am fost noi învăţaţi de îngerii Săi, - de ce i-ar fi imposibil aici pe lumea aceasta mare şi luminată?

Tu vezi, că eu pot presupune şi aceasta o şi fac. Dar acum vine o alta, mult mai importantă întrebare: Prietene, dacă El este acela, El cel mai puternic, cel mai sfânt şi cel mai nemărginit de înţelept - El, care este mult prea sfânt pentru gândurile noastre înalte şi adânci, deoarece doar cea mai înaltă fiinţă curată şi înaltă ar putea avea curajul, să se gândeasca la numele Lui; - întreb eu, cum îl vom primi şi cum vom putea rezista în faţa lui!"

Vorbeşte Petru: Prietene, El este deja foarte aproape de noi. Uită-te o dată cu ochii aţintiţi asupra Lui şi spune-mi atunci, dacă arată aşa de îngrozitor de sever. Şi mai spune-mi, dacă aceste trei fiice ale casei, care se tot întorc după El şi par destul de vesele, sunt tot aşa de înfricoşate în sine ca tine?"

Vorbeşte înţeleptul: "O prietene, aşa ceva nu pot descoperi. El pare a fi foarte bun, fin şi blând şi pe acele trei fiice nu le-am văzut până acum aşa de degajate!"

Vorbeşte Petru: "Dacă observi aceasta, atunci cum poţi întreba? Eu îţi spun: nu te teme de El! Căci unde merge El, acolo ajunge doar cu dragoste - şi în veci nu cu mânie sau răzbunare. Cu toate că mânia şi răzbunarea sunt în aceiaşi măsură ale Sale pe veci ca dragostea şi de aceea să nu simtă nimeni mânie şi răzbunare faţă de semenii săi.

Căci mânia este doar a lui Dumnezeu şi răzbunarea doar a judecătorului. Dragostea însă, este cea a Tatălui şi aceasta o dăruieşte copiilor Săi, iar dacă o caută la ei şi vine atunci fără mânie şi răzbunare. El vine tot timpul cu dragostea Tatălui la copii Săi, pe care i-a creat din dragoste după înfăţişarea Sa şi în inima le-a pus destinul minunat, ca să poată deveni ceea, ce El însuşi este.

Iar dacă aceasta este aşa după adevărul veşnic, ar fi înțelept, să te temi de ceea, ce este față de noi doar dragostea curată?

Tu nu te temi de mine, cu toate că posed aşa de multă putere şi prin cel mai mic gând aş putea distruge această lume pentru a pune alta în loc! Dar pentru că nu te temi de mine, care am toată puterea Domnului în mine, cu toate că nu aş putea să fiu în veci aşa de bun cum este El: atunci cum te poți teme de El, care este bunătatea întruchipată?

Nu te teme, ci bucură-te peste toate măsurile, deoarece ai primit tu şi această lume marea milă! Atunci va avea şi El bucurie cu tine şi cu ceilalți şi vă va ajuta, pentru că aveți multă nevoie de El! Dar acum, limpezeşt-ți inima; mai câțiva paşi şi El este în mijlocul nostru!"

Vorbeşte înțeleptul: "O prietene, dacă este limpede inima mea, nu pot spune. Dar pot spune pentru prima oară că simt o mare dragoste pentru El!

Tot aşa am scăpat şi de teamă prin gândire înțeleaptă: prin urmarea dreaptă a gândirii, nu pot fi eu mai mult decât o creație şi nu pot deveni mai mult decât ceea ce sunt, adică o creație şi aşa este imposibil ca Dumnezeu să devină inferior a ceea ce este - adică Dumnezeu, cea mai desavârşită ființă, prin care este condiționată viețuirea a orcarei alte creații.

Fără creator, nu poate exista nici o creație, dar creatorul fără creație poate exista. Căci creatorul este ceea, ce este, prin claritatea ştiinței Sale şi prin urmare, El poate crea ce şi când vrea El. Creației îi este imposibil să fie o ființă înainte de a deveni una şi aceasta doar prin atotputernica voință a Creatorului.

Eu văd în Creator şi în creație două necesități, din care a doua pare a fi condiționată prin prima; dacă acest lucru se poate privi doar în acest fel, atunci nu pot înțelege, cum eu, ca o necesitate limitată, mă pot teme de prima care este de necompensat!

Eu gândesc despre acest lucru spre linşistea mea aşa: Lumea noastră mare are pe suprafața sa o grămadă de lucruri minore, iar un singur lucru din acesta în comparație cu întreg volmul a acestei lumi este exact aşa ca nimic în comparație cu tot universul!

Dar făcând abstracție, există micul pe lângă mare şi are tot acelaşi motiv, ca să se bucure de existența sa ca şi acel lucru mare. Chiar dacă este față de cel mare nimic, este totuşi cu sine comparat desăvârşit. Şi eu mă gândesc aici mai departe:; Eu bineînțeles nu pot deveni în veci ceea ce este veşnicul şi atotputernicul creator. Dar nici creatorul cu puterea Sa nu poate deveni niciodată ceea ce sunt eu, adică o creație.

Bineînțeles nu are nici un avantaj acest lucru. Dar este totuşi o treaptă ciudată, deoarece nu poate să păşească pe ea în veci creatorul. Şi aşa au amândouă necesități lucruri unice: şi prin aceste unicaturi aparente, dar în realitate nu poate ajunge nici una nici alta la stagiul opus. Dacă îmi imaginez aceasta în față ochilor, voi putea trece peste acea frica, care m-a cuprins mai înainte!"

165

Ioan în discuție contradictorie cu înțeleptul solar - Legătura între creator şi creație

Vorbeşte după aceasta Ioan: "Dragă prieten, eu am cântărit ideea discursului tău şi mi s-a părut, observând în sine, că este corect. Trebuie doar să spun, că ai fost prea dur cu aceste două extreme şi ai tras o linie de despărțire prea drastică.

Este adevărat că,Creatorul nu poate deveni în veci o creație şi o creație nu poate deveni niciodată un creator. Dar creatorul nu are de pierdut nici de câştigat față de creație.

Căci în primul rând nu are o altă materie pentru a crea creațiile Sale decât pe sine însuşi. El trebuie să modeleze creația Sa din aceiaşi substanță din care este El şi există aşa de o veşnicie. În contiunare trebuie să o mențină de le Sine pe această creație, în timp ce creația nu are altceva de făcut decât să existe.

Şi dacă creația este aşa, cum doreşte creatorul - adică o creație într-o anumită ordine -, poate şi creația să ajungă la perfecțiunea creatorului său. El poate ajunge un copil al lui Dumnezeu şi poate să locuiască cu El în aceiaşi casă şi poate să se folosească de toate drepturile sale şi să le întrebuințeze. Eu cred, că prin aceasta ar trebui să fie mai apropiați creatorul cu creația sa.

Atâta timp cât creatorul şi creația care a primit libertatea morală de a alege acțiunile sale, atâta timp este corect ceea ce ai vorbit. Căci prioritatea creatorului nu poate fi pusă la îndoială, pentru că este o necesitate de necontestat.

Dar dacă pătrunde creația prin zidul de separare prin recunoaşterea voinței Creatorului, adică dacă îl primeşte în sine şi devine una cu creatorul său, atunci se pune întrebarea:

Unde este creatorul ca veşnic unul şi acelaşi mai mult creator: în Sine sau în creație? Ce este în acest caz mai vechi: creația ca ființa identică cu şi în creator - sau creatorul ca ființă identică în creație? Pentru că El Insuşi spune: „Voi sunteți în Mine şi Eu în voi!"

În acest caz, care este adevărat şi de nezdruncinat, sunt eu de părere din abundență celor mai luminoase vederi ale mele, că tu, prietene drag, ai prea întins corzile tale şi trebuie de aceea totuşi să laşi să se discute puțin mai mult cu tine! - Ce părere ai tu în această privință?"

Spune înțeleptul:" Prietene drag, eu văd, că tu eşti nespus de înțelept. Nimic nu se poate contesta împotriva principiilor tale arătate de tine. Numai că eu sunt de părere, că ființa productivă rămâne tot timpul proprie

creatorului: dacă El rămâne pentru Sine izolat, sau dacă El, conform efectul Său curgător din Sine, umple creația Sa cu Sine Insuşi ca pe un vas, bineînțeles după măsura de cuprindere dată creației.

În aşa fel, ca creația nu va fi niciodată în stare să cuprindă toată abundența nesfârşită a dumnezeirii din începuturi, despre acest lucru desigur nu este vreun dubiu! Eu sunt de părere că răspunsul la această întrebare se afla deja în noțiunea „veşnicie“, care poate fi cuprinsă numai iarăşi de aceeaşi veşnicie, niciodată însă din o mărginire luată din ea.

Vezi, noi vedem un soare din lumea noastră, a cărui mărime după calculele noastre în ceea ce priveşte mărimea lumii noastre este de multe mii ori mii de ori mai mare. Dar, aşa cum am obsevat eu destul de des, cum chiar şi cele mai mici picături de rouă cuprind pe deplin imaginea acelei lumi mari raportat la volumul ființei lor, aşa că nu este nici un dubiu, că noi, creația, îl cuprindem desigur în noi pe creator într-un mod asemănător, atât de mult cât tocmai poate El fii cuprins de noi spre desăvârşirea noastră.

Cât de departe rămâne însă în spate imaginea soarelui în picătura de rouă față de adevăratul soare şi cât de mult în spate tocmai se află creația cu imaginea ei despre creator față de adevăratul creator! Eu cred că este greu de găsit un număr, câte asemenea picăaturi de rouă ar fi necesare, pentru a înfățişa numai adevăratul volum al acelui soare, care se reflectă desigur în ele de eternități de ori!

Şi totuşi se află, aici, una împotriva celeilalte, numai două lucruri mărginite! Cum însă ar fi de-abia posibilă o determinare atoate echilibratoare, unde se întâlnesc veşnica nemărginire şi o limitare în timp şi în spațiu cu siguranța de-abia calculabilă!

Nu este de altfel de tăgăduit, că ființa creativă în creație este identică cu creatorul, precum şi invers; dar eu întreb: în care raport? Şi această proporție trebuie să fie totuşi şi ea trasă în mare considerare, pentru că din ea numai foarte limpede reiese, că între creație şi creator, în ciuda tuturor egalităților naturale şi morale, trebuie să rămână totuşi pe veşnicie o asemenea prăpastie, pentru ca ea să nu poată fi trecută vreodată pe deplin nici de o parte şi nici de cealaltă parte.

Şi aşa rămân eu într-atât la principiul meu, că cele două contraste nu pot cădea niciodată pe deplin într-un singur lucru. Eu, însă, totuşi nu vreau să mă împotrivesc unei învăţături mai aprofundate. Dimpotrivă: orice învăţătură mai adâncă în această privință îmi este foarte binevenită, din care cauză eu mă bucur foarte tare, să te întreb despre aceasta mai departe şi mai aprofundat!”

166

Omul devine una cu Dumnezeu - Exemplul despre maree şi picăturile de apă - Caracterul greoi al înțelepciunii minții față de înțelepciunea inimii

Spune Ioan:” Dragă prietene, tu intri desigur foarte critic în problemă în această privință foarte importantă şi ai în unele lucruri dreptate. Dar, per total, tu poți ajunge cu aceasta totuşi pe asemenea drumuri greşite, pe care tu probabil în veşnicie ai ajunge cu dificultate la adevăratul scop al ființei tale! De aceea vreau eu să te luminez puțin mai adânc în numele Domnului, Care chiar acum rămâne puțin în loc din pricina noastră. Aşa că ascultă, tu prieten drag:

Tu ai căutat scăpare la o imagine naturală, pentru a-mi explica mai clar adevărul principiului tău. Aşa doar pot şi eu să iau o imagine asemănătoare, pentru a pune în picioare o mărturie împotriva ta însăți, care să te lumineze mai mult decât nemăsurata mare de lumină a soarelui tău mie dat ca exemplu! Eu, ce-i drept, nu voi apuca atât de adânc ca tine în spațiul creativ, dar cred totuşi că, cu ajutorul Domnului, voi nimeri exact punctul culminant al problemei.

Uite, marea este aproape pe fiecare lume - ea putând fi mare sau mică în ceea ce priveşte volumul ei - acea masă de apă, în care se revarsă în sfârşit toate fluviile particulare, râurile, văile şi nenumărat de multe pârâuri mai mici şi în care cad şi cele mai multe picături de ploaie.

Această mare este însă pe fiecare lume primul motiv principal pentru toate râurile precum şi pentru fiecare ploaie şi rouă. Dacă o lume n-ar avea mare, atunci ea ar fi asemenea unui om, care n-ar avea sânge şi astfel nici alte sucuri şi ar trebui de aceea să devină şi cel mai repede o mumie sau săpături în stânca neânsuflețite. Pentru o lume este prin urmare marea tot aşa de necesară ca sângele pentru om şi pentru fiecare altă ființă în viață.

Acum, îşi au însă toate ce au pe lume numele de lichid originea lor din acea mare specifică, îndeplinesc unele slujbe exacte şi se întorc după aceea iarăşi în mare. În nenumărat de multe biluțe foarte mici sau picături îşi dă marea încontinuu abundența ei mare în spațiul din aer, ei cu totul înrudit, care înconjoară fiecare lume. În acest spațiu de aer tot timpul în mişcare, sunt duse cele mai mici particule de apă în toate direcțiile posibile peste întreaga lume. Dacă ele sunt o dată prezente în mare abundența în aer, ele devin mai întâi vizibile ca ceața şi apoi, la adunături încă mai mari, ca nori denşi. În aceşti nori ele se unesc unele pe celelalte, astfel se ivesc picaturi de ploaie mai mari şi de aceea şi mai grele, care acuşi pe ici pe colo cad jos în mare număr ca ploaie pe lumea săracă şi o însuflețeşte pe aceasta şi înviorează.

Tu ştii aşadar, ce este marea şi toate ce îşi au originea în ea.

Tu spui: „Da, acest fapt este totuşi deja bazat pe experiențe mai vechi!”

Bine, dacă tu înțelegi aceasta, atunci spune-mi, ce este totuşi mai veche: întreaga mare însăşi sau picăturile distincte ale mării? Fireşte că întreaga mare a fost desigur acolo mai de mult, înainte ca din ea să se poată înălța

un strop de ploaie în aer. Atunci când însă acel strop s-a înălţat o dată din mare, a fost el ca parte a aceleaşi mări altceva decât marea însăşi? Şi dacă el va cădea iarăşi înapoi în mare, vei găsi tu oare o diferenţa între el şi mare?

Tu spui: „Nu, acolo tot este identic; pentru că unde o parte a întregului este egal cu întregul, atunci partea şi întregul sunt tot una!"

Bine, spun eu; dacă, însă, între creator şi creaţie este acelaşi raport, de unde scoţi tu atunci limitele tale exacte pe care tu le pui între creator şi creaţie?"

Înţeleptul este foarte surprins şi vorbeşte de-abia după un timp:" Prietene nespus de înţelept, eu văd acum limpede, că tu ai dreptate. Nu se mai poate împotrivi nimic acestei dovezi ale tale în ceea ce priveşte identitatea creatorului şi cea a creaţiei! Este aşa şi nu poate fi nici cum altfel. Fiindcă de unde altundeva ar fi putut lua creatorul materialul pentru facerea creaţiei decât numai din Sine Insuşi? !

Dacă El l-a luat din Sine, atunci trebuie cel puţin materia sau materialul să fie identic cu creatorul. Chiar dacă timpul, în care materia creaţiei a fost separată de creator, fireşte că nu este identic cu creatorul. Pentru că timpul este numai o parte a veşniciei în ambele cazuri foarte exact limitată, în timp ce creatorul este pe deplin veşnic şi trebuie neapărat să fie, deoarece, fără El, nu s-ar putea închipui niciodată vreo înfăptuire.

Acest fapt este în consecinţă limpede şi este imposibil să devină mai clar prin dovezi încă mai adânci. Dar pentru a înrădăcina această idee, o punere într-o ecuaţie nu este fără folos, mai ales pentru această enorie, care vrea să aibă totul calculat cu exactitate!

Această proporţie vreau eu însă s-o fac aşa: creatorul ca întregime al tuturor prin voinţa Sa totalităţilor distincte se raportează la ultima exact aşa, cum invers toate totalităţile distincte, care îşi au veşnic originea în El, se raportează în întregimea lor la creator - care proporţie are însă nepărat acest produs, ca deplină concentrare a tuturor totalităţilor produse îndeosebi este egală cu totalităţile puse în ele de creator. Sau: întregimea creatorului se regăseşte pe deplin în întregimea creaţiei, precum şi invers.

Dacă este acea întregime una cu întregimea creatorului, atunci este la fel şi una singură ca întregimea, pentru că tot aşa de bine ca întregimea în întregime şi aceasta este ţinuta în relaţii cât se poate de severe. - Eu cred că acea proporţie nu ar trebui să fie prea multă?"

Vorbeşte Ioan: "Da, da, acea proporţie este probabil adevărată. Dar eu trebuie să mentionez, că noi copii ai Domnului, care ne va rămâne pe veci un tată, socotim cu totul altfel, decât ai socotit tu! Iată, ceea ce socoteşti tu cu capul, noi socotim aceea tot timpul cu inima noastră. Şi tot timpul aveam numai rezultate bune în toate privinţele! Dar acum vine principalul socotitor, Acela îţi va arăta cu totul altfel de socoteli!"

Vorbeşte înţeleptul: "Deci acesta e Domnul, sau este de fapt fiinţa lui Dumnezeu?"

Vorbeşte Ioan: "Da prietene, acesta este Domnul!"

Vorbeşte înţeleptul: "Intr-adevăr, exteriorul Său nu trădează prea multe minunăţii; însă apropierea Sa trezeşte multă dragoste în mine pentru El!

Infăţişarea este bună, da, chiar foarte bună! Dar acest om care pare aşa de natural, trebuie să aibă în sine o nemărginită înţelepciune, deoarece trebuie să fie Creatorul universului şi a tot ceea ce este în el, dar aceasta să observe fiecare din el cum vrea! Mie îmi este aproape imposibil.

El este tot aşa de mărginit ca noi doi! Cum îi este posibil să pătrunda şi să înconjoare în acelaşi timp tot universul? ! Dar, cum se spune, înţelepciunea are adâncuri neexplorate; deci poate fi posibil. Eu vreau să spun doar faptul că mi se pare ciudat! - Dar acum linişte; ne face semn să tăcem!"

167

Domnul şi Uhron, înţeleptul solar - Îndreptarea lui Uhron şi răspunsul bun

Cuvintele de laudă ale lui Martin despre discursul lui Uhron

Acum, Mă alătur Eu şi vorbesc: "Uhron spune, se deschide uşor sau greu poarta acestei case? Dacă se deschide uşor atunci du-ne înăuntru. Dacă se deschide greu, atunci lasă-Mă să fac proba, ca să văd, cât de greu merge!"

Vorbeşte înţeleptul: "Inalt prieten al tuturor îngerilor şi al oamenilor! Mie mi se pare că nu eşti unul de acela care caută înţelepciunea la oameni. Căci toată înţelepciunea este şi aşa un dar de la Tine pentru noi şi toate casele noastre sunt lucrările Tale. Şi eu cred că nu este nevoie să-ţi spun dacă se deschide uşor sau greu poarta acestei case!"

Vorbesc Eu: "Tu ai spus ce am cerut de la tine. Poarta se deschide uşor de aceea condu-Mă în casă! Eu nu am întrebat de poarta acestei case, dacă se deschide greu sau uşor. Ce folos aş avea, deoarece am puterea, să creez sau să nimicesc într-o clipă miliarde de astfel de case!

Eu am pus întrebarea doar inimiii tale, care este de fapt poarta principală a vieţii tale. Iată, acea poartă se deschide uşor şi Eu vreau să Mă conduci prin aceasta! Tu m-ai lăsat deja să intru şi aceasta a fost bine. Acum condu-ne pe toţi în interiorul acestei case, care este viaţa ta, spre a dovedi tuturor, că Eu sunt stăpânul acestei case şi al acestui pământ!"

Vorbeşte înţeleptul: "Tu eşti Stăpânul nostru veşnic! Doar Ţie îţi aparţine această casă pe veci. În afară de Tine, nu are nimeni dreptul să facă ce vrea în ea după plăcerile lui. De aceea ar trebui ca eu să te conduc ca veşnicul proprietar al acestei case şi al acestei lumi, în proprietatea Ta!

O Doamne, Tu veşnic Stăpân al universului, pentru că ai venit o dată şi la noi, condu-ne Tu ca proprietar de drept şi Tată în casa care este cu totul a Ta!"

Vorbesc Eu: "Tu ai vorbit adevărat, deoarece este aşa cum ai spus tu. Dar Eu te-am numit prin îngerii Mei iconomul Meu şi vin acum, ca să Mă socotesc cu tine. Şi Eu cred, că ar trebui ca să Mă conduci tu înăuntru în proprietatea Mea, deoarece tu ai avut grijă de proprietatea Mea!"

Vorbeşte înțeleptul: "O Doamne, dacă ai fi un arendaş, atunci da! Dacă cineva care nu posedă nimic, arendează o curte, trebuie să fie condus de contabil într-o astfel de proprietate. Tu însă eşti proprietarul celei mai înalte înțelepciuni. Nu îți este necunoscut nici un atom, care conține această casă şi nici îngrijirea mea rea. De aceea nu vei avea multe de socotit cu mine, deoarece sunt convins că îți este cunoscută socoteala mea proastă deja de multă vreme în toate punctele ei slabe.

De aceea vin cu umilă rugăminte şi spun: Tu singur Domn şi Tată al tuturor caselor, intră Tu în proprietatea Ta deplină. Cu mine însă, care sunt un îngrijitor rău ai milă şi nu mă pedepsi după măsura slujbei pe care am făcut-o!"

Cu aceste cuvinte pică înțeleptul la picioarele Mele şi începe să plângă pentru prima oară în viața sa; căci râsul şi plânsul le este aproape străin acestor locuitor înțelepți ale acestei lumi.

Eu îl chem însă pe Martin şi spun: Martin, cum ți-a convenit acum vorbele acestui înțelept schimbat?"

Vorbeşte Martin: "O Doamne, acesta a grăit acum întregul adevăr şi aşa de clar, că nu-mi pot imagina pe veci ceva mai adevărat.

Dacă ar fi vorbit aşa iudeilor, când ai venit pe pământ! Nu te-ar fi trădat nici un Iuda şi nici un Caiafa şi Pilat nu te-ar fi răstignit. Căci şi acolo ai venit în deplina proprietate, dar ai tăi nu te-au recunoscut ca şi acest străin pe această lume!

Dar ce s-a întâmplat, nu mai pot repara oamenii! De aceea iartă-i, Tu Tată bun, pe aceea care nu ştiu ce fac - am onoarea sa fac şi eu parte din acea categorie!"

Vorbesc Eu: "Bine, dragă Martin şi tu ai vorbit drept! Dar acum luați-l pe acest înțelept şi duceți-l în fațã Mea în casă! Aşa să fie!"

168

Efectul pe care îl are Uhron asupra locuitorilor casei prin
îndreptarea sa - Intrarea în casa solară

Petru, Ioan şi Martin îl ridică pe înțelept de la pământ şi îl duc în casa aceea minunată. De aceasta se sperie locuitorii de pe soare, dar mai întâi locuitorii acestei case şi vorbesc între ei:

(Locuitorii:) "Ce este aceasta? ! Nemuritorul şi înaltul duh a picat ca mort în fața acestui spirit omenesc şi acum îl duc cele trei duhuri la noi în casă! Ce va ieşi din aceasta? Cine este acel duh, care are o asemenea putere pe care nu am întâlnit-o până acum la nici un înger?"

Vorbesc unii, care îi urmează pe acei ce îl duc: "Nu ați auzit mai înainte, că acest duh trebuie să fie cel mai înalt duh al lui Dumnezeu? Noi suntem aproape siguri; dar cum nu ați văzut aceasta, nouă ne va rămâne un mister!

Nu ați auzit, cum a vorbit cel mai înalt înțelept al nostru cu El şi cum acesta l-a recunoscut ca fiind singurul proprietar al acestei şi a oricarei alte case?

Gândiți-vă de aceea, ce milă a primit această casă şi cu ea toată lumea, dacă calcă pe ea Creatorul nostru cu picioarele Sale sfinte vizibil pentru prima oară ochilor noştri! Mergeți înainte şi curățați locul celui mai bătrân al casei, pentru ca să poată să stea pentru prima oară proprietarul cel drept pe locul său cuvenit!"

La aceste cuvinte fug cu toții în casă şi aranjează totul, cum au fost sfătuiți de cei mai înțelepți din mijlocul lor. Eu, însă, Mă duc după ei în mijlocul lui Chanchah şi lui Gella şi a celor trei fiice ale acestei case. După Mine vin Borem şi Chorel care conduc acum toată societatea care nu-şi poate deschide destul de mult ochii pentru a putea observa toate minunățiile care le ies în cale.

Toți se bucură peste măsură şi Mă laudă. Căci acum ştiu cu toții că Eu sunt singurul lor Domn. Ei sunt de aceea aşa de fericiți, pentru că se afla în compania Aceluia, care este de fapt învățătorul acestor minunății. În această ordine mergem noi în prima casă a locuitorilor de pe soare.

169

Discursul bun de primire al lui Uhron - Inştiințarea milostivă a Domnului spre Uhron
Chemarea oamenilor de pe soare pentru a deveni copiii lui Dumnezeu - O notă
tristă despre oamenii de pe pământ

După intrarea în acest minunat templu, vine în fața Mea înțeleptul, care şi-a revenit, plin de respect şi începe să vorbească:

(Înțeleptul:) "O Tu, nimeni nu a îndrăznit vreodată să-ți dea un nume pe această lume! Tu care ne-ai dat veşti prin îngerii Tăi şi care eşti Duhul şi atotputernicul Creator al tuturor ființelor, a căror număr nu are nici un început şi nici un sfârşit! Tu primul, Tu sfântule, Tu înțeleptule, Tu veşnica lege şi veşnica ordine al tururor

fiinţelor şi al lucrurilor! Ai venit cu milostivire la noi, aşa mai ai milă şi arată-ne Tu Insuţi voinţa Ta şi arată-ne un drum, pe care să ne bucurăm şi să-ţi facem pe plac veşnic!

Este adevărat că suntem înzestraţi cu multe avantaje. Noi suntem foarte frumoşi după formă şi după standardele noastre cât se poate de înţelepţi. Noi lucrăm mai mult cu voinţa decât cu mâinile. Niciodată nu ne-au necăjit grijiile de hrană, ceea ce este destul de des pe alte lumi. Tot aşa nu cunoaştem nici o boală a trupului, cu toate că carnea noastră este sensibilă; şi mai putem să trăim aşa mult cât dorim. Dacă acceptăm schimbarea cerută a înaltului duh, atunci va fi pentru noi aceasta, cea mai mare plăcere!

Pe scurt, noi suntem aşa formaţi, că pot spune: Nu există cu siguranţă în tot spaţiul creaţiei Tale o a doua lume, în care oamenii ar fi mai fericiţi înzestraţi decât noi prin mila Ta nemărginită. Dar totuşi înţelegem, că suntem mai departe de copiii Tăi, decât polurile opuse în tot universul!

O Doamne uită-te la noi, cei care am ieşit din Tine ca şi copii Tăi! Fă o posibilitate, prin care am putea să sperăm, să fim mai aproape în realitatea spirituală de copiii Tăi sfinţi!

Tu sfânt Tată al copiilor Tăi, dacă ar fi voinţa Ta şi nu ar fi contra regulilor Tale, ascultă te rog rugămintea mea, deoarece pentru pronunţarea ei, mi-a dat putere înghesuiala spirituală a poporului meu şi nemărginită dragoste pentru Tine! Dar nu te supăra, o Tu Tată al copiilor Tăi, dacă îndrăznesc, ca fiind un străin, să bat la poarta sfântă a inimii Tale!”

La aceasta spun Eu: “Fiul Meu drag Uhron, pentru că te rogi, de aceea sunt Eu aici! Iată, oamenii de pe micul pământ au uitat cu totul de Mine şi au făcut din acea lume un adevărat iad! Doar puţin mai sunt, care cred şi ţin la numele Meu; însă majoritatea se supără şi le este scârba de el. Tu poţi observa uşor, că nu mai pot să cresc copii pe acel pământ necredincios.

Cu puterea Mea nu se poate face aceasta, deoarece ar fi atunci judecaţi. Dar aceasta nu are voie în veci să fie cazul la copiii Mei, deoarece trebuie să treacă dincolo, în deplina libertate, altfel nu mi-ar putea fi de folos. Dacă nu îi ating cu puterea Mea şi îi las să facă ce vor ei, devin nişte draci şi fac lucruri aşa de rele unii cu alţii, că ar fi nişte adevărate modele pentru iad.

Ei nu au credinţă, nu au dragoste, nu au respect şi nu dau ascultare şi prin aceasta nu se încred în Mine. Cum ar putea să se încreada în Mine, deoarece aproape că nu exist pentru necredinţa lor? `

De aceea nu pot face altceva, decât să-i protejez pe acei câţiva drepţi şi mai buni. Celorlalţi vreau să le dau voinţă liberă şi să le iau bandajele, la care vor dispărea în timp scurt de pe faţa pământului.

Dar prin această metodă, nu mai pot primi de pe pământ copii într-adevăr desăvârşiţi. Cei mai buni sunt mai răi decât aici cei mai răi, care aţi fost chiar voi mai înainte. Şi de aceea vreau să cresc de acum înainte copiii Mei aici, iar pe acea lume va trebui să călătorească zile în şir un om ca să găsească altul de seama sa!

Şi pentru că vreau să fac aceasta, trebuie să vă desenez un drum, pe care puteţi să ajungeţi copiii Mei - dacă voi vreţi aceasta! După ce se va curăţa pământul, vreau să construiesc un pod de la voi până la pământ pentru spirit şi pe care veţi putea păşi mână în mână!

Dar acum trimite mulţi mesageri şi lasă să intre mulţi; căci Eu vreau să deschid foarte larg poarta inimii Mele! Deci aşa să fie şi aşa să se întâmple!”

170

Adunarea popoarelor din enoria solară - Insărcinarea pentru Martin de a ţine o predică şi temerile îngrijorate ale lui - Cântarea minunată şi efectul ei asupra lui Martin

Repede se grăbesc mesagerii afară în toate direcţiile la porunca imediat dată de înţelept, pentru a chema mii şi iarăşi mii, să vină aici pentru marea propovăduire a unei noi învăţături, care, pe această lume, încă nu a mai fost niciodată auzită.

Cum vânturile de furtună suflă şi împing norii în faţa lor, aşa fug mesagerii peste tot în mariile enorii. Ei cheamă ca fără răsuflare locuitorii, pentru a merge cu ei în grabă în locuinţa, în care întotdeauna la marile ocazii obişnuia să vină înţeleptul Uhron, pentru al le propovădui oamenilor din înălţimea înălţimilor noi căi ale înţelepciunii.

Auzind o asemenea chemare, se grăbesc popoarele enoriei să ajungă la acea casă de locuit menţionată. Pe fiecare îl mână marea lăcomie de-a dreptul prin aer ca pe aripile vânturilor şi este o curgere şi o unduire înspre acel loc, unde cel mai mare îi aşteaptă.

Martin recepţionează deja în casă vâjâitul şi şuieratul ca un bubuit al tunetului şi Mă întreabă:” Doamne, Tată, de unde această gălăgie? Ea vine tot mai aproape şi devine mai puternică din clipă în clipă!”

Răspund Eu:” Încă nu ştii, că acolo îşi are atracţia efectul cel mai mare, unde se află magnetul principal? Uite, această gălăgie provine de la apropierea rapidă a oamenilor din această lume mare, pentru că ei toţi presimt, ce le va fi dat aici. Deja ei înconjoară această casă; uită-te afară prin cele patru porţi, ce masă de oameni de necuprins cu vederea se îmbulzesc aici! Toţi, toţi vin, pentru a auzi cuvintele Domnului ale vieţii şi ale morţii.

Uite, în acest caz va deveni lucrul nostru încă mai puternic, decât tu l-ai savurat până acum! Dar nu-ţi fă griji; fiindcă dacă lucrul este mult, atunci noi doar avem şi putere şi forţă mai mult decât este deajuns! Sau eşti tu oare de părere, că noi nu vom putea ajunge la scopul nostru cu puterea noastră, deoarece tu priveşti atât de înfricoşat la masa de oameni, apropindu-se?”

Spune Martin:” O Doamne, aceasta ar fi desigur o părere foarte greşită din partea mea; eu mă gândesc numai, cum ne vor auzi toate aceste fiinţe nenumărate? Aici, în casă - chiar dacă ea este foarte mare - este doar totuşi imposibil să se găsească un loc pentru toţi. Pentru că eu văd cum pe pământ, sunt oameni totuşi multe mile tare în afară şi toată împrejurimea este plină până la refuz! Dacă noi însă mergem afară din casă, atunci numai cei mai puţini ne vor auzi, toţi ceilalţi nici măcar nu ne vor primi la vedere. Cu adevărat, să înveţi aceste mase îngrozitoare, va fi o muncă grea!”

Vorbesc Eu:” Nu aşa, dragul Meu Martin; treaba aceasta aici este cu totul altfel! Noi vom avea de-a face aici doar cu cel mai apropiat şi adică mai ales cu Uhron. Aceste va face atunci cunoscută învăţătura noastră, prin semne proprii în acelaşi moment tuturor celorlalţi ca printr-un telegraf.

Dar iarăşi depinde mai întâi de tine! Tu vei ţine prima predică, atunci Petru şi Ioan şi în sfârşit Eu Insumi. Dar Eu îţi spun, strângeţi acum toate puterile laolaltă, pentru că aici va fi multă furtună; vezi, să nu te deranjeze! Acum mai ai numai puţină răbdare; atunci când Eu îţi voi da un semn, începe atunci predica ta! Deci aşa să fie!”

Spune Martin în sine:” Da, da, o Doamne, Tu poţi să spui uşor: „Să fie“! Dar eu, eu - aceasta este un cu totul alt lucru! Eu să le ţin acum o predică acestor milioane de oameni, care cu siguranţă că sunt tot aşa de înţelepţi, dacă nu mai înţelepţi decât mine? Şi aceasta în prezenţa Domnului, a lui Petru şi a lui Ioan nespus de înţelept! Aceasta chiar că va merge, - şi acest fapt în prezenţa a tot felul de furtuni şi vijelii, aceasta chiar că va merge încă mai bine! Adăugând la aceasta, voi face cu siguranţă greşeală după greşeală, atunci vor râde de mine din toată inima, - acest lucru chiar că va merge foarte dezamăgitor de bine!

Am ţinut, ce-i drept, desigur deja adesea tot felul de cuvântări prosteşti, câteodată desigur şi mai înţelepte în prezenţa Domnului precum şi în prezenţa lui Petru şi lui Ioan. Dar atunci nu erau milioane sau chiar trilioane de ascultători, care toţi sunt mai înţelepţi decât mine. Aici, însă, unde numai mişună de-a dreptul de ascultători, în acest caz are treaba un cu totul alt caracter!

Toată casa este plină până la refuz. Nici măcar nu te mai pricepi, care este bărbat şi care este femeie! Mii de fiinţe necuprins de frumoase privesc aţintiţi la mine cu ochii lor mari şi înfierbântaţi şi par a fi în cea mai mare nerăbdare pentru ceea ce eu voi cuvânta. Oh, asta chiar că va merge! Mie nu-mi este încă nici o silabă cunoscută, din ceea ce să vorbesc eu şi ei îşi deschid aşa de tare cât pot ei deja toţi ochii, urechile şi gurile, pentru a asculta înţelepciunea mea - sau ce altceva! Oh, aceştia se vor minuna de înţelepciunea mea!

Dacă Domnul mă lasă acum singur şi nu-mi va pune fiecare cuvânt în gură, atunci eu voi ajunge aşadar într-o încurcătură, cum eu până acum încă nu m-am aflat într-una similară! Eu sunt deja tot timpul atent la semnul Domnului, dar Lui să-i fie mulţumire, că, până acum, nu a fost nici unul! Oh, dacă numai acesta nu s-ar face de loc pentru mine! Dar cu siguranţă nu va fi aşa! Domnul îşi arată deja o expresie a feţei, de parcă ar vrea să spună: „Martin, acum fii pregătit!”

Dar ascultă, ascultă - eu doar aud ca armonii depărtate. Eu aud cântece, cântece minunate şi nemaipomenite! Acolo se intonează ca sunete de orgă şi ca voci ale celor mai curate guri de cântăreţi! Ah, asta este minunat, aceasta este pur ceresc! O tu muzică curată, tu muzică dumnezeiască, tu fericeşti şi înviorezi nu numai pe pământ cugetul sufletului - şi în ceruri eşti tu o mângâiere mare pentru duhurile fericite! Tot mai puternice acorduri se schimbă în intonaţii ţinute într-un mod ales!

Ah, aceasta este mai mult decât majestatic! Acest bas puternic, acest discant frumos răsunător şi această acordare foarte curată! O Doamne, această muzică este încă mai minunată decât toate celelalte minunăţii ale acestei lumi! Da, această muzică mă însufleţeşte de sus până jos. Eu simt acum, că eu totuşi voi găsi ceva potrivit, dacă va trebui să încep să predic! Cu adevărat, acesta este desigur cel mai frumos cântec de predică, care a fost auzit vreodată de oricare ureche a unui duh, cum eu sunt unul!

O minunat, minunat, minunat! Doamne, eu îţi mulţumesc pentru savurarea aceasta nesfârşit de minunată! Este desigur adresată doar Ţie singur, dar eu sunt totuşi prea fericit şi am acum şi mai mult curaj decât mai înainte. Da, Tu ai desigur nenumărate mijloace, pentru a pune pe picioare un cuget ruşinos şi să-i inspiri curaj celui nehotarât şi cunoşti simţul fiecăruia. De aceea vreau eu acum să Te şi propovăduiesc ca un vestitor adevărat şi să le arat lor mărimea Ta ascunsă, dragostea, puterea, tărie şi sfinţenia Ta! Veşnic să fie mărit şi lăudat numele Tău cel mai sfânt!”

171

Invăţăturile de purtare ale Domnului către Martin - Despre tratamentul de mânie - Cum trebuie să te porţi cu Satan - Atenţia lui Martin înainte de începerea predicii - Ameninţările imense ale duşmanului - Cuvintele liniştitoare ale lui Martin către mulţimea înfricoşată Cuvintele alintătoare ale Domnului

Vorbesc Eu:” Bine, bine, dragă Martin! Cântecul de predică ajunge la sfârşit, de aceea strângeţi toate puterile laolaltă! Eu îţi spun, va fi aici o stare foarte înfierbântată, fiindcă noi nu suntem în siguranţă în ceea ce priveşte vizita duşmanului nostru!

De aceea strângeţi puterile laolaltă şi nu te lasă prins de mânie. Pe cel mânios tu nu ai voie să-l întâmpini cu mânie împotrivitoare, ci numai cu seriozitate blândă, atunci tu vei reuşi o victorie nimicitoare asupra lui! Pentru că mânie vrea să trezeasca iarăşi mânie, pentru a-l omorâ atunci cu presupusa putere mai mare. Dacă, însă, mânia

nu gaseşte nimic, pe care ar putea pune mâna, atunci ea se întoarce înapoi în sine şi se sfâşie pe sine însuşi. De aceea fii pregătit pentru toate; fii serios şi blând, căci aşa tu vei câştiga!”

Spune Martin:” O Doamne, dacă ar veni cumva acel duşman, cu care am avut deja o dată onoare de-a face în casa mea, atunci eu te rog desigur pentru a-mi da puțin mai multă putere. Pentru că acelei bestii aş vrea eu totuşi să-i dau o lecție pentru toată veşnicia ca mulțumire pentru multul bine pe care mi l-a făcut ea mie!”

Vorbesc Eu:” Nu aşa, dragul Meu Martin, tu doar ştii, că a răsplăti răul cu rău nu a adus niciodată la iveală un fruct binecuvântat! De aceea lasă iarăşi să treacă de la tine asemenea gânduri, cum ele au şi venit la tine. Fă cum eu te-am sfătuit mai înainte, căci astfel tu vei fi sigur de o victorie copleşitoare. Dacă însă tu ai acționa distrugător asupra duşmanului, atunci el desigur că ar fugi de tine. Dar nu, pentru a nu se mai întoarce, ci pentru a strânge puteri noi şi să-ți poată după aceea pricinui o pretinsă pagubă mai mare.

Eu îți spun: Distrus el ar fi acuşi dacă el numai ar putea fi distrus. Dar pentru că acest lucru nu este posibil din cauza ordinii astfel puse, trebuie altfel să acționezi şi să-l faci prizonier într-un cu totul alt mod, pentru a ține în funcțiune, prin păstrarea sa, toată creația materială. Să-l restrângi cât se poate de mult, aceasta este soluția; dar să fie departe de fiecare om gândul de a-l distruge s-au de chiar de a-l nimici complet!

Acum, ajunge şi cântecul de predică la un sfârşit, de acea fii pregătit. Nu vei duce lipsă de sprijinul Meu, dacă tu vei acționa conform sfatului Meu!”

Atunci când Eu vorbesc asemenea lucruri, încetează muzica. Uhron, înțeleptul, păşeşte aproape de Martin şi spune:” Aşadar, prietene, cum eu am înțeles, că tu vei îndrepta primul cuvânt către noi, tu poți deja să şi începi; totul este pregătit. Popoarele sunt împreună, cuvântătorii, care transmit la distanță, sunt deja la locurile lor. Toate urechile şi toți ochii sunt îndreptăți spre tine şi astfel - dacă ție şi mai ales acelui Unu i-ar fi pe plac - tu ai putea desigur începe!”

Spune Martin:” Da, prietene, imediat voi începe. Numai spune-mi înainte, dacă tu cunoşti probabil toți oaspeții aşa de bine, toți oaspeții care sunt adunați acum în mulțumi îmbulzate aici în această casă mare, ca tu să-mi poți spune, dacă între ei nu se găseşte un oaspete cu totul străin, ție cu totul necunoscut?

Dacă nu este nici un străin aici, atunci voi vorbi eu cu voi foarte la obiect şi foarte scurt. Dacă însă este aici vreun neinvitat, care s-a furişat cam ca un hoț, fur şi criminal, pentru a tulbura aici în timpul cuvântării mele cugetele acestor foarte mulți ascultători şi să-i intrige, atunci aratămi-l, ca eu să-l pun aici în fața mea în fața ochilor voştri ai tuturor!”

Înțeleptul caută harnic cu ochii mulțimea oaspeților, care sunt puşi în cea mai frumoasă ordine. El, însă, nu descoperă pe nici unul, care ar fi acolo un străin şi îi spune lui Martin:” Prietene, atât de departe cât ochii mei pot ajunge, eu nu găsesc absolut de loc nimic străin. Dar eu vreau să le dau un semn în această privință şi acelora, care se află afară în marea mulțime, atunci se va arăta imediat, dacă vreun străin se află printre ei!”

“Bine” , spune Martin, “fă aceasta; eu vreau de aceea să aştept puțin!”

Înțeleptul lasă repede să meargă un asemenea semn de întrebare în afară în depărtare. În scurt timp vine din toate părțile răspunsul înapoi şi sună aşa:

(Mulțimea:)” Nu, nu, nu! Nici un străin nu se află printre noi! Dar altceva se arată pe suprafața mării apropiate şi mari; suprafața devine foarte agitată şi oscilează imens! Noi suntem într-o espectativă îngrijorătoare, că, aici, se află în formare o umflătura mare şi noi toți va trebui să ne punem mai repede pe fugă, decât până ce aceşti oaspeți de seama vor fi terminat cuvintele lor sfinte adresate nouă!

În timp ce noi, Uhron, îți aducem asemenea la cunoştiință, se arată în nu prea mare depărtare deja şi o umflătura plată ca o burtă de o răspândire imensă! Mare duh dumnezeiesc, dacă aceea va fi împinsă spre mărimea ei deplină, atunci ea aruncă apa cu siguranță până peste cele mai mari locuințe! O roagă-L pe El, cel Atotputernic, Care s-ar găsi acum vizibil şi peste toate sfânt în casa ta străveche, ca El să înlăture un asemenea pericol care ne paşte pe toți şi să nu ne lase să murim îngrozitor!”

Înțeleptul îi arată acestea ruşinos lui Martin şi îl roagă, ca el totuşi să-l roage pe Domnul, să înlăture cu mila un asemenea pericol din fața lor.

Spune Martin:” Prietene, fă-le numai repede cunoscut tuturor, ca ei să nu se înspăimânte nici foarte puțin din această cauză şi că nimănui nu-i va fi îndoit nici măcar un fir de păr! Pentru că aşa ceva ar face acel duh neputincios şi rău, care şi-a permis marea obrăznicie, să le impună mai înainte o dată sub înfăţişarea unui înger de lumină lor tuturor noi legi dumnezeieşti. Acelea au fost însă numai ale lui proprii şi prin ele, acesta a vrut să-i strice pe toți de tot şi din temelie. Dar, însă, ca planul sau rău să fie dejucat veşnic pe deplin, suntem noi aşadar aici şi îi vom salva pe toți prin puterea şi forța aceluia, care acum se află printre noi ca Tatăl veşnic şi cel mai sfânt între copiii Săi! Fă-le aceasta imediat tuturor cunoscut!”

Înțeleptul face aceasta de îndată, primeşte însă iarăşi după puțin timp răspunsul:

(Mulțimea:)” Toată cinstea şi lauda celui mai mare Duh dumnezeiesc! Aceasta este desigur o cea mai înaltă alintare! Dar, totuşi se ridică apa într-o repeziciune neimaginabilă şi ne va ajunge în timpul a zece oscilații de pendulă ale marelui măsurător de timp. Rog, ca Domnul să preschimbe aceasta, căci altfel este pentru fugă timpul cel mai prielnic!”

Înțeleptul îi spune aceasta degrabă lui Martin şi acesta spune:

(Episcopul Martn:)” Atunci spune-le numai foarte repede tuturor, că ei, în ciuda tuturor aparenţelor, totuşi să n-aibă nici cea mai mică temere! Ei să nu fugă, chiar dacă apa ar uda deja picoarele lor. Pentru că Domnul va îndura faptele duşmanului numai până la acel punct, îl va cuprinde atunci însă cu severitatea cea mai înaltă a judecății Sale şi îl va bate atunci foarte urât în fața ochilor lor!”

Înţeleptul transmite aceasta iarăşi foarte repede şi vine răspunsul următor:

(Mulţimea:)” Pentru cuvântul sfântului vrem noi să lăsăm primejdia să vină şi la picioarele noastre şi vrem atunci să jubilam şi să-l lăudăm şi să-l mărim pe marele Duh dumnezeiesc, dacă El ne va arăta o asemenea milostivire nemaiauzită! Dar apa urca încontinuu şi burta aceea imposibil de cuprins cu vederea creşte cu o repeziciune până acum nemaivăzută. Aceasta va avea ca efect o cea mai urâtă şi distrugătoare explozie, dacă acest fenomen nu va fi oprit prin atotputernicia lui Dumnezeu!”

Înţeleptul îi aduce repede la cunoştiinţă lui Martin un asemenea răspuns. Acesta vorbeşte cu o mare emoţie:

(Episcopul Martin:)” Ascultă, prietene, aceasta este o râmă ticăloasă şi nu are nici un respect faţă de Dumnezeu, Domnul ei veşnic, deoarece ea ştie, că Domnul este prea bun, ba chiar prea nesfârşit de bun! Dar chiar dacă la Domnul totul preia întrucâtva un caracter de veşncie, totuşi Satan se va fi calculat aici foarte greşit. De această dată va fi răbdarea Domnului, care deja aproape veşnic durează, cu siguranţă prea puţină şi va şti să-l lege cum trebuie pe răufăcătorul cel mai vechi şi mârşav!”

Vorbesc Eu:” Martin, numai nu te lăsa acum deranjat! Cu instigatorul voi începe să Mă socotesc foarte acuşi. Tu, însă, începeţi numai cuvântarea ta, ca noi să ajungem în sfârşit o dată la ţintă! Să-i lăsăm lui Satan bucuria lui; Eu Iţi spun, ea va fi foarte scurtă! Ca tu să devii cu atât mai liniştit, îţi mai spun ca adăugare: De această dată se va înşela duşmanul în socoteală în ceea ce priveşte răbdarea Mea şi s-a şi înşelat deja!”

Spune Martin:” O Doamne, Tu cel mai bun şi sfânt Tată! Acum, s-a dat la o parte o greutate de treizeci de mii de chintale de pe inima mea săracă! Oh, Ţie îţi dau toată dragostea mea şi veşnic cea mai adâncă adorare a mea!”

172

Predica lui Martin către adunarea oamenilor din soare - Trăirea conform crucii pe pământ ca o condiţie pentru filiaţia dumnezeiască

După aceste cuvinte se întoarce Martin spre mulţime şi vorbeşte: “Voi toţi, care v-aţi adunat aici pentru a asculta cuvintele vieţii din gura mea şi în sfârşit şi din gura Domnului: Să ştiţi că nu trebuie să vă deranjeze şi să vă sperie aşa un timp rău. Vedeţi, aici este Dumnezeu, cel mai înalt şi atotputernic duh şi El este acela cu care m-aţi văzut că am vorbit mai înainte cu toate că nu aţi putut auzi.

Acest singur şi veşnic Domn şi Creator a universului m-a asigurat pe deplin, că va pedepsi răul în faţa ochilor voştri, dacă îndrăzneşte să-şi facă jocul necurat mai departe. Şi pentru că avem de la El această asigurare, vom aştepta cu răbdare şi fără teamă, ce milă ne va acorda nouă Domnul.

Eu, care vorbesc, nu sunt nici un înţelept. Tot ce vă voi spune acum, voi spune în cuvinte simple şi nu în cuvinte înalte. De aceea nu vă aşteptaţi la ceva înalt, ci cu atât mai mult la ceva adevărat şi bun! Eu vă voi reda ce am; şi aşa ascultaţi-mă!

Compatrioţi scumpi ai milostivirii lui Dumnezeu al meu şi al vostru, al Domnului şi al Tatălui meu şi al Domnului şi acum şi al Tatălui vostru! Atotputernica voinţă a acestui Tată va înzestrat deja de la bun început cu multe favoruri, care nu se pot compara cu locuitorii pământului meu.

După exterior sunteţi frumoşi da atât de frumoşi că noi nu ne putem imagina mai frumos nici cel mai curat înger de lumină. La aceasta mai puteţi să decideţi voi timpul vieţii voastre, aşa că poate să trăiască fiecare cât de mult doreşte. Diferenţa între viaţa naturală şi cea spirituală este aşa de minoră, că este aproape tot acelaşi lucru dacă vă mişcaţi în sau fără trup. Voi îi vedeţi şi vorbiţi cu cei decedaţi, când şi cât de des doriţi voi şi puteţi să vorbiţi cu noi spirite curate, aşa de parcă voi nu aţi mai avea trup!

Cât de diferit este pe acea lume mică şi dură, pe care ne-am mişcat noi cu toţii în carne vie! Acolo este neprecisă viaţa naturală, dar totuşi este foarte scurtă. Dacă cineva din voi spune: „Eu sunt tânăr!”, atunci ar fi la noi deja foarte bătrân. Căci eu ştiu că la această adunare sunt mulţi prezenţi, care, după socotirea noastră de timp, sunt câteva sute de ani de bătrâni. Şi aici, aceştia sunt încă oameni tineri, în timp ce la noi ar fi deja extraordinari de bătrâni,

Tot aşa există şi la voi oameni bătrâni, care sunt, după calculele noastre, mai bătrâni decât toată omenirea noastră de pe pământ! Da, aici, cu siguranţă că există oameni bătrâni care încă mai au corpul natural şi sunt poate de mii de ori mai bătrâni. Ce măreaţă, importanţă şi sfântă experienţă trebuie să aibă aceşti oameni! Ce elan înalt trebuie să aibă invăţarea din partea unor învăţători experimentaţi şi cât de adânci trebuie să fie minunatele rădăcini ale înţelepciunii voastre!

În timp ce pe lumea noastră de-abia începi să înţelegi ce este viaţa, deja mori în chinuri şi trebuie să ieşi din carnea cea rea. Dacă spre o viaţă sau spre o moarte veşnică, aceasta nu ştie nimeni cu siguranţă! Pe scurt, trebuie să părăseşti totul ce ţi-ai câştigat într-un anume fel, adică fie respect, popularitate, strălucire, virtute, ştiinţă sau înţelepciune; de acestea nu ţine cont Domnul niciodată! Ci atunci când vine îngerul negru şi înfige sabia în inima unui om, atunci s-a terminat cu totul.

Trebuie să mori fără speranţă la vreo răsplată! Căci viaţa după moartea naturală este bazată la noi, doar după învăţăturile strămoşilor, care constă din credinţă şi speranţă Nimeni nu ştie cum ştiţi voi de o viaţă veşnică în carnea proprie! Gândiţi-vă, ce favoare este aceasta pentru un om liber, aşa cum sunteţi voi, să fie stăpânul vieţii sale! Cum se poate bucura de tot ce a dobândit şi cum poate savura toate favorurile unei asemenea vieţi!

Voi puteţi să comunicaţi cu sufletele fraţilor voştri decedaţi şi să îi vedeţi când doriţi, aşa de parcă nici nu ar fi murit. La noi, nici unul din zece mii nu ştie, dacă mai există o viaţă după moartea corpului şi dacă există cum

este aceasta. Şi totuşi ai obligaţia, sa jertfeşti totul pentru o viitoare viaţă, cu toate că mulţi nu au nici un habar, dacă există într-adevăr o astfel de viaţă! Cei care cred, nu au nici cea mai mică dovadă - în afară de câteva povestiri - , din ce constă şi din ce va constă acea viaţă!

Gândiţi-vă, ce favoare nemărginită este, dacă o fiinţă ştie de la bun început că este stăpânul vieţii sale!

173

Contiunarea predicii a episcopul Martin - Diferenţele de viaţă între soare şi pământ

(Vorbeşte episcopul Martin:) “Lumea voastră este pentru noi un soare, fără care noi nu am avea viaţă. Ea ne dă nouă lumină şi căldură; voi însă locuiţi pe ea şi nu cunoaşteţi noaptea şi nici iarna.

Ştiţi voi oare ce este un soare? - Da, la toată înţelepciunea voastră nu prea ştiţi, ce este un soare, deoarece sunteţi voi înşivă locuitorii unuia!

Voi nu cunoaşteţi avantajele, să fiţi nişte locuitori ai soarelui. Nici eu nu l-am cunoscut mai devreme, adică atunci când încă eram pe planeta mea şi mă târam ca un sărac vierme. Acum însă cunosc avantajul şi vă pot spune, că eu, care am devenit un spirit cât de cât mai înţelept, nu pot găsi nici o descriere, prin care mi-ar fi posibil, să vă explic, ce avantaj extraordinar este, să fi un locuitor al soarelui. Cât de groaznic de chinuit este în comparaţie cu voi un locuitor al pământului cu tot cu proporţiile sale naturale! Pentru el există cel mult doar câteva clipe, în care poate spune că este amuzat.

Duritatea mare şi săracia pământului îl obligă pe săracul om, să-şi cultive din propriile forţe hrana zilnică. Dar pentru că acest lucru greu nu se prinde de unele naturi mai slabe deja de la naşterea lor, ei merg pur şi simpul să cerşească. Sau dacă sunt puternici, le iau cu forţa celor care au muncit hrana şi proviziile şi le devorează.

Cu timpul îşi strâng asemenea oameni o grămadă de caractere înfrăţite, care nu mai lucrează, ci se duc şi jefuiesc. Ii chinuie pe săracii muncitori în toate felurile şi sub toate motivele şi cer de la ei anumite impozite, în care ei socotesc că acei lucrători sunt mult mai nefolositori decât ei.

Cu timpul se formează din aceşti fricoşi de lucru puternici stăpâni, care comandă lucrătorii şi fac cu ei ce vor. Pentru aceasta le dau însă doar legi peste legi, care sunt adesea făcute în favoarea stăpânilor. De aceea şi cele mai mari pedepse pentru acei muncitori care refuză şi prin aceasta le devine şi mai groaznică viaţa.

Dacă sunt prea supăraţi ici şi colo lucrătorii, atunci răscoală des într-o furie mare, se duc în număr mare peste stăpânii lor şi îi omoară pe toţi, dar, în acelaşi timp, îşi pierd şi viaţa lor.

Aşa nişte mişcări înfuriate se numesc la noi războaie. Şi dacă încep, nu se termină mai repede, până când o parte nu este exterminată de tot, sau atâta timp până când cedează cei mai slabi în timpul măcelului, deoarece devin conştienţi că sunt inferiori şi se bazează pe mila sau nemila, prin care bineînţeles se instalează iar pacea.

Dar ce fel de pace? Eu vă spun: o pace a iadului şi nu o pace a cerului! Căci acolo devine cel învins un sclav şi trebuie să accepte des nişte legi, prin care nu doar corpul maltratat, ci şi spiritul este legat cu nişte lanţuri groase.

O astfel de stare nu durează un timp scurt, ci deseori câţiva mii de ani pământeşti. Dar prin aceasta rămâne natura pământului neschimbată: în curând noapte, în curând iar o zi groaznică de suferinţă. Curând un vânt îngheţat, după aceasta curând o vară caldă, care incălzeşte lanţurile mai tare şi le face mai insuportabile decât gerul greu al iernii.

Lipsa de hrană provoacă o durere în stomac, pe care o numim foame şi în unii ani de secetă ea este aşa de mare şi mulţi mor din această cauză.

O prieteni, comparaţi această viaţă cu a voastră şi spuneţi voi, dacă găseşte înţelepciunea voastră cuvinte, să descrie enormul avantaj care este de partea voastră! Voi spuneţi: „Aşa o viaţă nu este o viaţă, ci doar un chin continu! Cum pot să reziste oamenii şi cum pot să-l laude pe Creatorul lor?”

Eu vă spun însă, cu toate că este îndreptăţită întrebarea voastră, că există totuşi foarte mulţi oameni, care îşi iubesc Creatorul din ce în ce mai mult, adică pe măsură ce suferă mai mult! - Ce spuneţi voi la aceasta?

Voi spuneţi: „Prietene, aceasta este imposibil! Cum poate un Creator peste măsură de bun să ofere unor creaţii ale Sale aşa ceva groaznic şi să mai ceară, să-l laude şi să-l iubescă pentru acestea? Intr-adevăr, atunci nu şi-au recunoscut săracii locuitori ai pământului adevăratul Creator! Sau dacă îl recunosc, atunci sunt nişte nebuni, dacă îi mulţumesc Lui pentru o asemenea viaţă şi îl mai şi iubesc!”

Şi această întrebare este justificată prin avantajele vieţii voastre. Dar ce spuneţi voi, că Creatorul le-a impus oamenilor de pe planeta mea, că vor avea de suferit cele mai grave pedepse în focul iadului, dacă nu îl iubesc din răsputeri în chinurile vieţii lor, dacă nu îi binecuvântează pe duşmanii lor şi nu se roagă pentru aceia care îi blestemă! Şi dacă lui Dumnezeu, Creatorul, nu-i mulţumesc din toate puterile pentru toate bucuriile şi necazurile care mai rămân şi să fie şi mulţumiţi pentru aceasta? - Spune-ţi ce credeţi voi?

Cum va place, că Domnul îi chinuie pe aceia mai mult de pe fiecare planeta, care îi sunt devotaţi din tot spiritul? Şi cei mai mari duşmani care Il desconsideră, trăiesc deseori în bogăţie, adică, ce înseamnă pe planeta mea „bogăţie” nu se poate compara cu a voastră?

O vorbiţi prieteni, spuneţi-mi părerea voastră, voi fericiţilor! - Voi aţi muţit cu totul! Eu trebuie să vă spun mai multe, ca să aveţi o părere despre aceasta. Deci ascultaţi:

Eu nu trebuie să vă spun tot timpul starea voastră confortabilă, pentru a putea scoate în evidenţă în faţa ochiilor voştri chinurile de pe planeta mea. Eu ştiu, că vă cunoaşteţi starea mult mai bine decât mine. Dar de aceea vreau să vă explic cu atât mai bine starea planetei mele şi vreau să fiu mai explicit. Voi veţi fi atunci în stare, cu înţelepciunea voastră şi cu privirea pătrunzătoare, să apreciaţi, ce diferenţă este între locuitorii planetei mele şi voi. Pentru că aţi ascultat cu atenţie ceea ce v-am spus până acum, sunt într-adevăr curios, ce veţi spune de ceea ce va voi povesti în continuare!

Eu v-am spus şi mai înainte că lumea mea este foarte dură: bineînţeles şi spiritual şi moral. Doar prin muncă grea se poate câştiga hrană de pe pământul tare. Dar înainte de a putea munci acel pământ, trebuie să faci mii de scule, care te ajută să poţi lucra pământul dur.

Dar pe parcursul timpului s-au aranjat aşa lucrurile printre oameni, că doar o mică parte posedă pământ şi cealaltă parte mare nu are nimic, de aceea trebuie să lucreze la cealaltă parte pentru câţiva bani şi nu rareori pentru o coajă de pâine trebuie să devina un sclav.

Mulţi dintre aceşti proprietari strâng de mii de ori mai mult decât ar putea mânca împreună cu copiii lor în câteva mii de ani.

Dar acum vine iarna grea şi îngheţată. Pentru acesta au proprietarii bogaţi case bune şi minunate camere, care le încălzesc printr-un foc artificial şi în astfel de camere au paturi calde şi moi pentru odihnă.

Dar săracii, care sunt în majoritate, trebuie să treacă prin viaţă cu îmbrăcăminte rea, deseori flămânzi, bolnavi şi trebuie să trăiască în nişte găuri. Şi dacă le merge aşa de rău, că mor cu miile de foame, nu îşi fac nici măcar puţin griji proprietarii bogaţi. Ei se uită cu indiferenta şi spun: „Este bine că mor aceşti cerşetori, deoarece nu ne vor mai deranja şi nu ne vor mai chinui!”

Dar exact o astfel de disperare, care o declanşează cei bogaţi la cei săraci, o folosesc doar spre binele lor: ei fac camătă neomenească cu masele mari de hrană. Cine nu le dă, sau nu le poate da ceea, ce cer ei, poate să flămânzească în faţa uşii lor şi ei nu devin nici măcar puţin mai buni în inimile lor!

Cu toate că nu este corect un asemenea lucru, nu face Creatorul nimic pentru a îmbunătăţi situaţia. Zilele şi nopţile se schimbă cu regularitate. Ploaia pică şi binecuvântează mai mult holdele bogaţilor decât cele ale săracilor, care nu au multe posibilităţi, să-şi semene necesităţiile. Pomii fructiferi ale bogăţiilor dau de obicei roade bogate, în timp ce pomii săracilor încep adeseori să se usuce şi să nu poarte nici o roadă. Bogaţii duri au totul, în timp ce săracii se chinuiesc într-o mizerie de nedescris până la inevitabilul capăt!

Cum am spus, o asemenea exploatare strigătoare la cer şi ca în iad este acceptată de creator cu o asemenea indiferenţă nu rareori mulţi ani în şir, de parcă aceasta n-ar fi nimic. Şi când El încă din când în când - fireşte probabil se îndură numai după rugăminţi sângeroase ale săracilor - trimite cumva o judecată asupra pământului, care însă are numai aparenţa, ca ar veni de la El, atunci îi loveşte o asemenea judecată iarăşi mai ales numai pe cei săraci şi slabi. Bogaţii scapă cel mai adesea cu pielea nevătămată şi unii devin, în timpul unei asemenea judecăţi, mai bogaţi şi fericiţi pe pământ.

Dacă vine un război, atunci trebuie să se lase omorâţi pe câmpurile de luptă mai ales săracii, care nu deţin nici o proprietate, pentru care lucru ei nu primesc nimic decât o soldă sărăcăcioasă. În schimb însă, bogaţiilor le este atunci bogăţia iarăşi asigurată. Şi atunci când săracii se reântorc acasă de pe câmpul de luptă - adesea foarte desfiguraţi, cu un picior, cu o mână şi o mie de răni - , atunci ei trebuie să cerşească pentru o bucată de pâine sărăcăcioasă. Dacă ei vin în faţa porţii unui bogat, ei sunt alungaţi nu rar ca un animal rău, primesc adesea înjurăturile cele mai mârşave şi sunt fugăriţi!

Vedeţi, totuşi ei nu au voie să le dorească ceva rău unor asemenea răufăcători bogaţi, ci să-i şi binecuvânteze şi pe chinuitorilor lor, să-i ierte din toată inima, căci altfel, ei ar putea să cadă încă de la Dumnezeu în pedeapsa iadului veşnic!

Aşa cum însă stau lucrurile cu un război ca o judecată dumnezeiască, care tot timpul îi loveşte cel mai rău pe cei mai nenorociţi, tot aşa este cazul şi cu toate celelalte judecăţi. Pe cei mai săraci şi nenorociţi îi loveşte fiecare cel mai tare, în timp ce bogaţii şi fericiţii fără inimă şi fără milă scapă cel mai des cu pielea nevătămată.

Totuşi sunt mai ales numai săracii, care îşi pun nădejdea în Domnul, cred în El şi se roagă la El, aşa de bine cum pot ei. Fericiţii bogaţi însă au arareori de-abia o jumătate de credinţă, adesea desigur nici una. Ei au în imimile lor tari ca piatra desigur foarte puţină dragoste pentru Dumnezeu, se roagă puţin sau de loc şi nu rar îşi permit, să-l batjocorească pe El într-un mod mârşav împreună cu legile Sale.

O bucată de aur, o mâncare bună şi o desfrânată tânără şi lascivă, cu care ei pot face desfrânări mârşave, este pentru ei un lucru de o mie de ori mai drag decât Dumnezeu, care pentru ei este aşa de mult că nici unul şi cu multe mii de ori preferă acestea mai mult decât pe aceia, care fac cele mai grele munci în sudoarea feţei lor şi cu viaţa lor săracă stau de straja pentru siguranţa acelor bogaţi zi şi noapte şi vara şi iarna.

Dar la deplina lor lipsă de credinţă în Dumnezeu sunt ei pe pământ fericiţi şi niciodată nu sunt împresuraţi de cei săraci, ci numai prin cei asemenea lor, câteodata în belşugul lor. Dar chiar şi ca nefericiţi sunt cei bogaţi de obicei într-o situaţie încă de o mie de ori mai bună decât cei mai fericiţi săraci, care, în afară de sărăcie, n-au posedat niciodata altceva.

Prieteni, ce spuneţi la aceste lucruri menţionate? Cum vă place această viaţă a unui om pe acea planetă, pe care voi o numiţi de obicei cea „sfântă“?”

Impresie emoționantă a predicii lui Martin asupra oamenilor solari
Discuție contradictorie între Uhron şi Martin

La acest punct păşeşte înțeleptul Uhron în față şi vorbeşte:” Prietene, eu văd, că tu ne propovăduieşti lucruri adevărate; dar unde vrei tu să ajungi cu acestea? Vrei tu să întarâți aceste popoare împotriva lui Dumnezeu? Cu adevărat, la acest punct toate înțelepciunea mea ajunge la un sfârşit şi nu pot să te înțeleg nici pe tine şi mai puțin pe Dumnezeu! Ce fel de ordine să fie aceea?

Eu cunosc cerurile şi cunosc şi iadurile multor lumi, dar eu ît spun: nu este un iad mai rău decât pământul tău! Eu te rog de aceea, vorbeşte despre altceva, căci altfel, tu ațâți toate popoarele împotriva lui Dumnezeu pe care ei, până acum, l-au lăudat şi l-au cinstit peste toate.”

Spune Martin:” Prietene, fiecare lucru sau ființă are de îndeplinit deschis sau într-ascuns o anume sarcină. Numai că aici este diferența: lucrurile trebuie să le îndeplinească; noi, însă, ființe de bună voie şi cu voință liberă putem şi vrem să le îndeplinim! Şi aşa poate şi reieşi din cuvântarea mea, orice o vrea; pentru ca eu nu fac nimic, decât numai ce Domnul vrea! Astfel puteți voi încă sa mă mai ascultați mai departe, deoarece eu încă nu sunt gata cu acest lucru!”

Spune înțeleptul:” Tu poți să-ți continui necontenit cuvântarea ta; dar apare numai întrebarea, pentru a cui folos şi evlavie? Tu cu siguranță nu câstigi sau pierzi ceva prin aceea, dacă noi, ca ființe mai curate şi locuitori ai acestei lumi, ştim sau nu ştim, cum se desfăşoară lucrurile pe lumea ta. Şi noi cu siguranță nu câştigam de asemenea nimic, dacă primim prezentate mai îndeaproape răutățile lumii tale, decât este posibilă înțelepciunii noastre, să aruncăm priviri în realțiile între ființe ale lumii tale. Se poate desigur însă sa ni se întâmple o pagubă rea din cauza relătarilor tale despre starea de judecată îngrozitoare a lumii tale - de o aşa natură, că cu greu s-ar mai putea vreodată îndrepta iarăşi acea pagubă!

Din această cauză sunt eu de părere deci: Noi oricum am primit de la tine deja o descriere pe larg relatată relatiilor rele de pe lumea ta şi ne putem închipui foarte uşor, că pe lumea ta, ar trebui sa fie lucruri cu mult mai rele, fiindcă condițiile pentru aceasta sunt tocmai arătate prin povestirea ta. De aceea cred eu într-adevăr, că, acum, n-ar fi deloc nevoie, să ne chinui mai departe cu ceva, ceea ce din motivul motivului deja de aceea ne priveşte cu atât mai puțin, că noi nu suntem de loc în stare, să schimbăm relațiile rele ale lumii tale! Nici nu vom fi într-adevăr niciodată dispuşi sau chiar să dorim, ca cea mai rea ordine a lumii tale sa fie preluată aici. Şi aşa sunt eu de părere că tu ai putea să-l laşi pe fratele tău Petru să vorbească în locul tău; poate vine el cu ceva mai bun la aparență!

Dacă tu ai avea chiar intenția, să-L acuzi în fața noastră pe Dumnezeu, Creatorul tău şi al nostru şi să ne laşi sa decidem asupra faptului, dacă El înfăptuieste drept sau nedrept, atunci eu ar trebui într-adevăr să te compatimesc! Oare ce am putea face noi făpturi neputincioase împotriva atotputerniciei nelimitate a creatorului, dacă noi am şi accepta într-adevăr, că El s-ar purta cu oamenii lumii tale cât se poate de nedrept? El doar singur este Domnul, în a cărui mâini şi voință se află toată nemărginirea!

Eu pun cazul înainte, că El ar fi făcut într-adevăr între nenumăratele miliarde de lumi o lume, care ar fi doar o joacă a dispozitiei Sale. Spune, oare cine ar putea să-L tragă de aceea la răspundere? Şi dacă tu ai îndrăzni aşa ceva, crezi tu oare că tu ai putea astfel să-L obligi să-ți dea un răspuns ca justificare? El este şi rămâne veşnic singurul Domn şi face, ce vrea El! Cu cine vrea El să fie bun, cu acela El este bun; pe cine vrea El însă să-l respingă, pe acela El poate să-l şi respingă, - oricum ni s-ar părea nouă, drept sau nedrept.

Cine ar putea să-i taie calea şi să-i interzică, dacă El ar vrea sa distrugă acum lumea noastră într-o singură clipă! Sau dacă El ar trimite peste noi miliarde dintre cele mai îngrozitoare fantome chinuitoare şi ar lasă sa ne chinuie timpuri veşnicie? Ce putem să-i punem Lui împotrivă ca prevenire a unei asemenea judecăți!

Eu sunt de părere: Dumnezeu, Care se află acum vizibil aici, între noi, este singur Domnul al tuturor lumilor, cerurilor dar şi al iadurilor. Atotputernicia Sa însă este girantă pentru înțelepciunea Lui de asemenea nesfârşită! El va ştii cel mai bine, de ce El lasă pe ici pe colo să se întâmple unele lucruri, pe care înțelepciunea noastră le va putea într-adevăr înțelege cu greu vreodată. De aceea, dacă ne supunem cu voința noastră voii Lui şi ordinii Lui, eu sunt convins ca nu vom merge pe un drum greşit! - Eşti tu de acord cu mine?”

Spune Martin:” Fireşte! Dar tocmai pentru că este voia Domnului, trebuie eu să vorbesc mai departe; fiindcă şi în acest caz trebuie tu să respecți voia Lui!”

Spune înțeleptul:” Dacă aşa stau lucrurile, atunci vorbeşte tu numai în numele Lui desigur mai departe; noi te vom asculta!”

175

Incheierea predicii lui Martin şi o învățătură despre folosul ei - Condițiile
spre filiatia dumnezeiască - Mulțumirea înțeleptului şi
cuvânatrea de apreciere

Vorbeşte Martin:” Cu toate stările de viață deplorabile atinse în cuvânatrea mea, cărora eu bineânțeles că am dat menționare doar foarte puțin, eu nu vreau însă să fi spus neapărat părerea, că Domnul ar fi cumva nedrept! Sau că ar fi de aceea pe pământ astfel aproape imposibil, să porti o viață plăcută lui Dumnezeu Domnului! Eu vreau astfel să vă înviorez în cugetul vostru. Pentru a putea înfăptui aceasta cu atât mai sigur, trebuie eu să vă

arat avantajele nesfârşite ale condiţiilor voastre de viaţă. Pentru că voi, înnăscuţi în ele, nu le puteţi judeca pe acestea de loc, fără să arat condiţiile de viaţă ale altor lumi, anume pe a mea - pe care eu, slavă lui Dumnezeu, o cunosc mai bine, fiindcă sunt de acolo şi eu însumi am avut foarte mult de lucru cu condiţiile ei de viaţă.

Eu nu vreau astfel nici în faţa voastră şi a înţelepciunii voastre să-L acuz pe Domnul - ceea ce să rămână veşnic departe de mine -, nici nu vreau să vă aţâţ împotriva Domnului - ceea ce doar desigur ar fi cea mai mare nebunie! Dar pentru că şi voi aţi fost chemati în ceea ce urmează la filiatia dumnezeiască şi aţi ajuns prin înţelepciunea voastră la cunoaşterea, că numai pe lumea mea sunt zamisliti adevăraţii şi propriu zişii copii ai lui Dumnezeu - este pentru voi cu atât mai necesar de a afla, în care condiţii un om, o făptura, poate ajunge la demnitatea aceasta aleasă şi de nepreţuit!

Viaţa voastră a fost însă de fapt, până acum, numai cea mai pură joacă a îngerilor lui Dumnezeu, a căror proprietate aţi fost până acum. Aceasta nu este absolut de loc util, pentru a ajunge astfel la filiaţia dumnezeiască. Pentru ca filiaţia dumnezeiască este o cea mai înaltă seriozitate şi nu o joacă, de aceea ea şi trebuie sa fie dorită în cea mai deplină şi adesea în cea mai amară seriozitate de viaţă!

De acea, însă şi voi veţi primi legi, cum le avem noi. Şi şi la voi se va spune: „Fiecare dintre voi să-şi ia nenorocirea lui pe umerii săi şi să-Mi urmeze Mie, Domnului, căci altfel, desigur nu este posibil, să ajungi acolo, unde Eu (vorbeşte Domnul) sunt şi trăiesc şi înfăptuiesc în mijlocul copiilor Mei, care sunt aici şi rămân pentru veşnicie mâna Mea dreaptă şi fac, ceea ce fac Eu şi trăiesc, cum trăiesc Eu!"

Domnul Insuşi a devenit din această cauză om pe pământul meu, a întâmpinat toate greutăţile imaginabile ale acestei vieţi de om pământesc, s-a lăsat la sfârşit omorât după trup pe lemnul crucii de marea orbire a oamenilor lumii mele chiar în cel mai deplorabil şi dureros mod posibil, ca oamenii acelei lumi ale mele să poată deveni atunci dumnezei, - dacă, bineînţeles, ei înşişi vor aceasta.

Dar din acel motiv, că cineva s-a născut pe acea lume, unde Domnul Insuşi s-a înfăşurat în carne, desigur nimeni nu va ajunge la filiaţia lui Dumnezeu. De-abia când el îndeplineşte toate acele condiţii din voinţa sa liberă pe care Domnul Insuşi le-a prescris pentru acest scop!

Voi toţi aţi auzit de la mine, cât de mizer este pe lumea mea. Aşa, ce-i drept, că ai putea fi de părere, că Domnului nu-i pasă aşadar deloc exact de acea lume, pe care el Insuşi a făcut-o cea mai importantă şi sfântă din întregul univers prin devenirea Sa ca om şi El nu s-ar îngriji de ea nici un pic. Dar nu aşa stau lucrurile!

Oamenii acelui pământ sunt numai liberi în cel mai deplin sens al cuvântului şi pot face, ce vor ei: Bine conform poruncii lui Dumnezeu sau rău impotriva aceleiaşi. Ei nu sunt traşi prin nimic nici spre bine şi nici spre rău decât numai prin voinţa lor pe deplin liberă. Din această cauză este şi acea lume în toate relaţiile ei de viaţă aşezată aşa de sărăcăcios, ca, prin ea, nici o voinţă liberă să nu suporte nici o inducere în eroare şi să devină rea.

Din contră însă sunt şi cele cereşti acoperite în aşa fel, ca din cauza unor anume priviri la fericirile viitoare să nu fie tot aşa obligată spre bine nici o voinţă liberă. Chiar dacă, însă, fiecare ştie consecinţele vieţii sale bune sau rele din învăţătura dată de Dumnezeu, el totuşi poate să procedeze, cum vrea el, fiindcă el nu are nici o certitudine necesară nici pe de-o parte şi nici pe cealaltă parte.

Totul este însă aşa rânduit pe pământ din acea cauză, că voinţa oamenilor să rămână una pe deplin liberă. Pentru că fără ea, este imposibil să capeti cea mai liberă, veşnic nejudecata filiaţie a lui Dumnezeu.

Că, aşadar, oamenii acestei lumi ale mele ajung cel mai adesea în rătăcire - unul aşa, altul altfel -, va fi acum cu siguranţă de înţeles. Dar că, conform acestor spuse şi voi veţi fi puşi în cu totul alte împrejurări de viaţă - dacă vouă vă este importantă ajungerea la filiaţia dumnezeiască -, acesta este un cu totul alt lucru! Cum însă, acest fapt vă va spune cel ce urmează după mine; ascultaţi-l de aceea!"

Spune înţeleptul:" Să-ţi fie mulţumire din partea mea şi din partea tuturor acelora, care sunt aduncati aici, afară, pentru cuvântarea şi învăţătura ta, pe care tu ne-ai spus-o acum noua prin mila Dumnezeului şi Domnului tău şi al nostru. De la această învăţătură mi-a fost mai ales ultima parte cu atât mai mult de preţuit, cu cât eu prin aceasta am învăţat sa înţeleg destul de limpede, din care cauză sunt oamenii de pe lumea ta, în comparatie cu noi, într-o situaţie chiar atât de deplorabila. Eu am auzit însă şi din aceasta încă o dată confirmarea principiului meu găsit de mine, conform căruia nici o fiinţa inteligentă să nu dispere, că creatorul şi bunătatea Lui îl va ajuta.

Pentru că Atotputernicia Sa nesfârşită, a carei înfăpturi sunt nenumărate şi de cea mai minunată ordine şi fel, este o garanţie de nezdruncinat pentru înţelepciunea Sa tot aşa de nesfârşită. O asemenea înţelepciune poate fi însă numai o consecinţă a ordinii tot atât de mari în viaţa veşnică şi desăvârşită a Creatorului Insuşi!

Unde însă viaţa se bazeaza pe ordinea cea mai înaltă, curată şi în acelaşi timp cea mai adâncă, trebuie să fie şi o bunătate ca la ea acasă într-o astfel de viaţă desavârşită, despre care un duh creat, chiar dacă este cât se poate de liber, nu este veşnic în stare să-şi facă o închipuire pe deplin limpede!

Eu îţi mulţumesc, prietene drag, de aceea încă o dată pentru mine precum şi pentru toate popoarele prezente aici şi mă bucur tare pentru cuvântarea, care, acum, fratele tău Petru ne-o va expune nouă tuturor! Domnul sa-i călăuzească gura lui şi limba lui!"

176

Torentul dusmanos în creştere - Cuvintele înăritoare ale lui Petru către toţi - Intrebarea lui semnificativă către oamenii solari: „Vreţi voi să deveniţ copii ai lui Dumnezeu sau nu?" - Răspunsul lui Uhron

După acest discurs se dă de afară un semn, că apa imensei mări este foarte aproape de cei, ce sunt la margine şi în următoarea clipă va ajunge la picioarele lor. Să-i ajute Duhul atotputernic, căci altfel vor fi nevoiti, să fugă cât mai repede.

Vorbeşte la aceasta Petru: "Frate şi prieten, spune-le popoarelor să nu se înfricoşeze. Domnul lasă să se dezvolte această primejdie, pentru ca voi să aveți o dovadă cât mai mare despre marile minunății ale lui Dumnezeu!

Intr-adevăr va atinge apa picioarele lor, dar nu le va face nici un rău. Tot aşa este vorba şi de forța subterană, care va arunca mase mari de foc. Dar aceste mase se distrug mai repede în sine decât atunci când pică iar pe pământ şi coaja se va da la o parte în clipa în care se vor sparge!

De aceea să nu-i fie la nimeni teamă şi să ignore cu totul astfel de pericole, deoarece nu au motive de teamă şi prin aceasta, nu se va întâmpla nici un rău cuiva! Spune aceasta tuturor de îndată!"

Înțeleptul transmite această învățătură prin semnele deja binecunoscute. În câteva clipe vin din toate părțile semne înapoi, că au înțeles cu toții învățătura şi cu mulțumiri şi curaj vor urma sfaturile cu exactitate.

Când spune înțeleptul aceasta lui Petru, acesta vorbeşte:

(Petru:) "Arată-le prin semne, să fie atenți, deoarece le voi spune cuvinte înalte!"

Înțeleptul face ce i s-a spus şi în scurt timp toți sunt într-o stare de aşteptare curioasă.

Vorbeşte Petru: "Prietenii mei, frații mei! Cel dinaintea mea v-a spus stilul de viață, care îl trăiesc oamenii de pe acea lume. Şi eu am trăit acolo în acelaşi timp, în care s-a îmbrăcat Domnul în carne şi oase şi a suportat toate durerile imaginabile ale copilariei Sale omeneşti, aşa ca fiecare om pământesc sărac.

După aceste relatări de viață ați putut spune uşor cu toții, cât de diferită este viața pe lumea voastră mare de lumină. Dar pe lângă aceasta, bineânțeles, ce este necesar pentru a deveni o ființă pură, liberă şi copil al lui Dumnezeu.

Mai întâi se pune însă întrebarea: „Vreți voi - şi cu pastrarea a tuturor avantajelor de viață, atâta timp cât nu va fi subțiată de vreo lege, la care veți renunța când veți intra în împărăția Domnului - Dacă vreți sa deveniti copii a lui Dumnezeu, aşa ca noi?" Gîndiți-vă însă bine, ce vreți să faceți; după o gândire îndelungată, spuneți-mi da sau nu!

Gîndiți-vă la avantajul de a deveni un copil al lui Dumnezeu sau posibilitatea de a deveni unul. Gîndiți-vă, ce este necesar, pentru a ajunge la acest avantaj; gândiți-vă şi la avantajele pe care le-ați avut până acum şi de care trebuie sa spuneți: „Cât de diferite sunt față de acelea!"

Bineînțeles că nu va părăsi nimeni ceva, ce nu i se va înlocui de o mie de ori în împărăția lui Dumnezeu pe vecie. Dar această înlocuire nu va avea nimic de-a face nimic cu înțelepciunea, ci doar în măsura în care are fiecare credința sa.

Acum aveți totul clar în fața voastră: spiritualul precum şi naturalul este acum la dispoziția voastră! Dar aceasta să nu fie cazul la aceia, care vor într-adevăr sa devină copiii lui Dumnezeu.

De aceea gândiți-vă bine, ce veți face în aceasta situație! Vi se oferă lucruri mari, dar tot aşa se cer şi de la voi!"

Vorbeşte înțeleptul: "Prietene, tu ştii, că înteligența noastră este de o aşa natură, că nu trebuie să ne gândim mult la o propoziție, pentru a fi convinşi, ce vrem sau ce trebuie să facem. Şi aşa cred că şi aici este limpede, în numele tuturor popoarelor, ce vrem noi şi bineînțeles, ce putem noi sa facem.

A putea este condiția principală spre a face şi a acționa, pentru că Domnul nu poate cere mai mult unei ființe, decât aceasta poate face după puterile naturii sale. Aşa sunt de părere, că Domnul nu va cere în nici un caz mai mult decât suntem noi în stare să facem, adică nu mai mult decât ne poate permite pozitia naturală şi spirituală pe aceasta lume!

Acest moto este cât se poate de scurt şi de clar, pentru a înțelege, că noi vrem doar ceea ce putem. Copil al lui Dumnezeu, măreț sau mic, aceasta ne este tot una! Noi vrem să devenim copiii Lui, dacă nu depăşeşte puterile noastre pentru a obține acest lucru. Dacă costa mai mult decât toate puterile noastre, atunci nu putem să vrem acest lucru, pentru că în acest caz este de neatins pentru noi!

Pe scurt - dacă este posibil de a ajunge cu stagiul vieții pe care îl avem, atunci îl dorim. Dacă nu este acest caz şi nu este posibil, atunci prietene, trebuie să recunosti, că ne este imposibil aşa ceva! Acum ştii tu decizea noastră. Fă de aceea, ce vrei; eu sunt de părere, că şi voința noastră este liberă şi trebuie sa rămână!"

177

Elucidarea repetată a întrebării prin Petru despre faptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu
Critica sa despre ruşinea sângelui oamenilor de pe soare

Vorbeşte Petru: Dragă prieten, tu nu ai înțeles de fapt discursul meu! Iată, întrebarea este: „Vreți voi - cu păstrarea tuturor avantajelor de viață, care nu va fi subțiată, deoarece veți renunța liberi din această cauză pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu (se înțelege de la sine: doar acele avantaje ale vieții, care nu sunt necesare) - pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu la fel ca şi noi, sau nu?" - Dacă vorbesc de păstrare, atunci cred eu totuşi că vei înțelege acest lucru aşa cum ți-am spus mai înainte!

Crede-mă prietene, ca în împărăția lui Dumnezeu suntem şi noi aşa de înțelepți, pentru a recunoaşte, că soarele nu se poate schimba într-o oarecare planetă, dacă nu se doreşte deranjul ordinei a întregului univers! Şi oamenii de pe soare au cu o totul altfel de natură decât oamenii unei mici planete! Toate acestea ştim tot aşa de bine ca şi tine prietene!

Dar voi aveți nişte bariere făcute de voi, care de fapt nu sunt legi, deoarece nu interzic nimic în a face sau a merge! La aceste legi puteți să schimbați pe acelea vechi şi înțelepte cu acestea noi şi fără nici o valoare. Intrebare: Socotiți voi un asemenea capriciu ca o favoare a vieții?

Vouă vi s-a ordonat de la îngeri din cer un mariaj, adică o unire între un bărbat şi o femeie cumsecade. Ei v-au arătat vouă facerea spirituală a copiilor, după care v-ați şi ținut până acum. Dar cum vine, ca un tată doarme cu propria fiică, cu toate că este o lege, ca un tată nu are voie nici măcar sa zamislească spiritual cu fiica sa?

Spune, socoteşti tu aceasta la avantajele de nepierdut ale vieții voastre pe soare? Vorbeşte şi spune părerea ta despre acestea!”

Vorbeşte înțeleptul: “O prietene acestea nu fac parte din avantajele vieții noastre, deoarece ne-a adus doar neplăceri pentru viața naturală cât şi pentru cea spirituală! De aceea se înțelege de la sine, că putem renunța la astfel de adevărate nefavoruri din viața noastră. Dar mă refer când spun „avantajele vieții noaste“, la vechiul fel natural al vieții, prin care am fost noi în mare parte stapâni pe natura şi ființa lumii noastre!

Un asemenea avantaj al vieții noastre este, că putem să tragem din pământ tot ceea ce dorim, în minunății fără număr şi măsura - şi totul ce este necesar pentru întreținerea trupului nostru.

Eu cred că rugămintea pentru lăsarea acestor avantaje nu va fi un păcat în ochii Domnului şi nu va fi un motiv, să se răzgândească asupra faptului, de a deveni copiii Săi?

Dacă ar fi o astfel de rugăminte un păcat în fața Domnului, atunci trebuie să însistam bineînțeles, ca să ni se dea voie, sa rămânem aşa cum suntem acum, decât sa schimbăm ceva sigur cu ceva cât se poate de nesigur şi greu de ajuns!

Vezi tu prietene, aceasta este părerea mea! Dacă îți convine aceasta, atunci spunem cu toții da la crerea ta; dacă nu-ți convine, atunci spunem cu toții nu. Ceva imposibil nu poate cere Domnul de la noi, - doar dacă ne schimbă cu totul şi ne înzestrează viața cu altfel de puteri. Contra marii puteri a Domnului nu poate protesta nici o ființă, deci nici noi nu putem!”

178

Propunerea lui Petru pentru a mulțumi şi a se ruga - Refuzarea concretă a lui Uhron pentru a se ruga spre Domnul

Vorbeşte Petru: “Puterea mare a Domnului este ordinea Sa veşnică, din care ați reieşit voi precum şi tot universul. Dacă ar vrea să vă schimbe Domnul, atunci ar trebui să schimbe toată ordinea, ce El nu va face în veci, deoarece El este acea ordine!

Dar viața voastră de până acum a fost cât se poate de comodă şi lipsită de griji! Niciunde nu ați avut nevoie să depuneți un efort, niciunde nu a trebuit să luptați. De la nasterea şi până la iesirea voastră voluntară din viață, nu cunoaşteți voi nici o imperfecțiune, de aceea nici o abnegație.

Voi ştiți bine, că voi împreună cu lumea voastră sunteți nişte lucrări ale marelui Duh dumnezeiesc, pe care îl şi adorați cât se poate de mult. Dar când v-ați rugat voi la El şi când i-ați mulțumit pentru marile favoruri din viață, pe care vi le-a făcut adeseori? !

Vedeți, până acum ați trăit ca de tot independenti de El. Ar fi cumva prea mult cerut de la voi, dacă voi ați accepta în ceea ce urmează, să vreți totuşi sa fiți puțin mai mult dependenți de El, decât cum a fost cazul până acum? Vorbeşte acum iarăşi şi arată-mi exact decizia ta!”

Spune înțeleptul:” Prietene, acest lucru îl vrem într-adevăr! Mai ales în ceea ce priveşte mulțumirea noastră datoare, vrem noi desigur să arătam toate lucrurile posibile, pentru ca pe acestea să le spunem cuviincios în cuvinte pentru aşa de multe şi mari binefaceri şi să-i mărturisim din temelia vieții noastre dătătorului sfânt şi mare ale atât de multe lucrurilor dintre cele mai bune date nouă. Dar în ceea ce priveşte aici rugămintea, în acest caz trebuie eu să-ți mărturisesc, că, cu aceasta, eu nu pot sa fiu de loc de acord, deoarece eu trebuie să consider orice rugăminte ca o jignire a înțelepciunii dumnezeieşti.

Deoarece printr-o rugăminte către dumnezeire eu doar totuşi mărturisesc, că sunt mai priceput decât Dumnezeu şi astfel, cumva vreau să arat că ştiu mai bine decât Domnul Insuşi, de ceea ce am nevoie. Eu sunt de părere că aşa ceva să nu îndrăznească sa facă nici chiar un copil al lui Dumnezeu, nici vorba tocmai de o altă făptură!

În afară de aceasta, îmi pare şi fiecare rugăminte ca o luptă politicoasă, prin care creația ar vrea sa învingă o oarecare tărie şi în acelaşi timp, o neîndurare încăpățânată față de creator şi cu aceasta ar vrea să şi triumfe peste El!

Cu adevărat, prietene, înainte ca eu să doresc să îndrăznesc să vin la creatorul cel mai înțelept, cel mai bun şi cel mai atotputernic cu o rugăminte, prin care eu totuşi evident că i-aş arăta, că eu cunosc necesitățile mele mai bine decât El, - şi înainte ca eu sa doresc să mă rog pentru alții şi să-I arat astfel, că eu sunt evident mai bun şi mai milostiv decât El, atunci eu mai degrabă n-aş vrea să fiu! O prietene, ce respect față de Dumnezeu, Duhul cel mai înțelept din începuturi şi atotputernic, ar fi oare aceasta!

Din această cauză este răspunsul meu la cererea ta următorul: Noi vrem pentru veşnicie ca până acum, să depindem în toate de tot de El, pentru că este imposibil, să depinzi de altcineva! Tot aşa vrem noi să-I mulţumim şi îi vom şi mulţumi veşnic pentru toate din cea mai adâncă temelie a vieţii noastre, deoarece noi considerăm fiecare cadou de la El că este nesfârist de bun şi îl şi recunoaştem foarte profund, ca fiind astfel. Să-L rugăm pe Domnul, însă, noi nu putem şi nu vrem să-L rugăm pentru nimic, fiindcă noi numai foarte limpede recunoaştem, că Domnul ştie nesfârşit mai bine, ce nevoi avem fiecare şi nu-i este necesar, să fie de-abia făcut atent de noi în această privinţă printr-o rugăciune care nu are nici un sens din partea unor fiinţe create şi sărace şi de-abia fiind pe jumătate în viaţa faţă de El! Aşa să şi fie veşnic departe de noi, să-I spunem printr-o rugăminte, că El este un Dumnezeu dur şi are o asemenea slăbiciune, care, de-abia prin rugăminţi din partea făpturilor, poate fi adusă în adevărata ordine!

Prietene, noi toţi îl cinstim pe Dumnezeu, cel mai înalt Duh, prea nesfârşit de mult şi avem o imagine prea sfânt-aleasa despre calităţile Sale desăvârşite, că noi vreodată ne-am putea uita aşa de tare, să venim la acela cu o rugăminte, care ne-a făcut totuşi fără rugămintea noastră, atât de desăvârşiţi, cât este pentru noi necesar!

Să-I mulţumim, ba chiar veşnic îi vom mulţumi şi vrem să-I mulţumim pentru toate acele multe binefaceri şi daruri, dintre care cel mai mic este atât de mare şi sfânt, că noi probabil de-abia vom fi în stare vreodată să îl laudam în toată nemăsurarea. Dar - aşa cum am arătat acum deja în mare măsură - cu o rugăminte noi niciodată cu siguranţă nu vrem şi nu vom păcătui în faţa lui, cel mai sfânt desăvârşit!

Fă tu acum, ce vrei tu. Dar, cu toată înţelepciunea ta, îţi va reuşi cu greu, să ne convingi, ca noi să ne punem să ne şi rugăm! Ar trebui numai aşa să fie, dacă Domnul ar cere aceasta explicit de la noi. Bineînţeles - împotriva voinţei lui Dumnezeu nu se poate împotrivi nici o creaţie. Dar la libertatea noastră şi ramânem noi liberi şi vom face, ceea ce noi recunoaştem ca fiind drept în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor şi a îngerilor!”

179

Petru ca învăţător în rugăciunea Tatăl nostru - De ce rugăciunea este mai mare decât mulţumirea - Intrebarea importantă a lui Petru către Uhron cu însărcinarea Domnului

Spune Petru:” Prietene, atunci când Domnul, ca făcătorul atotputernic a toate lumile şi cerurile, s-a sălăşluit pe pământul meu în carne şi a trăit şi a păşit între noi ca un om, atunci El ne-a învăţat pe toţi să ne rugăm din plină putere, prin aceea, ca a spus:

Dacă însă voi vă rugaţi, atunci spuneţi: „Tatăl nostru, Care locuiesti în ceruri, Numele Tău cel mai sfânt să fie sfintit! Împărăţia Ta a dragostei, a adevărului şi a vieţii veşnice vie la noi! Numai singură voia Ta cea sfântă să fie toate timpurile şi în toată veşnicia! Dă-ne nouă astăzi precum întotdeauna pâinea noastră cea de toate zilele! Păcatele şi neputinţele noastre ni le iartă după măsura după care noi iertam greşiţilor noştri, oricum ei ne-ar fi greşit nouă! Nu lăsa ispita să vină peste slăbiciunile noastre, căreia noi am trebui să-i cedăm; ci ne izbăveşte de tot răul, care ar putea prin orice fel să ne întâmpine! A Ta, o Tată, este toată puterea, mărirea şi slavă veşnic! Ţie singur să-ţi fie veşnic toată lauda, toată cinstea, toată slava, toată dragostea, toată mărirea şi toată mulţumirea!” -

Fiindcă, însă, Domnul Insuşi ne-a învaţat astfel să rugăm şi sa ne rugăm, atunci eu cred totuşi că n-ar fi greşit, dacă noi, copiii, l-am ruga mai întâi pentru toate, ceea ce noi recunoaştem ca fiind necesar pentru noi!

Pentru că eu sunt de părere: Deja mulţumirea răbdătoare pe care noi o aducem făcătorului pentru nenumăratele binefaceri, este un sfânt-mare privilegiu pentru noi făpturile libere. Noi recunoaştem prin aceasta, în faţa lui Dumnezeu, ceea ce noi avem şi primim, ca un dar liber şi nu unul judecat. Dar rugăciunea este totuşi cu mult mai mare, că tocmai cu rugăciunea nu ne vine numai recunoaşterea, că noi avem voie sa apreciem un dar al lui Dumnezeu ca unul liber, ci chiar şi alegerea liberă a darului!

La eliberarea desăvârşită a sufletului nu numai că aparţine numai recunoaşterea liberă a ceea ce Domnul ne dă liber, că pentru noi necesar pentru viaţă, ci mai ales alegerea liberă a ceea ce ne este nevoie. Pentru aceasta însă este totuşi evident nevoie de mai multă cunoaştere de sine şi liberă recunoaştere de sine decât numai pentru perceperea că totul, ce suntem noi, avem şi primim, sunt daruri libere din Dumnezeu Domnul.

Cine mulţumeşte pentru un dar primit şi nu simte însă o necesitate pentru un alt dar necesar pentru ceea ce urmează, este în sfera sa de trăit încă foarte insensibil şi are încă multe lucruri animalice în sine. Pentru că şi animalele mulţumesc instinctiv dătătorului prin savurarea lor mulţumită, chiar dacă nu sunt în stare să-l recunoască. Să-şi dorească însă ceva, nu poate nici un animal, fiindcă nu poate să-şi recunoască necesităţile! Când el este flămând, atunci îşi căuta de mâncare. Dacă animalul a găsit-o şi s-a săturat, atunci el se odihneste atâta timp, până ce el este iarăşi flămând. Aceasta odihnire este o mulţumire insensibilă pentru mâncarea pe care a găsit-o pentru săturare; dar atunci când animalul insensibil se odihneste sătul, nu are nici o recunoaştere următoare, că el ar putea în curând sa devină iarăşi flămând şi ar necesita hrană.

Nu aşa stau lucrurile la om, fiindcă acesta ştie, de ceea ce el are nevoie. Dacă omul s-a săturat, atunci el ştie, că el iarăşi va trebui sa mănânce, pentru a se satură. El însă îl şi cunoaşte pe dătător. De aceea el trebuie nu numai să mulţumească, când este săturat, ci cu mult mai mult sa reunească încă cu mulţumirea şi rugăciunea. Prin ea el îi arată făcătorului cu atât mai mult şi mărturiseşte, că el primeşte toate numai de la El şi şi pentru viitor aşteaptă de la El, ce-i bun şi necesar.

În acelaşi timp, însă, omul se înfăţişează Domnului sau tocmai prin rugăciune tot aşa, cum tocmai Domnul vrea să-l aibă: ca o fiinţă de tot liberă, căruia nu numai i se cuvine dreptul de a primi, ci şi dreptul liber umilitor al

râvnei. Acest drept, însă, impune totuşi ca condiţie cu siguranţă la fiecare om o puternică autocunoaştere, fără care nici un om nu poate deveni un om desăvârşit!

Eu cred că aceste motive ar trebui desigur să fie îndeajunse pentru înţelepciunea voastră, pentru a accepeta că rugăciunea este cu mult mai tare nevoie pentru fiacare suflet liber decât cea mai bună şi îndatoratoare mulţumire!

Şi dacă ţie, prietenul meu Uhron, încă nu-ţi sunt îndeajuns toate motivele mele cu siguranţă cele mai întemeiate, atunci să-ţi fie îndeajuns, căci chiar Domnul Insuşi ne-a îndemnat foarte des, să ne rugăm, dacă vrem să primim ceva, dar numai foarte rar l-a amintit pe cineva să-i ofere o mulţumire!

Aşa El totuşi ne-a şi dat aşadar o formă sfântă , după care noi să ne rugăm şi sa rugăm. Dar despre o formă, cum noi să mulţumim, eu de-abia ştiu să-ţi spun ceva!

Desigur îi mulţumeşte de mai multe ori Dumnezeirii Domnul Insuşi, care a fost ca Tată în El şi i-a şi dojenit o singură dată pe cei nouă curăţaţi, care n-au venit iarăşi cu al zecelea, pentru a-i da slavă. Făcând abstracţie de aceasta, El totuşi nu ne-a dat niciodată o formă, cum noi trebuie să mulţumim, - ceea ce El totuşi a făcut-o în mod categoric în ceea ce priveşte rugăciunea.

Dacă, însă, Domnul a cerut în mod expres rugăciunea de la noi, locuitori ai pământului nedesevârsiţi, atunci eu sunt într-adevăr de părere, că El nu o va considera la voi inutilă!

De aceea se îndreaptă în sfârşit însarcinarea mea de la Domnul către voi toţi în acea direcţie, că voi, în ceea ce urmează, ce-i drept totul, ce aveţi acum, să aveţi de la Domnul, dar numai pe calea rugaciuniii! Acela însă dintre voi, care nu se va ruga, acela nici nu va primi nimic sau nu multe lucruri.

Pentru că, dacă sunteţi liberi, atunci voi şi trebuie să recunoaşteţi singuri, de ceea ce aveţi nevoie. Dacă voi v-aţi recunoscut atunci - ceea ce la voi va fi cu mult mai uşor, decât a fost la noi - , atunci rugaţi-va; şi vi se vor da acele lucruri, pentru care voi v-aţi rugat.

Dacă sunteţi de acord cu aceasta, atunci afirmaţi pozitiv şi fratele meu Ioan vă va conduce mai departe. Voinţa voastră liberă are aici de a alege şi de a hotarî!"

180

Răspunsul afirmativ al înţeleptului din soare către Petru - Critica lui asupra făgăduinţelor Domnului

Vorbeşte înţeleptul:" Da, prietene, totul ne este potrivit din ceea ce vrea Domnul. Pentru că doar totuşi nu te poţi împotrivi voinţei atotputernice a Domnului, dacă El cere de la noi lucruri uşoare sau grele! Pentru că dacă nu o facem liberi spre binele nostru din viitor, noi totuşi ar trebui s-o facem printr-o judecată spre pieirea noastră! Deci o facem nesfârşit mai drag din liberă voinţă şi vrem astfel mai degrabă să câştigam ceva decât să pierdem în viaţa noastră viitoare.

Eu văd desigur din toate acestea, care ni le-ai spus tu şi cel dinaintea ta, că noi trebuie să punem iarăşi cu totul înapoi în mânile Domnului puterea voinţei noastre libere şi creatoare de până acum, cu ajutorul căreia noi am săpat până acum grădinile noastre şi cel mai adesea am făcut casele şi locuinţele noastre. Dar acest lucru nu face nimic tocmai de aceea, că noi am putea primi această capacitate, pe calea rugăminţii, totuşi neştirbită înapoi!

Fireşte că ştim prin calea simtului nostru interior şi de la tot felul de duhuri de pe pământul tău, că Domnul, cu prooorociile Lui, tocmai niciodată nu le îndeplineste cuvânt cu cuvânt. Cui El îi făgăduieste bogăţie, aceluia El îi dă sărăcie. Căruia El îi promite sănătate şi viaţă lungă, acela se poate numaidecât pregati pentru suferinţă şi un sfârşit apropiat al vieţii sale pământeşti. Cui El vrea să-i dea libertatea vieţii, acela devine în scurt timp un prizonier pământesc; pe care El îi iubeste, pe aceia El îi cearcă şi îi lasă bătuţi tare. Aceia care se ţin devotat de El şi de cuvântul Lui, pe aceia El îi lasă sa îndure sărăcie şi tot felul de prigoane. Şi cei care îl iubesc peste toate, pe aceia El îi lasă crucificaţi - şi mai multe asemenea lucruri!

Dar - cum am spus - toate acestea nu fac nimic; pentru că El singur este atotputernicul Domn al făpturilor Lui şi poate să facă cu ele, ce vrea El. Nimeni nu poate să-l întrebe şi să spună: „Doamne, de ce faci tu acel lucru sau celălalt, care nu ni se pare drept?", fiindcă numai El singur este Domnul şi aceasta să-i fie fiecăruia îndeajuns!

Domnul a făgăduit - cum ştim noi - veşnica domnie regilor săi de pe pământ şi ei au murit ca oricare alt om. Aşa El a făgăduit unui anume popor pământ veşnic şi împărăţie şi cum noi am aflat, acest popor ales acum nu mai are nici împărăţie şi nici pământ! Aşa mai ştim de asemenea că El a ales înţelepţi, care trebuiau să-i facă voinţa Lui cunoscută poporului, adică ceea ce El va face. Atunci când însă a ajuns timpul, că o asemenea mărturisire să fie nevoie ca ea sa se îndeplinească, înţelepţii s-au aflat atunci ca nişte veritabili mincinosi: fiindcă Domnul n-a lăsat să se îndeplinească, ce El a lăsat sa se propovăduiască prin întermediul înţeleptilor! Şi mai multe asemenea lucruri!

Tu vezi, că nu te poţi baza foarte tare cuvânt cu cuvânt pe făgăduinţele Domnului. Aşa va fi şi cu îndeplinirea rugăminţilor diferite; pentru că cine ar putea într-adevăr vreodată să-L constrângă să facă aceasta?

Dar totuşi vrem noi să acceptam cererea ta, deoarece noi ştim numai foarte bine, că un refuz din partea noastră ar fi cu siguranţă cea mai mare nebunie. De aceea să se întâmple, ce vrea Domnul atotputernic!"

181

Cuvântarea lui Ioan despre însemnătatea duhovnicească a făgăduielilor Domnului - Imaginea profetică despre noua casă şi noul oraş ca o noua făgăduinţă a Domnului - Respingerea lui Uhron pe motiv că este o trăncăneală fără cap şi inimă

Vorbeşte Ioan:" Prietene şi tu, frate Uhron, mai ales, care tu vorbeşti în numele lor! Văzută treaba aceasta din perspectivă pământească, poate că tu ai într-adevăr dreptate. Dar pentru că cuvintele şi făgăduinţele Domnului sunt totuşi cu siguranţă foarte duhovniceşti şi adevărata lor însemnătate atinge numai duhul şi nu carnea trecatoare, aşa este nevoie şi de o înţelegere duhovnicească a acelor făgăduieli dumnezeieşti, pentru a putea spune, dacă Domnul, în promisiunile Sale, este credincios sau nu.

Ceea ce Domnul făgăduieste, pe acelea le şi îndeplineste credincios, dar numai pentru duh şi nu pentru trupul muritor innevitabil! Eu vă voi face acum o făgăduinţă în numele Său. Spune-mi atunci şi dacă şi cum ai înţeles-o tu! Aşa deci suna ea:

„O casă nouă va face Domnul şi o cetate nouă se va coborî însufleţit din ceruri. Şi casa va fi ca cetatea din multe case.

Care vor locui însă în noua casă şi în acelaşi timp, cetatea cea nouă şi casele multe ale cetăţii, aceia vor fi mai măreţi decât noua casă şi cetatea şi multele case din cetate.

Dacă vă veţi muta în noua casă a Domnului, se va înclina în faţa voastră şi se va apleca şi cetatea cu casele sale multe.

Casa însă va fi mică pe dinafară, iar spre echilibru va fi enormă pe dinăuntru spre cazarea a nenumăraţi locuitori şi aşa va fi şi cetatea şi toate casele în ea!

Bine le va merge acelora, care vor intra în acea casă şi în acea cetate şi în nenumăratele case din ea! Căci casa şi cetatea şi nenumăratele case din ea vor îmbrăca îmbrăcămintea spre a fi copii a lui Dumnezeu!

Vor fi tot timpul măreţi în acea casa, din cetate şi din nenumăratele case din cetate! Dar cine nu locuieşte în casă, cetatea şi multele case din cetate, acela va deveni slab şi acea slăbiciune se va accentua şi îl va omorî!"

Deci, dragul meu prieten Uhron, cum ai înţeles tu cuvintele Domnului, pe care vi le-am redat eu cât se poate de autentic. De aceea spune-mi tu acum cum ai înţeles tu aceste cuvinte pure şi dumnezeieşti!

Eu îţi mai spun dinainte, că aştepţi în zadar, o rezolvare în adevăratul sens al cuvântului. Exact aşa cum a spus Domnul profetului Iona de pe planeta mea care a aşteptat în zadar prăbusirea marei cetăţi Ninive. Vorbeşte acum şi spune ce ai înţeles din aceste cuvinte!"

Vorbeşte după un timp de gândire înţeleptul: "Prietene, din motive întemeiate nu pot să spun mai mult la acesta aşa zise cuvinte dumnezeieşti decât: cuvinte spuse în vânt fără cap şi inimă. De aceea nu poate fi acceptată în faţa scaunului de judecător a înţelepciunii noastre luminate!

Eu îţi spun dinainte: Cine vrea să-mi spună cuvinte sau să dea o lege poporului meu, acela să spună în cuvinte, care au un rost. Dar astfel de cuvinte, care nu sunt în ordinea lor naturală, să rămână departe de împrejurimile acestea!

Căci dacă suntem obligati să renunţăm la anumite avantaje ale vieţii noastre, pentru a putea ajunge copiii lui Dumnezeu, cu toate că nu ne-am dorit aceasta din tot sufletul, vrem să înţelegem întru totul cuvintele condiţiilor. Nu prin cuvinte, care sunt mai întâi albe şi după aceea se pot schimba în negru, ci cu cuvinte, care exprimă clar şi natural, cum este situaţia!

Părerea mea este, că cererea mea este cât se poate de ieftină; de aceea vorbeşte tu după cerinţele mele, aşa ne vom înţelege mai bine! Dar cu o casă nouă, care este construită de Domnul şi care este mai mică decât locuitorii săi şi interiorul saă fie cu mult mai mare decât exteriorul şi tot aşa şi oraşul cu casele sale nenumărate, de aceste cuvinte să nu ne mai spui nimic. Căci la astfel de contradicţii ar trebui să li se facă imediat greaţă ascultătorilor noştri!

Cu toate că Domnul cel mai înalt şi curat spirit, a creat totuşi natura necurată De aceea să vorbească El cu spiritele spiritual şi cu noi, oamenii, să vorbească natural. Eu sunt de părere, că va putea vorbi pe înţelesul tuturor, deoarece a creat natura cât se poate de naturală.

Bineînţeles are un drept de necontestat Domnul să vorbesca cum doreşte. Dar eu cred, că avem şi noi un drept să spunem: „Doamne aceasta nu înţelegem, pentru noi este fără sens; vorbeşte de aceea cu noi, cum ştii Tu, ca să înţelegem noi!

Nu sta tot în spatele norilor, ci intră deschis în proprietatea ta. Căci Tu nu trebuie să te jenezi de noi, creaţiile Tale, deoarece nu putem fi altcumva, decât aşa cum doreşti Tu!

Tu ştii cel mai bine ce limbă ne-ai învăţat şi care o putem înţelege mai bine. Vorbeşte cu spiritele şi copiii Tăi cereşti spiritual, dar cu noi vorbeşte natural!

Dacă vrei Tu să vorbeşti cu noi spiritual şi cu imagini cereşti, atunci dă-ne mai întâi şi înţelepciunea necesară; căci altfel, nu sunt cuvintele Tale pentru noi nici un castig, iar pentru Tine, nu sunt nici o cinste! Ce nu se înţelege - chiar dacă vine de la Dumnezeu sau de la un spirit sau de la un om, nu se poate aprecia după valoare. Şi ce nu se poate aprecia, cum se poate atunci respecta?

Eu cred că am vorbit acum cât se poate de limpede; vorbeşte şi tu (Ioan) aşa şi eu te voi urma cu acest popor mare împreună cu toţi urmaşii săi!"

Vorbeşte Ioan: "Prietene, tu ceri lucruri, care sunt cu adevărat imposibile şi sunt în contradictoriu cu curata şi naturala voastră înţelepciune! Cum poţi să vrei să ţi se explice ceva curat şi spiritual, în termeni naturali? Sau

dacă vrei tu ceva cu totul natural: nu este aceasta cât se poate de natural, că îți spun cuvintele Domnului şi prin imagini îți arat lucruri cereşti, în interiorul cărora se ascund lucruri spirituale şi cereşti exact aşa ca în viața spirituală în interiorul corpului tău?

Ce folos ar avea însă un cuvânt material pentru spiritul tău? Nu ar fi un astfel de cuvânt un fruct gol, care are un exterior, aşa de parcă ar fi ceva - dar pe dinăuntru este gol şi nu are nimic, cu ce să poți sa-ți întăreşti şi să-ți bucuri stomacul?

De aceea nu spun Eu cuvinte goale de la Domnul, ci pline din interior până spre exterior. Şi nici harul înțelegerii nu va rămâne pe drum! Spune, ce vrei tu mai mult?”

Vorbeşte înțeleptul: “Da prietene, dacă vine înțelegerea la o astfel de limbă, atunci accept acest lucru. Dar spune-mi ce trebuie să fac pentru a putea ajunge la cunoştiința necesară!

Ce este cu casa cea nouă, ce se va coborî din ceruri împreună cu cetatea şi casele nenumărate în ea? Ce este cu viața? Cum vor fi locuitorii mai mari decât casele, sau decât o casă, sau tot oraşul? Cum se va închina casa, cetatea şi casele nenumărate în ea, în fața locuitorilor? Şi cum va fi casa, cetatea şi casele multe în ea din exterior mai mici decât din interior? -

Iată, acestea sunt lucruri ciudate pentru înțelepciunea noastră! Noi nu putem să înțelegem aceasta. Dă-ne de aceea înțelepciune şi noi vom accepta mai multe, chiar dacă ar fi la început din acelaşi motive de neînteles pentru înțelepciunea noastră!”

182

Explicarea imaginii profetice de Ioan - Trezirea înțelegerii şi a încrederii la înțeleptul solar

Vorbeşte Ioan: “Bine, ține bine minte: Casa cea nouă este relevația Domnului pentru voi, care a construit-o acum în inimile voastre. Cetatea vie, care se coboară din ceruri, este Domnul şi noi, copiii Săi, plini de viață veşnică. Voi însă trebuie să vă adânciți în această relevație pentru a lua acolo o adevărată locuință de viață, iar aşa se va apleca această învățătură şi va va fi de folos.

Dacă veți trăi în aceasta relevatie lucrând, atunci veți ajunge la o înțelepciune mai mare, decât aceasta, pe care o aveți acum. Şi aşa este probabil, că în aceste câteva cuvinte, a căror volum este într-adevăr mic, să găsiți o nemărginită înțelepciune, aşa de mare, că nici voi nu veți înțelege aceasta în veci. Şi nenumărați urmaşi vor locui în această înțelepciune şi totuşi nu vor ajunge la marginea acesteia.

Cum are un om natural o casă unde locuieste, după ce şi-a mobilat-o, tot aşa este şi învățătura lui Dumnezeu o veşnică casă, în care se poate locui şi lucra pe veci.

Cetatea lui Dumnezeu şi casele ei multe sunt atunci la fel ca o singură casă. Cine locuieste într-o asemenea casă sau lucrează în micul cuvânt înțelept al lui Dumnezeu, acela va intra prin el în cetatea lui Dumnezeu. Adică: în bogăția înțelepciunii dumnezeieşti, care i se dă, primeşte ce are Domnul în casă şi în cetatea Sa eternă cu nenumărate locuințe.

Eu cred prietene, că m-ai înțeles de data aceasta mai bine. Spune-mi de aceea, dacă eşti de acord şi dacă îți este pe plac acest lucru!”

Vorbeşte înțeleptul: “Da, acum într-adevăr are o cu totul altă față acest lucru! Acum am înțeles imediat şi am ştiut deja de la primază a învățăturii, încotro se va îndrepta lucrul. Eu văd acum, ca aceste cuvinte sunt foarte adânci; dar sunt de înțeles şi de priceput. De aceea poți să continui mai departe cu relevația voinței dumnezeieşti şi noi vom accepta totul fără vreo contrazicere!”

Vorbeşte Ioan: “Prietene, eu am vorbit deja, ceea ce am avut de spus; acum însă va veni El! Ascultați-l pe El; cuvântul Lui vă va schimba şi vă va da libertatea dreaptă! Fiți de aceea atenți, căci fiecare cuvânt pe care îl rosteste, este viața veşnică şi cea mai înaltă înțelepciune! De aceea ascultați-l!”

183

Salutul de primire a oamenilor de pe soare către Domnul - Discursul Lui spre înțeleptul solar - Umilința, unică metoda spre salvarea ființei Blânda greutate a noiilor legi

Acum vin Eu, care încă sunt în mijlocul lui Chanchah, Gella şi a celor trei fiice de pe soare, pe care le-am învățat destul de multe împreună cu celelalte două numite mai devreme. Şi când mă văd pe Mine, pică înțeleptul şi întreg poporul său din interiorul şi exteriorul casei în genunchi şi încep cu toții sa mă laude cu voce tare:

(Parohia solară:) “Respect Ție, Tu veşnicule, Tu nemărginitule! Acceptă acum mulțumirile noastre pentru mila înaltă, care ne-ai acordat-o nouă, viermişori ai prafului de pe soare, prin venire Ta proprie!

Oare este bine, dacă se naşte în inima noastră o dorință nedemnă de noi: ar fi o fericire nemărginită pentru noi, dacă Tu nu ne-ai mai părăsi şi ai rămâne pe veci la noi! Dar ce putem altceva face, decât să răcorim această dorință arzătoare din inimile nostre spre Tine, Tu sfântule?

O Tu, a cărui picioare sunt prea sfinte, pentru a calcă pe acest pământ, ne vei ierta cererea noastră fără rost! Dacă Tu, o Sfântule, crezi că suntem demni de câteva cuvinte de viață de la Tine, atunci te rugăm din toată inima, să ai mila aceasta cu noi! Dar cel mai laudat lucru dintre toate, fie voința Ta sfântă!"

După acest discurs cât se poate de umil, vorbesc Eu: "Ridicați-vă, dragii Mei copilaşi! Ascultați-mă pe Mine, Tatăl veşnic al universului, Tatăl vostru şi al tuturor frartilor şi a surorilor voastre, care au ieşit din Mine, pentru a locui în tot universul spre dovada, că Eu sunt Tatăl lor veşnic!"

Vorbeşte înțeleptul: "O Doamne, Doamne, Doamne, - ochii noştri nu sunt demni, să se uite la chipul Tău nemărginit de sfânt! De aceea lasă-ne să stăm aşa, pentru că este cel mai bine, pentru nişte viermi ca noi, care stau în față atotputernicului lor Creator!"

Vorbesc Eu: "Dragi copilaşi umilința este prima şi cea mai mare calitate a fiecărei inimi omeneşti, dar ea nu trebuie exagerată ca oricare regulă a vieții.

Că Eu sunt Creatorul şi voi doar creațiile, este un lucru necesar pentru ambele părti şi chiar pentru Mine ar fi imposibil să fie altfel. Căci dacă vreau creații, trebuie să le concep aşa, cum vreau Eu să fie. Şi este imposibil să întrebi o creație cum şi sub ce forma vrea sa fie creată, deoarece depinde doar de Mine, cum vreau să fie acea creație!

Şi pentru că o creație este o necesitate a voinței Mele, iar voința Mea - este motivul creației -şi față de creație este o necesitate, iar prin aceasta nu are nici creatorul nici creația ceva de spus. Căci Eu, ca Creator, sunt o necesitate pentru creație şi tot aşa este creația un fundament al voinței Mele.

Cu totul altfel este însă, dacă Creatorul vrea să facă ființe libere din creațiile Sale. Bineînțeles aici calcă creația într-o cu totul alta sferă de viață! Creatorul îi dă creației prin cuvântul liber şi puternic o forță proprie, care poate prospera prin îngrijirea creației, pentru a deveni o mareață şi liberă ființă.

În acest caz intervine de-abia umilința adevărata, pentru că este singura metodă, prin care scapă creația. Ea devine atunci din sine o ființă vie şi o mareață ființă ca Mine, Creatorul, căci atunci s-ar pune toți într-o linie şi păşesc chiar în fața Mea ca un al doilea Eu. Dar această necesară umilință nu trebuie exagerată, ci doar atât, cât spun Eu, că Maestru al vieții, că este de ajuns; căci altfel nu poate folosi la ceea ce este dat.

Ridicati-vă de aceea cu toții şi uitați-vă la Mine! Eu vă voi spune atunci imediat cuvintele drepte ale vieții! De aceea ridicați-vă acum!"

După aceste cuvinte din gura Mea, se ridică toți cei prezenți deodată cu înțeleptul, care spune următoarele cuvinte la această ocazie:

(Înțeleptul:) "Frați şi surori, noi ne-am ridicat în fața Domnului şi în fața chipului Său sfânt ne-am ridicat. Gîndiți-vă, cine este El, în fața căruia stăm! Gîndiți-vă şi înțelege-ți aceasta până în adâncurile inimilor voastre!

El este Domnul, cel mai sfânt şi veşnic Duh, atotputernicul Creator al cerului, a tuturor îngerilor, a tuturor planetelor, a tuturor oamenilor şi a ființelor! El Sfântul şi Înțeleptul a vorbit spre noi, ca sa ne ridicăm în fața lui; şi noi am făcut cu tot respectul, ceea ce a cerut El de la noi.

El însă ne-a promis şi alte cuvinte ale vieții. Noi avem cel mai bun motiv să ne bucurăm la cel mai înalt nivel deja de dinainte! Căci noi ştim, că de la Cel, care este viața veşnică, este imposibil să auzim alte cuvinte decât cele de viață.

De aceea bucurați-vă nemărginit de mult cu mine; căci Domnul - El, viața însuşi - ne va spune câteva cuvinte de viață, cuvinte de libertate, dar cuvinte atotputernice spre schimbarea totală a ființei noastre! Din această cauză deschideți larg urechile şi inimilie voastre, ca să nu cumva să treacă aceste cuvinte sfinte pe lângă o ureche care nu aude şi nebăgate în seama!

O Doamne, Sfântule, inimile noastre sunt pregătite! Dacă este voința Ta sfântă, lasă-ne să ne rugăm pentru aceste cuvinte pline de viață şi de putere dumnezeiască! Voința Ta sfântă să fie laudata pe veci!"

Vorbesc Eu: "Dragul Meu Uhron - într-adevăr, într-adevăr, inima ta aduce multă bucurie inimii Mele! Aşteaptă de aceea împreună cu popoarele tale, că nu voi uita nici Eu, să priciuniesc inimilor voastre o bucurie mare. Aceasta vă va rămâne pe veci şi nimeni n-o va putea lua de la voi!

De aceasta fiți siguri, dacă veți urma învățătura Mea şi învățătura copiilor şi a mesagerilor Mei, care vor veni. Aceasta va va fi uşor, deoarece sunteți cu mult în fața altor popoare în înțelepciunea dreptății Mele!

Dar învățătura Mea este cât se poate de uşoară. Căci Eu, Creatorul, ştiu cel mai bine, de ce aveți nevoie şi ce puteți să înțelegeți mai bine pentru libertatea din creația naturală a voastră. De aceea, nu vă temeți de responsabilitatea, care o voi pune pe umerii voştri! Eu vă spun vouă, ea va fi foarte uşoară, fină şi blânda!

Aşa este scurtă învățătura pe care o îndrept Eu spre voi: Iubiți-mă, pe Domnul vostru, pe Dumnezeu şi pe Tatăl, din toate puterile vieții voastre şi iubiți-vă tot aşa şi reciproc!

Fiecare să caute în numele Meu să facă o slujbă altuia. Nici unul să nu se mai laude că este mai mult, decât frații şi surorile sale! Aşa veți deveni uşor copiii Mei iubiți şi veți rămâne aşa pe veci.

Pastrați-vă însă vechile tradiții curate! Departe să fie de voi ispita cărnii, la care ați ajuns de scurt timp prin intermediul unui spirit rău! Inmultiți-vă după felul ordonat şi vechi spiritual, care vă este dat în voința voastră şi nu în carne!

Bineînțeles puteți să vă îmulțiti şi prin carne, adică prin culcatul natural şi prin aceasta puteți să aşezați în lume copii ai cărnii şi copii ai lumii. Dar la ce v-ar folosi? Voi ați creşte doar hoți, tâlhari şi criminali, care ar deveni în scurt timp mai puternici decât voi şi prin aceasta, v-ar face sclavi pentru dorințele lor rele. De aceea ocoliți carnea şi nu vă atingeți fiicele, prin care ați crea adevărați diavoli în lumea voastră curată şi aşa vă va fi uşor să deveniți copii ai Mei!

Dacă veţi continua acest desfrâu, în carnea voastră şi cea a fiicelor voastre, vi s-ar lua în scurt timp puterea de a vă putea înmulţi prin duh. În loc de acest corp uşor şi frumos, veţi primi unul greu şi urât şi plin de boli, în care s-ar mişca doar foarte greu spiritul nemuritor. Şi aşa ar veni moartea peste voi, pe care nu aţi simţit-o şi nu aţi gustat-o niciodată.

Deci rămâneţi la obiceiurile voastre vechi şi curate şi înmulţiti-vă de acum înainte spiritual! Căci ce produce doar spiritul viu, acela rămâne în viaţă şi nu va cunoaşte moartea. Ce produce însă carnea moartă, acela rămâne mort şi doar cu greutate poate trece la viaţă, deoarece rădăcina cărnii este moartea.

Cum însă pe o ramura uscată se poate trezi la viaţă o creangă, aşa şi un spirit viu este în carnea moartă spre victoria vieţii!

Tot aşa vi-ar slăbi voinţa şi nu aţi mai putea prin acea putere să vă lucraţi câmpurile şi grădinile. Voi va trebui să vă mulţumiţi cu acele plante, care au seminţe şi se înmulţesc prin acestea. Nu veţi putea, ca acum, să recoltaţi tot timpul hrana, ci va trebui să aşteptaţi cu teamă şi cu nerabdare un timp, până când se va coace un fruct sau altul.

Tot aşa ar fi şi cu construirea locuiinţelor voastre! Materialul va fi dur, greu şi foarte fragil. Voi n-o să-l mai puteţi finisa prin puterea voinţei voastre, să-l faceţi uşor şi rezistent pe veci.

Aşa aveţi şi o bucurie mare, că puteţi intra în contact vizual cu fraţii voştri decedaţi şi chiar să le şi vorbiţi. Toate acestea ar fi imposibile, dacă veţi trăi aşa în continuare.

Dar dacă veţi trăi aşa cum v-am învăţat Eu, în acele câteva cuvinte, vă veţi păstra perfecţiunea şi avantajele voastre vor fi aşa de mari, că nici nu aţi fi în stare să le înţelegeţi acum.

Eu v-am spus acum totul ce aveţi de făcut pentru viitor. Dar acum este decizea voastră, dacă vreţi să acceptati şi să vă ţineţi de aceasta.

Întrebaţi-vă cu toţii inima şi spuneţi sincer ce doriţi! Căci Eu vă las libertatea deplină şi nu vreau să mă uit nici măcar în gânduri, ca să puteţi decide liberi, cum şi ce doriţi voi!"

184

Răspunsul bun al înţeleptului

Vorbeşte înţeleptul: "O Doamne, cererile Tale la adresa noastră sunt nespus de fine, blânde şi peste toate măsurile de bune! Nu este nevoie de nici un timp de gândire din partea noastră pe veci, ca să nu acceptam aceasta cu inima plină de mulţumiri! Ce să ne întrebam, ce să decidem, dacă îi convine sau nu inimii noastre voinţa Ta sfântă?

O Tu Binefăcătorule, nu vom fi pe veci în stare să-ţi mulţumim îndeajuns pentru această nemărginită binefacere şi milă, care ai dovedit-o Tu faţă de noi: Tu şi dragostea Ta, care este de neînteles pentru noi, ne-a arătat un drum cât se poate de uşor, pe care putem să păşim pentru a ajunge la înalta seriozitate cerească, adică spre a deveni copii ai Tăi! Şi noi să ne mai gândim la aceasta?

O Doamne, o Doamne, Tu veşnic şi sfânt Tată - dacă aş avea o mie de vieţi şi ar trebui să le dau pentru a fi copilul Tău şi să ajung pe cea mai joasă treapta - într-adevăr, le-aş da cu mare bucurie pe toate cele o mie, chiar dacă pierderea unei vieţi ar fi o nemărginită tortură şi durere! Şi eu să mă mai gândesc la o astfel de milă, dacă o accept eu şi poporul meu?

Tu Tată sfânt! Eu nu vreau să spun, nici da, nici nu cu gura. Uita-te doar cu privirea Ta sfânta în inimile noastre nedemne pe veci. Acestea îţi vor da de mii de ori un da mai înfocat, decât este acel vulcan acolo, care se pregateşte sa erupă.

O Doamne, o Tată, tot, tot, ce vrei Tu, vrem să facem cu mult mai multă exactitate, decât acele lumi care se învârt acum în jurul lumii mari şi salvate datorită Ţie!

Dar această rugăminte nu se lasă neascultată, să ajungă la inima Ta de Tată, ca să nu ne părăseşti de acum înainte, cu prezenţa Ta vizibilă pentru totdeauna, ci să Te araţi din când în când după cum doreşti!

Iată, mult prea măreţ a început să ardă focul dragostei în noi toţi pentru Tine! Ce supărare ar fi în inimile noastre, dacă ochii şi urechiile noastre nu Te-ar mai vedea, pe Tine, sfânt Tata şi nu Ţi-ar mai auzi vocea nemărginit de dulce de Tată! Inimile noastre închinate s-au umplut deodată de o nemărginită poftă de viaţă, că nu gasim cuvinte să descriem adevărata mila de Tata!

De aceea, o Doamne, nu lăsa să atinga aceasta rugăminte inima Ta de Tata, fără sa fie mai întâi ascultată! Fie laudată pe veci voinţa Ta sfântă!"

Vorbesc Eu: "Copii, pentru ceea ce aţi rugat, aceasta am prevăzut-o de mult, ca un tată. Creatorul rămâne doar pentru creaţii invizibil şi de nepătruns. Căci creatiile sunt limitate în puterea Creatorului şi nu pot veni în faţa lui, să se uite la El şi să-i audă vocea. Cu totul altfel sunt copiii, pe care Eu, ca Creator şi acum ca Tată, i-am eliberat prin cuvinte şi învăţături. Aceştia mă pot vedea şi să-mi vorbească, atunci când doresc - cu condiţia, ca inima lor se află în ordinea învăţăturii Mele!

Dacă nu este cazul, sunt senzuale inimile lor şi şi-au făcut loc lucruri materiale şi probleme minore ale vieţii şi au anulat cuvintele şi învăţătura Mea: bineînţeles că, prin aceasta, nu mai pot fi auziţi sau văzuţi, pentru că un astfel de copil al milostivirii, a dragostei şi a binecuvântarii Mele a îmbrăcat iar îmbrăcămintea judecăţii - la care are bineînţeles tot dreptul.

De aceea gândiți-vă cu toții la învățătura Mea! Păstrați-vă inimile în obiceiul vechi şi curat, pentru ca dragostea Mea de Tată să aibă loc şi să poată produce în voi o noua viață, care este una adevărată şi întru-totul liberă. Atunci nu veți avea niciodată motivul să spuneți: „O Tată, unde eşti Tu? De ce nu Te mai putem vedea şi nu-ți mai putem auzi vocea de Tată?"

Vă spun Eu: Toți care țin la învățătura Mea, sunt aceia care Mă iubesc într-adevăr. Şi pentru că Mă iubesc într-adevăr, voi fi tot timpul printre ei şi îi voi învăța şi îi voi creşte spre a deveni copii ai Mei. -

Acum însă, aduceți hrană şi de băut, cât puteți! Noi vrem să ne săturam cu toții şi voi veți vedea, ca Eu voi mânca şi voi bea la fel ca voi şi cu toți frații şi surorile care sunt cu Mine! Deci mergeți şi faceți după cuvintele Mele!"

185

Discursul de bucurie şi de mulțumire al înțeleptului - Inundația grădinilor de fructe
Alungarea lui satana prin Petru şi Martin

Când aude înțeleptul de cererea Mea, se bucură cât se poate de tare şi vorbeşte: "O Doamne, o Tată plin de dragoste, blândețe, minunație, putere şi sfințenie! Aceasta ne va da acum întru-totul asigurarea, că nu ne vei mai părăsi niciodată. Căci cine mănâncă cu noi, acela ne spune, că vrea să rămână la noi. Şi aşa vei rămâne şi Tu la noi, aşa cum ne-ai spus mai înainte. O veşnică laudă, toată onoarea şi toată mulțumirea Ție!"

La aceste cuvinte merge repede afară şi vrea să aducă din grădină hrană pentru a le pune în fața Mea în sortimente bogate.

Dar când aceştia, care au mers după hrană, ies afară, rămân şocați, căci marea umflătură de foc a aruncat apă peste grădinile cu fructe. Ei nu sunt capabili de aceea, să ieie doar puțină hrană din grădină, care este de obicei bogată, pentru a mi-o aduce Mie. Ei vin de aceea foarte trişti înapoi,

Şi înțeleptul începe să vorbească: "O Doamne, iartă-ne pe noi săracii! Tu vezi, caă acea umflatură de foc a inundat cu apă sarată de mare toate grădinile de fructe, în aşa măsură, că nu suntem în stare, să scoatem nici cel mai mic fruct. Alungă de aceea aceasta apă şi noi îți vom aduce ceea ce ai cerut de îndată!" "

Vorbesc Eu şi îl chem pe Martin şi pe Petru:" Dragii Mei frați Petru şi Martin: mergeți afară şi alungați acea apă şi nimiciți acea umflatură de foc, ca să nu stea în cale la implinirea cerinței Mele! Dacă nu vrea sa va asculte dusmanul la prima strigare, atunci porunciți-i în numele Meu a doua şi a treia oară! Dacă va rămâne în continuare încapatânat, atunci folosiți-vă serios de forța cerescă! Deci, aşa sa fie!"

Petru şi Martin se închină în fața Mea şi merg repede afară împreună cu înțeleptul. Când ajung afară, se miră foarte tare Martin la acest spectacol şi vorbeşte:

(Vorbeşte episcopul Martin:) "Ah, - aceasta este o mizerabilă, rea şi urâtă creatură! Dar spune-mi, dragă frate Petru, nu va mai termina această pasăre neagră, să facă rău şi pagube?

Tu frate, dai din umeri! Aceasta vrea să însemne aşa de mult că: „Aceasta va ştii doar Domnul!" - Da, da, tu ai dreptate; dar să se bucure aceasta bestie, dacă nu va asculta imediat de comenzile noastre! Da, într-adevăr, pe acesta îl va costa scump încăpățânărea. Forța noastră cerescă, primită de la Domnul, va fi în stare să-i spună, unde să îşi desfăşoare activitatea această groaznică! Frate, să strigam acum imediat, sau strigi tu singur, sau să strig eu singur în numele Domnului pentru amândoi?"

Vorbeşte Petru: "Strigă tu în numele Domnului pentru amândoi!"

Vorbeşte Martinh: "Bine, atunci vreau să încerc! Şi aşa ascultă tu apa şi tu umflătura de foc şi mai ales tu, bătrân şi rău satana: Duceti-vă în această clipă înapoi la ordinea Domnului, căci altfel, te vei alege cu o judecată dumnezeiască aspra! Amin! De trei ori, Amin, Amin, Amin!

La aceste cuvinte se aude un râs diabolic şi aceste cuvinte:

(Satana:) "O tu tânțar sărac de episcop Martin! Tu, un nimic de zece mii de ori, vrei să-mi ordoni să plec? Vezi, pe mine nu mă face să plec nici Dumnezeu cu toate cerurile Sale şi în nici într-un caz un nimic mizerabil!

Dar acum strig la toți aceşti viermi din pură laudă: băgați-vă în găuri, căci altfel veți gusta din hrana caldă şi foarte bună, care va fi imediat fiartă în cazanul meu cel mare!

Nu este vorba de faptul, că vreau să mă răzbun pe voi nimicuri, căci un uriaş leu nu prinde muşte. Eu fac, ceea ce fac, pentru menținerea creației mele! Dar, ca să nu vă prăpădiți voi, nimicuri, ascundeti-vă şi nu vă mai bucurați, că mă veți ameninta încă o dată! Nu abuzați prea mult de calmul meu! Va fi vai de voi când se va umple paharul!"

Martin aproape că explodează de nervi la obraznicia lui satana şi nu ştie, ce să spună repede.

Petru însă îl atentionează şi vorbeşte: "Frate, nu ai voie în nici într-un caz să te enervezi, căci prin aceasta faci ceea ce vrea el de fapt de la tine. Acesta trebuie prins cu totul altfel! Iată, eu îl voi înmuia imediat şi aceasta cu cel mai mare calm! Eu îi voi spune doar pur şi simplu: „Satana, Domnul Iisus fie şi cu tine!" - Şi iată, deja se retrage apa şi umflătura de foc dispare într-un adevărat nimic. El nu mai vine şi trebuie sa recunoască cu furie, ce efect a avut toată forța cerească asupra lui."

Vorbeşte Martin:" Ah, n-aş fi crezut acest lucru, că aceasta neființă v-a asculta atât de acuşi! Este deci aceasta puterea cerească? Eu mi-am închipuit, în ceea ce priveşte aceasta, cu totul altceva! Eu îți mulțumesc ție, frate, pentru această învățătură cu adevărat ceresc-înțeleaptă. Prin ea am devenit aşadar deja iarăşi de o mie de ori mai înțelept!

Uite, apa s-a retras de tot înapoi şi nici de umflătura arzatoare numai mai este nimic de descoperit! Domnului laudă şi cinstea pe veci! Eu cred că, acum, această bestie rea de satan sau satana nu va mai îndrăzni aşa de acuşi să vină iarăşi în apropierea noastră."

Vorbeşte Petru:" Nu te îngriji de această problemă, acela a primit deja cu totul alte lecții decât aceasta de acum. Dar întoarce-ți numai privirea, că el este deja iarăşi gata cu o innovatie cu totul nouă! Nici nu va dura mult timp, că el ne va da iarăşi de furcă. Dar dacă nu poți să-l pui pe fugă cu nimic, trebuie atunci să cauți iarăşi scăpare la puterile cereşti şi el este învins. Tine minte acest lucru, frate şi fă aşa data viitoare!"

După aceste cuvinte, se adresează Petru înțeleptului, care stă încă de tot mirat în fața celor doi şi îi spune:" Indeplineşte acum cererea Domnului, deoarece grădinile voastre sunt iarăşi libere!"

Înțeleptul se apleacă tare şi se grabeşte atunci în grădini, pentru a lua mâncare şi băutura.

186

Bucuria curată a copiilor este şi bucuria Tatălui ceresc - Un secret sfânt al dragostei şi al lui Dumnezeu - Despre naivitatea copilarească

Petru şi Martin se reîntorc acum iarăşi înapoi la Mine în casa solară şi Martin vrea imediat să înceapă să povestească încrezator, ce s-a întâmplat aşadar afară.

Dar Petru îi spune ca în secret:" Frate, ce vrei tu deci să-i povestesti Domnului, de parcă El n-ar ştii totul cu o veşnicie mai repede, ce este aici, acest soare şi noi doi ca într-adevăr făpturile Sale! Nu ştii tu aşadar, ca Domnul din veşnicie este atotstiutor?"

Martin se loveşte pe frunte şi spune:" O frate şi mai ales Tu, o Doamne, trebuie totuşi sa mă iertați, că eu încă mai cad câteodată într-o formă de prostie pământească!

Este doar numai prea adevărat, că Tu, o Doamne, eşti atotştiutor şi într-adevăr nu trebuie s-ăți laşi veşnic niciodată nimic povestit, pentru a ajunge la cunoaşterea a oricărui lucru sau întâmplări. . Dar totuşi se află în mine instinctul fireşte desigur prost pământesc, să vreau - ca pe pământ unui oarecare prieten - să-ți povestesc, de parcă Tu încă n-ai avea cunoştiința despre acel lucru!

Dar eu totuşi am la aceasta şi aşteptarea sigură, că Tu, o Doamne, Îmi vei ierta cu milă o asemenea prostie pământească! Pentru că, în ceea ce vine, eu îmi voi strânge puterile totuşi mai bine şi voi evita asemenea nebunii cu toate puterile mele!"

Vorbesc Eu:" Aşadar, dragul Meu fiu Martin, nu este chiar aşa de tare greşit, cum tu eşti acum de părere, dacă Mi se descrie sau Mi se povesteşte ceva. Fiindcă toți copiii vorbesc cu drag şi cu Mine încă cu foarte mult drag.

Dacă din această cauză nu Mi-aş lasă nimic povestit de copilaşii Mei, pentru că sunt atoate ştiutor, atunci între Mine şi voi cu siguranță veşnic niciodată nu se va spune un cuvânt. Dar pentru că tocmai vreau, ca copiii Mei să nu fie veşnic niciodată lipsiți de o bucurie, ei trebuie să-Mi şi povestească totul, ce fel de experiențe au făcut ei undeva sau cândva.

Fiindcă Eu vă asigur pe voi cu mâna pe veşnicul devotament şi pe veşnica dragoste a inimii Mele părinteşti: Mie Îmi fac numai acele lucruri bucurie, ce le face copilaşilor Mei bucurie. Nu dumnezeirea Mea, nu înțelepciunea şi atotputernicia Mea, chiar nici atotcunoaşterea Mea, ci numai singura dragoste mare pentru adevărații copii ai Mei, care Mă iubesc, cum voi toți care sunteți acum adunați în jurul Meu, alcătuieste cea mai înaltă fericire a întregii Mele ființe.

Credeti-Mă, Eu am fost nesfârşit mai fericit pe cruce, decât atunci când am început să modelez cerul şi pământul prin atotputernicul cuvânt al Meu! Pentru că, ca creator, M-am aflat Eu ca un judecător nemilos în mijlocul dumnezeirii mele veşnic inaccesibilă. Pe cruce însă M-am aflat ca un cel mai accesibil Tată plin de cea mai înaltă dragoste, înconjurat deja de unii copilaşi - care, ce-i drept, încă nu au recunoscut pe deplin pe Tatăl în mine, deoarece le stătea în cale fiul răstignit, ceea ce înseamnă trupul Tatălui, dar M-au iubit totuşi din toate puterile şi peste toate ca pe un fiu al celui mai măreț Tată.

Cu adevărat, vă spun vouă, o inimă, care Mă iubeşte într-adevăr, Îmi dă mai mult decât toate cerurile şi lumile cu toate minunățiile lor. Da, eu vreau să părăsesc 99 de ceruri şi să caut o inimă, care Mă poate iubi!

Unde însă este mama, care ar avea acolo în casa ei o mare societate şi muzică şi joc de tot soiul, ar avea la acestea un copil nou născut şi ar auzi în mijlocul prietenilor ei şi a oaspetilor, că copilul nou născut ar plânge şi s-ar afla în pericolul de îmbolnăvire, care n-ar părăsi de îndată aceasta societate şi s-ar grăbi să meargă la copilaşul ei? Pentru că de la societate ea aşteaptă desigur pe bună dreptate mulțumire şi cinste, dar în pieptul copilului ei bate o inimă, în care este semănată dragoste pentru inima ei de mamă.

Eu vă spun vouă tuturor: Şi această mamă ar părăsi 99 dintre cele mai strălucitoare societăți şi ar merge în grabă la copilul ei din cauza dragostei de viitor, deoarece o mică scânteie de dragoste adevărata se află mai sus decât o mie de lumi pline de cea mai măreață strălucire de minune!

Dacă însă deja o mamă pământească ar face aceasta, cu cât mai mult Eu, Care sunt Eu pentru copii Mei toate în abundență ca Tată şi ca Mamă: caTată în inima Mea şi ca o Mamă în răbdare, blândețe şi bunătate nesfârşită.

De aceea nu vaă fie teama de Mine, copilaşii Mei dragi şi vorbiți şi povestiți-Mi, ce auziți sau vedeți voi! Dați-i aer dragostei inimii voastre, fiindcă pe Mine Mă bucură creațiile Mele cele mai minunate de-abia atunci, dacă vă bucură pe voi!

Sau nu ştie cumva mama din acea cauză, ce îi spune copilaşul ei mic, lălăind? Şi totuşi îi face de o mie de ori mai multă bucurie primul strigat „Mama” din gura dragului ei, cât de neclar ar şi fi el pronunţat, decât cuvântarea de cea mai bună calitate a unui înţelept.

Ce sunt gândurile cele mai cutezatoare despre lumi, sori, popoare şi îngeri faţă de strigatul „Dragă mamă!” ieşit numai din inima încolţitoare în iubire a copilului ei? Tot aşa şi la Mine. Oare ce se asemenea acelui lucru în mărime, dacă un copilaş, iubindu-Mă pe Mine, de-abia sculat dintr-un somn de judecată necesar premergător, strigă liber şi adevărat „Dragă Tată“!

De aceea nici tu, dragul Meu fiu Martin, nu te lăsa indus în eroare în dorul aprig al inimii tale şi tot aşa nici voi toţi. Naivitatea voastră copilarească se află la Mine nesfârşit de mult mai sus decât cea mai mare înţelepciune a celui mai profund heruvim. De aceea am dat aşa ceva să se recunoască deja şi pe pământ, atunci când am vorbit uceniciilor Mei: „Intre toţi, care au fost născuţi din femei de la începutul lumii până acum, n-a fost nici unul mai mare decât Ioan, botezatotrul. Dar în viitor va fi cel mai mic al împărăţiei Mele de iubire mai mare decât el!”

Acum însă, au umplut gazdele noastre din belşug mesele şi cel înţelept se apropie, să ne invite la ospăţ. De aceea vrem noi să-l şi ascultăm cum se cuvine, cum el va lăsa să se manifeste invitaţia lui către noi! Însă, acest lucru ţineţi minte: Cum el o va rândui, aşa noi şi vrem să luăm loc la acea masă mare. Deci, aşa să fie, copilaşii Mei!”

187

Ospăţul de dragoste al Domnului la oamenii solari - Unde este locul potrivit al Domnului

Acum face o plecăciune adâncă înţeleptul ajuns la ei şi vobeşte cu cel mai profund respect posibil lui:” O Doamne, o Dumnezeule, o Tată al copiilor Tăi şi făcătorul cel mai sfânt şi atotputernic a toate înfăptuirile Tale nesfârşite! Voia Ta cea mai sfântă este îndeplnită după puterile noastre, mâncăruri şi băuturi de toate felurile sunt aduse şi masa mare este umplută cu ele. Acum să se împlinească mai departe cea mai sfântă voinţă a Ta!”

Vorbesc Eu:” Aşa este potrivit şi bine. Acum însă stabileşte tu ca conducător al acestei mari enorii cu adevăratul stăpân al casei locurile de stat jos la masă
şi arată-ne, unde avem noi sa luăm loc!”

Vorbeşte înţeleptul în acelaşi timp cu stăpânul casei:” O Doamne, cum să putem noi viermi să îndrăznim să ne şi gândim numai în faţa Ta, să vrem să-ţi indicam un loc? O Doamne, o asemenea îndrăzneală ar trebui doar să ne omoare dintr-o dată pe veşnicie. Că doar totuşi pe veşnicie îţi aparţine Ţie totul pe deplin! Fiecare loc pe care stai Tu, este cel mai dintâi, cel mai înalt, cel mai sfânt; şi noi - -? Nu, nu, eu n-o mai pot spune a doua oară cu voce tare!

O Doamne, eu am numai o singură rugăminte, ca tu saâp nu doreşti saâp-ţi tii în secret în nici o privinţă voia Ta cea mai sfântă, ci să ne-o destăinuieşti spre cea mai exactă îndeplinire. Noi vrem să o luăm ca cea mai sfântă şi nestemată giuvaer în inimile noastre şi să ne dăm silinţa, să o îndeplinim exact cu toate puterile noastre!

Ia de aceea această însărcinare înapoi cu milostivire, prin care noi am fi nevoiţi, să-ţi indicăm Ţie şi copiilor Tăi numai pur şi simplu conform judecăţii noastre locurile la marea masă de ospăţ!”

Vorbesc Eu:” Tu ai vorbit acum iarăşi bine şi adevărat. Aşa te-a învăţat dragostea ta pentru Mine! Dar dacă tu accepţi voia Mea ca cel mai sfânt şi nestemat giuvaer al inimii tale, trebuie tu să accepti şi această însărcinare dată ţie şi stăpânului casei şi să procedezi conform acesteia! Căci altfel, tu vorbeşti desigur adevărat despre voia Mea, dar dacă Eu Iti dau ceva de făcut, tu crezi atunci ca Mă jignesti, dacă ai face, ceea ce Eu te însărcinezi! Fă de aceea, ce vreau Eu! De-abia atunci vei înţelege, de ce vreau Eu aşa ceva de la tine.”

La aceasta face o plecaciune adâncă înţeleptul împreună cu stăpânul casei şi amândoi se gândesc înfricoşaţi, ce să facă ei acum. Pe care loc să Mi-l desemneze? Pentru că la ei arată fiecare loc ca celălalt. Aşa numitul loc al stapânului casei şi locul festiv al înţeleptului par însă amândouă să nu fie potrivite de aceea, căci ei astfel s-ar cinsti pe sine înşuşi, dacă El Mi-ar indica locurile lor. Aşa se gândesc ei încoace şi încolo, dar nimic potrivit nu le vine în minte.

Înţeleptul se adresează de aceea lui Martin, dacă acesta nu i-ar putea da în acest caz vreo lămurire potrivită.

Martin ridică din umeri şi spune:” Da, prietenul meu, în acest caz este greu de sfătuit! Nu aţi dedicat nici un loc dragostei?”

Cei doi deschid ochii mari şi spun:” Prietene, cu adevărat, un asemenea loc noi n-am avut încă niciodată! Ce este aşadar de făcut în acest caz?”

Spune Martin:” Atunci faceţi acum aşa unul şi treaba va fi atunci în regula!”

Cei doi întreabă mai departe:” Cum însă să arate un asemenea loc? Cum să fie el amenajat?”

Spune Martin:” Mergeţi la cele trei fiice ale casei, care sunt la Domnul; acestea vor fi găsit acuşi un asemenea loc şi îl vor avea gata!”

Cei doi înţelepţi se duc aşadar la cele trei şi le întreabă despre acest lucru.

Acestea (Cele trei fiice ale casei) pun însă mâinile lor la inimă şi spun:” Dragi părinţi, aici este locul potrivit pentru Domnul măreţiilor! De aceea nu vă gândiţi cu capul, ci tregeţi-L cu inimile voastre şi acolo va fi şi primul cel mai apropiat loc, cel mai potrivit!”

Acum de-abia li se deaschide celor doi mintea şi ei înțeleg, ce vreau Eu. Imediat păşesc cei doi în fața Mea, se apleacă tare, îşi ridică atunci iarăşi capetele şi spun:

(Cei doi înțelepți:)" O Doamne, Dumnezeule, Tată! Numai Ție singur toată lauda, toată cinstea, toată mulțumirea şi toată dragostea noastră. Noi am recunoscut mai îndeaproape cea mai sfântă voință a Ta cu ajutorul dragului frate Martin şi cele trei fiice dragi ale noastre şi ne-am şi conformat de aceea după puterile noastre posibile.

O Doamne, Dumnezeule şi Tată - uite, aici, în pieptul nostru, am rezervat pentru Tine şi după Tine şi pentru toți ceilalți frați şi celelalte surori primul şi de aceea cel mai potrivit loc de odihnă! De aceea vino acum, Tu Tata cel mai bun, sfânt şi plin de dragoste împreună cu toți aceia, pe care Tu îi iubeşti şi ia-l pentru veşnicie în cea mai deplină posesie!

Fiindcă acum ştim noi, că această masă de aici plină numai de mâncaruri materiale este numai un simbol exterior a aceea ce noi trebuie să-ți pregătim pe dinăuntru în inimle noastre Ție, o Tu Tată sfânt şi plin de dragoste.

Ce-i drept, masa noastră interioară de viață nu este încă nici pe departe umplută aşa de bogat cu mâncărurile numai Ție singur bune la gust, decât aceasta exterioară. Dar binecuvânteaz-o Tu în noi, o Tată sfânt, ca ea să devină bogată prin fapte de dragoste, smerenie şi de blândețea cea mai fină şi cu aceasta, în fața Ta, echitabilă! Atunci şi noi vom putea să-ți cântam Ție, o Tu Tată sfânt, o osana adevărată şi veşnic eficace!

Numele Tău, care este aici voia Ta atotputernică şi cea mai sfântă, să fie de noi, precum şi de toată nemărginirea veşnic lăudat!"

Vorbesc Eu:" Aşa, copiii Mei noi şi dragi, este bine. Dacă voi rămâneți, cum sunteți acum, atunci se va împlini pe deplin şi totul, ce vi-a fost proorocit. Acum, însă, să şi mergem la aceasta masă exterioară!

Eu vă voi binecuvânta bucatele şi voi ține cu voi ospățul dragostei. Şi toți, care mănânca din ele, Mă vor prelua personal în inimile lor şi vor avea astfel viață veşnică în ei şi adevărata lumină şi adevărul!

De aceea să mergem aşadar toți la masă. Dar niciunul saă nu caute un loc, ci pentru fiecare să-i fie primul şi apropiat cel mai potrivit. Pentru că aparența din exterior nu este importantă, ci ceea ce este în voi! Şi astfel să fie şi să se întâmple, cum Eu am spus acum!"

Acum se mişcă toți la masă şi aşteaptă, până ce Eu Îmi aleg un loc. După ce Mi-am ales aşadar primul şi cel mai apropiat loc, lângă Mine cele cinci fecioare, atunci Ioan, Petru, Martin, Borem, Chorel şi atunci toți ceilalți veniti cu Mine, se aşează şi locuitorii soarelui față în față cu noi foarte plini de respect şi anume Uhron şi Shonel (proprietarul casei) față în față cu Mine.

Atunci când aşadar toți s-au strâns la masa mare, în jur de 30. 000 de mii la număr, binecucvântez Eu bucatele şi acele băuturi făcute din ele şi îi îndemn atunci pe toți să mănânce şi să bea. Eu mănânc şi beau împreună cu toți cei veniti cu Mine şi toți locuitorii soarelui mănâncă şi beau foarte respectuos cu noi şi au în interior cea mai mare bucurie, fiindcă Mă văd şi pe Mine mâncând şi beînd.

188

Despre veşnica binecuvântare la masa Domnului - Schimbarea dintr-o dată spiritual trupească a celor trei fiice solare - Invățătura despre puterea iubirii şi minunile ei

Mâncarea este de îndată mâncată, toți sunt întăriți şi fiecare se miră ce gust bun a avut hrana. Şi pentru că este gata mâncarea şi masa mare este goală, Mă întreabă umili

Uhron şi Shonel: "O Tu sfânt şi iubitor Tată, dacă ar fi voința Ta sfântă, noi am umple din nou aceasta masa plină?"

Vorbesc Eu: "De aceasta nu este nevoie. Cine a mâncat împreună cu Mine la masă, acela s-a săturat cu viața veşnică. El trebuie doar o dată să Mă primească în sine şi el Mă va avea pe veci!

Dar copilaşi acum avem altă treabă şi aceasta este tot mâncare, dar nu este nici spirituală nici materială.

Aceste trei fiice, care M-au întâmpinat de prima oară şi M-au recunoscut primele în jarul de dragoste a inimii lor şi au trecut prin aceasta de un test greu, le voi lua cu Mine în mulțimea copilaşilor Mei. Dar numai aşa, dacă vă convine vouă aceasta! Căci avantajul, că puteți trăi atâta timp cât doriți, nu vă va fi luat. De aceea spuneți-Mi voința voastră, dacă vă convine, că scurtez viața acestor trei pe aceasta lume şi le iau cu Mine!"

Vorbesc Uhron şi Shonel: "Doamne, Tu drag şi sfânt Tată, voința Ta veşnică este doar viața noastră, formele noastre de existență! Noi suntem cu toții ai Tăi şi nu stapânii noştri, noi suntem lucrarea Ta! Cum putem să-ți spunem atunci voința noastră, dacă ne convine sau nu?

O Doamne, ceea ce vrei Tu să faci, ne convine la toți din toată inima; căci voința Ta sfântă este dragostea noastră, este viața tuturor! Tu ai trezit aceste trei dragi fiice şi ni le-ai dat de la bun început. De aceea sunt ale Tale şi nu ale noastre şi Tu le poți lua, atunci când îți doreşti Tu aceasta! Voința Ta unică să fie laudata pe veci!"

Vorbesc Eu: "Dragi copii, discursul vostru Mi-a plăcut, deoarece nu a ieşit din gura voastră, ci a izvorât direct din inimile voastre. Şi aşa nu mai sunt cele trei, cum puteți vedea acum, în trupurile lor pământeşti, ci în acelea curate de partea Mea. Căci ele s-au schimbat într-o clipă, atunci când ați dat acordul arzător! Vedeți voi o diferență la ele între cum sunt acum şi cum au fost mai devreme?"

Vorbesc Uhron şi Shonel: “O Tată, noi nu observam nici cea mai mică diferenţaă! Cum s-a întâmplat aceasta şi cum s-o înţelegem noi? Vedeţi, decedaţii noştri, ca spirite, sunt mult mai usori şi transparenţi, dar acestea, arată de parcă ar avea încă corpul lor pământesc! Şi decedaţii noştri lasă în urmă un corp mort, care îl ducem într-un loc anume, unde se evaporă. Dar la aceste trei nu a rămas nici un corp în urmă! Cum s-a putut întâmpla aceasta?”

Vorbesc Eu: “Copii, ţineţi minte: a cărui dragostea pentru Mine este aşa de puternică, că a celor trei, acela începe să se schimbe deja în trup prin dragostea arzătoare pentru Mine. Aşa că carnea se evaporă repede prin focul spiritului şi aşa poate întra cu totul în fiinţă şi în spirit, fără să trebuiască să separe spiritul cu totul de trup.

Urmaţi de aceea ca exemplu dragostea celor trei pentru Mine, atunci va fi şi schimbarea voastră la fel ca aceasta! Intr-adevăr, Eu vă spun, cine Mă iubeste cu adevărat, că părăseşte totul pentru dragostea Mea, acela se va schimba la fel ca aceste trei!”

Vorbeşte Martin: “O Doamne şi drag Tată Iisus, aceasta ar fi bine şi pe pământul nostru mic. Dar trupurile fraţiilor mei pământeşti sunt poate prea dure, pentru a fi posibilă o astfel de schimbare?”

Vorbesc Eu: “Martin, pământul nu este ceea ce este soarele, iar soarele nu este ceea ce este pământul. Eu sunt la fel ca cerul, deci şi pe pământ, cât şi pe soare şi prin aceasta este aceeaşi dragoste adevărată şi are aceeaşi putere şi forţa!

Şi pământul are asemenea exemple şi aceste în timpul vechi, cât şi în cel nou. Dar la un asemenea efect trebuie să fie şi o cauză fundamentală la început! La prea puţină căldură nu se topeşte nici măcar ceara, dar mai bronzul! Intelegi tu aceasta? `”

Vorbeşte Martin: “O Doamne, aceasta înţeleg acum foarte bine. Căci eu însumi am fost ceara sau bronz şi am avut prea puţină căldura în mine, pentru a înmuia ceara şi nici vorba de a putea topi materia de bronz din mine! Şi aşa cum am fost eu, sunt o grămadă de fraţi care locuiesc pe pământ, a căror materie nu este bronz, ci un diamant cât se poate de curat. Acela se va schimba cu greutate ca cele trei fiice ale cerului!”

Vorbesc Eu: “Martin, pentru a afla aceste lucruri, nu mai aparţine acum de acest loc. Dar tu trebuie să ştii, că Mie îmi sunt multe posibile, ceea ce ţi se pare ţie că este imposibil. Eu îţi spun, că şi în morminte se întâmplă miracole, care nu sunt văzute şi nici observate de ochii de carne a oamenilor de pe pământ!

Dar, acum, să terminăm această discuţie. Noi avem cu totul altceva de făcut. Eu vă spun, că acum vom avea de lucru ceva foarte important, deoarece a făcut iar ceva dusmanul nostru! De aceea aveţi grijă!”

189

Ideea bună a lui Martin pentru a-l opri pe Satana - Semnul Domnului peste lucrările rele ale lui satana - Puterea totală a lui Martin, pentru a-l exila pe satana

Vorbeşte Martin: “Nu are linişte acest răutacios fără pereche! O Doamne, dacă aş avea doar o părticică a puterii Tale, l-aş agăţa de o oarecare planetă, aşa ca să nu ne mai de-a de lucru pe veci. Căci dacă această fiinţă rea nu va fi pe veci legată, nu va fi pe acea planetă pe veci mai bine decât cum arată acum!

Eu cred, Doamne, că creaţiile Tale există deja de câteva milioane de ani pământeşti sau solari?”

În toate aceste timpuri de neimaginat a rezistat şi a supravieţuit chiar peste toate creaţiile, acest satana care este tot aşa de rău. Toate nenumăratele lecţii şi pedepse nu l-au îndreptat pe acest satana nici măcar puţin. Şi următorul infinit de ani nu îl vor schimba cum nu l-au schimbat nici anii ceilalţi care au trecut!

De aceea cred eu, că ar trebui exilată această fiinţă pe o planetă cunoscută tuturor fiinţelor, pentru a avea în sfârşit linişte creaţia de această răutate!

Căci, dacă îi laşi Tu, Doamne, în continuare o libertate condiţionată, nu va deveni în veci mai bun decât este acum şi noi vom avea de-a face mult timp cu el!

O Tu Doamne, vezi aceste lucruri mai bine decât unul din noi, de ce primeşte satana de la Tine o răbdare nemărginită. Dar cum văd eu lucrurile, sunt exact aşa cum le-am spus eu mai înainte! Tu vei face, ceea ce crezi că este drept din dragostea şi înţelepciunea Ta eternă; dar eu aş face aşa, cum am vorbit mai înainte în faţă Ta!”

Vorbesc Eu: “Dragul Meu fiu Martin, tu vorbeşti aşa, cum te-a învăţat înţelepciunea ta. Altul ar vorbi cu totul altfel. Cine însă se uită în adâncurile ordinii Mele, acela va vorbi exact aşa, cum vorbesc Eu!

Spune, ce rost are, dacă această fiinţă strică ceva, deoarece noi o putem face întru-totul iar la loc? Nu ai parcurs pe pământ şcoala sa şi te-a distrus cu totul? Şi iată, acum eşti apt pe veci!

Spune, te mai framântă faptul, cum ţi-a mers ţie în acea distrugere? - Tu vorbeşti şi spui că aceasta nu te mai interesează deloc! Deci aşa va fi şi cu celelalte milioane de ţeapa ta!

Sunt mulţi bolnavi, care suferă foarte mult, iar noi îi putem ajuta. Şi dacă se vor însănătoşi, vor suferi oare iar din pricina bolii trecute? Eu cred că aceasta nu se va putea întâmpla! Căci unul sănătos uită repede, cum se simte un bolnav şi de aceea nu are milă cu cei ce suferă şi cu cei ce sunt bolnavi!

Şi aşa este şi în cazul tău. Tu eşti acum sănătos pe veci şi nu mai simţi, ce este frica, durerea şi sperietura; dar acela, care este foarte bolnav, acela simte toate acestea!

De aceea trebuie să avem răbdare noi, care suntem sănătoşi şi puternici, cu săracul şi bolnavul satana; şi cu atât mai mult, deoarece trebuie să ne slujească satana prin boala sa răutacioasă!

Sau crezi tu, că satana cel condiţionat, poate face ceea ce vrea el? Oh, atunci te-ai înşela amarnic!

Vezi, el poate face doar atât cât îi este permis! Voința sa este într-adevăr rea; dar nu o poate practica fără voia Mea. De ce îi îngădui din când în când, să-şi dea drumul la voința sa răutacioasă, nu poți tu înțelege tu acum. Când vei avea mai multă experiență de dragoste în cer, atunci vei putea înțelege, ceea ce nu ai cunoscut tu până acum!

Dar Eu nu vreau să te impiedic la ceea ce vrei tu să faci! Dacă tu doreşti să-l exilezi pe satana, pentru a înființa în tot universul pacea, atunci nu am într-adevăr nimic împotrivă! Eu vreau să-ți dau atâta putere, ca tu să-i poți deveni un învățător lui satana după părerea ta. Aşa să fie, ca tu să-ți vezi voința ta întru-totul realizată. Dar ai grijă, că la sfârşit să nu fi tu acela care îi va deschide lui satana atele cu care vrei să-l strângi! Fă ceea, ce doreşti tu, puterea şi forța necesară ți-am dat-o deja!"

Vorbeşte Martin: "O Doamne, pentru că am acum putere şi îți convine, voi ajunge la capăt cu aceasta bestie! Dar un frate trebuie să fie totuşi cu mine!"

Vorbesc Eu: "Nu doar unul, ci Petru, Ioan, Borem, Chorel, Uhron şi Shonel te vor însoți şi aceasta se va întâmpla în cel mai scurt timp! Căci pe partea cealaltă de soare, adică în fața picioarelor noastre - deci pe jumatatea de jos a soarelui - a făcut prea multă pagubă şi întinde deja prea mult coarda; acolo îl vei întâlni plin de răutate, durere şi munca grea! Acolo, fă ce vrei cu el şi ce crezi tu că este cel mai bine! Deci, aşa sa fie!"

Vorbeşte Martin: Iti mulțumesc Ție, o Tată şi Domn; cu ajutorul Tău va merge totul bine! De aceea frați să mergem repede, căci altfel va distruge acest răutacios, jumătate din soare!"

Vorbeşte Petru: "Frate, dacă vom călători repede, vom fi imediat la locul faptei, fără să fi mişcat vreun picior. Căci cu spiritul este miscarea „de colo până colo" într-o clipă!"

190

Martin cu însoțitorii săi cereşti la locul dezastrului - Satana cel pedepsit de mâna lui Martin - Mila lui Martin pentru satana care plânge şi eliberarea acestuia

Martin se uită în toate părțile, nu mai vede nici o casă, nu-l mai vede nici pe Domnul, nu vede nimic în afară de însoțitorii care i-au fost numiți. Totul în jurul lor este haotic şi distrus. Fum şi foc se înalță cu mare viteză de pe pământul distrus al soarelui. Ici şi colo se văd cratere pline de lavă, din care sunt aruncate din când în când în spațiul nemărginit al universului mase enorme şi înfierbântate. Ici şi colo pică înapoi cu un zgomot imens şi împing apa în marile cratere, prin care urmează explozii de aburi asurzitoare. Şi toate acestea cu o putere, care ar putea împinge această lume milioane de mile în spate.

Când vede Martin, cum acest crater solar de foc se joacă cu masele mari ca pe pământ vântul cu fulgii de nea, vorbeşte cât se poate de mirat: "Frați, aceasta este mai mult, decât un sărman spirit omenesc poate înțelege! Aici este o exteriorizare de puteri, de pe tot pământul, că nu ar putea fi în stare vreun om, să aibă cea mai mică idee despre aceasta! Spuneți-mi! Este totul aici mâna şi lucrare răutaciosului de satana?"

Vorbeşte Petru:" Intr-adevăr! Pentru că noi cu siguranță nu-l ajutăm şi nici alții asemenea nouă. Aşa că noi nu putem să admitem altceva în acest caz, decât că aceasta este doar lucrarea sa!"

Spune Martin:" Unde însă se afla el, ca noi să mergem acolo şi să-l facem de petrecanie?"

Vorbeşte Petru:" O frate, aceasta nu are aici nici o grabă. El îți va face imediat de unul singur onoarea şi plăcerea specifică! Uite, peste acel crater mare se ridica el deja atât de arzător ca un minereu lichid, care tâşneste împroşcându-se în toate părțile ca dintr-un cuptor de topit! Pregăteste-te numai pentru primirea lui; dar nu cumva să-l laşi să se apropie prea mult de tine, căci altfel, ar putea să-ți fie într-adevăr puțin cam prea cald!"

Vorbeşte Martin:" Bine, bine, frate, el nu se va apropia prea mult de mine!"

Aici, îndreaptă Martin imdediat cuvinte de judecată pline de putere către satana, spunând:" Puterea Domnului din mine să te țină blestemat pe veci în acea mare de vapaie pentru asigurarea veşnicei păci a tuturor ființelor făcute! Şi ca tu să ai cu atât mai puțină speranță pentru aducerea la îndeplinire a planurilor rele, aşa să te şi acopere deasupra ermetic compact şi tare ca un diamant încă peste toate câțiva munți mari ca lumea! Deci, să se întâmple în numele Domnului!"

Atunci când Martin de-abia a rostit aceste cuvinte, se şi întâmpla după cuvintele sale. Dar nu durează mult, căci Martin îl întreabă pe Ioan:" Frate, tu ai mărturisirea şi ai scris-o la timpul tău din duhul Domnului pentru lume. Spune-mi aşadar: este aceasta bine sau nu, ce am făcut acum cu acel răufăcător?"

Vorbeşte Ioan:" Intreabă-ți cugetul şi din acesta, ordinea lui Dumnezeu! Eu îți spun şi tu eşti tot aşa de bătrân ca acesta de tine acum blestemat şi ai fost, până ce Domnul te-a cuprins şi tu mândru şi rău. Dacă de aceea ți-ar fi făcut Domnul, cum tu i-ai făcut acestui duh rău, făcut în acelaşi timp ca tine, ai fi tu oare într-adevăr mulțumit cu aşa ceva?"

Vorbeşte Martin:" O frate, asta ar fi probabil cel mai îngrozitor lucru, care mi s-ar putea întâmpla vreodată! O spune-mi, simte el acum, în această stare şi dureri?"

Vorbeşte Ioan:" Eu îți spun: cele mai îngrozitoare, cele mai nenumite! Iți este însă astfel mai bine, că acesta este acum chinuit aşa de nespus de tare?"

Vorbeşte Martin:" O frați, nu, nu, să nu îndure dureri, ci să fie doar inactiv; de aceea la o parte cu aceasta pătură şi cu această văpaie!"

De îndată se întâmplă, ce a rostit Martin, poruncind. Satan se ridică cu dureri din lavă încă mai fumegândă a fostului crater de văpaie şi plânge foarte jalnic.

Atunci când Martin vede aşa ceva, spune el:" Fraţi, în ciuda răutăţii lui foarte vechi îmi este acum milă de el peste măsură, săracu drac! Cum ar fi deci, dacă noi l-am elibera acum să vină la noi şi dacă am dori să-i propunem drumuri, pe care el să paşească, ca să fie atunci mai bine pentru el? Pentru că înteligenţa nu-i lipseşte cu siguranţă, dar desigur îi lipseşte voinţa. Şi aşa sunt eu de părere că acesta să fie deci totuşi o dată de înduplecat cu ajutorul inteligenţei lui? ! Ce părere aveţi voi dragi fraţi în această direcţie?"

Vorbeşte Ioan:" Tu ai aşadar întru totul dreptate; pentru că aceasta este şi voia de neschimbat a Domnului! Dar tu însuţi te vei convinge, că nu poţi sa-i vii de hac altfel, decât pe calea lungă şi perisitentă a judecăţii - care adică constă în creaţia exterior-materială. Prin aceasta el devine tot mai slab şi neputincios şi trebuie, fiind conştient de o asemenea slăbiciune şi neputinţă, să asculte totuşi în foarte multe lucruri, în care el veşnic n-ar asculta niciodată în puterea sa deplină şi nejudecată.

Dar, lasând aceasta deoparte, tu doar poţi să faci cu el încercarea, pentru a te convinge tu însuţi, de ce natură sunt inteligenţa şi voinţa sa. Cheamă-l de aceea încoace şi el va fi aici de îndată!"

191

Chemarea lui Satan prin Martin - Incercarea de justificare a lui Satan

Martin face, precum l-a sfătuit Ioan. El îl cheamă pe Satana prin puterea voinţei sale şi acesta stă imediat în faţa lui într-o înfăţişare omenească acoperită cu mii de răni de arsură şi îl întreabă:

(Satan:)" Ce vrei încă să-mi mai faci? Nu-ţi este încă îndeajuns că m-ai făcut aşa de nenorocit, cum eu mă aflu acum în faţa ta! Vrei tu să mă nenorocesti mai tare? Ce ţi-am făcut? Nu eşti tu fericit, cum poate să fie numai fericit un duh şi acest lucru pe veci? ! Eşti tu de părere, să-ţi maresti astfel într-adevăr fericirea ta veşnică dacă tu m-ai da prada celui mai mare chin? O tu duh slab, cât de mult mai ai încă, până ce tu devii desăvârşit şi vei înţelege veşnica ordine a dumnezeirii?

Uite, tu crezi despre mine că sunt din temelie cea mai rea fiinţă a tuturor fiinţelor, astfel faţă de cer şi cea mai deteştabilă şi cea mai încărcată cu blesteme! Dar eu te întreb: când te-am înjurat cum o faci tu mie? Ce rău ţi-am făcut vreodată? N-ai fost tu însuţi, care a încălcat poruncile lui Dumnezeu pe pământ din propria voinţă şi n-ai avut nevoie nici foarte puţin de îndemnul meu pentru aşa ceva? Dacă eu te-am fi fermecat, ar fi ţinut Domnul cu siguranţă din cauza ta cu mine şi nu cu tine socoteală imediat după sosirea ta în această lume a duhurilor!

Tu ai scos într-adevăr şi balaurul din tine - de fapt din marea răutăţii tale proprii - , deoarece tu ai pescuit în totalitate marea propriei tale răutăţi cu ajutorul Domnului şi ai şters astfel păcatele tale. Tu ai crezut, că eu am fost acela; dar eu îţi spun, în această privinţă eşti tu în mare rătăcire! Pentru că acel balaur ai fost tu însusti în toată mărimea senzualitatii spre carne celei mai grosolane ale tale şi nu eu!

Intr-adevăr că sunt şi eu în tine - pentru caă toată fiinţa ta, exceptând duhul tău interior, sunt eu. Fiindcă aşa cum o dată, pe pământul tău, care şi acesta este în totalitate luat din mine, a făcut Domnul femeia din coasta lui Adam, aşa eşti tu şi toată făptura scoasă din mine. Dar eu nu mă îngrijesc pentru aceasta, ce a fost luat din mine şi nici nu o judec. Are doar oricum fiecare în sine cuvântul lui Dumnezeu prin duhul lui Dumnezeu, care îl judecă tot timpul şi peste tot! Dacă însă aşa stau lucrurile, de ce mă blestemi tu deci încontinuu şi eşti pătruns de cea mai neînlaturabilă furie împotriva mea!

Sau încă te mai supară cumva, că eu te-am împins înapoi în preschimbarea mea în faţa Domnului, atunci când tu ai vrut să-mi dai un sărut? Vezi, dacă eu nu te-aş fi împins înapoi, tu te-ai fi pierdut în marea mlaştină a senzualităţii tale dure! Pentru că eu te-am împins înapoi şi te-am umilit şi ţi-am arătat astfel cea mai mare binefacere, merit eu de aceea o asemenea purtare din partea ta?

Dacă eu am înfăptuit, aici, aceasta zguduitură de pământ solar, atunci eu am trebuit s-o fac, căci, altfel, acest corp ar fi devenit inutilizabil pentru prestaţia sa mai pe urmă fixată, asemenea unui animal, care ar lua într-adevăr încontinuu hrana asupra sa, dar n-ar putea arunca din trup excrementele dure şi improprii. Oare cât timp va trăi probabil acesta şi şi-ar îndeplini prestaţia?

Uite şi eu sunt tot aşa de bine ca tine un slujitor al dumnezeirii - fireşte din păcate unul judecat şi înzestrat numai cu foarte puţină libertate. Eu trebuie să fac, ceea ce fac! Şi dacă eu greseşc undeva în întreaga nemărginire numai puţin, atunci şi este cea mai aspră bâtă de pedepsire peste toată fiinţa mea pe spatele meu! Eu sunt ultima şi cea mai de jos între toate fiinţele de prestaţie şi astfel şi cea mai aruncată de înfăptuitor şi cea mai deplorabilă. Eu nu pot face nimic, în afară de direcţia în care eu sunt îndreptat, chiar dacă eu la aceasta posed totuşi cea mai desăvârşită inteligenţă şi foarte des doresc să fac altceva - ceea ce mă face atunci numai încă tot mai jalnic!

Cum ţi-ar fi ţie în locul meu, dacă creatorul te-ar rândui în locul meu pentru acelaşi scop? Cum ţi-ar place ţie, dacă ar şi veni un oarecare Martin peste tine şi ar face cu tine, cum tu ai făcut acum cu mine? Vorbeşte acum, că eu am vorbit îndeajuns!"

192

Replica înțeleaptă a lui Martin către Satan - Răspunsurile de grandomanie ale lui Satan la propunerile lui Martin

Vorbeşte Martin:" Mizerule, cum eu te-am ascultat acum răbdător în fața tuturor acestor martori şi prieteni dragi ai Domnului, aşa şi eu aştept de la tine, că tu mă vei asculta acum răbdător. Pentru că eu îți spun în numele Domnului, că noi suntem acum de fapt aici, să te ajutăm pentru veşnicie, sau să te judecăm pentru totdeauna!

Multe mi-ai spus tu acum despre starea şi poziția ta într-adevăr foarte nefericită, în care tu te afli deja veşnicii de mari durate de înfăptuiri. Dar uite, eu sunt unul tare în credință şi spun direct, că nu cred din toate acestea nici a treia parte!

Că ție îți merge cu siguranță foarte mizerabil, ba chiar câteodată nespus de rău, te cred cu destul de mare plăcere. Dar motivele marii tale nenorociri nu ți le cred absolut de loc! Pentru că numai foarte bine cunosc eu acum nesfârşita bunătate, dragoste, răbdare, blândețe şi smerenia cea mai de necuprins a Domnului față de noi, făpturile Sale! Cum aş putea eu crede în acest caz numai foarte puțin, că ar putea fi voia Sa, să te fi creat numai pentru cea mai îngrozitoare mizerie a întregii nemărginiri, în care totuşi nu există nici unde o altă ființă, care l-ar putea învinui pe Domnul de o asemenea duritate îngrozitor de cumplită!

Nici mie nu mi-a mers de loc bine, atunci când am venit în această lume adevărată. Eu am fost deplorabil, am îndurat foame şi sete şi am fost chinuit de cea mai teribilă plictiseală, care a făcut din minute milenii. Dar toate acestea s-au întâmplat, pentru a mă trezi şi a mă întroduce în sfârşit în împărăția veşnicei minunății a lui Dumnezeu. În această împărăție, eu recunosc tot mai mult, cum toate stările numai aparent deplorabile nu au fost nimic altceva decât cea mai mare dragoste a Domnului, ca eu sa devin curățat prin ea şi în stare, să pot prelua în mine deplinătatea actuală a dragostei din partea Tatălui.

Dacă eu aş fi renunțat mai devreme la mândria mea de episcop adusă încoace - ceea ce eu, cum văd acum, aş fi putut foarte uşor -, atunci mi-ar fi şi fost repede mai bine. Dar eu însumi am fost dur şi n-am vrut aceasta, fiindcă mândria episcopală mă însuflețea şi din aceasta, o adevărata senzualitate de milioane! Şi astfel, eu am trebuit desigur să sufar, dar nu din voia Domnului, ci numai din voința mea cea mai propie - la care tu veşnic să nu porti nici o vină şi mai puțin voia Domnului!

Aşa şi cred eu cu tărie, că pentru starea ta deplorabilă nu este nimeni altcineva de vină decât numai tu singur! Dacă tu ai vrea în acest moment să te adresezi Domnului şi să te reîntorci ca un veritabil fiu pierdut în sânul Tatălui tău sfânt şi veşnic: - pentru veşnicie vreau eu să fiu în locul tău cea mai mizeră ființă a toate nemărginirea, dacă El nu te-ar întâmpina de îndată cu brațe pline de dragoste şi nu te-ar primi ca pe fiul Sau cel mai iubit cu mari sărbători ale tuturor cerurilor!

Din tine însuți, frate sărac, fă aceasta şi marea ta nenorocire are de îndată un sfârşit! Iartă-mi şi faptul că am fost deseori tare şi am pus păcatele mele pe seama ta! Eu iau acum totul pe propria mea socoteală şi vreau veşnic sa fiu bun cu tine, dacă tu accepți propunerea mea şi procedezi conform ei!

Eu mărturisesc de asemenea, că eu nici nu sunt demn, să-ți fac o asemenea propunere ție, ca celui mai dintâi şi celui mai mare duh din Dumnezeu. Pentru că eu ştiu că în tine încă şi acum, în judecata ta, se află nesfârşit mai multă înțelepciune şi putere, decât eu, un veritabil nimic față de măreția ta, voi putea vreodată înțelege. Dar tocmai de aceea, ca eu te stimez aşa de tare din cauza măreției tale şi ca fiind primul lui Dumnezeu, te cinstesc puternic, doresc eu tot aşa ca toate cerurile, ca tu să te reîntorci în sfârşit o dată la Dumnezeul tău, la Tatăl tău!

S-au scurs chiar veşnicii, în care tu te-ai silit tot timpul, să te înalți prin toate mijloacele peste Dumnezeul veşnic şi atotputernic, mijloace, care ți-au fost numai posibile prin înțelepciunea ta adâncă şi puterea ta foarte mare! Tu nu numai că n-ai ajuns prin ele niciodată la nici un rezultat, ci ai devenit numai tot timpul mai nenorocit, slab şi deplorabil. În nimic n-ai devenit tu astfel mai bogat decât numai în mânia şi furia pe tine însuți mistuitoare împotriva lui Dumnezeu.

Desigur, nenumărate ori ai primit tu deja invitatii asemenatoare şi şi mai bune, cum aceasta a mea este acum. Dar ele au trecut fără rod pe lângă încapațânărea ta mie de neînteles. Dar uite, un mesager mai sărăcăcios n-ai avut tu cu siguranță niciodată într-o asemenea intenție, decât pe mine acum; fă de aceea o excepție acum şi întoarce-te cu mine!"

Vorbeşte Satan:" Tu într-adevăr că ai vorbit acum foarte cuviincios şi frumos. Eu îți iert de aceea şi toate duritățile tale pe care mi le-ai pricinuit mie. În ceea ce priveşte însă cererea ta mie deja prea cunoscută, voi putea eu să-ți răspund de-abia atunci, când în tot spațiul creator nemărginit nu-mi va mai ține legat ființa mea nici un soare şi nici un pământ tare.

Pentru că egoul meu este universul nepătruns; acesta însă este judecat. Cum pot eu să mă scap de judecata în atotputernicia mea? Ceea ce vezi tu aici în fața ta, este numai sâmburele interior de viață al ființei mele, pentru măsurile tale, nemărginită! Poți tu să-mi dai, ceea ce eu am pierdut, atunci eu şi vreau sa te urmez numaidecât!"

Martin se uită ațintit la satan şi vorbeşte după un timp foarte serios:" Da, într-adevăr tot, nefericit prim înger din Dumnezeu; deci, urmează-mă!"

Vorbeşte Satan:" Cu ce poți tu să-mi garantezi promisiunea ta, ca fiind întru totul adevărata?"

Vorbeşte Martin:" Cu nesfârşita dragoste a lui Dumnezeu, Tatălui tău! Iti ajunge aceasta?"

Vorbeşte Satan:" Prietene Martin, tu ai desigur destul de bune intenții cu mine după concepția ta limitată. Garantia ta este bună şi acceptabilăa pentru duhuri, care sunt ca tine, mărginite şi limitate. Dacă însă aceasta garantie poate să-mi ajungă şi mie, care eu asemenea lui Dumnezeu - chiar dacă din Dumnezeu - sunt un duh nemărginit, aceasta este o altă întrebare!

Iată, pentru o muscă găseşti uşor şi în abundenţă de mâncare, dar pentru un elefant nu este aşa de uşor şi mai greu este pentru o balenă uriasă, care are nevoie de fărimituri aşa de mari ca un munte ca să se poată sătura!

Şi aşa este pentru tine nemărginită dragoste a lui Dumnezeu suficienta pentru fiinţe obişnuite, pentru a le putea sătura pe toate, pe veci. Dar pentru un nemărginit spirit care îl egalează, ar ajunge doar atunci, dacă l-ar sătura doar pe el singur!

Dar pe lângă el să mai sature încă nenumărate fiinţe din tot universul, care doresc cu timpul nemărginitul: vezi, aici are nemărginită dragoste a lui Dumnezeu neapărat graniţe, pentru că trebuie să menţină în acel nemărginit doua fiinţe eterne şi aceasta ar fi imposibil.

Mie şi acum îmi mai trebuie mult timp prin spaţiul de creaţie fizic şi psihic, unde sunt prinzonier. Cu cât mai mult aş avea nevoie dacă mi-aş redobândi libertatea!

Eu îţi spun ţie şi la toţi, care sunt aici: eu nu mă întorc din cauza voastră. Căci dacă m-aş întoarce, atunci aţi muri cu toţii! Eu singur ştiu, cât de mare este Dumnezeu, cât are El şi cât de mult poate să dea. Eu înţeleg imposibilitate, că nu ne poate ţine în acelaşi timp pe voi şi pe mine. De aceea mai bine rămân pe veci nenorocit, ca voi, copiii, să puteţi să vă bucuraţi de minunăţiile de care ar trebui să am eu parte - dar aceasta îmi veseleşte inima întru-totul pentru voi!

Eu înţeleg că Dumnezeu este nemărginit de bun; dar chiar bunătatea Sa nemărginită îl face să fie un risipitor! Dacă din dragoste pentru voi, dragii mei copii, nu i-aş ţine Lui bara cea fierbinte şi nu l-aş limita în măreţia Sa, atunci ar merge imediat înapoi pe pământ ca să caute o bucată de pâine la creaturile Sale dure!

Tu poţi vedea acum, că nemărginita dragoste a lui Dumnezeu nu poate fi o garanţie de acceptat. Tu trebuie să-mi dai alta, care valorează mai mult decât aceasta!"

193

Alte idee ale lui Martin spre vindecarea lui satana - Contrazicerile acestuia
Ordinea creaţiei inainte şi după ce a devenit Domnul om

Vorbeşte Martin: "Sărmanul meu prieten, tu ne-ai arătat logic toate motivele, prin care nu ţi-ar ajunge ţie, ca spirit etern, nemărginita dragoste a lui Dumnezeu. Dar eu cred că, dacă ai mai lasă puţin din cererile tale şi te-ai mulţumi să fi ca noi şi să ai ceea ce avem noi - ce ar fi bineînţeles cu mult mai mult, decât ai tu acum în starea aceasta groaznică - , atunci ar fi de mii de ori mai bine pentru tine? Şi eu cred, că atunci ar fi o garanţie valabilă dragostea atotputernică a Domnului pentru întoarcerea ta!

Acum, eşti în fond şi la urma urmei un nimic, tu nu ai nimic şi trebuie să suferi enorm de mult. Atunci ai fi cel puţin ceea, ce suntem noi şi nu ai avea nevoie de mai mult! Nu ar fi aşa mai bine, decât în ce stare eşti tu acum?

Tu însă te sacrifici, cum ai spus, din dragoste pentru noi, copiii tăi adevăraţi - ce bineînţeles nu ar putea cere nimeni dintre noi aşa ceva de la tine. Atunci ai putea să te sacrifici puţin şi să nu ceri pentru întoarcerea ta totul, ci doar atât, cât are fiecare dintre noi! Aceasta nu ar face nici o diferenţă la bunătatea lui Dumnezeu şi marea debara a Tatălui nu ar săraci-o!

Ce spui tu despre aceasta? Eu cred, că ar putea merge şi aşa!

Vorbeşte Satana: "Dragul meu Martin, tu vorbeşti cum înţelegi tu lucrurile în spaţiul tău îngust şi natural. Dar pentru că eşti cuminte, vreau să am şi răbdarea cea dreapta cu tine. Dar gândeşte-te doar, ce poate fi şi ce este imposibil să fie! Pot eu deveni mai mic decât sunt eu acum? Nu vrei să înţelegi, că tot spaţiul de creaţie este plin de fiinţa mea unică!

Sau ai putea tu, pentru a consuma mai puţin, să laşi să ţi se ia un picior şi după aceea celălalt şi mâinile una după alta, doar pentru a reduce din necesităţi? Căci fără picioare ai avea nevoie de o rochie mai scurtă, fără mâini o cămaşă fără mâneci şi stomacul ar avea nevoie de mult mai puţină hrană, deoarece nu mai trebuie să alimenteze picioarele şi mâinile. Această socoteală ar fi corectă; dar spune-mi, dacă tu te-ai mulţumi cu aceasta?"

Vorbeşte Martin: "Sărac prieten, eu cred, că Domnul ar proceda la fel cu tine aşa cum a făcut cu mine! Căci trebuie să-şi lase în urma trupul, care a făcut un timp parte din fiinţa sa, aşa ai putea şi tu să te desparţi de fiinţa ta materială, ca noi şi să te multumesti doar cu acea spirituală. Domnul ar decide cel mai bine ce s-ar întâmpla cu corpul, aşa cum decide şi la corpul nostru mic! Vezi, noi suntem mulţumiţi cu frumosul trup spiritual; aşa ai putea fi şi tu? ! !"

Vorbeşte Satana: "Dragă prietene, tu vorbeşti tot timpul cum înţelegi tu acest lucru în spaţiul tău îngust. Aceasta se datorează faptului, că nu îţi poţi ridica ochii ca mine deasupra creaţiei, care este de fapt spaţiul meu. Voinţa ta este bună şi inima ta este bună. Dar înţelepciunea ta este doar o lumină strălucitoare în univers!

Nu vrei tu să înţelegi, că fiecare existenţă trebuie să aibă o proptă, pentru a se putea naşte şi să poată supravieţui mai târziu? Fiecare putere trebuie să aibă un opus, pentru a putea iesi în evidenţă! Dacă se întâlnesc două puteri faţă în faţă, se combat şi aleg drumul ca doi poli diferiţi. Decât după o astfel de luptă a două puteri se poate instala existenţa.

Iată: Dumnezeu este cea mai înaltă şi pozitivă putere, - eu, ca cea negativă, sunt faţă de Dumnezeu în cea mai înaltă pozitie! Dumnezeu nu ar putea ieşi în evidenţă fără mine cum nici eu fără El nu pot!

Dar dacă m-aş întoarce înapoi după sfatul tău la Dumnezeu, atunci aş deveni o putere pozitivă - şi atunci nu s-ar evapora toate creaţiile noastre? Şi totul ar merge înapoi doar la o idee şi să renunţi la existenţa şi la conştiinţa?

Vorbeşte şi convinge-mă, că existenţa lucrurilor rămâne aşa pe o altă cale şi eu te voi urma atunci!"

Vorbeşte Martin: “Ştii tu, aşa de adâncă nu este înțelepciunea mea şi eu cred, că nici frații mei nu şi-au ridicat încă ochii peste toată creația. Şi chiar Domnul să depindă de tine ca să-i poți menține toate creațiile, aceasta este pentru mine aproape de necrezut!

Inainte de a deveni El om, a fost un pământ bătrân şi un vechi cer, care s-au odihnit pe tine, atunci ai fost tu polul negativ. Dar atunci când a devenit însuşi Domnul om, atunci a azvârlit polul tău şi a pus altul mult mai rezistent şi blând în locul tău pe veci! Cu aceasta a lipit toate crăpăturile, care s-au inființat din slăbiciunea ta, în creație. Prin aceasta a dispărut ceea ce a fost vechi şi în locul acela a apărut ceva cu totul nou.

Inainte de a deveni om, ai fost poate o necesitate. Dar, de atunci, nu eşti cu nimic mai mult sau mai puțin decât un spirit şi nu mai eşti deloc necesar pentru menținerea lucrurilor. De aceea cred eu că tu trebuie să înțelegi aceasta şi să faci după cum ți-am cerut!”

Vorbeşte Satana puțin supărat: “Prietene, începi să devii iar îndrăzneț; dar limitele existenței tale te scuză!

Iată, tu nevăzătorule, cina a ajutat atunci dumnezeitatea, ca Ea să poată facă aceasta creație? Nu am fost eu acela, care a trebuit să-L urmărească, care l-a ispitit şi în sfârşit a trebuit să-l ajut să moară în carnea Sa, pentru ca El să poată să ia ființa mea negativă a durerii şi a chinului în natura Sa dumnezeiască şi pozitivă?”

Această natură este în Dumnezeu, ceea ce ai numit tu mai înainte dragostea eterna! Aceasta însă - cum ți-am spus şi mai înainte - va ajunge ființelor voastre. Mie însă nu-mi ajunge, deoarece sunt eu însumi etern şi nemărginit! Şi mai ales acum nu, unde sunt atâtea sori şi pământuri care sunt întru-totul ființa mea!

Ah, dacă materia se evapora ca un pol negativ şi trece la Dumnezeu, atunci s-ar putea. Atunci nu va mai fi nevoie de închinarea mea. Eu voi face atunci ca un spirit sărac tot ceea ce vei cere de la mine!

Atunci voi deveni mai mic, decât sunt eu acum. Şi eu nu voi avea nevoie de mai multe decât tine pentru a putea trăi şi atunci, nu voi mai pune fericirea voastră în pericol. Acum însă, v-ar merge rău, dacă m-aş întoarce acum cu tine la Domnul! Eu voi mai aştepta câteva mii de ani aşa cum sunt, până când voi putea urma fără griji dorința ta!

O prietene, o frate, eu cunosc prea bine nemărginita dulceață a cerului şi cunosc şi duritatea stării mele actuale! Dar ce pot face?

Iată, un copac mare nu se mai poate pune peste genunchi şi în nici într-un caz vechiul copac al creației! Dar cu timpul şi în împrejurări mai favorabile, se va împlini dorința ta bună.

Voi însă ar trebui să vă mutați privirile spre pământ, deoarece este groaznic acolo. Acolo ați fi mai de folos, decât să vă pierdeți timpul aici, cu lucruri imposibile! - Ce spui tu despre aceasta, dragul meu fiu Martin?”

194

Încercarea repetată a lui Martin să-i explice lui Satana cel încăpătânat greşelile pe care le face

Vorbeşte Martin: “Sărman prieten, acestea pot fi adevărate, ce mi-ai spus tu mie acum cu răbdare. Dar iată, eu sunt ca toți nevăzătorii, foarte neîncrezator, sau poate mai mult prost decât neîncrezator. De aceea nu pot înțelege prea bine, cum nu poate rezista creația fără tine? În special, ca prin întoarcerea ta la Domnul, înceți să exişti, ci devii o ființă eternă şi desăvârşită!

Mai ştiu şi de la Domnul că trebuie să supravieţuiesti, pentru că depinde de tine menținerea corpurilor naturale şi a ființelor, iar la aceasta ai dreptul prin marea ordine a Domnului. Doar, ce valoarea au ființele care sunt efemere?

Dacă eşti o dată perfect - ce depinde doar şi numai de voința ta - , atunci este în plus toată materia! Ea va fi - deoarece nu este nimic mai mult decât încăpățânarea ta condiționată - după întoarcerea şi perfecționarea ta, se va evapora după voința Domnul şi se va fi perfecta în ființa curată şi spirituală, care este acum încă legată şi prinzioneră în încăpățânărea ta condiționată!

Dar ființa noastră spirituală şi noul pământ şi cer nu au nimic de-a face cu tine, deoarce sunt alcătuite doar din polurile Domnului, care se numesc dragoste şi înțelepciune, sau bun şi adevărat!

Tu ai avut dreptate mai înainte, când ne-ai spus să ne uitam la pământ, unde se petrec grozăvii. Dar eu spun, sărmanul meu prieten şi frate, dacă te vei întoarce, va sclipi toată creația cu tot cu pământul şi vor aparea curate şi perfecte! Toată răutatea se va termina şi ce trebuie să treacă pe drumul greu al cărnii şi al materiei, vor fii într-o clipă perfecți după întoarcerea ta!

Căci toată carnea este o desprindere îndelungată de tine şi o scăpare grea din judecata ta. Dacă s-a terminat judecata la tine, pentru ce ar mai fi nevoie de materie, pentru ce să parcurgi drumul greu al suferinței în carne?

Eu cred acestea, deoarece am vorbit doar adevăr şi aceasta din cea mai bună inimă şi voință. Fă tu numai cum ți-am spus şi vei vedea, că lucrurile se vor dezvolta altfel, decât îți poți tu imagina acum!”

195

Răspunsul lui Satan cartre Martin pe care îl invinuieşte de mândrie

Vorbeşte Satan:” Prietene, cel mai bun lucru în vorbirea ta este că tu expui foarte calm şi cuminte limitarea ta de vedere față de mine. Altfel eşti tu însă în concepția ta a acestor lucuri şi relații în spate încă cu o întreaga veşnicie!

Eu văd din toate cuvintele tale, că tu toate lucrurile, despre care am vorbit acum cu tine, nu le-ai înțeles nici măcar pe aproape. Ar fi de aceea şi o strădanie pe degeaba, să-ți descopăr mai îndeaproape relațiile de viață mai adânci între mine şi Dumnezeu, deoarece tu le vei înțelege încă cu mult mai puțin decât cele spuse până acum!

De aceea sunt eu de părere, să ne despărțim iarăşi în pace şi să ne dedicam afacerilor noastre cele mai necesare. Pentru că prin spusele noastre reciproc neîntelese şi astfel o vorbire încoace şi încolo fără roade, noi veşnic nu vom ajunge la nici un scop. Eu înțeleg desigur, ce ai dori tu. Tu însă nu o înțelegi şi nici nu o poți înțelege, ce este aici posibil sau imposibil. De aceea este toată aceasta schimbare de cuvinte cu tine un lucru în zadar!

Dar eu îți voi spune totuşi ceva, fiindcă eşti aşa de cuminte şi acest lucru îți va fi foarte tare de folos! Uite, tu, precum toată lumea ta, vede în mine motivul a toată răutatea cea mai din temelie, care ar reieşi din mândria mea care ar întrece toate noțiunile îngereşti! Eu şi accept aceasta, dacă conştiința de sine, conştientizarea de a fi, autodeterminarea puterilor sale şi din această activitate necesar rezultată ar merita acest nume jignitor. Dar ce este aceasta aşadar la tine, prietene Martin, căci tu ai dori de fapt numai de aceea să mă convingi spre întoacere, pentru ați face chiar din gura Domnului şi a toate cerurile cel mai mare renume?

Tu ai acționat cu gura ta într-un mod câştigator către locuitorii acestei lumi şi Domnul ți-a dat de aceea o mare laudă. El te-a evidențiat în fața tuturor fraților tăi la fel şi mai mult meritoşi; acum ai vrea tu, prin victoria asupra mea, să-ți asiguri desigur cea mai mare cinste a cerului! Tu vrei aşadar acuşi să auzi vorbindu-se de tine cu cinste şi mărire: „Uitați acolo, vedeți! Ceea ce până acum miliarde dintre cele mai puternice duhuri, ceea ce nici lui Dumnezeu Insuşi nu i-a reuşit, acest lucru i-a reuşit glorios slăbuțului Martin!”

Eşti tu de părere că o asemenea aspiratie este altceva decât cea mai mare mândrie ascunsă, față de care a mea este un nimic pur? Renunță la aceasta din cea mai interioară temelie, de-abia atunci vom putea poate vorbi mai departe! Pentru că uite, eu sunt lumină, dacă păşesc în fața ta în adevărata înfățişare a mea. De aceea tu trebuie să fii curat de tot, de-abia atunci vom putea vorbi eficient unul cu celălalt! Mergi de aceea şi te curateste de toată mizeria, de-abia atunci vino iarăşi şi vorbeşte cu mine, lumina din începuturi a toată veşnicia!”

196

Martin, Ioan şi Satan - Corectitudinea lui Martin şi înțelepciunea şi fermitatea lui Ioan - Duhul de contradiciție şi reproşul lui Satan către Ioan Răspunsul lui Ioan

Martin rămâne tare stupefiat la aceste cuvinte ale lui Satan şi aceasta cu atât mai mult, pentru că el se simte într-adevăr puțin atins de acestea. El se adreseaza de aceea, atunci când cugetul său devine puțin mai liniştit, lui Ioan şi spune:” Draga frate, care tu ca nimeni altul eşti pătruns de înțelepciunea Domnului, ce spui tu aşadar la acestea? Să-l cred într-adevăr pe satan în aceasta singură privință? După simțul meu cel mai interior nu are el, ce-i drept, prea mare nedreptate!”

Vorbeşte Ioan:” Lasă tu acum acest lucru; pentru că acolo unde noi încă niciodată n-am izbutit nimic, acolo va fi şi efortul tău în zadar! Porunceşte-i să tacă în numele Domnului; după aceasta însă vrem noi iarăşi să mergem spre casă la Tatăl! Acesta singur să facă cu el, ce-o vrea şi acest lucru va fi şi cel mai bun!”

Vorbeşte Satan:” Şi totuşi nu, pentru că tu i-ai dat lui Martin al meu un asemenea sfat, eu îmi voi lasă poruncit de la el să tac. Eu îi voi face lui Martin onoarea şi voi merge cu el în fața Domnului, pentru a mă înțelege acolo cu El Insuşi în treaba pe care voi toți nu o puteți înțelege! Mergeți acum acasă, eu vă voi urma de bună voie la Domnul!”

Vorbeşte Ioan:” Noi însă cunoaştem din păcate intențiile tale şi ştim exact că tu niciodată nu eşti mai periculos, decât atunci când tu apari în haina umanițătii! De aceea, dacă tu ai curajul, trebuie tu totuşi să te duci încă singur la Domnul, fiindcă noi nu avem nici o însărcinare, să te luăm cu noi pe tine ca cel mai mare duşman al Domnului.

Ah, cu totul altceva ar fi, dacă tu te-ai fi întors cu inima ta spre Domnul conform sfatului foarte bun al lui Martin şi te-ai reîntoarce ca un fiu pierdut şi căit în sânul sfânt al Tatălui! Atunci, tu desigur ne-ai fi fost nouă tuturor cel mai binevenit însoțitor. Aşa, însă, noi într-adevăr nu avem de loc nevoie de tine.

Cum am spus însă, dacă tu vrei să mergi la Domnul, în acest caz îți este drumul numai foarte bine cunoscut. Cu noi însă, nu poți şi nici nu ai voie să mergi veşnic în nici o comunitate aşa, cum eşti tu acum! Deci, să fie aceasta în numele Dumnezeului şi Domnului nostru şi al tău!”

Satan îşi arată din această cauză o înfățişare foarte sumbră a feței şi vorbeşte:” Dacă Domnul îmi trimite mie mesageri, cum eşti tu unul şi îmi va trimite astfel de indivizi mai departe, eu îți jur la toate, ce îmi sunt sfânte, că veşnicii nu mă vor putea îndemna spre convertire - şi Domnul poate să mă şi judece cu focul a tuturor sorilor centrale!

Martin ar putea să mă convingă cumva, dar Ioan şi Petru şi Pavel veşnic niciodată! Tine bine minte aceste cuvinte, tu bădăran tare şi nemilos de un ucenic al lui Hristos! Eşti tu deci de părere, că eu am cumva frică sau

teamă de tine şi de sentinţele tale, pentru că tu eşti Ioan, scriitorul Evangheliei şi mâzgâlitorul mărturisirii? Oh, în acest caz tu te înşeli amarnic!

Uite, un muscoi creat de mine îmi este nesfârşit mai scump decât o mie de profeţi, cum eşti tu unul! Să-ţi fie ruşine din cauza durităţii tale mari a inimii împotriva acelora, care sunt aceleaşi făpturi ale înfăptuitorului, dar fireşte suferinde, nenorocite şi chinuite veşnic!

Perfect v-a caracterizat Domnul Insuşi, cum sunteţi voi făcuţi, prin aceea, spunând prin pilda fiului pierdut: "Atunci când însă Tatăl i-a pregătit o mare festivitate săracului fiu pierdut şi reîntors şi ceilalţi copiii şi fii ai Tatălui au aflat, că în casa Tatălui ar fi mare veselie, atunci ei au venit la El şi i-au spus supăraţi: „Nouă care am fost tot timpul credincioşi nu ne-ai dat niciodată o petrecere! Dar pentru că a venit înapoi acest rătăcit, care te-a jignit aşa de tare, că din acea cauză s-au zguduit cerul şi pământul şi au înmarmurit de groază, acestuia îi dai un inel de sigiliu şi îi faci un mare ospăţ!"

Ceea ce Tatăl a spus acestor mârâitori furioşi, nu trebuie să-ţi aduc iarăşi în minte. Pentru că tu ramâi totuşi acela care eşti: plin de duritate şi nemilostivire în inima ta ca toţi din adunătura ta!

Dar pe Martin nu-l socotesc astfel! El a fost ce-i drept, condus de voi, un timp foarte dur. Dar el s-a îndreptat şi convorbirea sa cu mine a fost de timpuri veşnice şi nemăsurate primul moment fericit pentru inima mea. De aceea să şi rămână el de mine veşnic sus cinstit! Şi dacă cineva vrea vreodată să mă convingă pe mine în vreo direcţie, atunci Martin va fi acela; dar dintre voi toţi ceilalţi să-şi economisească veşnic fiecare osteneală! Mergeţi acum; eu însă voi rămâne!"

Vorbeşte Ioan:" Tu îmi faci mare nedreptate! Nu am fost eu acela, atunci când Martin te-a aruncat şi te-a ars prin puterea lui pentru veşnicie în focul acelui crater de foc fumegând şi pe deasupra încă te-a acoperit cu munţi arzători, care i-a arătat aceasta lui Martin şi l-a convins în acea direcţie, ca el să te lase iarăşi liber? Pentru că însă am făcut aşa ceva, cum sunt eu acum aşadar un bădăran dur şi nemilos?"

Vorbeşte Satan:" Prietene, numai nu-mi vorbi tu nimic de milostivirea ta! Martin a făcut, ceea ce a făcut, în nechibzuiala sa. Şi pentru că el a înţeles acuşi că nu a procedat corect, el şi-a schimbat de îndată fapta sa nechibzuită. Tu însă eşti, hotărât lucru, ceea ce eşti şi niciodată nu-ţi schimbi vorba, dacă ea este dreaptă sau nedreaptă. De aceea, eu te urăsc şi te dispretuiesc mai mult decât pe cele mai mari suferinţe şi chinuri ale mele! Ţie, Martin, stima mea, vouă celorlalti însă, veşnic cel mai adânc dispreţ al meu! Ridicaţi-vă şi mergeţi acum de aici, căci altfel încep o mascaradă, cum toată veşnicia nu a văzut-o încă niciodată până acuma!"

Vorbeşte Ioan:" Noi nu suntem aici, ca să ascultam de poruncile tale, ci suntem numai aici să te impiedicăm în răutatea ta. Noi ne vom şi scula de aceea, când Domnul o va vrea şi nu după voinţa ta! Dacă însă vrei tu să faci o mascarada, atunci tu doar poţi să încerci să faci aşa ceva. Se va arăta atunci imediat, dacă puterea noastră asupra ta nu va fi mai mare decât aceea a ta asupra noastră!

Pentru că însă tu ne-ai poruncit, ca noi să plecăm de aici de îndată, aşa am putea desigur şi noi să-ţi poruncim acum cu totul altceva din numele Domnului. Dar noi nu vrem să răsplătim răul cu rău, ci îţi dăm numai sfatul, să te porti acum mai departe cu totul liniştit, fiindcă tu deja nu poţi sau nu vrei sa urmezi chemarii lui Martin. Fiindcă uite, acesta este ultimul termen scurt, care îţi mai este încă dat pentru convertirea ta! Dacă tu nu vei profita de acesta, atunci tu vei fi pentru veşnicie cel mai aspru judecat!

Desigur ne-ai arătat tu Evanghelia despre fiul pierdut şi ai vrut să invinuieşti cu aceasta duritatea noastră. Dar eu îţi spun, fiul pierdut se va reîntoarce şi fără tine şi anume în cei mulţi fraţi devotati lui Dumnezeu, care vor sta într-un singur cuget ca un singur om în faţa lui Dumnezeu. Tu însă vei fi aruncat pe veci în veşnicul foc al judecăţii lui Dumnezeu asemenea acelui bogat risipitor, dacă tu nu vrei să urmezi cel mai repede chemarii lui Martin!"

Vorbeşte Satan:" Domnul să facă, ce vrea El. Şi eu voi face însă, ceea ce eu voi vrea. Eu îi voi arăta Lui şi vouă tuturor, că Domnul poate desigur să împrăştie cu puterea Sa toată nemărginirea ca pe pleavă, dar inima mea şi voinţa mea să-i arate veşnic cea mai tare şi neînvinsă împotrivire împotriva a toată atotputernicia şi înţelepciunea Sa! Faceţi acum, ce vreţi voi şi şi eu voi face, ceea ce voi vrea!"

Vorbeşte la aceasta Martin către Ioan:" O frate, aşa cum văd eu acum, este toată silinţa noastră în zadar; de aceea să mergem! Pentru că, acum văd deja limpede, că cu acest Satan numai este altceva de făcut mai departe!"

Vorbeşte Ioan:" Draga Martin, dacă el nu ne-ar fi poruncit să mergem acasă, atunci noi am fi şi mers acasă. Dar voinţa lui nu are voie să o determine pe a noastră, de aceea mai vrem noi să mai zăbovim încă puţin. Dacă am pleca acum de aici după cuvântul lui, ar fi acest lucru un triumf al lui asupra noastră. Dacă însă el ar triumfa peste noi, atunci ar fi rău pentru noi! De aceea vrem noi şi trebuie să mai zăbovim încă puţin şi să punem în ordine aceasta împrejurime; deci, să fie aşadar!"

197

Furia lui Satan - Teama lui Martin şi liniştea şi luciditatea lui Ioan
Independenţa faţă de Satan a copiilor lui Dumnezeu

Satana vede, că acei oameni nu-i ascultă porunca şi prin aceasta ei nu pleacă. De aceea rămâne perplex şi în interiorul său se înfurie şi de aceea devine exteriorul său extraordinar de înfricoşător.

Martin vede aceasta şi vorbeşte către Ioan şi ceilalţi însotitori: "Prieteni, după câte pot observa eu, nu pare ca să îi meargă bine fiului rătăcit! O furie groaznică şi secretoasă fulgeră din ochii săi, din fruntea, care este

încrețită în mii de riduri întunecate şi din deformatele colțuri ale gurii, care par să arate că vrea să se răzbune într-un mod îngrozitor pe noi!

Eu sunt de părere că tu, frate Ioan, l-ai luat puțin prea tare? Eu trebuie să recunosc, că la prezența sa înfiorătoare, mă trece o teamă groaznică, cu toate că mi-a dat Domnul puterea Sa. Nu că ar putea să ne facă ceva, ci pentru irosirea timpului şi a străduielii noastre în zadar. Uita-te numai la fată lui Uhron şi lui Shonel; aceştia aproape că se topesc de teamă! Pentru numele Domnului, ce va ieşi din asta?"

Vorbeşte Ioan: "Într-adevăr, situația nu arată prea bine. Dar eu îți spun: să nu ai nici măcar puțină teamă de el! Căci şi frica este un fel de preluare a forței noastre de puterea lui; aceasta ar fi un fel de triumf pentru el pe care noi nu avem voie să-l recunoaştem în veci! Dacă am face aceasta, am fi atraşi de polul său negativ şi ar trebui mult, mult efort din partea noastră ca să ne debarasăm de aceasta. Vezi, el s-a purtat cu tine foarte uman şi ți-a spus multe lucruri importante. Dar acest lucru nu l-a făcut din cauza puterii tale, ci doar, ca să te prindă în capcana lui, deoarece eşti nou şi neexperimentat!

Incepi tu să pricepi aceasta? Dar pentru că mi-am dat seama de planul sau bun, ne-ar măcina cu furia sa bine ascunsă, dacă ar fi stăpân pe situație. Şi pentru că el înțelege că puterea noastră este cu mult mai mare decât a lui şi cât de neputincios este el față de noi, devine peste măsură de furios, nervos şi mânios în interiorul său!

Doar că pe noi nu trebuie să ne impresioneze aceasta, pentru că atunci el îşi va schimba imediat atitudinea!"

În aceasta clipă ridică Satana piciorul şi da cu el aşa de tare de pământ, că se cutremura cu totul şi vorbeşte după aceasta cu Ioan cu o voce puternică: "Mizerabilule, nu te-ai săturat suficient de mizeria ta? Dacă eu nu mai sunt acum nimic şi nu mai am nici o valoare în creație, atunci distruge-mă cu puterea ta, dacă ai curajul! Dar fii atent, dacă mă distrugi pe mine să nu te distrugi în acelaşi timp şi pe tine!

Dar eu văd prea bine, că te interesează prea mult menținerea mea din cauză că aceasta te tine şi pe tine. De aceea eşti un adevărat laş şi ai o frică nemărginită de mine, deoarece nu ți-ar pica bine lucrul meu ca şi acela în ceruri care este blând! Iti este frică de triumful meu peste tine şi de aceea vorbeşti, că nu trebuie să se teme nimeni de mine!

O tu cap prost, care teamă este mai dăunatoare: acea fără conținut pentru mine sau cea a victoriei mele asupra ta? Nu vrei să înțelegi tu că o asemenea teamă este o glorie extraordinar de mare pentru mine? Vorbeşte, nu este aşa?

Vorbeşte Ioan: "De mii de ori nu! Căci cu totul altceva este teama de o comportare, care ar putea sa se asemenea cu a ta, dacă rămâne cineva în jurul tău şi cu totul altceva este o frică minoră de o ființă individuală. Prima poate fi foarte dăunatoare unui spirit curat, în timp ce a doua ar fi imposibilă la un spirit puternic care reiese din Domnul şi de aceea, nu poate fi dăunatoare acelor spirite mai slabe, deoarece sunt tot timpul în jurul lor spirite care îi pazesc!

De aceea l-am atenționat pe Martin să nu-ți facă după voie. , deoarece aceasta ar fi pentru tine o glorie, care ar deveni şi pentru mine periculoasă. Nu aşa de mult din cauza fricii pentru tine însuți, deoarece tu nu ai altă putere față de noi decât cea a minciunii şi a convingerii!

Dar dacă tu eşti de părere, că mie îmi este teama de tine şi nu am curajul să te nimicesc, pentru că îmi este frică ca prin distrugerea ta pier şi eu: o Satana, atunci te înşeli tu amarnic! Căci existența mea şi existența tuturor depinde de Domnul şi în nici într-un caz de tine, deoarece noi trăim cu toții pe veci în Domnul şi Domnul trăieşte prin iubirea Sa de Tată în noi!

Din aceasta poți observa tu, mincinos etern, că te-aş putea nimici foarte uşor, fără a-mi pune în pericol nici măcar puțin existenta mea. Şi pentru că nu fac aceasta, nu este de vină iubirea mea pentru tine sau teama mea, ci doar dragostea şi răbdarea nemărginită a Domnului, care trăieşte în mine.

Intr-adevăr, dacă ar fi depins de mine, atunci ar fi avut deja de multă vreme linişte tot universul din pricina ta; căci eu Ioan, te-aş fi potolit de mult! - Eu cred, că tu ai înțeles bine cuvintele mele deschise?"

Vorbeşte Satana, "Da, bineînțeles, că le-am înțeles! Dar am făcut din păcate experiența revoltătoare care se repetă, că chiar voi, aşa zisele spirite cereşti curate, aveți cele mai necurate şi nedemne idei despre Dumnezeu!"

Vorbeşte Ioan: "De ce? Vorbeşte! Pare a fi o capcană cu totul nouă din partea ta! Noi vrem să auzim ce ai de spus!"

Vorbeşte Satana mai departe: "Tu întrebi „de ce?" Aceasta sună în urechiile tale cereşti şi curate ciudat şi nou? Aşteaptă numai puțin, ți se va aprinde imediat un beculeț, de care te vei mira pe veci foarte tare! Dacă vrei însă lumină, atunci binevoieşte, să-mi răspunzi scurt la întrebările, care am să ți le pun!

Eu însă te asigur pe cuvânt, că voi fi pe veci la dispoziția ta şi voi face totul ce vei cere de la mine, dacă vei găsi ceva ce nu este adevărat în cuvintele mele. Dar dacă nu vei fi în stare, atunci voi rămâne aşa cum sunt. Tu însă vei putea pleca împreună cu însoțitorii tăi, fără să mă ating de voi, ca să puteți merge în casa cerească pentru a strânge păreri mai curate şi demne de Dumnezeu!"

Vorbeşte Ioan: "Atunci întreabă; dar cu întrebările tale vechi şi cunoscute mie să nu-mi vi, căci atunci nu vom avea multe de discutat!"

Vorbeşte Satana: "Bine, deci aici este vorba de a fi sau a nu fi. Eu voi vedea ce sărituri mari vei face în fața mea cu înțelepciunea ta! - Intrebare: „Este Dumnezeu pretutindeni sau nu?""

Bătălia de cuvinte între Ioan şi Satana despre prezenţa de pretutindeni a lui Dumnezeu şi despre înfinţarea răului - Satana în felul său, o glorie asupra Creatorului Dovada adevărata a lui Ioan despre adevărata înfrângere a răului

Ioan răspunde: "Este adevărat, după fiinţa Sa dumnezeiască şi după voinţa Sa este Dumnezeu nemărginit şi prin aceasta pretutindeni. Dar ca om dumnezeiesc şi adevărăt Tată al copiilor Săi locuieste El doar împreună cu copiii Săi în cerul cerului!"

Vorbeşte Satana: "Bine, deci tu recunoşti prezenţa de pretutindeni a lui Dumnezeu întru-totul. Atunci fii bun şi spune-mi, dacă Dumnezeu este cât se poate de înţelept şi bun şi atotştiutor şi atotvăzător? Şi alege El tot timpul spre rezolvarea scopului Său, din înţelepciunea Sa înaltă şi prin bunătatea Sa nemărginită, întodeauna cele mai bune şi eficiente metode?"

Raspunde Ioan: "Tot timpul; căci Dumnezeu este de fapt dragostea pură şi aceasta nu poate fi altfel, decât foarte bună şi înţeleaptă pe veci! Eu însă ştiu, în ce direcţie vrei să baţi tu; dar întreabă mai departe, eu nu îţi voi rămâne dator cu nici un răspuns!"

Vorbeşte în continuare Satana: "A creat totul Domnul, în acest univers? Sau mai există şi un alt Dumnezeu , care, cum numiţi voi „răul" şi „putredul", a înghesuit acestea prin creaţiile a Dumnezeului bun? Sau acel Dumnezeu bun a creat de la sine bunul şi răul?"

Vorbeşte Ioan: "La începutul începutului a fost cuvântul, cuvântul a fost la Domnul, Dumnezeu a fost cuvântul şi toate lucrurile sunt făcute din aceasta. Acel cuvânt a devenit carne şi şi-a găsit o locuinţă printre carnea aceea creată; dar lumea întunecată nu a observat aceasta.

Domnul Insuşi a venit la ai Săi în proprietatea Sa pentru a schimba totul. Dar ai Lui nu au recunoscut lumina, înţelepţii lumii nu au recunoscut cuvântul veşnic şi copiii nu şi-au recunoscut Tatăl etern. Căci doar tu ai întunecat tot pământul, ca să nu recunoască cumva pe Acela care a fost cel Etern, este şi va fi pe veci totul!

Dar pentru că doar Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor şi în afară de El, nu mai există nici unde un Dumnezeu şi prin aceasta este limpede, că totul, ce a reieşit din mâna Sa nu putea fi altfel decât bun şi desăvârşit.

Toate spiritele din El au fost bune şi curate, că El Insuşi. Dar El le-a dat spiritelor libertatea deplină în voinţa lor însuflată, cu care ele puteau face ceea ce doreau. Şi pentru a-i învăţa sa se folosească de aceste daruri, le-a dat El împreună cu voinţa liberă şi legi, de care se puteau ţine sau nu.

Şi iată, toţi s-au ţinut de legi, doar unul nu! Acel unul şi primul, înzestrat cu cea mai mare lumină de cunoaştere, nu a ţinut cont de legile lui Dumnezeu din propria sa voinţă liberă şi s-a opus, neţinând cont de conseciinţele care aveau să urmeze!

Acest spirit a inversat prin aceasta, ordinea dumnezeiască cu voinţa sa liberă, care a primit-o de la Dumnezeu. Prin acest fel a devenit faţă de celelalte spirite, care nu au abuzat de voinţa lor liberă, dezordonat şi în sine a devenit rău şi putred. Şi el a trebuit, forţat de sine însuşi să se îndeparteze de ceilalţi, până când nu se va întoarce de la sine şi va intra din nou în acea ordine a Domnului, adică în ordinea dragostei.

Faţă de Dumnezeu şi de noi, care suntem spirite curate, nu poţi fi rău cu noi, tu, care eşti un spirit ieşit afară din ordine şi prin aceasta nu ne poţi face pe veci nimic. Rău şi putred eşti tu numai cu tine, pentru că îţi faci rău doar ţie, atâta timp cât ramâi în afara ordinii.

Tu ai vrut să mă prinzi acum. Tu crezi că voi fi nevoit să spun că Dumnezeu a creat şi răul, pentru că tu, ca spirit rău, eşti o Creaţie a lui Dumnezeu. Dar unde te gândeşti tu, am eu răspunsul cu o eternitate înaintea ta şi cunosc deja mult prea bine înţelepciunea ta întortocheată! De aceea te sfătuiesc cu seriozitate: reţine întrebările tale pentru a mă prinde pe mine, căci nu vei câştiga nici un pariu contra mea!

Eu observ în ochii tăi, că, la sfârşit, mi-ai fi dovedit întrebările tale, că noi avem într-. adevăr cele mai necurate şi nedemne idei despre El. Adică, că la sfârşit să recunoaştem: ori există două fiinţe dumnezeieşti - unul bun şi rău - , ori acel Dumnezeu este şi una şi alta şi prin aceasta, un nepriceput în creaţiile Sale. Dar iată, aceasta nu este aşa, ci exact aşa, cum ţi-am spus eu acum.

Atunci ar fi Dumnezeu imperfect, dacă nu le-ar fi putut însufla spiritelor create voinţa desavârşită şi liberă, ci doar o existenţă mărginită. Dar la aceasta eşti tu o dovadă concretă! Căci cât de libere şi desăvârşite a creat Domnul spiritele Sale, se poate vedea cel mai bine, că tu, cu toate că eşti mărginit pe dinafară, te poţi împotrivi Domnului atâta timp cât vrei. Tu însă poţi tot aşa de bine să fi întru-totul liber în voinţa ta, că noi toţi, dacă te îndrepţi spre Domnul!

Eu îţi spun, în tot cerul nu există un spirit, care poate da o dovadă mai bună pentru nemărginita perfecţiune a lui Dumnezeu, decât chiar tu! Tu eşti de fapt cea mai mare operă de artă a lui Dumnezeu şi nu poţi fi o fiinţă făcută de Domnul printr-o greşeală.

Şi prin aceasta trebuie să fie clar, că tu nu mă vei prinde niciodată cu întorsăturile tale; căci ce ştii tu, aceea ştiu şi eu de multă vreme! Şi aceasta este iar o dovadă pentru nemărginita perfecţiune a lui Dumnezeu, că eu - ca o fiinţă care provine din acelaşi loc ca tine - îţi pot da replică la toate întrebările tale răsucite!

Ce spui tu, acum? Mai ai să-mi pui câteva întrebări pentru a mă prinde? Spune-le şi eu îţi voi răspunde la toate cu exactitate!"

Aici, rămâne foarte surprins Satana şi rămâne pur şi simpul fără cuvinte; căci el nu ştie, ce să-i spună lui Ioan care este foarte puternic.

Invitația lui Ioan spre Satana, ca să pună acestuia alte întrebări - Răspunsurile arogante ale lui Satana cel încrezut - Porunca lui Ioan spre Satana, pentru a părăsi soarele - Rugământea lui Satana pentru îndulgență

Pentru că Satana nu mai pune nici o întrebare şi fața sa începe să aibă o expresie de mirare prostească decât trăsături de caracter rele, vorbeşte Ioan mai departe:

(Ioan:) "Satana, deci, cum rămâne? Nu mai ai nici o întrebare? Eu aş fi dispus acum din toată inima să te îngrop pur şi simplu în răspunsuri! Dar tu taci şi eu trebuie să înțeleg, că ai ajuns la capăt cu înțelepciunea ta şi moştenirea, pe care ai luat-o cu forța, s-a terminat până la ultimul ban. Ce spui tu la acest lucru?"

Vorbeşte după un timp Satana cu o voce foarte ascuțită: "Aici, mai rămâne mult timp! Crede-mă, înțelepciunea mea este nemărginită! Eu aş putea să-ți mai pun întrebări nenumărat de multe; dar cum ai putea tu, sărac spirit, să îmi răspunzi vreodată la toate? Şi de aceea mai bine tac, pentru că înțeleg, că este imposibil ca tu să mă poți satisface pe măsura cu răspunsurile tale. O picătură de rouă poate alina setea unei muşte, dar unui soare ar fi imposibil să-i fie îndeajuns! Tu vei înțelege, ce am vrut eu să spun cu aceasta parabolă?"

Vorbeşte Ioan: "O da, fără prea mult efort şi bataie de cap; dar eu înțeleg din aceasta mai mult decât poți crede tu! Eu înțeleg din aceasta că ți s-a terminat întru-totul înțelepciunea, deoarece te-ai retras imediat în vechea ta aroganță mincinoasă şi prin aceasta vrei să te satisfaci pe tine însuți. Dar iată, aceasta nu mai are nici un folos.

Masoara mai întâi cuprinsul tău şi după aceea pe al meu şi te vei convinge cu usurință, cum stăm amândoi în univers! Eu spun, că ce se poate măsura cu cotul şi compasul, arată că nu este aşa de mult tot universul! Şi aşa este şi cu mărimea ta şi a mea. Eu îți spun, cine se laudă nemărginit de mult, acela nu înțelege ce înseamnă nemărginit. Sau este doar un prostănac şi nu poate înțelege, ce este universul în parte.

Iată, iată, tu ai vorbit mai înainte de o întrebare nemărginită! Te-ai descurca tu oare vreodată cu ea? Dacă însă întrebarea ta nu ar avea pe veci un sfârşit, când să înceapă nemărginitul răspuns? Tu trebuie să recunosti, că astfel de afirmații din gura ta sunt pur şi simplu aruncate în vânt! Sau nu poți recunoaşte nici măcar aceasta?"

Vorbeşte Satana: "Eu pot înțelege totul, dacă vreau. Dar eu nu vreau să recunosc unele lucruri, doar pentru faptul că nu-mi convin minunățiile Domnului! Ințelegi tu limba mea?"

Vorbeşte Ioan: "O da, aceasta este o limbă veche conoscută nouă tuturor. Dar această limbă nu o mai ascultăm, ci îți poruncim, să părăsesti aceasta lume cu prezența ta principală şi să te duci pe pământ la locul tău, în numele Domnului! Dacă vei rămâne acolo în linişte, nu ți se va întâmpla nici o altă nenorocire. Dar dacă vei fi agitat şi plin de ură, atunci îți vei mulțumi chiar ție, dacă te va lăsa Domnul să guşti din mânia Sa!"

Vorbeşte Satana: "Dragi prieteni, numai aceasta să nu faceți cu mine; căci îmi este scârbă de pământ ca de cel mai putred hoit! Lăsați-mă aici! Eu va promit solemn vouă că mă voi comporta veşnic liniştit ca o piatră; doar, nu mă alungați de aici!"

200

Satan prins în contradicții - Satan, pierzătorul şi ispititorul Nou contract de pace între Ioan şi Satan

Vorbeşte Ioan:" Ascultă, tu spui că te scârbesti de pământ mai tare decât de hoitul cel mai dezgustător! Acest lucru mi se pare foarte straniu! Doar tu eşti acela, care cu cea mai adâncă înțelepciune şi prea minunată măiestrie a sa a nenorocit pământul în aşa fel, cum el este acum! Cum poate atunci să te scârbească în aşa hal înfăptuirile maiestrite ale înțelepciunii tale?

Uite şi eu am pricinuit deja prin mila Domnului o existență unor lucruşoare. Dar eu n-am găsit încă la nici unul vreun motiv, să mă ruşinez de acel lucru sau chiar să am o scârbă față de acela!

Aceeaşi situație este şi la nenumărații frații şi nenumăratele surorile cereşti ai mei şi ale mele şi totuşi nu s-a lăudat încă nici unul asemenea ție cu înțelepciunea şi puterea care ar fi deasupra celei dumnezeieşti. Noi toți nu ne lăudam niciodată, ci ne lăudam doar cu mila Domnului. Toate înfăptuirile noastre sunt drăgalaşe în fața Domnului şi minunatate în fiecare formă şi principiu şi noi avem cel mai potrivit motiv, să ne bucurăm pentru ele! Cum se face apoi, că înfăptuirile tale înalt înțelepte îți sunt o scârbă?"

Vorbeşte Satan:" Este aşadar pământul o lucrare de a mea? Nu stă scris: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul?" Cum ar fi aşadar atunci pământul lucrarea mea?"

Vorbeşte Ioan:" Oho, cum îți schimbi tu deci acum spusele tale? N-ai spus tu deja adesea, că ai fi nu numai adevăratul creator aL pământului şi a toată nemărginirea, ci toate acestea ai fi de fapt tu însuți!

Aşa şi ştiu eu bine să-mi amintesc acel mare timp al timpurilor al pământului, când tu ți-ai luat libertatea cea mai obraznică: pe Domnul, Dumnezeul şi făcătorul tău, să-L duci pe vârful unui munte înalt şi să-I spui acolo: „Uite, toate acestea sunt ale mele! Toate aceste împărații ale acestui pământ ți le dau ție, dacă tu te închini mie şi mi te făgăduieşti!" - Dacă, însă, tu ai numit atunci pământul ca fiind al tău, cum, aşadar, este el iarăşi apoi o creație a Domnului? Spune, când ai mințit: atunci sau acum?"

Vorbeşte Satan:" Eu te rog, nu mă face să mă simț aşa de tare umilit, acum! Eu doar admit, că am mințit atunci, precum şi acum, mai mult sau mai puțin, fiindcă aceasta este deja astfel în firea mea! Eu şi recunosc, că sunt de

vină mult pentru faptul că pământul arată acum aşa de scârbos. Dar scuteste-mă acum cu astfel de reproşuri şi dă-mi pace! În viitor, tu nu vei avea niciodată iarăşi vreun motiv, să fi aşa de furios pe mine diavol sărac!"
Vorbeşte Ioan:" Care garanție ne dai tu însă acum, ca noi să te putem crede?"
Vorbeşte Satan:" Tu doar ştii că deja din bătrâni s-a spus aşa, că în mine nu este nici un adevăr. Dacă însă aşa stau lucrurile, cu ce aş putea eu să-ți dau garanție? Voia ta este judecata mea, dacă eu încalc cuvântul meu! Aceasta este totul, ce pot să-ți dau pentru asigurarea promisiunii mele!"
Vorbeşte Ioan:" Nu a mea, ci voia Domnului să-ți fie ție spre judecată şi aşa să rămână deci lucrurile, conform rugăminții tale!"
După aceasta, îi convoacă Ioan pe toți cei prezenți şi le spune acestora:" Frați, voi ştiți că un contract între unul vorbitor de adevăr şi altul suspect că nu spune neadevărul are nevoie de martori, ca, prin aceia, contractul să primească deplina putere de lege. Voi ați văzut şi ați auzit acum totul, ce s-a întâmplat aici şi ce s-a vorbit şi pentru care scop. Pentru mărturie ați venit voi de la Domnul aici cu noi, precum Martin şi eu tot din cauza cuvântului şi a aplanării, dar şi pentru mărturie. De aceea să rămâneți voi toți o veşnică mărturie însuflețită a aceea ce ați văzut şi ați auzit aici. Şi mărturia voastră să fie veşnic adevărată în fața Domnului şi în fața tuturor cerurilor şi a copiilor Săi!"
Vorbesc martorii ca dintr-un cuget:" Da, aşa de adevărată precum viața noastră este o viață din Dumnezeu!"
Vorbeşte apoi Ioan către Satan:" Contractul nostru este acum împuternicit şi sancționat prin martori veşnic adevărați; de aceea, tine-ți promisiunea! Vai însă de tine, de trei ori vai, dacă tu, după felul tău vechi, nu-ți vei ține promisiunea!"
Vorbeşte Satan:" Pentru ce aşa de alai? Arată-mi numai un loc şi eu îți spun: vino după decilioane de ani de soare şi tu mă vei regăsi, cum tu mă vei părăsi acum!"
Vorbeşte Ioan:" Bine, aşa să fie, aşadar! Acolo, între acei doi munți, vezi tu o pajişte foarte verde spre speranță. Acolo du-te tu şi odihneste-te în numele lui Iisus, cel uns din veşnicie!"
La numele de „Iisus" sare Satan şi fuge de acolo ca un fulger şi se instalează, urlând tare, în acel loc arătat. Toți cei trimişi se reîntorc însă iarăşi acasă, aşadar.

201

Reîntoarcere fericită în casa lui Shonel - Cuvântarea de primire a Domnului plină de laudă, mai ales îndreptată către Martin - Profeția Lui mare şi plină de mângâere: De la judecată spre mântuire

Calatoria acasă parcurge tot aşa de repede ca si călătoria anterioara înspre acel loc şi astfel, sunt mesagerii trimisi, de îndată iarăşi la Mine şi anume în casa lui Shonel.
Atunci când ei ajung acolo, ei vin imediat în graba la mine plini de bucurie, dragoste şi mulțumire pentru puterea, forța, dragostea şi marea răbdare dată lor.
Martin este primul, care cade aşadar în față Mea plin de cea mai arzătoare dragoste şi care începe să Mă slăvească şi să Mă laude peste toate măsurile.
Eu însă îl ridic şi îi spun:" Indrăgitul Meu fiu şi frate, tu ai îndeplinit bine o foarte grea sarcină şi ai fost pentru fratele Meu Ioan un nespus de folositor deschizător de drum; aşa este bine, Martin al Meu!
Tu ai fost la început desigur puțin cam prea înverşunat şi te-ai folosit prea tare de puterea Mea dată ție. Dar atunci când fratele Ioan te-a avertizat, ai procedat tu atunci pe deplin după ordinea Mea cea mai dreaptă şi te-ai purtat la aceasta aşa de bine, că tu ai făcut cu Satan un astfel de lucru, care până acum nu i-a reuşit nimănui de tot fără judecată.
Pentru că aproape toți mesagerii au putut până acum izbuti ceva cu Satan numai printr-o judecată dură şi pe un timp limitat; pentru că asprimii cuvântarii sale, nu i-au putut pune împotriva nici o greutate contrarie! Dar tu l-ai făcut în asemenea hal cu cuvântarea ta, că el a trebuit atunci să se lase prins de la sine şi de bună voie în cuvântarea lui Ioan, - şi acest lucru încă nu s-a mai întâmplat până acum! El este acum liber şi totuşi se află pe locul arătat lui, chiar dacă el s-ar putea mişca şi acest lucru este unul bun.
Fireşte că el mai are multe legiuni, care fac rău în numele lui; pământul va simți aceasta, - dar numai pentru scurt timp! Atunci însă izvorul rău va seca tot mai mult şi tot ce-i rău se va epuiza astfel, chiar dacă nu va lua pe deplin un sfârşit. Dar atunci nici nu va mai fi departe sfârşitul a tot răul!
Judecata asupra a tot ce-i rău va fi însă dragostea noastră. Aceasta va prinde totul şi nimic nu i se va putea împotrivi, veşnic! Judecata dragostei însă va fi una tare şi veşnic neclintită. Dar ea nu va apăsa ca o sarcină grea, ci va ține numai prins, ce nu vroia să fie liber!
Inainte, însă, ca această judecată să-şi aibă un început, vrem noi încă o dată să trimitem afară către toate lumile stelare persoane care invită oameni la marele ospăț festiv. Oricine ar fi întâlnit, să fie silit să vină înăuntru! Bine va fi acelora, care nu se vor împotrivi invitației; bucuria lor să nu mai aibă niciodată un sfârşit!"

Răsplata învingătorilor - Cununia cerească ca cea mai înaltă desăvârşire a ordinii dumnezeieşti - Despre firea femeii - Buna alegere a lui Martin şi devotamentul său faţă de voia Domnului - O învăţătură despre cununia cerească - Misiunea cerească a lui Martin ca un duh desăvârşit

(Domnul:)” Acum însă, copilaşii Mei, încă şi altceva! Martin, Borem şi Chorel, păşiţi mai aproape de Mine! Voi v-aţi zbătut aşadar prin toate examenele grele şi aţi reieşit învingători din aşa de multe lupte tari şi foarte înverşunate. Astfel, voi v-aţi făcut pe deplin apţi pentru împărăţia Mea a tuturor cerurilor!

Voi aţi devenit acum muncitori destoinici în muntele de viţă de vie al Meu şi aşa voi sunteţi de asemenea demni de o răsplată dreapta, care să vi se împărtăşească acum. Eu ştiu şi văd limpede în inimile voastre că Eu sunt pentru voi cea mai mare răsplată a voastră şi voi pentru veşnicie nu aspiraţi la nici o altă dorinţă. Dar tocmai aceasta modelare a inimii voastre vă face demni şi capabili pentru primirea a oricărei alte răsplate.

Ordinea Mea spre cea mai înaltă desăvârşire a voastră vrea însă, ca voi, pentru ceea ce vine, să nu trăiţi şi să acţionaţi în afară, ci în cununia cerului. De aceea şi trebuie fiecare dintre voi, pentru a fi desăvârşit în toate, să aibă o femeie, ca acolo să se întărească înţelepciunea sa pentru veşnicie şi să preia lumină, care tâşneşte din flacăra iubirii în propria inimă!

Pentru că o femeie este ca un vas, dar un vas spiritual pentru preluarea şi păstrarea luminii din inimile voastre. În acelaşi timp, însă, este femeia o slujitoare a bucătăriei de viaţă a inimii şi întreţine focul de viaţă sfânt în soba pe care am construit-o în inimile voastre. Şi astfel voi trebuie acum, să-şi şi ia fiecare o femeie şi cu ea să fie pe deplin o singură fiinţă pentru veşnicie! Martin, Eu sunt de părere, că acest lucru nu-ţi va fi neplacut?”

Vorbeşte Martin, de fericire foarte umilit:” O Doamne, tu cunoşti fiinţa mea cel mai bine! Ceea ce Tu îmi vei da, mă va face nesfârşit de fericit! Chanchah sau Gellla, asta îmi este tot una; sau dacă ar fi realizabil, atunci o fiică a soarelui! Oh, aceasta ar fi deja peste toate de bine!”

Vorbesc Eu:” Acest lucru depinde acum de tine; tu eşti liber şi poţi astfel să şi alegi liber!”

Spune Martin:” O Doamne, numai voia Ta singură să se întâmple!”

Vorbesc Eu:” Atunci, i-aţi aşadar cea mai apropiată de tine!”

Martin, uitându-se plin de fericire de îndată în jurul sau, o vede deja pe Marelisael, prima şi cea mai frumoasă dintre cele trei fiice ale soarelui, alături de el. El o conduce în faţa Mea şi întreabă:” Doamne, este aceasta cea potrivită?”

Eu spun:” Da!” şi îl binecuvântez pentru veşnicie, prin care lucru Martin este desăvârşit.

Plin de cea mai mare fericire, el o sărută pe femeia sa cerească şi recunoaşte acum, că astfel, s-a cununat dragostea lui cu înţelepciunea pentru veşnicie. Amândoi Mă laudă şi Mă măresc acum dintr-o inimă şi dintr-o gură. Pentru că aşa devine din Adam cel dezbinat de-abia în cer iarăşi un om desăvârşit, dar în firea separată şi personal cea mai mântuită.

După Martin primeşte Borem pe Surahil, a doua dintre cele trei fiice ale soarelui şi Chorel pe Hanial, a treia dintre cele trei, - şi amândoi sunt peste măsură de bucuroşi şi fericiţi!

Martin, de-abia realizând de fericire şi de cel mai dulce sentiment de bucurie, spune:” O Doamne, Tu cel mai bun şi sfânt Tată! Aici, vreau şi eu acum desigur, că o dată Petru pe muntele Taborului, să strig: „Aici este bine de a fi!” Dar numai singură voia Ta să se întâmple!”

Spun Eu:” Dragul Meu şi acum desăvârşit Martin! N-ai auzit tu pe pământ niciodată zicala veche: „Cine are dragostea, acela duce mireasa acasă!” Uite, acesta va fi acum şi la tine cazul. De aceea, fiindcă noi am pus acum totul în ordine în această casă mare, vom merge noi iarăşi acasă!

Drumul însă, pe care vom merge, să rămână tot timpul deschis acestor noi copii ai Mei pe acest mare pământ de lumină până în casa ta şi a Mea! Toţi însă, pe care i-ai primit în casa ta, rămân ai tăi şi ai Mei pentru veşnicie. Pentru că ce este al Meu, aceea este acum şi al tău şi ce este al tău, aceea este şi al Meu pentru veşnicie.

Deci, vei şi rămâne tu veşnic în Mine îngerul păzitor al acestei case şi a marii enorii a ei, precum şi Eu în tine. Dar nu numai enoria acestui pământ, ci şi toate cele douăsprezece porţi ale casei tale te vor conduce în nenumărate alte enorii pământeşti, unde tu de-abia acolo vei găsi fericiri fără măsura şi număr!

Acum, încă un cuvânt către copiii cei noi ai acestui pământ! Acesta însă, să iasă din gura ta!”

203

Cuvântarea lui Martin, îngerul păzitor cel nou, către enoria de soare a sa - Replica bună a lui Uhron către Martin - Rugămintea lui la Domnul şi rostirea Aminului al acestuia

Martin mulţumeşte din toată adâncimea vieţii sale pentru această însărcinare, se adresează atunci lui Uhron şi lui Shonel şi spune:” Dragi prieteni şi fraţi, voi aţi văzut aşadar cu ochii voştri şi aţi auzit cu urechile voastre, ce Domnul Insuşi a făcut şi a vorbit! Rugamintea voastră a fost însă - atunci când voi aţi înţeles că ea este mai necesară decât mulţumirea - , că Domnul şi noi toţi să fim tot timpul în mijlocul vostru. Domnul a auzit această rugăminte cu satisfacţie şi vă va da totul, ce doreşte dragostea voastră mare către El şi către noi. Dar se subînţelege: numai în şi din ordinea Sa veşnică!

Noi, ce-i drept, nu vom rămâne aici în personalitatea noastră, desigur însă vom deschide o cale sigură, pe care voi tot timpul veţi putea ajunge vizibil la noi şi noi la voi.

Rămâneţi, însă, de acum încolo încontinuu în învăţătura, care a ieşit din gura Domnului către voi, căci aşa va fi drumul de la voi la El unul minunat de scurt. Dar dacă voi veţi respecta cuvintele şi învăţăturile Sale cu timpul mai puţin decât acum, când sunteţi de tot pătrunşi de cuvântul Domnului, atunci fireşte că această cale va fi tot mai lungă şi mai plină de osteneală, de care fapt însă, vă va feri Domnul Insuşi şi marea dragoste a voastră pentru El!

Casa mea şi casa Domnului nu sunt două case, ci numai o singură casă; pentru că ea este o casă a dragostei! Voi ştiţi, unde se află ea şi aşa veniti deci oricând în acea casă la noi! Acolo, îl veţi găsi pe Domnului tot timpul în mijlocul nostru, că veşnicul sfânt şi cel mai bun tată în mijlocul copiilor Săi, care îl iubesc peste toate! Deci, să fie în numele Domnului!"

Spune Uhron:" Lui Dumnezeu Domnului toată dragostea noastră şi vouă prin El; numele Lui să fie veşnic sfinţit!

Dragile noastre fiice, date vouă de noi şi de Domnul, să fie inima noastră în voi şi limba noastră ale celei mai adânci mulţumiri în gura voastră. Atât de departe, însă, cât razele lumii noastre străpung infinitul, aşa de departe să răsune şi cântarea de laudă pe care noi tot timpul o vom aduce Domnului şi vouă în El în cea mai curată armonie!

(Adresându-Mi-se Mie, Domnului:) Şi Tu, o Tată nespus de sfânt, Pomeneşte-ne pe noi ca pe noii copii ai Tăi! Păstrează-ne pe noi şi pe toţi urmaşii noştri şi marea noastră enorie în mila şi dragostea Ta, veşnic! Pomeneşte însă şi acele alte enorii şi popoare, care locuiesc pe acest mare pământ, în nouă încă pe deplin necunoscute ţări şi zone! Voia Ta să le facă lor, precum şi nouă, după dragostea şi înţelepciunea Ta veşnică!"

Spun Eu la acestea:" Amin, vă spun Eu, Eu îi voi strânge în jurul Meu din toate locurile creaţiei Mele nesfârşite şi îi voi da fiecăruia în abundenţă pe veci ce-i al lui! Dragostea Mea, mila Mea şi îndurarea Mea să fie cu voi!"

204

Intoarcerea acasă a societăţii cereşti - O faptă a milei
Vizitarea galeriilor ale casei lui Martin - Calea spre cetatea lui Dumnezeu
Minunata întâlnire şi salutare

În acest moment, noi ne ridicăm şi suntem îmediat de asemenea în casa lui Martin. Acolo ne şi aşteaptă foarte curaţi oaspetii de baie lăsaţi intenţionat acasă, care se închinî de îndată în jos, în faţa noastră şi Mă imploră să am milă şi îndurare cu ei, de care ei şi au parte imediat în abundenţă.

După aceea, este Martin condus pentru prima oară cu toţi oaspetii, prietenii şi fraţii săi la galeriile casei sale. Aici stă către răsărit o poarta deschisă, din care duce un drum minunat în cetatea sfântă a lui Dumnezeu.

La acea poarta vin şi toţi ceilalţi apostoli împreună cu Maria, Iosif şi David, Moise, Avraam, Noe, Ennoh, Adam şi Eva, pe lângă toţi ceilalţi patriarhi lui Martin în întâmpinare şi îl salută foarte prietenos ca pe un nou cetăţean al cetăţii Mele.

De-abia aici i se deschid de tot ochii lui Martin şi adevărata fericire a lui îşi are de-abia aici începutul ei cel mai deplin.

Acesta este însă şi capătul, până unde am vrut să vă arat vouă conducerea Mea de dincolo de mormânt a epicopului Martin. Pentru că, dacă aş vrea să vă conduc încă mai departe, voi aţi înţelege cu greu acest lucru, fiindcă noi n-am ajunge atunci cu siguranţă niciodată la un sfârşit!

Sfirşit